

Thuận Theo Tự Nhiên, Nước Chảy Thành Sông

Contents

Thuận Theo Tự Nhiên, Nước Chảy Thành Sông	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2: Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4: Chương 4	6
5. Chương 5: Chương 5	7
6. Chương 6: Chương 6	9
7. Chương 7: Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9: Chương 9	13
10. Chương 10: Chương 10	15
11. Chương 11: Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	22
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17: Chương 17	28
18. Chương 18: Chương 18	29
19. Chương 19	32
20. Chương 20	34
21. Chương 21: Chương 21	38
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	50
27. Chương 27: Chương 27	52
28. Chương 28	55
29. Chương 29	58
30. Chương 30	60
31. Chương 31: Chương 31	62
32. Chương 32: Chương 32	65
33. Chương 33	67
34. Chương 34	69
35. Chương 35	71
36. Chương 36	73
37. Chương 37: Chương 37	76
38. Chương 38	78
39. Chương 39	82
40. Chương 40	85
41. Chương 41: Chương 41	89

42. Chương 42: Chương 42	93
43. Chương 43: Chương 43	96
44. Chương 44	99
45. Chương 45: Chương 45	102
46. Chương 46: Chương 46	104
47. Chương 47	107
48. Chương 48: Chương 48	109
49. Chương 49	112
50. Chương 50: Chương 50	115
51. Chương 51	118
52. Chương 52: Chương 52	121
53. Chương 53	124
54. Chương 54: Chương 54	127
55. Chương 55: Chương 55	131
56. Chương 56	133
57. Chương 57: Chương 57	136
58. Chương 58	139
59. Chương 59: Chương 59	142
60. Chương 60: Chương 60	145
61. Chương 61	149
62. Chương 62: Chương 62	152
63. Chương 63	155
64. Chương 64: Chương 64	157
65. Chương 65: Chương 65	160
66. Chương 66	163
67. Chương 67	166
68. Chương 68	169
69. Chương 69: Chương 69	171
70. Chương 70: Chương 70	175
71. Chương 71	180
72. Chương 72	184
73. Chương 73	187
74. Chương 74	190
75. Chương 75: Chương 75	193
76. Chương 76	197
77. Chương 77: Chương 77	201
78. Chương 78	206
79. Chương 79: Chương 79	210
80. Chương 80	214
81. Chương 81	217
82. Chương 82	220
83. Chương 83	224
84. Chương 84	230
85. Chương 85	236
86. Chương 86	239
87. Chương 87: Chương 87	243
88. Chương 88	246
89. Chương 89	249
90. Chương 90	253
91. Chương 91: Chương 91	255
92. Chương 92	259
93. Chương 93: Ngữ Cũ Ôn Lại-một	263
94. Chương 94: Ngữ Cũ Ôn Lại-hai	266
95. Chương 95: Ngữ Cũ Ôn Lại-ba	270

96. Chương 96: Ngừ Cũ Ôn Lại-bốn	274
97. Chương 97: Rốt Cuộc Ai Lỗi-một	277
98. Chương 98: Rốt Cuộc Ai Lỗi-2	281
99. Chương 99: Rốt Cuộc Ai Lỗi-ba	285
100. Chương 100: Rốt Cuộc Ai Lỗi-bốn	289

Thuận Theo Tự Nhiên, Nước Chảy Thành Sông



Giới thiệu

Màn đêm trụy lạc xa hoa, không người nào có thể nhận ra những gì ẩn chứa bên trong, những người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuan-theo-tu-nhien-nuoc-chay-thanh-song>

1. Chương 1

Màn đêm trụy lạc xa hoa, không người nào có thể nhận ra những gì ẩn chứa bên trong, những người dụng tâm cũng chỉ nhìn ra được một ít điều kẻ khác không thấy. Một đám người bước ra từ KTV Crown lớn nhất thành phố này. Nhìn dáng đi của bọn họ, tay khoát vai nhau, chân rung đùi đắc ý là có thể nhận ra vài người đã say. Có điều sự khác nhau duy nhất là có kẻ giả say, có kẻ say túy lúy

Vài người trong đó không ngừng nắm tay hai người khác, miệng liên hồi: “Hợp tác thành công, hợp tác thành công...”, “Lần sau tụ họp tiếp, nhất định phải tụ họp...”. Nói đi nói lại cũng chỉ bấy nhiêu. Nghe những lời như thế, hai người kia cũng gật đầu thật thành ý

Nhưng cẩn thận quan sát có thể thấy trong hai người vận âu phục xám kia đã có một người nhú mào, tuy không rõ ràng nhưng vẫn có thể cảm giác như vậy. Người còn lại thấy thế liền vẫy tay đón xe sắp xếp cho họ trở về, cúi người dặn dò tài xế lái xe cẩn thận, đảm bảo vài vị lão bản có thể về đến nhà nghỉ ngơi an toàn

Thu xếp xong, người đó đứng thẳng lưng nhìn đoàn xe nối đuôi rời đi, chỉ để lại một ít khói cho hai người chậm rãi thưởng thức. Khi làn khói xe như tấm mạng che mặt tan đi, rốt cuộc có thể nhìn rõ mặt hai người kia

Người vừa tiến những người khác về so với người mặc bộ âu phục xám còn lại, cách ăn mặc không tạo nhiều áp lực như vậy, màu xám nhạt thoải mái hơn nhiều, tuy rằng cũng là âu phục chuẩn mực nhưng lại là gam màu trung tính, làm cho người ta không quá mức cầu kỳ. Thêm vào đó, ngũ quan ôn nhuận mang theo cặp kính mắt xám bạc như che đi một ít tinh quang trong mắt, lại có vẻ tao nhã, không hề nguy hiểm gì. Người này chính là Mục Kiệt

Người còn lại là Tống Đình Phàm, khuôn mặt quá nghiêm túc làm người ta dè chừng, đôi môi mỏng hơi rũ xuống làm người ta cảm thấy lạnh lùng. Khuôn mặt mặc dù đã hiện vẻ mệt mỏi, nhưng cặp mắt vẫn luôn nheo lại khi nhìn người khác lại đang sáng ngời.

Ai nhận ra đây là hai người mới say rượu vừa rồi được?

Mục Kiệt quay đầu, nhướn mi hỏi Tổng Đình Phàm: “Còn chịu được không?”

Hỏi xong liền thấy Tổng Đình Phàm dùng ngón cái và ngón trỏ xoa xoa mi tâm, bộ dáng như ghét bỏ làm lơ. Nhìn bộ dáng như vậy, Mục Kiệt cũng biết câu hỏi vừa rồi có vẻ dư thừa. Kì thật hắn cũng biết là dư thừa, chỉ cần Tổng Đình Phàm hơi nhíu mày, hắn cũng đã nhận ra, dựa vào tình bạn từ nhỏ đến lớn của hai người, điểm ăn ý ấy tất nhiên sẽ có. Câu hỏi vừa rồi chỉ là trêu chọc Tổng Đình Phàm một chút thôi

Tổng Đình Phàm ngẩng đầu liếc hắn, trong ánh mắt rõ ràng muốn nói: “Cậu nói tiếp thử xem! Rõ ràng đã biết còn hỏi!”

Mục Kiệt chỉ có thể bất đắc dĩ cười: “Cậu cũng không thể trách tôi, ai bảo mẹ Lưu Dụ mừng thọ 50 tuổi nên cậu ấy mới phải quay về Bắc Kinh. Bằng không những buổi xã giao thế này, tôi làm sao dám bắt cậu đi theo được? Nhưng tôi phải nói thật, ngày mai cậu không muốn cùng tôi trở về sao? Không muốn lộ diện? Dù sao đây cũng là lễ mừng thọ của trưởng bối”

Tổng Đình Phàm trầm mặc chốc lát, nói: “Cậu mang quà đi giúp tôi là được rồi”

Đã như vậy, Mục Kiệt biết mình không cần nói thêm nữa, hai người là huynh đệ hơn mười mấy năm, trong lòng bạn nghĩ gì, hắn chắc chắn mình hiểu được. Hắn biết Tổng Đình Phàm không về tham dự vì không muốn gặp người nhà thôi. Lễ mừng thọ 50 của mẹ Lưu Dụ cho dù không tổ chức rình rang, cũng sẽ mở tiệc mời những gia đình có giao tình, mà gia đình của Tổng Đình Phàm chắc chắn sẽ đứng đầu danh sách

2. Chương 2: Chương 2

Dừng đề tài, Mục Kiệt hỏi: “Tôi lái xe đưa cậu về?”. Tổng Đình Phàm lắc đầu: “Không cần, cậu về sớm một chút đi, ngày mai còn bay, tôi gọi điện cho lão Vương, gọi ông ấy đến đón là được rồi. Nhân tiện còn ghé qua công ty lấy tập văn kiện”. Mục Kiệt dặn dò vài câu rồi cũng lái xe đi trước

Tổng Đình Phàm gọi điện cho lão Vương, chưa đến 10 phút xe đã đến. Trong thời gian đợi xe, kì thật trời đã về khuya, gió lạnh thổi qua đã làm hắn thanh tỉnh một chút, cuối cùng cũng xua đi một chút mùi ghê tởm trong KTV kia. Tổng Đình Phàm bước vào xe liền nói: “Đến công ty”. Sau đó nhắm mắt dưỡng thần

Trên đường đi, khi sắp đến công ty, bởi vì có người băng qua đường đột ngột, lão Vương trở tay không kịp liền thắng gấp. Cú thắng gấp khiến dạ dày Tổng Đình Phàm xáo động. Hắn mở mắt, nói với lão Vương: “Thôi khỏi lái nữa, đoạn đường còn lại cũng không xa, tôi đi bộ đến công ty cũng được”. Lão Vương nghe giọng nói của Giám Đốc, đoán không ra Tổng Đình Phàm có bực bội hay không, mở miệng muốn giải thích: “Tôi... Vừa rồi...”. Tổng Đình Phàm khoát tay ngăn lại: “Không sao, bác về trước đi”. Vì thế, Tổng Đình Phàm xuống xe, đi bộ đến công ty

Đoạn đường đi bộ Tổng Đình Phàm rõ ràng thấy thoải mái hơn, tuy ở trong thành phố nhưng cũng không thể có cảm giác mới mẻ hơn, nhưng ít nhất không khí bây giờ là từ bầu trời chứ không phải trong khoang xe nhỏ hẹp đầy mùi da pha lẫn mùi xăng kia. Cuối cùng, biểu tình của Tổng Đình Phàm cũng nhu hòa đi một ít

Khi hắn đến công ty, tứ phía đèn đuốc vẫn sáng rực, hắn thầm nghĩ nơi này không hổ danh là vùng Tam Giác Vàng của thành phố

Cơ hồ chung quanh vùng Tam Giác Vàng này đều là những cửa hàng mở cửa 24h trong ngày, khắp nơi đều lóe lên ánh đèn ne-on. Ngoại trừ chỉ có cửa hàng mắt kiếng đã tắt đèn, cả mặt tiền tối thui, chứng tỏ người ta đã đóng cửa nghỉ ngơi. Cửa hàng mắt kiếng ấy rõ ràng không giống với các cửa hàng quanh đây

Nói cùng kì quái, thành phố này tắc đất tắc vàng, hơn nữa nơi này lại là trung tâm thương mại, thế nhưng lại có một cửa hàng mắt kiếng không lớn cũng không bé. Nói là lớn thì cũng không thể so sánh với công ty của Tổng Đình Phàm hay vài nơi khác, nói là bé thì làm sao có thể có một cửa hàng mặt tiền ở khu Tam Giác Vàng này được. Nghĩ đi nghĩ lại, nói thế nào cũng không hợp lí

Trước kia, Tổng Đình Phàm cũng không quá quan tâm đến vấn đề này dù có nghe Lưu Dụ đề cập qua một lần. Tối hôm nay, Tổng Đình Phàm nhìn kĩ, lại cảm thấy có điểm không hợp lí. Nếu để ý một chút liền có

thể nhận ra, mặt tiền cửa hàng này đối diện với văn phòng của hắn, mà cửa hàng mắt kiếng này lại nằm ngay đỉnh của Tam Giác Vàng

Nhưng vị trí như thế cũng chưa thuận lợi lắm để mua lại, dù sao cũng có thể tận dụng diện tích hữu hạn như vậy, xem ra có thể giải thích được. Tuy rằng đất nơi hoàng kim này rất tốt, nhưng mặt bằng sử dụng lại không quá lớn, nếu dùng tiền cũng có thể mua lại được, dù sao cũng chỉ là một cửa hàng mắt kiếng. Ngoài ra, hai bên cửa hàng ấy là một cửa hàng ăn nhanh 0h và một cửa hàng KFC

Nghĩ như vậy, Tống Đình Phàm liền nhả mặt cười, lắc đầu, nghĩ mình đêm nay có thể uống hơi nhiều rượu, hoặc là gió thổi hơi mạnh nên mới suy nghĩ chuyện nhảm chán đó. Nghe tiếng chào của bảo vệ, hắn lập tức vào thang máy lên văn phòng

Tống Đình Phàm lấy tập văn kiện đã chuẩn bị kỹ ra xem, tính toán về nhà ngủ, nhưng lại nghĩ chính mình dù sao cũng đã uống rượu, lại không thể gọi lái xe đang trên đường về đến đón, vì thế sẽ ngủ lại phòng sau của văn phòng. Ngày mai còn có một buổi đàm phán, cũng đỡ vất vả chạy tới chạy lui. Dù sao hắn cũng đã chuẩn bị sẵn một bộ âu phục khác cho ngày mai tại đây

Nghĩ vậy, Tống Đình Phàm liền làm vậy

3. Chương 3

Sáng sớm khi mặt trời vừa xuyên qua rèm cửa chiếu vào phòng, Tống Đình Phàm đã thức giấc. Người này lúc nào cũng sinh hoạt điều độ, bất luận đêm trước ngủ muộn như thế nào thì hôm sau luôn thức dậy đúng giờ

Lưu Dự năm đó vì điều này mà hôm mộ không thôi liền nói cùng Mục Kiệt, nếu hắn cũng có thể điều độ như vậy, hắn vừa muốn chết lại vừa muốn sống. Hắn vừa nói xong những lời này liền thấy Mục Kiệt ghen cười chờ xem Tống Đình Phàm làm thế nào thu phục Lưu Dự. Chính là Tống Đình Phàm cuối cùng cũng chỉ nói một câu: chỉ sợ cậu không có cái phúc khí đó. Nhìn một cái, nói một lời, rồi im lặng

Trong ba người, tính cách Tống Đình Phàm có điểm lạnh lùng, thủ đoạn ngoan lạc, cho dù hắn có chính người khác cũng làm người ta không nói nên lời; đôi khi hắn hay cười lạnh, người nhìn thấy cũng không biết hắn như thế là vô tình hay cố ý. Mà Mục Kiệt lại là hồ li chính hiệu, hắn chỉ cần dùng lời nói để xử lý mọi chuyện, tính nhân tính tâm, dùng chiến tranh tâm lý là tốt nhất, lại không sợ phá hỏng đại cục. Còn Lưu Dự lại là lưu manh điển hình, bất quá tuy nói như vậy, nhưng nếu là người quen với hắn thì có thể đắc tội hắn, nhưng không bao giờ được đắc tội bạn bè hắn. Đắc tội hắn, hắn có thể cười cho qua chuyện, nếu đắc tội bạn bè của hắn thì đừng trách hắn trở mặt. Đương nhiên, nếu đắc tội hai huynh đệ kia của hắn thì không cần nhiều lời nữa

Nhìn đồng hồ báo thức, vừa vặn 7h. Tống Đình Phàm đơn giản chải tóc rửa mặt sửa sang lại một chút rồi tính toán ra ngoài ăn sáng. Hắn chọn cửa hàng ăn nhanh 0h đối diện với công ty chứ không chọn cửa hàng KFC ngay bên cạnh

Dù thế nào, Tống Đình Phàm cũng là người ưa chuộng truyền thống, bữa sáng Trung Quốc truyền thống nếu nói sẽ có bánh bao, quẩy, sữa đậu nành, trứng, cháo trắng... linh tinh gì đó. Đối với bữa ăn kiểu Tây hắn cũng lắm cũng chỉ ăn những thức ăn thật phổ biến như bánh mì, sữa, bơ mà thôi. Về phần những món ăn Tây Âu khác, hắn vẫn là xin miễn lễ cho kẻ bất tài này

Tiến vào 0h, cửa hiệu đã có vài người vào ăn sáng, trên người đều là trang phục công chức điển hình. Thực rõ ràng, hắn là nhân viên của các công ty quanh trung tâm thương mại này

Tống Đình Phàm liền gọi hai bát cháo trắng, một đĩa bánh bao hấp 8 cái, bốn phần thịt bò rồi tìm một bàn ăn đơn ngồi xuống. Không thể nói Tống Đình Phàm ăn nhiều, bởi vì đêm qua khi đi xã giao hắn chưa ăn gì, trong bụng chỉ toàn là rượu, lại gặp gió lạnh, trong dạ dày hiện tại trống rỗng. Hơn nữa 10h hôm nay hắn còn phải ký hợp đồng

Vốn việc ký kết hợp đồng này sẽ do Mục Kiệt đảm trách, nhưng hôm nay hắn đã chạy về Bắc Kinh mừng thọ mẹ Lưu Dự, thuận tiện ghé về thăm nhà. Không còn cách nào khác, việc này chỉ còn mình Tống Đình Phàm phụ trách. Với việc kinh doanh của công ty, Tống Đình Phàm chỉ phụ trách những kế hoạch phát

triển dài hạn và chính sách mở rộng quy mô, nói ngắn gọn hẳn là kẻ điều khiển sau bức màn, rất ít khi ở trước mặt người khác bày ra vẻ mặt rạng rỡ của ông chủ

Mà Mục Kiệt thì phụ trách mảng Pháp Lý, Lưu Dụ phụ trách đối ngoại cho công ty, nói thẳng ra là thuộc loại lãnh đạo trực tiếp động tay động chân, hẳn bỏ chạy gây chân khỏi chức danh này. Bất quá tuy nói vậy nhưng kì thật ba người không bao giờ ganh tị lẫn nhau mà dựa vào tính cách cùng chuyên ngành của cả 3 để phân những hạng mục quản lí như bây giờ

Khi còn đại học, Tổng Đình Phàm học quản trị kinh doanh, Lưu Dụ học Kinh Tế Đối Ngoại, Mục Kiệt học Luật, cho nên những lĩnh vực họ phụ trách cũng coi như đúng chuyên ngành. Nói thêm một chút, cổ phần trong công ty là Tổng Đình Phàm 40%, hai người còn lại mỗi người 20%, cũng đều là cả 3 cam tâm tình nguyện. Từ khi kinh doanh đến giờ ba người cũng chưa có mâu thuẫn gì, nói trắng ra đã hiểu nhau như vậy, nếu có mâu thuẫn cũng cảm giác nhàm chán

Giống như trường hợp xã giao đêm qua thường sẽ do Lưu Dụ ra mặt, đôi khi Mục Kiệt cũng sẽ đi. Tổng Đình Phàm lại rất ít khi đi, nhưng chính vì thiếu người, Tổng Đình Phàm không thể không đi, dù sao bữa cơm đêm qua cũng liên quan trực tiếp đến việc kí hợp đồng ngày hôm nay

4. Chương 4: Chương 4

Ăn xong bữa sáng, Tổng Đình Phàm đứng lên chuẩn bị về công ty, thời gian là 7h50, phỏng chừng thư kí cũng đến rồi. Vừa về đến công ty, thư kí đã ngồi vào bàn làm việc chuẩn bị tài liệu. Thư kí của Tổng Đình Phàm là Lưu Tâm, hẳn rất trọng dụng nàng, bởi vì năng lực làm việc của nàng rất giỏi, hơn nữa lại cộng tác ăn ý với chính mình, làm hẳn tự tin tốc độ làm việc nhanh hơn người thường rất nhiều, nàng cũng chưa bao giờ làm hẳn thất vọng. Khi công ty mới đi vào hoạt động 4 năm trước, Lưu Tâm liền nhận lời mời vào công ty làm việc đến giờ

– “Tổng tổng, sớm, cần cà phê không?”

– “Sớm!”

Tổng Đình Phàm lắc đầu ý bảo không cần. Lưu Tâm cũng không hỏi thêm, xem ra Tổng tổng của bọn họ đêm qua nghỉ ngơi rất tốt, không nghiêm trọng như Mục Kiệt sáng nay vừa gọi điện dặn dò phải chú ý đến hẳn một chút

Sáng nay, trước khi Mục Kiệt lên máy bay đã gọi điện cho Lưu Tâm, đánh thức nàng chỉ để nói nàng hôm nay chú ý đến khí sắc của Tổng Đình Phàm, vì hôm qua hẳn đã phải đi tiếp khách. Hẳn quả thực lo lắng, hẳn cùng Lưu Dụ đều đi vắng... mọi việc chỉ một tay Tổng Đình Phàm lo liệu, bọn hẳn cũng không muốn khi trở về phải cảm giác ngậm ngùi. Hắc hắc!

Lúc sau Lưu Tâm vào phòng bàn bạc công việc với Tổng Đình Phàm, nói một chút việc và nhắc nhở 10h hôm nay phải kí hợp đồng. Tổng Đình Phàm gật đầu nói: “Đã biết” rồi mở ngăn kéo lấy mắt kiếng bắt đầu làm việc. Lưu Tâm im lặng ra khỏi phòng

Lại quên nói, Tổng Đình Phàm cận thị gần 2 độ, bình thường hẳn không để ý lắm, cũng không thích mang mắt kính nên mỗi khi nhìn thường hay nheo mắt. Nhưng khi làm việc hay kí kết hợp đồng, Tổng Đình Phàm đều kiên trì mang mắt kính vì sợ có nhầm lẫn. Kì thật, nếu tình huống không quan trọng thì cận 2 độ cũng không ảnh hưởng gì. Bất quá có thể coi đó như một liệu pháp tâm lí, Tổng Đình Phàm không thích những gì mình không nắm chắc

Lúc 9h40, Lưu Tâm gõ cửa nhắc Tổng Đình Phàm đi kí hợp đồng, đối tác đã ngồi ở phòng chờ

– “Hảo, tôi biết rồi, lập tức sẽ đi, cô mời bọn họ vào phòng họp đi”. Không ngẩng đầu, cứ như vậy phân phó cho thư kí

– “Vậy tôi đi chuẩn bị”. Lưu Tâm xoay người rời đi

Tổng Đình Phàm xử lí xong văn kiện trong tay, ngẩng đầu gỡ mắt kiếng đặt lên bàn, dùng ngón cái và ngón trỏ bóp nhẹ mí mắt vài cái, đứng lên xoa xoa lưng. Vừa mới đứng lên chợt nghe có tiếng ‘cộp’ trên sàn nhà, thì ra là một góc áo của hẳn chạm vào mặt bàn, gạt đôi mắt kiếng rơi xuống đất

Tổng Đình Phàm nhặt lên mới thấy một con ốc trên mắt kiếng bị rơi ra, hần buồn bực. Lát nữa kí hợp đồng hần chắc chắn phải mang mắt kính, đang do dự không biết phải làm thế nào bây giờ. Đột nhiên trong đầu thoáng nhớ đến tiệm mắt kiếng gần công ty, đến đó tìm một con ốc gắn vào kính hần là có thể đi

Hần ra khỏi văn phòng, vừa đi vừa cùng thư kí thảo luận, hần nói nàng đến phòng họp giải thích với đối tác một chút, nói hần còn đang tiếp một cuộc điện thoại quan trọng, lập tức sẽ vào họp ngay. Lưu Tâm gật đầu, chưa kịp nhìn rõ đã thấy lão bản vội vã chạy ra ngoài, nàng không rõ có việc gì mà lão bản luôn đứng giờ lại để đối tác đợi, trong khi chính mình hối hả chạy ra ngoài?! Bất quá mặc dù có nghi hoặc, nàng vẫn làm theo lời hần

Tổng Đình Phàm vội vàng rời thang máy công ty đi ra ngoài, nhớ lại những suy nghĩ đêm qua, nhưng vẫn chạy đến cửa hàng mắt kính. Vào cửa hàng, liền nhìn thấy hai cô gái bán hàng ngẩng đầu nói: chào mừng quý khách

Tổng Đình Phàm đang rất vội nên không có thời gian đánh giá nội thất, hàng hóa và vân vân, hần cũng chỉ nói: “Cho tôi lấy một đôi kính cận 2 đi-ốp. Nhanh lên, tôi đang rất vội”. Hai cô gái vừa nghe hần nói, nhất thời đều mở to hai mắt nhìn vị khách này, nghĩ thầm rằng, chẳng lẽ người này không biết đi mua mắt kiếng, đầu tiên là phải chọn kiểu dáng, đo mắt, cắt kính mắt, đeo vào thử bước đi mới có thể lấy kính sao? Làm sao bây giờ lại có người nghĩ cửa hàng mắt kính là cửa hàng bách hóa, mua, lấy hàng, rồi trả tiền chạy lấy người?

Hai cô bán hàng thoáng nhìn nhau, đều hiểu suy nghĩ của nhau

Vì thế mở miệng nói: “Tiên Sinh, ngài phải chọn mắt kính, ngài cứ nhìn thử rồi chọn một kiểu ưng ý trong cửa hàng chúng tôi, sau đó chúng tôi sẽ đi đo mắt cho ngài, nhìn xem.....”. Chưa nói xong đã bị Tổng Đình Phàm ngắt lời: “Tôi đang rất gấp, phiền các cô lấy cho tôi một đôi kính cận 2 độ trái phải là được rồi, không cần làm như các cô nói”

Khi lời được nói xong, hai cô bán hàng khó xử không biết phải làm sao, vì chưa bao giờ gặp khách hàng như thế này. Bên cạnh còn có vài người cũng chứng kiến tình huống, Kim Tinh đã đi vào gọi cửa hàng trưởng

Trần Lâm vốn đang ở quầy trong kiểm kê hàng hóa, nghe được tình huống Kim Tinh miêu tả, vội vàng chạy ra

Vừa mới ra đã thấy tình huống giằng co khó xử trước mắt. “Tiên sinh, xin chào, tôi là chủ ở đây? Ngài thực sự cần mua gấp kính mắt sao?”. Tổng Đình Phàm gật gù đầu. “Tôi vừa vặn cũng có một đôi kính cận 2 độ, là loại nửa gọng, ngài trước tiên cứ cầm dùng đi, dùng xong lại quay đến đây trả, ngài xem như vậy có được không?”

Tổng Đình Phàm nhìn người vừa mới bước ra, nam nhân vừa nói chuyện đã chủ động nắm giữ tình thế trong tay. Không, cũng không hoàn toàn như vậy, cũng không phải là một nam nhân thành thực, chẳng qua chỉ là một đại nam hài trông rất ‘nam tính’, hần không khỏi nheo mắt đánh giá

5. Chương 5: Chương 5

Trần Lâm hôm nay mặc một chiếc áo khoác đơn sắc màu lam không kéo khóa, có thể tình huống nhìn thấy bên trong là một chiếc t-shirt trắng in hình chữ A, hoặc cũng có thể là một chiếc sơ mi. Bên dưới là quần bò lam đậm màu hơn áo khoác ở trên, chân mang giày thể thao trắng. Dã dạn như vậy, nhìn thế nào cũng chỉ nghĩ là sinh viên, nhưng lại là chủ cửa hàng? Tổng Đình Phàm quan sát, trong lòng âm thầm đánh giá

Bất quá hần vẫn chấp nhận đề xuất của Trần Lâm. Vì thế Trần Lâm mang đôi mắt kính tính toán sẽ đưa Ngô Quang Minh cho Tổng Đình Phàm

Tổng Đình Phàm nhận lấy, nói: “Cảm ơn, giữa trưa tôi sẽ mang trả”. Kì thật ngữ khí Tổng Đình Phàm như vậy, nghe thế nào cũng sẽ cảm thấy người nói có tư thái rất cao, thậm chí như là hiển nhiên không chút khách khí. Bản thân hần cũng nhận thấy như vậy

Nhưng Trần Lâm nghe được trong lòng lại nảy lên, nhìn kĩ cách ăn mặc của người đối diện, tuy rằng khuôn mặt người kia có chút lo lắng, nhưng vô luận thế nào, những phục trang trên người đều toát lên phong thái

đất tiền. Trong lòng nghĩ như vậy nhưng cũng không ảnh hưởng đến sắc mặt, Trần Lâm cúi đầu cười nhẹ: “Không cần cảm ơn, anh đã rất gấp, vẫn là mau đi đi”

Tổng Đình Phàm xoay người, lúc rời đi trong đầu còn hiện lên nụ cười cuối cùng của Trần Lâm, kì thật nụ cười niềm nở kia không có gì không ổn, cũng không có gì quái dị, nhưng vẫn làm cho người ta, nói thế nào nhỉ, hẳn là thực thoải mái đi. Nụ cười như vậy không thể làm người khác không tin tưởng, cậu ấy thật sự đã nói không cần cảm ơn, thậm chí còn xem đó là một việc vui vẻ. Ha ha, Tổng Đình Phàm lắc đầu, tự giấu mình chỉ vì một nụ cười không nghĩ ngại mà suy nghĩ nhiều như vậy

Trở về công ty, xem như vẫn kịp giờ, hần vội vàng vào phòng họp, mang mắt kính lên. Khi Lưu Tâm nhìn thấy đôi kính mắt, lòng nàng buồn bực khi nào lão bản lại đeo đôi kính, hơn nữa là kiểu dáng, àn, hình dung như thế nào cho đúng, đúng rồi, rõ ràng là đôi mắt kính đầy trẻ trung phá cách

Tuy rằng bất ngờ một chút, nàng cũng khôi phục bình thường rất nhanh, bởi vì lão bản đã bắt đầu họp bàn, nàng sao dám phân tâm?

Cuối cùng, lúc 11h30, họp đồng được kí kết, một ít chi tiết cũng đã thỏa thuận xong. Tổng Đình Phàm có nhã ý mời đối tác đi ăn trưa, nhưng đối phương nói còn phải lên máy bay, không có thời gian dùng cơm trưa. Nghe thế Tổng Đình Phàm liền biết thời biết thế, sửa miệng nói vậy họp tác thành công, lần sau lại tụ tập. Song phương bắt tay xem như kết thúc bữa kí kết

Khi Tổng Đình Phàm quay về văn phòng, hần liền đem mắt kính bỏ xuống. Cầm đôi kính trong tay, suy nghĩ lại hướng về người trong tiệm kính kia, khoe miệng nhếch lên một chút, xem ra tâm tình hần không tồi, đã không còn cảm giác buồn bực như khi nãy

Bên kia. Tổng Đình Phàm vừa cầm mắt kính rời đi, cửa hàng của Trần Lâm như muốn nổ tung, các cô bán hàng không ngừng truy xét ông chủ của họ. “Ông chủ, anh làm sao biết người kia cần kính gấp?”, “Ông chủ, anh tin hẳn sẽ trả lại kính sao?”, “Ông chủ, anh quen người đó sao?”. Khi vấn đề được nói ra, người nghe lại một trận đổ mồ hôi lạnh. Kim Tinh quát với cô bán hàng tên Đông Đảo vừa mới hỏi xong: “Đông Đảo, cô ngu ngốc a, ông chủ biết hẳn thì sao lại gọi hẳn là Tiên sinh? Nếu quen biết người kia nhìn thấy ông chủ tại sao không có phản ứng gì?”. Mọi người gật đầu phụ họa, tỏ vẻ Kim Tinh nói rất đúng, còn Đông Đảo thì quá ngu ngốc

– “Người ta chỉ mới hỏi như vậy thôi, tại sao đã liền nói ngu ngốc...?”. Đông Đảo cúi đầu, nhỏ giọng thì thầm một câu. Kim Tinh liếc nàng một cái, xem như đã hoàn toàn hết nói nổi với nàng

– “Mọi người nhìn anh ta mở miệng đã cần một cặp mắt kính, căn bản không quan tâm đến quy trình mua một đôi kính cận, tất nhiên anh ta cũng khẳng định mình cần gấp một đôi kính chứ không định mua để mang lâu dài. Hơn nữa nhìn trang phục có thể khẳng định anh ta là công chức, có thể đang làm việc trong các công ty gần đây. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, anh ta chắc chắn sẽ mang kính đến trả”. Trần Lâm cười, giải thích vấn đề mình vừa nhìn thấy

Cậu cũng không mang việc chính mình biết Tổng Đình Phàm ăn vận một thân hàng hiệu nói ra, cậu cho rằng đó chỉ là cảm giác chủ quan, hơn nữa cũng chỉ là một loại cảm giác, dù sao bằng thị lực 1.0 của cậu như hiện giờ cũng không thể nhìn ra nhãn hiệu quần áo. Trần Lâm chính là người như vậy, với những vấn đề không chắc chắn cậu không bao giờ nói ra

– “Ông chủ thật là lợi hại nga, tôi rất thích anh nga, rất thích...”. Đông Đảo vừa rồi ngu ngốc lại bắt đầu háo sắc. Nhiều người tức giận che miệng nàng lại, không cho nàng nói ra tiếng. Trần Lâm nhìn thấy, cười cười: “Đừng nào loạn nữa, mau chóng chạy về quầy của mình dọn dẹp một chút, kiểm kê kiểm kê, lập tức có người đến kiểm tra”. Nói xong liền đi vào trong cửa hàng tiếp tục công việc đang dang dở

Sau khi ông chủ rời khỏi, Kim Tinh liền thuyết giáo với Đông Đảo háo sắc: “Please cô, về sau có thích trai đẹp cũng không cần thẳng thắn phát biểu ý kiến như vậy được không?! Ông chủ chịu được, nhưng chúng tôi chịu không nổi a!”. Nhìn Đông Đảo vẫn đang mê li với phân tích vừa rồi của ông chủ là biết nàng không đem những lời Kim Tinh vừa nói đặt vào trong tai. Kim Tinh bắt đắc dĩ chỉ có thể kéo Đông Đảo trở lại quầy các nàng đang phụ trách bán hàng

6. Chương 6: Chương 6

Khi Tống Đình Phàm còn đang bận suy nghĩ chuyện mất kính, Lưu Tâm đã gõ cửa tiến vào hỏi hần, cơm trưa giải quyết như thế nào? Là gọi người mang đồ ăn tới hay chính mình đi ra ngoài ăn?

Sở dĩ Lưu Tâm để ý như vậy cũng vì lời dặn dò gửi gắm của Mục Kiệt, bởi vì trước kia căn bản là 3 người cùng ra ngoài ăn, hoặc có ai đó trong cả 3 mua đồ về rồi cùng nhau ăn. Nên tình huống Tống Đình Phàm phải ăn một mình như bây giờ là chưa từng có

Tống Đình Phàm nghĩ một chút, nơi vừa ăn sáng nay cũng không tồi lắm, phỏng chừng cơm trưa cũng sẽ như vậy, lại tiện đường ghé qua cửa tiệm trả mất kính, vì thế nói: “Tôi ra ngoài ăn, cô cũng đi ăn đi, không cần quan tâm đến tôi”.

– “Àn, vậy anh dùng cơm ngon miệng”. Nói xong cô liền tính toán lui ra, khi tay mới chạm vào cửa, Tống Đình Phàm ở sau lưng liền nói thêm: “Nói với Mục Kiệt, dù cậu ta có trở về liền thì lượng công việc cũng không được giảm bớt!”

Lưu Tâm quay đầu nói: “Vẫn là anh lợi hại!” rồi vội vàng chạy đi, chỉ nghe được tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà văng vể, thỉnh thoảng lại vọng đến đây...

Khi Tống Đình Phàm mang mất kính đem trả thì không thấy Trần Lâm đâu, ngược lại lại thấy một đám các nhân viên bán hàng nữ trốn mất há hốc mồm, hai mắt mở to, miệng giương lên không nói nên lời. Hần cũng không quan tâm: “Tôi đến trả mất kính”, đặt mất kính trên quầy đối diện cửa ra vào, xoay người đi qua hướng cửa hàng 0h

Sau lưng không ngừng truyền đến tiếng nghị luận: “Hần thực sự đã quay trở lại, lại còn đứng giữa trưa. Ông chủ của chúng ta đoán không sai chút nào, thật lợi hại!”. Đương nhiên những lời này là của Đông Đảo ham sắc. Tống Đình Phàm nghe được đoạn ‘ông chủ đoán không sai’, hần tò mò muốn biết người chủ của hàng kia đã đoán gì

Vừa mới đến cửa 0h, Tống Đình Phàm đã hối hận, bởi vì bên trong khung cửa kiếng sạch sẽ, hần đã thấy có bao nhiêu người đang chen chúc ngồi ăn, quang cảnh một chút cũng không giống khi hần vừa ngồi lúc sáng. Hần quên, đây là khu Tam Giác Vàng tập trung toàn bộ những công ty lớn của thành phố, bây giờ lại là giờ cơm trưa, đương nhiên đông không có chỗ chen chân

Chau mày, chân vô thức lui về sau, nhưng bây giờ nếu lái xe đến ăn nơi khác sẽ không kịp giờ nghỉ trưa nữa. Nghĩ thế nên Tống Đình Phàm có điểm không vừa ý. Tống Đình Phàm này không quan tâm đến đời sống chung, nhưng lại rất quan trọng một vài chi tiết, mỗi ngày cố định phải có nửa giờ nghỉ trưa. Nếu không được nghỉ, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tâm tình làm việc của buổi chiều

Khi hần đang phân vân lại nghe được giọng nói có chút quen thuộc, âm thanh trong trẻo vang lên sau lưng mình: “Nơi này chính là như vậy, bởi vì đồ ăn ngon mà giá cả phải chăng, nên trưa nào cũng sẽ có hiện tượng xếp do-mi-no ngồi ăn thế đấy”, những chữ cuối lại có ý nhẹ giọng vui đùa

Tống Đình Phàm quay đầu liền gặp khuôn mặt đang vui đùa của Trần Lâm, khóe miệng cậu cong lên, lộ ra hàm răng trắng sáng

7. Chương 7: Chương 7

Nhíu mày, vươn tay, Tống Đình Phàm nói: “Tống Đình Phàm”

– “Trần Lâm”. Mím cười trả lời, cậu rất muốn cười vì lời giới thiệu quá ngắn gọn kia nhưng lại không dám

– “Tôi vừa mang mất kính trả lại trong tiệm cậu, buổi sáng cảm ơn cậu”

– “Không cần cảm ơn, cũng không phải chuyện gì to tát”

Trần Lâm không nghĩ vì chuyện này mà cảm ơn tới cảm ơn lui, liền chuyển đề tài: “Làm sao vậy? Nhìn thấy trận thế này nên không dám đi vào?”. Thuận tiện lại hất hất cằm chỉ vào bên trong 0h

Tổng Đình Phàm thật không ngờ Trần Lâm vẫn dùng ngữ khí đùa giỡn như ban sáng nói với mình. Hắn hơi bất ngờ, nhưng thoáng chốc ánh mắt lại mị mị, trong mắt hiện lên một mặt thâm ý rất nhanh làm người ta không rõ ràng, cũng không biết Trần Lâm có nhìn thấy rõ ràng hay không

– “Tôi vừa vận cũng chuẩn bị ăn cơm trưa, tiếp thêm can đảm cho anh, cùng nhau đi vào thôi?”

Không biết vì sao, sau khi thấy động tác hất hất cằm kia, Tổng Đình Phàm cũng không có ý định cự tuyệt lời đề nghị này, hơn nữa nhìn bên trong hắn chắc chắn mình không có can đảm đi vào, cảm giác cũng có chút ý tứ

Vì thế gật gật đầu, Tổng Đình Phàm cùng Trần Lâm vào oh. Cửa mở ra, mùi đồ ăn hỗn hợp, mùi nước hoa nữ tính, lại thêm hơi thở nặng nề đầy CO2 của mọi người, tất cả cũng đập vào mặt làm Tổng Đình Phàm nhú mày thật sâu. Ngay cả chân cũng không muốn bước vào trong, trong lòng bắt đầu hối hận vì đã đáp ứng đề nghị của người này

Nhìn Tổng Đình Phàm như vậy, Trần Lâm kì thật cũng có điểm tự trách mình, trách mình mới vừa rồi miệng mồm nhanh nhẩu không quan tâm đến ý kiến của người kia. Cậu thừa biết mỗi người đều có một thói quen riêng, đôi khi không thể dễ dàng thay đổi được

– “Bằng không, anh ra ngoài đợi, tôi vào mua rồi cùng quay về cửa hàng của tôi ngồi ăn, anh xem được không?”. Trần Lâm đưa ra ý kiến, suy nghĩ một chút, xem như đây là hành động biểu đạt một ít lời xin lỗi của mình. Tuy rằng đương sự có thể không nhận ra đây là một hình thức xin lỗi, nhưng ít nhất làm thể bản thân Trần Lâm cũng sẽ không tự trách mình nữa

Tổng Đình Phàm nhìn Trần Lâm tự nhiên nói ra những lời này, hắn rất muốn đáp ứng, nhưng lại băn khoăn dù sao đây cũng chỉ là lần thứ hai gặp mặt, như vậy có được không? Khi hắn còn đang do dự, Trần Lâm đã dùng sức đẩy hắn ra ngoài. Đứng bên ngoài, Tổng Đình Phàm nhìn Trần Lâm vội vàng cầm lấy khay, tiếp đó đến quầy chọn thức ăn. Trần Lâm đang cầm khay đồ ăn, nhìn những thức ăn trước mắt, mới phát hiện cậu thể nhưng đã quên hỏi người kia... có ăn kiêng hay không thích ăn món nào không....

Cho nên, sau đó mọi người có thể nhìn thấy cảnh tượng mỗi khi Trần Lâm chọn món nào, cậu luôn hướng người kia trình bày một phen, sau đó xem biểu tình của người kia, hoặc gật đầu, hoặc lắc đầu, ý bảo có chọn món đó hay không mới bỏ lên khay. Hình ảnh đó duy trì đến khi Trần Lâm mang đồ ăn đến quầy thanh toán mới chấm dứt

Đẩy cửa đi ra, Tổng Đình Phàm nhìn thấy trên mũi Trần Lâm đã lấm tấm mồ hôi, nhưng Trần Lâm không để ý, lại còn tự tay gói kĩ đồ ăn, đưa lên trước mặt Tổng Đình Phàm: “Này, ăn cho bằng hết mới thôi, haha”.

Tổng Đình Phàm nhú mày, xem như đồng ý lời nói của cậu

Trần Lâm khoát vai Tổng Đình Phàm, miệng còn nói: “Đi thôi, về lại cửa hàng ngồi ăn, không cần đứng lại chỗ này thêm nữa, anh đứng lâu như vậy có khi người khác nghĩ là ăn xin”. Nói xong, còn không quan tâm Tổng Đình Phàm có phản ứng gì, Trần Lâm đã cười

Tổng Đình Phàm nghe thế, biết người này lấy hắn ra trêu đùa, thân thể cứng ngắt một chút, Trần Lâm đương nhiên nhận ra. Lập tức cậu điều chỉnh biểu tình, thu hồi tươi cười, nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi hay nói đùa, người khác sẽ không nghĩ như vậy đâu, có người ăn xin nào mà ăn mặc như anh chứ”. Nói xong, nhìn thấy người kia vẫn bất động, Trần Lâm hoàn toàn hiểu được mình càng nói thì càng sai, vừa rồi chỉ là muốn giải thích một chút nhưng lại lấy hắn ra trêu đùa lần nữa

Nhất thời, Trần Lâm cũng không biết xử trí sao, chỉ thì thầm trong lòng: mình cũng không phải người hay nói giỡn, hôm nay là làm sao vậy a

Tổng Đình Phàm nhìn người bên cạnh ủ rũ, chỉ biết tâm tình của mình cũng không kém cậu ta là bao, vì thế liền làm bộ ho khan một tiếng, cũng tươi cười nói: “Khụ, nếu không đi, đồ ăn sẽ nguội”. Nói xong liền bước nhanh về phía trước. Trần Lâm lúc này mới biết nguyên lai người kia cố tình đùa giỡn mình chứ không bị cớ gì, thật đúng là người xấu. Bất quá chính mình tựa hồ.... Không chán ghét

Về đến cửa hàng của Trần Lâm, mấy nhân viên trong cửa hàng đều kinh ngạc nhìn hai người đi vào, nhất là khi bọn họ nghe ông chủ nói: “Tổng tiên sinh, theo tôi vào bên trong ngồi ăn đi”. Lại cả kinh rơi cằm

xuống đất

Phải biết rằng, ông chủ của bọn họ không dễ dàng để người khác vào bên trong cửa hàng, bởi vì nơi đó ngoài một kho hàng nho nhỏ còn là phòng ngủ của cậu. Chính xác mà nói thì nơi đó có một buồng vệ sinh đơn giản, một gian bếp nhỏ, không gian còn lại là phòng làm việc kiêm phòng ngủ, cũng có thể gọi đó là không gian riêng tư của ông chủ. Nói trắng ra cũng chính là một mặt bằng rộng lớn được chia thành 3 khoảng không gian

Nhìn thấy biểu tình khoa trương của nhân viên, Trần Lâm cũng cảm thấy thực bất đắc dĩ. Kì thật, cậu vốn không định dẫn Tống Đình Phàm đi vào trong, nhưng ai bảo cậu thấy khi Tống Đình Phàm mới vừa bước vào cửa hàng đã đảo mắt nhìn quanh, khi nhìn thấy chỉ có một bàn thủy tinh ăn cơm cũng vừa là bàn trà liền gắt gao nhăn mày làm chi?

Trần Lâm trong lòng đoán mò, phỏng chừng nhiều người nhìn hắn ăn cơm, hắn không thích; mà chính mình đã nói sẽ dẫn hắn về cửa hàng ăn cơm, tất nhiên phải làm người ta thoải mái một chút, như vậy mới không làm.... người ta và chính mình thất vọng. Nhìn Tống Đình Phàm nghe cậu nói câu này, mày hắn hoàn toàn tản ra, Trần Lâm rất tin tưởng chính mình đã đoán đúng

Tùy tiện phân phó nhân viên cửa hàng vài câu, vờ như không thấy biểu tình giật mình của các nàng, Trần Lâm vội vàng mang Tống Đình Phàm đi vào trong

Lấy chìa khóa mở cửa phòng ngủ, Trần Lâm có chút ngượng ngùng nói với Tống Đình Phàm: “Tùy ý ngồi đi, nơi này hơi nhỏ, haha. Tôi bày đồ ăn ra là có thể ăn”. Nói xong, lại cười bổ sung một câu: “Ừ, đúng rồi, chỗ kia có phòng vệ sinh, anh có thể đi rửa tay trước”

Tống Đình Phàm nhìn theo hướng ngón tay Trần Lâm đang chỉ liền thấy tại căn phòng duy nhất này, bên cạnh giường còn có một khung cửa hẹp, có lẽ là buồn vệ sinh

Khi đi đến buồng vệ sinh, Tống Đình Phàm âm thầm đánh giá chỗ hiện tại, căn phòng này: tường đều sơn một màu trắng, tổng thể cảm giác thực sạch sẽ, ngăn nắp. Nhất là trong buồng vệ sinh còn có một cửa sổ, mang ánh sáng mặt trời vào, làm căn phòng vụn vặt phần sáng sủa. Giữa phòng có một chiếc giường, bên cạnh đặt một ngăn tủ tam giác đơn giản, hơn nữa trên đầu giường còn có ba hàng kệ sách. Một chiếc máy tính để bàn, một chiếc sofa màu vàng tùy tiện sắp đặt, đến gần hơn nữa sẽ thấy bên kia cửa có một bàn ăn bằng thủy tinh hình tròn, Trần Lâm đang lục tục sắp đồ ăn lên đĩa mang ra bàn, đây chính là phòng bếp và bàn ăn. Bàn chỉ đặt hai chiếc ghế đối diện nhau

Đánh giá một vòng, cảm giác duy nhất của Tống Đình Phàm là cách bài trí nơi này thật khoan khoái nhẹ nhàng, không chút câu nệ. Thật xứng với chủ nhân căn phòng

Rửa tay đi ra, Tống Đình Phàm đã thấy Trần Lâm sắp xếp xong đồ ăn đặt trên bàn. Nhìn kĩ, đều là những món nhà làm: măng xào, gà quay, cá nấu dưa chua, còn có thêm một phần cà tím nướng. Tổng cộng là 4 món ăn thể hiện thành ý chiêu đãi của chủ nhân, lại không lãng phí. Tống Đình Phàm cảm thấy rất hợp ý mình

Trần Lâm thấy hắn nhìn chằm chằm vào đồ ăn, nghĩ thâm, không biết có phải hắn nghĩ mình chuẩn bị đồ ăn quá ít hay không, vì thế mới giải thích: “Chúng ta chỉ có hai người ăn, nên tôi không mua nhiều lắm để tránh lãng phí, hơn nữa tôi cũng đã nấu cơm nên không mua cơm bên ngoài, ăn như vậy anh không ngại chứ?”. Trần Lâm vừa xới cơm, vừa giải thích với Tống Đình Phàm, biểu tình có chút quẩn bách. Tống Đình Phàm lắc đầu: “Như vậy rất tốt”. Trần Lâm đưa chén cơm vừa bới xong cho Tống Đình Phàm, sau đó cũng bới một chén, hai người cùng nhau ăn cơm

8. Chương 8

Trần Lâm nhìn dáng vẻ ăn cơm tao nhã của Tống Đình Phàm liền biết gia đình hắn giáo dục con rất tốt. Không muốn không khí im lặng quanh quệ như vậy, Trần Lâm chủ động tìm đề tài: “Đồ ăn này đều là nhà nấu chứ không phải thức ăn nhanh, mới vừa rồi lúc ở 0h, anh đều gặt đầu khi nhìn thấy chúng, anh thích những món này sao?”

– “Cũng được”

Kì thật Tống Đình Phàm kiến thức nông cạn gần 2 độ, tuy nói không ảnh hưởng nhiều nhưng khi chọn đồ ăn lúc này, hẳn quả thật không nhìn rõ món ăn Trần Lâm đưa lên, cuối cùng chỉ gật đầu chọn qua loa vài món, toàn bộ đều là hẳn nhìn thấy những món thực khách đang ăn trên bàn giống món Trần Lâm chọn nên mới gật đầu đồng ý với cậu

Trong lòng Trần Lâm nghĩ thầm: trả lời cũng ngắn gọn như vậy

– “Anh làm ở gần đây hay sao?”. Trần Lâm dò hỏi, cậu không muốn hỏi quá nhiều đến những vấn đề riêng tư của người khác, nhưng cậu không muốn không khí im lặng gượng gạo nên chỉ có thể kiên trì hỏi

– “Ân, ở công ty đối diện cửa hàng của cậu”

Tống Đình Phàm cũng không nói đó là công ty gì, vì hẳn cho rằng không cần phải... nói, đương nhiên đây cũng không phải là hành vi cố ý giấu diếm gì. Câu hỏi vừa xong, Trần Lâm thực sự không biết phải hỏi thêm gì nữa, thật ra cậu cũng không phải là người giỏi khuấy động không khí. Hai người yên lặng ăn hết bữa cơm, ai cũng có những suy nghĩ của riêng mình

Bữa ăn im lặng qua đi, Tống Đình Phàm cầm lấy ví tiền, móc ra 50 tệ đưa cho Trần Lâm. Lúc này Trần Lâm đang dọn bàn, nhất thời trợn tròn mắt vì hành động này của Tống Đình Phàm. Bất quá vì hai người không quen thân, cậu hiểu được Tống Đình Phàm muốn gửi tiền phần cơm của mình. Đương nhiên, Trần Lâm nhất quyết không nhận tiền trong trường hợp này, không kể đến việc bữa cơm này cũng không nhiều tiền, hơn nữa cậu đối với người này.... rất có cảm tình, dù hẳn nói không nhiều lắm

Trần Lâm lắc đầu nói: “Không cần, bữa cơm này là tôi mời anh”

Tống Đình Phàm cầm tiền trên tay, bất quá cũng gật gật đầu thu tiền về không cố nài ép người kia. Tống Đình Phàm này không phải người mặc kệ ý kiến của người khác, nhưng nếu người kia đã nói như vậy, hẳn liền thoải mái tiếp nhận

– “Cảm ơn bữa cơm của cậu, vậy.... tôi đi trước”

Trần Lâm vừa nghe hẳn nói phải đi, vội vàng buông chén bát trong tay, nói: “Tôi tiễn anh ra ngoài”

Thời điểm hai người đi ra, mọi người trong cửa hàng vẫn giương to đôi mắt nhỏ lên nhìn, nhưng bọn họ đều vờ như không thấy. Ra đến cửa, Tống Đình Phàm quay người đối diện Trần Lâm gật gật đầu, sau đó cất bước li khai. Trần Lâm nhìn chốc lát, trong lòng lại buồn cười. Người này không chỉ ít nói, mà mọi hành động cũng rất ngắn gọn, không cần ngôn ngữ vẫn biểu đạt rõ ràng, thật đúng là quái nhân. Nhưng cũng thật có ý tứ

Vừa quay đầu liền đối mặt với ánh mắt tò mò của mọi người trong cửa hiệu, Trần Lâm biết giải thích cũng không được, không giải thích cũng không xong. Cậu chỉ có thể nói: “Buổi sáng là không quen biết, giữa trưa khi ở tiệm ăn oh mới biết nhau, sau đó về cửa hàng ăn cơm cùng nhau”

Hai tay chấp sau lưng: “Chỉ có vậy thôi”

Ánh mắt nhân viên vẫn còn hoài nghi, vẫn là không tin. Các nàng không tin Trần Lâm cũng không còn cách nào, cậu biết các nàng không tin bởi vì cậu thể mà lại dẫn Tống Đình Phàm về nơi sinh hoạt hằng ngày của mình ăn cơm. Ai, kì thật cậu cũng buồn bực không hiểu mình thế nào lại dẫn hẳn vào căn phòng mình sinh sống hàng ngày mà ăn cơm, không lẽ vì đôi mày nhíu chặt của hẳn?

Cậu còn đang suy nghĩ, Kim Tinh liền chỉ chỉ sau lưng cậu ý bảo có người đến. Trần Lâm quay đầu nhìn, liền thấy Tống Đình Phàm đã quay trở lại. Cậu mở to hai mắt, há to miệng, buồn bực, không lẽ hẳn còn quên đồ gì trong cửa hàng?

– “Tôi muốn mua mắt kính mới”

Trần Lâm lúc này mới có phản ứng: “Nga, nga, mua mắt kính a, anh đến đây đi”. Trần Lâm hơi hạ người, mời Tống Đình Phàm vào cửa hàng

– “Kim Tinh, cô mang Tống tiên sinh đến quầy của cô chọn kiểu dáng. Nhìn xem có kiểu gì.... không thích không”. Nói xong, Tống Đình Phàm liền theo Kim Tinh đến quầy của nàng

Trần Lâm vội vàng đi vào trong, tính toán đem chén bát chưa kịp thu dọn rửa sạch. Tống Đình Phàm nhìn hướng cậu rời đi, mày tự nhiên nhíu nhíu lại, trong mắt hiện lên một tia sáng. Thật ra Trần Lâm có chút xấu hổ, bởi vì khi quay đầu lại nhìn Tống Đình Phàm, cậu thể nhưng lại mở to hai mắt, há to miệng, vừa vặn để cho Tống Đình Phàm nhìn thấy cả, cho nên da mặt cậu cũng nổi đỏ lên

Thu xếp dọn dẹp mọi thứ trong phòng ngủ ổn thỏa, Trần Lâm lại đi ra. Trong lòng cậu còn thầm mắng chính mình rất mất mặt. Đến bên cạnh Tống Đình Phàm, cậu xuất ra một nụ cười tự nhiên che giấu những thất thố vừa rồi, hỏi: “Anh chọn được kiểu nào chưa? Quầy này đều là kiểu đáng dành cho dân văn phòng”

Tống Đình Phàm ừ một tiếng, cũng không nói gì cụ thể. Trần Lâm cúi đầu không lộ ra biểu tình gì đặc biệt, nhưng bên trong lại hoàn toàn chịu phục Tống Đình Phàm, người đầu keo kiệt lời nói quá đáng!!!

Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm đang cúi đầu, cười cười, nói với Kim Tinh: “Lấy cái kia đi”. Hắn chọn một kiểu kính không khác với đôi trước kia lắm. Kim Tinh nói: “Vây tiên sinh làm phiền theo tôi, chúng ta đi đo mắt. Thỉnh đợi nửa giờ, mắt kính sẽ xong ngay”. Tống Đình Phàm liền theo Kim Tinh đi đo mắt, quay đầu liếc mắt còn thấy Trần Lâm vẫn cúi đầu, ý cười trên mặt hắn càng đậm....

Bởi vì cửa hiệu của Trần Lâm có hình tam giác, nên các quầy hàng bố trí thực tinh xảo, đối diện cửa ra vào là hai quầy xem như trung tâm của cửa hiệu, tản ra hai bên trái phải còn có thêm bốn quầy. Trước mỗi quầy đều có một chiếc ghế dựa cao. Trong cửa hiệu có 8 nhân viên, 6 nhân viên đứng quầy, một người cắt kính, một người đo mắt. Trần Lâm đều có thể đảm đương những việc này, nhưng chỉ khi quá gấp cậu mới ra giúp một chút

Khung cảnh trong cửa hàng, ngoại trừ cậu, còn lại đều là con gái, haha. Trần Lâm cho rằng các cô gái luôn cẩn thận, lo lắng chu đáo công việc, rất thích hợp với việc buôn bán mắt kính tỉ mỉ này. Lúc trước cậu khó khăn lắm mới chọn ra được vài cô đang bán ở đây

Tống Đình Phàm đo mắt xong đi ra, nhìn thấy Trần Lâm đã khôi phục sắc thái bình thường, cậu đang nói chuyện gì đó với các nhân viên trong cửa hàng

– “Ông chủ, vị tiên sinh này đã đo mắt xong rồi, mắt trái cận 1.75, mắt phải cận 1.5”. Kim Tinh đứng sau lưng Tống Đình Phàm nói với Trần Lâm. Trần Lâm quay sang: “Vây cô mang số đo đưa cho Tiểu Phàm, để Tiểu Phàm cắt kính cho Tống tiên sinh”. Tiểu Phàm chính là người cắt kính trong cửa hàng, tên thật là Lí Tiểu Phàm

Nhìn thấy Tống Đình Phàm, Trần Lâm không nói chuyện với nhân viên nữa mà đi lấy vài cuốn tạp chí đưa hắn: “Đại khái nửa giờ sẽ xong, anh ngồi đợi một chút. Đọc tạp chí một chút, thời gian sẽ qua rất nhanh”. Nói xong, Trần Lâm vội vàng tránh ra, cậu thực sợ hãi sự ngán gọn của người này, vì như thế luôn làm cho Trần Lâm có cảm giác lơ lửng không chạm đất, loại cảm giác này thực làm người ta có chút xấu hổ

9. Chương 9: Chương 9

Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm vội vàng rời đi, trên mặt tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng trong lòng hắn ý cười đã lan tràn, thực tiếp thấm ra ngoài da, thư sướng toàn thân

Quả thật, Tống Đình Phàm cố ý làm vậy, bình thường hắn không nhiều lời. Nhưng— hôm nay— hắn cố tình nói ít hơn bình thường. Trong lòng có chút xấu xa nghĩ muốn trả đũa việc mình bị trêu đùa ở trước cửa hàng 0h. Sự việc diễn ra còn thú vị hơn hắn nghĩ rất nhiều. Hắn không nghĩ Trần Lâm sẽ như vậy.... Nói thể nào nhỉ, ân, thú vị. Đúng vậy, rất thú vị. Hắn thật không ngờ một người trước kia chỉ bằng một câu nói đã nắm thế chủ động, dĩ nhiên lại... như vậy

Trước oh hắn vờ như mất hứng đã thấy Trần Lâm chân tay luống cuống, cúi đầu ảo não, hắn cảm thấy tâm tình tốt lên không ít, ngay cả việc bức bối vì đợi quá lâu trước cửa hàng oh cũng tiêu tán hơn một nửa

Khi ăn cơm cậu lại không ngừng tìm kiếm đề tài bắt chuyện, rồi lại khó xử vì không tìm thấy đề tài. Hắn đã biết, Trần Lâm không phải là người giao tiếp thuần thực, những thứ cậu hỏi hắn có thể thấy ngay là những câu hỏi rất có công thức, rất quy phạm, căn bản không mở rộng được mối quan hệ

Tổng Đình Phàm là doanh nhân, dù không thích xã giao vô té nhưng những tình huống tối thiểu hắn vẫn chu toàn được. Tuy không cần thiết phải mạnh vì gạo, bạo vì tiền như Lưu Dụ, hay thành thạo như Mục Kiệt; thì hắn vẫn có thể ứng phó tốt với Trần Lâm

Hắn vẫn còn giữ ý đồ xấu của mình, nguyên nhân là muốn Trần Lâm bối rối thêm chút nữa...

Cũng may Trần Lâm thích ứng rất mau, người không nói ta cũng không nói, im lặng ăn cơm. Khi cơm nước xong, Tổng Đình Phàm vẫn không muốn buông tha người ta nên mới cố ý đưa tiền cho cậu, nhìn biểu tình bất ngờ của Trần Lâm, hắn biết chính mình đã đạt được mục đích, một nửa buồn bực kia cũng không còn

Vốn nghĩ trêu đùa như vậy đã đủ rồi, hắn quay về công ty. Làm việc gì cũng một vừa hai phải thôi, Tổng Đình Phàm của chúng ta không phải cố ý không buông tha cho người ta. Nhưng khi sắp đến công ty, hắn nhớ buổi chiều còn phải xem văn kiện, mà đôi mắt kiếng cũ lại hỏng rồi. Hắn chỉ có thể quay lại đây, mua một đôi kính mới

Kỳ thật lần này hắn không có ý định trêu đùa Trần Lâm nữa, nhưng ai bảo khi hắn vừa vào đến cửa tiệm, Trần Lâm lại dùng biểu tình phấn khích như vậy chào đón hắn? Hắn nhìn Trần Lâm thu hồi biểu tình, hai má cậu đã ửng đỏ. Tổng Đình Phàm nghĩ việc mình quay lại đây rất đáng giá

Nhìn Trần Lâm vội vàng quay về phòng sau, khi đi ra lại dùng ngữ khí bình thường nói với mình, Tổng Đình Phàm vẫn còn đang rất vui. Hắn biết nếu cứ tiếp tục như vậy, hôm nay người kia còn có thể làm hắn vui hơn, quả nhiên, đã nhìn thấy người kia cúi đầu trước mình không nhìn ra biểu tình gì... Thật không ngờ a không ngờ, nguyên lai người này cũng không phải hoàn toàn trầm ổn thành thực như lần đầu hắn gặp. Haha, tâm tình Tổng Đình Phàm chưa bao giờ tốt như hôm nay

Khi tâm tình hắn vẫn còn tốt đẹp, mắt kính đã hoàn thành. Trần Lâm vẫn còn đang sợ hãi sự ngắn gọn của Tổng Đình Phàm nên cậu bảo Kim Tinh đưa mắt kính cho hắn

– “Tiên sinh, kính đã làm tốt lắm, ngài mang một chút, thử một lần, nếu có gì không ổn, chúng tôi... sẽ điều chỉnh”

Kính mắt được mang ra, Tổng Đình Phàm nhìn trong kính suốt không nhiễm một hạt bụi, thật vừa lòng. Khi mang vào cũng thực thoải mái, nhất là hai gọng kính không ép quá sát vào tai, độ rộng vừa phải, vì thế gật gật đầu: “Không có vấn đề gì”

Kim Tinh nghe xong, trong lòng xùy một tiếng, đó là đương nhiên, mắt kính Tiểu Phàm làm như thế nào lại không thoải mái. Đương nhiên, một phần cũng vì đó là một đôi kính tốt, tuy rằng nàng rất không muốn thừa nhận. – —

– “Thanh toán ở đâu?”. Tổng Đình Phàm hỏi

– “Mời tiên sinh qua bên này”

Kim Tinh dẫn Tổng Đình Phàm đến bên cạnh Trần Lâm: “Ông chủ, vị tiên sinh này thanh toán tiền kính”

Trần Lâm nghĩ, nguyên lai còn phải thu tiền, cậu nghĩ cứ để Kim Tinh giao mắt kính cho Tổng Đình Phàm thì sẽ không phải nói với người ta nữa. Xem ra cậu còn phải đối mặt với người kiếm lời này

Đơn thuần lấy hóa đơn tính toán, Trần Lâm mới chú ý đôi kính này quả nhiên có giá 3046\$. Cậu không khỏi ngẩn đầu liếc nhìn Tổng Đình Phàm, bởi vì lúc hắn chọn mắt kính cậu vẫn cúi đầu nên không biết, bây giờ mới biết được hắn chọn một đôi kính rất mắc

Khi Tổng Đình Phàm thanh toán xong, Trần Lâm tận chức tận lực mà thuyết minh: “Với đôi mắt kính nửa gọng của anh, trong vòng một tuần nếu có gì không vừa ý có thể đến đổi, hơn nữa....”. Xấp tiền trong tay cậu chủ Trần Lâm đang run lên. “Đôi mắt kính như vậy, cửa hàng chúng tôi sẽ định kì gọi điện cho anh mang đến bảo hành miễn phí, vệ sinh kính miễn phí, lau chùi tròng kính miễn phí, miễn phí....”

Nói chưa xong, Tổng Đình Phàm có giọng nói đặc biệt trầm thấp kia bật cười: “Được, tôi nhận tất cả mọi dịch vụ miễn phí của cậu”. Trần Lâm bị Tổng Đình Phàm cười, thực sự quần đến đường cùng, cậu cảm giác mình như kẻ quảng cáo miễn phí, thực sự là đã.... bối nhọ... cửa hàng của mình

Lấy xong mắt kính, Tổng Đình Phàm lần này thật tiêu sái rời đi

Trần Lâm vẫn đắm chìm trong cơn xấu hổ vừa rồi... Cậu cảm giác mặt mình nóng lên từng trận, một chốc cũng chưa hết, tùy tiện viện cớ, Trần Lâm trực tiếp lủi vào phòng ở của mình. Trở lại phòng ngủ, Trần Lâm hoàn toàn phát hiện bản thân hôm nay rất không bình thường

Trừ bỏ việc vui đùa ở cửa hàng oh mình chiếm thế thượng phong, còn lại về sau chính mình giống như đều bị Tống Đình Phàm chế ngự. Bình thường, Trần Lâm không dễ dàng chịu ảnh hưởng của người khác, cũng không dễ dàng có hứng thú với người khác

Nhưng hôm nay, trước cửa hàng oh, đứng sau lưng Tống Đình Phàm nhìn thấy hấn nhú mào trong khung kính do dự đi vào, biểu tình lại có chút không cam lòng. Trần Lâm cảm giác như chính mình phát hiện ra một tiểu hài nhi thú vị. Hơn nữa với những đồ vật này nó lại như một tiểu hài nhi, vừa có vẻ muốn, vừa có vẻ cự tuyệt. Bất quá, tiểu hài nhi này lại cao đến 1m80, haha

Bởi vì hấn có bộ dạng này, Trần Lâm nhớ lại cuộc gặp mặt ban sáng mới lớn mật đi lên cười nói bắt chuyện. Tiếp theo, hết thấy Trần Lâm đều nghĩ thuận theo tự nhiên đi, hoàn toàn dựa vào cảm giác tự nhiên của mình mà nói chuyện, nhưng không hiểu sao cuối cùng chỉ mỗi mình xấu hổ không thôi thế này?

Hai người sau lần gặp mặt đầu tiên, ấn tượng lẫn nhau là: một người keo kiệt lời nói quá đáng, một người trẻ chưa hoàn toàn thành thực. Không ai biết đây có phải là ấn tượng cuối cùng hay không...

10. Chương 10: Chương 10

Một tuần sau, Tống Đình Phàm đang ở văn phòng chăm chỉ gõ máy tính, trong tay còn một xấp văn kiện, rõ ràng vì văn kiện nhiều quá mà chất thành đống

Không biết việc này ám chỉ điều gì...

Theo tác phong làm việc của Tống Đình Phàm, cơ bản sẽ không tồn đọng văn kiện

Đột nhiên phanh một tiếng, cửa văn phòng bị đẩy mạnh ra, sau đó lại có tiếng, “Tiểu Phàm Phàm.... Tiểu Phàm Phàm...., bọn tôi đã về rồi đây!!! Yêu yêu...”. Nghe giọng nói tiêu chuẩn như vậy, Tống Đình Phàm đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục chuyển tâm vào công việc

– “Thế nào? Cậu thua chưa?”. Ngay sau đó chợt nghe tiếng Mục Kiệt vui vẻ thấy người gặp họa

Hừ một tiếng với biểu tình vui sướng kia của Mục Kiệt, Lưu Dụ nghiêng răng nghiêng lợi nói với Tống Đình Phàm: “Tống Đình Phàm, tôi nói cậu cũng không thể ngăn đầu liếc mắt, phối hợp với tôi một chút hay sao? Dù sao chúng ta cũng đã 1 tuần chưa gặp mặt. Hơn nữa... Hơn nữa... tôi còn cố tình... cố tình mạo hiểm tính mạng gọi cậu là Tiểu Phàm Phàm nha...”. Tống Đình Phàm ngẩng đầu nhìn bạn, lời nói Lưu Dụ càng về sau càng nhỏ giọng... Rõ ràng là đang lo lắng

– “Tôi đã nói rồi, cửa này cậu chắc mình thắng! Bây giờ, cậu đã thua, tôi nay tất cả đều do cậu trả tiền”. Mục Kiệt đắc ý dào dạt như ong mào, lớn tiếng nói với Lưu Dụ

– “Cậu.... Cậu... Mục Kiệt, cậu là tên vương bát đản, lại đùa giỡn tôi!! Là cậu nói nếu gọi Tiểu Phàm Phàm, cậu ta nhất định sẽ ngăn đầu!!”. Lưu Dụ hốt hển, run rẩy chỉ tay vào Mục Kiệt đang cười hệt như hồ ly

Nhìn hai người không xem ai ra gì, ở trong văn phòng của mình mà tranh luận ầm ĩ, Tống Đình Phàm ho khan một tiếng. “Ai có thể nói cho tôi biết, khi nào thì tôi lại thành trò cá cược giải trí của hai người?”. Âm điệu không hề phụng phịu mà bình thường không thể bình thường hơn, hai người kia đều không lên tiếng. Cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, hi vọng có thể nghĩ ra biện pháp tránh khỏi cơn thịnh nộ của lão hổ kia

Nghe mặt lại, Lưu Dụ cẩn thận giải thích: “Đình Phàm, ách, thật ra.... Thật ra, không phải như cậu nghĩ đâu....”

– “Nga? Không phải như tôi nghĩ? Vậy cậu biết tôi nghĩ gì sao?”. Nhướn mào, Tống Đình Phàm hỏi ngược lại. Kì thật vừa rồi nghe hai người ầm ĩ một trận, Tống Đình Phàm cũng đã hiểu: hai người lấy hấn ra đánh cược, nếu lớn tiếng đi vào phòng như vậy, hấn có ngăn đầu liếc nhìn bọn họ một cái hay không?

Mục Kiệt thấy Lưu Dụ giải thích không xong, vội vàng nói chen vào: “Ha hả, Đình Phàm, vui đùa, tuyệt đối vui đùa thôi, vì đã một tuần không gặp mà”. Tuy rằng hấn biết lời này cũng không có sức thuyết phục

gì. Nhưng nhìn biểu tình của Tống Đình Phàm, nghe ngữ khí nói chuyện của cậu ta, nếu hắn không nói chen vào, phỏng chừng lát nữa người chết thảm không chỉ mình Lưu Dụ

Vội vàng nói sang chuyện khác. “A, Đình Phàm, cậu đổi mắt kính?”. Giọng nói thập kinh ngạc, hắn tự nhiên chuyển đề tài

Thật ra vừa mới bước vào cửa, Mục Kiệt liền phát hiện Tống Đình Phàm đã đổi mắt kính. Bởi vì đôi kính trước là hắn và Tống Đình Phàm cùng nhau chọn, lúc đó hắn vừa vặn cũng cần thay mắt kính thì Tống Đình Phàm phát hiện chính mình có thể bị cận thị nên đã kéo hắn cùng đi mua

Tống Đình Phàm bình thường không đeo mắt kính, cũng không có yêu cầu đặc biệt gì với mắt kính, thể mà hiện tại cư nhiên lại đi đổi kính mới, không thể không làm kinh ngạc kẻ khác! Bởi vì Tống Đình Phàm chọn đôi kính mới rất giống đôi cũ, nhưng Mục Kiệt vẫn nhận ra hắn đổi kính

– “Đổi kính? Thật sự à? Mau cho tôi xem, tôi xem xem...”

Lưu Dụ vừa nghe Tống Đình Phàm đổi mắt kính cũng liền chuyển đề tài. Hắn cũng không ngốc, có thể hạ một bậc thang, đương nhiên phải leo xuống a. Nhưng, nhưng, cho dù bọn họ làm như chưa có chuyện gì phát sinh, bọn họ đồng ý, Tống Đình Phàm cũng không đồng ý

Huống chi, khi hai người bọn họ nhắc tới đôi mắt kính mới, vừa vặn nhắc nhở hắn một chút, dường như hắn nên đến cửa hàng mắt kính đối diện, vệ sinh kính miễn phí..... Một tay gỡ kính ra, trong mắt hắn ý tứ hàm xúc thâm minh....

Kỳ thật Tống Đình Phàm vốn cũng tính toán sau này thường xuyên đến cửa tiệm đó, nhận một chút ‘phục vụ miễn phí’ của bọn họ. Nhất là hắn đã thử nghiệm, người kia lúc nào cũng làm tâm tình hắn tốt lên. Thậm chí khi đó hắn về công ty mới phát hiện bữa nghỉ trưa cố định của mình bị trễ, hắn cũng không chút bực bội. Tống Đình Phàm lại càng kiên định quyết tâm từ sau phải thường xuyên ‘ghé thăm’ cửa tiệm mắt kính ấy

Nhưng vì không có hai người kia, mọi công việc đều đổ dồn lên đầu hắn, hắn chán ghét việc này. Cứ như vậy một tuần liên tục, lượng công việc cứ ngày càng gia tăng chiếm hết thời gian, vì thế việc ‘ghé thăm’ tiệm kính cứ như vậy bị trễ nãi

Nhưng hiện tại nhìn thấy hai người trước mắt, hắn còn lí do gì để không đi?

Không phản ứng với câu hỏi về mắt kính của hai người, Tống Đình Phàm nâng tay chỉ chỉ vào xấp văn kiện trên bàn, nói câu: “Các cậu thấy chưa, tôi đi trước”

Để lại sau lưng hai người kinh ngạc vạn phần....

Lưu Dụ nhìn đồng hồ, mới chỉ 10h25 sáng, còn chưa đến giờ cơm trưa: “Mục Kiệt, nhéo tôi thử xem, tôi đang nằm mơ phải không?”

– “Người nghiện công việc cũng có khi bỏ giờ làm về sớm?”

– “Cậu xuống địa ngục đi, còn dám nói thế, nếu Đình Phàm đột ngột quay về, cậu ấy nghe cậu nói vậy, cậu sẽ là kẻ tiếp theo bị dày vò”

Tuy rằng Mục Kiệt cũng buồn bực, vì sao lại như vậy, nhưng hắn không hỏi thẳng vấn đề, hắn— sơn nhân đều có diệu kế, tự nhiên sẽ biết. Ra khỏi văn phòng của Tống Đình Phàm, hắn đến trước mặt thư kí Lưu Tâm: “Lưu Tâm, gần đây lão bản của cô có gì bất thường không?”

– “....Không có, hết thấy đều rất bình thường”. Lưu Tâm thần nhiên trả lời, nhưng lại nghiêng đầu nghĩ nghĩ. “Bất quá, ngày chúng ta kí hợp đồng mà anh phải đi Bắc Kinh, lão bản đem về một đôi mắt kính trẻ trung thời thượng, sau giờ cơm trưa lại thay đổi một đôi kính mới. Còn lại không có gì bất thường cả”

Nghe như vậy, Mục Kiệt đoán đôi mắt kính cũ của hắn đã hỏng? Nên mới đi mua mắt kính mới? Một đôi kính trẻ trung thời thượng? Không khác đôi kính trước? Bất quá, cho dù như vậy, dường như cũng không có gì kì quái

– “Chúng tôi không ở đây một tuần, lão bản của cô có về sớm không?”. Mục Kiệt hỏi ngay sau đó

– “Sao lại như vậy được! Anh nghĩ lão bản của tôi giống Lưu tổng sao?”. Lưu Tâm trả lời thật to câu hỏi, lại vừa có ý xem thường

– “Ha ha, cũng phải”. Mục Kiệt gật đầu tán thành, mặc kệ Lưu Dụ bên cạnh đã giận đến nhe răng trợn mắt. Lưu Tâm sở dĩ nói như vậy, bởi vì hai vị chủ nhân trước mặt mình đây tính tình dễ hơn cấp trên trực tiếp của cô nhiều, nhất là Lưu Dụ; thứ hai, Mục Kiệt lúc đi công tác cuối tuần trước đã nhờ vả cô, please a, chuyện này hẳn cũng nợ cô

Mục Kiệt dò hỏi Lưu Tâm cũng không tra ra được gì, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn trở về, cùng Lưu Dụ hoàn thành như công việc Tổng Đình Phàm đã giao phó

11. Chương 11: Chương 11

Tổng Đình Phàm sung sướng tiêu sái rời khỏi công ty, tuy rằng bề ngoài thật sự không nhìn ra được loại sung sướng ấy. Đi vào cửa hiệu của Trần Lâm, Tổng Đình Phàm trước tiên đã thấy cậu đang cúi đầu trong quầy thu ngân làm gì đó. Kim Tinh ánh mắt nhanh nhạy, thấy Tổng Đình Phàm đi vào đến đón tiếp

Từ lần trước khi Kim Tinh nhìn Tổng Đình Phàm chọn đôi mắt kính đắt tiền, nàng đã biết người này là dân văn phòng nhưng lương một năm chắc chắn không ít. Bất quá điều Kim Tinh buồn bực chính là: kẻ có tiền như vậy nhưng ăn vận như một công chức bình thường, quần áo thoạt nhìn thật tinh xảo, nhưng vẫn rất rối rắm, cũng không nhìn thấy được nhãn hiệu gì

– “Tiền sinh, ngài hôm nay đến đây, là....?”

– “Tôi muốn vệ sinh kính một chút”. Tổng Đình Phàm lạnh nhạt nói

Nghe được giọng nói của Tổng Đình Phàm, Trần Lâm ngẩng đầu lên, hai mắt, bốn mắt, cùng nhìn nhau. Tổng Đình Phàm vẫn nhìn Trần Lâm nhưng không ngờ cậu lại đột nhiên ngẩng đầu như vậy. Hơn nữa còn lộ ra ánh mắt không phòng bị, ánh mắt ấy trong trẻo như không chứa gì, thực tại này đã chạm một chút đến tâm khảm Tổng Đình Phàm

Trần Lâm lập tức ý thức chính mình lại thất thố, cậu vội vàng điều chỉnh trạng thái, tự thì thầm trong lòng: làm sao mỗi lần nhìn thấy anh ta liền giật mình a!

Nếu hỏi Trần Lâm vì sao chỉ nghe giọng nhưng liền biết đó là Tổng Đình Phàm, thì Tổng Đình Phàm cũng nên cảm ơn giọng nói đầy âm sắc của mình. Vì ở lần gặp mặt đầu tiên, giọng nói của hắn đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong cậu, thậm chí còn có thể nghe ra chút vui mừng dù hắn nói rất ít

Tuy nhiên cậu vẫn nghiêm mặt nói: “Xin chào, mắt kính anh có vấn đề gì sao?”

– “Không, tôi chỉ là thuận đường ghé qua vệ sinh kính một chút”

Trần Lâm không biết phải nói gì tiếp theo, cậu làm bộ xoay người nhìn một chút, Kim Tinh quả là đang rửa kính mắt.

Xấu hổ cười nhẹ, cậu quay đầu lại nói: “Anh đợi một chút, vệ sinh mắt kính rất nhanh”

Ai, Trần Lâm cầu nguyện trong lòng, Tinh Tinh a, cô rửa kính mau mau lên là được rồi, làm cho người này mau đi đi, cậu thực sự không chịu nổi cảm giác bồng bênh chân không chạm đất mỗi khi ở cùng người này

Thật ra, Trần Lâm là chủ cửa hàng kính mắt này, ở phương diện xã giao với khách cậu rất thành thực, giải quyết mọi sự thỏa đáng. Nhưng không biết tại sao từ sau lần ăn trưa cùng nhau kia, trước mặt hắn cậu luôn không phát huy được vẻ thành thực trôi chảy của mình. Buồn rầu a, buồn rầu!

Kim Tinh chưa đến 10 phút sau đã mang đôi kính được vệ sinh kỹ càng ra. Thời gian chờ đợi ngắn ngủi này, Trần Lâm vẫn xấu hổ cùng thất thố. Nếu không phải trong tiệm còn có tiếng trao đổi giữa khách và các nhân viên bán hàng khác, cậu không biết sẽ cùng người đối diện vượt qua 10 phút im lặng này như thế nào

Trái lại Tổng Đình Phàm đưa hai mắt đánh giá bài trí trong tiệm, cúi đầu nhìn nhìn những mẫu mắt kính trưng bày trong tủ. Nói tóm lại hắn không có tâm tình như Trần Lâm. Bất quá, cũng chỉ mỗi Tổng Đình

Phạm biết, mỗi lần hắn nhìn thấy những đồ vật trong tủ kính, dư quang trong khóe mắt hiện lên hình ảnh của ai

Nhiều năm như vậy lặn lội trên thương trường nhìn mặt đoán ý đối tác, Tống Đình Phạm đương nhiên biết Trần Lâm mỗi khi đối mặt hắn người đều cứng ngắt. Tuy rằng cảm thấy đùa như vậy cũng làm mình vui lên, nhưng hắn cũng là người tâm lý, hắn tính toán một bước tiến khác nên sẽ không tiếp tục trêu đùa cậu nữa

Bởi vì cứ tiếp tục như thế người ta sẽ không nói chuyện với mình nữa, đây không phải là một suy nghĩ tự nhiên sao?

Nhận lấy mắt kính từ tay Kim Tinh, Tống Đình Phạm đến trước mặt Trần Lâm: “Ai, hôm nào tôi mời cậu ăn bữa cơm”

– “Àn?”. Trần Lâm mờ mịt. “Tại... tại sao?”

Nhìn thấy bộ dáng mờ mịt của Trần Lâm, Tống Đình Phạm cuối cùng cũng quang minh chính đại cười tươi. “Haha, không vì gì cả, hôm nào tôi mời cậu ăn cơm”. Nói xong không để ý đến phản ứng của người nghe mà rời đi

12. Chương 12

Tống Đình Phạm vừa bước vài bước khỏi tiệm kính, di động đổ chuông. Là Lưu Dụ gọi điện nói cùng nhau ăn cơm trưa, gặp nhau ở bãi đậu xe. Khi Tống Đình Phạm đến bãi đậu xe, hai người kia đã có mặt. Lưu Dụ nhìn thấy Tống Đình Phạm đã nhận không được, trực tiếp hỏi: “Cậu không phải đã đi rồi sao? Sao bây giờ lại còn ở công ty?”

– “Àn, tôi ở gần đây”. Ngồi vào xe, Tống Đình Phạm nhắm mắt dưỡng thần

Lưu Dụ khí kiệt, người này... Người này nói cũng như không!! Hắn thở phì phì quay đầu. Lên xe, Tống Đình Phạm ngồi ghế sau, Mục Kiệt lái xe, Lưu Dụ ngồi ghế phó lái

Kì thật Mục Kiệt cũng buồn bực, khi gọi điện thoại bọn họ vốn tính toán mặc kệ Tống Đình Phạm đang ở đâu cũng lái xe đến đón hắn, sau đó cùng nhau đi ăn cơm. Nhưng lại nghe hắn nói qua điện thoại, 5 phút nữa sẽ gặp ở bãi xe. Mục Kiệt nghĩ, không lẽ cậu ấy chưa đi? Cậu ấy còn ở công ty? Bất quá thái độ Tống Đình Phạm là không muốn nhiều lời, Mục Kiệt liền thức thời không hỏi thêm

Giữa trưa khi ba người ăn cơm, hai người kia kể cho Tống Đình Phạm một chút chuyện Bắc Kinh, cũng thuận tiện đề cập một chút tình hình cha Tống. Tống Đình Phạm vừa nghe liền bĩu môi không có phản ứng gì

Hai người kia cũng biết năm đó Tống Đình Phạm cùng cha Tống không biết cãi nhau điều gì liền rời khỏi Bắc Kinh, lúc đó ba người mới cùng nhau gây dựng sự nghiệp ở thành phố này. Trong lòng cả 3 đều hiểu rõ sẽ rời Bắc Kinh để gây dựng sự nghiệp. Một là thời đại học ba người đã phác thảo ý tưởng này, không muốn dựa vào bối cảnh gia đình để tiến thân; hai là vừa lúc Tống Đình Phạm cãi nhau với cha, ra ngoài tự tay gây dựng sự nghiệp cũng là cách chứng minh năng lực với gia đình. Cho nên ba người ở Bắc Kinh xử lý đơn giản một vài việc, sau đó bắt đầu tìm địa điểm kinh doanh, phát triển các hạng mục. Đến 4 năm trước thì quyết định thành lập công ty tại đây

Ba người cùng nhau tán gẫu, tuy rằng phần lớn thời gian chỉ là Mục Kiệt và Lưu Dụ nói chuyện, Tống Đình Phạm không đáp lời mà chỉ ngẫu nhiên gật gù đầu hoặc ăn vài cái. Nhưng không khí giữ bọn họ vẫn rất tốt, ba người rất ăn ý nhau

Trong chốc lát đồ ăn được mang lên, đây là món Mục Kiệt yêu thích nhất- cá hấp. Mục Kiệt hỏi hả muốn ăn ngay, chính là khi vừa tiến gần đến món ăn, đôi kính trên mũi bị nhuộm khói toàn bộ

– “Ha ha ha, Mục... Mục Kiệt, cậu không cần... Không cần mỗi lần thấy món này đều có vẻ háo sắc như vậy, được không? Hahaha...”. Lưu Dụ cầm đũa chỉ vào Mục Kiệt, cười thật thoải mái

Quả thật, cũng không thể trách Lưu Dụ cười quá thoải mái được, ngấm lại một người nhất quán ăn vận đúng kiểu công tử nho nhã như Mục Kiệt, bây giờ mắt kính lại trắng đục như hai miếng băng gạc dán vào mắt, rất ảnh hưởng đến hình tượng nhất quán của hắn

Nghe tiếng cười của Lưu Dụ, Tống Đình Phàm ngẩng đầu nhìn Mục Kiệt. Thành thật mà nói, khi hắn nhìn thấy tình trạng mắt kính của Mục Kiệt, trong đầu lại hình thành một ý niệm....

– “Mục Kiệt, đi mua đôi kính áp tròng đi”. Tống Đình Phàm gấp đồ ăn cho vào miệng, giống như lơ đãng nói

Mục Kiệt không hoang mang chút nào, dứt khoát kiên định nói: “Không cần!”

Tống Đình Phàm nhướng mày: “Àn? Không cần?”

Mục Kiệt không trả lời, Lưu Dụ lại chen vào: “Đình Phàm, cậu biết vì sao Mục Kiệt luôn kiên trì mang mắt kính không?”. Nói xong còn cười thần bí

Tống Đình Phàm biết Lưu Dụ muốn thừa nước đục thả câu, nhưng hắn không có ý định muốn biết! Hắn nhìn Mục Kiệt, hi vọng sẽ được nghe đáp án

– “Khụ... khụ khụ....”. Mục Kiệt đón ánh mắt của Tống Đình Phàm, chân chân chính chính háng giọng. “Cậu không thấy tôi mang mắt kính sẽ càng nổi bật ưu điểm của bản thân sao?”

– “Là càng nổi bật ưu điểm hồ ly của cậu?”. Hắn đã kích Mục Kiệt

– “Nói thế là không đúng, là càng có vẻ tao nhã phong độ, các cậu không thấy vậy sao?”. Mục Kiệt lớn tiếng biện minh, Tống Đình Phàm cười từ chối cho ý kiến

– “Nếu cậu đã biết như vậy, thì mua nhiều mắt kính vào, buổi chiều đi với tôi đến một cửa hiệu kính”. Tống Đình Phàm chậm chậm nói. Hắn không lo Mục Kiệt không đồng ý. Đây chính là câu nói dài nhất của hắn

Khi Mục Kiệt nghe được nửa đầu câu vẫn không nghĩ sẽ mua thêm mắt kính, kính của hắn đã rất nhiều, trong xe, trong văn phòng, nhà ở, chỉ cần nơi hắn thường sống thì sẽ có sẵn mắt kính. Chính là, sau khi nghe được nửa câu, cậu ta muốn dẫn mình đi mua mắt kính? Điều này làm Mục Kiệt hoàn toàn nghi ngờ

Tuy rằng hắn không hiểu được tại sao lại như thế, nhưng với nửa sau câu nói kia của Tống Đình Phàm, hắn tập trung chú ý 200%, không chỉ mỗi hắn mà Lưu Dụ cũng tò mò. Bọn họ không hiểu tại sao hôm nay thái độ Tống Đình Phàm lại chủ động khác thường như vậy? Tại sao khi bọn họ trở về từ Bắc Kinh, Tống Đình Phàm liên tiếp làm bọn họ bất ngờ như vậy?

Mục Kiệt gật gật đầu. “Được, buổi chiều tôi đi với cậu”

13. Chương 13

Ba người ăn cơm xong quay về công ty tiếp tục công tác. Tuy rằng hai người kia vẫn còn nghi vấn trong lòng, nhưng bọn họ cũng biết nếu Tống Đình Phàm không muốn nói, bọn họ có gặng hỏi cũng như không. Bất quá Mục Kiệt có điểm rõ ràng vấn đề mắt kính. Có lẽ.... buổi chiều đến cửa hàng mắt kính kia thì có thể biết được đáp án

Bởi vì hai người một tuần không làm việc, công tác quả thật rất nhiều. Nhưng tối gần 7h, bọn họ cũng giải quyết xong tất cả. Một nhóm 3 người rời công ty. 3 người đi cùng nhau lúc nào cũng hấp dẫn mọi ánh mắt chung quanh, chiều cao tương đương, tướng mạo ai cũng tuấn lãng: một đậm mạc, một nho nhã, một nhã bĩ một chút.

Không quan tâm đến ánh mắt của người đi đường, Tống Đình Phàm dẫn hai người kia thẳng tiến đến cửa hàng mắt kiếng đối diện

Tống Đình Phàm hơi hối hận, vì công việc nhiều quá mà không chú ý đến thời gian. Trễ thế này, không biết còn ai trong tiệm không.... Bất quá, nếu đã hạ quyết tâm thì dù thế nào hắn cũng phải đi, không có lí do gì để từ bỏ, dù sao đi nhìn một chút cũng được

Trùng hợp, Trần Lâm hôm này chưa đóng cửa, vì hàng mới về, cậu cùng Kim Tinh, Lí Đông Đảo, Lí Tiểu Phàm vừa kiểm kê xong. Bình thường 6h tối nhân viên có thể tan tầm, nhưng bọn họ tình nguyện ở lại giúp. Trần Lâm không thể cự tuyệt, chỉ có thể đồng ý để bọn họ giúp

Cậu dự định kiểm kê xong sẽ mời các nàng đi ăn cơm, vừa lúc Tống Đình Phàm bước vào

– “Ông chủ, anh xem...”. Kim Tinh nhắc nhở khâu kiểm kê cuối cùng

Trần Lâm vừa quay đầu lại thấy Tống Đình Phàm, tuy thực ngạc nhiên nhưng lần này cậu làm không tồi, bề ngoài không có gì khác thường mà đón tiếp

– “Di, anh sao lại đến, mắt kính lại có vấn đề gì à?”. Trần Lâm hoài nghi

Tống Đình Phàm lắc đầu

Lúc này đây, Mục Kiệt gần như đã biết rõ nguyên do Tống Đình Phàm thay đổi. Nhìn thấy Trần Lâm trước mắt, Mục Kiệt đầu tiên có cảm giác— sạch sẽ thanh khiết. Ngũ quan thanh tú, ánh mắt rõ ràng chưa thoát khỏi vẻ trẻ con, lại có thêm chút cô độc tinh khiết của thanh niên thời đại, giọng nói trong trẻo, tổng thể mang đến cho người ta cảm giác thật thoải mái

Nếu bây giờ Mục Kiệt còn không nhận ra nguyên nhân của những khác thường nơi Tống Đình Phàm, chắc hẳn không bao giờ dám nhận mình là bạn thân lâu năm của Tống Đình Phàm. Kì thật không chỉ mình Mục Kiệt hiểu, Lưu Dự cũng biết rõ điều này

Sau khi Tống Đình Phàm lắc đầu, Mục Kiệt thâm thúy nói: “Nga, nga... cậu ấy dẫn tôi đến mua mắt kính. Hai người có phải... đã quen biết?”. Nói xong còn cười thâm thúy

Lúc này Trần Lâm mới chú ý sau lưng Tống Đình Phàm còn có hai người, biểu tình kinh ngạc không giấu được. Mục Kiệt và Lưu Dự đổ mồ hôi lạnh, biểu tình của cậu ta như vậy nghĩa là mới biết sau lưng Tống Đình Phàm còn có hai người bọn họ? Hai người tuy không lạnh lùng như Tống Đình Phàm, nhưng ít nhất cũng rất có mười phần phong độ? Thế mà không đủ hấp dẫn người khác sao?

Lưu Dự mồm miệng nhanh nhẩu, không hổ danh là dân Bắc Kinh, không quan tâm người khác sẽ khó xử như thế nào, trực tiếp hỏi: “Chúng tôi nhỏ bé quá nên không đáng để cậu nhìn thấy?”

Trần Lâm đỏ bừng mặt: “Tôi... tôi vừa mới...”

Giải thích chưa xong, Tống Đình Phàm liền tặng hân ánh mắt ‘một vừa hai phải’ cảnh cáo. Kim Tinh tiếp lời: “Anh đứng đằng sau như vậy, ông chủ tôi không thấy là đúng rồi!”

Vừa mới nhìn qua, Kim Tinh và Lí Tiểu Phàm đều cảm giác được những người trước mắt hoàn toàn muốn trêu chọc ông chủ của bọn họ. Ngờ kìa của Kim Tinh cũng vì thế mà không được tốt

– “Các anh đến mua mắt kính, vậy thì đến quầy xem đi, chọn lựa kiểu mình thích chứ đừng đứng đây làm gì. Cửa hàng chúng tôi nếu nhọc nhã, các anh cũng không đẹp mặt”. Những lời nói này không mềm mại cũng không cứng rắn, vừa đủ ý, đối lập với vẻ bệ vệ của đối phương, lại tăng thêm khí thế ỳnh

Người nói được những lời này không khỏi làm ba người kia chú ý. Tống Đình Phàm nhìn nơi phát ra giọng nói, liền thấy một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt không son phấn nhưng vẫn xinh đẹp, vóc dáng lại thon thả, cả người đều toát lên vẻ giỏi giang sắc bén

Nheo mắt, Tống Đình Phàm nhớ mình đến cửa hàng Trần Lâm vài lần nhưng chưa hề gặp qua người này. Mục Kiệt cũng nhanh chóng điều hòa không khí, thực rõ ràng, các cô gái này rất bệ vệ ông chủ của họ, nếu cứ tiếp tục đùa giỡn thì không biết chuyện gì sẽ phát sinh

– “Đúng rồi, đúng rồi, chúng ta không cần đứng, tôi đi chọn kiểu kính, hai cậu ngồi đợi tôi một chút”

Trần Lâm nhìn không khí trong cửa hàng lúc này liền cảm giác không thoải mái. Nhưng cậu không biểu lộ gì. “Tiểu Phàm, cô mang vị tiên sinh này chọn mắt kính, Kim Tinh, cô đi tư vấn cho khách. Đông Đảo, mang hai li nước lại đây”. Mặt không chút biểu lộ gì, nói xong câu này Trần Lâm cũng không nói gì thêm nữa

Nghe được lời Trần Lâm, Tống Đình Phàm với biết cô gái vừa nói là người cắt kính trong cửa hàng, hôm hần đi mua mắt kính, Tiểu Phàm ở trong buồng cắt kính không ra nên hần không biết mặt cô. Hơn nữa, Tống Đình Phàm cũng biết, người trước mắt có thể đang không vui, là chính mình đùa giỡn cậu ấy trước, nhưng cảm giác cả hai lại không giống nhau. Đây không phải điều Tống Đình Phàm muốn, cho nên... hần chủ động mở miệng giải thích

– “Hai người này là đồng nghiệp của tôi, người vừa thiếu sót bởi móc là Mục Kiệt”, dời tay chỉ người bên cạnh. “Còn đây là...”. Hần nói chưa xong đã bị ngắt lời. “Tôi là Lưu Dụ, câu nói khi nãy chỉ là vui đùa thôi, đừng để ý nha, haha”

– “Àn, xin chào, tôi là Trần Lâm, quản lí cửa hiệu này”

Giới thiệu xong, Lưu Dụ cũng rất biết điều đổi đề tài. “Cửa hàng có kính mát không? Tôi muốn nhìn một chút, hai người nói chuyện đi”. Trần Lâm chỉ hần vị trí, Lưu Dụ liền đứng dậy rời đi

Không khí lại bắt đầu tẻ nhạt

Bất quá Trần Lâm suy nghĩ một chút, dò xét hỏi: “Anh... Anh giới thiệu khách cho tôi?”

Nghe thế, Tống Đình Phàm thoải mái cười to, người này rốt cuộc có biết những lời cậu vừa hỏi có thể nghĩ theo nghĩa khác không?

Nhìn thấy bộ dáng cười tươi của Tống Đình Phàm, Trần Lâm thực sự bối rối, cậu không rõ vấn đề đó có gì đáng cười lắm sao?

– “Anh cười gì chứ? Tôi hỏi không đúng sao?”. Trần Lâm oán trách nói

Tống Đình Phàm nghĩ mình tất yếu phải nhắc nhở người này một chút: “Cậu có biết câu hỏi của cậu, có thể nghĩ theo... một nghĩa khác?”

– “Nghĩa khác?”. Trần Lâm vẫn đang ngây thơ. Khuôn mặt vừa ngây thơ vừa khó hiểu, nếu không phải vì sợ người trước mắt bực bội, Tống Đình Phàm đã muốn mở miệng cười to

Vẫy tay, nói cậu ấy ngồi trước mặt mình, Tống Đình Phàm ghé vào tai nói, “Thêm khách, ‘đi khách’.. là có một nghĩa đặc thù khác...”

Không cần nhìn Tống Đình Phàm cũng biết, người vừa không có biểu tình gì này chắc chắn đang đỏ mặt. Biến hóa cực nhanh khiến kẻ khác ghen hòng trần trối

– “Anh.... Anh....”

Tống Đình Phàm chớp mắt, sợ cậu tiếp tục xấu hổ, đơn giản đổi đề tài: “Cậu ăn cơm chưa?”

Trần Lâm lắc lắc đầu

– “Vậy lát nữa tôi mời cậu ăn cơm”

– “Nhưng.... tôi đã nói sẽ mời các nàng ăn cơm chiều, hơn nữa, anh còn đi với bạn”. Trần Lâm giải thích

– “Không sao, không sao. Mọi người cùng đi, mọi người cùng đi... càng đông càng vui thôi mà”. Bọn họ đang nói chuyện, Lưu Dụ không biết từ đâu nhảy vào

Vừa rồi nói là xem kính mát, nhưng ánh mắt Lưu Dụ một khắc cũng không rời cảnh hai người nói chuyện, chỉ nhìn thôi nên hần không biết bọn họ nói gì. Nhưng sau đó hai người đột nhiên ngồi gần lại, nói gì đó, rồi mặt Trần Lâm đỏ như ớt khỉ. Hần cơ hồ chưa bao giờ thấy Tống Đình Phàm tươi cười như thế nên quyết không bỏ qua cơ hội. Sợ Tống Đình Phàm nghe Trần Lâm nói xong sẽ không thể cưỡng cầu, hần vội vàng chen vào, thuận tiện nhắc Mục Kiệt

– “Mục Kiệt, lát nữa đi ăn cơm, tất cả đi cùng nhau, Đình Phàm mời khách!”

– “Đi, cậu chọn địa điểm đi, tìm nơi tốt một chút”. Kì thật Mục Kiệt cũng chú ý đến tình huống vừa rồi, hần làm sao có thể bỏ qua cơ hội tìm tòi nghiên cứu trong bữa ăn này được!

Trần Lâm bắn khoả nhìn Tống Đình Phàm: “Như vậy... không tốt lắm, không cần”

- “Không sao, cứ làm như vậy đi”. Tổng Đình Phàm bác bỏ lời từ chối của Trần Lâm
- “Ông chủ, người ta đã có ý mời khách, sao lại không đi được, chúng tôi đi, anh cũng phải đi!”. Kim Tinh nói với Trần Lâm, khi này cô vừa nhìn thấy đám người của Tổng Đình Phàm đã khó chịu, hơn nữa nhìn cách ăn mặc chắc chắn là kẻ lắm tiền, nếu bọn họ có ý mời khách thì sao phải cự tuyệt
- “Tiểu Phàm, cậu cũng đi đúng không?”. Kim Tinh hỏi Tiểu Phàm, Lí Tiểu Phàm bị cô rào trước đón sau như thế, chỉ có thể gật đầu. Đông Đảo thì chắc chắn sẽ đồng ý. Nói xong, Kim Tinh còn hất đầu thị uy với Mục Kiệt, hần cười cười không nói gì

Lưu Dụ mờ ám nhìn Tổng Đình Phàm rồi đi ra ngoài cửa hàng. Trần Lâm cũng thấy thế, dù nghi ngờ nhưng cậu cũng không để tâm làm gì

14. Chương 14

Khi mất kính của Mục Kiệt hoàn thành, đoàn người ra khỏi cửa hàng chuẩn bị đi

Mục Kiệt nói với mọi người: “Tôi đi lấy xe, mọi người đợi một chút”. Mọi người gật gật đầu

Nhưng Kim Tinh vẫn còn buồn bực, nhiều người thế này làm sao ngồi đủ một xe? Mục Kiệt mới rời đi thì lại có một chiếc xe màu xám dừng lại trước mặt các nàng. Bất quá, người tinh mắt liền có thể nhận ra đây là một chiếc xe tốt. Trần Lâm vừa nhìn đã rất thích, tuy rằng cậu không am hiểu nhiều về xe nhưng chiếc xe này lại cho cậu cảm giác thoải mái

Cửa xe mở, Lưu Dụ từ trong xe bước ra, hào phóng cười với mọi người. Hần đến đối diện Tổng Đình Phàm: “Tôi lên lầu thấy chìa khóa có sẵn”

Một câu đơn giản như vậy, hai người không nói gì thêm. Đúng vậy, Lưu Dụ cũng vừa đi lấy xe, khi đến bãi đậu xe của công ty, hẳn nghĩ sẽ dùng xe của Đình Phàm, như vậy cũng tiện hơn. Cứ thế này đi ăn cơm, tác dụng tự nhiên có thể hiển hiện ra. Không lâu sau Mục Kiệt cũng lái xe tới, một chiếc xe màu đen làm mọi người tò mò

Ba cô gái ngồi xe Mục Kiệt, Trần Lâm và Lưu Dụ đi xe của Tổng Đình Phàm. Lưu Dụ không muốn bỏ lỡ cơ hội nhìn hai người ở cạnh nhau, tự nguyện lái xe. Nhìn vào kính chiếu hậu trong xe, Lưu Dụ phát hiện hai người ngồi ghế sau không nói gì, không khí này thật đúng là... cổ quái. Nhưng hẳn tình nguyện đánh tan loại ‘cổ quái’ này

- “Trần tiên sinh, tôi gọi cậu là Trần Lâm đi. Gọi tiên sinh thì khách sáo quá, cậu thấy được không? Trần Lâm?”. Người ta còn chưa đồng ý, hắn đã gọi tên, như vậy ai có thể trả lời ‘không’ sao? Khách sáo? Có thể không khách sáo sao khi đây chỉ là lần gặp đầu tiên

Trần Lâm gật gật đầu

- “Cậu có thể gọi tôi là Lưu ca....”. Qua kính chiếu hậu hắn nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Tổng Đình Phàm, biết rõ không chiếm tiện nghi được, chỉ có thể sửa miệng: “Hoặc cậu gọi tôi Lưu Dụ cũng được”. Né ánh mắt của Tổng Đình Phàm, Lưu Dụ mắng thầm trong lòng: cũng chỉ là xưng hô thôi mà!

- “Trần Lâm, cậu quê ở đâu. Giọng nói cậu hình như không phải người bản địa”. Lưu Dụ tùy ý hỏi

– “***”

- “Một nơi đẹp nha, địa điểm du lịch nổi tiếng lâu đời của nước ta, cách đây vài năm tôi và Tổng Đình Phàm cũng từng đến đó rồi”

- “Àn, nơi đó rất tốt nên cha mẹ tôi không muốn dời đi, đến nay vẫn còn ở đó”

Tổng Đình Phàm nhìn Trần Lâm, trong lòng nghĩ, thật đúng là người được nơi non xanh nước biếc kia dưỡng dục nên

Lưu Dụ biết hắn hỏi gì đều bị Tổng Đình Phàm giám sát, vì thế không ngừng cố gắng

- “Nhìn cậu còn trẻ mà lại trông coi một cửa hàng rồi. Cậu học đại học ở đâu?”

Nghe những lời này, người bình thường có lẽ sẽ cảm thấy đường đột. Nhưng Lưu Dụ không mù, tự nhiên cũng sẽ nhìn ra Trần Lâm là người có học, hơn nữa có thể là mới tốt nghiệp không lâu, phong cách trên người cậu giống vậy! Nhiều năm lăn lộn trên thương trường, Lưu Dụ không phải thói phồng năng lực đánh giá người khác

Trần Lâm cũng không nghĩ đó là đường đột. Vì khi này nghe Lưu Dụ nói này, đó, kia; bây giờ lại nói chuyện với nhau. Trần Lâm thấy người đang lái xe này thực nói nhiều, có thể xoa dịu không khí, có lẽ khi hắn mới vào cửa hàng đã trêu chọc cũng vì tính nết này. Nghĩ vậy, Trần Lâm cũng không để bụng chuyện trong cửa hàng. Cậu so sánh hắn với người ngồi bên cạnh, thực sự là buồn bực: đời này nói nhiều và ít nói cũng có thể thành bằng hữu! Bất quá, vạn vật phải dựa vào nhau mới có thể sinh tồn, áp dụng thuyết tiến hóa của Đắc-uyn vào trường hợp này, Trần Lâm bỗng nhiên cười

Tổng Đình Phàm hơi liếc nhìn cậu, dùng ánh mắt hỏi cậu cười gì. Trần Lâm ý thức mình mới vừa như ở trên trời, lại bối rối, lắc đầu

Cậu vội vàng trả lời câu hỏi của Lưu Dụ. “Tôi học đại học ở Bắc Kinh”

– “Bắc Kinh? Hahaha, Đình Phàm, cậu có nghe không, là quê chúng ta đó”

Trần Lâm giật mình, cái gì? Bọn họ là người Bắc Kinh?

– “Đại học gì ở Bắc Kinh?”. Nghe cậu nói ở Bắc Kinh học đại học, Tổng Đình Phàm động tâm, bất động thanh sắc hỏi han

– “Đại học T...”. Trần Lâm ngập ngừng trả lời

Đến đây thì Tổng Đình Phàm cũng giật mình. “Hahahaha, Đình Phàm, Đình Phàm, thật đúng là trùng hợp không gì bằng, là học đệ của chúng ta, học đệ của chúng ta”

Không phải chứ? Trùng hợp vậy sao? Trần Lâm mở to hai mắt, mồm tròn vo như trứng gà

Tổng Đình Phàm giương giương khóe miệng, gật đầu ý bảo, là trùng hợp như vậy đấy! Lúc này, lòng Tổng Đình Phàm đã không thể diễn đạt bằng ngôn ngữ, thật không ngờ a không ngờ, người này còn mang lại ảnh hưởng rất nhiều điều thú vị khác

Khi ba người nói chuyện trong xe, Mục Kiệt cũng không ngừng hỏi chuyện các cô gái

– “Nói như vậy, ông chủ các cô sau khi tốt nghiệp đại học liền đến đây nhận chức cửa hàng trưởng?”. Mục Kiệt hỏi chuyện phiếm

Vừa mới lên xe, Mục Kiệt đã phát huy sở trường ăn nói, hoàn toàn phá vỡ ấn tượng ban đầu không tốt của các nàng. Kim Tinh và Lí Đông Đảo đều tự nhiên lưu loát nói chuyện với hắn, các nàng đều biết rõ chuyện của ông chủ, nếu không có Lí Tiểu Phàm ngồi cạnh ngăn chặn kịp thời, chỉ sợ điều gì cũng nói ra

Lí Tiểu Phàm thấy rõ, những người này chỉ chú ý đến ông chủ của bọn họ, chuyện mua mắt kính chỉ là cái có thoáng qua. Chuyện này thực rõ ràng, người này khi mua vẫn chọn một đôi kính tốt, nhưng thái độ vẫn không quan tâm đến kính mắt lắm

– “Đúng vậy, ông chủ của chúng tôi đã làm cửa hàng trưởng một năm rưỡi nay rồi, anh ấy làm việc rất phi phạm”. Lí Đông Đảo vội vàng ngưỡng mộ nói

– “Các cô đều thích ông chủ của mình!”. Mục Kiệt nhìn nha đầu này, mỉm cười nói

– “Đó là đương nhiên, chúng tôi dù sao cũng vì theo ông chủ mới đến đây”. Kim Tinh tiếp lời

Mục Kiệt nghi vấn. “Đây là ý tứ gì? Tại sao lại theo ông chủ mới đến đây?”

– “Chúng tôi đều làm ở trụ sở chính, sau đó quản lý Trương giao chúng tôi cho Trần Lâm quản lý, mới cũng nhau đến làm việc ở chi nhánh này”. Sợ sẽ sinh ra hiểu lầm không đáng, Tiểu Phàm vội vàng giải thích

– “À, đúng vậy, nhưng ông chủ nói chỉ nhận nhân viên bán hàng nữ, quản lý Trương phải vất vả lắm mới huấn luyện được chúng tôi như bây giờ”. Kim Tinh tám chuyện

Mục Kiệt bắt đầu nhạy cảm với từ quản lí Trương, hoặc cũng có thể là bản thân người đó. Hối hán, “Quản lí Trương của các cô... chắc rất quan tâm tới ông chủ của các cô, nên mới huấn luyện người theo đúng ý cậu ta”

– “Đó là đương nhiên, quản lí Trương là anh của ông chủ chúng tôi... ôi, cậu... cậu, đau quá....”. Những lời còn lại của Lí Đông Đảo vị Lí Tiểu Phàm bịt miệng không cho nói tiếp

Mục Kiệt cười cười, vừa lúc đến quán ăn. Nên cũng không nói chuyện nữa

15. Chương 15

– “Mục Kiệt, Mục Kiệt, tôi nói với cậu nghe, cậu tuyệt đối, tuyệt đối không tưởng tượng được... Hắc”. Ánh mắt hướng về phía Trần Lâm ra vẻ thần bí nói. Vừa xuống xe, Lưu Dụ liền vội vàng hưng phấn nói với Mục Kiệt

Mục Kiệt nhìn cũng không nhìn về mặt thần bí thừa nước đục thả câu của Lưu Dụ, mỉm cười trực tiếp nói: “Cậu ta là học đệ của chúng ta!”. Nói xong cũng không để ý Lưu Dụ đang há hốc. “A? A? Sao cậu cũng biết...”, lập tức đi về phía Trần Lâm và Tống Đình Phàm cũng vừa ra khỏi xe

– “Xin chào, tôi là Mục Kiệt, huynh đệ tốt của Đình Phàm. Vừa rồi trong cửa hàng có chút hiểu lầm nên không kịp chào cậu, đừng để ý a”. Mục Kiệt vươn tay với Trần Lâm

Trần Lâm có chút khấn trương tiếp nhận cái bắt tay. “Không vấn đề gì, tôi là Trần Lâm”

Trần Lâm quan sát người đối diện, tuy rằng khuôn mặt nho nhã nhìn không chút dè chừng, nhưng lại mang đến cho cậu ... một cảm giác không thực, hơn nữa đôi mắt che dấu sau cặp kính kia lại lờ lờ tinh quang

– “Mục Kiệt, cậu cũng biết rồi, chúng ta đừng đứng ngốc ở đây nữa, tối nay nhất định phải ăn uống no say, thật không ngờ như vậy cũng gặp được đồng môn nha, haha”. Lưu Dụ ồn ào đi thẳng vào nhà hàng. Tên của nhà hàng này cũng thực lạ: Gian Lâu

Tại thành phố này, ai chẳng biết đến danh tiếng của nhà hàng này chứ? Bao nhiêu người muốn ăn một lần cũng không có cơ hội, bên trong luôn kín chỗ, mỗi ngày chỉ bán một số lượng nhất định, những người có tiền cũng chưa chắc đã vào ăn được

Kì thật lúc mới xuống xe, Trần Lâm và các cô gái cũng chú ý đến địa điểm ăn cơm này. Trần Lâm không nghĩ Tống Đình Phàm sẽ mời khách tại đây. Tuy rằng vừa rồi nhìn thấy xe bọn họ, cậu cũng đoán những người này không phải có tí tiền đã lên giọng kẻ cả. Nhưng nếu không đặt cọc trước ở nhà hàng này thì sẽ không vào được. Vậy mà ba người này chỉ đơn giản nói đi là đi, hơn nữa bộ dáng họ là người rất có địa vị, có lẽ tiền không phải là vấn đề

Trần Lâm sơ dĩ nghĩ bọn họ không dự tính trước vì vừa rồi khi mới vào đến tiệm kính, bọn họ mới có chủ ý mời khách ăn cơm, rõ ràng là nhất thời mời mọc tuy rằng Tống Đình Phàm đã nói sẽ mời cậu dùng cơm. Trần Lâm cũng biết như vậy, nhưng cậu không chấp nhất việc nhỏ nhặt, nên cũng sẽ không từ chối, hết thấy cứ thuận theo tự nhiên đi

Vừa mới biết vào nhà hàng đã có phục vụ ra đón, dẫn họ đi vào phòng riêng

Bữa ăn này có thể nói khách, chủ đều vui, Lưu Dụ sinh động, Mục Kiệt nhẹ nhàng săn sóc, mấy cô gái cũng đã thay đổi cách nhìn với bọn họ. Hơn nữa đồ ăn ngon trước mặt, không thể vì một chút hiểu lầm mà gây căng thẳng. Bọn họ biết Trần Lâm là học đệ của mình ở Bắc Kinh, cũng coi như là người quen một nửa; đề tài tự nhiên sẽ nhiều lên, thậm chí Tống Đình Phàm còn ngẫu nhiên nói nhiều hơn ngày thường một chút

Bầu không khí thoải mái như vậy, Trần Lâm đối với Tống Đình Phàm đã không còn quẫn bách, ngược lại còn thể hiện mặt chu đáo nhẹ nhàng của mình, chậm rãi nói chuyện với bọn họ, trả lời chuyện gì cũng nhẹ nhàng êm tai. Khí chất như thế không thể làm ba người nhìn cậu bằng cặp mắt khác xưa

Thực không ngờ, một người trẻ con chưa trưởng thành hẳn, một học đệ nhưng khi nói chuyện luôn thần nhiên bình tĩnh không chút khoa trương tự cao. Tự hồ những biểu hiện thất thố trong cửa hàng khi nãy chỉ là chút xuất-nhập thôi

Tổng Đình Phàm cao hứng, thật cao hứng. Hắn biết người mình phải lòng tuyệt đối không giống người thường. Nhìn thấy hai người anh em cũng hài lòng với cậu, nét tươi cười trên mặt hắn còn lan tràn đến trong mắt, trong lòng

Cơm no rượu say, thực hiển nhiên, hai chiếc xe lại phát huy tác dụng

Mục Kiệt, Lưu Dụ cùng lái xe đưa 3 cô gái về nhà. Mà Tổng Đình Phàm, không nghi ngờ gì, dù vô tình hay cố ý, hắn cũng sẽ tự nhiên lái xe đưa Trần Lâm trở về cửa hàng

Trần Lâm khi vào xe cũng tự nhiên ngồi ở ghế phó lái, cậu không muốn ngồi ghế sau, nhờ người ngoài trông thấy lại tưởng Tổng Đình Phàm là lái xe

– “Đồ ăn đêm nay rất ngon, nhà hàng Gian Lâu này quả thực danh bất hư truyền”. Trần Lâm ngồi trong xe hưởng thụ, xoa xoa bụng nói

Tổng Đình Phàm nhìn người bên cạnh lộ ra biểu tình thành thực không che dấu, khuôn mặt cũng tự nhiên nhu hòa đi, mỉm cười hỏi: “Ăn ngon đến vậy sao?”

Trần Lâm lúc này mới ý thức được hành vi của mình bất nhã, tự trách mình không chú ý đến hoàn cảnh. Tổng Đình Phàm vừa nhìn thấy đã biết trong lòng cậu lại có tâm sự

– “A, cậu vui vẻ là tốt rồi, lần sau có cơ hội lại mang cậu đến ăn”. Tổng Đình Phàm suýt không tự chủ được mà nói lên chữ ‘thỉnh’ vô ích, coi như lần sau hắn đương nhiên sẽ ‘mang’ Trần Lâm đến đó dùng bữa

Trần Lâm nghe xong đã vội vàng lắc đầu. “Không cần, không cần, lần này là được rồi. Tôi chỉ mời anh một bữa ăn đơn giản thôi, anh không cần phải mời lại như thế này. Còn ăn nữa... tôi rất ngại”. Nói xong, lại thẹn thùng cười

Tổng Đình Phàm không muốn tranh luận với cậu, dù sao việc ăn cơm sau này, hắn tự biết phải lo liệu thế nào để Trần Lâm không cự tuyệt

Mở nhạc, trong xe vang lên giai điệu “All out of love” *một bài hát của Air Supply*

Tối nay Trần Lâm thực sự vui vẻ, thoải mái. Gặp được hai bằng hữu của Tổng Đình Phàm, cậu dần dần bắt đầu có hảo cảm với họ. Lưu Dụ quả nhiên đem tính cách của người Bắc Kinh điển hình phát huy. Có bọn họ khuấy động không khí, cậu cũng không xấu hổ khi bên cạnh Tổng Đình Phàm nữa. Hôm nay, Tổng Đình Phàm làm cho cậu mơ hồ cảm giác, hắn cũng không phải quá ít nói

Nghĩ nghĩ, Trần Lâm liền thốt ra. “Kỳ thật, anh cũng không phải quá ít nói...”. Nói xong cũng không thấy người bên cạnh có phản ứng gì, Trần Lâm đang định quay đầu nhìn xem

– “Hahahaha, cậu, cậu thực sự rất đáng yêu! Hahaha...”. Tổng Đình Phàm đột nhiên bùng nổ cười to, trong không gian xe nhỏ hẹp, tiếng cười đi vào tai Trần Lâm không tiêu tan

Trần Lâm lần này không quẫn, mà là thực sự phụng phịu không vui

Nhìn thấy phản ứng của Trần Lâm, Tổng Đình Phàm lập tức ngừng cười. “Thế nào? Không vui à?”, mơ hồ có thể nghe thấy giọng nói đang cố gắng nhịn tiếng cười run rẩy

– “Anh cho rằng, một người đã tốt nghiệp đại học như tôi bị người khác nói là đáng yêu thì có thể vui vẻ sao?”. Nói xong, quay đầu nhìn ra cửa, không để ý tới hắn

Tổng Đình Phàm nghĩ, không xong rồi, người này đang rất không vui. Vội vàng hồng: “Đừng tức giận, đừng tức giận, tôi chỉ đùa thôi, chỉ đùa thôi. Cùng lắm cậu cũng nói tôi đáng yêu đi, như vậy là được chứ gì?”

Vừa nói xong, mình và Trần Lâm đều vui vẻ, cậu cuối cùng cũng tươi cười trở lại, không khí lại như ban đầu. Bất quá Tổng Đình Phàm cũng cảm thấy chính mình không được tự nhiên, tại sao lời mình vừa nói lại giống hệt như cách Lưu Dụ cửa cấm nữ sinh, căn bản cũng đó cũng không phải lời hắn có thể nói, hắn như thế nào lại nói như vậy

Có thể Trần Lâm cũng ý thức được chính mình vừa làm kiêu, cậu cũng không tự nhiên. Vì thế, vờ ho khan vài tiếng, nói: “Quên đi, quên đi. Cũng không... không có gì”

Vì thế hai người, một ra vẽ chuyên chú lái xe, một tỏ vẻ chuyên chú nghe nhạc, trong lòng đều có tâm tư. Cũng may, tình cảnh này kéo dài không lâu đã về đến cửa hàng của Trần Lâm. Để cậu xuống xe, Tổng Đình Phàm đơn giản nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi”

– “Ân, anh cũng vậy, cảm ơn đã đưa tôi về, bữa cơm chiều thực sự rất ngon”

– “Ân. Vậy đi đây”. Tổng Đình Phàm nói xong liền lái xe đi

Trần Lâm nói thầm trong lòng, vừa mới khen anh không phải ít nói, anh lại như thế nữa, ngay cả chủ ngữ cũng không có, nói đi là đi!

16. Chương 16

Sáng hôm sau, vừa đến công ty, Mục Kiết và Lưu Dụ vừa đến công ty liền chạy vào phòng Tổng Đình Phàm đợi hần

Đầu ngày Tổng Đình Phàm vừa đẩy cửa vào đã thấy hai người kia ngồi sẵn, hần đi thẳng đến bàn công tác ngồi vào chỗ của mình. Nhưng Lưu Dụ không chịu được

– “Ai, Ai, tôi nói Đình Phàm, cậu để hai huynh đệ tôi ở đâu?”

Tổng Đình Phàm dùng ánh mắt hỏi, cái gì để ở đâu?

– “Tổng Đình Phàm, cậu đừng giả bộ a, nếu tình huống hôm qua làm tôi và Mục Kiết không nhìn ra cậu đối với Trần Lâm như thế nào, cậu quả thực nghĩ chúng tôi ngốc hết rồi a!”

Vẫn dùng ánh mắt hỏi, vậy thì thế nào?

– “A, a, a,... Tôi không nói được với người này nữa. Mục Kiết, cậu nói đi”. Lưu Dụ hoàn toàn bị ánh mắt Tổng Đình Phàm đánh bại

Tổng Đình Phàm hướng mắt nhìn Mục Kiết

– “Đình Phàm, chúng ta là huynh đệ nhiều năm chứ không phải vài ngày, hôm qua cậu đối với Trần Lâm như vậy, chúng tôi ít nhiều cũng nhận ra, chúng tôi đều thấy cậu ta là người tốt, cậu... là thật lòng sao?”. Mục Kiết dùng tình huynh đệ ép Tổng Đình Phàm, không tin hần sẽ không trả lời thật!

– “Cậu đã nói chúng ta là huynh đệ nhiều năm chứ không phải vài ngày, cậu cho rằng tôi... không thật lòng sao?”

Mục Kiết nghĩ trong lòng, vẫn là bị cậu ta áp đảo. Bất quá trong lòng lại cười thoải mái

– “Hảo, là huynh đệ, nếu vậy, chúng tôi cam đoan sẽ không bàng quan đứng nhìn, cam đoan sẽ quan tâm lo lắng đầy đủ cho giai nhân của cậu”. Lưu Dụ nghe Tổng Đình Phàm thật lòng vội vàng vỗ ngực cam đoan

Tổng Đình Phàm nhướng mày, từ chối cho ý kiến, nhưng lại nhớ ra điều gì đó, nghiêm mặt, bổ sung một câu: “Chú ý cách dùng từ của cậu!”

Nhìn thái độ không hài lòng rõ ràng của Tổng Đình Phàm, Lưu Dụ rối tinh rối mù ủy khuất: “Mục Kiết, Mục Kiết, cậu xem xem, nói thế thì có gì đâu, cậu ấy còn trừng mình, không phải chí nói ‘giai nhân’ thôi sao?”. Thuận tiện còn bĩu môi

Mục Kiết đứng lên vỗ vỗ vai Lưu Dụ: “Được rồi, biết là được, ai bảo cậu nói ra! Đi, đi làm việc, giữa trưa thì...”. Khóe mắt hướng về Tổng Đình Phàm, cố ý nói thật chậm: “Đi chỉnh mắt kính với tôi”

Nói xong, hai người thân thiết khoát vai ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mình Tổng Đình Phàm trừng mắt như muốn chọc thủng lưng bọn họ

Chưa đến 12h trưa, Lưu Dụ và Mục Kiết đã sang cửa hàng của Trần Lâm. Không thể không nói bữa ăn tối qua là giao lưu, hiện tại cảm tình đã biểu hiện rõ ràng ra bên ngoài

– “Di, Kiệt ca, Lưu ca, hai người sao lại đến, đến mời chúng tôi ăn cơm sao?”. Kim Tinh hi hi cười. Đêm qua bên bàn ăn hai người hấn và Mục Kiệt cũng nói các cô gọi bọn họ là ca, cũng may các cô sáng khoái gọi theo. Ngay cả Tiểu Phàm sắc bén cũng hưởng ứng bầu không khí vui vẻ mà gọi Kiệt ca, Lưu ca

– “Được a, này có gì đâu, lập tức đưa các cô đi ăn. Kim Tinh, muốn ăn gì, nói!”. Lưu Dụ trả lời, không chút từ chối

– “Haha, cảm ơn Lưu ca, đáng tiếc, chúng tôi ăn cơm trưa rồi”

Mục Kiệt nhìn quanh không thấy Trần Lâm đâu, giống như thuận miệng hỏi: “Ông chủ các cô đâu”

Biết ngay các người muốn tìm ông chủ mà! Kim Tinh nói thầm

– “Tìm ông chủ chúng tôi a, đáng tiếc... anh ắt không có đây. Hắc Hắc!”. Kim Tinh chậm rãi trả lời

– “Nga, như vậy a. Kim Tinh, đôi mắt kính hôm qua hình như đeo không được thoải mái lắm, cô giúp tôi nói Tiểu Phàm chỉnh một chút, chúng tôi sẽ ngồi chờ, được không?”. Mục Kiệt cũng nhanh nhẹn trả lời. Nhưng trong lòng nghĩ, nha đầu kia, bữa cơm hôm qua đã ăn thế rồi còn không vui lòng giúp, còn cố ý làm khó ta!

Dù sao cũng quen biết, Mục Kiệt còn là khách hàng, Kim Tinh chỉ có thể nhận mắt kính đi vào phòng tìm Tiểu Phàm

Mục Kiệt, Lưu Dụ đến trước mặt Đông Đảo, qua cuộc gặp mặt đêm qua, hai người biết vấn đề này hỏi nha đầu Đông Đảo là dễ nhất

– “Đông Đảo a, cô cũng thấy cận thị rất không tốt, ánh mắt cô xinh đẹp như vậy, đừng để cận thị nga”. Mục Kiệt lừa dối nói

Lí Đông Đảo rốt cuộc không phải là Kim Tinh hay Lí Tiểu Phàm. Câu nói vừa rồi làm cô thực nhẹ nhàng, không ngừng hỏi: “Ánh mắt tôi thực sự đẹp sao? Thật sự? Thật sự?...”

– “Di, kia không phải là ông chủ của cô sao”. Không muốn tiếp tục dây dưa, Mục Kiệt vội nói sang chuyện khác

Lí Đông Đảo nghe hấn nói cũng nhào người nhìn ra bên ngoài. “Không phải, Kiệt ca, anh nhìn nhầm rồi. Hôm nay quản lí Trương đến đây, ông chủ cùng anh ta ra ngoài ăn cơm rồi”

Thì ra là vậy, Mục Kiệt nghĩ thầm

Có được đáp án, nói đùa với Lí Đông Đảo thêm vài câu, Mục Kiệt và Lưu Dụ cũng không nói thêm gì nữa. Vừa lúc Kim Tinh mang mắt kiếng ra, Mục Kiệt cảm ơn các nàng hai tiếng rồi bước đi

Trưa hôm nay, bọn họ định sẽ mời Trần Lâm đi ăn cơm, chẳng qua là tính toán sẽ mời Trần Lâm trước không cho Đình Phàm hay, sau đó sẽ gặp hấn ở bãi đậu xe. Nhưng nhân định không bằng trời định, người không gặp được

Trên đường trở về, Mục Kiệt nói với Lưu Dụ: “Tôi thấy quản lí Trương đối xử rất tốt với Trần Lâm, đêm qua lại nghe ý tứ trong lời nói của các cô gái kia. Tôi nghĩ, Trần Lâm trẻ như vậy đã lên quản lí một cửa hàng, chắc chắn có quan hệ với tên quản lí Trương kia”

– “Phải không? Tôi nói Mục Kiệt, cậu không phải suy nghĩ nhiều quá chứ? Trần Lâm không giống loại người kia...”. Lưu Dụ phản bác

– “Tôi không phải nói Trần Lâm là loại người đó, nhưng quản lí Trương rất tốt với Trần Lâm, hỗ trợ huấn luyện nhân viên cửa hàng, tự mình đến đây, nga, đúng rồi, các cô gái còn nói quản lí Trương là anh của Trần Lâm”

– “Anh? Anh gì? Không cùng họ a!”

– “Ách... có lẽ... có lẽ tôi cả nghĩ đi! Đi! Không nói chuyện này nữa, gọi điện cho Đình Phàm, nói cậu ta xuống lầu đi ăn trưa”

Tổng Đình Phàm vào bãi đậu xe, hai người đã ngồi sẵn trong xe, hắn trực tiếp mở cửa sau ngồi vào. Nhìn Tổng Đình Phàm trầm ổn như vậy, Lưu Dụ nghĩ, tôi không tin cậu không biết chúng tôi vừa đi đâu, tôi cũng không tin cậu sẽ chịu được mà không hỏi!

Người ta Tổng Đình Phàm nhần được, nhưng Lưu Dụ hần nhẹn không được. Xe chạy được nửa đường, Lưu Dụ liền nói: “Cậu đừng tái mặt dùng ánh mắt giết chúng tôi nữa, chúng tôi đến đó nhưng không gặp người”. Nói xong, Lưu Dụ quay đầu he hé nhìn Tổng Đình Phàm, nhìn hắn vẫn tự nhiên lạnh nhạt như thường, trong lòng hận nghiền răng kèn kẹt

– “Cậu ta đi ăn cơm cũng quản lí Trương, nghe nói, người kia là thanh mai trúc mã, là anh trai chăm sóc gần gũi cậu ta từ nhỏ”. Hắn cố ý tự biên tự diễn bốn chữ ‘thanh mai trúc mã’, cũng tăng thêm người thật việc thật hai chữ ‘anh trai’. Hai-chữ-cái-này, hắn không tin về mặt ngàn năm không đổi của Tổng Đình Phàm không xuất hiện kẻ hở

Nhưng, làm hắn thất vọng rồi, Tổng Đình Phàm thực sự không biểu hiện gì. Trong lòng hắn quả thật dao động, nhưng đáng tiếc Lưu Dụ không nhìn ra

Mục Kiệt thừa dịp rảnh tay lái, đánh Lưu Dụ một chút. “Đình Phàm, đừng nghe cậu ta nói hươu nói vượn, không có chuyện đó đâu. Trần Lâm chỉ là đi ăn trưa với quản lí của chuỗi của hiệu, không có ở đó”. Quay đầu dùng ánh mắt cảnh cáo Lưu Dụ đừng nói bậy nữa, dù sao vừa rồi cũng chỉ là cảm giác của bọn họ, bọn họ không muốn Đình Phàm hiểu lầm, nếu không cuối cùng phỏng chừng sẽ bị Đình Phàm chỉnh đến chết

Tổng Đình Phàm không phản ứng gì với kẻ tung người hứng phía trước, đơn giản nhắm mắt dưỡng thần

17. Chương 17: Chương 17

Đường rực rỡ lên đèn, một chiếc xe thể thao dừng lại trước cửa hiệu mắt kính

– “Quang ca, lần này không cần anh đích thân đến, đợt hàng mới cũng không vấn đề gì, em kiểm kê rất cẩn thận”. Ngồi trong xe, Trần Lâm thành thực nói

Người trước mắt từ nhỏ cậu đã nghĩ hắn thật vĩ đại, bộ dáng tuấn lãng, đến bây giờ vẫn là tấm gương cậu hâm mộ. Khi còn bé đã bắt đầu đi theo hắn, nhìn hắn dẫn dắt một đám trẻ đi chơi, thời điểm đó đã bắt đầu bộc lộ năng lực lãnh đạo của hắn. Mà hiện giờ, người này lại thành công trong sự nghiệp, trở thành quản lí một chuỗi cửa hàng mắt kính nổi tiếng khắp nước, từ Bắc Kinh, Thiên Tân, đến các thành phố lớn khác, làm sao người ta không bội phục cho được?

Sờ sờ đầu cậu, Trương Bá Quang cười nói. “Tiểu Lâm, anh còn không biết em sao, làm việc lúc nào cũng nghiêm túc đến nơi đến chốn, người toàn tâm toàn ý với công việc như vậy có thể sai sót trong kiểm kê sao? Nhưng Quang ca là quan tâm em, mới đến đây gặp em. Nói đi cũng phải nói lại, nếu không có năng lực, chỉ dựa vào quan hệ của chúng ta mà em có thể làm trưởng chi nhánh này sao?”

– “Không cần sờ đầu em, em cũng không còn là tiểu hài tử. Em chỉ nói một câu, anh lại nói nhiều như vậy....”. Trần Lâm reo lên

– “Hảo, hảo, là anh nói nhiều. Mau vào nghỉ ngơi đi, ngày mai còn làm việc”. Trương Bá Quang cười tươi nhìn người trước mặt vẫn còn kiêu oán giận như trước đây

– “Ân, vậy buổi tối anh lái xe chậm một chút, chú ý an toàn”. Trần Lâm chậm rãi dặn dò

– “Anh biết rồi, em cũng vào nghỉ ngơi đi. Còn nữa... thật sự không cần anh tìm phòng trọ, nhất định phải ở chỗ này sao?”

– “Không cần, không cần, mình em ở đây cũng tốt lắm, không gian cũng rộng rãi, không cần phiền toái tìm nhà trọ”. Trần Lâm không muốn... làm phiền Trương Bá Quang thêm nữa, từ khi mình tốt nghiệp đại học đã được hắn giúp đỡ rất nhiều

– “Không tìm thì không tìm, chỉ cần em thoải mái là được”. Trương Bá Quang cũng không miễn cưỡng cậu

Hắn rất hiểu Trần Lâm, nếu không phải chính mình và cậu ấy thân thiết từ nhỏ, cộng thêm việc cậu mới tốt nghiệp đại học, Trần Lâm sẽ không đồng ý nhận chức cửa hàng trưởng này. Hắn vẫn biết, Trần Lâm có

chí hướng của mình nhưng cần nhiều vốn mới thực hiện được. Đương nhiên, công việc của hàng trưởng này với cậu cũng chỉ là tạm thời

– “Ân, em biết rồi. Nếu anh bận rộn như vậy thì không cần suốt đêm chạy đến đây kiểm tra chi nhánh. Tại sao còn đến gặp em làm gì, hại anh cả đêm nay phải chạy nhanh về”. Trong giọng nói lo lắng có một loại tình cảm không nói nên lời

Cảm tạ sự lo lắng của cậu, Trương Bá Quang vội vàng nhận sai. “Hảo, hảo, anh biết sai lầm rồi, lần sau không như vậy nữa. Anh đi rồi, em chú ý giữ gìn sức khỏe. Chăm sóc tốt bản thân a”

– “Ân”. Nói xong, Trần Lâm xuống xe, nhìn thấy chiếc xe thể thao vội vàng phóng như bay trên đường

Trong lòng bất giác buồn cười, nhiều năm như vậy, Quang ca làm sao còn nghĩ mình là tiểu hài tử a! Chính mình hiện tại đã có thể chăm sóc cho bản thân thật tốt

Cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa tiệm, trong đầu còn đang suy nghĩ, hôm nay mình đi nguyên ngày, tất cả mọi chuyện đều giao cho Kim Tinh và Tiểu Phàm quản lý, thật sự đã làm phiền các nàng. Đột nhiên cậu nghe có người gọi: “Trần Lâm...”

Quay người nhìn liền thấy ba người Tống Đình Phàm đang từ phía đối diện đi sang

Khi họ đến trước mặt, Trần Lâm chủ động chào hỏi: “Các anh vừa mới tan tầm sao?”

– “Ân, hôm nay còn việc hơi nhiều nên xong việc muộn”. Mục Kiệt giải thích, nói xong còn nhìn đồng hồ, vừa vặn 6h30, vì thế nói thêm: “Chúng tôi chuẩn bị ăn cơm chiều, Trần Lâm, cùng đi với chúng tôi đi”

Trần Lâm nghĩ thầm, hôm nay Quang ca mang mình đi ăn nhiều như vậy, buổi tối lại còn có người muốn dẫn cậu đi ăn. Lắc đầu, lấy cớ cự tuyệt: “Không cần, tôi vừa mới ăn cơm xong, các anh đi đi. Cám ơn a!”

– “Không cần gì chứ, đi thôi, chúng tôi ăn, cậu ngồi một bên uống trà, ăn chút hoa quả coi như tráng miệng cho bữa cơm chiều”. Đang nói chuyện, Lưu Dụ cũng khoát vai Trần Lâm

– “Này... Này thực sự không cần”. Trần Lâm có chút khó xử

Tống Đình Phàm thấy Trần Lâm thực không muốn đi, cũng nói: “Nếu người ta đã ăn rồi thì thôi”. Ngữ khí không ấm không lạnh, hai người Mục Kiệt, Lưu Dụ nghe xong đều sững sờ nhìn hắn

Lưu Dụ cũng bỏ tay xuống, Mục Kiệt tiếp lời: “Nếu không đi cũng không sao, lần sau nhất định phải đi a, cậu chính là học đệ chúng tôi đã quen a, haha!”. Một câu nói đã xoa dịu được không khí, lại kéo gần quan hệ, thật không hổ là hồ li, Lưu Dụ âm thầm nghĩ

Trần Lâm gật gật đầu nhìn ba người kia rồi đi, trong lòng còn nghi hoặc, câu nói vừa rồi chứng tỏ Tống Đình Phàm không vui? Vì mình từ chối không ăn cơm cùng bọn họ sao?

Kỳ thật mới vừa rồi ba người từ trong công ty đi ra đã thấy trước cửa tiệm Trần Lâm có một chiếc xe thể thao rất gây chú ý. Nhưng bọn họ không quan tâm, trực tiếp đi vào bãi đậu xe của công ty lái xe, lúc lái xe ra mới vừa nhìn thấy Trần Lâm bước xuống từ chiếc xe kia. Mang theo nghi hoặc, bọn họ mới gọi Trần Lâm

Từ lúc bọn họ vào bãi đậu xe đến khi lái xe ra cũng ít nhất là 5 phút. Không biết chiếc xe thể thao kia đã đậu ở đây trong bao lâu, càng không biết người trong xe đã nói bao nhiêu chuyện. Nên khi thấy Trần Lâm bước ra từ xe, ba người bọn họ đều rõ ràng, chủ nhân chiếc xe kia chính là quản lý Trương

Mục Kiệt muốn nói gì đó, nhưng nhìn Tống Đình Phàm như vậy thì lại thôi. Có lẽ hắn cũng bị lời nói ban sáng của Lưu Dụ ảnh hưởng, ai biết được?

18. Chương 18: Chương 18

Từ lần Trần Lâm cự tuyệt không đi ăn cùng họ, thực ra cũng không tạo nên ảnh hưởng gì lớn. Cụ thể là sau đó, Mục Kiệt và Lưu Dụ thường tìm đủ lí do để đến cửa hàng của Trần Lâm, nếu không rủ đi ăn cơm thì cũng là mang cậu ra ngoài đi chơi, không thì cũng ở trong cửa hàng nói chuyện phiếm đến nửa ngày

Tuy rằng Tống Đình Phàm ít đến hơn, nhưng mỗi lần bị mang ra ngoài, Trần Lâm đều thấy Tống Đình Phàm đã ngồi đợi sẵn. Thật ra, Tống Đình Phàm không phải không muốn đến cửa tiệm của Trần Lâm, nhưng hai người anh em kia luôn tích cực mang Trần Lâm ra ngoài giúp hắn, hắn cần gì phải tốn công? Tống Đình Phàm cho rằng, thời gian này, cứ như vậy là tốt nhất

Trần Lâm có đôi khi không muốn đi cùng bọn họ, cậu cảm giác như vậy không tốt lắm, chính mình cứ giống như kẻ bám đuôi người khác. Nhưng mỗi lần cậu cự tuyệt lại bị Mục Kiệt hoặc Lưu Dụ dùng quan hệ học trưởng-học đệ ép buộc cậu, hơn nữa Lưu Dụ còn nói: chiếu cố học đệ, bọn họ cam tình tình nguyện quan tâm học đệ, rồi còn nói thêm đạo lý làm người. Cứ như vậy, sau này Trần Lâm cũng không từ chối nữa

Một thời gian sau, quan hệ của bọn họ trở nên tốt đẹp hơn, hơn nữa còn có người dụng tâm nghĩ cách làm ối quan hệ này ngày càng thân thiết hơn

– “Trần Lâm, cậu còn làm gì? Đi, đi ăn cơm trưa với chúng tôi!”. Vào đến cửa tiệm, Lưu Dụ mừng còn chưa dính vào ghế đã vội vàng nói

– “Lưu Dụ, Mục Kiệt, các anh đến rồi a, trưa nay tôi không đi được”. Tay nhắc một tập hồ sơ, tiếp tục nói. “Hôm nay tôi còn phải kiểm toán cửa hàng, ngày mai sẽ đi với các anh”. Trần Lâm vừa nghe tiếng Lưu Dụ đã ngẩng đầu giải thích, hiện tại cậu không còn cảm thấy kì quái khi gặp họ trong cửa hàng, ngược lại còn rất vui vẻ

Điều này cũng là đạo lý tự nhiên thôi, từng chút từng chút có hảo cảm, dù hảo cảm này là ít hay nhiều thì cũng là thân quen

Đúng rồi, vì Tống Đình Phàm, nên mặc kệ như thế nào, hai người kia đều thông minh không để Trần Lâm gọi bọn họ là ca mà chỉ xưng tên. Bọn họ cũng không muốn chỉ vì chuyện xưng hô mà cả ngày bị ánh mắt như thuốc độc của Tống Đình Phàm giết chết

– “Trần Lâm, việc lúc nào cũng nhiều, nếu vậy đi ăn trước đi rồi lại quay về làm”. Mục Kiệt chen mồm thúc giục, muốn mau chóng mang người này đi ăn. Phải biết rằng, còn có người khác đang đợi trong xe

– “Các anh còn nói gì chứ, mỗi ngày đều đến đây mang ông chủ của tôi đi ăn, người ta không đi còn năn nỉ. Hai người các anh có bị gì không?”. Nghe hai người nói, Kim Tinh đã muốn phản kích bọn họ

Hai tháng nay, hai người trước mắt này luôn luôn tìm ông chủ của các nàng. Không biết vì sao lại thế. Hơn nữa các nàng vào giữa trưa và chiều tối cũng không gặp được ông chủ, dù mỗi lần ông chủ trở về đều mang theo đồ ăn ngon, có lộc ăn như vậy... nhưng... Nhưng cho dù thế, các nàng cũng không thích việc thường xuyên không gặp được ông chủ

Mục Kiệt buồn bực trong lòng, nha đầu Kim Tinh này bảo hộ ông chủ thật nhanh a, chính mình tự nhận cũng đã làm rất đúng, hắn nhớ rõ cũng đã mời các nàng đi ăn không ít lần, thế mà làm sao đến giờ này vẫn còn đả kích bọn họ như vậy chứ?

– “Kim Tinh, sao lại nói thế”. Trần Lâm nghe Kim Tinh nói xong liền mắng cô. “Mục Kiệt, Lưu Dụ dù sao cũng là học trưởng của tôi, các cô cũng biết rồi, bọn họ ngẫu nhiên mời tôi ăn bữa cơm, cũng đâu có gì to tát”

Trần Lâm hiểu ý Kim Tinh muốn nói gì, bởi vì sau khi ăn cơm cùng bọn Tống Đình Phàm vài lần, các nàng liền hỏi chính mình vì sao phải làm thế, vì sao chỉ mời mình cậu ăn cơm? Chuyện đó Trần Lâm cũng không rõ ràng, trong lòng vẫn nghĩ có lẽ tại nơi đó hội lắm lừa dối này có thể gặp được học đệ cùng trường nên bọn họ mới như vậy

Kim Tinh là nhân viên bán hàng nên liền nhỏ giọng thì thầm nói: “Nào phải là ngẫu nhiên, mỗi ngày đều như vậy..”. Không để ý đến lời thì thầm của nàng, Trần Lâm tiếp tục nói

– “Thật sự không được, tháng này phải tổng kết tình hình doanh thu, cũng chỉ còn vài ngày nữa nên rất vội, hơn nữa... Thời gian cũng đã sắp không kịp”

Mục Kiệt mới nghe Trần Lâm nói cũng biết mình không nên cưỡng cầu thêm nữa, vì thế rõ ràng nói: “Vây được rồi, hôm nào chúng ta cùng đi ăn, bây giờ chúng tôi đi trước”

– “Ân, tốt”. Trần Lâm gật gù đầu. Khi hai người kia sắp ra đến cửa, cậu lại quanh co nói một câu: “Vây... các anh cũng thuận tiện giải thích với anh ta một chút”. Bởi vì cậu nhớ đến khi mình cự tuyệt lần trước, người nọ liền có thái độ không nóng không lạnh

Mục Kiệt, Lưu Dụ hiểu ý cười: “Được, chúng tôi sẽ nói với cậu ấy, cậu làm việc đi”

Người ngoài đi rồi, Trần Lâm mới bắt đầu thuyết giáo Kim Tinh: “Tinh Tinh, về sau đừng nói như vậy nữa, cái gì là ‘năn nỉ’, như vậy mà cũng nói được sao? May mắn hai người kia cũng không để bụng”

Kim Tinh cũng không để ý câu nói này của ông chủ, ngữ khí thuyết giáo không có khí thế như vậy, ai sợ chứ? Khi này nếu không có người ngoài, nàng đã sớm phản bác

– “Ông chủ, anh không thấy kì quái sao? Bọn họ cho dù có là học trưởng của anh, thì cũng đâu vô duyên vô cớ mà mời anh đi ăn cơm hoài thế?”. Kim Tinh lại hỏi vấn đề này

– “Hơn nữa, mỗi lần đến lại như muốn cướp người, giống như anh không đi không được. Lại có nga, mỗi lần bọn họ đến cửa hàng của chúng ta đều thuận tay mang đồ, đồ ăn, đồ chơi a, anh nói xem bọn họ có lí do gì để tốt với chúng ta như vậy? Tôi không tin chỉ vì bọn họ là học trưởng của anh! Còn có...”

– “Kim Tinh, đừng nói nữa, ông chủ tự biết phải giải quyết như thế nào, cậu không cần nói nhiều như vậy!”. Lí Tiểu Phàm thức thời đánh gãy một tràng dài bàn chuyện của Kim Tinh

Trần Lâm vì những câu hỏi dồn dập của nàng mà xấu hổ. Quả thật, trừ bỏ vài lần xấu hổ trước Tống Đình Phàm trước kia, cậu đều bình tĩnh tự nhiên đối mặt với mọi người, rất ít khi bị người khác làm cho xấu hổ

– “Không sao, Tiểu Phàm, Tinh Tinh nói cũng đúng, thật ra tôi cũng không hiểu được”. Miễn cưỡng cười cười

– “Trần Lâm, chúng tôi đều biết ba người kia là tình anh trong thương giới, người ta nguyện ý thân cận như vậy có thể đơn giản chỉ muốn làm bằng hữu của anh, hơn nữa anh còn là học đệ của bọn họ. Mọi việc làm sao phức tạp như Tinh Tinh nói được, anh cũng đừng phản ứng với cô ấy, tiểu nha đầu này chắc đang nghĩ mấy chuyện loạn thất bát tao gì đó”. Nhìn Trần Lâm có chút khó xử, Lí Tiểu Phàm an ủi

– “Đúng đúng đúng, ông chủ của chúng ta tốt như vậy, ai không muốn thân cận a, có phải không, Đông Đảo? Cậu nói xem có đúng không?”. Kim Tinh cũng vội vàng an ủi Trần Lâm đang biến sắc, thuận tiện lại kéo thêm Đông Đảo và các nhân viên khác của cửa hàng

Trần Lâm cười cười, vui đầu tiếp tục tính toán sổ sách. Bất quá những nghi vấn trong lòng nếu đã hiện rõ ràng ra ngoài mặt, thì cũng nên lánh đi không nói thêm

Nhìn thấy Trần Lâm như vậy, Kim Tinh tự trách mình. Kì thật nàng cũng thấy ba người kia không có ác ý gì, thậm chí còn thấy bọn họ rất tốt với Trần Lâm. Nhưng mỗi khi ba người hiên ngang xuất hiện trong cửa hàng, nàng lại không thích, rốt cuộc vì sao a!

– “Cậu a, nói gì cũng không chịu suy nghĩ. Trần Lâm tính tình thế nào, chúng ta có nghĩ thế nào, ít nhất anh ấy cũng là chủ cửa hàng a, sao có thể tùy tiện nói như vậy?”. Nhìn Trần Lâm cúi đầu, Lí Tiểu Phàm kéo Tinh Tinh vào phòng cắt kính nói vài câu

– “Nhưng, nhưng mà, Tiểu Phàm, lúc trước cậu cũng nói như vậy là kì quái”. Tinh Tinh biện bạch

– “Vẫn kì quái, nhưng bọn họ là bằng hữu của Trần Lâm, hơn nữa bọn họ rất tốt với Trần Lâm, chúng ta không cần quan tâm nhiều như vậy”

Lí Tiểu Phàm cũng không nói gì, nàng vẫn nghi ngờ nhất người ít đến cửa hàng hơn trong ba người kia. Nhưng nhìn thái độ của Trần Lâm thì đúng là bọn họ chỉ đơn thuần đi ăn cơm

Bất quá, nàng cũng không muốn nghĩ quá nhiều đến lời của Kim Tinh, nha đầu kia rõ ràng là giữ gìn Trần Lâm quá chặt

Lí Tiểu Phàm tuy là thợ cắt kính nhưng cũng có thể xem là cửa hàng phó. Nàng lớn hơn bọn Kim Tinh hai tuổi, bề ngoài không chênh lệch mấy nhưng suy nghĩ lại khác biệt nhiều. Chuyện gì có thể làm, chuyện gì có thể nói, nàng đều suy nghĩ kĩ càng mới nói ra

Ngồi vào xe, hai người Mục Kiệt, Lưu Dụ không chờ Tổng Đình Phàm mở miệng đã chủ động nói: “Trần Lâm gần đây hơi bận, cuối tháng còn phải báo cáo doanh thu cho công ty mẹ, không thể cùng đi ăn với chúng ta”

Nghe xong, Tổng Đình Phàm cũng chỉ hạ mắt, “Àn”

Lưu Dụ luôn bội phục Tổng Đình Phàm từ trước đến nay dù gặp chuyện gì cũng không thay đổi thái độ, thật làm người ta nhìn không ra điều gì. Nếu không phải nhiều năm chơi thân như vậy, phỏng chừng hẳn cũng không nghe ra trong âm thanh kia còn hàm xúc ý tứ bất mãn

19. Chương 19

Mục Kiệt tự cảm thấy, bỏ qua việc giúp Đình Phàm thu phục mỹ nhân, hẳn cùng Lưu Dụ trong mấy ngày đơn giản ở chung cùng Trần Lâm cũng thật thích học đệ này. Thái độ làm người đúng mực, làm việc tận tụy, lời nói cũng vừa phải, không bao giờ làm cho người khác khó xử. Đương nhiên, nói thế cũng không có nghĩa là châm chọc nghệ thuật giao tiếp của Trần Lâm, nhưng Trần Lâm là như vậy. Một khi đã hiểu rõ lại làm cho người ta thoải mái như ngọn gió xuân, đồng thời cũng nói rõ quan điểm của bản thân, không phải bất luận kẻ nào cũng có thể lay chuyển được

Bất quá cũng may bây giờ bọn họ còn chưa có ý tứ gì với Trần Lâm, nên Mục Kiệt cũng tạm thời tính toán chưa bước vào thời gian nghiên cứu điểm mấu chốt kia

Tối nay công ty còn phải đợi một văn kiện khẩn, nên ba người Tổng Đình Phàm ăn cơm xong sẽ chạy về công ty. Trong thời gian ăn cơm, Tổng Đình Phàm cũng không ngại đầu nói: “Mua thêm vài phần ăn khuya đi”

Mục Kiệt, Lưu Dụ đều thấy kì lạ. Bây giờ chỉ mới hơn 6h, đã ăn khuya? Còn mua thêm mấy phần? May mắn hai người bọn họ đều thông minh hiểu được ý tứ của Tổng Đình Phàm, liền gật đầu

Xe dừng trước cửa hàng của Trần Lâm, khi đi vào trong, các nhân viên của hàng đều đã ra về, trong cửa tiệm thật im lặng. Trần Lâm ngồi bên máy tính chăm chú gõ bàn phím phát ra âm thanh ‘lách cách’ nhất thanh nhị sở

– “Yêu, Trần Lâm, còn chưa xong việc sao? Chúng tôi có mua thêm một phần..” Mục Kiệt nhìn thấy biểu tình của Tổng Đình Phàm, cố gắng chọn từ, “....ách... ăn khuya, Haha”

– “Ai, các anh đến a! Thế nào lại còn mang đồ vật này nọ theo, tôi....”. Trần Lâm thấy bọn họ đến thì thật vui, nhưng khi nghe bọn họ nói mang theo đồ ăn ỉn, lập tức cậu nghĩ đến những lời Kim Tinh đã nói khi sáng

– “Chúng tôi vừa mới ăn cơm chiều, thuận tiện mua cho cậu một phần cháo cua gạch, cậu thích ăn không?”. Nói xong liền mang túi đồ ăn đặt trước mặt Trần Lâm

– “Cảm ơn... Cảm ơn... Mục Kiệt. Về sau... về sau các anh không cần thường xuyên mang đồ ăn đến cho tôi, tôi thấy thật ngại....”. Trần Lâm như gặp nạn nói

Vẫn là Lưu Dụ sáng khoái vỗ vỗ vai Trần Lâm. “Ngốc tử, thế này có gì để ngượng ngùng, cậu là học đệ của chúng tôi mà!”

– “Nhưng mà... nhưng mà...”

Tổng Đình Phàm thấy Trần Lâm hôm nay nói chuyện rất gấp ghe, nhíu mày, nói thẳng chủ đề

– “Cậu... không muốn đi ăn cùng bọn tôi?”

Trần Lâm cả kinh vội vàng phát tay, “Không phải, không phải, không phải....”

Không để cho Trần Lâm tiếp tục nói, Tổng Đình Phàm liền truy vấn một câu. “Không phải? Vậy tại sao?”

Ngảng đầu, Trần Lâm lại lần nữa thất thố trước mặt Tổng Đình Phàm. Bất quá lần này không giống những lần thất thố trước, Trần Lâm còn mang theo một ít hốt hoảng

Mục Kiệt thấy Tổng Đình Phàm quyết không buông tha cho Trần Lâm, lại nhìn nhìn vẻ khấn trương của Trần Lâm, hẳn có chút bất đắc dĩ. Khuyên can: “Đình Phàm, Trần Lâm không có ý tứ đó, cậu đừng hẹp hòi như vậy! Cậu cũng không phải không biết, Trần Lâm rất tự trọng, có thể cậu ấy thật sự ngại khi nhận chiếu cố của chúng ta như vậy”

Tổng Đình Phàm nheo mắt nhìn Mục Kiệt. Thật là vậy sao? Cậu biết chắc sao?

Mục Kiệt chỉ có thể cười khổ trong lòng, tôi đây là vì ai a?

– “Đúng vậy, Đình Phàm, Mục Kiệt nói rất đúng, cậu thật sự mang lòng tiểu nhân a”. Lưu Dụ cũng hát đệm theo

– “Trần Lâm, cậu nhỏ hơn chúng tôi, lại là học đệ của chúng tôi. Vậy chúng tôi có quan tâm cậu một chút cũng đâu có sao”. Mục Kiệt hòa hoãn nói với Trần Lâm

Trần Lâm mới vừa bị Tổng Đình Phàm biến thành khấn trương, thời điểm đó, lời nói của Kim Tinh vẫn quanh quẩn trong đầu không tiêu tan. Nhưng trong chốc lát, Trần Lâm cũng tỉnh táo lại

Thản nhiên nói. “Tôi chính là cảm giác các anh quá tốt với tôi, tuy rằng tôi là học đệ của các anh, nhưng tôi nghĩ trong thành phố này các anh cũng gặp không ít học đệ. Chẳng lẽ các anh cũng đều đối tốt với họ như vậy sao?”

Nghe Trần Lâm nói xong, ba người liếc nhìn nhau, Mục Kiệt Lưu Dụ cũng không giữ ‘mặt mũi’ cho Trần Lâm, trực tiếp ôm bụng cười to, cười đến thất lưng cũng phải cúi xuống. Ngay cả khoe miệng Tổng Đình Phàm cũng giương lên hai bên

– “Trần Lâm a, Trần Lâm, tôi thật không ngờ cậu hài hước như vậy...”. Mục Kiệt nói đứt quãng

– “Tôi.... Tôi nói gì, tôi....”

– “Ngu ngốc, cậu nghĩ rằng chúng tôi đều đối tốt với học đệ như vậy sao? Nếu cậu không phải là Trần Lâm mà là một học đệ thông thường thì chúng tôi đã không quan tâm như vậy. Hahaha, cậu thực sự làm tôi cười đến chết rồi...”. Lưu Dụ vừa mắng Trần Lâm vừa cười

– “Vậy thì tại sao...”. Trần Lâm vẫn không rõ ràng lắm nhưng trong lòng đã thoải mái hơn rất nhiều. Nhìn phản ứng của ba người, chính mình lại bị giễu cợt

– “Nguyên lai chúng tôi vẫn nói cậu là học đệ học đệ nên mới làm cậu hiểu lầm a”. Mục Kiệt lẩm bẩm

– “Yên tâm, chúng tôi nguyện ý thân cận cậu, nguyện ý mang cậu đi ăn cơm, ngoài việc là học đệ, chủ yếu còn là vì cậu là Trần Lâm. Chúng tôi ‘đơn thuần’ thích cậu, nên muốn làm bằng hữu của cậu a”. Lưu Dụ khoát vai Trần Lâm giải thích, khi nói đến hai chữ ‘đơn thuần’ hẳn lại nhấn thật mạnh, nhìn Tổng Đình Phàm

Trần Lâm gật gật đầu, tâm tình cũng được thả lỏng

– “Được rồi, vậy cậu ăn cháo đi, chúng tôi về công ty tăng ca”. Mục Kiệt nói xong liền cùng Lưu Dụ ra ngoài trước

Nhưng là, người trước mắt còn đứng lại, Trần Lâm buồn bực: hẳn, sao còn chưa đi?

– “Cậu chính là cậu, không bởi vì là học đệ của tôi”. Tổng Đình Phàm nói xong cũng xoay người rời đi

Nhìn bóng dáng hẳn rời đi, Trần Lâm nghĩ thầm, lại ngắn gọn như vậy! Bất quá nghe được những lời này của hẳn, tâm tình tựa hồ... rất tốt

Hai người đi trước cũng nghe được lời của Tổng Đình Phàm. Nhìn hẳn đi ra đều hàm xúc cười tươi, ánh mắt soi mói. Tổng Đình Phàm hỏi một câu: “Mặt bị rút gân?”

Hai người nghe thấy lại đổ mồ hôi lạnh

Ngồi vào xe, Lưu Dụ còn nói thêm. “Thật không ngờ, Trần Lâm lại có tể bào hài hước như vậy, hahaha...”

– “Hài hước cái gì, đó là nhạy cảm. Tôi nói, Đình Phàm, cậu mới vừa rồi như vậy có phải hay không đã làm cậu ta sợ rồi?”. Mục Kiệt tiếp lời

- “Về sau mỗi ngày không cần dẫn cậu ấy đi ăn cơm”. Tống Đình Phàm liền nói như vậy
 - “A???”
 - “A???”
 - “Nhưng... có thể dẫn cậu ấy đi chơi”. Cùng với nét kinh ngạc của hai người kia, Tống Đình Phàm lại nghiêng ngẫm một câu
- Hai người phía trước trầm nghĩ: Lão Đại, vẫn là cậu lợi hại!!!

20. Chương 20

Bởi vì tối đó Trần Lâm nghe ba người Tống Đình Phàm nói như vậy, cậu cũng hoàn toàn buông xuống tâm tình mà đi cùng bọn họ. Hiện tại vô luận là bọn họ dẫn đi ăn cơm, hay đi chơi, hoặc tặng một món quà nhỏ nào đó, Trần Lâm đều chấp nhận

Đôi khi nếu bạn chuyện gì không thể đi được, Trần Lâm đều nói thẳng ra mà không quan tâm đến thái độ của Tống Đình Phàm

Một trận ‘tít tít tít..’ làm di động rung lên, Trần Lâm cầm máy mới thấy là điện thoại của Mục Kiệt, cậu nghĩ hôm nay chắc lại đi ăn một chỗ mới

- “Uy...”

Nghe giọng nói trong sáng của Trần Lâm mang theo chút ý cười, Mục Kiệt cảm thấy thật thoải mái. Nhưng vì có người nọ bên cạnh, hắn cũng không dám toát ra vẻ sung sướng ấy trên mặt, vội vàng tiến vào chủ đề chính, “Trần Lâm, là Mục Kiệt đây, vậy.. buổi tối... Tối chúng tôi định dẫn cậu đến một nơi, tối cậu không bận gì chứ?”

- “Không có, Lưu Dụ lại phát hiện ra quán ăn ngon nào sao?”. Trần Lâm hơi trêu chọc nói, thông qua di động, hai người bên cạnh Mục Kiệt đều nghe thấy

Tống Đình Phàm nhìn Lưu Dụ, trên mặt lại muốn cười. Quả thật, mỗi lần đi ăn cơm Lưu Dụ đều mở đầu bằng câu: Trần Lâm, đồ ăn ở đây đặc biệt ngon, là tôi mới phát hiện ra! Trần Lâm mỗi khi nghe Lưu Dụ nói như vậy đều không ngừng gật gật đầu, nở nụ cười thành thực

Lưu Dụ sờ sờ mũi, nghĩ thầm: tôi còn không vì cậu mới làm thế sao!

- “Haha, cũng giống vậy, nơi đó có đồ ăn, nhưng cũng hơi... khác một chút”

Trần Lâm nghe Mục Kiệt có vẻ không muốn nói rõ, lời nói có chút do dự cũng không hỏi thêm, cười cười, đồng ý buổi tối sẽ đi cùng họ

Cúp điện thoại, Mục Kiệt nhìn Tống Đình Phàm. “Buổi tối cậu ấy rảnh, nhưng... làm như vậy liệu có ổn không?”

Cúi đầu trầm tư chốc lát, Tống Đình Phàm không trả lời. Nhưng Lưu Dụ đã mở miệng. “Mục Kiệt, tôi biết cậu lo lắng điều gì, nhưng không thể không thừa nhận đây là cách trực tiếp nhất. Hơn nữa, đó còn là nơi của Tử Vi, sẽ không có chuyện gì đâu. Cho dù có chuyện gì, tôi không tin chúng ta không kiểm soát được”

Mục Kiệt không muốn để ý những lí do của Lưu Dụ, vẫn đang nhìn Tống Đình Phàm, đợi hắn bày tỏ thái độ. “Đình Phàm, cậu chắc chắn muốn làm vậy? Kì thật đây cũng không phải là cách duy nhất... với tính cách của cậu, tôi không tin cậu không lo lắng”

Tống Đình Phàm giương mắt liếc nhìn Mục Kiệt một cái, trong lòng cũng rõ những lời nói của Mục Kiệt có ý gì, nhưng hắn vẫn đang kiểm tra từng bước. Tối hôm nay nhất định phải mang Trần Lâm đến chỗ kia!

9h đêm, ba người mang Trần Lâm đến một nơi, xuống xe, Trần Lâm chú ý đến: nơi này căn bản là những biển hiệu ne-on màu nóng-lạnh san sát nhau, nhìn kĩ dưới biển hiệu còn có một cửa hàng, không thể không nói chính mình thật thích cách bài trí cá tính đặc sắc như thế này. Nhìn quanh bốn phía, tuy rằng ít người ra vào nhưng Trần Lâm cũng biết, nguyên lai, tối nay bọn họ muốn dẫn cậu đến bar

Haha, lòng Trần Lâm rất vui, bọn Mục Kiệt chắc chắn nghĩ mình là con ngoan, chưa từng tới quán bar lần nào. Nên hôm nay trong điện thoại mới cố tình ra vẻ bí mật như vậy, nguyên lai là muốn làm ình bất ngờ. Nhưng nếu bọn họ muốn thấy mình giật mình, thì đã thất vọng rồi

Kì thật khi Trần Lâm ở Bắc Kinh học đại học, danh từ ‘quán bar’ quả thật rất mới mẻ nên cùng các bạn có đi một lần, nhưng lần đó cũng không có ấn tượng gì. Trừ bỏ bầu không khí quán bar làm Trần Lâm không thích lắm, còn thêm việc một bạn học khi đó vì ‘tranh giành tình nhân’ mà đánh nhau một trận, phải bồi thường không ít tiền, mà tiền đó là do bọn họ góp lại mới đủ! Lần đó Trần Lâm phải ăn chay một tuần! Nên sau vụ đánh nhau đó cậu cũng không đến quán bar nữa

Tối hôm nay cứ coi như có cơ hội đi lại một lần. Lần này Trần Lâm không lo lắng, vì lần này bên cậu còn có ba người kia, bọn họ hẳn cũng sẽ không thích những quán bar quá ồn ào. Hơn nữa Tống Đình Phàm kia, Trần Lâm bây giờ lại nhớ đến biểu tình như ‘đứa trẻ’ của hắn ở trước cửa tiệm ăn 0h. Kí ức vẫn còn rất mới mẻ. Nên cậu tin quán bar hôm nay nhất định sẽ có một trải nghiệm không tồi, đây là xuất phát từ lòng tin với bọn họ!

Nghĩ như vậy, Trần Lâm xoay mặt nhìn biểu tình của Tống Đình Phàm, muốn nhìn biểu tình như ‘đứa trẻ’ của hắn lần nữa. Trần Lâm vì ý nghĩ này mà khoa trương cười lớn, hơn nữa mặt cũng tràn đầy nét cười

Tống Đình Phàm hồ nghi quét nhìn Trần Lâm, Trần Lâm nhanh chóng thu hồi biểu tình, nghiêm túc mà chống đỡ. Cậu cũng không dám nói trực tiếp với Tống Đình Phàm ý nghĩ của mình, thông qua một thời gian quen biết, cộng với lời kể của hai người Mục Kiệt, Lưu Dự, cậu có thể hình dung Tống Đình Phàm bằng từ: phúc hắc!

Dù Trần Lâm không nói ra suy nghĩ trong lòng, nhưng nhìn nét mặt của cậu, ba người đều cảm giác tối hôm nay, tâm tình Trần Lâm không tồi, nếu không muốn nói là vui sướng

Theo bọn họ đi vào sâu trong ngõ, vào đến một quán bar có tên là “Đội WY”. Cả mặt tiền đều là một lượng lớn ánh đèn lam, Trần Lâm nghĩ đây là mục đích của chuyến đi đêm nay. Không thể không nói, khi nhìn thấy tên, Trần Lâm liền thích quán bar này, trong lòng nghĩ chủ quán bar này có lẽ đang đợi người nào đi, tên cũng hàm xúc mà rõ ràng

– “Vào thôi, Trần Lâm, nơi này có vài món rượu không tồi, đêm nay cậu có thể nếm một chút, vừa lúc tăng thêm tử lượng”. Lưu Dự chịu không nổi bầu không khí đêm nay không ai nói gì, mở miệng nói với Trần Lâm

Vài lần ăn cơm, bọn họ đều biết tử lượng của Trần Lâm rất yếu, chỉ cần nhấm rượu cũng say

Gật đầu, Trần Lâm trong mắt đều mang theo ý cười. “Lần này anh không giới thiệu đồ ăn mà lại giới thiệu rượu?”

– “Cậu.... mỗi lần đều là lòng tốt của tôi a”. Lưu Dự ủy khuất nói

Trần Lâm cười không nói gì, đi vào quán bar

Mới đi vào còn chưa đến sảnh chính đã nghe nhạc bên trong quán truyền đến, một loại nhạc tao nhã trữ tình, Trần Lâm không thể nói chính xác tên ca sĩ nhưng cũng biết đây là loại nhạc đồng quê, tựa hồ lại có thêm một ít hương vị tước sĩ. Hơn nữa, nội thất trang hoàng không giống với mặt tiền làm người ta bất ngờ. Không gian trang hoàng đơn giản ít sắc màu, từ ghế dựa, đèn chùm, sàn nhà đều là những món đồ độc nhất vô nhị kết hợp với nhau. Xem ra chính mình tin tưởng ba người kia là chính xác!

Đi vào quầy bar, bọn Lưu Dự, Mục Kiệt hình như rất quen thuộc chào hỏi nhân viên pha chế, Tống Đình Phàm chỉ nói một câu: “Một li nước trái cây, còn lại bình thường”.

Trần Lâm buồn bực liếc Tống Đình Phàm một cái, tuy rằng mình uống rượu sẽ say nhưng đến quán bar còn uống nước trái cây, quả thực cậu rất mất mặt

Mục Kiệt nhìn thấy biểu tình của Trần Lâm, vỗ vỗ vai cậu, ý bảo cậu hãy chấp nhận sự thật đi

Bất đắc dĩ, Trần Lâm đành phải uống nước trái cây, ba người kia uống rượu trò chuyện bên quầy bar. Trần Lâm nghe bọn họ nói chuyện với nhân viên pha chế Tiểu Bảo mới biết bọn họ có quen biết ông chủ quán bar này

Nhìn quanh một lượt, Trần Lâm phát hiện quán bar này không nhiều khách lắm, khách cũng ngồi rải rác. Nhìn li nước trái cây, Trần Lâm càng nhìn càng phát sinh một cảm giác quái lạ, nhưng không biết lạ chỗ nào. Trần Lâm chun mũi

Tổng Đình Phàm và Mục Kiệt ngồi đối diện vẫn đang nói chuyện, nhưng ánh mắt chưa rời Trần Lâm khắc nào. Chính xác, từ khi đến đây phố này, họ vẫn âm thầm quan sát biểu tình của Trần Lâm. Cũng may, đa phần đều là sung sướng ngoài cái chun mũi mới vừa rồi

Một lát sau, Mục Kiệt nói với Trần Lâm: “Trần Lâm, cậu ngồi đây một chút, chúng tôi đi gặp ông chủ ở đây, nếu cần gì cứ nói với cậu ta”. Tay chỉ vào Tửu Bảo trong quầy bar

Trần Lâm gật gật đầu. “Các anh đi đi, tôi không sao”

Một mình Trần Lâm ngồi lại, loại cảm giác khác lạ kia ngày càng rõ ràng. Khi li nước trái cây trong tay vơi một nửa, Tửu Bảo lại thay cho cậu một li khác, Trần Lâm gật đầu cảm ơn. Nghĩ thầm rằng Tửu Bảo này, rất có ý tứ

Cầm li nước trái cây trên tay, Trần Lâm không uống mà chỉ thưởng thức. Bởi vì trước khi đến đây đã cùng ba người kia ném qua cơm chiều

Người lục tục vào ngày một nhiều. Cảm giác quái dị của Trần Lâm càng mãnh liệt. Có một chút bất an, trong lòng cũng có chút lo lắng ba người kia sao còn không trở lại. Bọn họ không phải loại người dễ người khác lo lắng, nhưng sao đã lâu vẫn chưa về. Bất quá Trần Lâm tự an ủi chính mình, nghĩ bọn họ còn bận việc gì đó

Nghĩ như vậy, Trần Lâm chậm rãi trấn định. Vẫn đang đánh giá quán bar này, ánh mắt lại nhìn đến một góc, Trần Lâm bắt đầu hiểu cảm giác quái dị của mình từ đâu mà đến: GAY! Đây là lần đầu tiên trong đầu Trần Lâm xuất hiện chữ này. Bởi vì cậu nhìn thấy trong một góc không quá sáng có hai nam nhân đang hôn môi

Nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, Trần Lâm càng hiểu thêm cảm giác quái dị của mình, người xuất hiện trong quán bar này đều là nam nhân, không có nữ nhân

Đến bây giờ, Trần Lâm đã bắt đầu hiểu được, nhưng không thể giải thích rõ ràng. Nói tóm lại, trong đầu có một dòng điện lóe qua nhưng chính mình vẫn không nắm bắt được

Còn đắm chìm trong những phát hiện của mình, bên tai Trần Lâm liền vang lên giọng nói. “Một mình sao?”

Trần Lâm ngẩng đầu, nhìn thấy người trước mặt đang cầm li rượu, một nam nhân vận tây trang, cậu có chút mờ mịt. Ánh mắt cậu chỉ chằm chằm để ý chén rượu được ngọn đèn rọi xuống thành một màu đỏ khác thường

Lúc này Trần Lâm đột nhiên hiểu: đó là một người đồng tính... Đến gần được sao?

Trần Lâm muốn cười, lại không cười nổi. Hắn tựa hồ có một ý niệm mới chính mình

Lắc đầu, Trần Lâm trả lời. “Không phải”

Tuy rằng rất muốn không trả lời, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục tốt nên Trần Lâm mới như bây giờ, lịch sự với người khác là điều kiện tiên quyết, mà chính mình cũng rất quan tâm đến việc này

– “Đó là... đang đợi bằng hữu?”. Nam nhân bên cạnh bám riết không tha tiếp tục hỏi

Trần Lâm gật đầu

Nhìn thấy Trần Lâm không nói chuyện nhưng nam nhân vẫn không muốn buông tha. Khi hắn vừa tiến vào quán bar đã liền chú ý đến Trần Lâm. Tuy rằng nhìn cậu tinh thuần hơn gay trong quán bar rất nhiều, nhưng ánh mắt hắn lại loạn ngấm Trần Lâm, mang theo chút dừng cảm tiến đến

Nói đơn giản, hắn bị cậu hấp dẫn!

Nam nhân bên cạnh dùng ánh mắt tham lam chăm chăm nhìn Trần Lâm, trên miệng như vô tình hỏi vài vấn đề rêu rĩa. Trần Lâm hoàn toàn không thể làm ngơ, chỉ có thể gật đầu hoặc lắc đầu

Khi bọn Tổng Đình Phàm đi ra liền nhìn thấy Trần Lâm đang lắc đầu. Ba người liếc nhau, vội vàng đi đến. Theo sau còn có ông chủ của quán bar này– Nghiêm Tử Vĩ

Trần Lâm quay lưng về phía họ, không chú ý tới. Nhưng nam nhân bên cạnh cậu lại chú ý, hẳn không thể không thừa nhận, nếu ba người đang đi đến kia là trong lời nói của Trần Lâm, như vậy không dễ gì đối phó

Cảm giác ánh mắt người bên cạnh có biến hóa, lại nghe tiếng bước chân đang tới gần, Trần Lâm nghĩ, bọn họ trở về thật đúng lúc! Đưa lưng về phía bọn họ, Trần Lâm điều chỉnh chút biểu tình, vừa lúc bọn họ đi đến liền quay sang

– “Các anh trở lại rồi a. Bước chân sao gấp như vậy?”

Mục Kiệt nghe xong trong lòng lại ‘lộp bộp’, hẳn không biết lời cậu nói kia là vô tình hay cố ý. Nhưng Tổng Đình Phàm hiểu được, thiên hạ trước mắt đã không còn vui như lúc đầu, dù cậu cố tình che giấu cảm xúc của mình

Tổng Đình Phàm đảo mắt nhìn nam nhân bên cạnh, ánh mắt rất sắc sảo mà hàm xúc rõ ràng: mời cậu đi cho

Nam nhân cảm giác ánh mắt ăn không tiêu ấy, vội vàng cầm li rời đi

– “Vị này chính là bằng hữu các cậu mang đến đêm nay sao?”. Nghiêm Tử Vĩ đưa tai hướng Lưu Dụ hỏi
Lưu Dụ gật đầu

Ánh mắt Tổng Đình Phàm giao tiếp với Trần Lâm

Nhất thời có chút tế nhị, nhưng cũng chỉ 3 giây mà thôi. Bất quá 3 giây ngắn ngủi này, đủ để người có tâm hiểu được hết thảy

– “Xin chào, tôi là ông chủ của quán bar này, không, xem như là ông chủ của Đại Lí đi, haha, Nghiêm Tử Vĩ”

– “Trần Lâm”. Điều chỉnh ánh mắt, Trần Lâm trả lời

– “Vừa mới nhận được điện thoại của giám đốc nói ngày mai trong cửa hàng về hàng mới, tôi muốn về sớm nghỉ ngơi một chút. Bằng không ngày mai không có sức để làm việc. Mọi người ở lại chơi vui vẻ. Tôi... đi trước”. Trần Lâm tự nhiên nói với vài người trước mặt

– “Tôi đưa cậu về”. Tổng Đình Phàm cầm chìa khóa từ tay Lưu Dụ

Trần Lâm gật gù đầu. Cậu không muốn từ chối, vì cậu cần một lời giải thích

Nhìn bóng hai người rời đi, Mục Kiệt và Lưu Dụ đều lo lắng. Có lẽ mới rồi Mục Kiệt còn không biết câu ‘Bước chân sao gấp như vậy’ là vô tình hay cố ý. Nhưng nhìn cách Trần Lâm chào hỏi Nghiêm Tử Vĩ, có lẽ lần này bọn họ đã chạm đến điểm mấu chốt của Trần Lâm

Cho dù cách thức từ chối của Trần Lâm là hợp lí, nhưng thái độ nhất quán như vậy lại làm người ta lo lắng. Cậu hoàn toàn không có ý định lưu lại cho người ta chút mặt mũi

Hai người đi ngoài hành lang, im lặng không nói gì

Trần Lâm không nghĩ sẽ tiếp tục không khí này, cố ý nói: “Haha, kì thật đêm nay đến quán bar, anh hẳn là phải để tôi uống rượu, uống nước trái cây trong quán bar quả thực rất mát mẻ, haha”

– “Ân”

Lại là ân! Lại là ân! Trần Lâm trong lòng vốn không vui, nghe được Tổng Đình Phàm chỉ ân, cậu cũng không muốn nói gì

Đến khi vào xe, chạy về cửa hàng của Trần Lâm, hai người cũng không nói với nhau một câu

– “Đến nơi rồi, anh quay lại với bọn họ đi”. Nói xong, Trần Lâm mở cửa xe bước xuống

Đến bậc cầu thang, chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa tiệm, Trần Lâm cũng không nói gì. Chuyện đêm nay cậu không biết.. nên nói thế nào

Cậu vốn nghĩ Tống Đình Phàm sẽ giải thích, nhưng trên đường về hắn cũng không nói câu nào. Trần Lâm nghĩ, bọn họ chắc sẽ không giải thích gì

Đang xuất thần, Trần Lâm nghe được một tiếng gọi. “Trần Lâm”

Trần Lâm quay mạnh đầu, cả thần kinh đều sợ run, vừa mới ở hai má, đi qua khoe môi mình... là môi Tống Đình Phàm???

Hắn khi nào thì đứng sau lưng mình? Hắn không phải còn ngồi trong xe sao???

Dường như là phản xạ có điều kiện, Trần Lâm vội vàng lui về sau, “Ôi!”

– “Làm sao vậy?”. Tống Đình Phàm vội vàng kéo Trần Lâm ra phía trước

– “Đóng cửa.. Để... Để...”. Trần Lâm một tay cầm chìa khóa, một tay giữ thắt lưng

Tống Đình Phàm vội cúi xuống xem thắt lưng cậu, Trần Lâm như ý thức được điều gì, vội vàng lùi lại

– “Cái kia, quá muộn rồi, anh cũng về sớm nghỉ ngơi đi. Tôi không mời anh vào được. Mau trở về đi thôi”. Trần Lâm vội vàng nói, không ngần đầu, xoay người mở cửa

– “Ân, vậy, ngủ ngon”. Tống Đình Phàm nhìn người đang đưa lưng về phía mình, tay cầm chìa khóa mở cửa, trong lòng không rõ là tư vị gì

21. Chương 21: Chương 21

Quay về quán bar, Tống Đình Phàm đã thấy hai người Mục Kiệt, Lưu Dụ có vẻ muốn nói nhưng lại thôi. Hớp một ngụm rượu, Tống Đình Phàm im lặng, đến khi hai người kia sắp chịu không được mới mở miệng: “Cậu ấy đã về nghỉ ngơi”

– “Cậu ấy có hỏi gì không? Cậu cũng không giải thích? Cậu tại sao lại không nói gì?”. Vừa nghe Tống Đình Phàm mở miệng, Lưu Dụ đã hỏi ngay

Dùng khoe mắt nhìn Lưu Dụ chốc lát, Tống Đình Phàm hỏi: “Cậu ấy muốn hỏi gì? Tôi phải giải thích thế nào? Tôi có gì để nói với cậu ấy?”. Một chuỗi câu hỏi ngược lại làm Lưu Dụ, Mục Kiệt bất ngờ

Đây không phải cách nói chuyện của Tống Đình Phàm, tuyệt đối không phải! Bình thường Tống Đình Phàm đều che dấu tâm tư của mình rất tốt, không vội vã như bây giờ. Có đôi khi hai huynh đệ bên cạnh sẽ thấy tâm tư hắn thay đổi, nhưng cũng vì, đã quen rồi!

Tống Đình Phàm như thế có chút.... tự cao, có chút.... mất kiên nhẫn

Lời vừa ra khỏi miệng, Tống Đình Phàm liền ý thức mình thất thố. Hắn không nói gì thêm, chỉ yên lặng uống rượu

Tối nay dẫn Trần Lâm đến một quán gay, hắn thật muốn cho cậu có những hiểu biết có bản về đồng tính luyện ái. Không thể phủ nhận, hắn có ý thử cậu! Bất quá quán bar gay này của Tử Vĩ phong cách đã cải biến rất nhiều, không giống như những quán bar gay luôn ồn ào náo nhiệt. Bọn họ cho rằng như vậy, sẽ giảm bớt bất ngờ cho Trần Lâm trong quá trình nhận định về đồng tính luyện ái

Nhưng bây giờ, ngay tại đây, bọn họ đều thực rõ ràng xác định Trần Lâm là thẳng! *straight*

Kì thật khi đưa Trần Lâm trở về, hắn cũng muốn giải thích với cậu. Nhưng đối diện với thái độ như vậy của Trần Lâm, Tống Đình Phàm không thể nắm bắt chính xác cậu nghĩ gì, nên mới một mực chậm chước dùng từ, suy nghĩ sẽ dùng từ thế nào mới đạt được hiệu quả tốt nhất

Tống Đình Phàm không muốn chính mình thẳng thắn quá làm Trần Lâm giật mình, hắn muốn chậm rãi tiến đến, nhưng hắn không ngờ phương thức uyển chuyển đêm nay đã tổn thương đến người kia...

Hơn nữa... Tựa hồ... cuối cùng cái ‘da thịt chi thân’ kia cũng có tác dụng kinh hách nhất định

Nghĩ nghĩ, Tống Đình Phàm nâng tay mân mê môi, tựa hồ còn lưu lại chút xúc cảm nhẹ lạnh lạnh vừa trải qua, là... hai má của Trần Lâm? Kì thật trong tình huống như vậy, Tống Đình Phàm cũng bị bất ngờ,

nếu không hẳn đã không để Trần Lâm mở cửa dễ dàng như vậy. Hắn gọi Trần Lâm chỉ vì muốn gọi như thế, không ngờ lại bị khoảnh khắc ‘da thịt chi thân’ kia quấy rầy. Tống Đình Phàm nghĩ, cái này có tính là thánh nhân đãi kẻ khù khờ không?

Mục Kiệt và Lưu Dụ không ngừng nhìn Tống Đình Phàm, vừa nhìn hắn vuốt môi lâm vào hồi tưởng, Lưu Dụ đã không nhịn được mà hỏi thẳng: “Cậu... động thủ rồi?”

Tống Đình Phàm liếc nhìn Lưu Dụ, Lưu Dụ sợ hãi nói thầm trong lòng: Tôi... tôi cũng không muốn hỏi như vậy, nhưng mà... nhưng mà biểu tình vừa rồi của cậu quá... rõ ràng đi?

Mục Kiệt lại không nghĩ vậy, phỏng chừng đã xảy ra chuyện gì đó. Vì chính mình đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ, nhưng có như ý không? Cố lấy dũng khí mở miệng, bất quá hắn thay đổi câu hỏi: “Cậu ta... có bài xích không?”

Câu hỏi này của Mục Kiệt rất có ý tứ, vừa dò xét thái độ của Trần Lâm với chuyện quán bar, vừa hỏi được Tống Đình Phàm lúc đưa Trần Lâm về có lẽ đã xảy ra chuyện

Cậu ấy bài xích không? Tống Đình Phàm cẩn thận hồi tưởng, khoảnh khắc đó, hắn nhìn được trong ánh mắt Trần Lâm trừ bỏ một tia bối rối, một tia có quắp, còn một tia thẹn thùng, còn khó có thể nhìn ra... Hình như là một tia chán ghét?

Haha, nghĩ đến đây, tâm tình của Tống Đình Phàm đã thoải mái hơn nhiều, với sự ‘cực tuyệt’ vừa rồi của Trần Lâm, hắn cũng không còn phiền não và mất kiên nhẫn như khi mới quay lại quán bar

Hắn nghĩ nếu không chán ghét, tiếp theo vô luận là vấn đề gì đều có thể giải quyết. Nghĩ thêm một chút, cho dù có chán ghét, Tống Đình Phàm nếu đã muốn, cũng không bao giờ từ bỏ. Nghĩ như thế, trong mắt Tống Đình Phàm lại lóe lên tinh quang— tình thế bắt buộc!!

Gặp tình huống hỏi gì cũng không được trả lời, Mục Kiệt nói tiếp: “Thật ra chuyện đêm nay, nói phải cũng phải, nói không phải cũng không phải”

– “Đúng đúng đúng, với Trần Lâm, chúng ta hôm nay chỉ là dẫn cậu ấy đến quán bar vui chơi, trùng hợp lại là một quán bar gay mà thôi. Chúng ta không nói trước với cậu ấy vì muốn đùa cậu ấy một chút. Ngoài ra không có ý gì khác”. Lưu Dụ vội vàng tán thành

Mục Kiệt hừ hừ, đơn giản vậy thì tốt rồi! Đêm nay Trần Lâm như vậy, không giống như bị gay dọa, ngược lại còn bức bối vì chuyện khác, mà chuyện khác kia giống như bọn họ đã chạm vào điểm mấu chốt của cậu... Mục Kiệt vẫn về cảm động nào

Trở lại phòng mình, Trần Lâm ngã người trên sofa, cậu đã chậm rãi nhận ra. Cậu biết bọn họ cố ý dẫn mình đến quán bar gay, cậu biết bọn họ cố tình rời đi để cậu lại một mình, cậu biết bọn họ cố ý không nói trước, muốn chính mình tự nhận ra đó là quán gay, cậu biết bọn họ cố ý nhún nhường để Tống Đình Phàm đưa cậu về, cậu thậm chí còn biết... bọn họ đã sớm tính toán cho đêm nay

Chính là, chính là vì sao lại làm thế??!

Một dòng điện xẹt qua, Trần Lâm như bị điện giật ngồi thẳng dậy, cậu nhớ đến lúc ‘da thịt chi thân’ vừa rồi ở ngoài cửa!!!

Cậu nghĩ, bắt đầu hiểu được chút ít: cậu cùng Tống Đình Phàm trở thành mấu chốt của vấn đề đêm nay? Nếu thật người kia— ách, trước mắt cứ cho là— thích mình đi. Như thế, những chiều cổ của bọn họ trong thời gian dài như vậy, tựa hồ đều lí giải được...

Trần Lâm không ngốc, ngược lại còn rất thông minh, chỉ một sự kiện đã làm cậu nhận ra toàn bộ vấn đề. Đến bây giờ, Trần Lâm không thể không nói cậu thực hâm mộ Tống Đình Phàm vì có hai huynh đệ ‘cung tận tụy’ như vậy. Nếu cậu đoán không lầm, như vậy mấy tháng nay, hai huynh đệ tốt đó có lẽ đã trả giá rất nhiều! Tồn thời gian! Tồn tiền bạc! Tồn công sức! Thậm chí còn tổn cả sắc mặt!

Ngẫm lại, Trần Lâm đều hoài nghi, chính mình đáng giá như vậy sao?

Di động đột nhiên đổ chuông, vừa mới cầm ra đã thấy hơn 11h30, dĩ nhiên là điện thoại của mẹ. Nhận điện thoại, Trần Lâm nghe mẹ nói, cha cậu mấy hôm trước bị ngã cầu thang, trong nhà sợ cậu lo lắng nên không

nói, mới vừa rồi mẹ nói chuyện với cha đã thấy không có gì nữa, mới gọi điện báo cho Trần Lâm một tiếng. Mẹ Trần có tính cách thật tùy tiện, đột nhiên gọi điện thoại đến, cũng không quan tâm đứa con có đang nghỉ ngơi hay không. Cha Trần ở một bên lắc đầu, chính mình mới chuẩn bị ngăn cản, thì điện thoại đã gọi đi rồi.

Trần Lâm vội vàng hỏi chuyện, dù ngại thế nào cũng là chuyện, tại sao bây giờ mới gọi ỉnh? Mẹ Trần nghe ngữ khí lo lắng của con trai bắt đầu có chút hối hận đã gọi điện, cũng vội vàng nói, không có việc gì không có việc gì, đã không còn việc gì nữa, vội vã cam đoan chính mình cùng cha Trần vẫn khỏe. Nhưng Trần Lâm vẫn lo lắng, kiên trì nói phải về nhà một chuyến.

Vừa cắt điện thoại, Trần Lâm liền gọi cho Trương Bá Quang xin nghỉ, lại gọi Tiểu Phàm nhờ nàng trông coi cửa hàng ngày mai. Kì thật cũng muốn gọi điện thông báo cho ba người kia, cậu nghĩ bọn họ hẳn là còn liên lạc với mình. Nhưng ngẫm đi ngẫm lại lại thấy dư thừa, cuối cùng không gọi. Đương nhiên cũng không suy nghĩ sâu xa ‘vấn đề’ kia nữa.

Sáng sớm hôm sau, Trần Lâm đơn giản thu thập chút hành lý, về nhà.

22. Chương 22

Bọn người Tống Đình Phàm làm sao không liên lạc với Trần Lâm được?

Giữa trưa hôm sau ba người liền đến cửa hàng của Trần Lâm. Tiểu Phàm thấy kì quái, Tống Đình Phàm kia rất hiếm khi ghé lại cửa hàng của họ, hôm nay... có chuyện gì sao?

– “Tiểu Phàm, Tinh Tinh, ông chủ các cô đâu?”. Mục Kiệt lúc mới vào không thấy bóng dáng Trần Lâm đâu liền mở miệng hỏi.

– “Nga, là các anh, ông chủ về nhà rồi”. Kim Tinh không muốn nói dối họ lần này, trực tiếp trả lời. Bởi vì hiện tại Kim Tinh đã nghĩ bọn họ là bằng hữu của ông chủ. Nếu nhà Trần Lâm có chuyện gì, nàng cũng không muốn nói giỡn.

Lí Tiểu Phàm ở bên cạnh nghe câu hỏi của Mục Kiệt càng thấy kì quái: bọn họ không biết ông chủ về nhà sao? Ông chủ biết rõ bọn họ trưa qua còn tìm cậu đi ăn, đêm qua còn gọi điện nhờ mình trông cửa hàng một chút, không lẽ lại không nói bọn họ một tiếng? Trần Lâm không phải người có thể xử sự như vậy! Có thể, Trần Lâm không muốn nói!

Suy nghĩ vừa hình thành trong đầu, đang định ngăn cản Tinh Tinh nói thật thì nàng đã nói rồi. Lí Tiểu Phàm nghĩ thầm trong lòng, Tinh Tinh cậu, bình thường nhìn họ pha trò cậu còn phải lừa dối trong chốc lát, hôm nay tại sao lại nhanh miệng như vậy!

Khi nghe được hai chữ ‘về nhà’, mi Tống Đình Phàm nhảy dựng. Về nhà?! Lập tức?! Trùng hợp như vậy?!

Mục Kiệt Lưu Dụ liếc nhìn nhau, trong lòng cũng căng thẳng, thật sự trùng hợp như vậy sao?!

Không để cho Kim Tinh có cơ hội nói tiếp, Lí Tiểu Phàm trực tiếp nói: “Có thể mẹ Trần Lâm nhớ cậu ấy, vừa lúc lâu rồi Trần Lâm không về nhà, nên quay về thăm nhà”.

Thực ra trong lòng Lí Tiểu Phàm nghĩ, Trần Lâm không nói cho bọn họ chuyện cha cậu ngã cầu thang, phỏng chừng không muốn phiền toái bọn họ thêm, nên Lí Tiểu Phàm cũng sẽ không nói.

Nhưng những lời này vào tai ba người Tống Đình Phàm lại thành một nghĩa khác: Trần Lâm đang trốn bọn họ!!

Chần chờ chốc lát, Mục Kiệt lại hỏi: “Cậu ấy có nói khi nào thì về không?”

Lí Tiểu Phàm lắc đầu. “Không”.

Cái này không tính là nói dối, Trần Lâm quả thật không nói thêm khi nào về.

Nghe xong lí do thoái thác của Lí Tiểu Phàm, Tống Đình Phàm xoay người rời khỏi cửa hàng. Mục Kiệt Lưu Dụ thấy thế, vội vàng đuổi theo.

Ngồi vào xe, bọn Mục Kiệt Lưu Dự cũng không nói thêm gì nữa. Bởi bọn họ tin tưởng, Tổng Đình Phàm biết phải làm thế nào. Lưu Dự nói thầm với Mục Kiệt: “Cậu có nghĩ Trần Lâm đang lảng tránh chúng ta không?”

Mục Kiệt kiên định lắc đầu. “Chắc không phải, Trần Lâm không phải người như vậy, cậu sẽ không dùng cách thức như thế để biểu đạt ý kiến của mình. Có lẽ, trong nhà có việc gì đó....”. Nói đến nửa câu sau, Mục Kiệt lại thấy không chính xác, vì cách trả lời của Lí Tiểu Phàm hệt như đang viện cớ!

Tổng Đình Phàm cũng nghĩ, tránh né? Đây là tác phong của Trần Lâm? Tổng Đình Phàm không tin như vậy

Hắn nguyện ý cho Trần Lâm thời gian để bình tĩnh nhận rõ, nhưng nếu trốn tránh, hắn sẽ không cho phép, tuyệt đối không cho phép!!!

Khi Trần Lâm về đến nhà, mẹ Trần giật mình. “Con trai, con thật sự về à?”

Trần Lâm vừa gật đầu vừa hỏi, “Ba đâu? Nếu nặng, hai người sao không đến bệnh viện mà còn ở nhà?”

Mẹ Trần nhìn vẻ mặt lo lắng của đứa con, trong lòng cảm động, nhưng vẫn cười nhạt, “Nhạ, ba con đang ở trong phòng, mấy ngày nay ông ấy như đại gia, mẹ hầu cha rất tốt”

Trần Lâm vào phòng thấy cha đang nghiên cứu sách dạy đánh cờ. “Ba, thế nào rồi? Không có việc gì sao?”

– “Tiểu Lâm, con tại sao đã trở lại? Không phải đã nói cho con ba không có việc gì sao, con không cần vội vàng trở về à!”. Ba Trần nhìn thấy con trai, miệng tuy nói vậy nhưng nếp nhăn trên khóe mắt đã hẳn rõ ý cười

– “Ba, ba bị thương chỗ nào? Cho con xem...”. Trần Lâm không trả lời câu hỏi của cha, kiên trì phải xem vết thương

– “Nào có bị thương gì, đơn giản là khi bước xuống thang bị trật mắt cá chân thôi”. Mẹ Trần đứng ngoài cửa ăn ý nói. Trong lòng đã nghĩ, chỉ thế thôi mà đứa con này đã khấn trương như vậy!

Đi tới, miệng cong bĩu môi giấu cợt, kéo ống quần cha Trần lên, để đứa con nhìn cho rõ

– “Thật sự không có gì, Tiểu Lâm, ba nói với mẹ không cần gọi cho con, nhưng bà ấy...”

Mẹ Trần trừng mắt, ba Trần liền tự động không nói nữa

Trần Lâm nhìn mắt cá chân cha, tuy được quần một lớp bần gác dày nhưng có lẽ không có gì nặng. Lúc này, tâm trạng lo lắng của cậu mới thả lỏng. Nhìn đứa con lo lắng, mẹ Trần tự trách mình đã gọi điện cho con nhưng không nói như vậy

– “Chuyện gì cũng nói cho con rồi, con còn vội trở về làm gì, thật là... Mẹ cũng không phải chăm sóc ông ấy không tốt~”. Nhìn biểu tình không tự nhiên của vợ, ba Trần nháy mắt với con trai

– “Ai nha, mẹ, con còn chưa ăn sáng.. Hiện tại rất đói...”. Trần Lâm ôm vai mẹ làm nũng

– “Mau cho con thưởng thức tay nghề nấu ăn của mẹ đi...”

Vừa nghe con trai nói vậy, mẹ Trần lập tức lên tinh thần. “Coi như con có lộc ăn, mẹ vừa mới làm cơm trưa, nếu không phải chân cha con bị thương, muốn ném tay nghề của mẹ...”. Lầm bầm lầm bầm, nói xong liền bước ra phòng ngoài

Hai cha con nhìn nhau cười

Ở nhà, đồ ăn cơ bản đều do ba Trần nấu, mẹ Trần làm rất ít, chỉ ngẫu nhiên mới động thủ một chút. Thật ra, mẹ Trần không muốn nấu cơm không phải vì tay nghề không tốt, mà vì tay nghề tốt quá nên không dễ dàng ra tay!

– “Con trở về lần này đã xin phép Bá Quang chưa?”. Ba Trần hỏi con

– “Àn, Quang ca biết, còn nói sẽ về cùng con, con không cho, cũng không muốn nói chuyện của cha với anh ấy”

Ba Trần gật gật đầu không hỏi gì thêm. Ông hiểu tính con mình, đứa con này tính cách ý hệt ông, không bao giờ muốn làm phiền người khác

– “Trần Lâm, mau đỡ cha con ra ăn cơm, đã xong rồi!”. Mẹ Trần ở phòng ngoài nói vọng vào, không khó để nhận ra chút đặc ý trong giọng nói

Buổi tối đang nằm trên giường, Trần Lâm cân nhắc, tuy rằng hiện tại cha đã không có trở ngại gì, nhưng đã xin nghỉ thì cậu hưởng dụng một chút. Chính mình lâu rồi cũng không ở nhà với cha mẹ... Mặt khác... mấy ngày này, sẽ ngấm lại cho rõ ràng

Hôm sau, bọn Tống Đình Phàm cũng không đến tiệm của Trần Lâm nữa, nhưng Lí Tiểu Phàm lại gọi điện cho cậu. Tiểu Phàm nói cho Trần Lâm chuyện hôm qua, cậu đột nhiên ý thức được, không chào hỏi bọn họ đã về nhà như vậy có lẽ sẽ gây nên hiểu lầm...

Vậy... có phải bây giờ nên quay lại không? Những cậu đã hứa sẽ ở lại với cha mẹ vài ngày. Mà chính mình tựa hồ... còn không biết nên làm gì bây giờ...

Ngày này Trần Lâm có chút không yên lòng, mẹ Trần đã nhìn ra liền nửa đùa nửa thật nói: “Trần Lâm, ở với cha mẹ không quen a, còn không mau chạy về trông coi cửa hàng đi?”

Trần Lâm nghe mẹ nói, cười cười. Im lặng nửa ngày đột nhiên hỏi một câu: “Mẹ, sao mẹ không khuyên con đi tìm bạn gái?”

Nghe câu hỏi của con trai, ba mẹ Trần đều dừng tay, kinh ngạc nhìn đứa con

Đứa con này, từ nhỏ đã không giấu diếm bọn họ chuyện gì, cơ hồ chuyện gì cậu làm cũng rất hợp ý họ

Hơn nữa, ba Trần lại làm bên công tác giáo dục, chức cũng không nhỏ ở đại phương, đều tự giáo dục con mình; mẹ Trần tính cách tuy hơi trẻ con, khi còn trẻ làm công tác văn nghệ, càng giáo dục con tự do phát triển

Cho nên hiện tại rất nhiều người bắt con đi xem mắt, bọn họ vẫn thấy con mình không có vấn đề gì, chỉ cần con làm tốt việc của mình, bọn họ sẽ không quan tâm

Khả, hôm nay, đứa con, làm sao vậy? Đã biết yêu rồi?

Một lát sau, mẹ Trần vui đùa, hỏi ngược lại: “Con như vậy là hi vọng mẹ tìm một nửa nhân để quản con sớm một chút?”

Trần Lâm cười cười. Lắc đầu

– “Tiểu Lâm, đó là chuyện cả đời của con, con tự mình quyết định, cha mẹ chỉ phụ trách khuyên bảo con”. Ba Trần giải quyết dứt khoát. Trần Lâm cảm kích nhìn cha. Cậu biết cha mẹ luôn để mình tự do phát triển, không ngờ ngay chuyện này cũng...

23. Chương 23

Ở nhà được 4 ngày, Trần Lâm quyết định sẽ trở lại, mặc dù Trương Bá Quang đã phê chuẩn ngày nghỉ nhưng để một mình bọn Tiểu Phàm trông coi cửa hiệu, cậu vẫn cảm giác rất bất an

Hơn nữa mấy hôm nay, Trần Lâm nghĩ rất rõ ràng, cậu không kì thị đồng tính luyến ái, cậu không bài xích... Tống Đình Phàm, lần ‘da thịt chi thân’ kia là căn cứ chính xác nhất

Nhưng cậu cũng khẳng định rõ ràng: mình không phải đồng tính luyến ái!

Sở dĩ trong lòng không nói ra, bởi vì Trần Lâm hiểu được đó là phép thử của bọn họ

Trần Lâm cảm giác điều này làm chính mình có chút nam khan, thậm chí hơi sợ hãi khi đi cùng bọn họ. Cậu nghĩ, cho dù sau khi trở về không thân với bọn họ như trước, nhưng ở gần nhau vậy cũng phải chú ý một chút...

Đang thu thập hành lí, Trần Lâm nhận được điện thoại của Trương Bá Quang, hắn nói mình đã về đến nhà, lát nữa sẽ qua thăm cậu. Trần Lâm vỗ vỗ trán, cười nói: “Quang ca, em đang thu thập hành lí dự định quay về cửa hàng”

– “Hahaha, trùng hợp vậy, vậy phiền em ở thêm một ngày, ngày mai anh đưa em về”. Người ở đầu dây bên kia cười to hai tiếng thay Trần Lâm quyết định

– “Xem ra, em không thể không nghe lời anh a! Được rồi, em ở nhà chờ anh, haha”

Cắt máy, Trần Lâm còn đang nghĩ, Quang ca tại sao cũng trở về? Chẳng lẽ vì lo lắng ỉn? Trần Lâm đoán không chừng cũng vì lí do này! Quang ca của cậu!

Trần Lâm nghĩ không sai, sở dĩ Trương Bá Quang trở về lần này vì lo lắng cho cậu, Trần Lâm đột nhiên xin phép về nhà, tuy không nói cụ thể là chuyện gì, nhưng hắn đoán Trần bá mẫu hoặc Trần bá phụ đã xảy ra chuyện gì. Bằng không, Trần Lâm sẽ không vô duyên vô cớ xin phép như thế. Xử lí một vài chuyện, hắn cũng liền lái xe trở về gấp

Mẹ Trần thấy con trai không thu dọn hành lí nữa, hỏi: “Làm sao vậy?”

– “Quang ca cũng đã về, ngày mai con cùng anh ấy trở lại”

– “Đứa nhỏ này cũng đã trở lại a? Tốt lắm, bữa tối gọi nó đến nhà ăn cơm chiều đi, cũng cảm ơn người ta chiếu cố con”. Mẹ Trần đề nghị

– “Mẹ, không cần đâu. Anh ấy cũng vừa trở về, ba mẹ hắn sẽ bảo anh ấy ở lại ăn cơm chiều. Chúng ta về sau có cơ hội lại gọi anh ấy đến ăn cơm”

Mẹ Trần nghĩ đứa con nói cũng đúng, nên không nói thêm nữa

Ngày hôm sau, ngồi trong xe Trương Bá Quang, Trần Lâm nói: “Anh trở về làm gì?”

– “Anh? Anh đương nhiên là về làm chính sự”. Trương Bá Quang pha trò

– “Chính sự? Chính sự là lái xe cho em?”. Mặt Trần Lâm đều mang theo ý cười

– “Yêu, em học được cách tự cao a”. Trương Bá Quang vươn tay muốn sờ đầu cậu

Trần Lâm né sang một bên, tránh mất

– “Hảo hảo hảo, anh không sờ đầu em nữa, em trưởng thành trưởng thành rồi.. hahaha”. Trần Lâm như vậy, Trương Bá Quang cũng không nề hà

Dọc đường đi, hai người tâm sự với nhau, nói tình hình gần đây của mình cho nhau nghe, lộ trình hơn 4 giờ đồng hồ đã rất nhanh mà về đến cửa hàng

– “Quang ca, anh đang vội sao?”. Trần Lâm hỏi

Lắc đầu, “Không vội”

– “Vậy buổi tối em mời anh ăn cơm, bây giờ em vào cửa hàng xem xét tình hình, anh vẫn về khách sạn?”

– “Àn, hảo, cho em một cơ hội mời anh. Anh vẫn còn ở đây, buổi tối gọi điện cho anh, bây giờ anh đi về nghỉ ngơi, ngồi xe lâu như vậy quả thực rất mệt mỏi”. Trương Bá Quang nói, thuận tiện xoay xoay cổ

Trần Lâm thấy hắn quả thật có chút mệt, liền gật đầu đáp ứng

Nhìn Trần Lâm ra khỏi xe, Trương Bá Quang suy nghĩ, hắn biết Trần Lâm lần này về nhà ngoài chuyện của ba Trần, tựa hồ còn có tâm sự khác. Nhưng Trần Lâm không nói gì, hắn cũng không hỏi, chỉ thăm nghĩ trì hoãn thêm một ngày vui chơi cùng cậu

Trương Bá Quang rất rõ ràng việc mình có tình cảm với Trần Lâm, trừ bỏ tình cảm huynh đệ, còn có một ít ... tình cảm khác. Vài năm trước hắn đã nhận ra tâm tư này. Nhưng hắn không muốn nói ra làm Trần Lâm bối rối, hiện tại bên cạnh Trần Lâm như bây giờ, hắn đã hài lòng! Ít nhất Trần Lâm ở trước mặt mình mới càng phát huy tính khí trẻ con- đây là điều hắn không muốn người ngoài nhìn thấy, chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy! Đối với những kẻ khác, hắn biết rõ Trần Lâm luôn giữ khoảng cách, nói lời thỏa đáng

Trở lại của hàng, mọi người quan tâm hỏi tình hình mấy ngày gần đây của Trần Lâm, cậu ôn nhu cười với mọi người, không ngừng nói cảm ơn, cảm ơn. Khi đám người dần tản ra, Lí Tiểu Phàm đến nói mấy người kia ngày đầu tiên đã tới, sau đó Mục Kiệt còn đến tìm cậu thêm lần nữa, còn lại thì không đến

Trần Lâm gật gật đầu, ý bảo đã biết.

Lí Tiểu Phàm nhìn biểu tình của Trần Lâm, tuy rằng không biểu lộ gì, nhưng khi nghe đến ba người kia vẫn có chút biến hóa. Lí Tiểu Phàm cảm giác thế, cũng tin tưởng cảm giác của chính mình! Nếu hỏi nàng vì sao lại có cảm giác đó, nàng.. cũng chỉ lắc đầu cười khổ. Ai bảo đôi mắt nàng khi lần đầu tiên gặp mặt người đối diện đã đặc biệt chú ý như vậy rồi?

Lí Tiểu Phàm gặp Trần Lâm lần đầu là ở cửa hàng chính lại Bắc Kinh, cũng là thời điểm mình khó khăn nhất

Bạn trai cũ đòi chia tay, nàng không rõ nguyên nhân, nên đứng ở nơi mình mới vừa vào làm do dự, bộ dáng rất khó coi. Thái độ cố ý của nàng đối lấy một đáp án, cũng đối lấy tính kiên nhẫn của bạn trai! Hắn một phen đẩy nàng ra, còn đánh nhằm Trần Lâm

Ánh vào mắt Trần Lâm là khuôn mặt lê hoa đoái vũ, ánh mắt cũng rất quật cường! Khi Lí Tiểu Phàm ngã vào Trần Lâm, bạn trai đã nhàn nhả đi rất xa

Lí Tiểu Phàm nhớ rõ thời điểm kia mình khốn khó đến mức nào, thực sự không ngôn ngữ nào có thể giải thích. Nhưng Trần Lâm đều hiểu. Đỡ Lí Tiểu Phàm lên, đưa khăn cho nàng lau mặt, tự nhiên hỏi: “Tôi đến phỏng vấn, có thể giúp tôi tìm đường không?”. Trong ánh mắt không chút tỏ mò sự tình vừa rồi

Kì thật Lí Tiểu Phàm làm sao không hiểu, người trước mắt là muốn giữ gìn tự tôn mình, bằng hướng dẫn rõ ràng như vậy, cậu ấy có thể không biết làm sao đi đến nơi phỏng vấn sao?

Dẫn cậu vào phòng phỏng vấn, ngay khi chính mình chuẩn bị xoay người rời đi, Trần Lâm nói với chính mình: “Con gái không khóc là đẹp nhất!”. Một câu đơn giản như vậy đã làm mình nín khóc mỉm cười

Thời gian trôi qua, người cũng lớn dần lên. Lí Tiểu Phàm cảm giác sâu sắc thời điểm đó mình ngây thơ đến nhường nào, thiếu chút nữa vì một kẻ không đáng mà phá hủy công việc mới của mình. Nàng không tin gây rối trước mặt thiên hạ như vậy, công tác không ảnh hưởng gì! Bất quá, nàng vẫn ‘cảm kích’ bạn trai cũ, vì bài học của hắn mang lại cho nàng lòng kiên cường, chính mình hiểu được không phải chuyện gì cũng đều có lí do chính đáng!

Đương nhiên, nàng cảm kích Trần Lâm, không giống như cách ‘cảm kích’ bạn trai cũ

Sau này làm việc cùng nhau, Trần Lâm không bao giờ nhắc lại chuyện ngày đó có lẽ vì muốn giữ mặt mũi mình. Không thể không thừa nhận, thời điểm kia nàng đã chú ý đến Trần Lâm, nhưng nàng che dấu rất tốt. Nguyên nhân? Nàng không ngốc, nàng biết Trần Lâm không có ý tứ kia với mình, vậy cần gì nàng phải phân tích chứng minh?

– “Tiểu Lâm, chúng ta ăn cơm ở đâu?”

– “Theo em đến nơi là được rồi, hỏi nhiều như vậy”. Trần Lâm trừng Trương Bá Quang, hỏi nhiều!

– “Hảo hảo, nghe theo em, đêm nay anh toàn quyền nghe lệnh, được chưa?”. Trương Bá Quang nịnh nọt

Buổi tối khi vừa đóng cửa hàng, Trần Lâm liền gọi điện cho Trương Bá Quang hẹn hắn ăn cơm. Trần Lâm, Trương Bá Quang đến một nơi, chính là có lần Tống Đình Phàm mang đến cho cậu bữa cháo cua gạch ăn khuya. Trần Lâm rất thích ăn gạch cua nấu cháo, hôm nay cậu cũng muốn Trương Bá Quang nhắm nháp một chút

Trương Bá Quang nhìn vẻ mặt thần bí của Trần Lâm, ánh mắt ngập tràn sùng nịnh cười cười

Khi bát cháo được mang lên bàn, hai người đều chăm chú ăn. Trần Lâm nhìn bộ dáng ăn uống vui vẻ của Trương Bá Quang, biết mình không cợn sai chỗ

Khóe miệng Trần Lâm dính chút gia vị, Trương Bá Quang muốn lau giúp cậu, dư quang trong khóe mắt lại chú ý đến một người đang đi về hướng bọn họ! Một thân tản mát hơi thở nam nhân cường thế. Hắn xác định mình không biết người này, như vậy.... là Trần Lâm biết sao?

– “Trần Lâm”

24. Chương 24

Bên tai vang lên giọng nói mình ẩn tượng sâu sắc, Trần Lâm tay đang gấp thức ăn không khỏi run lên. Hít sâu một ngụm, buông đũa, Trần Lâm đứng dậy. “Trùng hợp như vậy, cũng đến đây ăn cơm sao?”

– “Ân”. Tổng Đình Phàm liếc Trương Bá Quang đang bên cạnh Trần Lâm một cái, gật gật đầu với cậu

– “Ách... bọn Mục Kiệt Lưu Dụ đâu? Các anh hôm nay không đi cùng nhau?”. Thấy một mình Tổng Đình Phàm, Trần Lâm vừa muốn tìm đề tài, vừa nghi hoặc hỏi

Tổng Đình Phàm ngoắc một ngón tay, Mục Kiệt Lưu Dụ cũng đang đi đến. Kì thật khi bọn họ bước vào nhà ăn đã nhìn thấy Trần Lâm đầu tiên. Bọn họ phải thừa nhận, ở chung lâu như vậy nhưng chưa một lần gặp qua biểu tình trẻ con của Trần Lâm như vừa rồi. Ngẫu nhiên cậu còn có thể nhăn mặt chun mũi, nói không nên lời.. ách... là đáng yêu. Mà tất cả, giống như chỉ biểu hiện cho người đang ngồi bên cậu xem

Nam nhân kia, Mục Kiệt đầu tiên cảm giác: không tồi, sự nghiệp thành công, hơn nữa khuôn mặt cũng không tồi!

Mục Kiệt Lưu Dụ cũng chú ý đến Tổng Đình Phàm khi nhìn thấy một màn vừa rồi, nếu hắn không chủ động chào hỏi, bọn họ cũng không cần tỏ vẻ gì, cứ xem như không gặp

Chính là bọn họ vừa thấy không khí bên bàn Trần Lâm ngày càng nhiệt, như thế nào bây giờ lại ngày càng lạnh?

Còn chưa chuẩn bị gì, Tổng Đình Phàm đã đi đến hướng của Trần Lâm. Hai người đối diện, lắc đầu buồn cười. Vốn không nghĩ sẽ đi đến mà chỉ tính toán đứng xem kịch, nhưng Tổng Đình Phàm lại ngoắc tay chỉ bọn họ, bắt quả phải đi theo

Lúc gần đến, còn chưa kịp chào hỏi Trần Lâm, đã nghe Tổng Đình Phàm không lạnh không nhạt mở miệng. “Trần Lâm, không giới thiệu một chút sao?”. Lời tuy nói với Trần Lâm, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Trương Bá Quang

Đương nhiên, Trương Bá Quang cũng không sợ hãi mà nghênh đón. Hắn thấy ba người Trần Lâm quen biết này thực không đơn giản! Riêng người đang đối diện hắn này, mang ánh mắt người thường không thể có. Hơn nữa trong ánh mắt người nọ nhìn Trần Lâm, tựa hồ hắn cũng hiểu được chút gì...

Mục Kiệt rõ ràng biết hai nam nhân đang đối chọi mãnh liệt, không biết Trần Lâm có nhận ra không?

– “Quang ca, đây là Tổng Đình Phàm, bọn họ là Mục Kiệt, Lưu Dụ”. Trần Lâm trả lời câu hỏi của Tổng Đình Phàm

Trương Bá Quang nghe Trần Lâm giới thiệu đơn giản, nhìn nhìn lại vẻ mặt cậu đang cười cười; mà Tổng Đình Phàm nghe xong, mày đã nhăn thành một đoàn

– “Xin chào, tôi là Trương Bá Quang, là cấp trên trực tiếp của Trần Lâm, cũng là ca ca thanh mai trúc mã của cậu ấy...”. Trương Bá Quang thuận tay khoát vai Trần Lâm, cố ý khiêu khích. Đáng tiếc, hắn bị Trần Lâm bực bội trách móc

Có lẽ ý tứ của Trần Lâm chỉ muốn ngăn cản không cho Trương Bá Quang nói tiếp, chính là ở trong mắt ba người bên cạnh, bọn họ lại thành cãi nhau, quan hệ của Trần Lâm với hai bên, ai thân ai gần, sẽ không nói mà rõ...

– “Các anh cũng tới nơi này dùng cơm sao, khả...”. Trương Bá Quang chỉ vào bàn, tiếp tục nói: “Tôi và Trần Lâm ăn xong sẽ lập tức đi, tôi nghĩ chúng ta không thể ngồi ăn một bàn... Nếu không...”

Trương Bá Quang chưa nói xong đã bị Mục Kiệt đánh gãy: “Không cần, chúng tôi cũng còn có chuyện, không quấy rầy hai người”

Nghe người này thoái thác, ai cũng hiểu được vì có tại hạ nào đó hạ ‘lệnh đuổi khách’. Mục Kiệt trên mặt vẫn khách sáo nhưng trong lòng đã không vui. Hắn nghĩ: cho dù có nói bọn họ rời đi, cũng là Trần Lâm

nói, cậu có phần sao?! Lại nhìn Tống Đình Phàm, hần nhìn chăm chăm Trần Lâm như đang đợi cậu tỏ thái độ, với lời nói vừa rồi của Trương Bá Quang, hần xem như không nghe thấy

Hiện tại, Trần Lâm cảm thấy không khí quái dị đang lan tràn khắp bàn ăn, cậu choáng váng. Hơn nữa không biết vì sao, cậu không muốn thân mật với Trương Bá Quang như vậy trước mặt bọn họ, hoặc nói đúng hơn là trước mặt Tống Đình Phàm?! Sợ lại gây nên hiểu lầm...

Đồng thời cậu với câu nói kia của Trương Bá Quang, cũng có chút không tự nhiên. Buồn bực nghĩ: Quang ca đêm nay làm sao vậy, không giống bộ dáng bình thường chút nào!

Đối mặt Tống Đình Phàm, Trần Lâm nói: “Mục Kiệt, các anh còn có việc, vậy đi trước thôi”

Quay đầu nhìn Trương Bá Quang, ngữ khí đã có chút hậm hực, “Quang ca, anh nói chúng ta ăn xong rồi, vậy đi thôi. Thời gian cũng muộn rồi, anh cũng lái xe trực tiếp quay về cửa hàng chính đi”

Trần Lâm thốt nên lời này, quan hệ thân sơ với song phương đã biến hóa... Trương Bá Quang trong lòng cười khổ, xong rồi, Tiểu Lâm đã bực bội, đã vậy còn làm hần mất mặt!

Mà bên kia, Tống Đình Phàm nghe câu nói của Tiểu Lâm đã thất thái không nên lời. Khuôn mặt đang đánh lại trong nháy mắt cũng cũng thả lỏng. Thật không ngờ Trần Lâm như vậy còn giữ gìn mặt mũi bọn họ, cả Mục Kiệt Lưu Dụ cũng cười

Tống Đình Phàm từng bước đi về trước, tiến sát gần tai Trần Lâm. “Ngày mai qua cửa hàng tìm cậu, không được biến mất nữa”. Câu cuối cùng cũng thật bá đạo

Trần Lâm cả kinh, lui từng bước, cuối cùng ngồi xuống ghế. Lại nhanh chóng đứng lên. “Quang ca, chúng ta đi!”. Vội vàng đi ra cửa nhà ăn

Tống Đình Phàm có thể thấy, hai tai người kia đã đỏ cả lên. Trong mắt lại lờ lờ ý tứ hàm xúc

Cảnh này ánh vào mắt Trương Bá Quang, lòng hần khổ sở bất thường. Gật đầu chào bọn họ, vội vàng thanh toán tiền, Trương Bá Quang đuổi theo Trần Lâm

Mục Kiệt Lưu Dụ nhìn tâm tình đã quay về với Tống Đình Phàm, ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu bọn họ là: tiếp theo, công tác sẽ giảm cho chúng tôi một ít đi? Mấy ngày Trần Lâm vắng mặt, Tống Đình Phàm thoát nhìn vô sự, nhưng công việc giao cho bọn họ thì có tăng chứ không giảm!

Không muốn để ý hai người bên cạnh, Tống Đình Phàm trở lại bàn của mình

– “Mục Kiệt, tôi cảm giác hai người bọn họ thú vị a!”. Lưu Dụ nói câu đầu tiên trong đêm nay

Mục Kiệt xem thường liếc hần: “Tôi còn nghĩ cậu đối tính, nửa ngày không nói lời nào! Tình huống vừa rồi cũng không thấy cậu há mồm cấp cho chúng tôi chút thể diện?”

Lưu Dụ hừ to một tiếng, “Đình Phàm rõ ràng chờ Trần Lâm tỏ thái độ, tôi chen vào làm sao được! Hơn nữa, Trương Bá Quang kia cũng không phải là quan hệ bình thường với Trần Lâm, tuy rằng Trần Lâm cuối cùng làm hần mất mặt, nhưng cũng chỉ nói với chúng ta một câu rồi vội vàng đứng lên, cho Trần Lâm chút mặt mũi đi? Đừng quên, chuyện quán bar lần trước cũng chưa xong đâu”

– “Yêu, Lưu Dụ, cậu nghĩ nhiều thế, không ngờ tâm cậu lại nhẩn nhai như vậy”. Mục Kiệt chế giễu Lưu Dụ

Lưu Dụ khinh thường liếc nhìn Mục Kiệt, “Chẳng lẽ cậu không nghĩ vậy? Đừng nghĩ tôi không biết vừa rồi cậu rất tức giận nhưng vẫn kiềm chế. Còn không phải vì Trần Lâm!”

Hai người hiểu rõ nhau cũng không đấu khẩu nữa. Lập tức đến chỗ Tống Đình Phàm.

Ngồi trong xe, Trần Lâm không nói nửa lời, vì cậu còn bồng bênh như bị vây ở tầng mây thứ bảy. Trương Bá Quang muốn mở miệng vài lần, nhưng cũng nhin nhin mà im lặng

Tới cửa hàng Trần Lâm, Trương Bá Quang không nhắc nhở không được. “Tiểu Lâm, đến nơi rồi!”

– “Àn?”. Trần Lâm mờ mịt ngẩng đầu. “A, nga, Quang ca, tới rồi a”

Trương Bá Quang cười khổ gật đầu, “Tiểu Lâm, em đêm nay... giận anh?”

Trần Lâm không nghĩ Trương Bá Quang sẽ hỏi như vậy, có chút bất ngờ, tinh thần vừa phục hồi lại bắt đầu mờ mịt. Cậu tại sao phải bực bội QUang ca? Những điều Quang ca nói đều là sự thật, không sai chút nào! Tuy rằng thái độ Quang ca lúc ấy có chút.... Nhưng chính mình lần này lại làm mất mặt Quang ca trước bọn Tống Đình Phàm, có phải hay không có chút quá đáng?

– “Quang ca, em...”

Trương Bá Quang ý bảo Trần Lâm không cần nói, trong lòng tuy rằng đã khấn trương đến phát run nhưng lại nhẹ giọng nói, “Em lần này về nhà, trừ bỏ những lo lắng thân thể của cha, còn có một chuyện phức tạp khác, chính là đến từ hần... bọn họ?”. Vốn định chỉ dùng một từ ‘hần’ nhưng cuối cùng lại thêm vào từ ‘bọn họ’. Hần không muốn trực tiếp kinh động đến Trần Lâm

Trần Lâm trầm mặc không nói

Trương Bá Quang tiếp tục nói. “Khi ở nhà ăn gặp bọn họ, thái độ của em thực khác thường, sự tình có gì để em phải hít thật sâu trước khi gặp mặt hần? Hơn nữa, khi giới thiệu chúng ta, em cũng tỏ thái độ không muốn nhiều lời. Thậm chí cuối cùng, chỉ vì một câu nói của hần mà chạy trốn chết, tất cả... đều vì cái gì?”

Trương Bá Quang nhìn Trần Lâm, hần vô cùng hi vọng cậu có thể cho hần một đáp án, nhưng Trần Lâm...

– “Quang ca, em biết là anh quan tâm em, cảm ơn anh. Chuyện đêm nay em rất xin lỗi”

Đối mặt với một Trần Lâm như vậy, Trương Bá Quang còn có thể làm gì? Trần Lâm không muốn nói, không muốn cho hần biết, hơn nữa xuyên thấu cậu mất kia, thực thành tâm xin lỗi chính mình, chính mình còn có thể làm gì? Chỉ có thể thuận theo tâm ý của Trần Lâm, nếu cậu không muốn nói, chính mình cũng không thể cưỡng ép, duy trì hiện trạng là lựa chọn tốt nhất

Trương Bá Quang lắc đầu, cười cười. “Em ít nói a, em với Quang ca còn nói này nói đó, có cái gì phải giải thích? Còn có, còn có, rõ ràng em nói mời anh ăn cơm, sao lại chạy trước để anh ở lại trả tiền! Xem lần sau anh bắt đền em như thế nào!”. Nói xong đã có ý vui đùa

Trần Lâm cũng đột nhiên nhớ, chính mình còn chưa tính tiền đã đi trước, đều là do Tống Đình Phàm hại! Bất quá hiện tại còn nhớ đến khi hần đến gần, hơi thở hần nóng rực bên tai cậu... Nghĩ nghĩ lại đỏ mặt...

Ai nha nha! Trần Lâm! Người rồi cuộc suy nghĩ loạn thất bát tao gì a!!!

– “Tiểu Lâm”. Trương Bá Quang gọi Trần Lâm đang thất thần

– “A, Quang ca”. Vội vàng nói. “Được, lần sau anh muốn ăn gì em đều mời, haha”

– “Vậy, anh lái xe trở về đây”. Nói xong còn thở dài nói thêm. “Anh đêm nay không chạy gấp về, ngày mai sẽ đi, em xem được không?”

– “Quang ca...”. Trần Lâm hiển nhiên có chút xấu hổ, nhớ tới lúc trước khi đi ăn đã từng nói Trương Bá Quang như vậy

– “Hahaha... không đùa nữa”. Sớm mai anh lại đi, bây giờ quay về khách sạn nghỉ ngơi một đêm. Ngày mai em không cần tiễn anh, anh cũng không đến đây chào nữa. Đến lúc đó nhắn tin là được rồi

– “Ân, hảo!”. Trần Lâm gật gật đầu

25. Chương 25

Trở lại trong cửa hàng, khi chỉ còn một mình, Trần Lâm mới có không gian suy nghĩ một ít tình tự của mình

Chạy trốn chết?! Đúng vậy, đêm nay Quang ca đã dùng từ này để miêu tả phản ứng của mình khi nghe câu nói kia của Tống Đình Phàm, cũng không biết có trốn chết thật không! Trần Lâm khó hình dung khi gặp lại hần mình lại có những cảm giác này, bồi rối có, kinh ngạc có, thất thố có, thậm chí còn kinh hãi, chính là không chán ghét.... Cảm giác này không giống khoảnh khắc ‘da thịt chi thân’ kia. Điều này có ý nghĩa gì, Trần Lâm cũng mơ hồ hiểu ra một chút

Nghĩ ngày mai hẳn sẽ tới cửa hàng mình, Trần Lâm có điểm khẩn trương và một chút mong đợi, hẳn đến... là muốn giải thích điều gì sao? Là muốn giải thích chuyện ở quán bar, hay những chuyện trước kia nữa... sẽ chân thành giải thích, mà không có vẻ già mồm cãi láo sao?

Trần Lâm bị suy nghĩ bất chợt của mình làm cho hoảng sợ, thậm chí hoài nghi bản thân: chẳng lẽ mấy ngày nay về nhà, tiềm thức mình đã thông suốt vấn đề đó. Vấn đề đó? Vấn đề đó là vấn đề nào??? Trần Lâm cảm thấy đầu óc bắt đầu hỗn loạn

Kỳ thật không thể trách Trần Lâm với chuyện tình cảm này lại không minh bạch, mơ mơ hồ hồ. Nguyên nhân rất đơn giản, cậu lớn lên cũng chưa một lần nói đến chuyện yêu! Không phải không có con gái theo đuổi mà là Trần Lâm lúc ấy không có khái niệm gì về yêu đương. Mỗi lần đều hòa nhã cự tuyệt lời mời kết bạn

Sáng hôm sau, Trần Lâm vẫn mơ mơ hồ hồ. Có khách hàng hỏi cậu quầy kính cận ở đâu, cậu lại chỉ thẳng tay ra cửa! Thế này... Lí Tiểu Phàm, Kim Tinh làm sao không để ý được?

Khi bọn Lí Tiểu Phàm nghi hoặc nhắc nhở cậu xong, Trần Lâm mới cuối cùng bình thường mà làm việc. Nhưng trong lòng lại liên tục tự trách, thế nào mà mỗi khi gặp chuyện với hắn, mình lại có thái độ không đúng mực như vậy. Rõ ràng mấy tháng trước có gặp cậu cũng không biểu hiện như bây giờ!

Đến gần giữa trưa, Kim Tinh hỏi Trần Lâm ăn gì để nàng mua về cho, Trần Lâm có chút do dự. Kim Tinh nhìn thấy không hiểu thế nào, nhưng Lí Tiểu Phàm bên cạnh lại hiểu rõ, phổng chừng giữa trưa có người đến thỉnh cậu đi ăn cơm đi?

Không thể nói Lí Tiểu Phàm quá nhạy cảm với lời nói và thái độ của cậu, thử hỏi có ai đối mặt với người mình thích lại không chú ý 100% biểu hiện của đối phương?

Giữa trưa, Lí Tiểu Phàm và Kim Tinh đang định sang quán ăn 0h, mới vừa ra cửa, hai cô đã bị một nam nhân chặn lại

– “Tiểu Phàm!”. Giọng nói có vẻ rất hồi hộp

Lí Tiểu Phàm quay đầu nhìn bạn trai cũ, người mà khuôn mặt đã bắt đầu trở nên mơ hồ trong trí nhớ nàng. Lí Tiểu Phàm hồ hững nói “Là anh à, có chuyện gì không?”. Nàng không muốn liên hệ gì với người này nữa nên thái độ cũng tự nhiên mà không tốt đi nhiều

– “Tiểu Phàm, anh...”. Nam nhân trước mắt dè dặt nhìn Kim Tinh đang bên cạnh nàng

– “Không sao, Tinh Tinh là bằng hữu của tôi, có gì thì anh nói đi”. Không quan tâm đến vẻ khó xử của hắn, Lí Tiểu Phàm trực tiếp ngăn chặn ý định để Kim Tinh lánh đi của hắn

Nam nhân biết không cách nào để người bên cạnh lánh đi, cũng rất dũng khí lớn tiếng, “Tiểu Phàm, trước kia trăm sai ngàn sai cũng là anh, anh biết anh thật có lỗi với em, hiện tại đã biết mình sai lầm rồi. Em tha thứ cho anh, chúng ta hòa nhau được không?”

– “Hòa nhau?”. Lí Tiểu Phàm châm biếm, cười nhạt hai tiếng. Tiếp tục nói. “Trước kia chính anh nói, khi đấy tôi ra anh đã nói chúng ta từ đây về sau không còn quan hệ gì nữa. Cho nên... anh hôm nay lại bày ra bộ dạng này, thật sự... không cần thiết!”

Nam nhân nhìn thấy thái độ lạnh lùng quyết liệt của nàng liền vươn tay giữ chặt Lí Tiểu Phàm đang muốn rời đi

Tiểu Phàm trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt đang rất tức giận. “Buông tay! Anh tự trọng đi!”

Kim Tinh ở bên cạnh thấy thế cũng biết mình không tiện chen vào. Tuy bình thường nàng nhon mồm hay nói, nhưng trong những trường hợp đặc biệt nàng vẫn phân biệt được phải trái, người trước mắt này là bạn trai cũ đã từ bỏ Tiểu Phàm, ra mời bây giờ quay về muốn nói lại tình xưa, tình huống này... Không thích hợp để nàng nói chen vào! Vì thế suy nghĩ một chút, nàng quay lại cửa hàng tìm Trần Lâm

– “Anh không buông tay! Tiểu Phàm, anh biết sai lầm rồi, sau khi rời bỏ em anh biết mình đã phạm sai lầm trăm trọng. Cô gái kia...”. Nam nhân không giải thích rõ lí do mình bỏ đi, chỉ có thể miễn cưỡng nói

tiếp, “Cho anh một cơ hội! Tiểu Phàm, cho anh.. một cơ hội nữa! Anh sẽ tuyệt đối sẽ không bao giờ làm em tổn thương nữa. Anh sẽ!”

Nhìn nam nhân trịnh trọng thề, khuôn mặt tràn ngập lo lắng đợi chờ đáp án. Lí Tiểu Phàm buồn cười đến cực điểm, nhưng cũng không khỏi bi thương. Dù sao đây cũng là người mình từng yêu!

Ổn định tâm tình của mình, Lí Tiểu Phàm xuất ra khuôn mặt không một biểu tình, nói, “Anh... cần gì phải làm thế? Anh trong lòng chắc cũng biết, chúng ta... không thể trở lại như xưa được...”

Nam nhân thấy Lí Tiểu Phàm nói chuyện dứt khoát như thật sự không muốn quay lại, thái độ lại khắt khe cứng rắn. “Tại sao, Tiểu Phàm, tại sao lại không thể quay về, anh vẫn còn yêu em mà!”

Lí Tiểu Phàm lắc đầu, trong mắt không một tia do dự

– “Em có bạn trai mới? Không đúng, anh tìm hỏi đồng nghiệp trước kia của em, các nàng đều nói không có... không có a...”. Nam nhân thất thần lẩm bẩm

Lí Tiểu Phàm xoay người muốn bỏ chạy, vì có rất nhiều người qua đường đang tập trung lại nhìn

Nam nhân biết Lí Tiểu Phàm muốn đi, dùng sức giữ chặt cánh tay của nàng

Nhất thời, chợt nghe một giọng nói thân mật gọi to, “Tiểu Phàm, sao lại đi trước, không đợi anh cùng ăn cơm trưa à!”. Đang nói, người vừa tới cũng thân thiết choàng vai Tiểu Phàm

Nam nhân thấy người này thân mật với Tiểu Phàm như vậy, sắc mặt thoáng chốc đã khó xử

– “Xin chào, tôi là Trần Lâm, là bạn trai của Tiểu Phàm”. Trần Lâm ôn hòa tươi cười làm người khác không đành lòng từ chối bàn tay đang vươn ra của cậu

Nghe Trần Lâm giới thiệu, mặt nam nhân lại một trận trắng một trận xanh. Cuối cùng, lắc đầu cười khổ, “Nguyên lai... nguyên lai chính mình thực sự đã bỏ lỡ”

Nhìn Trần Lâm trước mặt hần tự thấy xấu hổ, người đang tươi cười ôn hòa không nhìn ra một chút giả dối, làm sao lại không xứng với Tiểu Phàm? Không chỉ thế, trên người Trần Lâm còn mang theo vẻ tinh thuần cùng chân thành, đủ để người từng phản bội Tiểu Phàm như mình— xấu hổ vô cùng

Nam nhân không giới thiệu chính mình, liền xoay người li khai

– “Trần Lâm, tôi lại lần nữa bị anh nhìn thấy vẻ khốn khó...”. Lí Tiểu Phàm cười khổ

Đây là lần đầu tiên Tiểu Phàm chủ động nhắc đến hoàn cảnh lần đầu tiên hai người gặp nhau

Trần Lâm lắc đầu, “Không phải khốn khó, Tiểu Phàm. Con người lúc nào cũng gặp những chuyện mình không nắm chắc trong tay, chuyện phát sinh này cũng không phải chủ quan, mà là tồn tại khách quan”

– “Haha...” . Nghe Trần Lâm nói, Lí Tiểu Phàm che miệng cười khẽ, “Trần Lâm, không ngờ anh cũng là triết gia”

Sau đó lại cảm kích nói, “Bất quá, hôm nay quả thật cảm ơn anh, hơn nữa cũng cảm ơn anh... chưa bao giờ tò mò về chuyện này. Haha”

– “Tôi là bạn trai của cô, có gì phải cảm ơn. Bạn trai trợ giúp bạn gái đối phó người yêu cũ, chuyện này cũng đâu có gì”. Trần Lâm còn đang nắm tay Tiểu Phàm, nửa đùa nửa thật nói

Kì thật, cậu chỉ muốn làm tâm tình Tiểu Phàm nhẹ nhõm một chút, đương nhiên, Lí Tiểu Phàm nghe cậu nói cũng cười rạng rỡ. Loáng thoáng, Lí Tiểu Phàm cảm thấy giống như người yêu của nhau, tâm tình nàng lại rung động, cười như tỏa nắng

Hai người hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí vui đùa, không chú ý đến động tĩnh của người bên cạnh

– “Trần Lâm”

Nghe giọng nói Tống Đình Phàm, Trần Lâm bỗng nhiên quay đầu lại, kinh hãi không nói nên lời. Nhưng lời nói tiếp theo của hắn thật làm cho cậu trắng mặt, giận run lên

– “Nguyên lai, cậu và Lí Tiểu Phàm yêu nhau a, giữ bí mật lâu như vậy đúng là giỏi thật!”. Khóe miệng Tống Đình Phàm mỉm cười, nhưng trong mắt lại không chút ý cười

– “Anh...”. Trần Lâm vì câu nói này của hắn mà thật tức giận

Lí Tiểu Phàm nhìn hai người giương cung bạt kiếm, cũng không dám nói gì. Miễn cưỡng vừa muốn giải thích thay Trần Lâm, chỉ thấy Tống Đình Phàm kéo cậu lại gần, nói gì đó vào tai cậu. Mặt Trần Lâm trắng bệch, toàn thân đều ứa đến run rẩy

Trần Lâm ngốc lảng đứng nhìn bóng Tống Đình Phàm rời đi, bên tai vẫn không ngừng vọng lại câu nói kia, “Cho dù em cự tuyệt anh, cũng không đáng phải dùng cách này”

Tống Đình Phàm, anh... Anh quá đáng

26. Chương 26

– “Trần Lâm, các cậu... cậu... không có việc gì đi?”. Lí Tiểu Phàm lo lắng hỏi Trần Lâm, nhạy cảm như Lí Tiểu Phàm, nằng nằng sao không nhận ra khúc mắt giữa hai người kia

Ánh mắt Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm như vừa giận lại vừa bất đắc dĩ, hơn nữa còn lẫn khuất tình yêu. Mà ánh mắt nhìn mình, dù mình không e ngại, nhưng cũng một trận làm tâm mình loạn chiến. Gặp lại Trần Lâm, ánh mắt là tràn đầy vẻ ... ủy khuất không cam lòng. Làm sao nói người kia không có chút tình cảm nào với Trần Lâm. Hắn... chắc là đã hiểu lầm mối quan hệ giữa nằng và Trần Lâm?

Lòng mình tuy tràn ngập chua xót, nhưng cũng đã sớm sáng tỏ mình và Trần Lâm không có khả năng. Trần Lâm chưa bao giờ để ý đến nằng, những ôn nhu của của Trần Lâm chỉ vì nằng là người quen của cậu thôi. Kia... nằng nghĩ như vậy! Nếu không chiếm được, thì nằng tình nguyện buông tay, cũng vì thế mà nằng chậm chạp không chịu thông báo nguyên nhân căn bản cho Trần Lâm

Tuy nằng không biết nhiều, gặp nhiều về đồng tính luyến ái, nhưng việc đó cũng không ảnh hưởng gì khi Lí Tiểu Phàm biết Trần Lâm là đồng tính luyến ái! Dù vậy, nằng cũng sẽ thật tâm chúc phúc cho cậu!

– “Tôi không sao”. Trần Lâm trấn an cười cười với Lí Tiểu Phàm. “Tôi quay về tiệm gọi Kim Tinh ra đi ăn với cô, nằng còn bị tôi bắt ở lại trông coi cửa hàng. A~”

Lí Tiểu Phàm hỏi ngay. “Vậy cơm trưa của anh thì sao?”

Trần Lâm biết Lí Tiểu Phàm lo lắng ỉn, nên nói, “Vậy các cô mua về giúp tôi một phần là được rồi, tôi ăn trong tiệm”. Trong lòng lại nghĩ, vốn đã định... cơm trưa là ăn cùng người nọ

Tống Đình Phàm quay lại bãi đậu xe, Mục Kiệt Lưu Dụ đã đợi sẵn. Hai người bọn họ muốn tạo cơ hội cho Tống Đình Phàm nói rõ mọi chuyện với Trần Lâm, sau đó bốn người sẽ vui vẻ cùng nhau đi ăn trưa

Chính là, hiện tại, nhìn biểu tình trên mặt của Tống Đình Phàm, bọn họ không dám tùy tiện phỏng đoán đã xảy ra chuyện gì

Trần Lâm cũng không đi cùng, bọn họ lại không dám vượt râu lão hổ Tống Đình Phàm, chỉ có thể im lặng nhìn nhau. Mục Kiệt liếc nhìn Lưu Dụ, quyết định buổi chiều bọn họ phải đi gặp Trần Lâm một chuyến

Mà hiện tại, Tống Đình Phàm ra vẻ nhắm mắt dưỡng thần trong xe, nhưng ai có thể đoán được, lòng hắn đang giận long trời lở đất thế nào đâu?

Trong óc không ngừng xuất hiện cảnh Trần Lâm ‘liếc mắt đưa tình’ với Lí Tiểu Phàm. Nam cười đến tào nhả tri kỉ, nữ cười đến phát sáng chói lòa, thật là một đôi trời sinh! Vừa rồi hắn vội đi về phía Trần Lâm vì muốn nhìn rõ biểu tình của cậu và Lí Tiểu Phàm. Không ngờ lại thấy hai người đang nắm tay!

Khi Tống Đình Phàm đến còn nghe câu nói cuối cùng của Trần Lâm, hắn không biết mình có nghe lầm không. Không thể phủ nhận, Tống Đình Phàm nhìn thấy cảnh kia, phần nộ là thật, bất đắc dĩ cũng là thật.

Hắn thật không ngờ Trần Lâm lại dùng cách này từ chối mình. Nếu không phải hôm nay chính mình vô tình bắt gặp, thì cậu ấy định khi nào mới nói ỉn biết?

Tổng Đình Phàm tự vấn, cho dù cậu ấy có bạn gái, mình sẽ buông tay sao? Đáp án được khẳng định: sẽ không, tuyệt đối sẽ không! Chính là, hắn có thể phải thay đổi phương thức tiếp cận Trần Lâm.... Sau đó, cường thế của nam nhân, thông qua một phen chuyển đổi tâm tư, sẽ nhuần nhuyễn thể hiện ra bên ngoài...

Buổi chiều, trong công ty ba người

– “Trời ạ~! Mục Kiệt, Đình Phàm có phải điên rồi không? Giao cho chúng ta nhiều việc như vậy? Nhiều thế này chúng ta làm sao có thể hoàn thành kịp mà đi tìm Trần Lâm?”. Lưu Dự nhìn trợ lý Lưu Tâm của Tổng Đình Phàm mang qua một xấp văn kiện. Lớn tiếng oán giận

– “Cậu ít oán giận đi, cậu ấy cái gì cũng không nói, phỏng chừng vì không muốn chúng ta hỏi đến, chúng ta thành thành thật thật làm xong việc đi. Thuận tiện cho cậu ấy khỏi ý kiến”. Mục Kiệt oán giận nhìn Lưu Dự. Ngoài miệng nói đã chịu nhiều mệt nhọc, trong lòng lại nghĩ: không muốn chúng tôi nhúng tay thì chúng tôi sẽ không nhúng tay sao? Hừ, cậu mơ đi!

Bất quá, nhìn đống văn kiện trên bàn, Mục Kiệt từ biết hôm nay chưa làm gì được

Giữa trưa hôm sau, Tổng Đình Phàm nhìn thời gian không sai biệt lắm, gọi trợ lý Lưu Tâm đi xem hai người kia có ở văn phòng không, nhưng không muốn cho họ biết. Lưu Tâm dù nghi vấn vẫn làm theo lời Tổng Đình Phàm. Nàng trở về nói hai người đã đi rồi, trợ lý nói bọn họ đã vội vã đi vào lúc 11h trưa

Nghe Lưu Tâm nói xong, Tổng Đình Phàm cười cười, hơn nữa trong mắt còn có ý vị sâu đậm

Hắn làm sao không biết Mục Kiệt Lưu Dự nghĩ gì? Biết bọn họ quan tâm đến mình như thế, làm sao lại không cảm động? Chính là mình còn muốn lợi dụng loại quan tâm kia một chút, nếu không lại có lỗi với tâm tư của bọn họ?! Haha, Tổng Đình Phàm vuốt cằm nghĩ

Hiện tại, bọn họ chắc là đang đi thăm hỏi Trần Lâm? Hôm qua hắn sơ dĩ giao cho bọn họ nhiều công việc vì ngăn cản bọn họ tức khắc đi tìm Trần Lâm, hắn cũng không muốn Trần Lâm nghĩ mình là người nóng nảy như thế! Vì chuyện của mình, lại để bằng hữu huynh đệ đích thân ra ngựa!

Tiếp theo, hắn sao có thể trực tiếp nói với Mục Kiệt Lưu Dự, Trần Lâm tìm bạn gái cự tuyệt mình. Hắn, Tổng Đình Phàm, không bao giờ như vậy! Tuy rằng Mục Kiệt Lưu Dự không sớm thì muộn cũng sẽ biết chuyện này, nhưng sẽ không phải từ miệng hắn, mặt mũi dù sao cũng phải giữ!

Như vậy sau này, khi thu phục Trần Lâm, chính mình mới có thể nắm chắc thắng lợi!

Lí Tiểu Phàm vừa thấy Mục Kiệt, Lưu Dự vào cửa hàng liền kinh ngạc không thôi, nhưng trên mặt cũng bất động thanh sắc

– “Ông chủ đang ở sau cửa hàng, cần chúng tôi gọi cậu ấy ra không?”

Mục Kiệt thấy quái dị, Lí Tiểu Phàm này sao lại không giống như ngày thường

– “Ở phía sau a, chúng tôi tự tìm cậu ấy, vừa lúc cũng có việc cần gấp~ a!”. Lưu Dự nói xong liền đi vào trong

Lí Tiểu Phàm muốn ngăn cản bọn họ, ai cũng biết sau cửa hàng là không gian riêng tư của Trần Lâm, người xa lạ không thể vào. Chính là, bọn họ cũng là người xa lạ sao?

– “Các anh đợi ở đây, tôi đi gọi ông chủ”. Kim Tinh tuyệt nhiên nói như vậy, nàng không do dự như Tiểu Phàm!

Lưu Dự, Mục Kiệt nghe ra ý ngăn cản của Kim Tinh, vừa định mở cửa đã thấy Trần Lâm từ sau đi ra. “Mục Kiệt, Lưu Dự, hai anh vào đi. Chúng ta ngồi nói chuyện”

Vào phòng ngủ của Trần Lâm, hai người không thể không thấy thoải mái. Nơi này của cậu, chỉ có hai chiếc ghế bên bàn ăn, một ghế trước bàn máy tính, một sofa màu da cam. Trần Lâm để bọn họ tùy ý ngồi, hỏi. “Nơi này của tôi chỉ có trà hoa hồng và nước lọc, các anh...”

Hai người trăm miệng một lời, “trà hoa hồng”

Trần Lâm cười cười, pha ba tách trà hoa hồng. Thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh, từ khi quen biết bọn họ đến nay cũng đã ba tháng, bên trong dù không mở lò sưởi nhưng làn khói mỏng manh bốc lên từ chén trà nóng vẫn rõ ràng

Mục Kiệt nhìn chén trà Trần Lâm mang đến, mặc dù không phải chất liệu thượng đẳng nhưng rất tinh xảo, phỏng chừng cũng tốn không ít tiền. Không thể tưởng tượng Trần Lâm cũng nghiên cứu về trà!

Nhìn thấy ánh mắt Mục Kiệt, Trần Lâm mở lời giải thích. “Đây là quà ba tôi tặng năm sinh nhật 20, kì thật... tôi cũng không nghiên cứu về trà”

– “Nga, đúng rồi, trà hoa hồng này cũng là ba tôi tặng. Tôi thấy hương vị không tồi, mùi hương thoang thoang thoang thoang, không nồng đậm như mùi hoa hồng, nên vẫn uống đến giờ. Các anh cũng uống thử xem sao”

Mục Kiệt Lưu Dụ bưng tách trà uống một ngụm, quả thật như lời Trần Lâm nói, cũng phối hợp gật gật đầu. Kì thật bọn họ không có loại trà nào chưa nếm qua, nhưng vẫn tán thành với Trần Lâm. Đương nhiên, trà này cũng không tồi

Lặng im nửa ngày, ai cũng không nói gì

Trần Lâm đại khái đoán được bọn họ đến đây vì chuyện gì, nhưng thủy chung không mở miệng

Lưu Dụ chịu không được, đánh vỡ bầu không khí trước tiên, “Trần Lâm, chúng ta nói cho rõ. Cậu hẳn là biết Tổng Đình Phàm thích cậu, dẫn cậu vào bar cũng là muốn biết thái độ của cậu về đồng tính luyến ái. Chúng tôi là huynh đệ của cậu ấy, cũng không có ý gì khác, chỉ là giúp cậu ấy một con ngựa. Cậu có thái độ gì, thì tỏ rõ ra a!”

Trần Lâm nghe Lưu Dụ thẳng thắn nói Tổng Đình Phàm thích mình, mặt tự nhiên đỏ lên. Khi nghe xong việc quán bar là muốn thử cậu, biểu tình lại lạnh xuống. Lại nghe Lưu Dụ nói tỏ thái độ, tỏ thái độ? Cậu tỏ thái độ gì?! Sao không nhìn xem ngày hôm qua Tổng Đình Phàm có thái độ gì?! Nghĩ đến đây, sắc mặt lại trắng ra

Mục Kiệt ở một bên nhất thanh nhị sở với biến hóa của Trần Lâm

Giả vờ ho khan hai tiếng, “Ách.. Trần Lâm, cậu đừng giận a, cậu cũng biết Lưu Dụ luôn nói chuyện thẳng thừng như vậy”. Nói xong còn liếc mắt cảnh cáo Lưu Dụ. Lưu Dụ bực bội mắng thầm trong lòng, con bà nó, hẳn chỉ muốn làm người tốt!

Trần Lâm lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không để bụng

Mục Kiệt nói tiếp, “Bất quá, cậu ấy nói... cũng không sai! Trần Lâm, cậu... rốt cuộc là có thái độ gì?”

Trần Lâm buồn cười trong lòng, ép tôi tỏ thái độ? Vậy người kia sao không đến? Thật sự nghĩ, tôi sẽ làm theo lời các anh sao?

27. Chương 27: Chương 27

Trần Lâm buông tách trà trong tay đứng lên, đưa lưng về phía họ, nhẹ giọng nói: “Nếu bây giờ tôi nói tôi không biết gì về ý tứ của người kia, sẽ rất có vẻ già mồm cãi láo phải không?”. Không đợi bọn họ trả lời, Trần Lâm tiếp tục nói

– “Quen biết lâu như vậy, đầu tiên tôi là bằng hữu của các anh rồi mới là học đệ, sao không phải ngược lại? A~”. Nghe ra Trần Lâm có ý chế nhạo, Mục Kiệt tiếp lời

– “Trần Lâm, cậu đều đã biết ý tứ của Tổng Đình Phàm, trước kia chúng tôi nói cậu là học đệ cũng chỉ là một cái cớ... Tự hiểu là tốt rồi, cần gì phải.. nói ra chứ?”. Mục Kiệt xấu hổ giải thích

Lưu Dụ ở một bên nhìn thái độ của Trần Lâm, hét lên, “Vô luận là thế nào, cậu cũng thật là học đệ của chúng tôi a~ Chỉ là trùng hợp thôi, cậu nghĩ nhiều như vậy làm gì?”

Trần Lâm nghiêng mặt về phía bọn họ cười cười, “Sự tình trùng hợp như vậy. Tôi cũng không có ý gì khác, Lưu Dụ anh kích động làm gì?”. Nói xong còn trừng Lưu Dụ một cái

Lưu Dụ sờ sờ mũi, cũng biết điều không nói thêm nữa

Mục Kiệt gấp về mặt Trần Lâm như vậy nên biết cậu không có thành kiến gì với hai bọn họ, vấn đề là ở... người nọ đi?

– “Trần Lâm, cậu đối với người nọ...”. Mục Kiệt do dự

Trần Lâm quay mạnh đầu lại, chớp mắt, cao giọng nói. “Thế nào? Muốn tôi tỏ thái độ?”. Lưu Dụ ở bên cạnh điên cuồng gật đầu

Khóe miệng Trần Lâm giương lên, đôi mắt vẫn tinh thuần đến trong suốt hiện ra tinh quang. “Muốn tôi tỏ thái độ, thì sao đương sự không tự đến đây đi?”. Nói xong, còn châm chọc một câu, “Khó như vậy... hai người các anh ngay cả việc này cũng tính toán thay, thật là huynh đệ tốt?”

Biết Trần Lâm ám chỉ việc quán bar, hai người ngượng ngùng không nói gì

Trần Lâm cũng biết thế nào là một vừa hai phải, trong lòng rõ ràng biết chuyện ở quán bar là thử mình, nếu đương sự kia không gật đầu đồng ý, mặc hai người này khuyến khích thế nào cũng sẽ không xảy ra! Nói như thế, việc này nên tính vào đầu người kia!

Nhìn khuôn mặt Trần Lâm liên tục thay đổi, hai người lạnh toát sống lưng. Tổng Đình Phàm... thực sự sẽ bị Trần Lâm thu phục? Tuy bọn họ rất mong có ngày Tổng Đình Phàm bị ‘khi dễ’, nhưng... Đến lúc đó Trần Lâm sẽ thành đại hôi lang ngon miệng ăn cơm a!

Bất quá trong những lời nói rõ ràng của Trần Lâm, hai người bọn họ cũng biết thật rõ, đây có thể nói rằng Trần Lâm vô tình phân rõ giới hạn giữa bọn họ đi?

– “Vậy, Trần Lâm, tôi hỏi cậu thêm một câu a, ngày hôm qua, cái kia, Đình Phàm, ách... Hai người làm sao vậy?”

Nghe được hai chữ ‘hôm qua’, Trần Lâm biết Lưu Dụ muốn hỏi gì, sắc mặt trong nháy mắt lại mất tự nhiên, ánh mắt nhìn Lưu Dụ cũng trở nên rất có ‘hương vị’

Lưu Dụ gặp ánh mắt này, câu hỏi cũng trở nên gập ghềnh

Mục Kiệt cũng không rảnh mà ngăn cản, vì hắn cũng rất muốn biết. Bọn họ đã lâu chưa thấy Tổng Đình Phàm nổi giận như vậy, ngày hôm qua rốt cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trần Lâm nghe Lưu Dụ nói đến chuyện ngày hôm qua, trong lòng rất bức bối, cũng ủy khuất đến cực điểm. Người kia, đến rốt cùng nghĩ mình là người như thế nào? Mình thoát nhìn giống loại người vì muốn cự tuyệt hắn mà tìm bạn gái cho đủ quân số sao? Cậu, Trần Lâm, không làm những chuyện mất tự tôn như vậy!

Trần Lâm tự nhận, chính mình ứng xử thế nào thì vẫn là làm người, đều lưu lại cho người khác một con đường sống, chưa bao giờ cậu làm những chuyện tổn thương người khác. Cậu biết rõ, hiện giờ trong xã hội này, điều quan trọng nhất với một người là tự trọng, vô luận đó là loại tự trọng gì! Trần Lâm luôn ghi nhớ điều này vào nguyên tắc làm người, thế cho nên những ai quen biết cậu, không ai nghĩ rằng cậu là người không tốt để chơi cùng

Khả, người kia, không hiểu mình chút nào, lại đi nói thích mình?

Trần Lâm nghĩ, cho dù tôi từ chối anh, cũng đều có hàng vạn từ để nói. Một câu ‘tôi không thích anh’ thôi, anh có năng lực khó để tôi được sao?!

Mục Kiệt thấy Trần Lâm không trả lời Lưu Dụ, liền nháy mắt ra hiệu để Lưu Dụ chuyển sang chuyện khác

– “Đắc, đắc, tôi không hỏi nữa, tự hai người gây sức ép!”. Lưu Dụ nói nhỏ

– “Vậy giữa trưa ăn cơm cùng nhau? Chúng ta đã một tuần chưa ăn cùng nhau rồi?”

Trần Lâm không muốn từ chối, nhưng nghĩ người kia có lẽ sẽ đi nên còn do dự

– “Yên tâm, yên tâm, công ty còn bề bọn công việc, cậu ấy không đi! Chúng tôi không gọi cậu ấy!”. Mục Kiệt cấp cho Trần Lâm liều thuốc an thần

Bên bàn cơm ba người ăn thật thoải mái, Lưu Dụ huyền thuyên nói, làm tâm tình nặng nề của Trần Lâm tiêu tán hơn một nửa. Ăn cơm xong, Trần Lâm vốn muốn hỏi Mục Kiệt, người kia không ăn cơm sao? Không mua về cho hần sao? Chính là, ngấm lại thấy dư thừa, chính mình bao đồng quá nhiều! Cậu nghĩ người nọ cũng không bỏ đói chính mình! Nên đơn giản không hỏi

Trở lại công ty, thấy trợ lý Lưu Tâm đang pha cà phê chuẩn bị mang vào cho Tổng Đình Phàm, Lưu Dụ vội vàng kéo nàng, hất cằm về phòng hần. “Cậu ấy ăn cơm trưa chưa?”

Lưu Tâm gật gù đầu: “Chúng tôi ăn cơm hộp rồi”

Cái này, Mục Kiệt Lưu Dụ giật mình khác thường, Tổng Đình Phàm thế mà ăn cơm hộp?! Phải biết rằng hần phi thường chú ý chuyện ăn uống, giống như loại cơm hộp chỉ để no bụng này, mặc kệ có vị gì, hần trên cơ bản không bao giờ ăn!

Là! Hôm nay bọn họ không ăn trưa cùng cậu ấy cũng không có gì quá, tất cả cũng là vì cậu ấy thôi!

Mục Kiệt nhận tách cà phê, ý bảo Lưu Tâm lui xuống. Tự động bưng cà phê vào phòng Tổng Đình Phàm. Nghe tiếng động, Tổng Đình Phàm cũng không ngẩng đầu liếc nhìn bọn họ, tiếp tục công việc. Mục Kiệt đặt tách cà phê trước mắt hần nhưng không nhận ra Tổng Đình Phàm đang nhíu nhíu mày

– “Cái kia, Đình Phàm giữa trưa, chúng tôi, ách, ăn cơm trưa cùng Trần Lâm”. Lưu Dụ lớn mật nói

Đến bây giờ Tổng Đình Phàm mới ngẩng đầu nhìn thẳng bọn họ

– “Thì sao?”

– “Cậu.... Thái độ này quả thực tức chết người”. Lưu Dụ nổi giận chỉ tay mắng Tổng Đình Phàm. Hần thừa nhận, về tính nhẫn nại, có theo 8 đời hần cũng không hơn Tổng Đình Phàm!

Mục Kiệt ở bên cạnh nhìn thấy như không thấy, trong lòng nghĩ, cậu bây giờ thờ ơ như vậy, đợi nghe xong những lời tôi sắp nói xem cậu còn có thể thản nhiên như vậy không?

Mục Kiệt chậm rãi nói một câu: “Trần Lâm nói ‘muốn tôi tỏ thái độ, đương sự sao không tự tới đây đi?’”

Nghe thế, Tổng Đình Phàm có trầm ổn bình tĩnh như thế nào, trong lòng cũng khơi dậy ngàn lớp sóng. Nếu đáy lòng có sóng quay cuồng, làm sao không biểu hiện ra ngoài mặt được?

– “Hahahaha... Đình Phàm, tôi còn nghĩ cậu là núi băng ngàn năm không thay đổi, haha...”. Lưu Dụ có thể nhìn thấy biểu hiện như vậy của Tổng Đình Phàm, trong lòng không thể không khoái trá

Mục Kiệt cũng ghen cười trong lòng, muốn nhịn cũng nhịn không được

Tổng Đình Phàm là người thế nào chứ, biểu tình hơi buông lỏng một chút trên mặt đã bị hần thu hồi trở về

– “Hai người các cậu chiều nay không có việc gì làm?”. Nói xong chữ cuối cùng, ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng đến cực điểm

Hai người kia thế nào lại không hiểu? Cuống quýt lui ra

Tổng Đình Phàm xoay xoay ghế ngồi, cây bút trên tay cũng xoay xoay, tâm tư nháy mắt cũng quay về vòng tròn ngàn năm. Trần Lâm à Trần Lâm, cậu đúng là luôn làm tôi bất ngờ! Muốn tôi tự đến sao? Tốt, nếu thật tôi đến cậu sẽ nói rõ ràng, vậy thì... Cậu sẽ không có lí do gì để cự tuyệt!! Vô luận lí do của cậu là gì!!

Sau bữa cơm trưa với bọn họ trở về cửa hàng, Trần Lâm đoán Tổng Đình Phàm tối nay hần là sẽ tìm mình đi? Mục Kiệt Lưu Dụ chắc chắn sẽ nói ra chuyện này, tuy rằng cậu không bảo bọn họ làm vậy

Cho nên suốt buổi chiều Trần Lâm đều lo sợ trong lòng, sợ Tổng Đình Phàm bất ngờ xuất hiện trước mắt mình. Đến khi mọi người trong cửa hàng tan tầm rồi, Tổng Đình Phàm cũng chưa xuất hiện. Trần Lâm mới bình tĩnh đại ngộ, người kia cho dù có chuyện rất muốn nói với mình cũng sẽ không chọn lúc cửa hàng có nhiều người mà gặp mặt, như vậy thì buổi tối sẽ đến?

Nghĩ vậy, Trần Lâm tỉnh táo khôi phục vẻ lạnh nhạt bình thường. Nghĩ thâm, địch bất động ta bất động, ta ở đây chậm rãi đợi chuyển biến. Rất giống binh pháp đánh giặc! Haha

8h tối, Trần Lâm lên mạng. Cậu là admin của một trang web, đôi khi còn quảng bá thay cho cửa hàng mất kính, hoặc sẽ post bài. Nếu thời gian thừa thì giúp người khác viết vài thứ, hàng tháng dựa vào nhuận bút trên mạng cũng kiếm được chút ít. Trần Lâm cảm thấy như vậy rất tốt, vừa không ảnh hưởng đến công việc, vừa giải trí tiêu khiển

Đột nhiên di động đổ chuông, Trần Lâm cầm lên- một tin nhắn ngắn gọn từ Tống Đình Phàm. Trần Lâm mở tin, ‘anh đang ở bên ngoài, ra mở cửa’. Một câu ngắn gọn sáng tỏ, Trần Lâm hừ hừ mũi, anh biết tôi nhất định ở trong cửa hàng?!

Bất quá tuy nghĩ như vậy, cậu vẫn cầm chìa khóa đi mở cửa cho Tống Đình Phàm

28. Chương 28

Trần Lâm mở cửa không nói gì, Tống Đình Phàm tự động đi vào phòng ngủ của cậu. Tống Đình Phàm lần này không do dự ngồi đâu, liếc mắt một cái liền ngã người vào sofa. Sofa này của Trần Lâm rất lớn, một người cao 1m80 như Tống Đình Phàm ngồi vào cũng không thấy chật

Vừa rời ra mở cửa, Trần Lâm liền biết, trời đêm đã bắt đầu lạnh, nhìn quanh một chút đã có rải rác người mặc áo lông. Mùa đông đã về!

Trần Lâm pha một tách trà hoa hồng nóng cho Tống Đình Phàm, cậu an vị trên giường, đợi Tống Đình Phàm nói. Tống Đình Phàm nhấp một ngụm trà, bưng tách trên tay, cúi đầu nở nụ cười ‘haha’ trầm thấp mà mê hoặc

Trần Lâm khó hiểu nhìn hắn, thì thầm trong miệng. “Hiện tại biết cười, sao hôm qua không cười đi?”

Tống Đình Phàm tự nhiên nghe không sót một chữ, chuyển động tách trà trong tay, từng chữ từng chữ tính tường nói với Trần Lâm, “Anh-nghĩ-anh-và-em-ở-cùng-một-chỗ”. Thái độ bá đạo không cho người khác cự tuyệt

Trần Lâm cảm tức trừng to mắt nhìn hắn, “Anh nghĩ? Anh muốn em chấp nhận? Dựa vào cái gì?”. Người này dựa vào cái gì lại bá đạo như vậy? Cái này tính là gì? Bức bách mình?

Nghe Trần Lâm hỏi lại, Tống Đình Phàm tất nhiên tức giận, thẳng thắn mà nói, rất ít người dám khiêu chiến điểm mấu chốt của hắn. Huống chi hiện tại hắn còn chưa tính toán chi li chuyện Trần Lâm ‘có bạn gái’

Nghiến răng nghiến lợi lạnh lùng gọi, “Trần-Lâm!”

Trần Lâm không chút sợ hãi nhìn thẳng hắn, nhìn thái độ tổn hại người khác của hắn, đoạn thời gian ủy khuất cùng tức giận trong lòng ầm ầm khuynh đảo đi ra

– “Này tính là gì? Chẳng lẽ anh ra lệnh một tiếng, em sẽ mang ơn, dập đầu bái tạ?”

Tống Đình Phàm nghe Trần Lâm càng nói càng kì cục, người mặc dù chưa đứng lên khỏi sofa nhưng lưng đã cứng còng

Trần Lâm cười to giận dữ, cậu cũng cảm thấy thái độ của mình quá kịch liệt, hít sâu một ngụm bình tĩnh trở lại, lãnh đạm nói với Tống Đình Phàm, “Em hiểu ý của anh, lần trước vào quán bar đã mơ hồ hiểu được. Chính là...”

Ánh mắt đột nhiên bắn về Tống Đình Phàm, thất vọng không nói nên lời

– “Chính là, anh hà tất phải loay quanh một vòng lớn như vậy làm gì? Theo tính cách ‘bá đạo’ của anh, thì dù trực tiếp nói với em, em có thể đáp lại anh sao?”. Trần Lâm cố ý nhấn mạnh hai chữ bá đạo. Hiển nhiên vì vẫn canh cánh trong lòng thái độ mới vừa rồi của Tống Đình Phàm

Tống Đình Phàm lẳng lặng nghe Trần Lâm, không có ý ngắt lời cậu. Tống Đình Phàm từ trước đến nay đều để cho địch nhân giải thích thấu triệt mới ra chiêu. Hiện tại, nếu Trần Lâm nguyện ý nói rõ với hắn, hắn cũng sẽ lắng nghe tất cả

– “Hơn nữa, anh cho rằng thử như vậy, sẽ có kết quả với em?”. Trần Lâm cười có chút châm chọc. “Thằng thần mà nói, em không kì thị đồng tính luyến ái, cũng không... bài xích. Đối với anh.... em lại...”. Trần Lâm lắc đầu không thể nói tiếp

– “Nhưng em không hiểu, anh thế nào lại ngu xuẩn muốn dùng phép thử này? Chẳng lẽ anh không biết, trước khi muốn có được tín nhiệm của một người nào đó, không được thử như vậy hay sao?”

Tổng Đình Phàm nghe Trần Lâm nói mình ngu xuẩn, lỗ tai tự nhiên bị kích thích, không nghe lắm đi? Còn có người nói hần ngu xuẩn?

Tổng Đình Phàm hiểu ý Trần Lâm muốn nói, nhưng hần có suy tính của mình, hần làm như vậy đều có lí do nhất định

Trần Lâm thấy Tổng Đình Phàm không phản ứng gì, lại ủy khuất tiếp tục nói. “Nói đến hôm qua, trong mắt anh, Trần Lâm là loại vì cự tuyệt người, tùy tiện tìm bạn gái cho đủ số sao? Em xem anh là bằng hữu”. Nói đến đây, Trần Lâm nhìn thấy ánh mắt của Tổng Đình Phàm, là chân thật đáng tin

– “Những chuyện tổn hại tự tôn người khác như vậy em còn làm không được? Anh.... tựa hồ không tin tưởng em chút nào...”. Trần Lâm không khỏi cười khổ

Tổng Đình Phàm hiện tại không thể hiểu hết nội tâm của Trần Lâm, khi hần thấy được nguy cơ trong lời nói, trên mặt vừa rồi còn có một tầng mây đen dày đặc? Ngược lại, bây giờ lại cười đến hoa cũng nở trên đất..

Trần Lâm có biết mình vừa nói gì không? Cậu ấy, cậu ấy yêu cầu mình... tin tưởng... haha

Trần Lâm không rõ vì sao mình cười khổ, người kia lại lộ ra đầy đủ nét tự tin, tự đắc, tự mãn... tươi cười

– “Trần Lâm, em biết mình đang nói gì không?”. Tổng Đình Phàm đứng lên đến trước Trần Lâm, kéo mặt cậu ấy đối diện với chính mình

Khi ngón tay Tổng Đình Phàm chạm vào mình, thân thể Trần Lâm run lên ngoài ý muốn. So với Tổng Đình Phàm, có thể thấy Trần Lâm so với nam nhân thành thực kia có nhũ mào cũng không thể nhận ra rung động gì, bất quá Trần Lâm không né tránh

– “Tin tưởng, tin tưởng...”. Tổng Đình Phàm không ngừng nghiền ngẫm hai chữ này, đột nhiên cao giọng. “Trần Lâm, em muốn anh tin”

Trần Lâm như hơi sợ hãi, mở miệng gật đầu

– “Hảo, anh cho em niềm tin của anh. Như vậy, em cũng phải cho anh lòng tin của em!.... Nói như vậy, em là đồng ý lời nói vừa rồi của anh?”. Ngón cái không ngừng vuốt ve hai má bầu bĩnh của Trần Lâm, Tổng Đình Phàm cười hỏi

Mà Trần Lâm bây giờ mới ý thức tư thế của cậu và Tổng Đình Phàm, gật mạnh...; né tránh hai tay của Tổng Đình Phàm đặt trên mặt, lớn tiếng trách mắng, “Em... em đồng ý anh cái gì?”

Không bắt ngờ gì, mặt bắt đầu nóng lên, trên mặt tựa hồ vẫn còn cảm giác được nhiệt độ của bàn tay Tổng Đình Phàm

Tổng Đình Phàm nhìn người thẹn thùng trước mắt, không cho cậu lảng tránh, tiếp tục xoay mặt Trần Lâm lại, đối diện chính mình, “Em muốn lòng tin của anh!”

Trần Lâm nhìn con người thâm thúy thấu triệt lòng người của Tổng Đình Phàm, sứt nửa sa vào. Chính là sứt nửa cũng chỉ là sứt nửa, cuối cùng không sa vào!

Lúc này Trần Lâm phá lên cười, cười đến Tổng Đình Phàm cũng thấy kì quái, Trần Lâm nhẹ nhàng chậm chạp cầm hai tay Tổng Đình Phàm, miệng đã khoe ra một màn đắc ý, gần từng tiếng, “Bằng hữu cũng cần lòng tin! Anh... có phải hay không... suy nghĩ quá nhiều rồi?”. Nói xong còn cười khê

Trần Lâm chỉ muốn phản bác nụ cười khiêu khích kia của Tổng Đình Phàm, nhưng Tổng Đình Phàm lại nhìn thành một hành động... câu dẫn? Bất động thanh sắc, mâu quang Tổng Đình Phàm đang sâu sắc lại trở nên u ám u ám, tựa hồ đang cực lực suy nghĩ gì đó. Mà Trần Lâm hoàn toàn không để ý

Tổng Đình Phàm hiển nhiên biết bây giờ không phải lúc động tâm, vì thế chính mình sẽ chủ động lui về sau hai bước, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Trần Lâm. Trần Lâm không cam lòng yếu thế, cũng đứng lên đối diện hẳn

Nhưng thật ra Tổng Đình Phàm lại nhin không được, cười thành tiếng, “Trần Lâm a Trần Lâm, em đúng là luôn làm anh bất ngờ. Haha”. Lại một câu nói không minh bạch

– “Tiền anh ra ngoài đi”

– “A?”. Trần Lâm nhất thời không hiểu được, hẳn đây là... phải đi? Không muốn nói gì khác? Cứ nửa đường như vậy cũng không nói gì nữa? Trần Lâm tuy nghi vấn rất nhiều nhưng cậu cũng sẽ không tự chui đầu vào rọ hỏi thẳng. Nghĩ thầm, rằng, anh nếu đi, tôi tiền anh ra ngoài cũng được

Ra trước cửa hàng, hai người lặng im. Gió đông đã bắt đầu thổi tới, cũng làm cho chút hơi ấm khi vừa ở bên trong biến mất không còn chút dấu vết. Trần Lâm rùng mình, cậu không chịu được lạnh, cậu sợ lạnh, nhiệt độ cơ thể lúc nào cũng thấp hơn bình thường. Vì thế khi này Tổng Đình Phàm áp hai tay lên mặt bây giờ vẫn còn cảm giác

Chăm chú liếc nhìn Trần Lâm tuy mặc áo da dê vẫn đang run rẩy, Tổng Đình Phàm ôm cậu vào lòng, ngực thoáng rung động. Trần Lâm muốn giãy dụa nhưng bị Tổng Đình Phàm ôm quá chặt. Cầm tức ngẩng đầu nhìn Tổng Đình Phàm, ánh mắt không biết có phải vì gió thổi mạnh không mà ướt át trong suốt, mũi cũng hồng lên, thấy Tổng Đình Phàm tâm viên ý mã

Vội ổn định tinh thần, nghiêm mặt nói, “Trần Lâm, em phải giữ lòng tin anh trao em. Chính là, lời của anh, nếu đã nói ra thì tuyệt không thể thu hồi. Đương nhiên, cũng không cho em cự tuyệt! Về phần Lí Tiểu Phàm, anh cho em thời gian, em cứ... tự mình xử lí!”. Tổng Đình Phàm nói những lời này đều như muốn tẩy não Trần Lâm

Nói chưa dứt lời, Trần Lâm đã tức giận, người này, người này, chẳng lẽ không nghe những gì mình vừa nói sao? Mình cũng Lí Tiểu Phàm không có gì! Cũng không thể có gì! Càng không dùng năng lực làm bạn gái để từ chối hẳn!!! Hẳn thế nào bây giờ còn nghĩ mình có gì đó với Tiểu Phàm?!

Kỳ thật Tổng Đình Phàm sao lại không rõ những lời của Trần Lâm, nhưng ngày hôm qua chính tai hắn nghe Trần Lâm nói mình là bạn trai của Lí Tiểu Phàm, vô luận đó là vui đùa thì vẫn là sự thật, lời đó như một khúc cây vấp ngang lòng hắn, hắn không buộc Trần Lâm tự tay nhỏ đi giúp mình, hẳn dù thế nào cũng không thấy thoải mái! Huống chi, hôm qua chính mình còn nhìn thấy ánh mắt Lí Tiểu Phàm kia nhìn Trần Lâm cũng không phải ánh mắt một người bạn thông thường có thể có

Tổng Đình Phàm cười, người trước mắt này, qua thời gian dài quen biết, hẳn biết cậu không phải là người dễ dàng tức giận, chính là vì mình nên người này mới tức giận nhiều lần như vậy. Tuy nói bực bội không tốt cho sức khỏe nhưng trong lòng hắn cũng rất vui vẻ!

Tay đặt sau lưng Trần Lâm xoa xoa, ý muốn giúp cậu bớt giận. Sau đó ngừng khi lại ôn nhu nói với Trần Lâm, “Vào đi, bên ngoài đang lạnh”

Nói xong, buông Trần Lâm ra, liền xoay người rời đi

Trần Lâm nhìn bóng dáng người kia rời đi, kiên định, tự tin, mỗi bước đi đều như hắn nắm rõ mọi chuyện. Trần Lâm suy nghĩ nhưng không muốn chạy theo hắn, chỉ hướng về phía Tổng Đình Phàm đang đi, hét lớn, “Em và Tiểu Phàm không có quan hệ gì cần phải xử lí”. Những lời này của cậu không sai, quả thật, cậu vốn không có gì với Lí Tiểu Phàm, cậu phải xử lí cái gì? Hừ!

Tổng Đình Phàm vừa mới bước đi vài bước đã khựng lại. Quay đầu, nhìn người đang co rúm vì lạnh kia gương mặt, khoe miệng tươi cười, rõ là có ý khiêu khích! Tổng Đình Phàm không giận mà cười theo

Trần Lâm, đây là em tự tìm đến!

Tiến nhanh hai bước, Tổng Đình Phàm quay lại bên cậu, gọi “Trần Lâm”

29. Chương 29

Khi Trần Lâm phản ứng với hai tiếng gọi ‘Trần Lâm’ kia thì đã không kịp rồi. Nghênh đón cậu là đôi môi kiên định của Tống Đình Phàm. Tống Đình Phàm cơ hồ cắn lấy đôi môi lạnh bạc kia, hắn muốn trừng phạt Trần Lâm. Trừng phạt đã khiêu khích hắn nhiều lần trong đêm nay, cũng là trừng phạt cậu sau khi khiêu khích còn lộ ra biểu tình hấp dẫn

Tống Đình Phàm hắn không phải thánh nhân, không thể nhẫn nại thêm nữa. Vừa rồi xoay người nhìn thấy nụ cười khiêu khích kia của Trần Lâm, hắn biết mình đêm nay phải làm một chuyện, một chuyện không không chế được

Tống Đình Phàm biến hóa góc độ không ngừng ngẫu nhiên cặp môi kia, hắn chậm rãi thưởng thức môi cậu. Buông ra, rồi lại phủ lên đôi môi trần của Trần Lâm, nhưng hắn phát hiện người bên cạnh không hề phản ứng gì với những hành động này của mình, cậu vẫn bị vây trong trạng thái thần tiên bồng bềnh. Tống Đình Phàm cắn mạnh lấy môi dưới của Trần Lâm, cảm giác đau làm cậu bừng tỉnh

Đồng tử Trần Lâm mở rộng, vì ý thức được hành vi hiện tại mà bắt đầu giãy dụa, chính là sau lưng không biết khi nào đã bị cánh tay to lớn nóng bỏng gắt gao kìm lại, không thể động đậy

Cảm nhận người trong lòng đang giãy dụa, Tống Đình Phàm bắt đầu thay đổi sách lược. Hắn không cắn môi cậu nữa mà nhẹ nhàng hôn, rất nhẹ, rất êm, vài lần đi qua khe hở trên môi cũng không muốn tiến vào, chỉ khuấy động ở bên ngoài. Trần Lâm giãy dụa ngày càng yếu, đồng tử mở to đã dần mất tiêu cự, trước mắt mờ lung sương mờ cùng hơi nước. Ánh mắt vừa nghi hoặc, vừa khó hiểu

Đột nhiên đôi môi bị dị vật mở ra, trong khoang miệng có gì đó tiến vào. Trần Lâm muốn cự tuyệt, nhưng khi ấy lại tinh tường cảm nhận dị vật kia bỏ lên lưỡi mình, không ngừng quăn quanh, duyên hấp, cậu cũng theo đó mà cảm nhận được hai bên khoang miệng mình, cả những nơi sâu xa nhất. Một mình đang bắn khoan, không biết đụng đến nơi nào mà cả người run lên, sau đó khi mình chưa nói được gì, lại tiếp tục dây dưa

Trần Lâm cảm giác hô hấp của mình ngày càng dồn dập, lồng ngực như có gì ép chặt, chỉ đợi một khắc kia để giải phóng. Chính là cũng có thể vì thiếu dưỡng khí, ý nghĩ cậu ngày càng rõ ràng, cũng ngày càng rõ ràng mình làm... làm gì

Ánh mắt đang đuổi dần tìm được tiêu cự rồi, rõ ràng thấy được người trước mắt

Bình thường đôi mày kiếm luôn chau lại bây giờ tùy ý giãn ra, bình thường trông mắt không giận nhưng phát uy, giờ phút này cũng trong suốt ý cười, nhưng sâu trong ánh mắt kia không che dấu được một tia hưởng thụ cùng.. động tình; sóng mũi cao giờ phút này lại lấm tấm mồ hôi. Trần Lâm muốn nhìn thêm chút nữa... bình thường đôi môi kia luôn mím lại, nhưng là... không nhìn thấy được

Biết người trong lòng hô hấp đã dần yếu đi, cũng biết chính mình sắp tự chủ không được, Tống Đình Phàm buông Trần Lâm ra, nhưng vẫn áp trán vào nhau. Có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở cả hai đang dây dưa. “Hô...hô... Vù vù...”. Những âm thanh liên tiếp

– “Ha ha..... haha...”. Lại là tiếng cười trầm thấp đó, giờ phút này lại càng mê hoặc người. “Trần Lâm, em không biết khi hôn môi thì nên nhắm mắt sao?”. Tay tự động chuyển đến hai má của Trần Lâm, nhưng hai vầng trán vẫn kề nhau như cũ, bây giờ sờ vào hai má đã bắt đầu ấm áp, không bạc lạnh như trước. Gò má lộ ra một vòng đỏ ửng

Hơi thở Tống Đình Phàm khi nói chuyện quỵt vào hơi thở của Trần Lâm trên mặt, làm mặt cậu cũng ấm lên, lại cúi đầu nhỏ giọng phản bác. “Anh cũng không nhắm mắt đấy thôi!”

Tống Đình Phàm cười thật vui vẻ, ý cười trong mắt càng trở nên sâu sắc. Người trong lòng đang bối rối, hắn không phải không biết, không thể phủ nhận, điều đó làm tâm tình hắn thư sướng đến nỗi không nên lời. Chính là cũng nói ra suy nghĩ trong lòng

– “Thật sự bối rối a!”

Trần Lâm cơ hồ không lo lắng thốt lên, “Nào có như anh thân kinh bách chiến a!”

Đến khi ngẩng đầu mới phát hiện chính mình lại bị người trước mắt trêu đùa. Ánh mắt trong suốt tươi cười không chút sắc bén lại càng ôn nhuận, tại sao lại muốn giễu cợt mình?

Lập tức ý thức lời nói của mình mang đầy ‘vị chua’, cậu vội vàng cúi đầu, còn thăm mắng mình, độ ẩm trên mặt cứ kéo dài không dứt thế này, tựa hồ mình cũng có thể bay lên!

Tổng Đình Phàm hừ hừ từ chối cho ý kiến, nhìn thấy thiên hạ trước mắt mình cúi đầu, ý cười tràn lan trên mặt. Phỏng chừng hai người Mục Kiệt Lưu Dụ mà nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Tổng Đình Phàm, họ có thể cả kinh rớt cằm xuống đất

Trần Lâm nói vậy kì thật đã oan uổng Tổng Đình Phàm. Hẳn dù sao cũng là người sạch sẽ nhất định, cho dù khi mới trưởng thành biết mình đồng tính luyến ái, hẳn cũng không nghĩ đến dục vọng mà tùy tiện tìm người giải quyết. Hẳn khắc chế hết mức, bất quá cũng phải nói, cơ hội cần hẳn khắc chế cũng rất ít, không có gì ngoài ý muốn, hẳn không cần dựa vào phương thức này để tiêu hao tinh lực của bản thân. Chính là sau khi làm việc, lúc công việc công ty có quá nhiều áp lực, hẳn từng vài lần tìm người phát tiết, bất quá những lần ấy cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay

Cùng những người đó, tự nhiên cũng không ‘hôn môi’. Hành động này mang theo tình cảm cùng tiếp xúc cơ thể thân mật, nói cách khác, vừa rồi là nụ hôn đầu của Tổng Đình Phàm. Bất quá hẳn sẽ không nói cho Trần Lâm biết, nam nhân cũng phải cần giữ mặt mũi! Nếu đã không nói, thì chờ hẳn cùng Trần Lâm qua vài thập niên thanh xuân xuống mồ, không cần nhắc đến chuyện này nữa, lúc ấy hẳn sẽ nói cho Trần Lâm hay

Vỗ vỗ vai Trần Lâm, “Về sau không được khiêu khích anh như vậy nữa! Mau vào đi thôi, bên ngoài rất lạnh rồi”. Nửa câu đầu là cường thế, nửa câu sau lại ôn nhu không chịu được

Trần Lâm còn đắm chìm trong xấu hổ vì câu nói có ‘vị chua’ kia của mình, mờ mịt nghe Tổng Đình Phàm nói, gật đầu

Tổng Đình Phàm đêm nay có thể nói toàn thắng quay về. Buộc Trần Lâm thừa nhận chính mình bước vào cuộc sống của hẳn, còn thu thêm nhiều chiến công khác. Haha. Tâm tình không thể không tốt!

Trần Lâm ngỡ ngác quay về phòng ngủ, nhiệt độ ấm áp trong phòng kích thích làn da mặt làm cậu thanh tỉnh rất nhiều. Tay chạm đến đôi môi đỏ mọng vừa tiếp xúc thân mật với người kia, chính là vừa chạm tới đã vội vàng rút về. Vài giây sau, mới chần chừ, thông thả, mềm nhẹ, dùng ngón trỏ và ngón giữa tay phải vuốt ve, trong lòng nhất thời vừa thẹn vừa sợ!

Chính mình tại sao lại không có cơ hội nào cự tuyệt? Chính mình tại sao lại không cự tuyệt? Như thế nào nửa đường nhậm chức để hẳn muốn làm gì thì làm? Bất quá chính mình không bài xích... thậm chí vừa rồi còn hưởng thụ...

Những người khác có lẽ càng nghĩ càng xấu hổ, còn Trần Lâm càng nghĩ càng sợ. Nếu nói đến hiện tại, Trần Lâm còn chưa ý thức được tình cảm giữa mình và Tổng Đình Phàm là gì, chính mình không khỏi cảm nhận mọi việc có chút không thật...

Trần Lâm không biết mình bây giờ nên cười hay khóc, khoảng không tình cảm 24 năm liền bỗng dưng được lấp đầy, nhưng lại là một tình yêu trái lẽ thường. Được rồi, dù mình chấp nhận, nhưng cha mẹ thì sao? Dù bọn họ có để mình tự do trưởng thành, dù bọn họ không quá bảo thủ, nhưng họ có thể chấp nhận đứa con duy nhất của mình sống cùng một nam nhân sao? Còn cha mẹ Tổng Đình Phàm nữa? Hẳn cũng là con một, quen biết lâu như vậy nhưng chưa hề nghe hẳn nói về gia đình lần nào, tình cảm không tốt sao? Hay là gia đình hẳn không còn? Nói mới nhớ, cậu, không hề biết gì về gia cảnh ba người kia ngoài việc bọn họ là người Bắc Kinh. Trần Lâm đang nghi hoặc rất nhiều

Tới giờ Trần Lâm mới phát hiện ra, một khi đối mặt với tình cảm này, cậu còn phải đối mặt nhiều vấn đề khác trong tương lai, thậm chí có thể xúc phạm người khác, hơn nữa đều là thương tổn đến người thân của mình! Trần Lâm rất không muốn như vậy

Nếu không thì, cự tuyệt Tổng Đình Phàm? A~, mình cự tuyệt được sao? Người kia, thái độ cường thế như vậy, bá đạo như vậy, lại dễ dàng bị mình chọc giận như vậy. Trần Lâm dù nắm chắc, dù tự tin, cũng không thể cam đoan mình có thể toàn tâm toàn ý theo người kia!

Nhưng cậu nghĩ, thuận theo tự nhiên đi! Không né không tránh, không ngêngh không hợp. Bất tự thực ngôn, tự mình biết là tốt rồi

Không phải Trần Lâm yếu đuối sợ sệt, cậu, cần nhiều lắm những suy xét. Hai chữ cha mẹ là cửa ải khó khăn nhất

30. Chương 30

Hôm sau, Tống Đình Phàm vào đến công ty

Mục Kiệt Lưu Dụ liền cảm giác— đường quan rộng mở. Không biết hẳn có ‘ngựa thất vó’ không?

– “Đình Phàm, cậu gặp Trần Lâm rồi?”. Lưu Dụ nịnh nọt hỏi han, hi vọng thừa lúc Tống Đình Phàm vui vẻ có thể moi được chút tin tức

Tống Đình Phàm nghe thấy bưng tỉnh liếc nhìn Lưu Dụ

– “Cậu gặp rồi phải không? Cậu nói nói a, cậu xem tôi là gì chứ?”. Lưu Dụ vẫn chưa từ bỏ ý định, không ngừng cố gắng

– “Đúng vậy, Đình Phàm, Trần Lâm nói gì với cậu?”. Mục Kiệt cũng mở miệng

Tống Đình Phàm lạnh mắt liếc nhìn Mục Kiệt, cậu thật muốn biết a! Trần Lâm nói gì với tôi, tôi cũng phải báo cáo cho cậu sao?

Không để ý đến hai người bọn họ, Tống Đình Phàm nói thẳng: “Giữa trưa chúng ta ăn cơm cùng Trần Lâm”

Hảo hảo hảo, giữa trưa đi ăn cùng Trần Lâm! Mục Kiệt nghĩ, cậu không nói, tôi không biết hỏi Trần Lâm chắc?

Trần Lâm đã quyết định không né không tránh, không ngêngh không hợp. Tự nhiên, giữa trưa bọn họ tìm cậu đi ăn, cậu cũng đáp ứng

Trong xe, Tống Đình Phàm và Trần Lâm ngồi ở ghế sau, Mục Kiệt lái xe, Lưu Dụ ngồi ghế phó lái. Rõ ràng, hai người phía sau tuy ngồi không đến mức quá xa, nhưng Mục Kiệt Lưu Dụ vẫn nghĩ quá xa so với mức thân mật

Tống Đình Phàm đương nhiên cũng nhận ra, Trần Lâm vốn không bài xích mình như hẳn nghĩ. Chỉ có thể nói thái độ cậu vẫn bình thản, tự nhiên, bình tĩnh như trước. Tống Đình Phàm nghĩ nụ hôn hôm qua có lẽ sẽ làm Trần Lâm co quắp, thậm chí ngưỡng ngưỡng đổi mặt mình hôm nay. Hẳn vốn vẫn giữ ý niệm này trong đầu khi nói chuyện trưa nay cùng nhau ăn cơm

Chính là, hiện tại, hẳn nhìn trái nhìn phải, cũng sáng tỏ chính mình đã quá đề cao tầm ảnh hưởng của mình. Khi gặp nhau, Trần Lâm không chút né tránh ngêngh thị ánh mắt mình, thái độ nói chuyện với mình cũng tự nhiên không thể tự nhiên hơn. Một chút ảnh hưởng từ nụ hôn đêm qua cũng không có. Nhìn thấy ánh mắt bắn khoả của hai người ngồi ghế trước, cậu cũng lạnh nhạt mà chống đỡ

Khi ăn cơm, mọi người đều không nhắc chuyện hôm qua, nếu hai người kia đã mở được khúc mắt, tất nhiên cũng không nhắc lại. Bên bàn ăn, bốn người đàm tiếu tán chuyện

Mục Kiệt cảm giác sâu sắc hai người tự nhiên thái quá, hoàn toàn không thể nhìn ra căn nguyên đường làm quan rộng mở của Tống Đình Phàm. Vì thế Mục Kiệt quyết định ‘tìm tòi trước khi hành động’

– “Đình Phàm, tôi thấy hiện tại chúng ta đã có thể chuyển công ty về Bắc Kinh”. Nói xong còn tự nhiên chậm rãi ột khối cá hấp mình thích nhất vào miệng. Động tác tự nhiên như vậy, ai có thể biết trong đầu hẳn đang có một ‘tảng đá’?

Không chỉ mình Trần Lâm giật mình, ngay cả Lưu Dụ cũng giật mình. Mục Kiệt này, dù việc dời trụ sở công ty bọn họ đã bàn qua, nhưng sao bây giờ lại nói ở đây? Cũng không sợ Trần Lâm bỏ chạy khỏi Tống Đình Phàm sao, phải biết rằng không ai thích yêu xa cả

Trần Lâm giật mình, không lẽ công ty kia là của ba người? Hơn nữa, nếu phải chuyển về Bắc Kinh, vậy Tổng Đình Phàm còn trêu chọc mình làm gì? Cái này gọi là gì?

Chỉ có Tổng Đình Phàm không ảnh hưởng gì, đôi mắt sắc bén nhìn Mục Kiệt rồi thản nhiên nói. “Để qua Tết âm lịch này đi, đợi công việc năm nay hoàn thành, chúng ta để mọi người trong công ty an nhàn nghỉ Tết, năm sau xin quyết định chuyển trụ sở về Bắc Kinh”

– “Thời gian không còn nhiều lắm, chúng ta chỉ còn ba tháng”. Mục Kiệt thêm vào một câu

Ánh mắt Tổng Đình Phàm bắn về hắn lúc này, nếu Mục Kiệt là nước, phỏng chừng đã có thể đóng băng một khối. Mục Kiệt càng nói, Trần Lâm càng cảm thấy lưng mình cứng ngắc

Tổng Đình Phàm nhìn Trần Lâm rồi nói với Mục Kiệt. “Tôi biết chỉ còn ba tháng, nhưng sẽ ảnh hưởng đến chút việc của tôi. Dĩ nhiên nếu đã quyết định thì không được thay đổi. Việc dời trụ sở cũng không được ảnh hưởng đến việc khác”. Gần từng tiếng, chữ rõ ràng, câu trật tự

Trần Lâm nghe không sót chữ nào. Cậu hơi giật mình, một chút biểu hiện này không qua khỏi mắt Mục Kiệt

– “Trần Lâm, cậu có kinh ngạc khi nghe chúng tôi sẽ quay về Bắc Kinh không? Chúng tôi chưa nói chuyện này cho cậu sao?”. Mục Kiệt dùng ngữ khí vô tội hỏi Trần Lâm, Lưu Dụ ngồi bên cạnh trầm trồ khen ngợi trong lòng, đây mới là cao thủ a! Mà hơi thở Tổng Đình Phàm đã trở nên rất lạnh

Hắn có thể trêu đùa Trần Lâm, nhìn thấy Trần Lâm bất an co quắp. Nhưng không có nghĩa người khác cũng có thể làm vậy!

Trần Lâm buông chén trong tay, uống một ngụm nước trái cây, thản nhiên nói với Mục Kiệt. “Àn, cũng bất ngờ, tôi không biết công ty đó là của các anh! Việc này... Cho tới giờ anh cũng chưa từng nói qua!”. Trần Lâm trả lời như chất vấn, nhưng cũng tinh tường vạch ra, các anh không nói tôi biết công ty đó là của các anh, làm sao tôi biết được ý định chuyển trụ sở công ty?

Tổng Đình Phàm bất động thanh sắc cười cười trong lòng. Mục Kiệt a Mục Kiệt, không ngờ cậu cũng có ngày này!

Mục Kiệt không khỏi nhìn Trần Lâm bằng ánh mắt khác, không ngờ cậu cũng là người hoạt ngôn như vậy. Lưu Dụ lại nghĩ, vừa rồi may mắn mình không hỏi! May mắn, may mắn!

Cơm trưa xong, Mục Kiệt Lưu Dụ nói bọn họ phải đi mua một chút đồ ở gần đây, lấy cớ đi trước. Nhưng thời gian, không gian, phương tiện giao thông lại cho hai người

Ngồi trong xe, Tổng Đình Phàm chuẩn bị mở miệng nói chuyện lại bị Trần Lâm đánh gãy. “Về đến cửa hàng rồi nói, chuyên tâm lái xe đi”. Kì thật Trần Lâm muốn mình có thời gian chuẩn bị để nghe lí do của Tổng Đình Phàm. Vừa rồi bên bàn ăn Tổng Đình Phàm có điều muốn nói nhưng lại thôi, cậu nghe qua đã biết thế

Tổng Đình Phàm lái xe vào bãi đậu xe của công ty, tắt máy. Liền quay mặt nhìn Trần Lâm, lúc này hắn mới phát hiện, ảnh hưởng của mình với Trần Lâm cũng không nhỏ. Ít nhất khi hai người ở bên nhau, người kia cũng không thể bảo trì nét bình tĩnh tự nhiên

– “Lời Mục Kiệt nói, em không cần lo lắng. Anh không nói vì cho rằng mình không cần nói.. nếu nói ra, việc đó sẽ là trở ngại cho anh và em trước kia”

Trần Lâm ngẩng đầu nhìn Tổng Đình Phàm, không biết vì sao, cậu không chút nghi ngờ những lời này là sự thật

– “Muốn chuyển trụ sở nhanh nhất cũng mất nửa năm, vô luận thế nào, anh nghĩ thời gian này đủ cho em suy nghĩ kĩ mọi chuyện”

Trần Lâm không chút hoài nghi, khẳng định: “Anh muốn em và anh cùng nhau về Bắc Kinh”

Tổng Đình Phàm gương mày, không thì em nghĩ là gì?

Trần Lâm trầm mặc không nói, không phải không muốn phản bác mà là có phản bác thế nào cũng vô hiệu. Tống Đình Phàm vỗ vỗ bả vai Trần Lâm. “Về cửa hàng đi thôi. Tối anh không ăn cùng em được, gần đây công việc rất bận”

Trên đường quay về cửa hàng, trong lòng Trần Lâm đều nói: Tống Đình Phàm, Tống Đình Phàm... anh nói cho em thời gian, cho em thời gian.... anh chẳng nói ỉn thời gian để chuẩn bị mọi việc, anh ngay cả việc chuyển công ty về Bắc Kinh cũng không nói cho em, tự ý quyết định sẽ cùng em quay về Bắc Kinh, anh cho em lối thoát nào khác sao?

Tống Đình Phàm lên đến công ty đã thấy hai người kia chờ sẵn. Giữa trưa Mục Kiệt tuy không hỏi Trần Lâm cái gì, nhưng ‘tảng đá’ trong lòng cũng nói cho hắn biết, Trần Lâm đã động tâm với Tống Đình Phàm

Thật ra hắn làm vậy, một vì muốn bức Trần Lâm đối diện Tống Đình Phàm, hai là bức Tống Đình Phàm. Không thể không nói Trần Lâm là chàng trai tốt, hắn lo lắng Tống Đình Phàm sẽ không nắm chắc đánh hạ cậu, từ bỏ cậu, việc này cũng coi như một hồi chuông cảnh báo hai người. Mục Kiệt cho rằng, với cương vị là huynh đệ của Tống Đình Phàm, bằng hữu của Trần Lâm, đây cũng là việc hắn phải làm

Phần tâm tư này, Tống Đình Phàm suy nghĩ một lượt cũng đã nhận ra gần hết, nên khi quay lại công ty hắn cũng không tính sổ với Mục Kiệt

– “Đình Phàm, giữa trưa tôi nói vậy không phải cố ý thử Trần Lâm mà là sự thật. Công ty chúng ta, qua năm nay đầu năm sau nhất định phải quay về Bắc Kinh. Không nói chuyện thể lực của chúng ta, nhưng thực lực của công ty cũng đã đủ mạnh nên bây giờ phải phát triển quy mô”

– “Mục Kiệt, đây là điều cậu muốn nói?”. Tống Đình Phàm vừa lật văn kiện vừa hỏi

– “Àn”

– “Hảo, tôi nghe rõ rồi, các cậu có thể ra ngoài”. Vẫn là khuôn mặt núi băng ngàn năm không đổi

Mục Kiệt vốn sợ Tống Đình Phàm sau buổi trưa sẽ tính sổ mình mới tìm lí do biện hộ, nhưng Tống Đình Phàm không so đo?

Ra khỏi phòng Tống Đình Phàm, Lưu Dụ mới tức giận vỗ vai Mục Kiệt, bất bình, “Vận khí cậu sao lại tốt như vậy? Cậu ấy không tính sổ chuyện giữa trưa với cậu, còn tôi sao mỗi lần nói ra đều không hay ho a? Còn có, còn có a, lời cậu vừa nói rõ ràng là tìm cơ thoái thác! Tìm cơ! Ai chẳng biết chuyện quay về Bắc Kinh là chuyện không sớm thì muộn, ai cần cậu nói! Cậu ấy thì lần nào cũng khi dễ tôi”. Lầm bầm lầm bầm

Mục Kiệt mỉm cười không để ý Lưu Dụ đang kích động. Lập tức quay về văn phòng của mình. Bất quá tránh được một kiếp nạn, cũng may mắn không ít!

31. Chương 31: Chương 31

Ngày như nước bình lặng trôi qua, tiết trời ngày càng lạnh, nhưng không khí lễ tết ngày càng nồng đậm. Gần tới ngày sinh Khổng Tử, Giáng Sinh, Tết Nguyên Đán, cửa hàng mắt kính của Trần Lâm có nhiều hoạt động khuyến mãi. Mỗi ngày sinh ý không ngừng tăng. Mà Tống Đình Phàm bên kia không cần phải nói, cũng đang bù đầu chuẩn bị những thủ tục dời công ty về Bắc Kinh. Vì vậy, việc mọi người tụ họp cùng nhau ăn cơm cũng không còn thường xuyên như trước

Tống Đình Phàm nếu đã nói nguyện ý cho Trần Lâm thời gian, như vậy hắn cũng không tùy tiện tìm những cơ hội hai người ở bên nhau. Hắn rất thích gặp Trần Lâm đi chung với ba người bọn họ, chỉ khi đó cậu mới lộ ra biểu tình tự nhiên cùng khoái hoạt. Chính là cũng có những thời điểm tất yếu, Tống Đình Phàm thật sự muốn chỉ có hai người một chỗ

Biết Trần Lâm thích uống trà hoa hồng có hương dịu nhẹ, Tống Đình Phàm thường xuyên mua trà cho cậu. Phải biết rằng trà hoa hồng bình thường mùi hương rất đậm, mà loại trà Trần Lâm dùng mùi hương tươi mát hơn nhiều, nhưng Tống Đình Phàm vẫn tìm ra trà hoa hồng nhẹ. Việc này cũng tốn của hắn không ít tâm tư

Trần Lâm nói hắn không cần phiền toái như vậy, cậu cũng chỉ thích chứ không phải không có không được. Tống Đình Phàm không nghe mà vẫn làm theo ý mình. Hắn vui vẻ nguyện ý hao tổn tâm tư như vậy, chỉ cần Trần Lâm hưởng thụ là tốt rồi

Đôi khi, sau khi tan ca tối, Tống Đình Phàm tự giác tìm đến cửa hàng của Trần Lâm, uống tách trà hoa hồng cậu ấy pha, tuy rằng chính mình không thích, nhưng cũng không nói là ghét được. Dù sao cũng là trà mình mua cho Trần Lâm, cho dù không thích thì khẩu vị cũng không thua nơi nào

Kì thật mỗi khi hai người bên nhau cũng không có quá nhiều lời nói, có lẽ vì Tống Đình Phàm vốn ít lời, có lẽ vì Trần Lâm không quen chủ động

Nếu ngày nào tính toán đến chỗ Trần Lâm, hắn sẽ mang vài tập tài liệu, ngồi trên sô pha của cậu mà làm việc tiếp tục; nếu không đến, hắn sẽ an vị ở đối diện mà nhìn cuộc sống bận rộn của cậu. Vài lần đầu tiên, Trần Lâm có chút thất thố với Tống Đình Phàm, sau số lần tăng lên, việc đó dần dà trở thành thói quen. Nếu một ngày Tống Đình Phàm không đến, Trần Lâm buồn cười nghĩ hôm nay sô pha của mình sẽ được nghỉ ngơi, nghỉ ngơi

Ở chung càng lâu, Trần Lâm càng hiểu Tống Đình Phàm vì mình mà hao phí không ít tâm tư. Mỗi lần đều chờ bọn Tiểu Phàm tan ca rồi mới đến gặp mình, Trần Lâm biết đây là một loại săn sóc khác của Tống Đình Phàm, mỗi lần đến, hắn cũng không nói lại chuyện yêu cầu hai người phải ở một chỗ hoặc cố ý bức bách mình bằng mọi cách. Hắn.... thực sự ình thời gian để thích ứng

Chính là, chính là hắn thì sao?

Trần Lâm ngẩng đầu nhìn thân thể đang vui hoàn toàn trong sô pha, gác chân đọc văn kiện trên tay. Không thể không thừa nhận, trong đêm đông rét buốt yên tĩnh như thế này lại có người không phát ra một tiếng động ở bên mình khoái trá làm việc. Tà tà liếc mắt một chút, thấy tách trà hoa hồng pha cho người kia đặt trên bàn tam giác đã không còn chút khói ấm. Trần Lâm đứng lên, đi vào bếp pha một chén trà khác, sau đó đặt trên bàn trà

Bàn trà này kì thật sau khi Tống Đình Phàm tới thường xuyên, Trần Lâm mới tranh thủ giờ nghỉ trưa đến cửa hàng nội thất mua về. Độ cao tương đương với sô pha, cũng tiện tay để Tống Đình Phàm tùy ý để đồ vật này nọ

Buổi tối khi Tống Đình Phàm đến, liếc mắt một cái liền thấy bàn trà đặt bên cạnh sô pha, mi lơ dâng nhường cao, thông thả vào bếp ôm lấy thất lưng Trần Lâm đang pha trà, dán vào tai Trần Lâm nói “cảm ơn”. Trần Lâm hoặc kinh hách hoặc xấu hổ, nói tóm lại, cả người cứng ngắt

Một hồi sau mới hiểu Tống Đình Phàm cảm ơn việc gì, mặt đỏ, tim đập mạnh hơn, tuần hoàn máu tựa hồ không thông, Trần Lâm hoàn toàn mất tự nhiên. Nói thật, cậu không nghĩ nhiều khi mua bàn trà này, chỉ đơn thuần để Tống Đình Phàm thuận tiện hơn thôi. Bấy giờ nhớ đến mới biết mình rất mạo muội

Tống Đình Phàm như vô tình đùa cậu, rất nhanh sau đó đã rời cậu bước ra khỏi gian bếp nhỏ hẹp. Mà Trần Lâm ở bên trong dọn dẹp một lúc, lòng thầm kêu: nguy hiểm thật nguy hiểm thật! May mắn là mình buông ấm nước sôi rồi mới bị ôm, bằng không thể nào cũng bị phồng

Trần Lâm này cũng không ngấm lại, Tống Đình Phàm có thể không nghĩ đến chuyện kia sao? Hắn thế nào lại bỏ qua được? Hắn khi nắm chắc thời cơ rồi sẽ hành động ngay!

Một đêm ấy, Trần Lâm rất không tự nhiên! Thật ra khi bị trêu chọc trong phòng bếp, cảm xúc cậu đã tốt lên nhiều. Nhưng Tống Đình Phàm không muốn quên ngay mà thường ngấm ngấm Trần Lâm, khóe miệng luôn lộ vẻ tươi cười không rõ ý tứ hàm xúc, làm cho Trần Lâm trong lòng phập phồng như mèo con cong người

Bất quá cũng ‘an ổn’ mà qua được một đêm, không việc gì làm tim cậu đập nhanh phát sinh thêm

Trần Lâm vốn đang định mua một cây viết thuận tiện để Tống Đình Phàm viết tay. Chính là sau sự kiện bàn trà, cậu liền đánh mất ý tưởng này. Nếu bị Tống Đình Phàm thủ nháo lần nữa, cậu quả thật không biết sẽ phải làm gì. Bất quá cũng may, Tống Đình Phàm tuy mang theo tài liệu viết tay nhưng đa phần văn kiện đều lưu trong máy tính. Nếu đôi khi cần lên mạng hoặc kiểm tra thư, hắn chỉ cần mượn máy tính

Trần Lâm là được rồi. Mà loại tình huống này cho đến giờ cũng chỉ xuất hiện một lần. Nhưng Trần Lâm tính toán: vẫn không mua bút. Tại sao lại chủ động tặng cơ hội cho người kia giẫm cọt? Hừ!

Thời gian hai người bên nhau yên lặng ôn nhu trôi đi. Ai cũng nói không có thay đổi gì nhiều, nhưng cũng phải thừa nhận, quả thật có thay đổi...

Trần Lâm ngồi sau quầy bắt đầu kiểm toán doanh thu tháng này của cửa tiệm, trong lòng cười nói, ân, quả thật không tồi. Dựa vào lễ tết doanh thu tăng lên cũng là tất yếu, tuy rằng cậu không có khái niệm gì với những ngày lễ đó

Mấy cô gái trong cửa hàng xôn xao tán chuyện. “Nghe nói năm nay, sau ngày sinh Khổng Tử thành phố sẽ có tuyết!”

– “Đúng vậy, đúng vậy, thật vui, nhiều năm rồi chưa thấy tuyết rơi lại”. Một nhân viên nữ kích động

– “Nói vậy, năm nay có thể sẽ có một Giáng Sinh trắng phủ không? Chờ mong a...”. Lại một câu nói kích động khác

Lí Tiểu Phàm đứng một bên nhìn sức sống tỏa ra tứ phía, ai cũng có tình cảm mãnh liệt mệnh mông, không ngừng lắc đầu buồn cười. Bất quá nàng nếu nói đó là do tuổi trẻ, chính mình không phải trẻ sao? Chỉ là tâm tính thành thực hơn một chút so với người khác

Kim Tinh ở bên cạnh giúp Lí Tiểu Phàm một tay, hỏi, “Tiểu Phàm, cậu làm gì trong ngày sinh Khổng Tử a, cậu cũng biết, chiều 24 ông chủ đã đồng ý cho chúng ta nửa ngày nghỉ”

Lí Tiểu Phàm nhìn về hướng Trần Lâm, lắc đầu nói: “Tôi ở lại coi tiệm, cũng không có dự định nào khác. Chỉ một mình Trần Lâm ở lại, tôi sợ anh ấy quản không xuể”

Kim Tinh nghĩ, đó là đêm an lành a! Ai lại đi mua mắt kính vào giờ đó! Cậu còn không phải muốn ở cùng ông chủ! Chính là ông chủ... Ai

Người nếu đã động tình, cũng không thể nói buông là buông ngay, cho dù chính mình tự an ủi nội tâm thế nào cũng chỉ có tác dụng hữu hạn. Lí Tiểu Phàm chú ý Trần Lâm gần đây có thay đổi, nàng khó nói đó là gì, cũng không nói chính xác thay đổi kia là gì, nhưng nàng biết Trần Lâm thay đổi. Đây... có lẽ là trực giác của nữ nhân đi

Kim Tinh tựa hồ cảm giác mình gần đây có tâm sự, luôn bóng gió quan tâm mình, nàng rất cảm kích việc ấy. Kết quả là, một buổi tối không kim lòng được, Kim Tinh lại gợi ý nàng tỏ tình với Trần Lâm

Cái này nguy, Kim Tinh cả ngày vội vàng ghép đôi nàng và Trần Lâm, còn luôn mồm nói, tôi đã nói mà, tôi sớm biết hai người thực xứng đôi! Cuối cùng nếu nàng không âm ỉ uy hiếp nếu Kim Tinh nói ra chuyện này, nàng sẽ bỏ việc ngay lập tức, phỏng chừng giờ này Trần Lâm đã sớm hiểu được tâm tư thâm kín của nàng

Đôi khi Lí Tiểu Phàm tự hỏi, nếu mình hoặc Kim Tinh thổ lộ với Trần Lâm, nàng cũng không thể cùng một chỗ với cậu, nhưng ít nhất vẫn nói cho cậu biết, như vậy có tốt hơn không? Chính là, đây chỉ là ý tưởng lớn mật ngẫu nhiên thôi

Kim Tinh nghe Lí Tiểu Phàm nói vậy, ủy khuất: “Vậy được rồi, chiều đó tôi cũng ở lại trông tiệm. Tôi sợ hai người cũng quản không xuể”. Lí Tiểu Phàm nhìn Kim Tinh, bất đắc dĩ cười cười

– “Nhạ, nhưng tôi không được nghỉ lễ, sau khi tan ca tôi muốn có một bữa ăn thật no!”

– “Hành hành hành, đại tiểu thư, lúc đó tôi mời cô”. Lí Tiểu Phàm cam đoan với Kim Tinh

Đột nhiên Kim Tinh đảo mắt, chạy đến trước mặt Trần Lâm, tò mò hỏi: “Ông chủ, đêm sinh nhật Khổng Tử anh làm gì?”

Trần Lâm bị giọng nói của Kim Tinh làm hoảng sợ, dừng một chút mới trả lời. “Tôi có hẹn ăn cơm với người khác”

– “Ai a ai a? Anh có bạn gái?”. Kim Tinh hỏi, mắt liếc nhìn Lí Tiểu Phàm

Trần Lâm lắc đầu cười, không có ý định nói tiếp. Mấy hôm trước, bọn Tống Đình Phàm đã hẹn đêm an lành sẽ cùng nhau ăn cơm. Lúc đó Lưu Dụ còn khinh bỉ nói, “Bốn nam nhân độc thân cùng ăn cơm, đây

là ý tứ gì?” bị Tống Đình Phàm nói lại “Cậu không thích ăn, không ai miễn cưỡng” liền im lặng không lên tiếng. Trên mặt đầy cảm giận nhưng không dám nói, hiện tại Trần Lâm nhớ đến còn rất buồn cười

Từ khi hiểu được tâm tư của Tống Đình Phàm, cậu hiếm khi nhắc đến hấn trước mặt nhân viên, dù trước kia cũng rất ít nhắc tới

Lí Tiểu Phàm như hiểu được, đến kéo Kim Tinh đi, còn nói thêm một câu: “Cậu còn muốn quản ông chủ a, càng ngày càng không có quy củ”

Trần Lâm nhìn bóng dáng các nàng cười cười nhưng trong lòng không khỏi phiền muộn, Tiểu Phàm rất nhạy cảm!

32. Chương 32: Chương 32

Vốn định 4 người sẽ ăn cơm trong đêm an lành, nhưng việc dời trụ sở công ty về Bắc Kinh lại đột xuất phát sinh khó khăn, buộc phải có người quay về Bắc Kinh giải quyết. Mục Kiệt Lưu Dự tính toán hai người bọn họ sẽ trở về, Tống Đình Phàm ở lại đi ăn cùng Trần Lâm. Nhưng sự việc phát sinh kia chỉ Tống Đình Phàm là hiểu rõ nhất, để hấn trở về là chọn lựa tốt nhất, nên Tống Đình Phàm phải quay về Bắc Kinh. Lưu Dự Mục Kiệt cùng đi ăn với Trần Lâm

Chuyện này bọn họ đã báo cho Trần Lâm từ giữa trưa, cậu thấy không vấn đề gì, công việc là quan trọng nhất. Buổi tối ba người cùng ăn cơm. Bàn ăn thiếu một người, thiếu một người bình thường vốn trầm mặc, không biết người khác có cảm giác gì không. Dù sao bên ngoài có Lưu Dự khuấy động không khí, Mục Kiệt cổ vũ, Trần Lâm cũng cảm thấy vui vẻ, bữa ăn cũng vui vẻ trôi qua

Cơm nước xong vẫn còn sớm, mới 9h đêm, hai người kia vốn định mang Trần Lâm đi chơi tiếp. Nhưng nghĩ lại đã đến giờ nghỉ ngơi thông thường của cậu, vẫn là dừng đảo loạn để về sau rất khó điều chỉnh. Nếu đôi mắt ấy thâm quầng đón Tống Đình Phàm trở về, hai người bọn họ còn không biết sẽ bị Tống Đình Phàm xử thế nào. Vì thế thành thành thật thật đưa Trần Lâm về cửa hàng

Hai người bọn họ vốn định tiếp tục điên cuồng vui chơi, nhưng lại nhớ thời đại học ở Bắc Kinh cái gì cũng kinh qua rồi nên có điểm mất hứng. Quên đi, đến quán bar của Nghiêm Tử Vĩ uống một chén vậy

Vài người này đêm nay thả nhiên chơi đùa vui vẻ. Ai ngờ, Tống Đình Phàm ở Bắc Kinh phải đối mặt với chuyện gì

Tống Đình Phàm về Bắc Kinh, khó khăn trong công việc kia hấn hiểu rõ nên giải quyết nhanh chóng dễ dàng. Giữa trưa đến Bắc Kinh, 6h tối mọi chuyện đã giải quyết xong. Gọi điện thoại báo cho Mục Kiệt Lưu Dự một tiếng, vừa vặn lúc đó bọn họ chuẩn bị ăn cơm chiều. Trên bàn cơm Lưu Dự còn chế nhạo Tống Đình Phàm số khổ, bọn họ nổi tiếng uống lạt, mà Tống Đình Phàm thật bôn ba trong tuyết a! Trần Lâm cười cười từ chối cho ý kiến

Giải quyết xong mọi chuyện, Tống Đình Phàm cân nhắc một chút, nếu đêm nay không trở về thì hấn về nhà gặp lão nhân đi, vừa lúc có một số việc cũng nên nói cho ông biết

Khi Tống Đình Phàm về nhà đã nhìn thấy Tống lão nhi đầu đang chiêu đãi khách trong phòng, hấn do dự một chút, vẫn đi vào

Cửa mở. Hấn nhận ra hai người khách kia, một người là giám đốc đương nhiệm của trường cán bộ cấp cao Trung Ương, còn cô gái trẻ tuổi bên cạnh, Tống Đình Phàm nhíu nhíu mày, không cần nói cũng biết đó là con gái của ông. Trong mắt Tống Đình Phàm, cô gái kia cũng chỉ là con chim trong lồng son, nhưng một người xuất thân từ gia đình danh giá, khí chất cũng không che giấu được

Tống lão nhi đầu nhìn thấy đứa con đã vài năm không gặp, khuôn mặt cương nghị hơn 10 năm không đổi lại hiện lên biểu tình kinh ngạc cùng kinh hãi. Không thể không nói hai cha con rất giống nhau. Dáng người khôi ngô cao ngất. Chính là ánh mắt hai người bây giờ lại không giống nhau

Cha Tống Đình Phàm xuất thân từ quân đội, sau này mới xuất ngũ nhưng không bỏ được bản tính một quân nhân. Ví dụ như cách dạy con cũng đều dùng mệnh lệnh. Đương nhiên, vì gia thế quan hệ rộng rãi, có thể nói ông đã giương cánh hùnh phi có số làm quan, trở thành quan chức cấp cao của chính quyền

Không phải như người thường, cảm xúc cũng tự nhiên thu lại rất mau. Cha con phối hợp ăn ý hài hòa trước mặt quan khách. Chờ hai người kia rời khỏi, Tổng Đình Phàm liền trực tiếp đến thư phòng của lão nhân

Cửa phòng đóng lại, không khí bên trong cứng ngắt như hóa đá

Tổng lão nhân ngồi sau bàn làm việc, nhấp nháy quắc mắt thẳng tắp nhìn đứa con. Nói không kiêu ngạo là giả dối, cha con hai người bởi vì vấn đề kia mà nảy sinh khoảng cách, nhưng cũng không người cha nào không tự hào về đứa con vĩ đại của mình

Tuy rằng con trai không theo chính sự, nhưng ông tuyệt đối không tiếc nuôi. Nhà bọn họ có đủ thực lực để đứa con oai phong một cõi trong thương trường, dù tương lai ông có về hưu đi nữa. Ông cũng tin tưởng con mình có thể hoàn toàn làm chủ một phần thiên hạ!

– “Không cần nói với ta lần này còn về vì nhớ ta”. Tổng lão nhân trêu chọc dạo đầu

Đáng tiếc không có hiệu quả như ông mong muốn, Tổng Đình Phàm nghe ông nói cũng không chớp mắt một chút

– “Hai người tối nay, mặc kệ ông xử lý thế nào cũng không cần liên lụy đến con. Con đã có người của mình”. Tổng Đình Phàm nói xong chuẩn bị rời đi

– “Con! Đây là thái độ con nói chuyện với cha sao?”. Giọng nói ông vẫn uy nghiêm mười phần, rõ ràng đã rất tức giận

Tổng Đình Phàm sắc mặt không chút thay đổi, xoay người lại. “Nếu không phải nhìn thấy biểu tình của ông khi gặp con, con đã nghĩ đây là buổi tiệc thân mật được chuẩn bị cho con”

Đúng vậy, Tổng lão nhân đầu vốn tính toán như thế. Ông biết đứa con chuẩn bị chuyển trụ sở công ty về Bắc Kinh, như vậy chuyện đầu tiên ông lo lắng là hôn nhân. Sở dĩ hành động nhanh như vậy, vì đã qua vài năm, ông vẫn không chấp nhận sự thật con mình là đồng tính luyến ái!

Vài năm trước khi con nói chuyện này với ông, ông đã không chỉ tức giận mà muốn cưỡng quyền cải tạo con. Chính là cuối cùng đứa con lại chọn cách rời Bắc Kinh, thoát li gia đình, một mình gây dựng sự nghiệp. Không thể không nói, ông lúc đó vừa đau lòng vừa mẫn nguyện. Đau lòng vì con mình là.... Mẫn nguyện vì con có chí khí!

– “Ta làm vậy là vì tương lai của con”. Lão nhân cơ hồ nhảy dựng lên, một lần lấy lại giọng uy nghiêm, thêm vào vạ phần kích động nói với con

– “Không cần, con đã có người của mình”. Thái độ Tổng Đình Phàm trước sau vẫn thản nhiên như vậy. Không vì cha kích động mà mình chịu ảnh hưởng

Lão nhân hiểu con mình, hẳn vẫn bình tĩnh như vậy khi mình đã cưỡng điệu hai lần, chắc chắn là đã tìm được người mong muốn. Ông... thực sự không biết phải nói gì thêm với con... cảm giác bất lực ngập tràn thân thể

Đứa con thực sự đã trưởng thành. Từ nhỏ nếu hắn đã quyết định, cũng không ai có thể thay đổi. Ông từng xem tính cách này của con là kiêu ngạo, mà hiện giờ.... Loại kiêu ngạo này, người làm cha như ông cũng lay động không được

Phất tay, ý bảo con đi ra ngoài

Khi tay con chạm vào nắm đấm cửa, cổ họng lão nhân thấp giọng một câu, “Con... còn chưa gọi ta một tiếng ‘cha’”

Người gần cửa đột ngột dừng lại, “Àn”, sau đó đi ra ngoài

Lão nhân bị lưu lại trở thành pho tượng, nửa ngày cũng không có phản ứng

Tổng Đình Phàm trải qua trận tranh chấp cùng lão nhân đầu đã không còn ý tưởng ngủ lại một đêm ở nhà nữa. Trò chuyện với quần gia vài câu, hắn liền lên ô tô rời đi. Hắn, quyết định trở về

Hơn ba giờ hành trình, trở về cửa hàng của Trần Lâm đã là chính lễ Giáng Sinh, đêm an lành vừa qua. Khi hắn trở về trời mới bắt đầu rơi bông tuyết linh tinh, bây giờ từng tảng tuyết lớn rơi xuống

Tổng Đình Phàm ra khỏi xe, độ lạnh bên ngoài chênh lệch với khoang xe làm hắn run lên. Một đường đi ô tô trở về, vốn cũng không có ý niệm gì, chỉ là đột nhiên muốn trở về. Rất muốn, rất muốn. Cửa hàng của Trần Lâm đã không còn ánh sáng, chỉ có ánh sáng mờ mờ từ bên trong thoát ra. Làm như cũng không có thực

Người kia, đã ngủ chưa?

Tổng Đình Phàm bây giờ không biết có nên đánh thức người bên trong hay không

33. Chương 33

Trần Lâm tuy đã sớm lên giường như chưa ngủ. Mở chiếc đèn bàn mỏng manh trên đầu giường, cậu mình tưởng cuộn mình trong ổ chăn. Đêm nay Tổng Đình Phàm không ăn cơm cùng bọn họ, cậu thật sự không cảm giác gì sao?

Thiếu một người luôn ngồi bên cạnh, vì mình mà từ lạnh nhạt lại trở nên ấm áp, có thể không có cảm giác sao? Thiếu một người luôn có thể bất động thanh sắc nhưng triệt để hiểu mình, có thể không có cảm giác sao? Thiếu một người lúc nào cũng như lơ đãng gấp đồ ăn mình ưa thích vào bát mình, có thể không có cảm giác sao?

Là, việc này Trần Lâm cũng tự làm được, nhưng luôn luôn có một người chiếu cố mình như vậy, Trần Lâm thể nào lại không có cảm giác?

Làm việc bình thường, nghỉ ngơi bình thường, nhưng đến giờ này còn chưa thể tiến vào mộng đẹp. Vậy cái gọi là ‘có cảm giác’ kia cũng không phải điều bình thường

Đột nhiên điện thoại đổ chuông, Trần Lâm ngồi bật dậy tìm điện thoại đang không biết để đâu. Bình thường mỗi khi ngủ cậu đều tắt máy. Hiên nhiên, hôm nay là ngoại lệ!

Một tin nhắn ngắn ngủi từ –Tổng Đình Phàm. “Anh ở bên ngoài”

Lời nói mơ hồ không rõ nghĩa. Tổng Đình Phàm nguyên ý để Trần Lâm chọn lựa. Nếu cậu thực sự đang ngủ, tin nhắn xem như không gửi đến. Hôm sau nhận tin cũng không làm được gì. Nếu cậu chưa ngủ, mở cửa hay không cậu đều tự mình quyết định

Không cần hỏi, Trần Lâm đọc tin này tất nhiên tim nhảy nhanh vài cái. Cậu không suy xét nhiều như vậy, chính xác là không suy xét nhiều như Tổng Đình Phàm nghĩ. Mặc thêm áo ấm, cầm chìa khóa đi mở cửa cho Tổng Đình Phàm

Tổng Đình Phàm nhìn cánh cửa hắt ám trước mặt, đột nhiên một ngọn đèn chói mắt vạn phần lóe ra, khoe miệng dần dần cong lên. Khi Trần Lâm nhìn thấy Tổng Đình Phàm, hắn đã đứng dưới trời tuyết rửa tội hồi lâu. Trên đầu, vai, quần áo, giày, không nơi nào không có tuyết

Trần Lâm vội vàng kéo hắn vào sau phòng ngủ, một bên vào buồng vệ sinh tìm khăn mặt, một bên vào phòng bếp pha cho hắn tách trà nóng. Tổng Đình Phàm nhìn thiên hạ vì hắn mà bận rộn, trong lòng ấm áp vô cùng

Vừa cầm khăn phủi tuyết vừa nhìn chằm chằm giường Trần Lâm. Cậu ấy, đã ngủ rồi sao?.... Nhưng, vẫn dậy mở cửa ỉnh?

Trần Lâm cầm khăn tay từ Tổng Đình Phàm, mang cho hắn một li trà nóng. Trần Lâm đem khăn mặt vào phòng vệ sinh, trong lòng liền đoán, hắn, hắn là đã đứng bên ngoài một lúc lâu rồi

Khi cậu đi ra Tổng Đình Phàm đã vùi vào sofa. Tay cầm tách trà lâm vào trầm tư. Đêm nay Tổng Đình Phàm cãi nhau với cha mình, tuy cuối cùng chiếm được thế thượng phong, nhưng hắn vẫn có cảm giác mình đã tổn thương lão nhân một đời kiêu ngạo bất khuất kia. Khi do dự đứng ngoài cửa tiệm của Trần Lâm, hắn nghĩ đến cha mẹ cậu

Từ Trần Lâm có thể thấy gia cảnh cậu là một gia đình bậc trung nhưng hạnh phúc. Không như mình, mất mẹ từ khi mới sinh ra, lão nhân nhi kia thì lại quân sự hóa cách giáo dục để mình trưởng thành. Nếu không

phải từ nhỏ đã may mắn kết bạn với Lưu Dụ Mục Kiệt, Tống Đình Phàm không hiểu cuộc sống hần có thể đơn điệu đến mức nào

– “Như thế nào lại về gấp cả đêm?”. Trần Lâm nhẹ giọng hỏi trước mắt Tống Đình Phàm

Tống Đình Phàm ngẩng đầu nhìn thiên hạ, biểu tình thản nhiên không che dấu được những lo lắng trong mắt cậu, Tống Đình Phàm bây giờ lại càng kiên định hơn với quyết tâm khi hần đứng ngoài cửa và từ rất lâu rồi. Người này, hần, đã chọn rồi!

Đặt tách lên bàn trà, Tống Đình Phàm ôm mạnh Trần Lâm. Vùi đầu vào lồng ngực cậu, tham lam hô hấp mùi vị của riêng cậu, tựa hồ còn có mùi chanh thản nhiên. Đêm nay hần còn chưa tắm rửa

Trần Lâm cúi đầu nhìn người kia gắt gao vùi đầu trong ngực mình, thân thể mới đầu không được tự nhiên cũng chậm rãi thả lỏng. Trần Lâm chậm rãi vươn tay vuốt ve mái tóc ẩm ướt vì tuyết của người kia. Cậu cảm giác đêm nay người này có chút khác biệt. Tuy bình thường hần kiêu lời làm người ta cảm thấy lạnh lùng bình thản, nhưng đêm nay, mọi chuyện tựa hồ trầm trọng hơn nhiều

– “Làm sao vậy? Công ty.... có vấn đề gì sao?”. Trần Lâm dò hỏi

Tống Đình Phàm vẫn không nói lời nào như trước

Tự nhiên, Trần Lâm cũng không hề nhắc lại, tùy ý để hần ôm. Một lát sau, Tống Đình Phàm như phát hiện ra điều gì, vội vàng thả Trần Lâm ra, mang cậu đến bên giường, cũng mang vào đôi dép lê Trần Lâm vốn đã bỏ ra cho cậu, đem người bỏ vào ổ chăn quần kĩ. Tống Đình Phàm thả Trần Lâm ra bởi vì phát hiện nhiệt độ trên người cậu rất thấp, vừa mới chạm vào hai chân cậu đã cảm giác lạnh băng

Chuẩn bị cho Trần Lâm hết thấy, lại ngẩng đầu nhìn Trần Lâm, trong mắt Tống Đình Phàm không hề ngoài ý muốn lóe lên một mặt tự trách. Trần Lâm vì ngượng ngùng, mặt đỏ một mảng nhưng cũng không bỏ qua ánh mắt tự trách như vậy của Tống Đình Phàm

– “Kì thật... cũng không lạnh như vậy, là... là nhiệt độ cơ thể em vốn thấp hơn bình thường một chút”. Trần Lâm nhìn Tống Đình Phàm, thấp giọng giải thích

Tống Đình Phàm di di chân của Trần Lâm đang trên giường, hần ngồi bên giường cậu. Chằm chằm nhìn nhân tình của Trần Lâm, vừa như giải thích vừa như tuyên bố, “Đêm nay anh gặp lão đầu nhi nhà anh, anh nói với ông hết thấy rồi”

Trần Lâm vốn đang nửa nằm nửa ngồi đột nhiên bật dậy, mở to hai mắt nhìn Tống Đình Phàm, ánh mắt bên trong chứa đựng rất nhiều. Khó hiểu, lo lắng, sợ hãi, nghi ngờ... Tống Đình Phàm, anh là đang ép em sao?

– “Anh làm vậy không phải muốn ép em, cha mẹ em bên kia, anh vẫn cho em thời gian như cũ”. Tống Đình Phàm như đọc đường suy nghĩ của Trần Lâm, bình thản giải thích

– “Vì cái gì?”. Trần Lâm nhìn chằm chằm Tống Đình Phàm, hỏi trong vô thức

Tống Đình Phàm lại đặt Trần Lâm vào trong ổ chăn, cũng thuận tiện sửa lại góc chăn không có gió lọt vào

– “Trần Lâm, anh nói thật cho em biết, lão đầu nhi nhà anh vô luận có thái độ gì cũng không thay đổi được quyết định của anh. Anh nói cho ông ấy cũng chỉ là nói”. Giọng nói Tống Đình Phàm vẫn mười phần bá khí như trước

Trần Lâm im lặng. Tống Đình Phàm cũng lẳng lẳng nhìn cậu, hần biết Trần Lâm nghĩ gì tuy rằng hần nguyện ý cho cậu thời gian. Nhưng mà Trần Lâm nếu nghĩ thông suốt càng sớm thì càng tốt, hần có sao lại không làm vậy?

Trần Lâm lại ngẩng đầu nhìn Tống Đình Phàm, thái độ đã không giống vừa rồi, “Em không cách nào làm như anh được, em phải tôn trọng cha mẹ mình. Nhưng mà, em cũng có cuộc sống của mình, bọn họ cũng không thể can thiệp vào”

Trần Lâm nói rất chậm, Tống Đình Phàm ghi nhớ từng chữ từng chữ một trong lòng

– “Cho nên, cho em thời gian để có thể nói với cha mẹ”. Khi Trần Lâm nói câu cuối, ánh mắt cũng chấp nhất khẳng định như vậy. Hiện tại nếu nói Tổng Đình Phàm nghe được vẫn còn thơ ơ thì hẳn là thần nhân Không hề nghi ngờ gì, đây là câu nói thổ lộ tình cảm của Trần Lâm với hắn, khiến cho Tổng Đình Phàm cần bản không không chế được phản ứng của mình. Nghiêng nửa người trên, lập tức hôn lên môi Trần Lâm

34. Chương 34

– “A...”. Lời lẽ kinh ngạc của Trần Lâm đã tiêu thất ở hai cánh môi đang chạm vào nhau

Tổng Đình Phàm không cho Trần Lâm có thời gian thích ứng như trước, mà trực tiếp đem đầu lưỡi mình dò xét trong miệng Trần Lâm. Trần Lâm cho dù đã hôn một lần nhưng trúc trắc vẫn là trúc trắc. Hoàn toàn không biết đáp lại, bất quá Tổng Đình Phàm cũng không ngại

Tổng Đình Phàm quần quít lấy đầu lưỡi Trần Lâm, không cho cậu cơ hội tạm nghỉ ngơi đã bức cùng của mình du lữ khắp nơi. Hắn càng hôn càng kịch liệt, như muốn hút hết nước bọt của Trần Lâm vào miệng mình, cơ thể Trần Lâm dần dần trượt xuống, cậu cảm giác sâu sắc mình ngày càng hô hấp không thông, cánh tay trong ổ chăn vừa như khước từ vừa như không. Tổng Đình Phàm đương nhiên ý thức được nên hơi mở ra khoảng cách cho hai người

– “Ấn...”. Trần Lâm trong vô thức vì khoảng cách kéo giãn ra mà phóng túng rên rỉ một tiếng

Thế này với Tổng Đình Phàm là một loại hấp dẫn, môi hai người còn chưa kịp tách ra đã lại gần gụi dây dưa cùng một chỗ. Tổng Đình Phàm điều chỉnh thân thể mình một chút, từ nghiêng người trở thành nằm sấp, nhưng hắn vẫn chú ý không đè người dưới thân, để khỏi áp hết chút không khí còn lại trong lồng ngực cậu

Luồn tay vào chăn của Trần Lâm, càng nghĩ càng muốn tiến thêm một bước tiếp xúc. Không thể không nói, Tổng Đình Phàm rất giật mình bởi vì ổ chăn của Trần Lâm bây giờ vẫn không hết lạnh lẽo, cậu nằm trong chăn ít nhất cũng 5 phút rồi? Lâu như vậy ổ chăn còn chưa ấm lên sao? Đưa tay thăm dò thân thể Trần Lâm dưới tầng tầng lớp lớp áo ấm, vẫn là có chút lạnh, Tổng Đình Phàm lơ đãng nhíu nhíu mày. Hắn rất bội phục chính mình ở thời điểm bây giờ vẫn có thể chú ý đến chi tiết đó

Một tay bên ngoài chăn chạm vào mặt Trần Lâm, thật lợi hại, bàn tay này lại cảm nhận độ ẩm không đồng dạng trên người Trần Lâm. Tổng Đình Phàm không thể nói rõ cảm giác trong lòng bây giờ, chỉ là, thực sự cao, thực ham muốn, thực khao khát....

Lần này quyết định để Trần Lâm hô hấp hoàn toàn, hắn cũng không muốn làm gì thêm, Trần Lâm sẽ bởi vì mình hôn mà hít thở không được đến vong mạng cũng nên. Khoảng cách tự nhiên cũng mang theo một đoạn chỉ bạc giữa khoe miệng hai người, “Trần Lâm, cơ thể em vẫn còn lạnh như vậy...”. Tổng Đình Phàm nói câu mơ hồ ý tứ

Trần Lâm vốn đã được hắn hôn đến mơ mơ màng màng, chỉ có thể mở to đôi mắt hơi mang mị, ngáp nước nhìn Tổng Đình Phàm, theo bản năng liền trả lời câu hỏi, “Em.... Hô.... Thở.... Nhiệt độ cơ thể vốn thấp như vậy...”

– “A... haha, cái này em đã nói rồi.... anh sẽ sưởi ấm cho em...”. Tổng Đình Phàm nhìn biểu tình trì độn của thiên hạ dưới thân, cảm thấy thực.... Yêu

Trần Lâm lại cảm giác da thịt trên cơ thể không thuộc về mình mà lại có vật gì dao động, tuy thoải mái nhưng Trần Lâm cũng thực sợ hãi, vươn tay giữ thứ đang di động kia, muốn hắn rời đi. Nhưng ngực trái lại bị niết một chút, Trần Lâm cả kinh giật nảy người, lại bị người ta khắc chế

Tổng Đình Phàm lại đặt môi trên mặt Trần Lâm, hai trán kề vào nhau, hơi thở của cả hai quanh quẩn khắp môi, “Còn không minh bạch sao?”. Tổng Đình Phàm một bên tiếp tục giữ khóa bên ngực trái Trần Lâm, một bên như vô tình hỏi. Trần Lâm bị hắn làm cho thở dốc liên tục, “Vù vù... Hô... Hô”, cách lớp quần áo của mình, tay Trần Lâm vẫn giữ bàn tay Tổng Đình Phàm đang rục rịch, lần nữa không cho hắn kim chính mình

– “Em, em... em minh bạch..., nhưng mà...”. Lí trí của Trần Lâm dần dần trôi đi. Cậu chưa chuẩn bị tốt như vậy, thậm chí cũng chưa nghĩ nhiều như vậy. Thế này, quá nhanh đi...

Không cho cậu có cơ hội nói xong, Tổng Đình Phàm cúi đầu ngậm lấy đôi môi tràn ngập hấp dẫn đang chu ra kia, không sai, quả thật từ chu môi được hấn dùng đúng mực. Môi Trần Lâm trải qua một lần thăm dò của Tổng Đình Phàm đã trở nên kiều diễm vô cùng, đỏ mọng ướm át

– “Ô... Ô ô.... Ân, Tổng Đình Phàm... Anh.... Anh trước.... dừng.... một chút...”. Đôi môi đã bị phong bế đứt quãng rời rạc không nói rõ ý tứ. Nhưng người bên trên xác thực nghe hiểu, hoặc nói là cảm thụ được. Bởi vì một tay Trần Lâm gắt gao giữ lại không ỉnh có ý đồ tiến thêm một bước khiêu khích bằng tay, tay còn lại tuy rằng bị giữ dưới thân mình nhưng hấn cũng cảm thụ được giây dựa của nó

– “Hô... anh.... Anh nhất định phải như vậy sao?”. Trần Lâm được thả ra vì xấu hổ mà cao giọng hỏi Tổng Đình Phàm

Tổng Đình Phàm xóc tấm chắn trên người Trần Lâm lên, chính mình ngồi thẳng dậy thoảng lui ra khỏi ổ chắn, đồng thời cũng cầm tay phải của Trần Lâm vừa giây dựa dưới thân hướng đến khổ hạ của mình. Trần Lâm vừa mới chạm đến đã vội rút tay lại. Đầu thấp đến không thể thấp hơn, mặt đỏ đến không thể đỏ hơn. Ánh đèn chói mắt trong phòng cũng không qua được mắt Tổng Đình Phàm

Cường ngạnh nâng đầu Trần Lâm lên, hai tay xoa lên mặt cậu, “Em, không tin anh sao?”. Giọng nói Tổng Đình Phàm mà Trần Lâm ưa thích bây giờ càng phát huy nhuần nhuyễn. Bên trong tràn ngập hấp dẫn cùng nhu tình hiếm có

Trần Lâm thông thả mà kiên định lắc đầu

– “Vậy, em không tin chính mình?”. Tổng Đình Phàm hướng dẫn từng bước, không chút nào cảm thấy như vậy là lãng phí thời gian, hấn biết hấn phải làm cho Trần Lâm minh bạch, việc này là chuyện không sớm thì muộn, hiện tại xảy ra cũng không tính là sớm. Chỉ cần hai người tin tưởng lẫn nhau

Trần Lâm không lên tiếng. Tổng Đình Phàm có điểm uể oải. Đương nhiên cũng chỉ là một chút, một chút

– “Nhìn anh, anh tin em, mà em chỉ cần tin tưởng anh tin em”

Nghe mệnh lệnh này, Trần Lâm vốn nghĩ não mình hiện tại bị vây trong trạng thái mơ hồ sẽ không hiểu được, nhưng mà cậu, vừa nghe đã hiểu. Trong đôi mắt thăm thẳm không đáy kia của Tổng Đình Phàm lại lóe lên ánh sáng, tựa hồ giúp mình. Đúng vậy, mình đã có đầy đủ dũng khí để gánh vác hết thảy, nhưng không có đủ tin tưởng để giải quyết nên mới sinh ra một loạt vấn đề khác. Ánh mắt cổ vũ, kiên định, chấp nhất, thậm chí là tự tin của người này, hấn là đều bắt nguồn từ niềm tin dành ỉnh

Hồi lâu, thấy hai tay Tổng Đình Phàm vẫn giữ chặt lấy mặt mình, nhẹ giọng nói nhanh, “Anh tắt đèn đi”. Nói xong, Trần Lâm tự cảm thấy hấn sớm muộn gì cũng bị khuôn mặt nóng rực này của mình thiêu chết! Hoàn toàn không để ý đến Tổng Đình Phàm, Trần Lâm liền gỡ chắn xoay người nằm xuống, bao phủ toàn thân mình

Tổng Đình Phàm không vì câu nói này của Trần Lâm mà vui sướng đến ngẩn người hoặc khoa tay múa chân, hấn biết Trần Lâm sẽ làm vậy, hấn biết ngay từ đầu. Trần Lâm hoàn toàn tín nhiệm mình. Không cần bất kì điều gì khác thuyết minh, ánh mắt Trần Lâm nhìn mình cũng nói lên tất cả. Hấn sở dĩ chọn lựa từ từ sẽ đến chính vì để Trần Lâm có thời gian thích ứng. Trần Lâm cần, chậm rãi, thông suốt!

Tổng Đình Phàm đứng dậy tắt đèn trong phòng, chậm rãi quay về bên giường cùng Trần Lâm. Trần Lâm rõ ràng cảm giác một bên giường trằm xuống rất nhiều, ở trong ổ chắn lo lắng không thôi

Tổng Đình Phàm một bên lật chắn lên, một bên kéo Trần Lâm đối diện với chính mình, trong miệng còn nói, “Cho dù nằm trong chắn, em cũng không ỉm lên”

Tổng Đình Phàm nghiêng người nằm trên người Trần Lâm. Lúc này không hề là nửa người thiếp nhau như vừa rồi mà là hoàn toàn hoàn toàn

– “Tổng Đình Phàm....”. Trần Lâm nhỏ giọng cấp thiết gọi

Hắn làm sao không biết người dưới thân đang khấn trương? Hắn, cũng sẽ không nghĩ lắm rằng đây là lời mời gọi của Trần Lâm

– “Đừng lo lắng, đều giao cho anh, giao cho anh....”. Âm thanh cuối cùng tiêu thất giữa hai bờ môi

35. Chương 35

Tổng Đình Phàm không vén chăn trên người Trần Lâm lên mà trực tiếp phủ lên người mình. Hắn, không muốn Trần Lâm lại bị lạnh, thân thể hắn cố nhiên ấm áp, sức khỏe cũng không sai

Hai tay mò mẫm trên da thịt Trần Lâm, từ dưới mà lên vuốt ve không sót chỗ nào, thông thả mà nhu thuận. Trần Lâm chưa bao giờ được đãi ngộ như vậy, muốn nói nhưng không biết phải nói gì, chỉ có thể duy trì tình trạng thân thể cứng ngắt, đôi lúc lại dùng đôi mắt dạt dào xuân ý nhìn Tổng Đình Phàm

– “Em lúc này nhưng lại... nhìn anh như vậy...”. Tổng Đình Phàm làm như bất đắc dĩ thở nhẹ một câu vào tai Trần Lâm

Miệng khẽ cắn nhẹ vành tai cậu, liền thấy cơ thể Trần Lâm run rẩy một chút, hai đùi cũng duỗi thẳng. Tổng Đình Phàm không nghĩ, nguyên lai.... Nguyên lai tai là nơi nhạy cảm của Trần Lâm a.... Như là tìm được món đồ chơi yêu thích, Tổng Đình Phàm càng theo đuổi tai cậu, gặm cắn, khẽ liếm không buông ta, “Ân...”. Lại một tiếng rên rĩ lơ đãng thoát ra từ miệng cậu... Trần Lâm mở miệng nói với Tổng Đình Phàm, “Khác... Chỗ... Khác...”. Khuôn mặt phỉếm hồng trên gối không ngừng ngọ nguậy, ý đồ muốn đem giấu tai đi. Tổng Đình Phàm cũng không phản đối, nếu em hộ tả anh đây liền hữu công

Trần Lâm nghiêng đầu giấu tai trái thì lại dâng lên toàn bộ tai phải. Tổng Đình Phàm vươn đầu lưỡi khẽ liếm, Trần Lâm lại vội vàng nghiêng đầu bảo vệ tai phải, nhưng tốc độ thua xa Tổng Đình Phàm, một nửa tai đã bị hắn ngậm trong miệng. Tổng Đình Phàm dọc theo vành tai Trần Lâm dùng đầu lưỡi khuếch trương, càng lúc càng nhẹ nhàng ôn nhu khiến cậu không biết nên bảo vệ tai trái hay tai phải. Thân thể không cứng công mà cảm giác ngày càng tan mềm ra. Động tác né tránh cũng chỉ là hình thức....

Tổng Đình Phàm nhả tai cậu ra, dọc theo một bên tai khẽ hôn đến khoe miệng Trần Lâm, hàm trụ cắn xé đôi môi, nhưng lại không thấy tàn bạo mà là một kiểu ôn nhu khác. Tổng Đình Phàm không buông tha môi cậu nhưng lại khẽ nâng thân thể, một khối, lại một khối.... quần áo Trần Lâm bị giải khai. Cậu cũng cảm giác được một trận gió lạnh thổi qua, gương đôi mắt mê li muốn dùng tay che lại

– “Ân... Ô ô... Lạnh....”. Trần Lâm cố sức hé miệng nói chuyện nhưng lại vô thức phun ra hai tiếng rên rĩ

– “Ngoan, lập tức không lạnh...”. Tổng Đình Phàm an ủi

Dọc theo cằm Trần Lâm không ngừng đem lời lẽ của mình đi xuống, lưu lại một chuỗi ôn nhu khiến Trần Lâm ngày càng không nhịn được rên rĩ. Da thịt tiếp xúc với Tổng Đình Phàm không ngừng run rẩy, sau khi hắn rời khỏi liền hiện lên những viên mụn cơm nho nhỏ. Trần Lâm không biết hiện tại mình là thấy lạnh hay nóng

Đột nhiên “A~!”, Trần Lâm hét lên, rồi mới như vừa ý thức đây là lần đầu tiên mình thét ra như vậy, Trần Lâm xấu hổ không biết dời mắt đi đâu. Gắt gao cắn chặt môi dưới của mình, đúng là không phát ra âm thanh gì nữa. Tổng Đình Phàm có lẽ vì muốn trừng phạt sự ngạc nhiên của Trần Lâm, có lẽ vừa muốn trừng phạt cậu, vì thế lại tiếp tục trò cũ. Thả ra viên hồng anh bên trái của Trần Lâm, tiếp tục ăn viên bên phải vào miệng. Phệ cắn, xé rách liên tục không buông tha. Mãi đến khi miệng cảm giác có một khối cứng rắn đứng thẳng, buông ra thì vừa thấy, đúng là ngày càng hồng thắm

Trần Lâm tay chân vội vàng nghĩ muốn ngăn cản Tổng Đình Phàm, “Đừng nhìn!”. Nhưng tay chân có ngăn chặn cũng không tác dụng gì, chỉ có thể truyền đạt sự e lệ của chủ nhân

Tổng Đình Phàm nhìn thiên hạ dưới thân thẹn thùng như thế cũng biết chắc là đã quá mức xấu hổ, nhưng trong lòng lại càng muốn đùa cậu, ngẩng đầu, nhìn cặp mắt không ngừng né tránh mình, đáp ứng, “Hảo, không nhìn!”. Trần Lâm nghe những lời này rõ ràng thoải mái không ít, nhưng sau câu nói kia, Tổng Đình Phàm liền thay đổi hành động

– “Nhưng mà, hai bên.... cũng phải công bằng...”. Nói xong, liền cúi đầu công kích khối hồng anh vừa bị lạnh nhạt kia

– “Ân.... Ân.... Ừ...”. Trần Lâm còn chưa kịp không chế đã toát ra tiếng yêu kiều

Tổng Đình Phàm tuần tra đến rốn của Trần Lâm, một lần lại một lần đánh vòng tròn quanh đó, hần nghĩ Trần Lâm tự biết kế tiếp hần sẽ làm gì. Hần, không muốn, hần, làm gì cũng ba phải

Trần Lâm cũng biết ít nhiều về ‘nam nữ hoan ái’, tuy trong đầu không linh hoạt rõ ràng, nhưng bản năng nói cho cậu biết, Tổng Đình Phàm không ngừng muốn làm này đó, phía dưới, phía dưới muốn..... Nghĩ vậy, toàn thân Trần Lâm tự nhiên có biến hóa rõ ràng. Tổng Đình Phàm rõ ràng biết có cái kiên quyết đang nơi ngực mình, hần thử dùng tay dò xét, qua từng lớp vải vẫn rõ ràng cảm thụ được chỗ biến hóa

Thanh âm đã hơi khàn khàn gọi một tiếng, “Trần Lâm...”

Trần Lâm biết chắc bình thường mình không thể nghe thanh âm thấp trầm khàn khàn như thế này, hấp dẫn đến khinh động lòng người, huống chi lại đang trong tình huống này? Không chịu nổi, cậu liền nghiêng đầu sang một bên, ngăn lại đôi môi như cánh hoa

Tổng Đình Phàm, có thể không rõ sao?

Tay vừa mới tiến đến lưng quần ngủ của người bên dưới, liền rõ ràng cảm giác thiên hạ bỗng nhiên buột chặt hai chân. Tổng Đình Phàm một tay vỗ vỗ nhẹ eo Trần Lâm ý bảo không có việc gì, một bên tiếp tục dùng lưỡi an ủi cậu, nhưng vẫn không từ bỏ ý định cởi đồ của người kia. Tất nhiên cũng có một ít trở ngại như dự liệu, “Trần Lâm, nâng eo lên một chút”

– “Oanh”, Trần Lâm không biết giấu mặt vào đâu, có phải hay không hôm nào tìm một mảnh xác pháo xem ai hồng hơn? Trần Lâm do dự, Tổng Đình Phàm đã đem bàn tay đang đặt ngay eo nhấc lên, một tay kia phối hợp liền kéo quần ngủ qua Trần Lâm xuống. Cũng may mắn hai người còn trùm chăn, mặc dù không kín hoàn toàn nhưng Trần Lâm cũng không cảm thấy quá lạnh, bất quá da thịt trực tiếp chạm vào lớp chăn nệm bên dưới làm cậu thấy khác lạ

Trần Lâm mất tự nhiên bắt đầu vặn vẹo, Tổng Đình Phàm làm sao chống lại phiên tra tấn này? Từng bước từng bước thông thả không có nghĩa là hần bình tĩnh. Tuy hần còn có thể không chế tình huống, nhưng nếu Trần Lâm cứ tiếp tục vặn vẹo như vậy, hần cũng không cam đoan được gì. Vội vàng không chế hai đùi của Trần Lâm, “Trần Lâm, đừng động nữa!”. Tổng Đình Phàm cơ hồ đã nghiêng rằng nghiêng lợi mới nói ra được câu này

Trần Lâm vội vàng ngẩng đầu nhìn biểu tình của Tổng Đình Phàm, nhưng hai người dù sao cũng đang ở trong ổ chăn, đầu giường chỉ còn lại ánh sáng đèn bàn mờ mờ nhạt, không thể trợ giúp Trần Lâm nhìn rõ ràng biểu tình của hần. Trần Lâm sợ hãi lo lắng chậm rãi nâng tay phải, vừa mới chạm vào chóp mũi Tổng Đình Phàm, cậu liền cảm thấy ngón trở, ngón giữa đều ướt mồ hôi. Chạm rãi dao động, tốc độ chậm đến mức khiến Tổng Đình Phàm thở càng lúc càng nặng nề. Hần minh bạch Trần Lâm không phải khiêu khích mình, chỉ là hành vi như vậy không khác gì khiêu chiến tính nhẫn nại của mình a

Rút lại cánh tay còn đang sờ loạn trên mặt Tổng Đình Phàm. Trần Lâm hiện tại rất cảm động, nhất là ngón tay cơ hồ đều chiếm đầy mồ hôi trên mặt hần, cậu vừa hồ đồ lại vừa đau lòng, “Gỡ chăn ra đi, em... em cũng không lạnh vậy...”

Người này, đồ ngốc này, thế nhưng nghĩ mình vì nóng mới ra mồ hôi?! Tổng Đình Phàm không biết nên tiếc nuối Trần Lâm hay nên cảm tạ cậu... Hần không hề động thủ gỡ chăn, Trần Lâm lại gỡ chăn trên người mình và Tổng Đình Phàm ra. Chưa gỡ ra hết, những biểu tình trên mặt Trần Lâm dưới ánh đèn yếu ớt càng mờ mông lung mơ màng, hai má đỏ hay đã mơ hồ xuân ý, đôi môi đỏ mọng khiến người ta muốn tàn sát bừa bãi, mà vài sợi tóc mang theo mồ hôi dính lại trên mi càng tăng thêm vài phần quyến rũ, không bình đạm yên ổn như ngày thường

Đối mặt với Trần Lâm như vậy, Tổng Đình Phàm lại giật mình kinh hãi, bất quá những lúc người kia thế này chỉ có mình nhìn thấy! Bởi vì hiện tại, Tổng Đình Phàm đang ở ngay eo Trần Lâm, ánh đèn hôn ám, Trần Lâm khó có thể thấy rõ biểu tình của hần, phỏng chừng nếu thấy biểu tình của Tổng Đình Phàm muốn đem cậu hoàn toàn dung nạp vào mình, cậu sẽ kêu thất thanh

Tổng Đình Phàm lúc này tuy rằng khó nhẫn, nhưng hắn phải nhẫn, lần đầu tiên của Trần Lâm—hắn nghĩ trình độ của mình cũng là quá phận với cậu rồi!

Tổng Đình Phàm lúc này cũng không còn hơi sức suy nghĩ việc kéo chặn, hướng lên phía trước bắt lấy môi Trần Lâm, cẩn thận chậm rãi niết lộng, hi vọng Trần Lâm có thể sa vào để mình có thể giải khai tầng bao phủ cuối cùng dưới thân Trần Lâm. Trần Lâm cho dù trầm mê trong nụ hôn say lòng người kia, nhưng bộ phận nhu nhược nhất của mình bị người khác giữ trong tay không thể không có cảm giác

– “A... Anh...”

Tổng Đình Phàm không buông tha, liền cao thấp xáo lộng, Trần Lâm liền cự tuyệt nhưng một chữ cũng chưa kịp thốt ra, hoàn toàn lằm vào bàn tay không chế của Tổng Đình Phàm

Trần Lâm mặc dù chưa bao giờ làm chuyện ‘nam nữ hoan ái’, nhưng vài lần tự xử lí thừa thốt vẫn có, bất quá, giờ khắc này, cảm giác được bàn tay khác sờ doanh không giống như chính mình từng làm, càng... thoải mái, cũng càng... cảm thấy thẹn

– “Ân... Ân...”. Trần Lâm ức chế không được, tiếng rên rỉ cùng hơi thở nặng nhọc tràn ra

Biết thiên hạ bên dưới đã sắp đến cao trào, Tổng Đình Phàm không đành lòng khó xử cũng phải khó xử, chọn nơi miễn cảm nhất của nam nhân hạ thủ. Rốt cuộc sau một trận thân thể bị buộc chặt, Trần Lâm phóng ra trên tay Tổng Đình Phàm. Cậu chỉ cảm thấy có một tia sáng lóe lên trong óc, thân thể vô lực, không khí bên trong ngực cũng chưa cảm thấy lạnh. Qua hơn nửa ngày, ánh mắt mới như tìm được tiêu cự, nhìn Tổng Đình Phàm đang ngay trước mắt mình, Trần Lâm muốn tránh cũng không có chỗ trốn, không chỉ khuôn mặt hồng thắm mà cả thân thể cũng đều hồng theo

– “Anh...”. Trần Lâm không biết nên biểu đạt thế nào, cậu đương nhiên biết kia là đồ bẩn, sẽ làm bẩn tay Tổng Đình Phàm, phỏng chừng y phục hắn cũng dính, hắn.... còn chưa cởi y phục

Ánh mắt Trần Lâm tìm kiếm bàn tay kia của Tổng Đình Phàm. Nhưng hắn lại cười, kiềm chế vui vẻ. Tổng Đình Phàm dùng tay dính một ít troc dịch của Trần Lâm đến bên đùi, lau, xoa xoa, không thể nghi ngờ việc này khiến hai đùi Trần Lâm mở ra đến lợi hại

Tổng Đình Phàm cấp tốc cởi hết y phục ở nửa thân trên, để lộ dáng người hoàn hảo cường tráng hơn Trần Lâm rất nhiều, Trần Lâm bình thường tuy có rèn luyện nhưng còn lâu mới có được vóc dáng như hắn. Khi Tổng Đình Phàm thoát quần trong ổ chăn, mặt dây lưng kim loại lạnh lẽo chạm vào da thịt Trần Lâm, vô duyên vô cớ làm cậu run lên một chút. Tổng Đình Phàm ngẩng đầu dùng ánh mắt hỏi, làm sao vậy? Trần Lâm hạ mắt, lắc lắc đầu, cả mặt đều đỏ như máu. Cậu, không nói nên lời

Khoảnh khắc da thịt tương thiếp nhau, hai người rõ ràng đều khó điều khiển

36. Chương 36

– “Trần Lâm, ôm anh, dùng hai tay ôm anh...”. Tổng Đình Phàm dán vào tai Trần Lâm uyển chuyển ra lệnh Trần Lâm không nhiều lời, cậu cũng muốn ôm người trên thân, cho dù xấu hổ cùng quần, cậu, cũng là nguyện ý. Khi cánh tay Trần Lâm chạm đến bả vai Tổng Đình Phàm, không hề nghi ngờ đây là kích thích lớn nhất cho trận hoan ái này

Hai tay Tổng Đình Phàm không ngừng vuốt ve đùi Trần Lâm, thân thể cũng đã muốn không kiềm chế được. Khi hai tay tìm tới móng người kia, ý vị, đã không nói mà rõ ràng. Tầm mắt hai người giằng co, không phải không rõ. Ngón tay Tổng Đình Phàm thông thả thăm dò vào mật huyết, “Trần Lâm... mở chân ra... một chút...”. Giọng nói hắn có chút hương vị dụ hoặc

Trần Lâm nghiêng đầu qua một bên như không để ý. Mà chân cũng, mở ra một chút. Tuy rằng một chút, nhưng cũng đủ Tổng Đình Phàm khai cường thác thủ thuận lợi. Ngón tay hắn vừa mới dao động đến bí huyết của Trần Lâm, vừa mới chạm tới, thân thể cậu lại căng cứng không biết làm sao, hai chân theo bản năng muốn co lên, nhưng bị Tổng Đình Phàm mạnh mẽ ngăn lại. Mà thân dưới của Tổng Đình Phàm cũng bắt đầu ngạnh lên. Mồ hôi trên trán rịn ra ngày càng nhiều. Hắn, không thể, nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, nữa

Tổng Đình Phàm vuốt ve những nếp uốn của hoa huyết Trần Lâm, muốn Trần Lâm được thả lỏng, tay kia cũng không nhàn rỗi mà không ngừng xoa nắn một khối hồng anh của cậu

Trần Lâm rõ ràng rất hưởng thụ, thân thể cậu dần dần thả lỏng ám chỉ rõ ràng cho Tổng Đình Phàm. Tổng Đình Phàm liền đẩy mạnh ngón tay vào bí huyết của cậu, “Àn... a”. Kinh hô một tiếng khiến Trần Lâm hồi phục tinh thần, vận vẹo thân thể muốn dì vệt kia lui ra

– “Trần Lâm, Trần Lâm, thả lỏng... Đừng nhúc nhích.... Ngoan.... Đừng nhúc nhích....”. Tổng Đình Phàm bận dăng tặng lời lẽ cho cậu, khinh chước hôn nhẹ người đang xao động, miệng không ngừng an ủi

An ủi như vậy cuối cùng cũng phát huy tác dụng, Tổng Đình Phàm mới bắt đầu chuyển động ngón tay, kìm, giảo, động... Trần Lâm tuy bài xích dị vật nhưng dưới thân không cảm thấy đau, chỉ hơi trưởng một chút. Tổng Đình Phàm liên tục hôn lên môi cậu, ngón tay cũng không ngừng tăng thêm, tiếp tục, một, hai... Mãi đến khi ba ngón tay đã đi vào mới ngừng hôn cậu. Ba ngón tay kia không ngừng khuếch trương, gấp khúc khớp xương, khắp nơi sưng lên chổng đờ, ngẫu nhiên lỏng nhẹ, Trần Lâm từ bài xích ban đầu đến hiện tại mới có được cảm giác trưởng trưởng, không thể không nói, cậu thích ứng rất tốt. Hoặc là nói Tổng Đình Phàm thật kiên nhẫn, biết không có gì phụ trợ, hẳn chỉ có thể làm cho cậu chậm rãi thích ứng, để Trần Lâm hảo hảo cảm nhận lần đầu tiên này

Biết chuẩn bị đã không sai biệt lắm, Tổng Đình Phàm liền chặn môi cậu, chỉ để lại một câu, “Ôm anh!”. Ba ngón tay nhanh chóng rút khỏi cơ thể Trần Lâm lại hậu huyết của cậu ngừng lại một chút, nhưng mà khe hở như vậy lập tức đã bị một vật cự đại lấp vào. Trần Lâm tuy không đổ máu, nhưng cũng cảm giác được đau đớn— đau như bị kim châm, đau như bị hỏa thiêu nóng rực. Không kêu lên, Trần Lâm dùng hai cánh tay bấu chặt đầu vai Tổng Đình Phàm, cùng lúc cũng cắn môi hẳn. Tổng Đình Phàm biết môi mình chảy máu, nhưng hẳn không né tránh nếu điều đó làm Trần Lâm thoải mái một chút

Hai người bất động thật lâu, khi đau đớn dần tan ra trong Trần Lâm, một lại cảm giác ma mị bắt đầu từ bộ vị kia tràn ra, Trần Lâm không kiên nhẫn vận vẹo

Biết Trần Lâm đã thích ứng, Tổng Đình Phàm vội vã lấy một miếng đệm đặt dưới eo Trần Lâm, hai tay cố định hông cậu, giọng nói thật trầm gọi một tiếng, “Trần Lâm...”. Xem như báo động cho cậu, bắt đầu luật động bên trong Trần Lâm. Nhẹ nhàng nhọt nhọt xuất nhập với người vừa ném qua tình ý như Trần Lâm lại càng khó nhịn

Trần Lâm cắn môi thật nhanh, sợ chính mình lại phát ra âm thanh như trước đó. Tự ép mình như vậy khiến hai mắt cậu đều nhỏ lệ, nhưng Tổng Đình Phàm vẫn phát hiện đúng lúc, dùng đầu lưỡi liếm đi. Đôi mắt mở to mọng nước hôn nhiên như mị nhân nhìn Tổng Đình Phàm, rõ ràng khiến cho người bên trên đẩy nhanh tốc độ, đột nhiên, như là chạm vào điểm mẫn cảm trong Trần Lâm, khiến cho cậu nhanh chóng run lên, cũng vì thế mà không khống chế được tiếng thét chói tai, “Àn... a...”

Trần Lâm kích động như thế làm Tổng Đình Phàm biết hẳn đã tìm đúng địa phương, không để ý biểu tình phản đối của cậu, “A... Khác.... không nên.... Àn”. Tổng Đình Phàm mãnh lực công kích điểm nhạy cảm kia, sau vài lần rút cuộc làm Trần Lâm chịu không nổi, thân thể lả đi, hoa huyết co rút nhanh, chính mình và Tổng Đình Phàm đồng loạt phát tiết. Một cỗ nhiệt lưu nóng rực muốn đốt cháy tràng bách của mình, não Trần Lâm trống rỗng, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của nhau

– “Hô...a.. Vù vù...”

Sau khi dư vị kích tình dần tiêu tan, Tổng Đình Phàm cảm thấy mình có chút lạnh, vươn tay muốn tìm chăn đắp cho hai người, nhưng mò trái mò phải vẫn không thấy chăn đâu, xoay mặt nhìn sang mới phát hiện ra, chiếc chăn vì những xung động hoan ái của hai người mà rơi xuống đất từ khi nào

Tổng Đình Phàm dùng mũi chân kéo chăn lên giường, hai bộ vị vốn vẫn còn liên kết nhau, tất nhiên lại bị động tác này kinh động, mắt thấy dục vọng lại sắp ngáng đầu, Tổng Đình Phàm ần nhẫn lui ra. Lần đầu tiên, hẳn, không muốn Trần Lâm quá mệt mỏi. Nhưng lại rất tự tin, lần này, tuyệt đối đã lưu lại cho Trần Lâm một ấn tượng tốt!

Đột nhiên rút ra khiến cơ thể Trần Lâm co rút lại, cũng rõ ràng cảm giác có gì chậm rãi chảy ra từ bộ vị mình. Trần Lâm hoảng loạn thất thố, xấu hổ không biết làm thế nào điều chỉnh vị trí của hai chân mình

Tổng Đình Phàm giữ cậu lại, trong ánh mắt đầy sùng nịch tươi cười hòa hảo, kéo Trần Lâm ngồi dậy, “Lâm Lâm, tắm rửa, anh tắm cho em”

Tư thế hiện tại càng làm Trần Lâm cảm giác rõ ràng có gì chảy xuôi từ trong cơ thể mình, rất xấu hổ. Mà Tổng Đình Phàm lại đột nhiên xưng hô thân mật làm lòng Trần Lâm cũng loạn tiết tấu nhịp đập. Đầu óc mơ hồ, cậu được Tổng Đình Phàm bế vào phòng vệ sinh

Phòng vệ sinh của Trần Lâm tất nhiên không có bồn tắm xa hoa, cũng chỉ là một bồn tắm thẳng đứng. Bên trong có một vòi hoa sen, tuy thẳng đứng nhưng có thể ngồi xổm vào. Thực rõ ràng bồn này được thiết kế độc lập ột người dùng. Hiện tại hai người ngồi vào đã chật chội hơn rất nhiều. Khi nước ấm xối vào người cậu, ý thức của Trần Lâm mới thanh tỉnh lại

Vội vàng muốn cự tuyệt hai tay Tổng Đình Phàm đang thanh tẩy trên người mình, mặt đỏ, miệng nói lắp, “Này....không gian nơi này quá nhỏ, anh... anh tắm trước, em tắm sau!”. Nói xong liền muốn xoay người bước ra, nhưng bị Tổng Đình Phàm kéo lại, đặt ở trên đùi, Trần Lâm bất an vụng vụng làm Tổng Đình Phàm cao giọng, “Không được động dậy nữa! Nếu vậy anh không chỉ đến một lần!”. Uy hiếp liền có hiệu quả, Trần Lâm liền ngồi yên

Vì Tổng Đình Phàm cầm vòi sen tẩy rửa nơi đó của mình, cậu cũng cảm thụ được ngón tay hần tiến tiến xuất xuất. Trần Lâm không dám nhìn, không dám cảm thụ, không dám vận vào, chỉ có thể vùi mặt vào hõm vai Tổng Đình Phàm

Tổng Đình Phàm tẩy rửa cho hai người xong, chuẩn bị bế Trần Lâm ra ngoài, nhưng cậu lại...

– “Thả em xuống, em tự đi được”. Ngờ ngợ tuy ngưỡng chừng nhưng là câu hoàn chỉnh đầu tiên trong đêm nay. Tổng Đình Phàm không hề kiên trì, hẳn biết trình độ của mình vừa rồi, theo thể lực của Trần Lâm cũng có thể tự đi, thậm chí chỉ cần công việc ngày mai không quá nặng nề, cậu cũng sẽ không có vấn đề gì. Không thể phủ nhận, Tổng Đình Phàm suy nghĩ thật chu toàn cho Trần Lâm, không chỉ ân ái, mà cả những việc có thể phát sinh sau cơn hoan ái, hẳn cũng đều tỉ mỉ chọn lựa một giải pháp hoàn mỹ cho cậu

Hai người quay lại giường, Tổng Đình Phàm tự nhiên ôm Trần Lâm vào ngực, để đầu cậu thoải mái gác lên hõm vai mình. Trần Lâm lúc này cũng sẽ không bao giờ nhiều lời cự tuyệt, nếu việc thân mật nhất đều đã trải qua, thì những việc khác cũng tự nhiên như vậy. Huống chi, người này còn sưởi ấm cho cậu

– “Trần Lâm”. Cầm Tổng Đình Phàm đặt trên đầu Trần Lâm, từng vòng từng vòng vuốt ve

– “Ân”

Đợi lâu không thấy nói gì, Trần Lâm muốn ngẩng đầu nhìn Tổng Đình Phàm. Thân thể mới vừa động liền bị hần ngăn lại, “Lộn xộn nữa, gió sẽ lọt vào chỗ”. Nói xong lại dịch dịch góc chăn cho Trần Lâm

– “Ổ chăn của em lúc nào cũng lạnh như vậy?”

Trần Lâm gật gật đầu trước ngực Tổng Đình Phàm, “Chỉ mùa đông thôi, mùa hè thì không sao. Kì thật, em cũng quen rồi, không có gì đâu”. Câu sau như muốn an ủi Tổng Đình Phàm, hy vọng hẳn không nên quá lo lắng ình. Một hồi sự tình đêm nay khiến Trần Lâm khắc cốt ghi tâm thể nghiệm những săn sóc và uất ức của Tổng Đình Phàm. Tuy rằng cảm giác rất tốt, nhưng Trần Lâm cũng hiểu Tổng Đình Phàm hẳn đã mệt nhọc? Như thế rất hao tâm tổn sức

Ôm chặt Trần Lâm trong lòng ngực mình, “Về sau sẽ không”. Lời hứa hẹn như có như không

Nhiều năm về sau, Trần Lâm mới hiểu suy nghĩ của mình bây giờ ngốc như thế nào! Tổng Đình Phàm làm sao lại mệt? Tổng Đình Phàm hẳn căn bản không cần phí sức quá nhiều, không cần hao tâm quá nhiều, chỉ là việc hẳn nghĩ mình đương nhiên phải làm thôi. Mà chút đương nhiên phải làm kia khiến Trần Lâm uất ức rất nhanh

Hai người không ai nói gì nhưng cũng biết đối phương chưa ngủ. Trần Lâm đột nhiên nhớ đến chuyện gì, huých Tổng Đình Phàm một chút, “Chuyện ở Bắc Kinh giải quyết xong rồi?”

– “Ân. Xong rồi”. Tổng Đình Phàm gật gật đầu

– “Vậy, anh....”. Trần Lâm do dự muốn hỏi tiếp, lại nghĩ hôm nay Tổng Đình Phàm đã mệt chết đi, vừa lái xe vài giờ đồng hồ, hơn nữa hiện tại đã muộn như vậy, vẫn là để hấn nghỉ ngơi đi

Tổng Đình Phàm nghi vấn muốn tiếp tục nghe, Trần Lâm lại nói, “Không có gì, nhanh ngủ thôi”

37. Chương 37: Chương 37

Hôm sau, Trần Lâm bị sức nóng đánh thức, cậu cảm giác da thịt mình đều khô nóng. Mở to mắt, nhìn người trước mặt, trong nháy mắt, kí ức đêm qua lại trở về nguyên vẹn, sáng sớm mà Trần Lâm đã đổ mặt. Quan sát người bên cạnh, sau một đêm liền nhìn thấy lún phún râu, Trần Lâm hiểu kì muốn chạm thử. Trần Lâm là người phương Nam, lông trên cơ thể thực thưa thớt, làn da thậm chí còn đẹp hơn thiếu nữ xứ Bắc. Râu càng không có bao nhiêu, cơ bản khoảng một tuần mới thoảng nhìn thấy một chút. Với việc này, Trần Lâm thật oán hận

Tay Trần Lâm còn chưa chạm đến râu của Tổng Đình Phàm liền cảm giác mặt hấn rất nóng, nhìn thêm lại thấy cả mặt đỏ bừng, môi khô khốc, mà da thịt hai người kề sát vẫn thực nóng rực. Trần Lâm ngơ ngẩn, cũng biết đó không phải do đắp chăn, mà là, Tổng Đình Phàm phát sốt!

Trời ạ! Sao lại như thế? Trần Lâm khẩn trương đứng dậy, lại sợ động tác quá mạnh của mình đánh thức người trên giường, chỉ có thể chậm rãi rời đi. Cơ thể quang lỏa cũng bắt chấp khí lạnh tấn công, cậu liền vào phòng vệ sinh ủ nóng khăn mặt, cấp tốc đắp lên trán Tổng Đình Phàm. Nhưng ngấm lại thể này cũng không được bao nhiêu, nếu không hạ sốt thì làm sao?

Lại lập tức chạy đến tủ thuốc, bên trong có chứa một ít thuốc thường dùng. Trần Lâm tìm một viên thuốc hạ sốt cho Tổng Đình Phàm uống, cậu nhớ rõ lần trước mình phát sốt, Quang ca liền đưa thuốc này ỉn, cậu uống một buổi tối thì hạ, không biết có dùng được cho Tổng Đình Phàm không

Trần Lâm lại đi vào phòng bếp rót cho Tổng Đình Phàm một li nước ấm, muốn đánh thức hấn

– “Đình Phàm, Đình Phàm... tỉnh tỉnh, anh sốt rồi, dậy uống thuốc hãy ngủ tiếp...”

Tổng Đình Phàm mở hai mắt mờ sương, nhất thời không rõ mình ở đâu, nhưng khi nhìn thấy Trần Lâm hấn lại không lo lắng chút nào. Nhận thứ gì đó Trần Lâm đưa cho, hấn trực tiếp nuốt xuống, hấn nghĩ Trần Lâm nói gì đó với mình, nhưng ý nghĩ thực sự rất trầm, trầm đến nỗi hấn chỉ muốn nằm xuống

Nhìn chằm chằm Tổng Đình Phàm uống thuốc, mày Trần Lâm luôn nhắc lên từ khi tỉnh dậy bây giờ mới hạ xuống một chút. Tìm điện thoại, mới 6h40 sáng. Trần Lâm nghĩ cũng không vội, mình đi rửa mặt, sau đó nấu chút cháo hoa cho Tổng Đình Phàm rồi mới ra mở cửa tiệm, thời gian vẫn còn thông thả. Nghĩ đến mở cửa tiệm, Trần Lâm lập tức nhớ ra đêm qua mình không nhớ đến– xe của Tổng Đình Phàm!

Cầm chìa khóa ra mở cửa, xuyên qua cửa thủy tinh, Trần Lâm nhìn thấy bên ngoài một màn trắng xóa. Vì trời chưa sáng hoàn toàn nhưng tuyết lại xây thành một khoảng trắng bạc vẫn làm cho quang cảnh trước mắt sáng sủa rất nhiều. Mà chiếc xe một màu đen của Tổng Đình Phàm lại nằm dưới lớp tuyết dày. Bất quá, điều này cũng không làm Trần Lâm khó nhận ra

Trần Lâm trong lòng buồn cười, chính mình nghĩ thật là đúng! Bây giờ nên làm gì? Tổng Đình Phàm không thể tự lái xe đi, như vậy.... chỉ có thể gọi Mục Kiệt Lưu Dụ? Trần Lâm nghĩ lại thấy thần kinh căng thẳng, cậu không ngại nói cho bọn họ về mối quan hệ của mình với Tổng Đình Phàm, chỉ là... Nếu Mục Kiệt Lưu Dụ biết, không biết bọn họ còn nháo mình đến đâu. Trần Lâm cười khổ nhiều hơn là buồn cười

Không chỉ với Lưu Dụ Mục Kiệt, Lí Tiểu Phàm và Kim Tinh cũng vậy, Trần Lâm cũng dám đối mặt nói thẳng. Sở dĩ cậu muốn đưa xe Tổng Đình Phàm đi là bởi vì, trước mắt cậu còn không chắc chắn mọi người có tiếp nhận quan hệ của cậu và Tổng Đình Phàm không, cho nên tạm thời chỉ có thể tránh đi. Vô luận đối với ai cũng vậy, trong một lúc nào đó, những mối quan hệ tiến dần từng bước là một quy tắc sinh tồn

Trần Lâm quay lại cửa hàng, gọi điện thoại cho Mục Kiệt, di động rất nhanh đã kết nối. Nguyên lai đêm qua hai người kia ngồi ở quán bar của Nghiêm Tử Vi uống rượu nói chuyện phiếm, đến rạng sáng mới lung tung ngủ lại ở văn phòng của Nghiêm Tử Vi. Ngủ thực sự không thoải mái, tiếng chuông điện thoại chói tai liên kinh động đến họ

– “Uy...”. Giọng nói vẫn còn ngái ngủ, người bình thường sẽ không nghĩ Mục Kiệt ôn nhu nhĩ nhĩ lại có âm thanh như vậy

– “Mục Kiệt, tôi Trần Lâm, làm phiền các anh rồi, ngại quá”. Trần Lâm trong lòng nghĩ mình quấy rầy giấc ngủ của người khác, cũng có chút có lỗi

Mục Kiệt vừa nghe đến Trần Lâm liền có chút thanh tỉnh, vội vàng nói, “Không sao, không sao, làm sao sáng sớm đã gọi?”

Trần Lâm tuy rằng cảm giác có lỗi, nhưng việc cần nói thì vẫn phải nói, “Ách, bây giờ anh có thể đến cửa hàng của tôi một chút không?”. Trần Lâm do dự không nói rõ

– “Àn? Cái gì?”. Mục Kiệt rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ

Trần Lâm lặp lại lần nữa, “Cái kia, bây giờ anh có tiện đến cửa hàng tôi không? Có chút việc cần...”

Trần Lâm tuy quanh co nhưng ý tứ cũng hiểu được, Mục Kiệt cũng coi như đã thanh tỉnh, nhìn đồng hồ trên tường, mới 6h45, sớm như vậy? Trần Lâm có chuyện gì?

Trong miệng vội vàng hứa theo, “Mạnh mẽ lên, tôi lập tức đến. Cậu chờ một chút”. Cúp điện thoại, tay không ngừng lay Lưu Dụ

– “Mau, Lưu Dụ, Trần Lâm bên kia có chuyện cần giúp, chúng ta mau đến! Mau, khi khác ngủ”

Ngữ khí Mục Kiệt có chút gấp gáp, Lưu Dụ không dám chậm trễ, bật dậy tùy ý chỉnh sửa lại y phục, liền cùng Mục Kiệt đuổi đến nơi Trần Lâm! Bọn họ không dám khinh thường, Tổng Đình Phàm vừa đi có một ngày, bọn họ lại để Trần Lâm xảy ra chuyện, như vậy bọn họ liền xong đời a!

Khi hai người đến cửa hàng của Trần Lâm, bốn mắt nhìn thấy gì??– Xe của Tổng Đình Phàm!!

Lưu Dụ ra sức dụi dụi mắt, gập ghềnh mở miệng, “Mục... Mục Kiệt, tôi không... nhìn lầm phải không?”. Mục Kiệt hoàn hồn nhanh hơn Lưu Dụ, vừa nhìn thấy xe của Tổng Đình Phàm, hắn đã hiểu được tám, chín phần

– “Tin vào hai mắt mình đi, cậu không nhìn lầm!”. Nói xong liền lộ ra chiêu bài tươi cười không rõ ý vị

Hai người liếc nhau, trong lòng còn sáng sủa hơn mặt đất đầy tuyết

Trước khi bọn họ đến Trần Lâm đã rửa mặt xong, hơn nữa còn bắt cháo lên bếp, bây giờ đang nấu cháo. Trong lúc đó còn đổi khăn vài lần cho Tổng Đình Phàm. Gọi hai người vào phòng ngủ bên trong, Trần Lâm không để ý vệ mặt tựa tiểu phi tiểu của bọn họ. Hai người kia lúc mới vào phòng vừa nhìn thấy Tổng Đình Phàm đã quay đầu quan sát Trần Lâm, loại ánh mắt này Trần Lâm muốn bỏ qua cũng không được, hai cặp mắt kia đều đang cường điệu, không giải thích mình xác cho chúng tôi, quyết không bỏ qua!

Trần Lâm chỉ có thể bất đắc dĩ mở miệng, “Ách, anh ấy... đêm qua, ách... ngủ lại chỗ tôi...”. Tính lược nhiều từ ngữ quan trọng, trực tiếp chấm dứt câu nói, “Cái kia, nhạ, hiện tại phát sốt”

Hai người há hốc miệng, bốn mắt nhìn nhau khó tin, Tổng Đình Phàm bị áp rồi!?

Lưu Dụ rất muốn hỏi chi tiết nhưng hắn vẫn là không dám! Bất quá còn nhiều thời gian, hắn, sẽ tìm cho ra! Với đôi mắt hỏa nhãn kim tinh, việc này có thể tránh được pháp nhãn của hắn sao?

Vẫn là Mục Kiệt bình tĩnh, tuy rằng trong lòng khó tin nhưng ngoài mặt vẫn rất bình thường, hồ nghi này hắn không thể tùy tiện kết luận. Nếu bị người nào đó biết được, hắn còn không biết mình sẽ chết như thế nào!

Trần Lâm tất nhiên không biết tâm tư đang luân chuyển của hai người, một bên thay khăn chườm cho Tổng Đình Phàm, một bên giải thích, “Anh ấy hôm qua chắc là bị nhiễm lạnh, nên bây giờ mới phát sốt”

– “Thật vậy chẳng?”. Lưu Dụ không nhận được, hay là hỏi thẳng đi, đáng tiếc, lập tức đã bị Mục Kiệt đá vào chân

– “A...Úc! Mục Kiệt, cậu!”. Lưu Dụ ôm chân lu loa, Mục Kiệt giẫm lên chân hắn mà không để ý. Hắn nghĩ lời Trần Lâm nói có lẽ là thật, bất quá, cũng khó nói!

Đáp lại ánh mắt nghi hoặc của Trần Lâm, hai người lắc lắc đầu, không có gì

– “Tôi đã cho anh ấy uống thuốc hạ sốt, chỉ có thể từ từ xem sao. Nếu giữa trưa còn không hạ sốt thì đưa anh ấy đến bệnh viện”

Mục Kiệt Lưu Dụ cũng đồng ý, Lưu Dụ an ủi, “Yên tâm, yên tâm! Trần Lâm, sức khỏe Tổng Đình Phàm tốt lắm, chút bệnh vặt này không là gì với cậu ấy đâu”. Mục Kiệt cũng gật gật đầu phụ họa

Nhưng vẫn tựa tiểu phi tiểu khăng đĩnh, “Cậu gọi chúng tôi đến đây, là để mang xe cậu ấy đi?”

Nhìn bộ dạng Mục Kiệt, Trần Lâm chỉ có thể gật gật đầu, quần bách không cam gật gật đầu

– “Đi! Xe, chúng tôi sẽ mang đi, bất quá....”. Lưu Dụ đang nói bỗng dừng lại, tắc lưỡi

– “Bất quá cái gì?”. Trần Lâm bắt đắc dĩ hỏi

– “Cậu phụ trách bữa sáng, lát nữa chúng tôi lại đây ăn!”

Trần Lâm cười cười, gật đầu

Tiến hai người ra ngoài, đến cửa, Mục Kiệt quay đầu nhìn Trần Lâm, “Suy nghĩ rõ ràng rồi sao?”

Trần Lâm biết hẳn muốn hỏi gì, gật đầu khăng đĩnh, Mục Kiệt Lưu Dụ nhìn, đều cười đến sáng sủa. Xem như thành tâm chúc phúc cho huynh đệ mình. Sau khi lên xe, Mục Kiệt ngồi vào ghế lái, vẫy tay gọi Trần Lâm lại, thì thầm hỏi một cậu, “Kĩ thuật của cậu ấy không kém đi?” làm Trần Lâm mặt đỏ rần đến cổ, Mục Kiệt ha ha cười, lái xe đi

Trần Lâm ảo não đến bực bội, chính mình phòng bọn họ hỏi phòng bọn họ nói, không nghĩ, cuối cùng vẫn bị trêu chọc!

Hai người mang xe vào bãi, quay về văn phòng xử lí thể diện một phen để có thể gặp người mới quay lại cửa hàng của Trần Lâm. Lưu Dụ thần bí cười hề hề đưa cho cậu một túi đồ, ánh mắt đầy ám muội. Trần Lâm nhìn thử, là y phục. Chắc là của Tổng Đình Phàm. Không thể không nói hai người này suy nghĩ thật chu đáo. Không hổ là huynh đệ lâu năm!

Trần Lâm chiêu đãi hai người bằng bữa sáng mua tại cửa hàng 0h, cậu cũng mua thêm cho Tổng Đình Phàm một ít cháo hoa, bánh bao. Vốn không có ý định thết đãi họ nên mua thức ăn bên ngoài vẫn tốt hơn, lại nói, đồ ăn của 0h cũng không tồi. Hơn nữa trời vẫn còn sớm

Hai người này mang y phục tới vì muốn nhìn thấy Tổng Đình Phàm thay quần áo, nơi này của Trần Lâm rất nhỏ, dù thế nào cũng không sợ không thấy Tổng Đình Phàm. Đáng tiếc, bọn họ ăn xong bữa sáng cũng đến 8h30 mà Tổng Đình Phàm vẫn chưa tỉnh lại. Nhân lúc hai người bọn họ cũng muốn về công ty để bàn bạc thêm việc dời trụ sở về Bắc Kinh. Đồng thời nhân viên của cửa hàng mắt kính cũng đã bắt đầu đến, Mục Kiệt Lưu Dụ không muốn mình trở thành trung tâm của sự chú ý, càng không muốn Trần Lâm, Tổng Đình Phàm trở thành tiêu điểm. Mang xe của Tổng Đình Phàm đi hộ Trần Lâm, cũng có thể thấy được một chút ý tứ này

Thời điểm có hai người, Trần Lâm cũng sốt ruột thầm mong Tổng Đình Phàm không tỉnh, người khác không biết nhưng cậu rất rõ ràng, Tổng Đình Phàm- dưới thân còn không có kiện y phục nào

Nghĩ, đồ ửng lại tràn lan trên mặt

38. Chương 38

Khi đồng hồ chỉ 8h30, nhân viên đã có mặt đông đủ tại cửa hàng. Những người này sẽ không bao giờ đến quá sớm vì họ biết Trần Lâm cũng sống tại đây, nếu họ đến quá sớm, có lẽ cũng không tiện. Cho nên từ khoảng 8h15-8h30, mọi người mới tự phát mà đến

Trần Lâm nghĩ Tổng Đình Phàm uống thuốc nên sẽ ngủ lâu, vì thế cậu cũng yên tâm như bình thường, ra ngoài dọn dẹp cùng bọn Lí Tiểu Phàm đợi lát nữa sẽ mở cửa. Nghe các nàng náo nhiệt hưng phấn kể về đêm bình an hôm qua của mình, trong lòng Trần Lâm cũng có chút tư vị. Dọn dẹp xong, Trần Lâm nói với Lí Tiểu Phàm một tiếng cậu đi vào phòng ngủ, lát nữa sẽ ra

Trần Lâm thấy Tống Đình Phàm chưa tỉnh lại, nhưng khăn nóng trên trán đã trượt đi, cậu liền đổi khăn cho hắn. Xong xuôi, còn pha một li nước nóng để ở đầu giường. Cậu sợ, Tống Đình Phàm tỉnh dậy sẽ khát nước. Đặt ở đó sẽ thuận tiện cho hắn

Hôm nay là chính lễ Giáng Sinh, không khí ngày lễ vẫn còn rất nồng đậm. Ngoài phố có nhiều hoạt động mừng lễ, người đi lại cũng đông. Từ trong cửa hàng Trần Lâm nhìn ra, bởi vì tuyết đã được dọn nên cũng giảm bớt lãng mạn của những đôi tình nhân đang tay trong tay, vai kề vai, nhưng thoạt nhìn không ảnh hưởng gì đến tình cảm của bọn họ. Nhân viên trong cửa tiệm bắt đầu trò chuyện rôm rả

Kim Tinh từ sau đi tới, cần nhằn liên miên với Trần Lâm, “Ông chủ, tôi nói anh nghe nga, đêm qua Tiểu Phàm mời tôi đi ăn lẩu, tôi hung hăng làm thịt cô ấy một trận!”. Lời nói xong không thiếu thần sắc đắc ý

Trần Lâm nhìn Lí Tiểu Phàm, ha ha cười, “Tiểu Phàm, nói như vậy, đêm qua cô vừa trả tiền vừa xuất huyết!”

– “Gì chứ, đó là Tiểu Phàm nguyện ý! Là cam tâm tình nguyện!”. Kim Tinh bao biện, “Bất quá, lẩu dê, nấm nhĩ, cá lẩn bột, mực chiên bột.... không nói quá nhưng, quả thật ăn ngon, cũng coi nhưng đáng túi tiền! Ông chủ, anh không đi rất đáng tiếc nga!”. Ánh mắt lờ lờ ý vị khác

– “Tinh Tinh, lần sau có cơ hội chúng ta cùng đi ăn với ông chủ, có gì đáng tiếc a!”. Lí Tiểu Phàm đánh gãy Kim Tinh, không cho nàng nói thêm gì nữa. Nàng cũng thực bất đắc dĩ, từ khi Kim Tinh biết tâm tư của mình, hình như nàng luôn luôn vô ý ám chỉ với Trần Lâm. Lí Tiểu Phàm sợ thời gian dài, Trần Lâm cũng sẽ phát hiện ra

Trần Lâm cũng cười ôn hòa với các nàng, không nói gì thêm

Đến 10h30, Trần Lâm lại đánh tiếng với Lí Tiểu Phàm mình đi vào trong. Cái này, Lí Tiểu Phàm trong lòng thấy kì quái cũng buồn bực. Trong hai giờ ngắn ngủi, Trần Lâm đi vào phía sau 4 lần, thân thể không thoải mái sao? Cũng không đúng, sắc mặt anh ta rất tốt, không nhìn ra không khỏe chỗ nào! Vậy thì, vì sao? Lí Tiểu Phàm nghi vấn rất nhiều. Lúc làm việc Trần Lâm bình thường không bao giờ đi vào phòng ngủ của mình cả

Trần Lâm vừa vào đã thấy li nước trên đầu giường vơi đi một nửa, xem ra hắn đã tỉnh lại một lần. Trần Lâm tận lực nhẹ nhàng muốn thay khăn trên trán Tống Đình Phàm, nhân tiện dò xét dò xét xem hắn đã hạ sốt chưa. Nhưng tay vừa mới vươn ra đã nhìn thấy một ánh mắt thanh tỉnh lưu quang. Trần Lâm sững sốt, người trên giường đã cầm tay mình, kéo mình ngồi xuống giường

– “Em, không bệnh đi? Vừa mới mở miệng, hai người liền ý thức giọng nói này khô khốc đến nhường nào. Mà Trần Lâm cũng bị âm thanh này kinh động, “Em không phát sốt, thân thể rất khỏe”

Tống Đình Phàm nghe xong lại bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ánh mắt quét một vòng tai eo Trần Lâm. Tức khắc, mặt cậu liền đỏ như tôm luộc, “Anh.... anh....”

Tống Đình Phàm dùng sức nắm chặt tay Trần Lâm, muốn được nghe đáp án, trong mắt cũng lộ ra quyết tâm này

Trần Lâm chỉ có thể ngượng ngùng gật gật đầu, lí nhí, “Àn, em.... không sao”

– “Khụ.... khụ khụ....”

Nghe được tiếng ho khan, Trần Lâm liền động cánh tay đang bị nắm, muốn vỗ vỗ lưng người kia một chút

– “Không sao, anh thấy tốt hơn nhiều, vừa rồi chỉ là khí không thuận thôi. Em đừng lo lắng”. Tống Đình Phàm vững vàng kiên định nói một câu hoàn chính, quả thật đã trấn an Trần Lâm không ít

– “Kia... anh đói không? Em mang cháo đến cho anh, còn có thêm vài cái bánh bao nữa”. Nói xong liền đứng lên, nhưng dường như nhớ ra điều gì. Đi đến một bên cầm túi giấy đưa Tống Đình Phàm, Tống Đình Phàm nghi hoặc nhìn thử, đầu tiên đã rơi ra một chiếc quần con. Mặt Trần Lâm đã đỏ đến không thể đỏ hơn, im lặng xoay người đi vào bếp

Tống Đình Phàm sững sốt cầm lên, nghiêng răng nghiêng lợi: Mực Kiệt, Lưu Dụ!!!

Thay y phục xong, Tống Đình Phàm đã đoán ra Mục Kiệt Lưu Dụ có ghé lại, xe hân cũng được mang đi rồi? Đêm qua hân vốn định mang xe về công ty, nhưng người tính không bằng trời tính, mình lại ngã bệnh! Không biết hai người có nói bậy gì với người kia không, tầm mắt hân hướng vào bếp

– “Kem đánh răng, khăn mặt đều ở phòng vệ sinh, anh đi đánh răng trước đi”. Trần Lâm từ bếp ló đầu ra nói với Tống Đình Phàm

Khi cậu chuẩn bị xong mọi thứ thì Tống Đình Phàm cũng vừa rửa mặt xong

– “A, anh thế nào chỉ mặc một chiếc áo, áo ẩm đâu, coi chừng lại cảm lạnh! Sốt còn chưa hạ đâu!”. Nói, lập tức để mâm xuống đi tìm áo khoác cho Tống Đình Phàm

Yên lặng nhìn trong chốc lát, “.... Trần Lâm, không cần, em mở điều hòa rồi, anh không lạnh”. Đi đến bên cậu, cầm tay cậu áp lên trán mình, “Anh đã hạ sốt rồi”

– “Vậy cũng không thể ăn mặc phong phanh đi lại khắp nơi, còn chưa hết sốt hoàn toàn mà!”. Trần Lâm lo lắng phản bác

– “Quay lại giường đi, anh ăn cơm trên giường, em mang bàn trà lên cho anh”. Vì thế, Tống Đình Phàm bị Trần Lâm đẩy lại giường, cậu mang bàn trà vốn được mua cho hân đến, cũng đặt mâm cơm lên

Tống Đình Phàm im lặng mặc Trần Lâm chuẩn bị hết thảy

– “Em nấu chút cháo hoa, ăn cho thanh đạm. Còn có một ít bánh bao ăn sáng, anh ăn chút đi”

Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm nhưng không muốn biểu đạt lời cảm ơn với hết thảy những điều cậu làm, hân nghĩ việc này là đương nhiên, giống như hai người đã sống cùng nhau nhiều năm rồi

Trần Lâm nhìn hân ăn hết bát cháo hoa, lại múc thêm bát nữa. Ăn xong hai bát Tống Đình Phàm lắc đầu không ăn. Trần Lâm thấy hân không động vào bánh bao, biết Tống Đình Phàm tuy đã khỏe hơn những vẫn chưa khỏi hân. Vì thế cũng chủ động mở miệng, “Vậy anh ngủ thêm một lát, em ra bên ngoài xem cửa hàng”

Cậu dọn dẹp xong lại rót nước đặt trên đầu giường cho Tống Đình Phàm. “Nếu khát thì uống một chút, 12h em lại vào nhắc anh uống thuốc”

Tống Đình Phàm kéo Trần Lâm đang đứng bên giường, ôm vào ngực, “Trần Lâm”. Thân thể Trần Lâm cứng đờ liền được thả lỏng

– “Ân”

Im lặng thật lâu

– “Trần Lâm”

– “Ân”

– “Trần Lâm”

– “Ân”

... ..

– “Haha, em a, không hỏi anh gọi làm gì sao?”. Tống Đình Phàm cọ cọ cằm trên vai cậu

– “Anh gọi em làm gì?”. Trần Lâm lặp lại lời hân

– “Em....”. Tống Đình Phàm không biết nói sao. Người trong lòng thật là...

Trần Lâm ngồi dậy từ ngực Tống Đình Phàm, nhìn thẳng hân, không chút né tránh hay lùi bước, “Tuy rằng em không chủ động thừa nhận, nhưng cũng không miễn cưỡng bất kì điều gì”

Tống Đình Phàm nghe xong lại lộ bộ trong lòng, giật mình! Người trước mắt, là muốn mình an tâm? Tống Đình Phàm cười, môi không còn khô như ban sáng, có lẽ vì uống cháo nên có chút ướt át. Khóe miệng cong lên càng hiện rõ những nhu tình trên mặt. Kéo Trần Lâm vào lòng lần nữa, môi dán vào tai cậu, “Anh biết, anh biết...”

Giữa trưa, Mục Kiệt Lưu Dự định lại đây, nhưng nghĩ sẽ không tiện cho Trần Lâm nên chỉ gọi điện thoại hỏi han tình hình Tổng Đình Phàm một chút

Đến tối, Tổng Đình Phàm đã hạ sốt, thân thể cũng nhẹ đi nhiều, đầu không đau nhức trầm trọng như buổi sáng. Bất quá, đến chiều Trần Lâm còn không thực an tâm, cứ lần lượt ra vào thăm nom vài lần, nhìn người ngủ say trên giường, lòng cậu lại bình an yên ổn. Trong lòng thầm nghĩ, may mắn thuốc Quang ca đưa vẫn dùng tốt!

Khi mọi người trong cửa hàng tan ca, Lí Tiểu Phàm nhìn Trần Lâm, cậu cũng biết trong đôi mắt kia có bao nhiêu nghi hoặc muốn minh bạch, Trần Lâm không được tự nhiên trong lòng. Vốn là người nhạy cảm, với ánh mắt hoang mang và nghi hoặc của Lí Tiểu Phàm hôm nay, cậu không phải không nhận ra. Nhưng Trần Lâm không thuộc tuýp người chủ động, Lí Tiểu Phàm không mở miệng hỏi, cậu tự nhiên cũng sẽ không giải đáp cho nàng

Trần Lâm quay lại phòng ngủ thì không thấy Tổng Đình Phàm trên giường, lại nghe tiếng nước lã rầm rầm trong nhà vệ sinh. Trần Lâm buồn cười nghĩ, người này thật yêu sạch sẽ, thân thể vốn chưa khỏe hẳn, trời lại lạnh như thế còn đi tắm rửa! Tổng Đình Phàm tắm xong đi ra, Trần Lâm cũng đã thay xong y phục, vội vàng chỉnh điều hòa cao thêm vài độ

– “Còn chưa khỏe hẳn, anh đã dám tắm rửa!”. Trần Lâm giận Tổng Đình Phàm một câu

– “Người thật rít”

Trần Lâm nghĩ có thể do đắp chăn nguyên ngày mà ra mồ hôi, hẳn không thoải mái đi. Nghĩ vậy, cũng không nói thêm gì

– “Đói không? Buổi tối anh muốn ăn gì?”. Trần Lâm cầm lược trên tay, hỏi Tổng Đình Phàm. Dù sao mình cũng khỏe, bên ngoài lại lạnh, Trần Lâm nghĩ mình sẽ ra ngoài mua đồ ăn về cho Tổng Đình Phàm. Còn chưa đợi hẳn trả lời, di động đã vang lên

Người gọi đến là Mục Kiệt, Trần Lâm do dự nhìn Tổng Đình Phàm, không biết nên thế nào. Tổng Đình Phàm thấy cậu do dự liền cầm điện thoại trả lời

– “Uy, Trần Lâm, tên gia hỏa kia thế nào? Cùng nhau ra ngoài ăn cơm hay sao?”. Giọng nói thật lớn kia không phải Mục Kiệt mà là Lưu Dự, không nghe máy nhưng Trần Lâm cũng nhận ra

– “Cậu và Mục Kiệt mang đồ ăn lại đây”. Tổng Đình Phàm giải quyết dứt khoát. Trực tiếp ngắt máy không cho Lưu Dự nói thêm nửa chữ

– “Uy... Uy... Tổng Đình Phàm...”. Lưu Dự ở đầu dây bên kia khản giọng kêu to, oa oa oán giận, “Mục Kiệt, sao tôi lại xui xẻo vậy, Đình Phàm bắt máy!...”. Mục Kiệt nghĩ thầm, may mắn là cậu gọi, không phải tôi!

Tổng Đình Phàm cắt máy, nhìn nhân tình khó hiểu của Trần Lâm, “Bọn họ sẽ mang đồ ăn lại đây cho chúng ta”

Trần Lâm gật gật đầu

– “Bọn họ có nói gì với em không?”. Tổng Đình Phàm hỏi vậy vì biết rõ hai người kia thế nào cũng náo loạn người trước mắt, cũng không phải không tin nhiệm bọn họ. Hẳn không nghĩ hai người kia nói những chuyện giật gân chi ngữ với Trần Lâm, nhưng trêu chọc linh tinh thì có khả năng sẽ có

Trần Lâm đỏ bừng mặt nhớ tới câu nói– “Kĩ thuật của cậu ấy không có kém đi?” của Mục Kiệt. Nhưng không muốn nói cho Tổng Đình Phàm biết, chỉ có thể lắc đầu, quanh co, “Không... nói gì”

Tổng Đình Phàm nhú mày, không hỏi gì thêm

Hai người đến cửa hàng, vừa nhìn cũng thấy Tổng Đình Phàm đã tắm xong, nghĩ thầm, thật đúng đã tới chậm một bước. Bọn họ mua cháo cho Tổng Đình Phàm, bất quá bổ dưỡng hơn cháo hoa Trần Lâm nấu rất nhiều, lại thêm bánh bao vào phở nấu trứng. Trần Lâm nhìn, trong lòng thẳng thắn nghĩ hay người này quả thật chu đáo

Tổng Đình Phàm tự nhiên cũng biết hai người kia đã ăn cơm tối. Đợi trong chốc lát, hẳn và Trần Lâm bắt đầu ăn cơm, cũng không thấy hai người có ý định rời đi. Tổng Đình Phàm buông đũa, lạnh mắt nhìn Lưu

Dụ, “Trên người tôi có gì sao?”. Không thể trách vì sao Tổng Đình Phàm hỏi vậy, bởi vì từ khi mới vào, Lưu Dụ đã nhìn hẩn chăm chăm, ánh mắt cũng lớn mật hơn bình thường như muốn khai quật điều gì đó

– “A, không.... Không có...”. Lưu Dụ bất an trả lời, trong lòng rất buồn bực, làm sao lại thế, cậu ấy đi đứng rất tốt a, không giống như bị áp, kia... Thật là nhiễm lạnh nên phát sốt?

Tổng Đình Phàm tất nhiên không biết suy nghĩ của Lưu Dụ, nhưng Mục Kiệt lại rất rõ nên chỉ có thể nhin cười. Hai người ăn xong, Tổng Đình Phàm bắt đầu nhìn thẳng bọn họ

Không biết vì sao, Mục Kiệt Lưu Dụ lại cảm thấy lạnh sống lưng

– “Ngày mai đến công ty, hai người các cậu nói với nhân viên, ai nguyện ý tăng ca trong tết Tây sẽ giữ lại, đẩy nhanh tiến độ công việc. Sẽ được nghỉ Tết Nguyên Đán sớm”. Tổng Đình Phàm uống trà Trần Lâm pha, nhàn nhả nói chuyện công việc

Lưu Dụ choáng váng, cái gì gọi là ‘tăng ca sẽ giữ lại’? Ý tứ của Tổng Đình Phàm rõ ràng nói hai người bọn họ cũng phải tăng ca với nhân viên! Điều này.... là sự thật sao?!

Mục Kiệt đau đầu, nhà nước quy định ngày nghỉ a, nếu muốn giữ lại thì phải để bọn họ tình nguyện, này, là chuyện dễ dàng sao? Vừa nhắc mắt thấy Trần Lâm, cậu ta mếc với Tổng Đình Phàm?? Lập tức phủ nhận, không có khả năng, theo tính cách của Trần Lâm, cậu sẽ không thể không biết xấu hổ mà nói ra câu kia cho Tổng Đình Phàm nghe! Xem ra, là chính mình tự thua a!

Tổng Đình Phàm không để cho bọn họ kịp phản bác, hai mắt phun ra thâm ý: hai cậu cần phải đi!

Thực rõ ràng, Tổng Đình Phàm tính toán đêm nay vẫn ngủ lại đây! Trần Lâm tuy xấu hổ trong lòng, nhưng không phải không muốn. Người, tôi không thể làm bộ làm tịch nhiều lời để được việc. Có những tình huống tất yếu, nhưng có những tình huống, làm bộ làm tịch nhiều lời sẽ chỉ làm người khác không thoải mái

39. Chương 39

Tuy quan hệ của Trần Lâm và Tổng Đình Phàm đã được xác định, nhưng cũng không vì thế mà biến đổi như keo như sơn. Trừ bỏ những hiểu biết cùng thân mật khi bên nhau, hai người khi xa cũng không làm những chuyện lãng mạn thường có của tình nhân. Một phần vì tính cách của cả hai, cho nên vẫn cứ bình lặng như mối tình già. Trần Lâm ăn cơm cùng bọn họ, buổi tối Tổng Đình Phàm ghé lại cửa hiệu, bất đồng duy nhất là có khi hẩn sẽ ngủ lại một đêm. Không nên hiểu lầm, thật chỉ là ngủ lại ‘đơn thuần’

Không phải Tổng Đình Phàm không có dục vọng về chuyện kia, chỉ là nơi của Trần Lâm có chút không tiện. Hẩn chính là muốn làm qua, nhưng công tác thanh tẩy cuối cùng cũng không dễ dàng giải quyết như vậy, điểm ấy Tổng Đình Phàm đã sớm thử nghiệm. Huống chi, hẩn cũng không muốn vất vả Trần Lâm như vậy. Mà Trần Lâm lại càng không có ý tưởng về phương diện kia, Tổng Đình Phàm không đề cập, cậu cũng không chủ động

Mục Kiệt Lưu Dụ cuối cùng vẫn rất có năng lực, tuy công việc Tổng Đình Phàm giao cho rất nhiều, rất khó, nhưng bọn hẩn vẫn hoàn thành tốt đẹp. Mọi người không được nghỉ Tết Tây nên chỉ còn trông ngóng vào Tết Nguyên Đán. Kì thật Tết Tây qua đi thì nháy mắt cũng đã đến Tết Nguyên Đán

Lưu Dụ nhìn công ty không còn lại bao nhiêu nhân viên, cảm thán thật lớn, “Tết Tây vẫn còn rất nhiều người, bây giờ, ai... Không muốn nói nữa”. Bởi vì Tổng Đình Phàm đã nói sẽ cho nhân viên nghỉ Tết sớm, công việc của công ty căn bản cũng đã hoàn thành. Còn lại chỉ là việc lên kế hoạch hoạt động cho năm sau. Nhân viên của công ty ở lại không nhiều, còn lại chỉ là cán bộ cấp cao

Trần Lâm có nói qua với Tổng Đình Phàm, Tết âm lịch cậu sẽ về nhà. Bọn họ dù sao cũng là một cửa hàng kinh doanh, không giống công ty Tổng Đình Phàm để linh hoạt công việc mà nghỉ Tết sớm. Nên cậu nghỉ Tết vào 29 tháng Chạp. Nhân viên trong cửa hàng giống như không chịu nổi, ngày 27 đã liền xin Trần Lâm nghỉ phép. Trần Lâm không phải người xấu tính, những chuyện cậu có thể tự làm thì sẽ đảm đương. Cho nên ngày 29 hôm nay trong tiệm đã không còn ai khác

Trương Bá Quang mấy hôm trước có gọi điện thoại, nói sẽ đến cửa hiệu cùng đưa Trần Lâm về nhà ăn Tết. Trần Lâm tự nhiên cũng không giấu diếm Tổng Đình Phàm, hơn nữa cậu không nghĩ có gì để phải giấu

điểm. Cho nên khi Lưu Dụ mở miệng hỏi cậu chuyện nghỉ Tết, Trần Lâm thuận miệng nói, nhưng vài người bên cạnh cậu cũng không phải tùy ý nghe

Ngày 29, xe của Trương Bá Quang dừng trước cửa hiệu, nhân viên trong tiệm đã nghỉ hết, chỉ còn Tổng Đình Phàm đang nói chuyện với Trần Lâm

– “Tiểu Lâm, Tiểu Lâm...”. Trương Bá Quang gọi vài tiếng, Trần Lâm đi ra

Thời điểm Trương Bá Quang nhìn thấy người sau lưng Trần Lâm, ánh mắt lại mị mị mất tự nhiên

– “Quang ca, anh đến rồi!”. Trần Lâm niềm nở chào đón, không khó nhìn ra nét vui tươi trên mặt

Trương Bá Quang theo thói quen vươn tay chuẩn bị sờ sờ đầu Trần Lâm, nhưng bị cậu nghiêng đầu tránh mất

– “Hảo hảo hảo, anh sai rồi, phải không?”. Tươi cười lấy lòng

Tổng Đình Phàm nhìn hai người, thủy chung không nói một lời

– “Nga, đúng rồi, Quang ca, đây là Tổng Đình Phàm, hai người lần trước có gặp qua rồi”. Trần Lâm nhớ ra mình quên mất người bên cạnh

Trương Bá Quang bắt tay Tổng Đình Phàm, điện quang hỏa thạch của hai người so với lần trước chỉ hơn chứ không kém. Bốn mắt hình nhau, thủy chung người ta nhìn nhau, rốt cuộc bắt phân thắng bại

– “Trần Lâm, vậy anh đi trước. Em chú ý đi đường an toàn”. Tổng Đình Phàm nói với Trần Lâm, lại gật đầu chào Trương Bá Quang, đi ra

Tổng Đình Phàm biết rõ, từ góc độ của Trần Lâm, quan hệ của hai người tuyệt đối an toàn; mà từ góc độ của Trương Bá Quang, nếu hắn không xuất hiện hôm nay, có lẽ cũng an toàn. Nhưng hiện tại hắn xuất hiện, có lẽ rất khó nói. Ánh mắt người kia nhìn Trần Lâm đầy thâm ý, tuyệt đối không phải mới năm một năm hai mà có, đã rất nhiều năm rồi đi. Nếu nhiều năm như vậy hắn vẫn không nắm chắc cơ hội, như vậy, hắn đã thua!

Tuy trong lòng chắc chắn như vậy, nhưng nam nhân ai cũng có chút lòng dạ hẹp hòi, nhất là những việc liên quan đến tình cảm, biết người biết ta mới có thể nắm chắc thắng lợi! Cho nên hôm nay Tổng Đình Phàm vẫn ghé lại cửa hàng của Trần Lâm để tái kiến Trương Bá Quang một lần. Sau hai lần gặp mặt, Tổng Đình Phàm không nghĩ mình sẽ bị đe dọa gắt gao, cho nên hắn không quá để ý chuyện này, để Trương Bá Quang chiếu cố chiếu cố Trần Lâm. Dù sao, đây cũng chỉ là tạm thời!

Thu hồi ánh mắt chăm chú thăm dò người kia, Trương Bá Quang dò hỏi, “Tiểu Lâm, em và người kia...”

Trần Lâm không biết Trương Bá Quang đã nhìn ra được gì, nhưng hiện tại cậu không có ý định giải thích với hắn, vì thế thay đổi câu trả lời, “Em hôm nay không phải sẽ về nhà nghỉ Tết sao? vì thế anh ta chỉ lại đây chào hỏi thôi”

– “Được rồi, Quang ca, em thu dọn xong rồi, chúng ta có thể đi chưa?”. Trần Lâm không để ý biểu tình do dự của Trương Bá Quang, đi vào phòng ngủ lấy gì đó

Trương Bá Quang có thể ngốc sao? Bước vào xã hội nhiều năm như vậy mới lên được vị trí như bây giờ, ánh mắt đánh giá không thể nói là tuyệt đỉnh nhưng tối thiểu cũng tinh ý rất nhiều. Hôm nay Trần Lâm lảng tránh như vậy, người kia lạnh lùng như vậy, giống như nhất định phải làm mình bị động

Trên đường về tuy Trương Bá Quang phập phồng bất định, nghi hoặc đầy trời, nhưng hắn cũng không muốn làm Trần Lâm khó xử. Hai người vẫn cứ tán gẫu trên đường. Nói chuyện công việc, nói tình hình gần đây của cả hai, nói không khí đón năm mới thế nào, dù sao những đề tài đại chúng như thế đều có thể dễ dàng tán chuyện. Một chút tế nhị cũng không xuất hiện

Trần Lâm về đến nhà là 5h chiều, chân ba Trần đã khỏi hẳn. Biết hôm nay con trai trở về, mẹ Trần hôm nay đã để ba Trần xuống lầu đợi ở ngoài hiên, mà nàng hôm nay tự tay vào bếp làm cơm

– “Ba, sao ba ngồi ở đây a, trời vẫn còn lạnh lắm!”. Trần Lâm nói, liền đỡ ba Trần vào nhà ngồi

Ba Trần chỉ chỉ vào xe, Trần Lâm mới ý thức Quang ca còn ở đây. Cậu ngưỡng ngưỡng cười cười

– “Thức thức, Tiểu Lâm cũng không còn là tiểu hài tử. Người ngồi ở đây đợi làm gì a, có con ở đây người vẫn còn lo lắng!”. Trương Bá Quang tắt máy, vui đùa cùng ba Trần

– “Nào có như vậy, ta không phải chờ nó a, ta chờ con! Đi một chút, vào nhà ngồi chơi, a di con hôm nay tự mình xuống bếp nấu nhiều món ngon lắm!”

Quả thật, ba Trần ra hiên ngồi đợi vì muốn mời Trương Bá Quang vào nhà ăn cơm. Cha mẹ Trần vẫn nghĩ Trần Lâm còn cần hẳn chiếu cố nhiều lắm, việc này bọn họ hiểu rất rõ. Thừa dịp hôm năm là 29 Tết, năm cũ còn có một ngày, thế nào cũng phải mời cơm người ta. Mà đêm mai là Giao Thừa không thể mời người ta vào nhà ăn cơm được. Tuy để sang năm sau cũng được, nhưng chuyện năm nay lại kéo dài đến sang năm, như vậy cũng không tốt lắm

– “Không được, không được, thức thức, con phải về nhà ăn cơm, cha mẹ con còn đang đợi ở nhà!”

– “Chúng ta cũng mời ba mẹ con, bọn họ vốn nói sẽ đến, nhưng ba con hiện tại còn có bữa tiệc, tối không được. Đêm nay a, con vẫn phải ăn cơm nhà chúng ta”. Nói xong, ba Trần liếc mắt nhìn Trần Lâm

– “Quang ca, đi thôi, vào nhà em ăn cơm, mẹ em không có dễ dàng xuống bếp như vậy đâu”. Trần Lâm lại mời mọc, Trương Bá Quang cũng không tiện từ chối quá nhiều

Vì thế hẳn quay lại xe lấy một ít quà vốn định tặng cha mẹ Trần ra. Năm nào cũng vậy, Trương Bá Quang ngoài việc đối tốt với Trần Lâm còn rất tốt với cha mẹ Trần, mỗi dịp lễ tết đều sẽ có quà cho hai người

Trần Lâm vào nhà nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn liên sáng tỏ, xem ra lần này mẹ thật là mất một phen tâm tư nấu ăn. Trương Bá Quang làm sao không rõ, việc nấu cơm linh tinh ở Trần gia đều do ba Trần làm, 30 năm qua ba Trần hầu hạ mẹ Trần như hầu hạ Thái lão phật gia, không dễ dàng để nàng động thủ. Mà lần này mẹ Trần ra tay vào bếp, xem ra là thật tâm muốn cảm tạ hẳn. Trương Bá Quang cao hứng lại vừa chưa xốt, dù sao từ khía cạnh nào cũng thấy có một chút khách sáo

Bên bàn cơm, mẹ Trần không ngừng săn sóc Trương Bá Quang, không thể không nhìn thấy tình cảm nồng hậu. Cho dù là đối tốt với con trai mình, mẹ Trần cũng không làm quá như thế. Trần Lâm nhìn, trong lòng có chút chua. Là, Quang ca quả là rất tốt với mình! Nhưng ân tình này lại để ba mẹ thay mình báo đáp, Trần Lâm cảm thấy mình có chút bất hiểu. Tính cách của ba mẹ, mình hiểu rõ nhất. Sống cả đời, sợ nhất là thiếu người khác cái gì, phiền toái người khác cái gì. Bây giờ hai người vì mình mà lại....

Ăn cơm chiều xong, Trương Bá Quang ngồi trong phòng khách Trần gia nói chuyện với ba Trần, Trần Lâm giúp mẹ rửa chén trong bếp

– “Mẹ, con.... cảm ơn hai người”. Trần Lâm nhất nhất nhận chén bát mẹ đã rửa xếp lên kệ, giống như vô tình nói

Mẹ Trần đột nhiên dừng tay, lé mắt nhìn con trai, “Yêu, con trai, con hiện tại mới cảm tạ chúng ta sinh con ra, có phải hay không có chút chậm rãi?”. Mẹ Trần trêu ghẹo

– “Mẹ!”. Trần Lâm bắt đầu dĩ nễ nịnh gọi, da mặt đều đã đỏ lên

Mẹ Trần lau tay, hai tay khoát lên vai con, “Con trai ngốc, con là con của chúng ta a! Có gì để cảm ơn!”. Thuận tay nhéo nhéo mặt con trai, mẹ Trần thật đang hoài niệm khuôn mặt bầu bĩnh trước kia của con. Tại sao sau khi Trần Lâm lớn lên, mặt lại không còn tròn trĩnh bầu bĩnh như nhỏ nữa?

– “Nói cho con biết, năm nay chúng ta chuẩn bị cho con một phần quà rất lớn! Con a, đợi đến mừng một năm mới sẽ nhận được”. Nói xong còn không quên cười thần bí với con trai

Trần Lâm cũng phối hợp hỏi thêm mấy câu, hoàn toàn thỏa mãn tính cách con nít của mẹ Trần. Nhìn mẹ đáng yêu như thế, Trần Lâm cảm động trong lòng. Cậu biết những chuyện khác cũng không cần phải nói

Thời gian không sai biệt lắm, Trần Lâm cầm một ít quà ba Trần giao đưa cho Trương Bá Quang, nói là quà cho ba mẹ hẳn gì đó. Cùng Trương Bá Quang đi xuống lầu. Nhà hai người cũng nằm trong một tiểu khu, chỉ cách một tòa nhà mà thôi

– “Quang ca, đều là nhờ anh a, không thì em và ba làm sao nếm được tay nghề của mẹ, haha”

– “Vậy còn không mau cảm ơn anh, ơn của anh lớn lắm a”

- “Cũng được, anh muốn em cảm ơn anh như thế nào?”. Trần Lâm nghiêng đầu nhìn hấn
 - “..Ách, muốn cảm ơn anh thật tốt, thì trả lời Quang ca một vấn đề đi”. Trương Bá Quang thật do dự, hấn không biết có nên bắt lấy cơ hội này hay không, dù vui đùa cũng có khi sẽ thành
 - “Vấn đề gì?”. Giọng nói Trần Lâm đã nhẹ đi rất nhiều
- Trương Bá Quang dừng bước, quay lại trước mặt Trần Lâm, nhìn cậu, “Em và Tống Đình Phàm kia là... bằng hữu sao?”. Trương Bá Quang hàm hồ hỏi vấn đề này, nhưng ý tứ cũng rất minh bạch. Cho dù không rõ, Trần Lâm ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen láy kia cũng phải rõ
- “Àn”. Trần Lâm không do dự, cũng không lẩn tránh. Khi Trương Bá Quang nói muốn hỏi một chuyện, cậu đã đoán ra. Một tối này, tuy rằng Quang ca vui cười ngạn ngạn, nhưng Trần Lâm biết hấn có nghi vấn trong lòng nên không thoải mái, thậm chí là không vui
- Trần Lâm trả lời nhanh như vậy, kiên định như vậy làm Trương Bá Quang phản ứng không kịp. Vốn tính toán sẽ hỏi thêm nhưng lại không dám. Hấn không biết vị thế của mình có thể hỏi nhiều được bao nhiêu
- “Như vậy a, vậy hai người rất thân đi, cũng tốt, có bằng hữu cũng thuận tiện, chiếu cố em thêm một chút”. Trương Bá Quang không nói rõ ràng, chỉ mở thêm thâm ý được che đậy trong lời nói. Trần Lâm thẳng thắn như thế làm hấn không biết làm sao, hấn ôm tia hi vọng nghĩ, có lẽ mình.... đa tâm, dù sao trong mắt hấn, Trần Lâm lúc nào cũng đơn thuần

40. Chương 40

Sau khi Trương Bá Quang đi về, có thể nói hấn cũng không hỏi gì thêm. Trần Lâm đã nghĩ, nếu hôm nay Quang ca hỏi, cậu sẽ trả lời; nếu hấn không hỏi; cậu cũng không chủ động nói ra. Có một số việc nhất định nói, nhưng có một số việc cũng không cần nhất định phải nói

Thời gian- sẽ trả lời tất cả

Về đến nhà, mẹ Trần nói ngày mai một nhà ba người ra đường sắm đồ Tết, coi như cả nhà cùng ra ngoài chơi một ngày. Đêm nay phải nghỉ ngơi thật tốt!

Họ hàng Trần gia không nhiều, mẹ Trần là con một, trong nhà không có anh chị em; ba Trần có một chị gái nhưng mắc bệnh đã qua đời. Những người khác là ngoại thích, không được tính là thân. Cho nên mỗi lần đón Tết ở Trần gia đều là chuyện của ba người một nhà. Mua hàng Tết và vãn vãn đều được định vào sáng ngày 29 và 30 Tết. Mà mẹ Trần muốn đợi con trai trở về cùng nhau mua sắm nên 29 vẫn chưa mua gì, sẽ đợi đến sáng mai

Tắm rửa xong, Trần Lâm nhìn thấy hai cuộc gọi nhỡ, đều là Tống Đình Phàm gọi. Không nghi ngờ gì, chỉ như vậy nhưng tâm tình người ta vô duyên vô cớ cũng tốt lên nhiều

- “Uy....”
- Tuy cố bình tĩnh trong lòng, nhưng nghe được giọng nói trầm thấp vang lên, Trần Lâm vẫn cảm giác tim đập nhanh
- “Em, em vừa mới đi tắm rửa”. Xấu hổ giải thích
 - “Àn. Em về nhà lúc nào?”
 - “Hơn 5h chiều, không phải em đã gửi tin cho anh rồi sao?”
 - “Không nhận được”
 - “Sao lại như vậy, có lẽ nghẽn mạng, haha”. Trần Lâm đoán. Người kia nhất định vì không nhận được tin nhắn mới gọi điện thoại, được người khác quan tâm là một cảm giác rất tốt

Nghe Trần Lâm cười, tâm tình Tống Đình Phàm cũng vui hơn. Hai người nói thêm một lát rồi cúp máy. Trước kia, Lưu Dự trong một lần tán chuyện đã nói cho Trần Lâm, Tết âm lịch năm nay là thời điểm mọi người rảnh rỗi nhất, nhưng cũng là thời điểm bọn họ bận rộn nhất. Công ty quay về Bắc Kinh, có rất nhiều

việc cần phải lo. Tuy rằng Bắc Kinh cũng được xem là địa bàn của bọn họ, nhưng những phương diện quan trọng vẫn phải chuẩn bị tốt. Phỏng chừng việc xã giao bên bàn rượu, lần này Tống Đình Phàm cũng không được miễn trừ

Ngày hôm sau Trần Lâm cùng mẹ Trần ra đường mua đồ, người trên đường đông nghịt

– “Vốn tưởng hôm nay sẽ ít người, thế nào đã là 30 Tết người vẫn nhiều vậy a! Mẹ dự đoán sai a!”. Mẹ Trần một bên oán giận, một bên lôi kéo con trai đi vào trong đám người. Mẹ Trần không hổ là người làm công tác văn nghệ, vài thập niên rồi vẫn giữ dáng rất đẹp, nhìn từ sau, nói đó là một cô gái hơn 20 tuổi cũng có người tin. Dáng người Trần Lâm càng không cần nói đến. Mà ba Trần còn nguy hiểm hơn, rõ ràng mập lên nhưng nhìn không thấy được bao nhiêu. Ngược lại, vòng bụng hơi to ra còn tăng thêm mị lực của tuổi trung niên. Chỉ là cổ xuyên qua một đám người nhiều loạn nên mị lực kia cũng khó nhìn thấy

Mẹ Trần vừa chọn đồ, vừa nói, cái này rất tốt a, cái kia không đáng giá tiền như vậy, nhưng mà xuống tay không tiếc. Nhìn trúng liền mua! Cuối cùng đều giao cho ba Trần giữ. Hai cha con liếc nhau, ý cười phi thường, trong lòng không cần nói cũng biết. Tính cách mẹ Trần là như vậy, ngày lễ ngày Tết, mua sắm là niềm vui, là thống khoái. Nếu phải tính toán chi li thì ăn Tết còn gì vui?!

Một nhà ba người, mua thịt cá, rau xanh cải trắng, đồ ăn nấu sẵn, hoa quả đồ ăn vặt, mua rất nhiều! Đương nhiên, bấy nhiêu cũng đủ cho ba người ăn. Trong nhà chỉ có ba người, mua nhiều cũng lãng phí, cho dù còn muốn tiêu tiền cũng không thể lãng phí như vậy.

8h sáng ra khỏi nhà, đến gần 1h chiều mới trở về. Mẹ Trần vung tay ngồi trên sofa, “A, mệt chết, mệt chết, sao lại mệt như vậy?”

Trần Lâm và cha cùng nói thầm trong lòng: còn không phải do mẹ dày vò!

Nhưng không ai dám nói ra, Trần Lâm vào bếp rót nước cho hai người

– “Mẹ, mẹ mệt rồi, vậy tối nay để con với ba làm! Mẹ nghỉ ngơi! Ba, ba nói có phải hay không?”

Ba Trần ngồi bên cạnh không ngừng gật đầu

Mẹ Trần mở to mắt, “Con trai, không cần lo ẹ, khó có được cơ hội chiếu cố hai người trong một năm, đêm nay a, mẹ vẫn phải làm”. Nói xong liền một hơi uống cạn li nước. Vẫn hào hứng đầy khí thế!

Hai cha con lại nhìn nhau cười

Đột nhiên, chuông cửa và chuông điện thoại đồng thời vang lên. Trần Lâm đi bắt điện thoại, ba Trần ra mở cửa

– “Uy”. Giọng nói Trần Lâm vẫn còn ý cười vì hành động của mẹ

– “Anh về đến Bắc Kinh rồi”

– “A? Mọi người đều về?”

– “Àn? Vừa rồi cười gì vậy?”

– “Cười mẹ em”. Trần Lâm đại khái kể lại sự tình, Tống Đình Phàm nghe xong cũng cười thành tiếng

Nói thật, Trần Lâm chưa từng nghe qua tiếng cười giòn giã tinh khiết như vậy của Tống Đình Phàm. Trước kia nghe hần cười thường không phải là trường hợp tốt, không thì mặt đối mặt, không khí luôn hơi căng thẳng. Nhưng chưa bao giờ như bây giờ. Có lẽ, là vì hai người không gặp mặt đi?

Trần Lâm nghĩ nửa ngày vẫn chưa hồi phục tinh thần, trên mặt lại đổ ửng một tầng hồng

– “Uy?”. Tống Đình Phàm đợi nửa ngày vẫn không thấy động tĩnh gì, “Trần Lâm, làm sao vậy?”

– “A, ách, không có gì”. Trần Lâm có chút xấu hổ mình lạc hồn lên trời cả buổi. Hơn nữa lại là vì tiếng cười của Tống Đình Phàm

Trần Lâm gác điện thoại, liền nhìn thấy cha mẹ Trần nhìn cậu kì quái. Trương Bá Quang khi nãy nhấn chuông cửa, tuy rằng đang ngồi yên những nhân tình sáng đến trời

Vừa rồi, Trần Lâm đứng gần phòng kho nói chuyện điện thoại, nơi đó ánh sáng tối hơn trong nhà, hơn nữa là ánh sáng da cam mờ mờ. Ba người kia chưa ai nói gì bởi vì ánh sáng vừa chiếu vào làm ánh mắt Trần Lâm sáng ngời, nụ cười tươi tắn vốn có của Trần Lâm bây giờ lại hiện lên nét tươi tắn khác. Tóm lại ba người cùng nhau tán thành, trong nháy mắt kia, Trần Lâm rất xinh đẹp. Có lẽ dùng từ xinh đẹp để miêu tả một nam nhân luôn không thỏa đáng, bất quá đó là từ đúng nhất với Trần Lâm vừa rồi

Trương Bá Quang đến biếu trà cho nhà Trần Lâm. Từ khi thấy biểu tình kia của cậu, nội tâm hắn liền ở trong tình trạng bất an, hắn muốn biết vừa rồi Trần Lâm nói chuyện điện thoại với ai, hắn muốn biết có phải người kia làm Trần Lâm cười như vậy, hắn muốn biết Trần Lâm có phải hay không vì người kia mới cười như vậy... Rất nhiều điều muốn biết... Cuối cùng khi ra về, trong lòng hắn vẫn tràn ngập chầm chầm hỏi... Nguyên lai, ở một nơi mình không biết, người mình nhiều năm tâm tâm niệm niệm vẫn có vẻ mặt kinh người như thế, đây là điều mình chưa thấy bao giờ...

Giống như nháy mắt kia, đều phá hủy hết thấy nhận thức của Trương Bá Quang với Trần Lâm

Trần Lâm tuy bị ba người nhìn chằm chằm cũng có chút xấu hổ nhưng vẫn không hỏi gì

Buổi chiều, Trần Lâm cùng ba Trần vào bếp giúp mẹ nấu ăn, mẹ Trần giống như vô tình hỏi, “Con trai, khi nào ra mắt bạn gái cho chúng ta biết a?”

Bàn tay đang làm thức ăn dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục, “Mẹ, con.... con còn chưa có bạn gái!”. Trần Lâm hơi khấn trương trong lòng, với ý đồ của mẹ Trần, cậu chỉ có thể tìm một đáp án bên ngoài sự thực trước tiên. Cậu, quả thật không có bạn gái!

– “Nga, như vậy a, mẹ còn tưởng con có bạn trai rồi”

– “Khụ... khụ khụ..., em, em sao lại nói như vậy, Tiểu Lâm là con trai, bạn trai cái gì a!”. Ba Trần ngồi bên cạnh bị câu nói của mẹ Trần dọa cho sặc sụa. Không biết người ta nghe câu nói kia của mẹ Trần, có biết rằng nàng là khuê nữ có con trai không?

Mẹ Trần vẫn không ngại ngần gì, xuy xuy ba Trần. Không ai biết câu nói kia tốt cùng là mẹ Trần vô tình hay cố ý. Chỉ là khi Trần Lâm nghe xong câu nói của cha, da mặt cũng có điểm đỏ ửng

Đến hết Tết mẹ Trần cũng không nhắc lại chuyện này

Ba người nhà Trần Lâm đón Tết thực truyền thống, buổi trưa ba người bận bịu chính là giúp mẹ Trần chuẩn bị một bữa tiệc lớn vào giao thừa. Ăn uống no đủ, cả nhà bắt đầu cùng nhau xem TV. Vừa xem TV vừa cùng nhau ăn bữa cơm tất niên. Tuy rằng ăn Tết truyền thống không chút mới mẻ, nhưng một nhà ba người đều thực hưởng thụ bầu không khí này. Có gì vui vẻ hơn việc cả nhà nhàn rỗi ngồi bên nhau, ngẫu nhiên vui đùa hạnh phúc?

Đêm giao thừa năm nay cũng như vậy, nhất là hài kịch làm cả nhà Trần Lâm lớn tiếng cười vang. Trần Lâm không chán ghét việc này, trái lại còn rất ưa thích, có thể bởi vì từ nhỏ đã như vậy nên Trần Lâm chưa bỏ qua đêm giao thừa nào. Nếu muốn hỏi những tiết mục nổi tiếng hằng năm, cậu cũng có thể một hai ba vanh cách kể tên

Chợt nghe mẹ Trần vừa ăn bánh chẻo vừa nói, “Ai nha, mẹ không thích xem Chu Quân diễn, hắn không có cổ, mặc quần áo sẽ mau chết hơn. Đồi dào đồi dào...”. Nhưng cuối cùng cũng không đồi dào

Khó coi, khó coi quá, mẹ Trần sẽ ồn ào như vậy trong chốc lát, nhưng hai cha con Trần gia không thấy phiền, ngược lại còn rất hưởng thụ, cả nhà đoàn tụ lúc nào cũng náo nhiệt như vậy!

Ăn bánh chẻo xong, Giao thừa mới bắt đầu được một nửa, còn 3 tiếng nữa mới sang năm mới. Vì thế dọn dẹp một chút, bày ra một chút đồ ăn vặt, ba người Trần gia lại tiếp tục xem truyền hình. Gia đình Trần Lâm là như vậy, năm nào cũng kiên trì xem hết đêm giao thừa, đợi thời khắc bước sang năm mới. Trong tiểu khu của bọn họ, 12h sẽ có pháo hoa, là chính quyền chuyên môn tổ chức, người thường muốn phóng cũng không có cơ hội. Chỉ có thể nhìn đã mắt

Trong TV bắt đầu đếm ngược, nhà Trần Lâm đều chạy ra ban công, đợi xem pháo hoa mỹ lệ lung linh phi phàm. Mẹ Trần lúc ấy sẽ giống tiểu hài nhi, nói nhao nhao nàng cũng muốn phóng cũng muốn phóng, nhưng hàng năm nàng đều không được phóng

Xem pháo hoa xong, trở lại phòng, Trần Lâm cầm điện thoại định gửi tin nhắn chúc mừng năm mới cho Tổng Đình Phàm. Nhưng di động của cậu lại nhận được một tin nhắn trước tiên— đến từ Quang ca, “Trần Lâm, anh thích em”

Năm chữ, một dấu phẩy. Vô cùng đơn giản lại khiến hai mắt Trần Lâm choáng váng, trong lòng như bị nện một tảng đá to. Cậu nên nói thế nào? Cậu nên trả lời thế nào? Cậu có thể nói thế nào? Cậu có thể trả lời thế nào

Trần Lâm lẳng lẳng cầm điện thoại, trả lời cũng không phải, không trả lời cũng không phải. Mẹ Trần nhìn con trai đang ngốc lẳng, “Ai, con trai, đừng thất thần, sang năm mới rồi, nhanh lên cho ba mẹ chúc tết”

Trần Lâm cất điện thoại vào túi. Trong lòng cười khỏ, Quang ca, mừng năm mới, anh cho em một món quà thật lớn a!

Ba Trần mẹ Trần ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, con trai họ đứng đối diện. Trần Lâm nhìn biểu tình nghiêm túc của cha mẹ liền biết bọn họ có chuyện muốn nói. Vì thế tạm thời không nghĩ đến tin nhắn kia của Trương Bá Quang. Thực sự chăm chú đáp lại hai người

– “Ba, mẹ, chúc hai người năm mới hạnh phúc! Thân thể khỏe mạnh, bình an!”. Trần Lâm cúi 90 độ

– “Ân, chúc nhị hoàng tử của mẹ năm mới hạnh phúc! Sang năm có thể thực hiện giấc mộng! Mỗi ngày vui vẻ! Vĩnh viễn anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong”

– “Mẹ...”. Trần Lâm đỏ khốc đỏ cười nhìn mẹ

– “Cấp, Tiểu Lâm, đây là lì xì, ba mẹ lì xì năm mới cho con”. Ba Trần đã chuẩn bị sẵn một bao lì xì đưa cho con trai

Trần Lâm nhận lấy, xúc cảm dâng trào

Mẹ Trần vội vàng thúc giục, “Con trai, con trai, mau mở ra nhìn xem, nhìn xem”

Mẹ Trần gấp đến không đợi được, Trần Lâm mở bao lì xì, rút ra một chi phiếu— 10 vạn tệ

– “Mẹ, này..., ba... hai người đây là...”. Trần Lâm có chút không biết làm sao

– “Con trai, này xem như ba mẹ tài trợ quỹ cho con. Chúng ta đều biết giấc mộng của con, muốn mở cửa tiệm của riêng mình...”

– “Ba... Hai người làm sao lại biết?”

– “Con là con trai của chúng ta, chúng ta sao không biết!”. Mẹ Trần trừng mắt, ý bảo: con trai mình thật là khờ!

– “Con sau khi tốt nghiệp, không vào công ty mà lại chọn lựa cửa hàng mắt kính của Bá Quang, không phải vì muốn học hỏi kinh nghiệm, hơn nữa cũng thuộc ngành dịch vụ, có thể tiếp xúc với nhiều người sao?”. Ba Trần nói ra những suy nghĩ giấu trong lòng vài năm qua, nhưng cũng là lời rất hiểu con trai mình

– “Ba...”. Mắt Trần Lâm đã hơi phấp phồng. Tiếng ‘Ba’ kia cũng nghẹn ngào thẹn thùng. Đêm nay đích xác tình cảm rất nhiều

– “Yêu, nhìn hai cha con xem, cảm động a! Con trai, con ngốc a, con lớn như vậy còn được cha mẹ cho tiền tiêu, con không mừng lắm thì thôi còn khóc cái gì hả con!”

Trần Lâm bước tới ôm chầm lấy mẹ, “Cảm ơn mẹ”

Câu này từ khi Trần Lâm học xong cấp 2 mẹ Trần chưa được nghe lại. Điều có nghĩa là ‘Mẹ’, nhưng hai tiếng ‘Mẹ Mẹ’ như vậy lâu rồi chưa được nghe lại. Mẹ Trần nghe xong trong lòng cảm động, mũi chua chua

– “Được rồi, được rồi, mẹ đi hấp bánh trôi, ăn nhanh rồi ngủ. Ngày mai, không, hôm nay mẹ muốn đi dạo phố!”

41. Chương 41: Chương 41

Khi Trần Lâm nằm trên giường đã là 2 giờ sáng, cậu lại không buồn ngủ

Tin nhắn của Quang ca như thế nào trả lời? Không trả lời, có thể chứ? Thực rõ ràng, không trả lời là quyết định sáng suốt nhất. Thế còn, trả lời? Nhưng mà, trả lời như thế nào? Trần Lâm cảm di động trần trọc trên giường

Một đêm, Trần Lâm nghĩ không ra đáp án, cuối cùng vẫn không ngừng để Chu công triệu hoán, ngủ

Ngày hôm sau, 9h sáng, mẹ Trần đang hấp bánh chẻo phát hiện còn trai còn chưa tỉnh, liền đi gọi

Mẹ Trần nhìn bông mắt trên mặt con trai, đau lòng. Nàng như thế nào không biết con có tâm sự. Hôm qua từ khi nhận được tin nhắn, con trai liền mất bình thường ngay lập tức. Nếu con không nói, người làm mẹ như nàng đương nhiên cũng không hỏi. Nàng tin tưởng con mình có thể xử lý tốt. Dù sao, Trần Lâm từ nhỏ đều làm họ yên tâm như vậy

Mười giờ đúng, gia đình Trương Bá Quang đến nhà Trần Lâm chúc Tết

Nhìn thấy Trương Bá Quang, Trần Lâm liền lược bỏ những xấu hổ trên mặt, nhìn không ra bất kì biểu hiện gì khác thường. Cha mẹ Trương Bá Quang đã chúc Tết xong, bốn vị lão nhân để hai người trẻ tuổi thoải mái nói chuyện phiếm. Trần Lâm trong lòng thật muốn nói với Trương Bá Quang, hơn nữa cậu cũng không nghĩ sẽ giấu diếm quan hệ của mình và Tống Đình Phàm

Chỉ là cậu không rõ, tại sao đột nhiên Quang ca lại nói... thích mình? Chẳng lẽ nhiều năm qua Quang ca đối tốt với mình không phải vì tình cảm huynh đệ sao? Trần Lâm rất muốn nghĩ sâu thêm, chính là nhìn thấy đôi mắt Trương Bá Quang bây giờ tràn ngập cấp thiết, khẩn cầu, thậm chí còn có chút sợ hãi; cậu buông tha hết thảy mọi suy nghĩ sâu xa, cậu không nghĩ sẽ đào sâu thêm nữa. Bằng không những điều mình nợ Quang ca, chỉ sợ, càng ngày càng nhiều. Ân tình đó, đừng nói cha mẹ không trả được, chính mình cũng không trả nổi!

– “Đêm qua ngủ không ngon sao?”. Khi hai người đi vào phòng Trần Lâm, Trương Bá Quang mới mở miệng hỏi

Người trước mắt, bông đen rõ ràng trên mặt như vậy, khuôn mặt vốn trắng hồng, giờ phút này, không, từ khi nhìn thấy mình đi vào cửa, liền hiển nhiên có chút trắng tái. Trong lòng Trương Bá Quang lóe lên từng đợt không đành lòng cùng đau lòng. Hắn biết cậu luôn luôn không thể thức khuya. Cậu như thế, là vì tin nhắn kia của mình sao? Trương Bá Quang không ngừng thăm hỏi trong lòng: mình, đây là đang ép cậu ấy sao?

Trần Lâm không lên tiếng, qua hồi lâu mới thông thả nói, “Anh không phải cũng không ngủ ngon sao?”. Trần Lâm không phải kẻ máu lạnh, không phải không nhìn thấy Trương Bá Quang hai mắt vẫn còn hằn tơ máu, hai tay khấn trương nắm thành quyền, hơn nữa Trương Bá Quang mở lời quan tâm, Trần Lâm vô pháp mở miệng cự tuyệt. Chỉ là phương thức cự tuyệt lần này, cậu, còn không biết nói sao cho phải

– “Anh rất tốt, hôm qua chỉ hàn huyên với ba anh chốc lát”

Trần Lâm rõ ràng không tin câu trả lời lấy lệ kia của hắn, liếc mắt một cái. Trương Bá Quang có chút xấu hổ, “Ách, haha, là không ngủ đủ giấc”

Trần Lâm mặc hồi lâu. Trần Lâm mở miệng, “Quang ca, tin nhắn kia...”

Trương Bá Quang cất bước đến trước mặt cậu, nghiêm túc nói, “Tiểu Lâm, anh là thật lòng!”

Trương Bá Quang không phải vì xúc động nhất thời mà gửi tin nhắn kia, hắn thâm tư thực lực hết mọi kết quả sau khi thăng thần cùng Trần Lâm. Vô luận được tiếp nhận hay cự tuyệt. Là, hắn không thể không thừa nhận, trước khi hắn thiếu dũng khí, nhưng từ khi Trần Lâm gặp Tống Đình Phàm, hắn lại có đủ dũng khí hạ quyết tâm nói cho cậu. Từ một khía cạnh nào đó, hắn thậm chí còn phải cảm ơn Tống Đình Phàm

Trương Bá Quang nghiêm túc trình trọng như vậy làm lòng Trần Lâm run lên. Cho dù đã biết chuyện Quang ca thích mình, nhưng nghe người này nói ra miệng, Trần Lâm vẫn khiếp sợ! Nếu không phải đã gặp

Tổng Đình Phàm, Trần Lâm sẽ nghĩ tin nhắn kia của Trương Bá Quang là ca ca vui đùa đệ đệ. Nhưng cậu cuối cùng vẫn gặp được Tổng Đình Phàm, mà quan hệ hai người lại trở thành như vậy

Nghĩ đến Tổng Đình Phàm, Trần Lâm bình tĩnh hơn nhiều, ngẩng đầu nhìn lại Trương Bá Quang, thái độ cũng đậm nhiên khinh mạch rất nhiều. Trần Lâm biết, cậu phải làm như vậy!

– “Từ khi nào?”

– “... Anh... Anh cũng không biết, có lẽ là khi em ngồi trên bậc thang nhìn anh vui chơi, ánh mắt thủy chung hâm mộ anh; có lẽ là khi em vào trung học, ngồi sau xe anh đi học; có lẽ là khi em gọi anh là Quang ca; có lẽ là khi em lớn lên, lại chỉ thể hiện bản tính trẻ con khi gặp anh; có lẽ.... Nhớ không rõ, đợi khi chính anh ý thức được, thì anh đã hâm sâu trong cảm xúc này....”

Trần Lâm nhìn Trương Bá Quang lâm vào hồi ức, hưởng thụ như thế mà hạnh phúc như thế, ánh mắt đậm nhiên khinh mạch của cậu cũng nhu hòa rất nhiều

– “Tại sao... không nói cho em biết?”. Trần Lâm xấu hổ lí nhí hỏi

– “Nói cho em? Anh làm sao dám, làm sao dám.... anh không nghĩ... cũng không muốn em đi trên con đường này. Em sạch sẽ tinh khiết như vậy. Anh luyến tiếc, luyến tiếc....”. Trương Bá Quang dường như muốn khóc

– “Vậy anh, tại sao bây giờ lại nói?”

Trần Lâm hỏi một câu, tâm tình Trương Bá Quang liền trầm xuống một phần

– “Vì sao, vì sao.... nếu không nói anh sợ sau này sẽ không có cơ hội....”. Nhân tình thẳng tắp nhìn Trần Lâm, “Hoặc là nói, anh không còn cơ hội đi?”. Không biết hẳn hỏi chính mình hay là hỏi Trần Lâm

– “Quang ca, em không có ý giấu diếm anh. Đêm qua, nếu anh tiếp tục hỏi, em cũng sẽ đều nói cho anh nghe”. Đôi mắt nhìn Trương Bá Quang không chút lẩn tránh lừa gạt, Trương Bá Quang không tin cũng khó

Trương Bá Quang lắc lắc đầu, ngồi trên giường Trần Lâm. Hai tay chống đầu, giọng nói thật u tối, “Em vì sao lại đáp ứng hẳn? Vì sao....”

Trần Lâm không trả lời, Trương Bá Quang cũng vì câu hỏi của mình mà bật cười. Nhưng tiếng cười cũng thật chua xót

– “Bắt đầu khi nào? Hai người biết nhau chỉ mới nửa năm, chẳng lẽ tình cảm nhiều năm như vậy của chúng ta vẫn không bằng sao?”. Trương Bá Quang vừa nói xong, Trần Lâm cơ hồ dùng ánh mắt khó tin nhìn hẳn, Quang ca, đây là lời Quang ca luôn nổi bật, làm việc điềm tĩnh, khôi hài tự tin có thể nói sao? Hẳn thế nhưng lại dùng thời gian để cân nhắc tình cảm sâu cạn, thế nhưng hiểu nông cạn vấn đề, hẳn... Thế nhưng lại hỏi như vậy

Trần Lâm giật mình, nhưng cũng minh bạch tức khắc, cậu phải cự tuyệt hoàn toàn! Chỉ có thể lạnh lùng đậm nhiên đến cùng! Cậu sẽ không để Quang ca có bất kì hi vọng nào, bởi vì không có khả năng. Hiện tại nếu do dự, để Quang ca nuôi hi vọng, vậy những gì Trần Lâm mắc nợ hẳn vĩnh viễn sẽ trả không xong. Cậu tình nguyện để Quang ca trách cậu, trách cậu lạnh lùng, trách cậu tuyệt tình, cũng không thể để hẳn tiếp tục hâm sâu trong tình cảm ấy. Cậu, Trần Lâm, không dư thừa tình cảm đến vậy

– “Quang ca, vấn đề đó, anh không nên hỏi...”. Ngữ khí Trần Lâm tuy nhẹ nhàng chậm rãi nhưng mang theo hàm ý trách móc

– “Tại sao anh không nên hỏi, tại sao không nên hỏi, em nói cho anh biết, nói cho anh biết đi!”. Trương Bá Quang hét to lên

Cũng may nhà Trần Lâm cách âm rất tốt, nếu không, bây giờ chỉ sợ bốn cặp mắt ngoài kia đều đã liếc vào đây

Trần Lâm mất tự nhiên nhú nhú mày, trong lòng lại đau thương mấy phần. Cậu không nghĩ chỉ vì mình, một người sự nghiệp thành công, trước nay đều bày mưu tính kế kĩ càng bây giờ lại thất thố như vậy

– “Quang ca, tháng sau em từ chức!”. Trần Lâm như không nghe tiếng hét kia, khư khư cố chấp biểu đạt ý kiến của mình. Âm thanh tuy nhẹ, nhưng cũng đủ để người đang xúc động kia nghe rõ

Trương Bá Quang cứng người, Trần Lâm nhìn, trong lòng cười khỏ, chỉ sợ tâm cũng cứng ngắt như vậy đi. Trương Bá Quang cơ hồ dùng ánh mắt oán hận nhìn Trần Lâm, cậu, dùng cách này để cự tuyệt mình! Đủ ác độc! Hắn không biết người mình luôn nhất tâm chiếu cố khi nào lại trở nên quyết tuyệt như vậy

Ánh mắt Trần Lâm vẫn nhìn thẳng không do dự. Khi hai người sắp giằng co không nổi nữa, vẫn là Trương Bá Quang mở lời trước

– “Nhất định phải thế sao?”. Không cần Trần Lâm trả lời, Trương Bá Quang đã ra đến cửa phòng cậu, cuối cùng còn nghe được tiếng sập cửa chói tai. Bốn vị lão nhân đang nói chuyện trong phòng khách kinh hách. Bốn mặt nhìn nhau

Mẹ Trần phản ứng trước tiên, đi vào phòng con trai, nhìn thấy Trần Lâm đang đứng ngốc lảng. Mẹ Trần vỗ nhẹ vai con, “Làm sao vậy?”

Trần Lâm không muốn nói dối, cũng biết lan man không được với mẹ. Trả lời mẹ Trần, “Con nói với Quang ca mình từ chức”. Mẹ Trần liền hiểu ra, đây là việc không sớm thì muộn con trai sẽ làm, nhưng vẫn không ngờ lại sớm như vậy. Mà thái độ của Trương Bá Quang cơ hồ cũng... quá mức kịch liệt

Sau đó cha mẹ Trương Bá Quang cũng vội vàng cáo từ, về nhà xem con trai. Khách khứa đi rồi, ba Trần liền thấy mẹ Trần từ phòng con đi ra, ánh mắt uy hiếp: không được đến hỏi con!

Vì việc này là năm mới của Trần Lâm không được thư thái, thậm chí là lo lắng. Cậu không ngừng nghĩ, có phải hay không sau này cậu không có cơ hội gọi Quang ca nữa? Có phải hay không sau này hai người sẽ thành xa lạ? Có phải hay không tình cảm mười mấy năm tích lũy, vì tình cảm một người biến chất mà không tồn tại nữa?

Trần Lâm không nghĩ sự tình lại thành vậy, nhưng cậu cũng biết nếu mình lấy lý do bọn họ là huynh đệ ra cự tuyệt Quang ca, mình xem hắn là ca ca mà nói linh tinh, thì không chỉ vũ nhục Trương Bá Quang, cũng vũ nhục nhiều năm tình cảm huynh đệ của mình với hắn. Hoặc lý do hợp lý nhất, Trần Lâm có thể thẳng thắn nói đến Tổng Đình Phàm. Nhưng nói vậy lại đã kích đến lòng tự trọng của Quang ca. Trần Lâm cậu dù quyết tuyệt thế nào cũng không làm như vậy được

Cho nên cậu giải thích qua loa, dùng thái độ lãnh đạm của mình mà xem nhẹ tình cảm của Quang ca

Trên thực tế, Trần Lâm luyến tiếc rất nhiều, nhưng cậu cũng rõ ràng, triệt triệt để để biết rằng, cậu cùng Quang ca sẽ không bao giờ được như trước kia. Có lẽ Quang ca vẫn còn trách cậu đi

Mùng 6, Trần Lâm quay lại cửa hàng làm việc. Chuẩn bị xong hành lý, Trần Lâm ở trong phòng liền nhìn thấy xe của Trương Bá Quang dưới lầu. Giờ khắc này, Trần Lâm cười

– “Vẫn là nhìn thấy Tiểu Lâm tươi cười, Quang ca trong lòng rất thoải mái. Tiểu Lâm khinh mạch với anh như vậy, Quang ca không... muốn nhìn thấy nữa...”. Trương Bá Quang đến trước mặt Trần Lâm, sờ sờ tóc cậu. Lần này, Trần Lâm không tránh đi

– “Quang ca...”. Trần Lâm có chút kích động nhìn Trương Bá Quang. Cậu nghĩ, có lẽ cậu và Quang ca còn có thể như xưa

– “Tốt lắm tốt lắm, không nhắc lại nữa. Lên xe đi, anh đưa em về”. Trương Bá Quang thôi thôi táng táng mang Trần Lâm vào xe, sau đó dừng lại nói lời xin lỗi cha mẹ Trần vì thái độ của mình hôm Tết

Khi chỉ còn lại hai người, bầu không khí xấu hổ bao trùm

– “Khụ, ách, Tiểu Lâm, cảm xúc của anh lúc đó không được tốt, em đừng trách anh a!”. Trương Bá Quang vừa nhìn sắc mặt Trần Lâm vừa ăn năn

Trần Lâm lắc lắc đầu. Hai mắt nhìn về trước, không nói gì

– “Thật muốn từ chức sao? Lời anh nói hôm đó, em đừng để tâm”. Khi Trương Bá Quang nói nửa câu sau, hai mắt mở to muốn quan sát sắc mặt của Trần Lâm nhưng lại nhìn như đang chuyên tâm lái xe

– “Quang ca, anh biết em không sớm thì muộn cũng sẽ từ chức”. Trần Lâm bình tĩnh nói

– “... Chỉ là, vì anh em mới từ chức sớm như vậy sao?”. Trương Bá Quang có chút ảm đạm

– “Quang ca, không phải do anh ép, mà là chính em lựa chọn”. Trần Lâm nói một câu không chút ý tứ trách móc nào, nhưng cũng làm lòng Trương Bá Quang một trận lạnh lẽo

Hắn rõ ràng ý thức được, Trần Lâm, là đang vạch rõ giới tuyến với hắn

Trần Lâm trước giờ đã vậy, hắn biết, chỉ cần để người khác từ bỏ ý định, Trần Lâm lúc nào cũng lãnh đạm nhẹ nhàng nói, nhưng cũng đủ để người khác minh bạch ý tứ của cậu. Hắn cũng không ngại thái độ như vậy, ngược lại, gần đây năm, Trần Lâm đều đối xử với mọi người chung quanh như vậy. Trương Bá Quang trước kia đều cười nhìn Trần Lâm thường xuyên dùng phương thức này mà cự tuyệt, tuy không làm tổn thương người khác, nhưng cũng chưa từng thân cận. Khi đó hắn âm thầm cao hứng, Tiểu Lâm của hắn chưa bao giờ đối xử với hắn như vậy. Hiện giờ, chẳng lẽ mình cũng thành người khác trong mắt cậu ấy rồi sao?

Mình nhiều ngày như vậy không gặp Trần Lâm, liền là nghĩ làm cho hai người đối một loại ở chung. Trương Bá Quang hắn không phải ngốc tử, có những việc nếu đã phóng lao, giấy trắng mực đen rõ ràng, nếu muốn xem như chưa có gì xảy ra thì không có khả năng. Hắn biết hiện tại mình có lẽ không chiếm ưu thế, nhưng cũng không có nghĩ mình không có ưu thế. Nam nhân kia, Trần Lâm nếu có thể yêu nam nhân, như vậy tỉ lệ thành công của hắn cũng sẽ lớn hơn. Tâm tình điều chỉnh như vậy, hắn mới có dũng khí đối mặt Trần Lâm. Nhưng không ngờ, Trần Lâm lại muốn đặt hai người ở một vị trí khác. Hắn, là thành người lạ trong mắt cậu

Trên đường đi hai người không nói gì

Trần Lâm vốn nghĩ Trương Bá Quang chủ động đến đón mình, hắn là không có để tâm chuyện kia. Nhưng cậu sai lầm, từ khi cậu vào xe ngồi, vô ý bắt gặp ánh mắt của Trương Bá Quang. Trần Lâm biết mình sai lầm, rất sai lầm, bọn họ thật không trở về như trước được. Đôi mắt kia tràn ngập quyền uy không buông tha mình, thâm tình nhìn khiến mình vô pháp nhìn thẳng, chỉ có thể dời mắt chỗ khác. Tại nghe Trương Bá Quang nói mình đừng lưu tâm, nhưng đối diện với đôi mắt kia, Trần Lâm làm sao không lưu tâm?

Nếu Trần Lâm không gặp được Tống Đình Phàm, có lẽ cậu cũng đọc không được nhãn thần của Trương Bá Quang, chính mình trước kia không biết tình cảm Quang ca dành mình, đến cùng cũng chỉ vì tiềm thức cũng không nghĩ ra. Nếu hắn nhất định luôn dùng ánh mắt ấy nhìn mình, chính mình rất có khả năng là người ra đi

Trở lại cửa hiệu, Trần Lâm nói, “Quang ca, trong một tháng em sẽ làm tốt mọi công tác, cũng sẽ giao đãi hết thầy với mọi người mới rời đi”

– “Tiểu Lâm, em... em thật không cần rời đi nhanh như vậy. Em cũng biết, anh sẽ không bức em”. Giọng nói Trương Bá Quang lúc này đã thập phần am ái

Thái độ Trương Bá Quang càng khiêm tốn, Trần Lâm càng kiên quyết. Quang ca của cậu không phải như thế, không thể để Quang ca chỉ vì mình mà biến thành như vậy

– “Quang ca, không phải bởi vì anh, anh biết không? Năm mới ba mẹ đã lì xì cho em mười vạn tệ, haha, anh cũng biết em sẽ dùng vào việc gì, không phải sao?”. Giọng nói Trần Lâm tuy nhẹ nhàng, nhưng đủ uyển chuyển từ chối ý định giữ cậu lại của Trương Bá Quang

Trương Bá Quang chăm chú nhìn Trần Lâm không chớp mắt, như là muốn nhất định phải tìm ra đáp án từ mắt Trần Lâm

Trần Lâm bất đắc dĩ thở dài, “Là, em thừa nhận anh cũng là một nguyên nhân làm em từ chức sớm hơn kế hoạch. Nhưng mà, Quang ca, anh không hiểu sao? Tiểu Lâm không thể mãi lưu lại đây”. Lời nói Trần Lâm đủ mềm mại như biểu thị cho tâm tính yếu ớt của mình, cũng cho Trương Bá Quang một kích cuối cùng. Hắn, tối không chấp nhận nhìn Trần Lâm ủy khuất. Hắn, chỉ có thể để cậu rời đi

Bốn mắt nhìn nhau, không nói gì

– “Em đệ đơn từ chức đi”. Nói xong, không chút do dự xoay người đi. Khi tay đặt trên vô lăng, nhin không được lại hỏi, “Anh còn là Quang ca của em không?”

– “Đương nhiên còn, vĩnh viễn đều như vậy!”. Nhưng mà, anh hãy từ bỏ tình cảm với em đi. Trần Lâm vẫn không thể nhẫn tâm nói ra câu cuối cùng.

Cầm di động gửi đi một tin nhắn– em đã trở về. Trần Lâm yên lặng dọn dẹp. Cậu, tựa hồ nhớ người kia. Nhất là khi nghe Quang ca thông báo

42. Chương 42: Chương 42

Mấy người Tống Đình Phàm hiện tại vẫn ở Bắc Kinh, một cái Tết âm lịch, bọn họ không bận việc gì ngoài xã giao bên bàn rượu. Trừ bỏ việc nhìn thấy trước mắt đỏ thắm mới cảm giác được chút không khí năm mới, còn lại căn bản cũng không ý thức được Tết đã qua

Trần Lâm gặp lại Tống Đình Phàm là tối mùng 8, khi cậu gửi tin nhắn kia được hai ngày. Ba người phong trần mệt mỏi trở về, vào đến phòng ngủ Trần Lâm đều là bộ dạng đói lang phác hổ. Trần Lâm hỏi rõ ràng mới biết từ giữa trưa bọn họ chưa ăn gì, vội vàng xử lý công việc rồi quay lại đây. Bởi vì công việc ở Bắc Kinh cơ bản đã đi vào quỹ đạo, nhưng công tác ở đây vẫn chưa kết thúc.

Không còn cách nào khác, vừa xong việc ở Bắc Kinh, bọn họ liền vội chạy về bên này

Vốn định ra ngoài ăn, nhưng Lưu Dụ lắc đầu ý bảo có chết cũng không đi, hơn mười ngày, cơ hồ ngày nào bọn họ cũng uống rượu, bây giờ không muốn ăn gì. Vì thế Trần Lâm liền đi vào phòng bếp hâm bát canh chân giò, chiên trứng cho bọn họ ăn

Lúc ăn Lưu Dụ liền tiếp khoa trương khen Trần Lâm nấu rất ngon, Tống Đình Phàm cũng không khỏi kinh ngạc. Nhưng khuôn mặt Trần Lâm lại rất mất tự nhiên tươi cười, không nói gì thêm

Ăn uống no đủ, Trần Lâm lại pha trà cho bọn họ, cũng mang ra một ít đặc sản tô bình hỏa quả từ nhà ra, bọn họ hạp hạp nha, tiêu tiêu thực. Mấy thứ kia vỏ rất nhiều, ăn đến cả phòng Trần Lâm toàn là bao bì, trong đó Lưu Dụ có công lao lớn nhất. Đêm nhanh đến 11h, Tống Đình Phàm không ngừng lạnh mắt nhìn hai người kia, nhưng Mục Kiệt Lưu Dụ làm như không thấy, vẫn tiếp tục vừa ăn vừa khen ngon

11h30, hai người quả thực không chịu được ánh mắt lạnh lẽo của Tống Đình Phàm bắn thẳng mình nữa, hạ vũ khí đầu hàng, xám xịt đi ra. Kì thật Mục Kiệt nói mình phải đi, nhưng lại không đi, ánh mắt phiêu phiêu liếc Tống Đình Phàm, phiêu phiêu liếc Trần Lâm. Ban đầu Trần Lâm không biết ý tứ gì, nhưng nhiều lần như vậy, cậu là gốc tử mới không hiểu được

Hơn nữa hai người kia vẫn luôn vô tình hữu ý hỏi, “Ai, Đình Phàm, lúc nào chúng tôi phải đi a?”, “Trần Lâm có phải hay không đã muốn nghỉ ngơi?”, “Đình Phàm, cậu sao không nói lời nào a?”, “Có phải hay không cậu còn suy nghĩ khác a?”. Mỗi người một câu, Lưu Dụ Mục Kiệt phối hợp thật ăn ý

Khi hai người rời đi, căn phòng vốn âm ỉ tức khắc liền yên tĩnh trở lại. Trần Lâm tiễn hai người kia ra ngoài, Tống Đình Phàm căn bản không hề động. Chỉ nhất định ngồi trên sofa

Trần Lâm vào, giường mất liền ngã vào con người tối đen của Tống Đình Phàm. Tống Đình Phàm vẫy tay, Trần Lâm lại đỏ mặt như búp bê gỗ. Kì thật từ khi Tống Đình Phàm nói sẽ lưu lại cậu đã không thể khôi phục biểu tình bình thường

Ôm người vào lồng ngực, nửa người Trần Lâm đều đặt lên người Tống Đình Phàm. Một chiếc hôn liền không cẩn thận như vậy mà bắt được. Trần Lâm không kháng cự, thành thành thật thật để Tống Đình Phàm dò xét trong khoang miệng mình, nghiền chuyển dây dưa, cắn ngao khằng phệ, bao nhiêu cũng không đủ, mãi đến khi Trần Lâm có chút khí nhược, Tống Đình Phàm mới buông cậu ra. Trần Lâm rõ ràng cảm giác trong miệng Tống Đình Phàm còn sót lại vị tô bình, vừa rồi Tống Đình Phàm ăn hơi nhiều, xem ra hẳn ưa thích nhưng loại bánh lợc hàm lợc ngọt và mang vị giòn a

Lẳng lẳng ôm nhau hồi lâu, Tống Đình Phàm mới mở miệng

– “Nói cho anh biết, làm sao vậy?”. Giọng điệu chân thật đáng tin. Từ khi nhìn thấy Trần Lâm, Tống Đình Phàm liền cảm giác sau kì nghỉ Tết trở về, thiên hạ trước mắt tựa hồ mang chút phiền não. Không có lí do gì, chỉ là hẳn cảm giác vậy

Trần Lâm cả kinh, người nhạy cảm này lúc nào cũng trầm tĩnh như vậy

– “Quang ca...”. Trần Lâm không biết phải mở miệng thế nào

Nhưng có người nói giúp cậu, “Hắn rút cuộc thổ lộ với em rồi?”

Hai tay Trần Lâm lập tức chống lên vai Tống Đình Phàm, mở to hai mắt, nâng nửa người dậy, “Làm sao anh biết?”. Ngờ khi không chút che dấu những kinh ngạc bên trong

Tống Đình Phàm nhìn đôi môi vừa mới bị hôn đến kiêu diễm ướt át kia khe khẽ, trong lòng có chút khác thường, hạ mắt mới nói, “Lần đầu tiên khi gặp hắn ở nhà ăn, ánh mắt hắn nhìn em”.

Ý tại ngôn ngoại, ngắn gọn nhưng đủ để Trần Lâm minh bạch. Đúng vậy, Tống Đình Phàm là người thế nào, trách không được hai lần hắn gặp Quang ca, mình đều cảm giác không khí có chút quỷ dị

Nhìn ánh mắt Trần Lâm dần dần sáng tỏ, Tống Đình Phàm di động cơ thể, càng tiện lợi ôm Trần Lâm trước ngực, khiến cho Trần Lâm nghiêng người ngồi trên người mình. Điều chỉnh tư thế thoải mái xong, Tống Đình Phàm lại tiếp tục mở miệng, “Nếu không phải hắn, anh vốn có thể cho em nhiều thời gian hơn”

Trần Lâm ngây ngốc nửa ngày mới lý giải được câu nói này, ánh mắt toát lên ý cười, “Anh.... có phải hay không là ghen tị?”

Tống Đình Phàm nhún mày từ chối cho ý kiến, mà ý cười trong mắt Trần Lâm càng nồng đậm. Đột nhiên, ý cười trong mắt Trần Lâm thối lui, thân thể lại cứng còng, bởi vì bàn tay kia đã tiến vào da thịt mình loạn động dò xét

– “Anh...”. Đồ ửng leo đầy trên mặt, thậm chí là tai

Cậu hỏi như vậy vì muốn nhìn thấy bộ dạng quần bách của Tống Đình Phàm, đáng tiếc trộm gà không được lại còn mất nắm gạo, chính mình lại bị người khác trục lợi. Không cam lòng nhìn Tống Đình Phàm chiếm thế thượng phong

Tống Đình Phàm không thu hồi tay, cũng không động đậy, cúi đầu vào cổ Trần Lâm, hít thở hương vị đặc trưng trên người cậu, thanh âm ấm áp nói, “Theo anh về Bắc Kinh đi”

Trần Lâm không biết làm sao Tống Đình Phàm lại đột nhiên dùng ngữ khí mềm mại dung hợp như vậy nói với mình, cùng hắn về Bắc Kinh không phải chuyện đã sớm bàn xong rồi sao? Như thế nào ngữ khí của hắn, lúc này, lại có chút hương vị khẩn cầu?

Bất quá, Trần Lâm vẫn gật đầu đáp ứng, “Ân”

– “Em đã nói với Quang ca, tháng sau sẽ từ chức”

Tống Đình Phàm ngẩng đầu lên, “Việc khác thì sao?”. Trần Lâm có chút khó hiểu

Một lúc sau, Tống Đình Phàm mới nói hoàn chỉnh, “Việc khác đều không nói gì?”. Đến cùng vẫn là lòng dạ hẹp hòi, kì thật hắn muốn hỏi Trần Lâm từ chối Trương Bá Quang như thế nào, nhưng e ngại thể diện nên không hỏi ra lời

Trần Lâm lần này không phải trong mắt mỉm cười, mà là bật cười thất thanh

– “Haha, không có”

Lần này Tống Đình Phàm sững sốt, Trần Lâm là người lạnh lùng như vậy sao?

Trần Lâm không cười nữa, “.. Có thể coi là không nói gì, cũng có thể coi có nói gì. Quang ca... anh ấy hiểu rõ”. Giọng nói vừa thương cảm vừa thản nhiên, khiến Tống Đình Phàm ôm cậu thật chặt

Tống Đình Phàm cũng tự nhiên hiểu được, Trần Lâm thay đổi thái độ với Trương Bá Quang chỉ để hắn hoàn toàn hết hi vọng. Nhưng tận lực dựng nên vẻ lãnh đạm khinh mạch như vậy cũng khiến cho người trong ngực khổ sở ưu phiền, dù sao cậu cũng không muốn như vậy. Nhưng mà, nếu không như vậy, Trương Bá Quang sẽ không từ bỏ

Nhân tình Tống Đình Phàm lờ lờ một ý nghĩ sâu xa, có lẽ, hắn nên gặp Trương Bá Quang! Bất quá việc này không vội, trước tiên phải xử lí xong việc của Trần Lâm mới là điểm mấu chốt

– “Không cần một tháng, nửa tháng, nhiều nhất nửa tháng, chúng ta về Bắc Kinh”. Lúc này, giọng nói Tống Đình Phàm đã không còn mềm mại như vừa rồi mà hoàn toàn cương ngạnh, bá đạo, kiên định

– “Nhưng mà...”

Thấy Trần Lâm muốn mở miệng, Tống Đình Phàm trực tiếp đánh gãy, “Em đã nói với hần chuyện từ chức, nửa tháng đủ để em làm tốt việc bàn giao công tác, cũng đủ để hần tìm người thay thế”. Chỉ cần hần không có ý kéo dài thời gian! Tống Đình Phàm âm thầm nói thêm một câu trong lòng

Trần Lâm cúi đầu xem như ngầm đồng ý. Cậu không phải người dễ dàng để người khác tùy ý điều khiển, nhưng nhiều lần đối diện Tống Đình Phàm, cậu vô pháp cự tuyệt sự bá đạo cường ngạnh của hần, chính cậu cũng không biết vì sao. Nhưng thắng thần mà nói, cậu, không phiền chán

– “Kia... em muốn đề cử Tiểu Phàm lên chức cửa hàng trưởng với Quang ca. Xét lí lịch cá nhân, kinh nghiệm nghề nghiệp, năng lực công tác, Tiểu Phàm đều có thể đảm nhiệm”. Trần Lâm nói ra suy nghĩ trong lòng. Cậu vốn định nói với Trương Bá Quang, nhưng thời điểm Quang ca tiễn cậu về cửa hàng, không khí thực sự không thích hợp để đề cập đến chuyện này

Trần Lâm nói xong liền phát hiện Tống Đình Phàm chăm chăm nhìn cậu không chớp mắt. Hơn nữa, đồng mâu càng ngày càng thâm, Trần Lâm cơ hồ như sa vào. Cậu chậm nửa nhịp cảm giác, giống như đang ở giữa cơn lốc xoáy

Trần Lâm nhích người một cái, một khối hồng anh đã bị chạm vào, chính cậu cũng không biết tay Tống Đình Phàm khi nào lại chuyển đến vị trí kia, vừa mới... rõ ràng... còn đặt ngay eo. Một tay cậu đè lại bàn tay đang lộn xộn của Tống Đình Phàm, đỏ mặt nhìn hần, mắt hỏi, “Làm sao vậy?”

Tống Đình Phàm nhanh như chớp thiếp thượng môi Trần Lâm, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Chuyện của người ta, để người khác lo”. Trần Lâm vẫn khó hiểu, không biết Tống Đình Phàm nói ‘người ta’ là người nào, Tiểu Phàm hay Quang ca?

Tống Đình Phàm căn bản không trả lời cậu, trực tiếp chạm đến đôi môi hồng

– “Ân... Ô”. Tay Trần Lâm vốn đang chặn lại tay Tống Đình Phàm, không biết từ khi nào lại đặt trước ngực hần, làm thành một tư thế hoan nghênh dục cự vô cùng ám muội

Trần Lâm vẫn cứ bị động thừa nhận, đầu nóng bừng lên bởi những kích tình của Tống Đình Phàm, lại bị một nụ hôn sâu mơ hồ mang ý trừng phạt lay động. Lơ đãng, ngã xuống nền đất mấy người vừa bày bữa loạn thất bát tao. Trần Lâm giật mình, cấp tốc né đi đầu lưỡi còn đang muốn thám hiểm của Tống Đình Phàm, ngực phập phồng cao thấp thở gấp, dứt quãng nói, “Hô... Anh... Để em đi dọn sàn nhà đã”. Nói xong liền muốn đứng lên, lại bị Tống Đình Phàm giữ lại, một mảng da thịt được vuốt ve, nhất là hai khối trước ngực khiến Trần Lâm sợ run người

Tống Đình Phàm tuy rất không tình nguyện, nhưng vẫn thả người ra

Trần Lâm hoang mang bối rối vào phòng bếp lấy đồ quét dọn đi ra, mơ hồ bắt đầu thu dọn sàn nhà bẩn loạn. Tống Đình Phàm bất đắc dĩ cười thành tiếng, ai, Trần Lâm vẫn là thẹn thùng nhanh như vậy na!

– “Anh đi tắm rửa”. Không muốn làm người trước mắt tiếp tục gấp gáp, Tống Đình Phàm bỏ lại một câu rồi đi vào phòng vệ sinh của Trần Lâm

Bởi vì trước đó Tống Đình Phàm có ngủ lại nhà Trần Lâm, nên những đồ dùng sinh hoạt thiết yếu, mấy bộ quần áo ngủ của người kia Trần Lâm đều để sẵn. Vô luận là bàn chải đánh răng, khăn mặt, khăn tắm, dép lê, thậm chí là quần con đều có

Trần Lâm nghe câu ‘anh đi tắm rửa’ kia của Tống Đình Phàm, thân thể lại cứng còng, tay đang cầm chổi cũng toát mồ hôi, đầu thấp đến không thể thấp hơn, nhỏ giọng ‘Ân’ một tiếng đến không nghe thấy

Trần Lâm thu dọn xong, mang rác vào phòng bếp, khi đi ra, lọt vào tầm mắt là Tống Đình Phàm đã tắm rửa xong chỉ quần quanh eo một chiếc khăn tắm, tay cầm khăn mặt lau tóc. Vội vàng nhìn xuống, Trần Lâm cũng không dám liếc xéo một chút, bước nhanh đến giường lấy điều khiển từ xa trên đầu giường, chỉnh độ ẩm cao lên

Tống Đình Phàm giống như không nhìn thấy phản ứng của Trần Lâm, đến trước mặt cậu, “Dọn dẹp xong rồi?”

Trần Lâm nhỏ giọng trong lòng: biết rõ còn hỏi! Anh nhìn không thấy a?

Nửa ngày không có động tĩnh gì, đột nhiên vài giọt nước không biết từ đâu nhỏ xuống mặt, xuống tay Trần Lâm. Trần Lâm vừa ngược nhìn liền thấy ánh mắt đã mang ý cười của Tổng Đình Phàm, hấn cổ ý! Cố ý lắc đầu cho nước vung vãi!

Trần Lâm có chút phần hận tròng mắt liếc hấn một cái, đứng dậy vòng qua người Tổng Đình Phàm lấy máy sấy

– “Sấy tóc!”. Giọng điệu có chút mệnh lệnh. Tổng Đình Phàm thành thành thật thật ngồi bên mép giường, nhướn cao nửa thân trên để tiện Trần Lâm sấy tóc

Trần Lâm ngay từ đầu đã muốn trả thù, xoa lung tung tóc Tổng Đình Phàm, không còn chút ôn nhu nào, đầu hấn đã nhanh biến thành cái mũ nồi. Tóc Tổng Đình Phàm rất cứng, cũng không biết Trần Lâm sợ bị tóc châm vào tay hay không đành lòng, tóm lại, động tác càng lúc càng nhẹ nhàng ôn nhu khiến cho Tổng Đình Phàm có chút tâm viên ý mã

Quay mạnh đầu, lấy máy sấy từ tay Trần Lâm, dùng chân rút ổ cắm điện. Cả người liền nằm trên người Trần Lâm

Có lẽ do cả kinh, Trần Lâm cũng không khước từ ánh mắt đầy tình lượng của Tổng Đình Phàm, hấn đặt Trần Lâm trên người, giọng nói khàn khàn, “Sàn nhà dọn dẹp xong rồi, tắm cũng xong rồi, tóc cũng... sấy khô rồi.... Như vậy... Tiếp theo...”. Không cần nói hết lời, hấn trực tiếp dùng hành động làm cho cậu hiểu

43. Chương 43: Chương 43

Hai tay dò xét tiến vào da thịt Trần Lâm, nhẹ nhàng chậm chạp mà lại cẩn thận vuốt ve không sót một tắc nào, thường thường ngẩng đầu hôn lên mặt cậu, từ trán, mi, mũi, môi... không buông tha nơi nào. Trần Lâm có thể cảm giác mặt mình trở nên ẩm ướt, nhưng cổ họng vẫn khô nóng

Áo da dê bị thoát ra, có thể bởi vì làn da bất chợt tiếp xúc với chăn nệm lạnh lẽo, Trần Lâm chau mày muốn né đi. Tổng Đình Phàm như thế nào lại xem nhẹ hành động rõ ràng này của Trần Lâm? Bất động thanh sắc mang Trần Lâm lên giường, đợi đến khi Tổng Đình Phàm xóc chăn lên, quần áo trên người Trần Lâm đã bị hấn thoát ra hết chỉ còn lại tầng quần con mồng manh kia

Không hề nghi ngờ gì, trừ khi khăn tắm trên người dính chặt vào hấn mới không bị rơi ra! Hấn di động trên người Trần Lâm, cậu thả lỏng ý thức cũng vì Tổng Đình Phàm vuốt ve hôn môi rất dịu, khiến cậu không rảnh mà chú ý đến bất kì việc gì, chỉ lo mê mẩn. Mà trên thực tế, động tác của Tổng Đình Phàm vẫn phi thường hao tổn công phu

Thân thể dính chặt vào nhau ma sát như vậy, nếu nói Tổng Đình Phàm không có cảm giác gì, chỉ sợ hấn so với Liễu Hạ Huệ chỉ có hơn chứ không kém. Khi Trần Lâm cảm giác giữa hai đùi mình có nam căn nóng như lửa, cậu chỉ có thể hạ mắt che dạt dào hoa ý đang dào dạt bên trong. Nhưng mặt cậu ửng hồng lợi hại, ngực phập phồng bất định lại tố cáo chủ nhân đang khấn trương, có lẽ, còn có... chờ mong

Tổng Đình Phàm chưa nói cho cậu chuyện nam nam trong lúc này là thế nào, mà Trần Lâm cũng không tự mình tìm hiểu tài liệu gì để hiểu biết sự tình, chỉ là dựa vào kinh nghiệm lần đầu tiên, Trần Lâm biết mình không phải không thoải mái, cũng không chán ghét, thậm chí còn cảm nhận chút khoái cảm. Cho nên hiện tại, cậu cũng không sợ hãi như một người bình thường phải có. Tuy thẹn thùng quần bách, nhưng mà, cậu thực sự không ngại nếu người trên thân mình là Tổng Đình Phàm

Tổng Đình Phàm đầu tiên là vuốt ve nam căn của Trần Lâm bên ngoài lớp quần con, khi bị nắm lấy, Trần Lâm liền không biết theo ai, chỉ có thể mở to đôi mắt mông lung sương mù nhìn Tổng Đình Phàm, bất lực.... đến mê người...

Trong lòng Tổng Đình Phàm vẫn để ý việc Trần Lâm vừa mới nghĩ cho Tiểu Phàm như vậy, cố ý không thèm nhìn đến cậu, chỉ cầm lấy căn nhi kia, thượng bính một chút, hạ bính một chút, tả bính một chút, hữu bính một chút..... Ngay phía trước lại động vài cái, cố tình không cho Trần Lâm bình tĩnh. Ma sát ngoài

quần con làm Trần Lâm cảm thấy bên trong cơ thể như có lửa đốt, lại không biết cách nào để giảm thiểu. Cậu chỉ có thể vận vẹo lưng tung thân thể, miệng hừ hừ rên loạn “Ấn... Nha ô...”

Tổng Đình Phàm đến cùng lại thấy đau lòng, vốn vì hấn lòng dạ hẹp hòi, Trần Lâm đề cập đến Lí Tiểu Phàm không có mục đích nào khác ngoài công việc, là chính Tổng Đình Phàm nghe thấy như vậy liền bực bội

Nói thêm câu nữa, Trần Lâm thậm chí cũng không rõ ràng lí do này

Không buông tha, nhanh chóng cởi quần con của Trần Lâm, cậu đã muốn dâng trào khi căn nhĩ kia bị tiếp xúc với không khí nên giật mình thật mạnh, Tổng Đình Phàm nhìn, trong lòng đã vui vẻ không ít. Thiên hạ dưới thân mẫn cảm như thế đấy. Bất quá, cái kia của cậu ấy so với mình vẫn thanh tú hơn nhiều

– “Haha...”. Tiếng cười của Tổng Đình Phàm lúc này cho dù vẫn như thường, nhưng trong bầu không khí nồng đậm này lại vô duyên vô cớ tăng thêm vài phần tình sắc.

Tổng Đình Phàm muốn đem của hai người cùng một chỗ, so sánh so sánh để Trần Lâm xem, không ngờ vừa mới động vào, Trần Lâm liền phát tiết ra đây, trong nháy mắt kia, ánh vào mắt Tổng Đình Phàm là một Trần Lâm toàn thân phiếm hồng, hai khối thù du đứng thẳng, mắt Trần Lâm không tiêu cự đang nhìn mình, vẫn mang theo hai giọt nước mắt rơi xuống, miệng “Vù vù... Hô” thở phì phò. Thế này với Tổng Đình Phàm là một kích thích cực đại

Hấn cơ hồ không chế không được, nhưng cũng rõ ràng ở nơi này của Trần Lâm, dù muốn thế nào hấn cũng không thể làm quá mức. đành phải kiềm chế một chút. Khuynh người bắt lấy môi Trần Lâm, không ngừng hút, kháng cản, như hi vọng Trần Lâm có thể lấy lại tinh thần. Tay kia thì dấn trực bạch Trần Lâm vừa mới phát tiết, nhẹ nhàng chậm niệp đi vào hậu huyết của cậu. Thân thể Trần Lâm căng cứng, muốn mở miệng nói đã bị Tổng Đình Phàm chặn lại trong miệng, chỉ có thể “Ấn.... Ấn...” rên rỉ vô thức

Tổng Đình Phàm cẩn thận khuếch trương, không dám khinh thường chút nào. Làm cho Trần Lâm bị thương là điều hấn không bao giờ muốn nhất! Đợi đến khi thời cơ không sai biệt lắm, Tổng Đình Phàm mới đưa nam căn đã sớm đói khát của mình vào mật huyết của Trần Lâm

– “A...”. Trần Lâm bị kích thích đột ngột hét lên chói tai, nhau mảy một chút

Tổng Đình Phàm vẫn chưa đi vào toàn bộ, hấn tưởng mình đã khuếch trương rất kĩ, hấn tưởng mật huyết của cậu đã đủ để dung nạp mình, nhưng vẫn còn làm cậu đau sao?

Tuy rằng trên người đã đầm mồ hôi khó nhịn, Tổng Đình Phàm vẫn dừng lại, lo lắng nhìn Trần Lâm, “Ách...., đau?”

Trần Lâm bị hỏi như vậy, mặt càng đỏ. Không nghĩ sẽ mở miệng trả lời, nhưng gương mặt nhìn người bên trên, chính mình nếu không hiểu gì cũng biết người này vì mình mà nhăn nheo như vậy!

Lắc lắc đầu, “Không đau”, nhỏ giọng đến không nghe thấy. Nếu không phải Tổng Đình Phàm dấn trên mặt cậu, hấn sẽ không nghe thấy mà phiền cậu nói lại lần nữa

Tổng Đình Phàm nghe xong có chút yên tâm, hơi động trong cơ thể Trần Lâm, hấn cẩn thận chú ý đến biểu tình của cậu, Trần Lâm cắn chặt môi dưới, mi nhíu chặt mắt tự nhiên, Tổng Đình Phàm biết cậu xấu hổ, ngưỡng ngừng không muốn phát ra tiếng. Nhưng hai lần mình đều không bức Trần Lâm buông thả, vì sao lại nhíu mày?

Hấn dừng lại, ngữ khí nghiêm túc hiếm thấy, giọng nói vào lúc này trầm khàn, Trần Lâm như bị hấp dẫn, đỏ mặt, nghiêng đầu, “Bình...đụng tới... chỗ...”

Tổng Đình Phàm bán tín bán nghi động thêm một cái, nhưng mày Trần Lâm đã mau dấn chặt vào nhau, “Nói thật!”

Trần Lâm quay đầu nhìn vào mắt Tổng Đình Phàm, đôi mắt tràn ngập dục vọng vẫn viết rõ ràng chủ nhân muốn một đáp án chân chính. Trần Lâm thở dài, vươn tay ôm cổ Tổng Đình Phàm, “Là có chút... đau...”

Tổng Đình Phàm cả kinh vội vàng rời khỏi cơ thể Trần Lâm

Trần Lâm biết sẽ thế này! Trong lòng thở dài, cậu đã nghĩ sẽ không nói. Cậu thế nào lại không biết người này vì mình mà nhất mực nhẫn nại, hẳn luyện tiết mình, mình làm sao lại không luyện tiết hẳn? Kì thật cũng không đau bao nhiêu, chỉ là có chút đau, hơn nữa lại đụng chạm như thế này, những khoái cảm run rẩy không rõ tên có thể che đậy ý đau. Nề hà, người này nhạy cảm ra sao, cậu vẫn biết

Tổng Đình Phàm ngồi dậy chạm vào hông cậu, muốn kiểm tra cậu có thương thế nào không. Căn bản không để ý những giầy dụa của Trần Lâm, “Em... em không sao! Không có việc gì, không có việc gì...!”

Tổng Đình Phàm bắt đầu thăm dò, động khẩu quả thật có chút đỏ ửng, bên trong không biết thế nào. Muốn dùng ngón tay dò xét, nhưng thiên hạ trên giường lăn lộn khắp nơi, “Khác, lộn chỗ khác, em thật không có việc gì, không có việc gì...”. Giọng nói đã nức nở, có lẽ vì xấu hổ

Dù sao Tổng Đình Phàm cũng chuyên tâm nhìn rõ qua ánh đèn bàn, bất kì ai trong tình huống này cũng sẽ không thờ ơ, không phải sao

Trần Lâm giầy dụa đến lợi hại, lại nhìn động khẩu chỉ hơi đỏ đỏ, Tổng Đình Phàm chắc cũng không có gì trở ngại. Cùng là do hẳn cả! Trở lại đầu giường, đắp chăn kĩ càng cho thiên hạ. Chính mình lỏa lồ đi vào phòng vệ sinh, thấm một chiếc khăn ẩm lau chùi cẩn thận địa phương vừa mới bị người trong ổ chăn làm bẩn một lần, hai lần; mới trở lại ổ chăn cùng nhau nằm

Ôm Trần Lâm vào ngực, da thịt hai người tiếp vào nhau, có thể vì Tổng Đình Phàm mới khỏa thân đi về một vòng nên người hơi lạnh. Nhưng Trần Lâm cũng không né đi, lại càng dính chặt vào nhau

– “Em thật không có gì...”. Trần Lâm gối đầu lên hõm vai Tổng Đình Phàm, nhẹ giọng nói

Tổng Đình Phàm ôm thật chặt người trong lòng, cái gì cũng không nói

Trần Lâm nằm trên ngực hẳn, có chút bất an, cậu không thích Tổng Đình Phàm không nói lời nào vào lúc này

– “Đừng động đây, em bị lạnh còn không biết a, coi chừng gió lọt vào”. Ý tứ trách cứ, nhưng trong lời nói vẫn cứ là đau lòng

– “Anh đừng không nói gì, em...”

Tổng Đình Phàm nghiêng đầu nhìn Trần Lâm trên người mình, vỗ vỗ vai cậu, “Anh không sao, mau ngủ đi, đã qua giờ ngủ bình thường của em rồi”

Hắn cảm thấy có chút áy náy, có một số việc không thể nào chỉ dựa vào cảm xúc của mỗi mình, dù sao sự tình giữa nam nam cũng không phải lẽ thường, chính mình dù cẩn thận vẫn có khả năng ngộ thương đến Trần Lâm. Xem ra về sau còn phải chú ý hơn, một chút đối sách nên chuẩn bị thì phải chuẩn bị, trong quá trình cần hỏi thì vẫn phải hỏi! Nghĩ vậy, Tổng Đình Phàm cũng cảm thấy bình thường với chuyện đêm nay. Vỗ về trấn an Trần Lâm để cậu đi vào giấc ngủ

Trần Lâm muốn đề cử Lí Tiểu Phàm làm cửa hàng trưởng, cậu không tiện hỏi ý kiến Lí Tiểu Phàm trước, vẫn là gọi điện thoại cho Quang ca thám thính một chút thái độ của anh ấy. Vì thế, hôm sau Trần Lâm liền gọi điện cho Ngô Bá Quang. Ngữ khí Trần Lâm dù không lãnh đạm nhưng tuyệt đối là để giải quyết công việc, cậu làm vậy cũng không phải lo lót cho Lí Tiểu Phàm, Trần Lâm quả thực dựa vào năng lực làm việc của nàng mà tiến cử. Vừa vặn, Trương Bá Quang cũng muốn chọn Lí Tiểu Phàm, hẳn cũng không nghĩ đồng ý để lấy lòng Trần Lâm. Hai người đều chỉ nghĩ làm tốt công việc

Chỉ là khi sắp cúp điện thoại, Trương Bá Quang vẫn cảm thấy nan kham, bởi vì Trần Lâm nói với hẳn phỏng chừng nửa tháng là có thể bàn giao tốt mọi việc cho Lí Tiểu Phàm. Cái này, Trương Bá Quang không thể không hoảng loạn, Tiểu Lâm của hẳn lạnh đậm như thế, là chuyện trước kia hẳn chưa bao giờ nghĩ đến! Hẳn thậm chí đã từng bi quan nghĩ, cho dù tình cảm bị cự tuyệt, tính cách Trần Lâm cũng sẽ không bao giờ xếp hẳn vào danh sách cự tuyệt! Nhưng mà hiện tại, xem ra, hẳn đã nhầm!

– “Tiểu Lâm, thật muốn... nhanh như vậy sao?”

– “Quang ca, anh không phải thường nói với em, làm việc phải quan trọng hiệu suất sao? Nếu trong thời gian ngắn có thể hoàn thành hết mọi việc, hà tất phải kéo dài?”

Dùng lời nói của mình để phản biện lại mình, trong lòng Trương Bá Quang đã muốn mắng to, Trần Lâm, em khi nào lại trở nên quyết tuyệt như vậy?! Nhưng hắn không nói gì, yên lặng nghe Trần Lâm gác máy, chỉ để lại tiếng ‘tít tít’ ở đầu dây bên kia

44. Chương 44

Nghe cách nói của Trương Bá Quang, Trần Lâm trong lòng biết Lí Tiểu Phàm sớm muộn gì cũng nhận được quyết định đề bạt làm cửa hàng trưởng. Nếu cậu nói trước cho Tiểu Phàm tin này cũng không có gì quá. Gọi Tiểu Phàm vào phòng ngủ phía sau, Trần Lâm trực tiếp vào thẳng vấn đề

– “Tiểu Phàm, tôi tính toán từ chức”. Không để ý biểu tình giật mình của nàng, Trần Lâm tiếp tục nói: “Trên công ty hẳn là đã chọn cô tiếp nhận chức cửa hàng trưởng”

– “Làm sao vậy? Cô thăng chức là chuyện tốt a!”. Nhìn Tiểu Phàm nửa ngày chưa nói gì, Trần Lâm vui đùa Lí Tiểu Phàm lộ ra tươi cười nhưng mang theo ý châm chọc

– “Có thể nói cho tôi biết tại sao lại... đột ngột như vậy không?”. Thu hồi nụ cười, Lí Tiểu Phàm điều chỉnh nét mặt nghiêm túc nhìn Trần Lâm

Trần Lâm sững sốt một chút, vì Lí Tiểu Phàm hỏi ‘đột ngột’, dường như nàng sớm biết Trần Lâm sẽ từ chức. Bất quá Trần Lâm không muốn nghĩ những ý nghĩa hàm ẩn đó. Thản nhiên nói, “Tiểu Phàm, trước kia theo tôi cô cũng biết, tôi không định làm công việc này lâu dài. Hiện tại có vài việc xảy ra... làm tôi lựa chọn rời đi”

Lí Tiểu Phàm chăm chú nhìn Trần Lâm, trong lòng có chút kinh ngạc, tuy rằng nàng hỏi như vậy cũng biết Trần Lâm sẽ trả lời, nhưng câu trả lời kia nàng chưa bao giờ nghĩ đến. Mà cách trả lời của Trần Lâm bây giờ, không thể không nghĩ ngờ trong lời nói đã phân định rõ ràng. Lí Tiểu Phàm thừa nhận Trần Lâm chỉ xem nàng là bằng hữu, theo tính cách của Trần Lâm, hắn sẽ không dễ dàng để người khác hiểu được nội tâm của mình dù đó có là bằng hữu đi nữa. Cô hiểu rõ quanh Trần Lâm luôn có một trận bát quái, dù có ở bên cạnh anh ấy cũng không thể đi vào. Một khi anh ấy không để mình vào, mình không cách nào vào được

– “Quản lí Trương biết không?”

Trần Lâm tươi cười, ánh mắt nói, anh ấy biết

Đúng vậy, Trần Lâm từ chức, thanh mai trúc mã Trương bá của cậu sao lại không biết? Chẳng lẽ mình còn hi vọng người kia có năng lực giữ anh ta ở lại sao? Bất quá, không hiểu vì sao nàng luôn cảm giác không thể hiểu được nụ cười kia của Trần Lâm

– “Tốt lắm, Tiểu Phàm, đợi cô nhận được chỉ thị của công ty rồi đem chuyện này nói cho các nha đầu trong cửa hàng một tiếng”

– “Vậy anh, kế tiếp định làm gì?”

Trần Lâm không phải không muốn nói thật với nàng, chính là, bây giờ không đúng thời điểm. Cho nên cậu nói, “Có lẽ sẽ nghỉ ngơi một thời gian”. Rõ ràng là thái độ không muốn nói nhiều

Lí Tiểu Phàm thấy thế cũng trầm mặc không nói

– “Tiểu Phàm, đừng nghĩ nhiều, khi tôi ổn định mọi thứ rồi sẽ liên lạc với cô. Dù thế nào, tân nhiệm của cửa hàng cũng sẽ mời tôi một bữa cơm phải không? Haha~”. Trần Lâm an ủi

– “Anh biết lần này tôi nhất định lên cửa hàng trưởng sao?”

Một câu của Lí Tiểu Phàm làm Trần Lâm ngừng cười. Sắc mặt cậu nhất thời không tốt lắm

– “Tiểu Phàm....”. Trần Lâm nhìn Tiểu Phàm, khó xử không biết nói sao

– “Tôi sẽ cân nhắc, nhưng không nhất định sẽ nhận”. Nói xong liền xoay người li khai. Trong lòng có chút chua xót, không ngờ khi mình vào phòng ngủ của Trần Lâm lần đầu tiên lại nói chuyện chia lìa

Cửa vừa mở ra, Lí Tiểu Phàm dừng đôi giày cao gót của mình, “Nếu không có lí do từ chức rõ ràng, anh... tại sao không ở lại thêm một thời gian nữa? Chắc chắn mọi người cũng không nguyện ý để anh rời đi”. Lần này, Lí Tiểu Phàm mở cửa li khai

Trần Lâm xấu hổ đứng tại chỗ. Trong lòng cảm thán, Tiểu Phàm, nếu không có lí do từ chức rõ ràng, tôi làm sao lại từ chức nhanh vậy? Cô thể nhưng còn lời tình cảm của mọi người vào, Trần Lâm lắc đầu cười khổ. Chính là, tôi còn chưa rời đi a!

Rất nhanh, Lí Tiểu Phàm liền nhận được điện thoại bổ nhiệm của Trương Bá Quang, đương nhiên cũng coi như trưng cầu ý kiến. Trương Bá Quang thực ngoài ý muốn, Lí Tiểu Phàm thể nhưng nói cần thời gian suy nghĩ, hơn nữa lại nói nàng thực hi vọng Trần Lâm ở lại. Nói như vậy, Trương Bá Quang không khỏi nghi ngờ nàng đang châm chọc mình. Hắn, bây giờ còn có năng lực giữ Trần Lâm ở lại sao? Không minh xác giải thích với Lí Tiểu Phàm, Trương Bá Quang chỉ nói hi vọng nàng mau chóng quyết định, đồng thời trong thời gian này hỗ trợ công việc bàn giao công tác của Trần Lâm

Kì thật Lí Tiểu Phàm cuối cùng cũng biết một chuyện của ông chủ, nguyên nhân là do Lưu Dụ lỡ lời. Mục Kiệt Lưu Dụ từ miệng Tổng Đình Phàm mới biết nửa tháng nữa Trần Lâm sẽ từ chức, tuy Tổng Đình Phàm không để lộ quá nhiều chi tiết nhưng hai người bọn họ cũng biết đây là quyết định cuối cùng. Hơn nữa Tổng Đình Phàm nói cho bọn họ chuyện Trần Lâm từ chức, cũng là vì muốn Lưu Dụ đến Bắc Kinh an bài trước một chuyện. Đương nhiên chắc chắn có liên quan đến Trần Lâm

Ngày đó Lưu Dụ mới vừa lo xong chuyện Tổng Đình Phàm giao cho hắn liền vô cùng lo lắng trở về từ Bắc Kinh, trực tiếp nhảy vào cửa hàng của Trần Lâm. Người chưa đến trước mặt Trần Lâm, tiếng đã đến trước.

– “Trần Lâm, Trần Lâm, lần này cậu nên hảo hảo cảm ơn tôi. Chuyện ở Bắc Kinh đã sắp xếp tốt lắm, cậu đừng nào đi a?”. Liền một câu người nói vô tình người nghe hữu ý làm cho Lí Tiểu Phàm sưng sờ

Nguyên lai... nguyên lai... Trần Lâm là muốn đi Bắc Kinh.... Tựa hồ có liên quan đến chuyện mấy người kia vội vã chuyển trụ sở công ty về Bắc Kinh đi....

Lí Tiểu Phàm biết chuyện công ty Tổng Đình Phàm dời về Bắc Kinh bởi vì bọn họ thường xuyên đến cửa hiệu, thông qua những câu chuyện phiếm của họ, Lí Tiểu Phàm ít nhiều cũng biết. Chính là nàng không nghĩ ra, Trần Lâm khinh địch như vậy liền cùng người kia đi rồi.... Mang theo một chút oán niệm, Lí Tiểu Phàm nhận chức cửa hàng trưởng

Thời gian còn lại để nàng và Trần Lâm giao tiếp không nhiều lắm, thái độ của Lí Tiểu Phàm với Trần Lâm thay đổi rõ ràng. Lạnh nhạt lãnh đạm hơn nữa dường như còn không muốn tiếp xúc nhiều trừ những chuyện thiết yếu. Mọi người còn lại trong cửa hàng khi nghe lời nói của Lưu Dụ đều nghĩ Trần Lâm sẽ đi, ngày nào cũng quần quít cậu hỏi ba hỏi bốn, còn yêu cầu Lí Tiểu Phàm tổ chức một bữa tiệc mới hóa giải được những dây dưa của các nàng với Trần Lâm

Trần Lâm còn tươi cười cầu tài với Lí Tiểu Phàm, chính là Lí Tiểu Phàm lại bực bội quay đầu đi. Hơn nữa chính Kim Tinh cũng nhìn thấy trong mắt Trần Lâm luôn có cảm giác trách cứ nhiều hơn lưu luyến. Thời gian bàn giao công việc này, Trần Lâm không ngừng lắc đầu cười khổ trong lòng. Cậu, có phải hay không cần giải thích với các nàng? Chính là, giải thích, thì giải thích điều gì?

Loại tình huống này, Trần Lâm tự mình không muốn nói với Tổng Đình Phàm. Cho dù người kia cũng biết cậu có tâm sự, nhưng không bao giờ ép buộc cậu phải nói ra

Ngày đó Lưu Dụ có nói qua, kì thật Trần Lâm cũng không hiểu gì, vốn muốn hỏi Lưu Dụ quay về Bắc Kinh sắp xếp chuyện gì, nhưng tình huống khi ấy cũng không tiện để cậu hỏi trước mặt các nhân viên cửa hàng. Sau lại hỏi Tổng Đình Phàm, hắn cũng chỉ lắc đầu, nói mình khi nào về Bắc Kinh sẽ biết. Bất đắc dĩ, Trần Lâm đành phải áp chế những nghi vấn trong lòng

Có một số việc một khi đã diễn ra, người ta sẽ cảm giác thời gian qua rất mau. Việc bàn giao công tác của Trần Lâm với Lí Tiểu Phàm cũng phi thường thuận lợi. Dù sao thân Lí Tiểu Phàm cũng là cửa hàng phó, với những chuyện trong cửa hàng nàng biết rất rõ ràng, cho nên nàng cùng Trần Lâm ăn ý khăng khít hoàn thành những công việc cuối cùng

Thời gian đó, Trần Lâm nhiều lần muốn tìm Lí Tiểu Phàm nói chuyện một lần, chính là nàng không cho

cậu cơ hội nào. Với việc này, Trần Lâm tuy không vừa lòng nhưng vẫn thản nhiên chấp nhận. Miễn cưỡng người khác không phải là tác phong của cậu

Trước khi Trần Lâm rời đi một ngày, buổi trưa mọi người đang ăn cơm, Lưu Dụ vô tư hỏi Trần Lâm, “Trần Lâm, cậu không tính mời các nàng ăn một bữa cơm sao?”

Tổng Đình Phàm lập tức nhìn thấy nụ cười bất đắc dĩ của Trần Lâm. Liếc mắt nhìn Lưu Dụ làm hắn cảm miệng! Tổng Đình Phàm không biết cụ thể chuyện Trần Lâm rời khỏi cửa hàng mang đến những ảnh hưởng gì cho bọn họ, nhưng hắn biết được một chút, bản thân Trần Lâm không phải thực khoái trá, ngược lại, còn có chút nặng nề

Buổi tối, Tổng Đình Phàm ở trong phòng ngủ của Trần Lâm, cậu đang vội vàng thu thập hành lý. Nhìn thấy Trần Lâm không ngừng chạy qua chạy lại bận rộn sửa sang, Tổng Đình Phàm lần đầu tiên xuất hiện cảm giác mơ hồ trong lòng. Khoảng thời gian này, Trần Lâm thực gầy yếu, chính mình nhìn thấy cũng đau lòng, nhưng chưa khích lệ cậu ấy câu nào. Tổng Đình Phàm rất rõ ràng, Trần Lâm không giống hắn. Một khi hắn đã quyết định thì lý do gì cũng không cản được. Chính là, Trần Lâm thì sao? Chính mình dám bước cậu ấy cùng mình bước đi, con đường này chỉ mới vừa bắt đầu, hắn cũng thừa nhận vẫn còn những áp lực quang minh chính đại. Như vậy sau này, Trần Lâm có thể cùng mình đi đến cuối cùng hay không?

– “Anh làm sao vậy?”. Trần Lâm gọi Tổng Đình Phàm nửa ngày cũng không thấy hắn phản ứng. Chỉ có thể đến trước mặt lung lay hắn

Tổng Đình Phàm kinh ngạc quay đầu nhìn Trần Lâm

– “Vừa nghĩ gì vậy? Em gọi anh vài tiếng anh cũng không nghe thấy”

Tổng Đình Phàm lắc đầu, phiêu phiêu mắt nhìn những túi hành lý dưới sàn nhà. “Không nghĩ gì cả, em dọn dẹp xong rồi?”

– “Àn, em chỉ cần mang một ít quần áo và đồ dùng, những thứ còn lại đều là do công ty cấp”. Nói xong lại trực nhớ đến điều gì, khóe miệng cong lên ý cười, “Nhạ, bất quá phải trừ xô pha đang dưới thân anh và bàn trà ra. haha”

Nghe Trần Lâm nói xong, Tổng Đình Phàm cũng như hiểu ra điều gì, biểu tình trên mặt cũng không ngưng trọng như vừa rồi. Đúng vậy, chiếc xô pha này là đồ vật mình thực thích, nguyên lai là Trần Lâm mua ỉn. Còn có bàn trà kia, nghĩ đến chiếc bàn trà nhỏ, mắt Tổng Đình Phàm lộ ra một mặt ôn nhu

– “Bất quá, em không muốn mang đi, mang theo cũng phiền toái, lại không có chỗ để”. Trong giọng nói tự nhiên toát ra một ít phức tạp

Tổng Đình Phàm thẳng mắt nhìn Trần Lâm, bưng tỉnh đại ngộ, chính mình có phải hay không đã quá tàn nhẫn?

Kéo Trần Lâm đang đứng trước mắt vào lòng khi đang ngồi trên xô pha. Vẫn là tư thế ôm Trần Lâm nằm nghiêng thế này

Trần Lâm bình tĩnh nhìn Tổng Đình Phàm, cậu đoán, Tổng Đình Phàm có chuyện muốn nói với mình

– “Sau khi từ chức, bước gần nhất định làm gì?”

Trong lòng lộp bộp một chút, còn tưởng rằng hắn sẽ không hỏi đến. Trầm mặc hồi lâu, Trần Lâm lại nhìn đôi mắt sâu thẳm không đáy của Tổng Đình Phàm, “Tại sao... bây giờ mới hỏi em?”

Tổng Đình Phàm hạ mắt, trong lòng lại sáng sủa hơn nhiều. Không sai, hắn cố ý không can thiệp vào chuyện từ chức của Trần Lâm, hắn không chủ động hỏi những dự tính của Trần Lâm, hắn không chủ động thám thính tâm lý làm việc của Trần Lâm. Hắn muốn nhìn Trần Lâm tự mình xử lý sẽ thế nào, hắn muốn biết Trần Lâm đến tận cùng có những khả năng gì? Cho nên thời gian này, Trần Lâm thực bận rộn, thực gầy yếu, thực rối ren, hắn cũng chỉ bàng quan như hoa trên vách đá!

– “Anh.... vẫn không tin em...”. Trần Lâm bất đắc dĩ than nhẹ

Cầm tay Trần Lâm, cậu rõ ràng đang căng thẳng

– “Em...” Tổng Đình Phàm muốn nhìn rõ suy nghĩ của Trần Lâm, cậu rót cuộc là nghĩ thế nào, lòng tin của mình tất nhiên trọng yếu, chính là Trần Lâm lại nghĩ, cái gọi là lòng tin căn bản không phải trọng điểm. Nếu hắn đã định là Trần Lâm, thì Trần Lâm, chỉ có thể là của hắn!

– “Trần Lâm”. Tổng Đình Phàm tạm dừng một chút, nâng đầu Trần Lâm lên, như muốn thôi miên một ít tư tưởng giáo huấn cho cậu. “Em đồng ý cùng anh một chỗ, chính là hiện tại lựa chọn theo anh quay về Bắc Kinh, nhưng vậy trong tương lai chúng ta phải đối mặt với một ít vấn đề”. Tổng Đình Phàm dùng từ ‘một ít vấn đề’ ám chỉ những điều sẽ gặp phải trong tương lai, nhưng cũng không nói rõ

Trần Lâm gật gật đầu, Tổng Đình Phàm tiếp tục nói, “Không thể phủ nhận, hiện tại việc từ chức xem như trực tiếp khiêu chiến, anh chỉ muốn em biết để chuẩn bị cho tốt”

– “Đây có thể là giải pháp cho lý do anh không tin em à?”. Lời nói Trần Lâm rõ ràng đã tức giận

Tổng Đình Phàm lắc đầu, “Không phải”

– “Trần Lâm, anh tuyệt đối có năng lực cho em tránh mặt hết thảy mọi vấn đề trong tương lai! Chính là, anh càng hi vọng em có thể đối mặt, hoặc là nói, em nguyện ý cùng anh đối mặt. Cho nên lần này, anh chỉ có thể bất động thanh sắc, để cho em hoàn toàn dựa vào suy nghĩ của mình mà chọn lựa. Anh vẫn có ý nguyện cũ, cho em thời gian”. Tổng Đình Phàm khí phách nói xong liền chăm chú nhìn Trần Lâm thật sâu

– “Ý của anh là muốn nói cho em biết, nếu sự tình em giải quyết không được, anh hoàn toàn sẽ tiếp nhận?”

Tổng Đình Phàm từ chối cho ý kiến, gật gật đầu. Trần Lâm tức giận trào khỏi người hắn, thẳng tắp đứng trước mặt Tổng Đình Phàm

– “Tổng Đình Phàm, anh xem em là gì? Nữ nhân? Nữ nhân cần anh bảo hộ?”

Khi Trần Lâm vừa nói ra, bản năng liền cảm giác không khí xung quanh lạnh đến cực điểm

45. Chương 45: Chương 45

Trần Lâm muốn nhìn một chút biểu tình của Tổng Đình Phàm lúc này, chính là cậu không dám, cậu sợ hãi sự trầm mặc của Tổng Đình Phàm. Ngay thời điểm Trần Lâm nghĩ mình sẽ bị bầu không khí này đông lạnh Tổng Đình Phàm đã mở miệng, nghiêng răng nghiêng lợi rồi cực lực nhấn nạt, “RÚT-LẠI-NHỮNG-LỜI-EM-VỪA-NÓI!”

Trần Lâm cả kinh, một cử động nhỏ cũng không dám. Thật ra, cậu chưa bao giờ thấy Tổng Đình Phàm tức giận rõ ràng như bây giờ, trước kia cho dù Tổng Đình Phàm không vui người khác cơ hồ cũng không nhận ra. Nhưng hiện tại, Trần Lâm sợ, thực sự sợ. Cậu không dám tưởng tượng tiếp theo Tổng Đình Phàm sẽ làm gì mình. Kỳ thật, lời kia vừa ra khỏi miệng, Trần Lâm cũng biết mình sai rồi, cậu hối hận. Nói vậy, không chỉ vũ nhục Tổng Đình Phàm, mà còn vũ nhục chính mình!

Cậu cũng không biết tại sao mình lại thốt ra như vậy, bình thường mình không lỗ mãng tùy tiện thế, vì cái gì mỗi khi đối mặt Tổng Đình Phàm, mình luôn không là chính mình chứ?

Đúng vậy, Tổng Đình Phàm làm sao xem cậu là nữ nhân? Hắn có nói những lời này, nọ, đó, kia, cũng giữ gìn rõ ràng chính kiến của mình. Nhưng là người ta cho điều kiện tiên quyết, người ta nói sẽ để mình giải quyết trước, nếu mình giải quyết không được mới nhúng tay, cũng không phong bế quyền chủ quyết của mình! Hắn ỉn đủ quyền tự chủ, chính mình thế nào sẽ cho rằng hắn xem mình là nữ nhân?

Trần Lâm nếu ý thức mình không làm gì sai, có chết cũng không sửa lại. Có sai cậu sẽ thừa nhận

– “Thực xin lỗi. Em... nhất thời nói sai...” Trần Lâm nơm nớp lo sợ giải thích. Cậu hiện tại không nắm bắt được tâm tình của Tổng Đình Phàm

Nghe Trần Lâm thành tâm giải thích, hơn nữa trong thời gian mình trầm mặc thiên hạ sắc mặt hết trắng rồi xanh, Tổng Đình Phàm như vậy cũng đã đủ cho Trần Lâm chuyển một vòng tâm tư. Chính là, dù có như vậy, hắn cũng không nghĩ sẽ bỏ qua ngay. Trần Lâm này, phải bị giáo huấn, thế nhưng có thể nói ra những lời không suy nghĩ như vậy!

Tổng Đình Phàm lạnh mắt nhìn Trần Lâm, chút ý tứ tha thứ cũng không có. Trần Lâm nhìn thấy lại hốt hoảng một trận trong lòng

– “Ngày mai anh lái xe lại đây mang hành lí của em để tạm ở chỗ anh, em có thể về nhà một chuyến, sau đó trực tiếp đến Bắc Kinh”. Ngữ khí không lạnh không đậm nhưng cũng nghe ra vài phần cường ngạnh

Trần Lâm há mồm định phản bác nhưng bị Tổng Đình Phàm liếc mắt một cái lại im lặng

– “Thế nào? Em còn muốn nói lời khác?”

Trần Lâm muốn hỏi, anh không cùng về Bắc Kinh với em sao? Nhưng ánh mắt lạnh lùng tà nghệ của Tổng Đình Phàm nói rõ hấn chưa hết giận, Trần Lâm sợ có hỏi cũng như không, vì thế đôi môi đã mở ra cũng không phát ra tiếng

– “Anh đi tắm rửa”. Tổng Đình Phàm không hề liếc nhìn Trần Lâm một cái đã trực tiếp đi vào buồng vệ sinh

Trần Lâm cứ căng cứng như vậy nghe Tổng Đình Phàm nhất ngôn nhất ngữ, nhìn Tổng Đình Phàm nhất cử nhất động. Đến khi tiếng cửa buồng vệ sinh đóng lại, cậu mới thanh tỉnh một chút. Lòng tràn đầy ủy khuất nhưng không thể nói ra. Bởi lí do tiên quyết là, cậu quả thật đã nói sai

Khi hai người nằm trên giường, Trần Lâm vẫn co quắp bất an đối mặt Tổng Đình Phàm. Thân thể cứng ngắc cũng truyền cho Tổng Đình Phàm tin tức này. Tổng Đình Phàm bắt đầu, động tay một chút kéo người vào lòng ngực. Tổng Đình Phàm hiểu rõ sách lược, thiên hạ có điểm xao sơn chân hổ là tốt rồi, làm gì cũng một vừa hai phải

– “Mời các nàng ăn cơm hay không, tùy em quyết định. Nếu không phải tất yếu thì cũng không cần thiết. Không ai trách em, cũng không ai trách móc lí do của em. Về phần Quang ca kia của em, nếu đã gửi đơn từ chức, nói lời từ biệt cũng không khác không nói là bao”. Giọng nói Tổng Đình Phàm đã khôi phục hương vị bình thường

– “Ân”. Trần Lâm cũng nghĩ như vậy, cậu rời đi không có nghĩa về sau không gặp được các nàng, vấn đề ăn bữa cơm sau này vẫn có cơ hội. Bất quá Trần Lâm nghĩ, cậu hẳn là phải nói chuyện với Lí Tiểu Phàm một lần. Mà đối với Quang ca, Trần Lâm nếu đã tính toán đối xử lạnh nhạt, như vậy cậu từ chức theo trình tự công việc là được rồi, thông báo hay không thông báo cho Trương Bá Quang một tiếng đều phụ thuộc tâm tình của Trần Lâm, mà cậu vốn không có ý định thông báo

Sau khi Trần Lâm và Tổng Đình Phàm trải qua mâu thuẫn nhỏ này, quan hệ hai người rõ ràng không còn dung hợp nhu sướng như trước. Nguyên nhân đầu tiên là từ Trần Lâm, Trần Lâm thực sự bị dọa, cậu hoài nghi mình hiểu hết người này sao? Thời điểm áp suất quanh Tổng Đình Phàm rất thấp kia, Trần Lâm đều cảm giác hô hấp khó khăn. Cho nên, sau đó đối mặt với Tổng Đình Phàm, vô hình trung cậu đều cẩn thận giữ khoảng cách. Mà Tổng Đình Phàm dù biết rõ thế cũng không quan tâm

Nghĩ đến, hẳn đều có ý định của mình!

Ngày hôm sau Tổng Đình Phàm lại cửa hàng đón cậu, nhưng Lí Tiểu Phàm lại nói mọi người định cùng Trần Lâm đi ăn cơm trưa, xem như là tiệc chia tay. Trần Lâm tất nhiên vui vẻ đáp ứng, bởi vì Lí Tiểu Phàm chủ động hòa hảo với cậu. Bất quá Trần Lâm lo lắng có khách hàng đến tìm nên chuyển thời gian ăn cơm thành bữa chiều. Cậu muộn một ngày cũng không sao. Đương nhiên, chuyện này Trần Lâm cũng gọi điện báo Tổng Đình Phàm, Tổng Đình Phàm không nói gì, toàn bộ đều nghe theo Trần Lâm

Cửa hàng Trần Lâm ăn cơm, bên bàn cơm ai cũng lộ vẻ lưu luyến không tha, đương nhiên cũng khách sáo hàn huyên chúc mừng tiền đồ của Trần Lâm, thêm vài lời linh tinh nữa. Tuy rằng trong cửa hàng có vài người không hài lòng với quyết định từ chức đột ngột của cậu, nhưng ai cũng hiểu đạo lí người đứng chỗ cao, nước chảy chỗ thấp. Nếu Trần Lâm không giải thích minh xác, các nàng cũng không có lí do gì để tìm tòi đào sâu. Ai cũng không phải tinh khiết vừa vào đời, điểm tôn trọng tự do cá nhân ấy vẫn làm được

Kim Tinh trước kia vì Trần Lâm không chú ý đến tâm tình của Lí Tiểu Phàm, rồi không thông báo kịp thời ọi người tin tức chuyển đi cũng có chút trách cứ, bây giờ cũng tan thành mây khói

Kì thật nếu nói thẳng ra, Kim Tinh cũng không trách cứ lí do của Trần Lâm. Bởi vì hai việc kia thì có một không phụ thuộc vào chủ quan Trần Lâm. Trần Lâm đã thông báo mình sắp sửa rời cửa hàng, cũng không trách được gì. Về phần Lí Tiểu Phàm, Kim Tinh rất quan tâm chuyện của cô, đương nhiên, Lí Tiểu Phàm cũng phải một phen khai đạo giải thích, Kim Tinh mới lượng giải

Đến đây, Lí Tiểu Phàm đã có thể hiểu Trần Lâm, chính là sẽ phải nói ra, duy trì lâu sẽ khó nói. Vì thế, ăn cơm xong, Lí Tiểu Phàm hẹn Trần Lâm đến quán cà phê, xem như cho hai người một cơ hội nói chuyện với nhau

– “Trần Lâm, thực xin lỗi”

Trần Lâm đang nghịch tách cà phê, ngẩng đầu nhìn Lí Tiểu Phàm, đột nhiên tươi cười. Cậu biết vì sao Lí Tiểu Phàm lại nói vậy, hẳn là vì thái độ lạnh tránh lạnh nhạt của cô trong thời gian qua đi

– “Tôi biết gần đây tôi có chút thất thường, tôi chỉ là có chút... không lí giải được...”. Lí Tiểu Phàm không hiểu mình nói gì, nàng nghĩ mình có thể hiểu tâm trạng của Trần Lâm, nhưng những lời vừa nói đây, nàng phát hiện nàng còn không hiểu mình. Trần Lâm, thực sự cùng người kia quay về Bắc Kinh sao?

Trần Lâm không giật mình vì những lời đột ngột của Lí Tiểu Phàm. Cậu đã sớm biết, theo tác phong của Lí Tiểu Phàm, nàng không thể chỉ vì mình từ chức mà thay đổi thái độ, xem ra lời nói của Lưu Dự ngày đó vẫn ảnh hưởng nhất định đến nàng

Trần Lâm nhấp một ngụm cà phê, thật đắng, mình chưa bao giờ thích cà phê. Đặt tách xuống, Trần Lâm ngâm hai viên đường vào cho đỡ đắng. Lí Tiểu Phàm lúc này mới tươi cười trấn an

– “Tiểu Phàm, không cần giải thích. Tôi cũng không có ý trách cô”

Trần Lâm nói vậy làm cho Tiểu Phàm hạ khóe môi, tựa tiểu phi tiểu

– “Trần Lâm, anh luôn như vậy, tất cả mọi chuyện theo anh đều là râu ria, có lẽ thái độ lạnh im bình tĩnh của anh là vĩnh viễn. Có lẽ, theo ý anh, tôi không cần phải giải thích, chính là tôi tự biết mình đã vượt qua hạn độ của anh. Ngẫm lại xem, tôi có lí do gì để phản ứng với anh như vậy. Nếu là bằng hữu, tôi cũng không quá khích như thế”. Lí Tiểu Phàm giống như vừa nén giận vừa không làm Trần Lâm thành thịch từng đợt trong lòng

Cậu không ngờ, mình, nguyên lai, vẫn làm người khác có ấn tượng như vậy...

Là, thái độ làm người của cậu quả nhiên dừng lại ở một chừng mực nội tâm nhất định, không dễ dàng để người khác quấy rầy, đối đãi với người chung quanh là tiếp cận không thân cận, quan tâm cũng không quan tâm, kết giao không thâm giao. Trần Lâm vẫn cho rằng như vậy không có gì không tốt, ít nhất đến giờ cậu cũng không thấy có gì không đúng. Chẳng lẽ nguyên tắc làm người của mình từ trước đến nay đã làm cho Tiểu Phàm có ấn tượng như thế sao?

– “Tiểu Phàm, cô có thể đã lầm, tôi tuy rằng im lặng bình tĩnh, có thể tính cách của tôi không hướng ngoại, nhưng điều đó không có nghĩa việc gì với tôi cũng là râu ria. Tôi biết rõ như thế, ví dụ, nếu cô nói cô không quan trọng với tôi, tôi không cần.... ngồi đây nghe cô nói những lời này mà có thể tìm lí do thoái thác”. Trần Lâm dùng ngữ khí lạnh nhạt bày tỏ quan điểm của mình, câu cuối lại thay đổi khẩu khí

– “Tôi nghĩ, cô vẫn là đang nghi vấn quan hệ của tôi và Tống Đình Phàm đi”. Trần Lâm dùng câu hỏi tu từ để biểu đạt ý tứ

– “Tôi và anh ấy thật là ở cùng nhau”

46. Chương 46: Chương 46

Lí Tiểu Phàm mở to hai mắt, sự tình nàng hoài nghi trong lòng bây giờ được Trần Lâm bình tĩnh nói ra, nói Lí Tiểu Phàm không cả kinh là nói dối. Chính là, nàng trấn định rất nhanh, có gì để cả kinh đâu? Mình không phải đã sớm nhận thấy sao? Điều không ngờ nhất là đương sự thản nhiên khẳng định. Mà hiện tại, Trần Lâm cũng đã giải thích cho cô

Kì thật chuyện đêm nay Tiểu Phàm muốn hỏi cũng là việc Trần Lâm quay về Bắc Kinh cùng Tống Đình Phàm. Nhưng nàng không tìm ra lí do uyển chuyển để mở lời, thật không ngờ Trần Lâm lại thẳng thắn nói ra như vậy. Lí Tiểu Phàm vẫn có ý định nói Trần Lâm ở lại, nàng không phủ nhận mình có ý định đó, vì lo lắng cho Trần Lâm nhiều hơn

Không biết có phải nàng lo lắng quá nhiều hay không, tuy rằng nàng không kì thị đồng tính luyến ái, nhưng sự việc diễn ra với Trần Lâm làm nàng sầu lo. Cho dù không tự tìm hiểu, nhưng thông tin vĩa hè cũng đủ Lí Tiểu Phàm biết con đường đồng tính luyến ái đó không dễ đi, một người đơn thuần chất phác như Trần Lâm có thể thích ứng mà vượt qua mọi trở ngại trên đường sao? Hơn nữa tình cảm của Trần Lâm và người kia cũng mới bắt đầu không lâu đi? Một thời gian ngắn như vậy đã đủ cho Trần Lâm quyết định quay về Bắc Kinh cùng người kia sao? Liên tiếp những nghi vấn trăn trở, nàng vẫn rất lo cho Trần Lâm

Đoạn thời gian vừa rồi, nàng vài lần muốn đề cập chuyện này với Trần Lâm, chính là luôn không biết làm sao mở miệng. Nguyên nhất thứ nhất, nàng không chắc chắn hai người Trần Lâm và Tống Đình Phàm có yêu nhau hay không; thứ hai, theo tính cách của Trần Lâm, dù nàng có là bằng hữu thì nói ra việc này cũng có vẻ quá đáng

Vừa rồi, Trần Lâm nói những lời đó, đã có ý miễn cưỡng mình đi?

– “Anh... anh không lo lắng sao?”. Hỏi xong, Lí Tiểu Phàm mới ý thức được câu hỏi của mình dư thừa đến nhường nào. Không suy nghĩ kĩ càng thì Trần Lâm có thể đáp ứng người kia sao?

Trần Lâm kiên định gật đầu với Lí Tiểu Phàm. Bởi vì Trần Lâm cần sự ủng hộ để tin tưởng vào kết quả sau này của mình và Tống Đình Phàm, thời gian này Trần Lâm rất bất an. Xung đột nho nhỏ kia lại càng đẩy lên những bất an trong lòng

– “A, tôi không muốn tò mò. Nhưng... anh vì anh ta mới từ chức?”. Lí Tiểu Phàm không bận tâm nhiều, nếu chính mình muốn thổ lộ thì liền thổ lộ đi

Phải trả lời thế nào? Không thể nói phải, cũng không thể nói không phải. Cho dù không thông báo cho Quang ca, Tống Đình Phàm phải về Bắc Kinh, mình vẫn sẽ từ chức. Không, có lẽ còn có cách giải quyết khác, là xin Quang ca chuyển công tác của mình về Bắc Kinh, không nhất định phải dùng đến lựa chọn từ chức duy nhất này

Cho nên Trần Lâm trả lời Lí Tiểu Phàm, “Cứ xem là vậy đi!”. Cậu không nghĩ sẽ nói chuyện tình cảm của mình cho Quang ca nghe, không chỉ vì muốn giữ mặt mũi cho Quang ca, mà còn không muốn Tiểu Phàm suy nghĩ quá nhiều

Nhưng Trần Lâm không quan tâm nhiều, nếu lúc này cậu nói ra, có lẽ sẽ làm cho Tiểu Phàm bớt lo lắng và hiểu ra vài điều khác, ít nhất Tiểu Phàm sẽ hiểu cậu từ chức không phải là một quyết định dễ dàng chỉ vì Tống Đình Phàm, bên cạnh đó còn lí do khác, nhưng cậu không nghĩ sẽ nói ra bây giờ. Vì Trần Lâm không nói gì nên Lí Tiểu Phàm mới càng lo lắng. Đến nhiều năm sau này, Lí Tiểu Phàm mới hiểu tất cả những nguyên nhân làm Trần Lâm từ chức, lúc đó nàng chỉ có thể cười thoải mái

Câu ‘xem như là vậy đi’ của Trần Lâm làm Tiểu Phàm rất khó hiểu

– “Cái gì ‘xem như là vậy đi’?”. Lí Tiểu Phàm hỏi theo bản năng

Trần Lâm mất tự nhiên nhú nhú mày, Tiểu Phàm đêm nay làm sao vậy? Bỗng dưng lại gây sự?

Bất quá Trần Lâm vẫn kiềm chế mà giải thích cho nàng, “Khi bắt đầu công việc này tôi đã có dự tính của mình. Hiện tại từ chức cũng là trong dự định, không hoàn toàn là vì anh ấy”. Trần Lâm nói đầy đủ rõ ràng

Lí Tiểu Phàm nghe xong chỉ nghĩ Trần Lâm cãi chày cãi cối, chính là Trần Lâm có giải thích cũng rất mập mờ, nghĩa là cậu không muốn nói ra. Cho nên Lí Tiểu Phàm cũng không dây dưa nữa, chỉ thay đổi sang vấn đề khác

– “Trần Lâm, anh có lo lắng việc bị phụ huynh mình phát hiện, phụ huynh anh ta, bằng hữu thân thích, hoặc những quan niệm xã hội không, hai người phải đối mặt với tất cả sao?”

Trần Lâm trầm mặc, Lí Tiểu Phàm cụ thể vạch rõ ‘một ít vấn đề’ Tống Đình Phàm từng nói

Trần Lâm không phải không nghĩ đến những vấn đề này, trước khi đáp ứng Tổng Đình Phàm cậu cũng đã lo lắng qua, nhưng không thể tìm ra câu trả lời xác thực. Sau khi đáp ứng Tổng Đình Phàm, người kia nói sẽ ỉnh thời gian. Mà thời gian này, Trần Lâm chỉ lo cho cha mẹ mình, hi vọng bọn họ càng biết muộn càng tốt, không cần bọn họ phải.... vì mình mà thương tâm quá sớm. Trần Lâm nghĩ đây là cách hiểu thuận mềm dẻo duy nhất mình có thể đền đáp cha mẹ

Cũng không phải muốn giấu diếm, chỉ là những chuyện có thể tổn thương người khác nếu tránh được thì nên tránh, như vậy có thể không nói ra bao lâu thì sẽ tốt bấy lâu. Về phần người khác, Trần Lâm không quan tâm, hành vi của mình, đạo đức của mình không tổn hại gì đến đạo đức xã hội, vậy thì người khác có thể trách gì, có thể bàn tán gì?

Khi Trần Lâm đang trầm mặc, bên ngoài trời đổ mưa. Cơn mưa rất lớn tạt vào khung cửa thủy tinh của quán cà phê từng giọt nặng nề giòn vang

Trần Lâm nhìn mưa ngoài cửa sổ, ánh mắt mênh mông, “Mưa rồi....”

– “Tiểu Phàm, đừng hỏi tôi những chuyện xảy ra trong tương lai, vì chính tôi cũng không biết đích xác thế nào. Không thể phủ nhận, việc cô hỏi cũng là việc tôi lo lắng, nhưng lo lắng thì làm được gì? Cha mẹ tôi, haha, tôi vẫn không nghĩ nếu bọn họ kiên trì phản đối, tôi nên.... lựa chọn thế nào, hay nói cách khác, tôi vẫn không dám nghĩ đến...”

Giọng nói Trần Lâm yếu ớt và mờ mịt hiếm thấy, Lí Tiểu Phàm chưa từng gặp qua một Trần Lâm như vậy, nằng đau lòng

– “Trần Lâm, tôi...”

Trần Lâm khoát tay, chậm rãi nói tiếp, “Tiểu Phàm, cô biết không? Từ nhỏ đến lớn tôi chưa làm cha mẹ lo lắng quan tâm lần nào, không phải họ không thương tôi hay công việc của họ quá bận rộn. Ngược lại, bọn họ rất yêu tôi, dùng cách thức giáo dục tự do để tôi lớn lên, hơn nữa... còn để tôi quyết định mọi chuyện. Không ép buộc tôi bất kì chuyện gì, đến giờ tôi vẫn nghĩ mình rất may mắn khi có cha mẹ như vậy. Chính là, có lẽ trong tương lai không xa tôi sẽ làm họ tổn thương không thể vãn hồi...”

Không biết vì ý nghĩ gì, vì muốn an ủi khuyên can Trần Lâm, Lí Tiểu Phàm vội vàng mở miệng, “Không phải không thể vãn hồi, còn kịp, còn kịp, còn có thể vãn hồi...”

Có thể bởi vì quá mức kích động, giọng nói Lí Tiểu Phàm cao vút lên làm Trần Lâm kinh ngạc. Thu hồi ánh mắt vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ, Trần Lâm nhìn thẳng Lí Tiểu Phàm, cười ‘phì’ một tiếng

– “Tiểu Phàm, hài quá, kích động như vậy a!”. Lắc đầu, khuôn mặt tươi cười bất đắc dĩ

Đột nhiên, điện thoại Trần Lâm vang lên, nhìn tên người gọi đến, Trần Lâm cũng không ngại ngần gì mà thoải mái bắt máy trước mặt Tiểu Phàm

– “Uy”

– “Ân, em ở quán cà phê Bán Đảo”

– “Hảo, vậy em cúp máy”

Lí Tiểu Phàm nhìn Trần Lâm, khi có cuộc gọi đến, nhưng mê man và yếu ớt của Trần Lâm biến mất không chút bóng dáng, ngược lại, trên mặt còn có vẻ an tâm

Cúp điện thoại, Trần Lâm có chút xấu hổ nhìn Lí Tiểu Phàm, phải biết rằng cậu chưa bao giờ bộc bạch nội tâm quá nhiều với một ai đó như vừa rồi. Nhưng thật ra Lí Tiểu Phàm hiểu được, bây giờ Trần Lâm cũng đã nói quá nhiều với mình. Mặc kệ trước kia bởi vì mình muốn thổ lộ hết với Trần Lâm mới có bữa gặp mặt này, ít nhất bây giờ nàng cũng được nghe Trần Lâm bộc bạch

Trần Lâm khôi phục vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt như bình thường mới nói, “Ách, anh ấy lát nữa sẽ lại đây”. Trần Lâm không có ý định giấu diếm nội dung đoạn hội thoại vừa rồi với Tổng Đình Phàm

Lí Tiểu Phàm nhìn bên ngoài vẫn đang mưa to, “Vì trời mưa?”

Trần Lâm nghe Lí Tiểu Phàm hỏi, trong lòng có chút buồn cười, lắc đầu, “Tiểu Phàm, chúng tôi không phải thiếu nam thiếu nữ, không được lãng mạn như vậy”

Ánh mắt Lí Tiểu Phàm như không tin, Trần Lâm mặc dù buồn cười nhưng cũng không giải thích thêm

– “Trần Lâm, nếu có thể vân hồi, không làm cho cha mẹ anh thương tâm, anh nguyện ý sẽ chọn lựa sao?”. Lí Tiểu Phàm dò hỏi, không biết tại sao khi nghe Trần Lâm nói thế, nàng vẫn muốn thử thêm một lần

Không khí vốn vừa thả lỏng được một chút, vì câu hỏi của Lí Tiểu Phàm lại bắt đầu tịch mịch

– “Lựa chọn? Lựa chọn kết hôn với nữ nhân sao?”

Lí Tiểu Phàm không rõ câu hỏi này của Trần Lâm muốn ám chỉ điều gì, nàng không dám ngẩng đầu nhìn mắt cậu. Cúi đầu, miễn cưỡng ‘Àn’ một tiếng

– “Tôi.... không biết.... Nói thật, chính mình có phải là.... đồng tính luyến ái không, đến giờ tôi vẫn không rõ ràng....”. Trần Lâm thực khó khăn nói ra bốn chữ ‘đồng tính luyến ái’

Lí Tiểu Phàm nhắc mạnh đầu, “A, kia.... Vậy anh thế nào lại cùng anh ta....”. Ánh mắt mở to

– “Tôi, tôi cũng không biết, những người khác tôi không nghĩ qua”

Lí Tiểu Phàm giật mình, không biết quan hệ hai người đã tiến triển đến đâu, nhưng thật không ngờ, Trần Lâm cũng mơ hồ như vậy sao?

Lí Tiểu Phàm không biết nên hỏi gì Trần Lâm nữa

– “Được rồi, Tiểu Phàm, không cần lại hỏi tôi. Những vấn đề tiếp theo tôi đều không trả lời được”

Lí Tiểu Phàm không rõ ý của Trần Lâm, chính là theo ánh mắt Trần Lâm, nàng hiểu được

Người kia, đến đây

47. Chương 47

Lí Tiểu Phàm cơ hồ không chớp mắt nhìn chằm chằm Tống Đình Phàm, nàng hiện tại cũng không quan tâm đến phép lịch sự. Chính là trong lòng nàng đang liên tục hỏi, đây là người ở cùng một chỗ với Trần Lâm sao? Anh ta có đủ dũng khí cùng Trần Lâm đối mặt với mọi vấn đề trong tương lai sao? Anh ta thực sự có thể làm Trần Lâm hạnh phúc sao?

Nói thật, Lí Tiểu Phàm không biết rõ Tống Đình Phàm, ngoại trừ một lần đi ăn cơm có gặp qua, còn lại cũng không hề tiếp xúc gì. Chủ yếu vì người này rất ít đến cửa tiệm của bọn họ, đa phần là Mục Kiệt Lưu Dụ đến. Nàng, cơ hồ không có cơ hội tiếp xúc với người đang trước mặt

Đến khi người nọ đến trước mặt Trần Lâm, Lí Tiểu Phàm mới chính thức cảm nhận cường thế của người này không giống như Trần Lâm. Vào đời đã vài năm, Lí Tiểu Phàm tự nhận mình gặp qua không ít người, chính là nàng, vẫn không dám nhìn thẳng ánh mắt của người này, thật làm cho người ta, dè chừng

Khi hắn đứng cùng một nơi với Trần Lâm, không đột ngột, thậm chí còn có hương vị hòa hợp. Quan sát thật gần, Lí Tiểu Phàm phát hiện mình đã sai lầm rồi, người này sẽ không cùng Trần Lâm đối mặt với áp lực, hắn, sẽ chỉ đứng trước Trần Lâm để che chắn mọi phiền toái, hắn tuyệt đối có năng lực làm được như vậy!

Tống Đình Phàm gật gật đầu chào Lí Tiểu Phàm, liền trực tiếp đến bên cạnh Trần Lâm. Khi hắn vừa bước vào, nhìn thấy trong quan cà phê chỉ có mình Trần Lâm và Lí Tiểu Phàm, mi đã không tự nhiên nheo lại

Tống Đình Phàm làm sao không hiểu ánh mắt kia của Lí Tiểu Phàm? Khi hắn vừa đến, cặp mắt kia liền chằm chằm nhìn mình, vừa như tìm kiếm đánh giá gì đó, nhưng khi mình đến gần, nàng lại không dám nhìn thẳng hắn

– “Có thể đi rồi sao?”

– “Àn”. Trần Lâm quay đầu nhìn Tiểu Phàm, “Tiểu Phàm....”

Tổng Đình Phàm vội vàng cầm áo Trần Lâm khoát lên vai cho cậu, đánh gãy lời nói của Trần Lâm, “Lí tiểu thư, bên ngoài trời vẫn mưa to, taxi phởng chừng cũng khó bắt, tôi và Trần Lâm đưa cô về”

Trần Lâm một bên phối hợp tiếp nhận áo khoát Tổng Đình Phàm phủ thêm, một bên cũng gật gật đầu khuyên bảo Lí Tiểu Phàm. Bởi vì cậu vừa nói những chuyện này với Tiểu Phàm, chẳng qua trong lòng có chút lo lắng Tiểu Phàm sẽ để tâm

Lí Tiểu Phàm nhìn nam nhân vừa mới vào cửa đã hoàn toàn chăm chú nhìn Trần Lâm này, chính là lịch sự gật đầu chào nhưng mắt hắn cũng chưa nhìn thẳng mình lần nào. Hiện tại hắn vì Trần Lâm mà nói với mình một câu. Hơn nữa, nhìn động tác của hai người, không, phải nói là hắn hành động độc đoán, Trần Lâm bị động thân nhiên thừa nhận, Lí Tiểu Phàm cảm giác mình là người dư thừa. Lại nhìn Trần Lâm, cậu tự nhiên thân nhiên đích thực không chút lảng tránh, như những động tác này là thói quen cố hữu của hai người. Tình cảnh này, nói Lí Tiểu Phàm không xúc động là gặt người

Nghĩ đến tình hình hiện tại, nếu mình gọi taxi thì quả là già mồm cãi láo, vì thế Lí Tiểu Phàm đồng ý

Ba người ngồi trong xe, Trần Lâm vốn nghĩ sẽ ngồi ghế sau với Lí Tiểu Phàm, chính là vừa mới đến gần xe cậu đã bị Tổng Đình Phàm an bài ngồi vào ghế phó lái. Trần Lâm muốn mở miệng kháng cự một chút, nhưng ánh mắt lãnh nghị của Tổng Đình Phàm làm cậu thỏa hiệp

Lí Tiểu Phàm ngồi ở ghế sau cẩn thận đánh giá hai người trước mặt. Nói thật, nàng không cảm thấy quái dị, không thấy phản cảm. Chính là, vì sao nàng lại cảm giác Trần Lâm khi đối mặt với Tổng Đình Phàm lại không phải một Trần Lâm bình thường mọi người biết?

– “Đêm nay anh không làm việc sao?”

– “Àn”

– “Nga, đúng rồi, anh ăn cơm chiều chưa? Em có mua đồ ăn nói hai người kia mang về”

– “Àn”

.....

Lí Tiểu Phàm ngồi sau nghe đoạn hội thoại của hai người, thật sự đơn điệu đến cực điểm, hơn nữa có người trả lời ngắn đến cực điểm. Nói một chữ ‘Àn’ kia cũng như không nói gì. Nàng không biết nên nói người này kiệm lời hay lãnh đạm với Trần Lâm

– “Sao lại đóng cửa sổ lại?”. Trần Lâm nhìn thấy khung cửa mình vốn để lại một khe hở nhỏ đã bị đóng, nghi hoặc nhìn Tổng Đình Phàm

– “Lí tiểu thư hắn sẽ cảm thấy lạnh, hơn nữa nước mưa còn tạt vào”. Nghe Tổng Đình Phàm nói, Trần Lâm quay nhìn Lí Tiểu Phàm, Tổng Đình Phàm chính là thông qua kính chiếu hậu trong xe thấy Lí Tiểu Phàm không mặc áo khoát mới đóng kín cửa xe, không thể không thừa nhận, Lí Tiểu Phàm giật mình, nàng nghĩ người này không chú ý đến mình

– “Vậy mùi trong xe, anh...”. Trần Lâm nói xong còn nhìn nhìn gói đồ ăn trên tay

Nghe Trần Lâm nói, Lí Tiểu Phàm không biết vì sao lại cảm giác khuôn mặt người kia nhu hòa đi rất nhiều

– “Anh chịu được”

Lí Tiểu Phàm liền nghĩ đến một ý niệm, chẳng lẽ Trần Lâm vừa mới lên xe đã không đóng kín cửa vì muốn xua tan mùi thức ăn, tránh cho khoang xe ám mùi làm Tổng Đình Phàm không chịu được? Phải không?!

– “Tiểu Phàm, ngại quá, tôi sợ mùi thức ăn quện với mùi ghế da trên xe làm anh ấy không chịu được mới để trống cửa sổ, không để ý cô có thể bị lạnh”. Trần Lâm có điểm xấu hổ giải thích với Lí Tiểu Phàm

Trần Lâm giải thích chẳng bằng không giải thích, Lí Tiểu Phàm nghe xong không thấy thoải mái, mà ngược lại, trong lòng chua xót, trong mắt bi thương

Hoảng hốt lắc đầu với Trần Lâm, “Không sao”

Trần Lâm quay đầu không nói thêm gì nữa. Tống Đình Phàm liếc nhìn Trần Lâm, trong mắt hiện lên một mặt suy nghĩ sâu xa cùng tự đắc, nhanh nhẩu đến người ta trở tay không kịp

Đoạn đường kế tiếp, Lí Tiểu Phàm cẩn thận nghiên cứu đánh giá hai người ngồi trước, có phải hay không mình đã bỏ qua điểm mấu chốt. Trực giác cho rằng, nếu mình có thể tìm ra mấu chốt vấn đề thì bản thân sẽ thoải mái hơn nhiều. Người mình thích lại cẩn thận ôn nhu săn sóc người khác, nói không ghe tị là giả dối, cho dù biết tình cảm của mình không quá lộ liễu dưới ánh mặt trời, chính là, tình cảm đó vẫn tồn tại chân thật trong lòng mình

Đến tiểu khu nhà trọ của Lí Tiểu Phàm, mưa đã nhẹ hạt rất nhiều nhưng vẫn còn mưa phùn lất phất, có lẽ đã mang chút hương vị của mùa xuân. Tống Đình Phàm nói Trần Lâm tiễn nàng về cửa nhà trọ

Lí Tiểu Phàm không tin nam nhân này đoán không được đêm nay nàng nói gì với Trần Lâm, quan trọng hơn: hẳn có thể nhận ra tình cảm mình dành cho Trần Lâm. Lí Tiểu Phàm không tin người này không biết, như vậy, hẳn còn hào phóng để Trần Lâm tiễn mình về phòng?

Nâng mi, nói lời cảm tạ Tống Đình Phàm, “Đêm nay làm phiền anh, cảm ơn”

Tống Đình Phàm gật đầu

Trần Lâm đã đứng ngoài cửa xe đợi Lí Tiểu Phàm. Nơi cửa xe, Lí Tiểu Phàm nhìn thấy Trần Lâm đang bên ngoài, lại quay đầu nhìn Tống Đình Phàm ngồi trong xe, đột nhiên ánh mắt Tống Đình Phàm đối diện nàng, trong nháy mắt kia, Lí Tiểu Phàm nghĩ người này biết tình cảm của mình với Trần Lâm! Biết rất rõ! Bởi vì anh mắt người nọ có vẻ tự tin chắc chắn, thậm chí còn thêm một mặt tự đắc!

Lí Tiểu Phàm có chút phần nộ cùng khó khăn. Lại cố dùng dũng khí chớp mắt, trong ánh mắt mười phần khiêu khích, nhìn thoáng qua Trần Lâm đang bên ngoài, tựa hồ như hỏi: anh hào phóng đến vậy sao?

Tống Đình Phàm từ chối cho ý kiến. Nói, “Cậu ấy sợ lạnh”. Ngụ ý không nói cũng hiểu, Lí Tiểu Phàm, cô nên xuống xe, đừng để cậu ấy đợi lâu

Lí Tiểu Phàm mang tâm tình phức tạp khó hiểu xuống xe. Khi đến gần Trần Lâm đang cầm ô đợi sẵn, Lí Tiểu Phàm nghĩ thầm, rằng tôi sẽ đi thật gần Trần Lâm, để Trần Lâm chậm rãi đưa tôi về, nghĩ lại, ý tưởng này của mình ngây thơ như nữ sinh, buồn cười rất nhiều! Đã biết như vậy, thì làm được gì? Nếu không có cơ hội thắng, thì sao không buông đi? Cho nên, Lí Tiểu Phàm không cho Trần Lâm tiễn mình, còn nói nhỏ một câu với cậu, “Nếu là anh ta, bá phụ bá mẫu tất nhiên sẽ không thương tâm đến không thể vãn hồi”. Nói xong liền cầm ô trong tay Trần Lâm, nhanh chóng rời đi. Bởi vì, nhìn thấy ánh mắt của Tống Đình Phàm, nàng tựa hồ hiểu được mấu chốt, người kia không bao giờ buông tay Trần Lâm!

Trần Lâm sững sốt nửa ngày mới lấy lại tinh thần, thoải mái cười, nhìn bóng Tiểu Phàm rời đi, hô to một câu, “Tiểu Phàm, cảm ơn cô!”. Sau đó Trần Lâm vội vàng vào xe, bởi vì khi Tống Đình Phàm nhìn thấy cậu không còn ô đã mở sẵn cửa xe ra. Nhìn ngoài cửa sổ, Trần Lâm mơ hồ như nhìn thấy khi Lí Tiểu Phàm xoay người rời đi có gì đó chảy xuống, không biết là mưa hay lệ

Trần Lâm lẳng lặng ngồi trên xe, cầm khăn mặt Tống Đình Phàm vừa đưa, xuất thần mờ mịt, nửa ngày mới phun ra một câu, “Tiểu Phàm, thực xin lỗi”

Tống Đình Phàm ở bên cạnh đều phải vỗ vỗ tay khen ngợi Trần Lâm, hẳn đợi cậu nhận ra, nhưng không nghĩ lại đợi lâu như vậy! Trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười!

48. Chương 48: Chương 48

– “Lau khô nước trên người trước đi!”

– “Đình Phàm, em....”. Trần Lâm kích động muốn giải thích, rồi không biết mình phải giải thích gì

Tống Đình Phàm không phản ứng, khởi động xe. Chờ Trần Lâm lau khô nước mưa trên người mới nói, “Em bây giờ mới biết?”. Trong giọng nói ít nhiều có ý châm chọc. Hai người đều biết rõ ràng ‘mới biết’ chính là điều gì. Tống Đình Phàm trận này muốn giáo huấn Trần Lâm chút hương vị, cho nên với chuyện vừa rồi của Trần Lâm xem như không thấy, ngữ khí không lạnh không nhạt

Trần Lâm dường như không chú ý ngữ khí của Tống Đình Phàm bối rối mở miệng, “Em như thế nào lại không biết được, đêm nay... Đêm nay, Tiểu Phàm thất thố nhiều lắm, nàng không phải loại người thích tò mò chuyện người khác, chính là đêm nay lặp đi lặp lại câu hỏi nhiều lần với em, thái độ lại lo lắng. Nếu nói đó là vì nàng xem em như bằng hữu, Trần Lâm em quả thật... ngu ngốc trong tình cảm...”. Nhẹ nhàng nói một câu, giọng nói cũng như đang tự trách mình. “Đầu tiên là Quang ca, sau lại đến Tiểu Phàm, em không phải ngu ngốc trong tình cảm thì là gì...”

Đột nhiên hai tay lạnh băng bị một bàn tay khác nắm chặt, thậm chí còn hơi đau. Tống Đình Phàm không quen nghe Trần Lâm tự trách mình, nên giận không nói gì, nhúu nhúu mày

– “Ý của em là, nếu em không chấp nhận anh, có lẽ sẽ tốt hơn?”

Trần Lâm rõ ràng có chút bị thương rút hai tay bị nắm ra. “Anh đang nói gì? Em không đùa giỡn với tình cảm chính mình. Nhận anh là nguyện ý của em, cho dù không chấp nhận, em cũng có quyền cự tuyệt anh!”

Tống Đình Phàm chần chừ, ý tứ rõ ràng, “Vậy em cũng có quyền cự tuyệt bọn họ”

Một câu đơn giản của Tống Đình Phàm làm Trần Lâm ngơ ngai rất nhiều. Đúng vậy, chuyện tình cảm chỉ khi mình đối mặt với người này mới hiểu biết thêm chút ít, nhưng cậu cũng quả thật biết, tình cảm, là không thể cưỡng cầu! Cho nên, cự tuyệt là cách làm tốt nhất với những người mình không có tình cảm

Ánh mắt Trần Lâm tươi sáng lên, chủ động nắm lấy tay Tống Đình Phàm, còn ma sát sưởi ấm cho nhau. Tống Đình Phàm liếc mắt, khóe miệng cong lên

– “Anh đã sớm biết?”

Tống Đình Phàm như nhớ đến gì đó, có chút ý tứ không rõ cười với Trần Lâm, đột nhiên dán sát tai cậu, “Bằng không lần trước em đề cập đến nàng, em cho là.... vì sao anh lại làm như vậy với em?”. Ngữ khí càng về sau càng nhẹ, phút cuối cùng còn dùng đầu lưỡi liếm vành tai Trần Lâm

Trả lời thực rõ ràng, Trần Lâm còn có thể không hiểu?

Lại vội vàng rút tay về, che tai lại, mặt đỏ đến cơ hồ nhỏ ra máu. Nhìn thấy Trần Lâm như vậy, tâm tình Tống Đình Phàm vui lên rất nhiều, cúi đầu cười vài tiếng

Trong xe lộ rõ không khí mờ ám. Hơn nữa Trần Lâm như muốn tìm đề tài, hỏi Tống Đình Phàm một câu. “Sao mỗi lần anh đều nhìn ra người khác đối với em... đối với em...”. Nửa câu sau Trần Lâm mới phát hiện mình tìm sai đề tài, việc này có gì để hỏi? Nên câu sau thật gập ghềnh

Tống Đình Phàm buồn cười nhìn cậu, “Em là muốn hỏi anh tại sao nhìn ra cảm tình người khác với em?”

Trần Lâm gật gật đầu

– “Ánh mắt!”

– “Àn?”. Trần Lâm vẫn chưa hiểu được

– “Ánh mắt bọn họ nhìn em, ánh mắt không lạ, nhưng điểm mấu chốt là ‘thần thái’, một người che dấu cỡ nào, ‘thần thái’ kia cũng sẽ tồn tại, vào những thời điểm lơ đãng sẽ lộ ra, muốn giấu cũng không được”

Trần Lâm nghe Tống Đình Phàm giải thích, trong lòng âm thầm nhớ kỹ

Buổi tối khi hai người nằm trên giường, Trần Lâm chằm chằm không chớp mắt nhìn mắt Tống Đình Phàm, Tống Đình Phàm hỏi cậu, “Em nhìn gì?”

– “Nhìn ‘thần thái’ của anh đối với em!”

Tống Đình Phàm bị cậu nói tức khắc túng quẫn, da mặt có chút không chịu nổi, đầu thoáng nghiêng qua. Trần Lâm nhìn thấy thế liền buồn cười, bả vai run run. Tống Đình Phàm thế này lại giống như khi đứng trước cửa hàng 0h mình đã từng thấy qua. Hahaha

Tống Đình Phàm vỗ Trần Lâm, “Mau ngủ đi, mai anh đưa em ra xe”

Đêm qua, sau khi Trần Lâm và Tống Đình Phàm trở lại cửa hàng lấy hành lý đã trực tiếp đến ở khách sạn. Bởi vì Tống Đình Phàm sắp về Bắc Kinh nên phòng trong thành phố này cũng đã sớm bán đi. Mà nơi đó

của Trần Lâm cũng đã dọn dẹp xong, không thích hợp để ngủ lại, cho nên buổi tối Tống Đình Phàm chỉ có thể cùng cậu đến ở khách sạn. Kì thật Trần Lâm vốn tính toán đi hôm qua, nhưng bởi vì bữa tiệc với bọn Lí Tiểu Phàm mà không đi được

Đưa Trần Lâm đến nhà ga, Tống Đình Phàm vẫn là câu nói kia, Trần Lâm sau khi về nhà sẽ trực tiếp đi Bắc Kinh. Còn hành lí, hắn sẽ mang đến Bắc Kinh cho cậu, Trần Lâm không cần quan tâm. Theo một góc độ nào đó mà nói, Tống Đình Phàm vẫn không để cho Trần Lâm một đường cụt tuyệt

Tống Đình Phàm thật ra đã nghĩ sẽ đưa Trần Lâm về nhà, chính là hắn nói sẽ cho Trần Lâm thời gian, nên không thể quản quá chặt làm cậu áp lực. Điểm quan tâm sâu sắc ấy Tống Đình Phàm không ngại dành cho cậu. Tựa như đêm qua đối đãi Lí Tiểu Phàm, hắn biết rõ chính mình và Trần Lâm đã là tình thế vững chắc, nắm chắc thắng lợi trong tay, nên để Trần Lâm hào phóng tiễn Lí Tiểu Phàm về hắn vẫn rất vui lòng

Bất quá, nữ nhân kia quả không làm hắn thất vọng. Tuy không biết nàng nói gì với Trần Lâm lúc xuống xe mà lại làm cho Trần Lâm thành thật nói lời cảm ơn, điều ấy làm Tống Đình Phàm về sau thoải mái hơn với nàng rất nhiều

Đương nhiên, đó là sau này

Trần Lâm lần này về nhà ngoài việc thăm cha mẹ, cũng là chuẩn bị đem kế hoạch tiếp theo của mình nói cho cha mẹ hay. Tuy rằng cậu đã quyết định đi Bắc Kinh, tất nhiên như vậy sẽ ở Bắc Kinh gây dựng sự nghiệp, việc này tất yếu không được giấu cha mẹ. Nghĩ đến Bắc Kinh cậu lại có chút không an lòng, nơi đó tắc đất tắc vàng, cho dù chính mình muốn tìm một mặt tiền nho nhỏ mở cửa hàng, thì trong tay có gần 18 vạn (cha mẹ cho Trần Lâm 10 vạn, cậu gửi ngân hàng được 8 vạn) cũng như lấy trứng chọi với đá

Ba mẹ Trần tất nhiên yên tâm trăm phần trăm về đứa con, cho dù Trần Lâm không nói cho họ lí do từ chức và đến Bắc Kinh phát triển sự nghiệp, hai người bọn họ cũng không nói gì hay hỏi gì. Chỉ cần con trai muốn làm, bọn họ đều ủng hộ

Minh chứng rõ ràng nhất là khi Trần Lâm nói sẽ đến Bắc Kinh phát triển, cha mẹ Trần bỏ qua biểu tình giật mình, mặt khác còn cho cho Trần Lâm 5 vạn. Bọn họ vốn tưởng con trai sẽ mở cửa hàng ở quê hương, tuyệt nhiên không nghĩ đến nơi con từng học đại học— Bắc Kinh. Phồn hoa đô hội như vậy, đứa con có thích ứng không?

— “Ba, mẹ, tiền này... con không thể nhận, hai người đã cho tiền con rồi, con cầm cũng thực áy náy. Đây.... con thực sự không thể nhận”. Câu chữ của Trần Lâm tắc nghẹn cùng hai tay nhún nhường của mẹ Trần ở đằng kia

— “Con trai, con nói ngốc gì đó, chúng ta chỉ có một đứa con, tiền này chúng ta dùng cũng không hết, sớm muộn gì cũng là của con! Bây giờ cho con trước thì có gì không đúng! Con so đo với cha mẹ nhiều vậy làm gì?”. Mẹ Trần trừng mắt liếc con trai một cái, thuận tiện đưa sổ tiết kiệm 5 vạn cho con

— “Nhưng mà, mẹ, tiền này đều để tương lai hai người dưỡng lão, con làm sao có thể dùng...”. Trần Lâm lo lắng muốn trả lại ẹ

Mẹ Trần chụp lấy bả vai ba Trần, thở dài, “Ông nhìn xem, đây cũng là con tôi, thế mà nó tính toán tương lai không nuôi dưỡng chúng ta, ra mời chúng ta chỉ có thể dựa vào số tiền dưỡng lão này~”

— “Mẹ, con không có ý đó...”. Nghe mẹ Trần nửa thật nửa giả, Trần Lâm khổ sở một trận trong lòng. Bởi vì lời nói của mẹ cũng làm cậu nhớ đến chuyện của mình và Tống Đình Phàm

Ba Trần vỗ vỗ tay lão bà luôn hồ nháo của mình, nghiêm túc nhưng không mất đi hòa ái nhìn con, “Con trai, ba hiểu lo lắng của con. Chính là con cũng biết, cho dù con đã lớn thì vẫn là con của chúng ta, dùng tiền của cha mẹ mình cũng không có gì dọ người. Hơn nữa, tương lai con không nuôi chúng ta thì ai nuôi ai! haha”

— “Ba...”

— “Haha, tiền này, cầm đi. Ta và mẹ con không thiếu, mẹ con còn có lương hưu, hơn nữa hiện tại còn lại thêm ở đoàn văn công cũng có. Còn ba con, lớn nhỏ gì cũng là quan chức, tiền lại càng không thiếu”

— “Ba...”. Trần Lâm ê ẩm trong lòng, chính mình vẫn còn làm cho họ lo lắng

– “Được rồi, được rồi, sao chỉ gọi một tiếng ‘ba’ suốt, con cũng không phải mới tập nói!”. Bầu không khí ấm áp tình cảm bị một câu vui đùa của mẹ Trần làm loãng ra

Một nhà ba người, cuối cùng lại tươi cười rạng rỡ

Trần Lâm ở nhà ngày người ba ngày liền đã bị mẹ Trần thúc giục đưa con mau đi mau đi a, nhanh đi lo chuyện của mình rồi về nuôi bọn họ sớm một chút! Tuy mẹ Trần luôn vui đùa, nhưng Trần Lâm cũng biết đây là cách săn sóc và quan ái khác của mẹ. Nàng, rõ ràng biết đứa con lần này về để tạm biệt

Ba mẹ Trần đưa con trai ra ga, nhìn bóng dáng con trai rời đi, mắt mẹ Trần mới có chút ướt át. Cho dù nàng và ba Trần có tin tưởng đứa con như thế nào, chính là trong lòng sao có thể không lo lắng? Con mình mình không hiểu sao?

Tính cách vĩnh viễn lạnh nhạt như vậy, thái độ làm người luôn hòa nhã, cho dù kết giao với người khác cũng không thâm giao, lần này chính mình độc lập mở cửa hàng, con có thể ứng phó tốt sao? Kì thật ba mẹ Trần cũng không phải quá lo lắng, bọn họ thủy chung tin tưởng, nếu con trai quyết tâm làm, như vậy tất nhiên sẽ làm rất tốt, kiên trì đến cùng, mặc dù không dám nói sẽ có thành tựu gì nhưng chắc chắn không bao giờ thất bại

Mà làm bọn họ lo lắng nhất chính là những thay đổi của con khi về nhà lần này. Làm cha mẹ vẫn hiểu con mình nhất – thông qua một chi tiết. Mẹ Trần nhiều lần thúc giục con rời nhà, chính là mỗi lần nói thế, con trai lại hiện lên vẻ lo lắng bất an rõ ràng. Mẹ Trần tin tưởng, quyết định của con không chỉ vì kế hoạch gây dựng sự nghiệp đã đặt sẵn. Vậy thì vì sao? Vì tình cảm sao? Con trai vì sao lại chọn Bắc Kinh? Bởi vì đó là nơi con học đại học sao? Hay là... có người nào đang ở đó?

Mẹ Trần có nghi vấn, cũng trao đổi một chút với ba Trần, hai người nhất trí quyết định vẫn im lặng! Làm hậu phương vững vàng kiên cường cho con. Chắc chắn năm sau, mẹ Trần sẽ nghĩ lại, năm đó mình làm vậy có sai lầm không? Nếu không thì phải tin tưởng tin tưởng con như vậy

Mẹ Trần cảm giác không sai, mẹ có thể nào lại nhìn lầm con của mình?

Trần Lâm quả thật bất an, quả thật lo lắng. Cậu đáp ứng Tống Đình Phàm quay về Bắc Kinh, cậu cũng muốn quay về Bắc Kinh mở cửa hiệu. Không nói xa xôi, nhưng gần nhất, chính mình đến Bắc Kinh đầu tiên sẽ gặp trở ngại về nơi ở và công tác. Điều này... Trần Lâm không phải không tự tin mình làm tốt, mà sự tự tin của cậu khi đối mặt với Tống Đình Phàm lại giảm đi rất nhiều

49. Chương 49

Trần Lâm đến Bắc Kinh tất nhiên Tống Đình Phàm sẽ đi đón, hai người hàn huyên vài câu, Tống Đình Phàm mang cậu đi ăn cơm trưa trước

Trần Lâm không thể không thừa nhận, Tống Đình Phàm rất sành ăn. Trước kia cậu đơn thuần nghĩ Lưu Dụ tìm địa điểm ăn, chính là sau khi tiếp xúc mới biết đều là Tống Đình Phàm chọn. Việc ăn uống Tống Đình Phàm rất kĩ tính, nếu tiến vào khách sạn sang trọng, hẳn không hỏi phục vụ đến á khẩu không trả lời được thì không bỏ qua. Nhớ rõ lần đầu tiên một mình đi ăn cùng Tống Đình Phàm, Trần Lâm cũng lần đầu tiên thấy hắn như vậy, giật mình đến suốt buổi ăn không tiêu

Cho nên bữa cơm trưa nay, không thấy Tống Đình Phàm hỏi gì, Trần Lâm nghi hoặc khó hiểu nhìn Tống Đình Phàm.

– “Nhà ăn này anh thường đến, Lưu Dụ Mục Kiệt cũng vậy”. Tống Đình Phàm giải thích

Trần Lâm cười cười. Đúng vậy, nếu bọn Lưu Dụ có ở đây, đều là Lưu Dụ sẽ mật thám, căn bản không cần Tống Đình Phàm hỏi ra. Người này, có thể không nói chuyện tuyệt đối sẽ không nói

– “Ăn cơm xong, chúng ta đến một nơi”. Tống Đình Phàm không ngừng đầu nói

– “Àn”

– “Đây là ý tứ gì?”. Trần Lâm giật mình kinh ngạc nhìn mặt tiền cửa hàng rộng lớn! Không nói đến vị trí thì mặt bằng cũng rất lớn. Ở nơi tắc đất tắc vàng này, hơn nữa cửa hàng lại ngay khu phố buôn bán sầm uất, mặt tiền cửa hàng này tuyệt đối không thể tính ra tiền!

– “Của em”. Đáp án ngắn gọn mơ hồ nhưng đủ để người ta có thể hiểu được

– “Em? Của em?” Trần Lâm gian nan học ra hai chữ này

Đương nhiên của em, Tống Đình Phàm tuyệt đối cố ý chỉ nói hai chữ, mục đích là cho Trần Lâm một bất ngờ!

– “Tống Đình Phàm! Anh!”. Trần Lâm phẫn nộ nhìn Tống Đình Phàm

Tống Đình Phàm lạnh mắt nhìn Trần Lâm, “Đừng để anh nghe cách nói như lần trước!”. Cường thế, lãnh ngạnh. Một câu đã phong kín những gì Trần Lâm có thể nói, chính là cách nói ‘nữ nhân’ của lần trước

Hai người giằng co một hồi lâu, Tống Đình Phàm mở miệng, “Lên xe, về nhà”

Sau khi Trần Lâm lên xe mới có phản ứng, Tống Đình Phàm nói hai chữ “Về nhà”. Trong lòng kinh ngạc không thôi, nghi vấn không thôi. Về nhà? Về nhà nào? Về nhà ai? Chẳng lẽ là về nhà.... Tống Đình Phàm?

Trần Lâm giật mình vội giữ lấy cánh tay Tống Đình Phàm đang lái xe, hơn nữa lại giữ rất chặt. Tống Đình Phàm liếc nhìn cậu, trong lòng có thể đoán ra ít nhiều nhưng vẫn thủy chung không mở miệng, để cậu tùy ý lái. Vẫn ‘tôi lái xe ngày xưa’ như cũ

Trần Lâm nhìn hướng xe đi, càng ngày càng gần khu dân cư, trong lòng lại khẩn trương thêm một chút, ánh mắt nhìn Tống Đình Phàm cơ hồ có thể dùng hai chữ thỉnh cầu. Không thể trách Tống Đình Phàm có ý xấu, hẳn muốn nhìn thấy kết quả này!

Lái xe đến một khu tiểu cư, dừng lại ở một nơi toàn biệt thự. Tống Đình Phàm không xuống xe mà chỉ tắt máy, quay đầu nhìn Trần Lâm. Trong ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy, Trần Lâm nhìn thấy lại nhảy dựng trong lòng

– “Nơi vừa rồi là nơi em mở cửa tiệm”. Miệng lải nhải trước một dãy nhà. “Sau này chúng ta ở đây”

Trần Lâm trong đầu như có vết nứt, còn không nghe nữa câu đầu, chỉ nghe được nửa câu sau. Có ý tứ gì? Tống Đình Phàm có ý tứ gì? Chúng ta... ở nơi này?

– “Anh... Anh không phải là muốn dẫn em đi gặp... người nhà đó chứ?”. Trần Lâm ngây ngốc hỏi

Tống Đình Phàm cười tâm lý, trên mặt vẫn không biểu hiện gì

– “Em muốn gặp bọn họ?”

– “Ách”. Trần Lâm rõ ràng rất khó xử

– “Không cần, cái kia không tất yếu, chuyện của anh không cần ông ấy quyết định”. Lại một lần Tống Đình Phàm biểu đạt tính kiên định và tự tin với Trần Lâm

– “Vậy.... nơi này”

– “Phải... là nơi ở của chính chúng ta! Lão nhân kia có chỗ của mình rồi”

Trần Lâm chằm chằm nhìn Tống Đình Phàm thật lâu, trong mắt không chút sợ hãi, nhưng kinh ngạc, khẩn trương, lo lắng ban đầu hết thấy đều bị một mặt bình tĩnh cuốn đi

– “Anh không phải.... giải thích cho em?”. Trần Lâm lẳng lặng hỏi

Tống Đình Phàm chớp mắt, “Chính là như em đã biết. Trước khi em đến Bắc Kinh, chuyện này anh đã tự quyết định”

– “Đây là cách anh giải thích?”

Tống Đình Phàm trầm mặc

– “Em biết thực lực kinh tế của mình quả thật kém xa anh, nhưng là, em hi vọng chuyện chúng ta không dính dáng đến tiền bạc. Anh biết không? Lần trước em... nhất thời xúc động nói những lời linh tinh.... ách, làm cho em rõ ràng ý thức được khoảng cách của hai người trong lúc đó. Nhưng vấn đề kinh tế... cùng nhà ở hiện tại. Trần Lâm em không phải là người tự ti, chính là, em không muốn vẫn đứng ở vị trí cần anh bảo hộ hay chiếu cố, em hi vọng chúng ta sẽ... bình đẳng!”. Câu cuối cùng của Trần Lâm kiên định hữu lực!

Tổng Đình Phàm từ chối cho ý kiến, Trần Lâm tiếp tục nói

– “Đương nhiên, có lẽ anh cho rằng em nói như thế thật buồn cười, nhưng em quả thật nghĩ như vậy. Đây cũng là suy nghĩ chân thật nhất của em.... trong khoảng thời gian qua, kì thật, em vẫn rất bất an, hoặc là nói sầu lo rất nhiều...”

Tổng Đình Phàm nghĩ, đương nhiên anh biết em bất an, anh cũng như vậy! Tổng Đình Phàm không phủ nhận hẳn cố ý làm vậy, giống như những việc này trước khi Trần Lâm đến Bắc Kinh hẳn có thể thương lượng xác định trước với cậu. Tuy rằng đã sớm an bài Lưu Dự về Bắc Kinh xem kĩ địa điểm, chính là Tổng Đình Phàm vẫn quyết định tôn trọng lựa chọn của Trần Lâm— cậu ấy có thể nhận hoặc không nhận sự giúp đỡ của mình

Hơn nữa, Tổng Đình Phàm vốn định sau khi Trần Lâm từ chức sẽ để cậu nghỉ ngơi rồi mới lo đến chuyện chuyển về Bắc Kinh. Nhưng tất cả những lo lắng trước kia trong tối nọ nghe Trần Lâm xúc động nói đến hai chữ ‘nữ nhân’ đều giống như bị giết chết! Tổng Đình Phàm cho rằng Trần Lâm nên bị giáo huấn, hơn nữa là giáo huấn chung thân để cậu nhớ lâu! Bằng không sau này không biết khi nào cậu lại xúc động mà nói thế nữa

Hắn cố ý không quan tâm việc Trần Lâm bắt đầu cẩn thận giữ khoảng cách với hắn; hắn cố ý như không nhìn thấy những bất an của Trần Lâm- đến từ chính mình, từ chính cậu ấy, đối với việc đi Bắc Kinh; hắn cố ý để Trần Lâm một mình đi Bắc Kinh, cố ý không giải thích mà mang Trần Lâm đến mặt tiền cửa hàng kia, trực tiếp mang Trần Lâm đến nơi hai người sắp ở lại lâu dài, mà những việc này, hết thảy hẳn đều tính toán cho Trần Lâm thừa nhận vô điều kiện, tuyệt không cho cậu.... có cơ hội chọn lựa nữa! Không nên trách Tổng Đình Phàm làm sao biết chắc đây là nơi hai người sẽ sống lâu dài, vì hắn tuyệt đối có khả năng làm vậy!

Tổng Đình Phàm sở dĩ có thể khẳng định lần này là giáo huấn chung thân cho Trần Lâm, nguyên nhân ở chính tính cách cậu. Hắn rất hiểu, Trần Lâm có tính cách như vậy, tuyệt đối cậu chưa cảm nhận bất an bao giờ, mà bất an lại đến từ một hình ảnh mơ hồ mình không thể chạm vào

Muốn hỏi hình ảnh kia là gì? Xét đến cùng, gây cho Trần Lâm một hình ảnh như vậy, đều do Tổng Đình Phàm làm!

Theo một khía cạnh nào đó, hắn và Trần Lâm là một loại người, làm việc gì cũng phải có mục tiêu mình xác, cho dù khó khăn cũng muốn mình xác khó khăn này có bao nhiêu trở ngại, mà lần này, Trần Lâm hiển nhiên không biết mục tiêu là gì, khó khăn là gì, chỉ biết mình bất an mơ hồ. Không thể không nói, đôi khi gặp phải tình huống này, ai cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi và bất lực trong lòng. Trần Lâm chịu dày vò trong khoảng thời gian này, Tổng Đình Phàm tất nhiên đều đặt vào mắt

Kì thật Tổng Đình Phàm đã cho Trần Lâm cơ hội được chọn lựa, nếu Trần Lâm nguyện ý nói những bất an cùng lo lắng cho Tổng Đình Phàm nghe, có lẽ hắn sẽ mềm lòng, sẽ không làm như vậy. Chính là, Trần Lâm, không nói

– “Em nghĩ như vậy anh cũng không có gì để phản biện, vì những gì em nói cũng là thường tình, thường tình đến không thể thường tình hơn”

Trần Lâm ngẩng đầu nhìn Tổng Đình Phàm, trong lòng thực sự bất đắc dĩ, người này vì sao luôn có kĩ năng nói chuyện như vậy? Không nói rõ lập trường kiên trì của mình, nhưng cũng không phủ nhận kiên trì của mình. Vậy chính mình, phải nên làm gì?

– “Cho em.... thêm ít thời gian nữa đi”. Trần Lâm vô lực nhẹ giọng, câu nói này làm như mang ý thoái nhượng. Ngực khí hoàn toàn bất đồng như khi kích động trước mặt tiền cửa hàng

Tổng Đình Phàm gật đầu đáp ứng, bởi vì thứ Trần Lâm cần là thời gian, sớm muộn gì hắn cũng làm cho cậu phải nhận!

Trần Lâm mở cửa xe đi ra ngoài khu nhà. Tổng Đình Phàm lạnh mắt nhìn: này là ý gì?

Trần Lâm mới đi vài bước, chợt nhớ ra, chạy nhanh về cửa kính nơi ghế Tổng Đình Phàm ngồi, “Em về thăm trường học cũ. Anh... không cần lo lắng cho em”

Tổng Đình Phàm nhìn bóng Trần Lâm nhỏ dần trong kính chiếu hậu, thật không biết mình nên khóc hay nên cười. Người này cự lậ mình mà còn sợ mình lo lắng nên mới quay về nói không cần lo cho cậu ấy, tính cách này.... cũng không phải đáng yêu bình thường nha~! Haha, cứ như vậy, chính mình còn không giữ cậu ấy được sao?!

Tổng Đình Phàm biết Trần Lâm đi đâu nên cũng không lo lắng nhiều. Dù sao cậu cũng từng học đại học 4 năm ở Bắc Kinh. Bất quá, hắn phải chấm dứt nhanh chuyện này. Chuyện tình đã có chút khúc mắc mình giải quyết không thông, vậy thì đổi người đi. Tổng Đình Phàm cầm di động gọi cho Mục Kiệt nói với Trần Lâm đi, cũng đơn giản nói tâm trạng hiện tại của Trần Lâm, liền giao việc cho Mục Kiệt làm

Mục Kiệt gặp Trần Lâm khi đang ở hành lang trường học cũ. Mục Kiệt ngồi trong xe buồn cười không ngừng, Trần Lâm này, nói về trường là về trường, thật là nói sao làm vậy!

Mục Kiệt biết trong thời gian này chuyện hai người có chút chuyển biến, hiện tại chuyện gì, cuối cùng cũng đến phiên bọn họ lên sân khấu, haha

– “Trần Lâm!”. Mục Kiệt gọi to, nhưng không tốn hao gì đến vẻ nhã nhặn xinh đẹp bên ngoài, làm nhóm sinh viên đi qua liên tiếp ngoái đầu nhìn. Thử nghĩ một chiếc xe cao cấp có rèm che đậu ở vườn trường, lát sau lại có người trong xe gọi to, có thể không làm người khác chú ý sao?

Trần Lâm vốn đang ngồi trên lan can, nghe tiếng gào to liền quay mạnh đầu, Mục Kiệt đang nhìn cậu cười tao nhã

Nhìn người trước mắt ba bước thành hai bước chạy đến chỗ mình, Trần Lâm giật mình nói, “Anh làm sao cũng ở trong này?”

Mục Kiệt mỉm cười, “Cậu nói xem”

Trần Lâm trong lòng hiểu rõ, quay đầu lại, im lặng ngồi xuống, Mục Kiệt thở dài trong lòng, cũng ngồi xuống

50. Chương 50: Chương 50

– “Trần Lâm, cậu khó xử khi cậu ấy làm thế sao?”. Mục Kiệt nhìn một bên mặt Trần Lâm hỏi

– “Hoặc có thể nói là... nam khan?”. Nhẹ giọng hỏi một câu, Mục Kiệt rõ ràng cảm thấy người bên cạnh rung động một chút

Trần Lâm trầm mặc

– “Kì thật, cậu không cần phải... có cảm giác như vậy”

Trần Lâm khó hiểu xoay người nhìn Mục Kiệt

– “Biết không? Trần Lâm, theo tôi được biết, sự tình vốn không phải như thế, tôi biết thời điểm Đình Phàm cần Lưu Dự hỗ trợ tìm mặt bằng cửa hàng, nhưng cậu ấy cũng không tính toán đại diện toàn quyền cậu mua đứt nơi đó, thậm chí là sang tay trực tiếp cho cậu. Ý tứ của cậu ấy có lẽ chỉ là không muốn cậu lo quá nhiều việc khi đến Bắc Kinh... Ách, làm như vậy cũng không có gì không ổn với tình yêu hai người, phải không?”. Câu cuối cùng Mục Kiệt vừa giễu cợt vừa có ý khẳng định

– “Hơn nữa trước kia cậu ấy cũng không định để cậu đến Bắc Kinh nhanh như vậy, cậu ấy nguyện ý cho cậu có đủ thời gian để thăm người nhà hoặc nghỉ ngơi thư thái. Còn hiện tại, tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này, cậu... không thử nghĩ vì lí do gì sao?”. Mục Kiệt nêu lên vấn đề với Trần Lâm, cũng là uyển chuyển khuyên giải cậu, đồng thời cũng có phần tò mò

Nghe Mục Kiệt nói, tâm tư Trần Lâm dạo qua một vòng. Người kia, rốt cuộc là ý tứ gì? Là chính hành vi và lời nói của mình đã làm hắn thay đổi ý định ban đầu? Trong nháy mắt một tia chớp xẹt qua, Trần Lâm giống như bắt được ý niệm trong đầu, chẳng lẽ... bởi vì mình nói hắn xem mình là nữ nhân sao?

Trần Lâm không tin mở to hai mắt, Mục Kiệt nhìn thấy phản ứng của cậu, đoán, cậu có thể đã nghĩ ra lí do. Vì thế về mặt tò mò hướng đến trước mặt Trần Lâm, hy vọng có thể biết được đáp án. Tổng Đình Phàm tuy rằng có đơn giản nói cho Mục Kiệt biết tình hình hiện tại của Trần Lâm, chính là hắn vẫn không nói nguyên nhân căn bản nhất cho Mục Kiệt, cũng không thể trách Mục Kiệt tò mò

Trần Lâm vẫn không để ý Mục Kiệt, chìm vào suy tưởng, không đến mức như vậy chứ? Người kia đã tính toán chi li, có thù tất báo? Chỉ vì mấy câu nói kia mà lại giáo huấn mình như thế? Thế nào cũng phải làm mình biết nguyên nhân bất an không yên, tâm hồn không được thoải mái?

Đợi Mục Kiệt quay về vị trí của hắn, Trần Lâm mới mở miệng, “Mặc kệ vì lí do gì, chẳng lẽ anh ấy không thể đứng trên lập trường của tôi, quan tâm đến cảm thụ của tôi sao?”

– “Ai, Trần Lâm, cậu không cần để tâm những chuyện vụn vặt được không? Cậu nghĩ một chút, với quan hệ hiện tại của hai người, nếu cậu ấy có năng lực chiếu cố, giúp đỡ cậu, thì đó cũng là đạo lí cậu ấy phải làm! Nếu cậu ấy không làm gì mới là quá phận! Hơn nữa tôi cũng vừa nói, nguyên lai cậu ấy không định làm vậy, có nguyên nhân gì đó cậu ấy mới thay đổi ý định ban đầu! Ý định ban đầu của cậu ấy là nguyện ý để cậu quyết định hết thảy! Đương nhiên, tôi không phủ nhận, cậu ấy có thể âm thầm giúp cậu!”

Trần Lâm nhìn Mục Kiệt nói nhiều một hơi như vậy, cậu cảm giác rất hiếm lạ. Bao lâu rồi mới có thể thấy Mục Kiệt kích động như bây giờ?

Mục Kiệt nghỉ ngơi lấy hơi, tiếp tục nói, “Nhạ, cậu hiện tại không thể nói cho tôi biết nguyên nhân là cậu ấy thay đổi ý định ban đầu sao?”

Nguyên lai anh nói nhanh như vậy, kích động như vậy, cuối cùng là vì vấn đề này a! Trần Lâm nghĩ thầm trong lòng. Chính là, cậu không có ý định nói ra, hơn nữa cậu cũng không nói nên lời

Trần Lâm cố tình lắc đầu, hai mắt viết, không-thể-nói-được!

– “Hảo hảo hảo, không nói liền quên đi!”. Mục Kiệt la hét trong lòng, hai người nhà này kín miệng như nhau!

– “Mục Kiệt, anh biết anh ấy nhiều năm như vậy, anh ấy là người thế nào?”

Mục Kiệt nghe Trần Lâm hỏi, cũng biết cậu rất muốn biết vấn đề này

– “Cậu ấy a, là con chồn đen! Bất quá, cũng là anh em tốt”. Nói xong cười cười với Trần Lâm

– “Ba người chúng tôi từ nhỏ đã chơi với nhau, gia thế tương đương nhau. Nhà Đình Phàm xuất thân từ quân nhân, sau đó theo nghiệp chính trị, từ nhỏ đã chịu giáo dục rất nghiêm khắc”. Nói xong còn không quên thốt thốt hai tiếng. “Lão đầu nhĩ của cậu ấy dùng phương thức giáo dục không bình thường như vậy, nhưng Đình Phàm lại thích ứng rất tốt, hơn nữa với mọi yêu cầu của lão đầu nhĩ kia, Đình Phàm đều xuất sắc vượt qua, chưa bao giờ không hoàn thành tốt”. Ngừng lại một chút, tiếp tục nói

– “Bất quá, cũng có thể bởi vì vậy, mới dưỡng cậu ấy thành người trầm mặc ít nói, tính cách thâm trầm nội liễm như bây giờ! Nhà Lưu Dự cũng không khác biệt lắm với Đình Phàm, nhưng vì không phải là con một, cậu ấy may mắn hơn một chút, có thể tự chọn lựa tiền đồ ỳnh, có thể hơi tự do phát triển, cho nên mới thành cá tính cà lơ phất phơ như bây giờ”

Nhắc đến Lưu Dự, hai người cùng nhìn nhau cười

– “VẬY còn anh?”

– “Nhà tôi a, xem như là thương nhân đi. Nhưng có người làm chính trị, chính là tôi không muốn nhập vào làm một với bọn họ nên chính mình xông pha, haha”. Trần Lâm nghe Mục Kiệt nói đơn giản, nhưng cũng biết nhà hắn là một đại gia tộc, chắc cũng không thoải mái nhẹ nhàng như lời nói. Mỗi người đều có khó khăn riêng của mình, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh

– “Haha, đừng cười tôi, haha. Kì thật, với Đình Phàm, Trần Lâm cậu cũng tự mình hiểu biết, những chuyện cậu ấy đã quyết định, hiển nhiên, rất ít người có thể thay đổi”. Mục Kiết thâm ý nhìn Trần Lâm. “Cậu hiểu ý tôi không? Trần Lâm?”

– “Anh muốn nói, tôi chỉ có thể nhận hết mọi an bài của Tống Đình Phàm?”. Trần Lâm nheo mắt

Mục Kiết gật gật đầu, mở miệng, “Trần Lâm, cậu có nghĩ, nếu trước khi cậu dọn đến Bắc Kinh, nếu cậu nói cho Đình Phàm một ít bất an cùng lo lắng của mình, có lẽ hiện tại cậu ấy sẽ không cố chấp, khư khư giữ quyết định của mình như bây giờ?”. Mục Kiết thấy Trần Lâm thay đổi biểu tình một chút, tiếp tục nói, “Cậu không cảm giác, có lẽ mình cũng có trách nhiệm trong chuyện này sao? Hai người yêu nhau, tất nhiên phải chia sẻ mọi tâm tình, niềm vui, nỗi buồn chứ? Mà cậu, tựa hồ không bao giờ muốn nói ra nội tâm của mình cho cậu ấy nghe. Là, vẫn là.... không phải?”

Trần Lâm không thể phủ nhận điều Mục Kiết nói, vì đó là sự thật. Chính mình cũng tự thừa nhận một chuyện, đến bây giờ mình chưa nghĩ sẽ trao đổi với người kia, cho dù sau lần xung đột nhỏ kia, cũng là mình một mặt xa cách cẩn thận, mà không nghĩ đến việc nói ra. Trần Lâm nghĩ, có phải bản tính mình vốn đã như vậy rồi?

– “Nói như vậy, Trần Lâm, cậu đến Bắc Kinh cũng xem như vì cậu ấy mà thiệt thòi chính mình...”

– “Tôi không như vậy...”. Trần Lâm vừa nghe lời Mục Kiết đã vội vàng đánh gãy hẳn, cậu chưa bao giờ nghĩ vậy. Cậu, là chính mình tự nguyện

Mục Kiết hai tay ngăn lại, “Cậu nghe tôi nói xong đã”

– “Cậu hẳn là vì cậu ấy mới đến Bắc Kinh, mà không phải cậu ấy theo cậu đến nơi cậu muốn, vì thế, Tống Đình Phàm kia phải có trách nhiệm cùng nghĩa vụ an bài mọi thứ thật tốt cho cậu. Tôi nói vậy cũng không phải cậu ấy xem thường cậu, cậu ấy để cho cậu quyền quyết định, chính là hai người bình thường yêu nhau, chỉ cần một trong hai có năng lực làm được chuyện gì, thì tất nhiên sẽ làm. Trần Lâm, cậu thực sự không cần nghĩ bị cậu ấy chiều có bảo hộ”

– “Mục Kiết, tôi hiểu ý của anh, chính là tôi cuối cùng nghĩ mình đã làm phiền anh ấy nhiều quá...”

– “Lời nói ngu ngốc như vậy, là lời người tên Trần Lâm có thể nói sao? Có gì phiền toái? việc này với cậu ấy chỉ là một cái búng tay, không phải tôi cường điệu, nhưng vị thế gia đình ba chúng tôi ở Bắc Kinh, chuyện đó cũng dễ như trở bàn tay”. Trần Lâm nhìn Mục Kiết đang cuống vụng hiềm có, khắc sâu trong ý thức còn có vẻ quỵn cuống không kiềm chế được. Nếu Lưu Dụ nói lời này, Trần Lâm thấy bình thường, thế nào đổi thành Mục Kiết, lại có chút... quái dị?

– “Trần Lâm, cậu cẩn thận ngẫm lại những lời này của tôi. Cậu thực sự cho rằng Đình Phàm có làm gì quá đáng sao? Cậu ấy chỉ làm chuyện trong khả năng của mình. Tôi cũng không nghĩ cậu ấy không quan tâm đến cảm thụ của cậu, ngược lại, tôi cho rằng cậu ấy quá lo lắng cho cảm thụ của cậu nên mới an bài như vậy. Đương nhiên là cảm thụ gì, tôi sẽ không nhiều lời”. Mục Kiết lại âm thầm bồi thêm một câu trong lòng. Làm cậu bất an, cũng là lo lắng cho cảm thụ của cậu thôi!

– “Hơn nữa, không phải tôi nói quá, cậu ấy tất nhiên là muốn cậu sống cùng! Đúng rồi, hôm nay cậu ấy mang cậu đến nơi ở mới chưa?”

Trần Lâm gật đầu

– “Thời trung học và đại học, Đình Phàm sống ở đó, nơi đó là nhà khi cậu ấy đi làm trong thị trường chứng khoán về ở. Cậu xem, cậu ấy không mua thêm phòng mới có thể lí giải cậu ấy không xem cậu là người sống chung tạm bợ, mà là một cuộc sống lâu dài. Nếu muốn người mình chung sống lâu dài ở nhà mình cũng là tự nhiên, cho nên chuyện nhỏ như vậy không cần so đo làm gì. Về mặt tiền cửa hàng kia, nếu cậu ấy bàn giao cho cậu trong lễ gặp mặt, như vậy mọi việc không phải sẽ rất dễ dàng sao?”. Mục Kiết nhấn rất mạnh hai chữ ‘chuyện nhỏ’

Trần Lâm nghe Mục Kiết thao thao bất tuyệt. Không thể không nói cậu có chút bị thuyết phục, trong lòng cũng âm ỉ vui sướng. Chính là Trần Lâm vẫn không hồ đồ, dù Mục Kiết nói những câu hợp tình hợp lí không thể phản biện

– “Mục Kiệt, anh cố ý nói nhiều a? Lễ gặp mặt? Nếu là lễ gặp mặt tôi có thể dễ dàng nhận sao? Vô duyên vô cớ lại đi nhận lễ vật của anh ấy? Hư~”. Trần Lâm tựa tiểu phi tiểu nhin Mục Kiệt

Mục Kiệt cũng cười, ngón trở hơi kéo mắt kính xuống, Trần Lâm hẳn là suy nghĩ rất cẩn thận

– “Haha, Trần Lâm, cậu hiểu được thì tốt rồi. Tôi nói với cậu a, việc cậu ấy làm, nói là lễ vật cho dễ nghe thôi. Bằng không, chỉ cần hai người vẫn cùng một chỗ, cuối cùng cậu khẳng định phải nhận lấy, vậy còn miễn cưỡng hơn a! Hơn nữa, sau khi khai trương cửa hàng, thu nhập coi như chi tiêu cho cuộc sống hằng ngày của hai người, còn so đo gì nữa!”. Mục Kiệt nói xong liền vỗ vỗ vai Trần Lâm

Trần Lâm nhỏ giọng than thở, “Tôi nuôi anh ấy không nổi!”. Trần Lâm nhớ rõ sau khi hai người quen nhau, ngẫu nhiên một lần mới biết được vì sao lần đầu tiên gặp mặt không nhìn thấy nhãn mác trên quần áo Tống Đình Phàm, bởi vì tất cả đều là chuyên gia làm riêng biệt cho hắn! Có thể hiểu, hắn xài tiền rất xa xỉ! Cậu có thể chỉ dựa vào một cửa tiệm mà nuôi nổi hắn sao?

Nghĩ đến tự mình phải mở tiệm, Trần Lâm lại lo lắng một trận trong lòng. Chính mình khi nói chuyện phiếm với hắn cũng chỉ vô tình đề cập muốn mở một cửa hàng trong tương lai, không ngờ người kia lại ghi tạc trong lòng. Tống Đình Phàm như vậy, Trần Lâm không phải không cảm động. Nếu có thể nghĩ thông suốt, Trần Lâm còn giống như cảm động đến độ tức giận

Mục Kiệt nghe Trần Lâm than thở, biết cậu đang vui đùa, liền lớn mật trêu cười nói, “Tôi nói Trần Lâm cậu a, cậu vừa rồi không muốn ở góc cùng Tống Đình Phàm một nơi, cậu đi là được, để làm chi còn quay lại nói với cậu ấy là về trường cũ a? Hơn nữa dù cậu nói quay về trường, cậu đi nơi khác cũng được, thế nào lại liền quay về đây a? Nói thêm nữa, dù cậu có quay về trường, cũng đừng rõ ràng đứng ở hành lang rất dễ tìm này đi?”

Mục Kiệt một câu lại một câu hỏi Trần Lâm, ý tứ chế nhạo rất rõ ràng, Trần Lâm bị hỏi dồn dập tất nhiên không được tự nhiên. Chính mình lúc đó quả thật không muốn ở góc một chỗ với người kia, muốn rời đi một chút, tuy nói quay về trường học cũ, chính là cũng không cần quay về thật. Nhưng nửa đường đi cậu mới phát hiện mình không mang di động, lo lắng người nọ tìm không thấy mình nên chỉ có thể quay về trường, hơn nữa còn đứng ở nơi rất dễ tìm thấy

Da mặt Trần Lâm có chút chịu không nổi, “Anh hỏi nhiều vậy a!”

– “Đi một chút đi, hai chúng ta cùng đi xem lại trường cũ”. Hai người cùng nhau ra khỏi vườn trường

Mục Kiệt nói thật nhiều chuyện vui khi ba người còn học đại học, Trần Lâm cũng nói chút, cũng hỏi các sinh viên thăm lại các giáo sư, giảng viên cũ. Hơn nữa còn vui vẻ cười đùa lẫn nhau, hai người tâm đầu ý hợp tán gẫu

Chính là vui thế nào thì vui, đến giờ cơm chiều, Mục Kiệt vẫn phải mang Trần Lâm về giao cho Tống Đình Phàm. Phải biết rằng nhiệm vụ nguyên chiều hôm nay của hắn là đây!

Mục Kiệt đưa Trần Lâm về đến nhà, nói, “Tôi không lên, a~!”. Thuận tiện còn nháy mắt với Trần Lâm

Trần Lâm có chút quần bách, “Tôi không biết tầng nào a!”

– “Ha ha ha, Trần Lâm a Trần Lâm, không lạ vì sao Đình Phàm để ý cậu! Nơi này có ba tầng đều là của cậu ấy. Lúc trước kiến trúc sư vì muốn thiết kế theo phong cách hữu tình mới mở thêm vào vài tầng ở mặt sau, mà tên Tống Đình Phàm kia không muốn âm ỉ nên mới chuyển xuống dưới ở. Không chỉ có thế, haha, cậu ấy còn thay đổi thiết kế một chút, khi nào vào cậu sẽ ngạc nhiên!”

Trần Lâm bị câu nói của Mục Kiệt khơi dậy tính hiếu kì, Mục Kiệt nhìn bộ dáng ngốc lăng của cậu, “Quên đi, quên đi, hôm nay tôi làm người tốt, đến Tây Phương thỉnh Phật, mang cậu trở về”

Xuống xe, Mục Kiệt liền nhấn chuông cửa

51. Chương 51

Tống Đình Phàm mở cửa liền nhìn thấy hai người, neho mắt, Trần Lâm bị nhìn đến cả người đều mất tự nhiên

– “Cái kia, Đình Phàm, người cũng mang về cho cậu rồi!”. Ánh mắt Mục Kiệt lẩn qua lẩn lại giữa hai người, lớn mật hỏi một câu, “Không mời tôi vào ngồi một chút?”

Tổng Đình Phàm lạnh mặt nhìn hắn, cậu nói xem?

Mục Kiệt hảo mắt mặt, ánh mắt ‘cậu thiếu tôi một cái nhân tình’ nhìn Tổng Đình Phàm, xoay người rời đi
Chờ Mục Kiệt rời đi, hai người sẽ đứng ngoài cửa nhìn nhau thật lâu sao?

Thực hiển nhiên, sẽ không!

Bởi vì Tổng Đình Phàm liền nói, “Vào đi, ăn cơm trước, cơm nước xong sẽ nói sau!”

Trần Lâm nghe lời làm theo mệnh lệnh

– “Toilet ở đằng kia, rửa ráy trước đi rồi quay lại”

Trần Lâm vừa vào cửa liền thấy nơi ở của Tổng Đình Phàm không xa hoa như mình tưởng tượng, ngược lại không khí còn rất đơn giản. Không gian trang hoàng bằng gam màu nhạt, tường màu vàng nhẹ, sô pha vàng nhạt, phòng bếp ngăn cách bằng vách thủy tinh, cũng là trang sức đơn giản sáng sủa! Trần Lâm cười cười trong lòng, thật không ngờ hắn cư nhiên thế này

Khi Trần Lâm quay ra, Tổng Đình Phàm còn nói, “Điện thoại của em có hai cuộc gọi nhỡ, là người nhà gọi”

– “Nga, a, có thể là mẹ em”. Trần Lâm vội vàng lau lau tay, nhận điện thoại Tổng Đình Phàm đưa cho cậu

– “Gọi lại đi”

– “Ân”

Trần Lâm gọi điện về nhà, là mẹ Trần gọi hỏi con trai đã đến Bắc Kinh chưa, hai mẹ con hàn huyên chốc lát nhưng không nhiều lời

Tổng Đình Phàm nhìn Trần Lâm nói chuyện xong, gọi cậu ra ăn cơm. Trần Lâm nhìn đồ ăn trên bàn đều là nấu tại nhà, thịt kho tàu khoai tây, thịt bò kho, một phần canh rau diếp nấu trứng... rõ ràng không phải đồ ăn mua từ khách sạn. Bất khả tư nghị ngẩng đầu nhìn Tổng Đình Phàm, “Anh nấu sao?”

Tổng Đình Phàm liếc mắt, xoay người bới cơm, xem như cam chịu! Trong lòng lại nghĩ, dùng ánh mắt nói, anh không thể nấu cơm sao?!

– “Anh chưa bao giờ nói với em anh biết nấu cơm a”

Tổng Đình Phàm đưa bát cơm cho Trần Lâm, “Thời đại học tự mình ở nơi này, đi học”

Sau đó hai người ngồi xuống ăn cơm, hơn nửa ngày cũng không có động tĩnh gì. Trần Lâm nhiều lần muốn mở miệng nói, chính là khóe miệng vừa giương lên lại thủy chung không ra tiếng. Ăn đồ ăn Tổng Đình Phàm nấu, Trần Lâm cảm giác như đồ mẹ nấu, so với đồ ăn mình nấu ngon hơn nhiều!

– “Rất kì quái khi anh nấu cơm sao? Em cũng không biết nấu?!”. Tổng Đình Phàm cuối cùng là hảo hảo phản ứng với Trần Lâm

– “Em? Haha, em cũng chỉ nấu được vài món đơn giản”. Gắp một khối thịt kho tàu, Trần Lâm xẩu hổ nói, “Này... còn có khó khăn”

– “Lần trước em nấu rất ngon”

– “A?”. Như là hiểu ra lời nói của Tổng Đình Phàm, “Nga, đó là rất ít khi em có thể nấu không tồi”

Tổng Đình Phàm nghĩ, trách không được lần trước khi nấu không tồi, cậu ấy lại cười mất tự nhiên, nguyên lai là giật mình với khả năng nấu ăn của mình a!

– “Ở nhà em, trên cơ bản ba nấu cơm, mẹ rất ít khi động thủ nhưng bà nấu rất ngon, là sinh vật quý hiếm trong nhà! Haha, mà em thì mỗi lần chỉ là trợ thủ của bọn họ, em cũng không biết nấu cơm”

Tổng Đình Phàm kinh ngạc, trong suy nghĩ của hắn, nấu cơm vốn là việc của phụ nữ, có rất ít gia đình nam nhân xuống bếp nấu ăn, xem ra cha Trần Lâm là trường hợp đặc biệt a! *anh thì khác gì ba vợ hử anh?
(3) *

Hai người cơm nước xong, Trần Lâm muốn rửa chén, Tổng Đình Phàm cũng không ngăn cản, dù sao cậu sớm muộn gì cũng là người nhà này, bây giờ còn đòi rửa chén như cách đối xử khiêm nhường của khách, vậy cũng quá xa lạ! Tổng Đình Phàm mới không làm như vậy!

Chờ Trần Lâm rửa chén xong, Tổng Đình Phàm liền pha cho cậu một li trà hoa hồng ngồi trên sô pha thượng đẳng, hiển nhiên hết thấy đều đã sắp xếp trước

Vậy tay, gọi Trần Lâm đến trước mặt mình. Sô pha này đủ cho ba người, hơn nữa còn có đáng dãi, một người ết tám như hắn nằm lên còn dư dả. Huống chi hiện tại chỉ có hai người hắn và Trần Lâm? Rõ ràng trống trải rất nhiều

Tổng Đình Phàm thấy người ngồi cách mình một khoảng, gáy không ngừng cúi xuống, thật giống như kì thi thử thách tính nhẫn nại toàn quốc với hắn! Trần Lâm nhìn sắc mặt Tổng Đình Phàm biến hóa không ngừng, trong lòng cũng hoảng. Cậu kì thật không nghĩ, không nghĩ hai người sẽ ngồi xa như vậy, chính là, chủ động đến ngồi gần Tổng Đình Phàm, này... cậu làm không được

Chợt nghe Tổng Đình Phàm thở dài một hơi, thân hình vừa động liền ôm Trần Lâm vào lòng. Cầm hắn đặt trên đỉnh đầu Trần Lâm, không ngừng vuốt ve, “Em thật là....”. Tiếng than nhẹ tựa hồ bao hàm nhiều bất đắc dĩ cùng... sùng nịch

Trần Lâm nghe, trong lòng mừng thầm một trận mừng thầm. Làm sao lại có người không thích người khác chiều chuộng được?

– “Nói cho anh biết, nguyên buổi chiều, em nghĩ thông suốt cái gì rồi?”

Cười khúc khích, Trần Lâm bật cười, thoát khỏi cái ôm của Tổng Đình Phàm, nửa quỳ trên sô pha, hai mắt sáng ngời hờn nhìn Tổng Đình Phàm, “Anh nói Mục Kiệt đi tìm em, không phải làm em nghĩ thông sao? Như vậy, em nghĩ thông suốt cái gì, anh lại không biết?”

Hỏi lại Trần Lâm nhưng thật ra Tổng Đình Phàm lại cười, “Không cần anh... cho thêm thời gian nữa?”

Trần Lâm lắc đầu

– “Không cần. Anh nói Mục Kiệt đi tìm em, không phải để anh ta nói những điều anh không tiện mở miệng, rồi lại như xối nước vào đầu để em nghĩ thông suốt sao?”

Tổng Đình Phàm nheo mắt, “Sao em biết anh không tiện mở miệng?”

Trần Lâm cười đắc ý, “Cho dù anh có tiện nói, chính là những lời đó, từ anh và từ người khác nói ra thì hiệu quả sẽ khác nhau. Điểm này, anh thế nào lại không biết được? Hơn nữa, anh để Mục Kiệt nói với em, căn bản là sẽ nắm chắc phần thắng, một người tốt nghiệp loại ưu trường Luật, nói gì cũng rất hợp lí hợp tình a! Cuối cùng, nếu em không đáp ứng thì giống như có lỗi”

Tổng Đình Phàm nghe xong cười to thành tiếng, vùi đầu vào ngực Trần Lâm. Cùng lúc Trần Lâm có thể hiểu thông suốt lòng mình, cùng lúc Trần Lâm lại thông minh như thế, bình tĩnh phân tích tiền căn hậu quả như thế, nhưng lại dùng ngữ khí vui đùa! Trần Lâm nghe lời nói của mình cũng cười thành tiếng. Hai người đến bây giờ, không khí đã thân thiện hơn rất nhiều

– “Cậu ta nói gì?”

– “Anh ta a, haha, nói sau này em nuôi anh. Còn cái kia cứ coi như là lễ vật mà tiếp nhận đi! Mà em cũng ủy khuất nhận rồi, haha”

Tổng Đình Phàm nghe Trần Lâm nói nhẹ nhàng như vậy, trong lòng biết không chừng cậu lại bị Mục Kiệt dùng xảo ngữ rồi, thanh tình nhưng cũng quý quyết mà thuyết phục. Nghĩ chính cậu cũng đã trải qua một quá trình gian nan

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, không khí tựa hồ có chút thay đổi, Trần Lâm bối rối muốn tránh ánh mắt của Tổng Đình Phàm, chính là khuôn mặt Tổng Đình Phàm ngày càng tiến gần, không thể né tránh

được. Mối hai người liền chạm vào nhau, một phen trần trọc ma sát, liếm cắn khinh phệ, Tổng Đình Phàm mới buông Trần Lâm ra. “Về sau không được nói như vậy nữa”

Một câu khơi dậy chuyện Trần Lâm sợ đề cập đến nhất trong đáy lòng

Là, Trần Lâm cuối cùng cũng nhận ra tâm ý của Tổng Đình Phàm, chính là không thể phủ nhận, cách làm của hắn đã để lại cho Trần Lâm một ấn tượng không thể xóa nhòa. Hoặc nói, trong tiềm thức, Trần Lâm sợ hãi

Khi mình nói câu kia, Tổng Đình Phàm cũng bắt đầu tâm lý chiến với mình, hắn hiểu hết thấy mọi việc của mình, nhưng cái gì cũng không nói, chuyện gì cũng không làm, cũng chỉ đứng nhìn mình bất an, lo lắng, nhìn chính mình đối mặt với mọi vấn đề. Rồi cuối cùng lại nói, những bất an, lo lắng, kì thật đều là dư thừa, hoàn toàn không cần thiết... Đích, hắn chính là ép mình phải trải qua quá trình kia mà thôi. Mà hắn sớm đã đem kết quả cuối cùng quy định sẵn rất tốt, không báo động gì trước liền trực tiếp nói ỉn biết, cũng không có cách cự tuyệt. Chính mình cứ như vậy bị hắn quan sát như tể bào sinh vật đặt dưới kính hiển vi, loại bỏ cảm giác không thoải mái bên ngoài, cũng có.... sợ hãi

Mà chính mình trái lại cũng hiểu được hết thấy, biết được hết thấy, nhìn thấu hết thấy, nhưng không có cách gì trách cứ hắn, hơn nữa chỉ có thể nhận, cậu có thể nói Tổng Đình Phàm đã sai sao?... Không thể! Trần Lâm biết rõ mình ủy khuất những cũng không thể nói hắn sai! Bởi vì tất cả cũng từ một câu nói của mình mà ra

Hắn làm cho Trần Lâm trải qua cảm thụ chân thật như vậy, Trần Lâm lạnh nhạt bình tĩnh chưa bao giờ trải qua chuyện này, lại như thế nào không thể làm cậu chung thân khó quên? Chính là bản thân Trần Lâm cũng chỉ có thể thán phục!

Trần Lâm ôm cổ Tổng Đình Phàm, nhẹ nhàng lắc đầu

Kì thật thông qua thân hình run rẩy của Trần Lâm cùng một ít biến hóa tình tự, Tổng Đình Phàm cũng biết những lời Mục Kiệt nói khi chiều có ảnh hưởng nhất định đến cậu. Bất quá, Tổng Đình Phàm không ngại, hắn phải làm như vậy, Trần Lâm bình thường như thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không thể nói những lời vũ nhục tình cảm của hai người, cũng tuyệt đối không thể lấy đó tổn hại đến tình cảm của hai người. Điểm này, Tổng Đình Phàm thực kiên trì!

– “Anh biết em muốn mở hiệu sách, chính là anh nghĩ ra một đề nghị, em tham khảo một chút”. Lời nói Tổng Đình Phàm đã uyển chuyển rất nhiều

52. Chương 52: Chương 52

Trần Lâm gật gật đầu, “Anh nói đi”

– “Em muốn mở hiệu sách một vì thực hiện nguyện vọng ban đầu của chính mình, hai cũng bởi vì đó là ngành đơn giản, không cần giao tiếp với quá nhiều người, em làm như vậy cũng không uổng công”. Trần Lâm lại gật gật đầu, ý bảo Tổng Đình Phàm nói tiếp

– “Vậy nếu mở thêm quán cà phê hoặc quán trà thì sao?”

Trần Lâm nhíu mi, cậu không hiểu ý tứ của Tổng Đình Phàm. Tổng Đình Phàm xoa xoa vai cậu, “Mặt tiền cửa hàng kia hôm nay em cũng thấy được, lớn nhỏ không cần nói, vị trí cũng không sai, đúng không?”. Trần Lâm than thở trong lòng, em biết vị trí kia không tồi a?! Lại lập tức hiểu ý Tổng Đình Phàm

– “Anh muốn nói, em cùng lúc kinh doanh hai lĩnh vực khác nhau sao?”

Tổng Đình Phàm gật gật đầu, hiển nhiên hài lòng với phản ứng của Trần Lâm

– “Ân, bất quá cũng không phải kinh doanh hai ngành hoàn toàn khác nhau, em có thể sắp xếp như nhau, hoặc đem hai loại hình nhập làm một. Mấu chốt vẫn là hiệu sách”

Trần Lâm không hiểu nhìn Tổng Đình Phàm

Tổng Đình Phàm nói rõ, “Tuy rằng để em thanh thản mở hiệu sách thì em sẽ thoải mái tự tại rất nhiều, nhưng anh còn hi vọng em có thể ra ngoài tiếp xúc với một ít người, dù sao xã hội này cũng không thích hợp với những người chỉ biết sống trong thư phòng”

Trần Lâm nghe xong lời của hắn, trong lòng đột nhiên giật mình. Người này, hẳn vì mình mà lo lắng chu đáo vậy sao?

– “Vừa lúc kinh doanh hai loại hình khác biệt lại có thể cho em tiếp xúc với nhiều người, thông qua nhiều loại người đó, em cũng có thể hiểu đời được nhiều ít. Không đến mức em hoàn toàn đắm chìm vào một đồng sách của em”. Nói câu cuối, Tổng Đình Phàm như vừa nhớ đến gì đó

Hắn nhớ rõ có một lần mình ở lại trong phòng ngủ của Trần Lâm, cậu đang đọc sách, đọc đến mất ăn mất ngủ, căn bản một buổi tối hắn bị bỏ rơi! Lúc ấy chính mình cũng rất bức mình!

Trần Lâm có vẻ cũng nhớ đến việc đó, cậu quần bách cười một chút. Đồng thời trong lòng lại rất cảm động, một người dùng thái độ nghiêm túc như vậy để nói đến công việc, làm sao không có được thành tựu như bây giờ. Mà hiện tại, những tâm tư này của hắn cũng vì mình mà hao tổn, chính mình sao lại không cảm động vui sướng được?

Trần Lâm gật đầu đồng ý đề nghị của Tổng Đình Phàm

– “Đồng ý nhanh như vậy? Không lo lắng một chút?”. Tổng Đình Phàm trêu chọc cậu

Trùng mắt liếc hắn, Trần Lâm trả lời, “Không cần!”

– “Haha, không cần thì không cần”

– “Chính là, em sợ mình chưa bao giờ tiếp xúc với hai lĩnh vực kia, làm không được”. Trần Lâm có chút lo lắng

Tổng Đình Phàm không nghĩ như vậy, “Này không vấn đề gì, anh tìm người cho em, trước mang em làm quen với công việc, đợi cho em vững vàng thì tiếp nhận công việc, còn không có thể thuê người khác quản lý”

Trần Lâm cảm giác Tổng Đình Phàm nói rất đúng, nhưng như vậy không phiền toái cho hắn sao

– “Thu hồi ý tưởng loạn thất bát tao của em đi!”. Ánh mắt Tổng Đình Phàm chuyển lạnh như hiểu rõ rồi Trần Lâm vừa nghĩ gì

Ngữ khí lập tức hòa hoãn, “Mục Kiệt cũng chưa nói, lúc mở cửa hàng em hoàn toàn đắm đuối vật liệu trang trí”. Xem như an ủi Trần Lâm, nhưng lại lập tức bổ sung một câu, “Anh tự nhiên cũng sẽ cung cấp vật liệu”

Trần Lâm thấy Tổng Đình Phàm thẳng ý quyết định, trong lòng cười một trận thật tươi, người này có thuật đọc tâm sao? Suy nghĩ của mình mới vừa hiện lên hắn đã nói nhiều như vậy để áp chế mình!

Trần Lâm không phải loại người hay già mồm cãi láo, nếu chính mình đã nghĩ thông suốt sẽ cùng Tổng Đình Phàm bắt đầu một cuộc sống lâu dài, hơn nữa hai người ở chung, hẳn có thể chiếu cố mình, như vậy về sau hẳn sẽ luôn luôn chiếu cố mình, mình cần gì phải so đo như vậy? Trần Lâm chẳng những sẽ không so đo như vậy, cậu còn quyết định nếu Tổng Đình Phàm nguyện ý, cậu từ chối không phải rất lãng phí sao?

– “Cái kia, tuy rằng em nói muốn mở tiệm sách, nhưng một ít lai lịch sách báo anh có thể giúp em giải quyết một chút không?”. Nói xong còn khẽ cười với Tổng Đình Phàm, cuối cùng cũng cho Tổng Đình Phàm nhận thức chút tính khí trẻ con của cậu!

Nhưng Tổng Đình Phàm lại có chút kinh nghi bất định, Trần Lâm sáng khoái như vậy? Thế nhưng lại mở miệng nói mình giúp đỡ? Chẳng lẽ lời nói của Mục Kiệt không chỉ có tính thuyết phục mà còn tẩy não được thiên hạ trước mắt?

Trần Lâm nhìn người kia nửa ngày chưa có phản ứng, trong lòng âm thầm đắc ý, mình cuối cùng cũng nhìn thấy một biểu tình khác của Tổng Đình Phàm, rất dọa người! Giả vờ nói, “Uy, anh có phải hay không không muốn a?”

Đội Tổng Đình Phàm điều chỉnh biểu tình mới nghe một câu không biết sống chết của Trần Lâm, ôm thật chặt cậu, hung hăng trừng mắt một cái

– “Đi tắm rửa nhanh đi!”. Tổng Đình Phàm lại nghĩ, người này được hấn sủng lên tận trời nên mới đùa giỡn mình như bây giờ! Không chịu suy nghĩ thử xem sau này sẽ phải chịu phạt thế nào!

Một bên đưa Trần Lâm vào phòng tắm, một bên nói với cậu khăn mặt, bàn chải đánh răng, dép lê đều có sẵn nguyên bộ trong phòng vệ sinh, quần áo khác của Trần Lâm ở trong túi hành lí của cậu, đương nhiên cũng nói cho Trần Lâm biết trong tủ quần áo có rất nhiều đồ mới hấn mua cho cậu

Trần Lâm tắm rửa xong đi ra đã thấy Tổng Đình Phàm cũng tắm xong rồi, đang ngồi ở sofa lau tóc. Ánh mắt Trần Lâm hỏi, anh thế nào cũng tắm rồi? Tổng Đình Phàm chỉ ngón tay ý bảo, phòng ngủ. Nguyên lai phòng ngủ cũng có buồng vệ sinh

Trần Lâm mặc một bộ pyjama kiểu cũ, rất dày và kín đáo; mà đồ ngủ của Tổng Đình Phàm, từ góc nhìn của Trần Lâm sẽ thấy nguyên lồng ngực lồ lộ, tóc ướt dưới ánh đèn lại phát ra quang mang khác thường, Trần Lâm đột nhiên phát hiện mình có chút không dám nhìn thẳng. Chầm chậm đi đến trước mặt Tổng Đình Phàm, im lặng ngồi lau tóc bên cạnh hấn

– “Đến phòng ngủ đi, nơi này lạnh”

Trần Lâm bị một bóng đen và giọng nói đột ngột đến trước mình làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu kích động nhìn Tổng Đình Phàm, người này thật là, khi nào lại đến trước mặt mình?!

– “Em... em không lạnh”

Tổng Đình Phàm nhíu nhíu mày, trong mắt ý tứ hàm xúc kiên trì thực rõ ràng. Phòng khách tuy có điều hòa nhưng không gian rộng, không thể nào ấm như phòng ngủ luôn có hệ thống sưởi, Tổng Đình Phàm chính là không khi nào quên tật xấu sợ lạnh của Trần Lâm. Trần Lâm nhìn Tổng Đình Phàm kiên trì như vậy cũng liền theo hấn vào phòng ngủ. Vừa vào phòng đã thấy Tổng Đình Phàm lập tức chỉnh điều hòa cao thêm mấy độ, chỉ có thể bất đắc dĩ mở miệng, “Đình Phàm, kì thật em không sợ lạnh đến vậy”

Tổng Đình Phàm tà tà liếc cậu một cái, căn bản không để ý tới

– “Sấy tóc nhanh lên, anh đi pha trà cho em”

Khi Tổng Đình Phàm mang trà trở vào, Trần Lâm đã sấy xong tóc, cậu đang ngồi ở mép giường quan sát đánh giá tứ phía phòng ngủ. Khi mới tắm rửa Trần Lâm chỉ vào lấy quần áo rồi đi ra chứ không nhìn kĩ, bây giờ mới có cơ hội tinh tế nhìn một lần. Nhìn quanh một lượt, Trần Lâm kết luận, phòng ngủ thật giống với Tổng Đình Phàm

Phòng màu xám, nhưng bên trong lại rất sáng sủa, không sáng như sân phơi nhưng ánh sáng nhẹ nhàng này làm người ta thực thoải mái. Mặt khác bài trí trong phòng của hài hòa với kiến trúc ngôi nhà, có thể nhìn ra, hấn là Tổng Đình Phàm tự thiết kế, tuyệt đối không phải nhờ người khác thiết kế giúp! Không biết vì cái gì, Trần Lâm khẳng định như vậy!

Trần Lâm dường như hiểu ra, ra đời mình đã yêu một người toàn năng a! Không nói đến sự nghiệp, phương diện cuộc sống hàng ngày Tổng Đình Phàm cũng làm không kém! Không biết, hấn, có tự giặt quần áo không? Nghĩ vậy, Trần Lâm cười thành tiếng, vì trong đầu cậu hiện lên hình ảnh Tổng Đình Phàm ngồi giặt quần áo! Là có chút.... quái dị

Tổng Đình Phàm thấy Trần Lâm cười kì quái, “Cười gì?”. Vừa hỏi vừa mang tách trà hoa hồng đến cho Trần Lâm. Vừa chạm đến bàn tay lạnh băng của Trần Lâm, Tổng Đình Phàm trừng mắt liếc cậu, Trần Lâm cũng tự biết ý hấn mà ngoan ngoãn cầm tách trà chui vào ổ chăn

– “Không có gì hết”. Trần Lâm cố nén cười, cậu dám nói suy nghĩ vừa rồi của mình cho Tổng Đình Phàm nghe sao!

Tổng Đình Phàm kì quái nhìn Trần Lâm, cũng leo lên giường. Tuy rằng hai người cùng ở trên giường nhưng tư thế không giống nhau. Trần Lâm bởi vì tay bưng tách trà nên vẫn ngồi, mà Tổng Đình Phàm lên đến giường liền nằm xuống, nghiêng đầu gối lên đùi Trần Lâm, hai tay ôm thắt lưng cậu

Trần Lâm cười cười hiểu ý, điều chỉnh tư thế để Tống Đình Phàm gối đầu cho thoải mái. Một tay vuốt ve tóc mai Tống Đình Phàm, một ít tóc ngắn châm vào tay nhưng Trần Lâm lại vuốt thực thành thực, vừa thấy cũng biết đây là động tác quen thuộc. Trần Lâm như thế nào lại không biết, hẳn, chắc là đang mệt mỏi đi. Thời gian này tuy mình thừa nhận có vài điều bất an, hẳn, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy. Vừa lo ình, vừa lo công việc

– “Việc kia đã xong chưa?”. Trần Lâm nhẹ giọng hỏi

Tống Đình Phàm lắc đầu, Trần Lâm có chút kinh ngạc, sao lại như thế? Thời gian trước không phải mọi việc đã sắp xong rồi sao? Bây giờ còn chưa hoàn thành? Có vấn đề gì sao?

Những nghi vấn Trần Lâm chưa kịp hỏi ra miệng, chợt nghe giọng nói Tống Đình Phàm từ đuôi cậu tức giận truyền đến, “Hoàn toàn không uống trà?”

Kì thật Trần Lâm đã sớm đem tách trà để trên tủ đầu giường, cơm chiều ăn thật sự no, hơn nữa đã uống qua một tách trà, làm sao bây giờ lại uống nữa a! Vừa rồi bất quá cũng vì thuận theo tâm ý Tống Đình Phàm, dù sao với những săn sóc như vậy, Trần Lâm vẫn không thích cự tuyệt

– “Ân”

– “Anh muốn uống không?”. Nói chuyện, Trần Lâm nghiêng người muốn cầm tách trà

Chính là vừa mới động đã kinh động đến Tống Đình Phàm, hẳn ngẩng đầu nhìn cậu. Trong ánh mắt thật bất đắc dĩ không khát nước. Ánh mắt lại đảo xuống dưới, Trần Lâm nhìn theo tầm mắt hẳn mới ý thức được tình trạng của mình. Ba cúc áo ngủ phải dưới đã bị mở ra, mình lại hồn nhiên bất giác

– “Bá”. Trần Lâm đỏ mặt. Chỉ có thể động dậy nửa thân trên, động cũng không phải, không động cũng không phải

53. Chương 53

Tống Đình Phàm tựa ngày càng gần, Trần Lâm có thể tinh tường cảm nhận hơi thở ấm áp phả trên mặt mình, còn có mùi kem đánh răng thơm ngát thản nhiên tản ra. Cúi mắt, Trần Lâm cũng không dám thở mạnh một chút

Tống Đình Phàm thấy bộ dáng quẫn bách thẹn thùng của Trần Lâm liền trực tiếp đem chóp mũi cọ vào hai má cậu, trêu chọc, “Hiện tại a, còn không phải em không dám thở...”. Trần Lâm còn không hiểu ý tứ gì, vừa định ngẩng đầu, thì lại vô tình dâng môi mình đến miệng Tống Đình Phàm. Hẳn tất nhiên không bỏ qua, trực tiếp hàm trụ

Hai tay Tống Đình Phàm đặt ở bả vai và lưng Trần Lâm, trực tiếp gắt gao kéo cậu về hướng mình. Chiếc hôn này không giống những lần trước kia, mãnh liệt tình cảm, nóng bỏng đam mê, không kìm lòng được. Trần Lâm không biết Tống Đình Phàm là làm sao, nhưng tựa hồ cũng biết người trước mắt này đêm nay phải bạo phát. Hai cặp môi càng không ngừng biến hóa góc độ, trao đổi nước bọt lẫn nhau, phòng ngủ lặng im vọng rõ tiếng hai người

– “Ồ... Ân...”. Trần Lâm cảm giác đầu lưỡi của mình bị Tống Đình Phàm mút run lên, chính là người trước mắt không có ý định buông tha

Hai người đột nhiên có khe hở, Tống Đình Phàm ầm ạch nói, “Đáp lại anh, Trần Lâm...”. Vừa dứt lời liền tiếp tục hấp trụ đôi môi kiều diễm ướt át đã mong đỏ của Trần Lâm. Trần Lâm mờ mịt không biết làm sao, cậu tất nhiên hiểu ý Tống Đình Phàm muốn nói

Chính là.....

Quả thật, hai người có vài lần tiếp xúc thân mật trước kia, Trần Lâm dù không cự tuyệt nhưng cũng không quá chủ động, có lẽ vì tính cách và cũng vì xấu hổ. Khi Trần Lâm vẫn chưa có phản ứng gì, Tống Đình Phàm đã khẩn cấp công thành đoạt đất

Trần Lâm chỉ biết thân mình ngày càng mềm ra, ngày càng nóng lên, giống như có một loại cảm xúc không tên trong cơ thể thoát ra. Khi Tống Đình Phàm nằm trên Trần Lâm, hai người đã lỏa thành gập nhau. Như là tuần tra lãnh thổ, Tống Đình Phàm chăm chỉ nhất nhất tuần tra, mỗi nơi đều lưu lại ấn ký của mình

Trần Lâm trên người đầy vết ửng hồng

Khi đầu lưỡi Tống Đình Phàm đi đến nơi kín đáo của Trần Lâm, cậu thoáng chốc cảm giác một mảnh hơi thở ấm áp xâm nhập vào mình, “A.... không..... không cần”. Ý thức được Tống Đình Phàm đang làm gì, Trần Lâm kéo tóc hắn, hi vọng hắn biết mà dừng lại. Hắn.... không nên a....

Tống Đình Phàm vừa mới lược động một chút lông của mình, đi hút bột lọc hồng của Trần Lâm. Khó chống cự, không kìm lòng nổi, Trần Lâm, thế nhưng bắn! Tống Đình Phàm né tránh không kịp, chỉ có thể tiếp đầy miệng. Trần Lâm bối rối, hay tay dùng sức nắm cánh tay Tống Đình Phàm, “Đối.... thực xin lỗi, thực xin lỗi! Em....”. Tống Đình Phàm đem gì đó trong miệng phun ra tay, vươn người rút khăn giấy trên đầu giường lau tay, nhìn Trần Lâm trêu ghẹo, ha hả cười, “Nhanh như vậy?”. Trần Lâm sao chịu được những giễu cợt này của Tống Đình Phàm, nhất thời còn không nhắc đầu lên được

Cậu, thật không ngờ Tống Đình Phàm nguyện ý làm vậy vì cậu, chính là mình bình thường tắm rửa, nơi kia cũng không dám tinh tế cân nhắc tẩy trừ nhiều

– “Đi tắm, đi tắm”. Trần Lâm nói bằng giọng nhỏ như muỗi với Tống Đình Phàm

Tống Đình Phàm lắc đầu, lại bỗng nhiên ý thức Trần Lâm đang cúi đầu sẽ không nhìn thấy động tác của mình, vì thế mở miệng, “Nhìn anh”

Trần Lâm chậm rãi ngẩng đầu mới phát hiện Tống Đình Phàm đã đầy mồ hôi, theo tầm mắt Tống Đình Phàm nhìn lại cậu mới phát hiện giữa bắp đùi mình, thứ nóng rực kia đã cứng rắn nóng bỏng. Trần Lâm kinh ngạc vội vàng co chân, chính là Tống Đình Phàm giữ lại đúng lúc, môi hai người vũng vàng vừa vặn tiếp xúc. Miệng Tống Đình Phàm vẫn còn mùi tanh, trong khoảng thời gian ngắn hai người gấn bó, mùi vị càng lan tràn. Trần Lâm thật sự bị Tống Đình Phàm dọa

Hắn.... miệng hắn vừa mới..... chính là tiếp theo..... của mình..... hiện tại lại cùng mình thân mật hôn môi, Trần Lâm trong lòng thật cảm thẹn. Nhưng Trần Lâm càng cảm thẹn thì thân thể ngày càng mềm yếu hơn

Đột nhiên cảm giác phía sau bị một trận lạnh lẽo xâm nhập, ý thức Trần Lâm đã không còn, hai mắt bất lực cùng mờ mịt nhìn Tống Đình Phàm, như hy vọng có được an ủi

Tống Đình Phàm chạm môi Trần Lâm, “Ngoan, thả lỏng, đây là thuốc bôi trơn, sẽ không làm em đau đâu”. Trần Lâm kì thật không lo lắng chút nào, cậu thâm căn cố đế nghĩ rằng, chỉ cần đối phương là Tống Đình Phàm, tất nhiên sẽ không bao giờ thương tổn cậu. Hơn nữa hai lần trước trên giường trải qua chuyện như vậy, Trần Lâm càng khẳng định chắc chắn

Chợt, thân thể Trần Lâm trầm tĩnh lại, hai tròng mắt vốn đã ướt át sương mù lúc này khẳng định cổ vũ Tống Đình Phàm càng hấp dẫn hơn. Tống Đình Phàm bị câu dẫn đến suýt mất định lực, lại khó khăn cưỡng chế. Trong lòng oán hận nói, đợi anh khuếch trương thật tốt mới được!! Tống Đình Phàm toàn tâm toàn ý khuếch trương mặt sau của Trần Lâm, thường thường lại chơi đùa trên thân thể cậu một phen, khinh ma nhẹ cần hai khóa màu son của Trần Lâm, đùa đến cậu thở hồng hộc

Dầu bôi trơn quả là có tác dụng nhất định, Tống Đình Phàm rõ ràng cảm giác, so với hai lần trước dễ dàng khuếch trương hơn nhiều. Một ngón tay đến hai ngón, ba ngón tay.... Tống Đình Phàm chậm rãi dò xét như cố ý muốn đếm từng nếp gấp của Trần Lâm. Trần Lâm làm sao chịu được kích thích như vậy, cả thân thể bắt đầu run lên, khó khăn nói, “Khả.... có thể....”

Tống Đình Phàm ngẩng đầu nhìn Trần Lâm muốn xác định, thật sự có thể sao? Trần Lâm bối rối gật đầu. Có được sự khẳng định của Trần Lâm, Tống Đình Phàm tự nhủ trong lòng, kế tiếp cũng không được trách anh!!

Một đỉnh mà vào, Trần Lâm chấn động cả người. Cấn rằng ‘hừ’ nhanh một tiếng, sau đó không nói gì nữa. Tống Đình Phàm biết cậu rất ít khi phát ra tiếng trên giường, đến những rên rỉ rất nhỏ cũng rất ít. Nâng mắt nhìn người làm mình phải liều thân nhấn nài đè nén, Tống Đình Phàm quyết định, đêm nay, hắn nhất định phải được nghe người dưới thân ngâm nga!

Tổng Đình Phàm liền bắt động. Chính là không ngừng những chuyển động rất nhỏ, việc này đối với hai người không khác gì uống rượu độc giải khát. Trần Lâm bị gây xích mích không biết làm sao, cả thân thể bị vây trong trạng thái lo lắng, lo lắng lo lắng mới quyết định mở miệng hỏi, “Sao..... sao?”

Chưa hỏi xong, vừa mới mở miệng đã bị người trên thân lui mạnh. Ngay tại chỗ bí huyết kia, ngừng lại. Trần Lâm trở tay không kịp với biến hóa đột nhiên này, phát ra một tiếng thét chói tai, “A.....”. Chính là chỉ mới vừa kêu được một nửa đã dừng lại, thật sự then thùng mình thế nhưng lại phát ra âm thanh như thế. Hai mắt tức khắc nhìn cũng không dám nhìn Tổng Đình Phàm, lập tức nghiêng đầu sang một bên. Biểu tình Trần Lâm mê người như thế, Tổng Đình Phàm có muốn nhấn nạt cũng không thể

Trong giây lát, thu lại những ôn nhu thể thái trước kia, hung mãnh bắt đầu. Mỗi lần xâm nhập là một lần sâu đậm sâu đậm, Trần Lâm cả người như cá trôi dạt lên bờ cát, cả người vùng vẫy. Sau vài lần, Tổng Đình Phàm mới phát tiết bên trong Trần Lâm. Nháy mắt, thân thể cậu xụi lơ, đầu óc trống rỗng. Mà đoàn chia hoa hồng giữ hai chân kia vẫn còn ngạnh vì không được phát tiết. Ra mồi đã phát tiết một lần, lần này có chút chậm

Trần Lâm chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị Tổng Đình Phàm bế lên ngồi trên người hắn. Hai người vốn vẫn liên kết nhau, lúc này càng sâu. Hai mắt Trần Lâm đột nhiên trợn to, có chút bất an khó hiểu nhìn Tổng Đình Phàm. Tổng Đình Phàm vẫn không giải thích gì, chính là dùng hai tay đẩy Trần Lâm về trước một chút, sau đó đột nhiên buông, Trần Lâm bị dọa, hai tay vội vàng ôm lấy cổ Tổng Đình Phàm. Bởi vì tự trọng, Tổng Đình Phàm càng thâm nhập sâu vào trong Trần Lâm làm cậu cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều rối loạn lên. Rốt cuộc không kịp thu lại tiếng kêu sợ hãi, rên rỉ, liền như vậy thốt ra. Tổng Đình Phàm sau khi nghe được, cuối cùng cũng mỉm cười

Một tay nâng nhẹ hông Trần Lâm lên, lại hạ xuống, lại nâng lên, lại hạ xuống, mỗi lần tựa như sáp nhập rất sâu, căn bản không cần gì phụ trợ. Trần Lâm bị kích thích như vậy cũng không rảnh nghĩ ngợi, miệng rên rỉ thối dốc, như là mất tự chủ liên miên không dứt. Tổng Đình Phàm nghe được, tâm dưỡng khó nhin, tình triều khó nhin, thậm chí phải nghe thêm nhiều lần nữa

Ngược lại còn cúi đầu cắn hồng anh trước ngực Trần Lâm, còn tay kia lại phù thương cap thấp chà xát của Trần Lâm, hai viên ngọc châu tất nhiên không buông tha, không ngừng vuốt ve khinh nhu thường thức. Cùng một lúc chịu ba kích thích nặng nề như vậy, một người có nhiều kinh nghiệm trên giường còn khó chống cự, huống chi là Trần Lâm

Trần Lâm mất tự nhiên ngửa đầu ra sau thành một độ cung xinh đẹp, hầu kết bình thường không hiện rõ giờ lại rõ ràng nhìn thấy, nghẹn ngào, “Ồ..... Ân..... Đình.....”. Không biết Trần Lâm muốn gọi tên Tổng Đình Phàm hay muốn dừng, khi âm thanh cuối cùng phát ra, một nơi trong cơ thể bị chạm tới khiến cậu lập tức mềm nhũn. Nếu không phải Tổng Đình Phàm đang ôm cậu, phỏng chừng đã trượt ngã xuống

Phản ứng Trần Lâm rõ ràng như thế làm cho Tổng Đình Phàm biết mình đã tìm đúng địa phương. Hôn môi Trần Lâm, mang theo chút hương vị trấn an, lập tức lộ ra tươi cười khó nắm bắt. Trần Lâm hoảng hốt liền cảm thấy nơi kia của mình liên tục bị công kích.“A.... Ân... Đình..... Đình Phàm.....”. Hai tay ôm lấy bả vai Tổng Đình Phàm, dù Trần Lâm không để móng tay nhưng cũng làm lưng hắn xuất hiện vài vết đỏ

– “Không.... Anh dừng.... dừng bính..... nơi đó....”. Giọng nói Trần Lâm cơ hồ như nức nở, hai mắt nhìn Tổng Đình Phàm, bắt lực ai khẩn như vậy nhưng lại mê hoặc lòng người không nên lời

Tổng Đình Phàm tất nhiên sẽ không nghe theo Trần Lâm, mỗi lần xâm nhập càng mạnh, hoàn toàn, kịch liệt. Trần Lâm cảm giác mình sớm bị khoái cảm đánh úp, miệng rầm rì cũng không biết rốt cuộc là oán giận gì, vẫn khó lòng kìm nổi

Bảo trì tư thế này hai người đồng thời đạt đến cao trào phát tiết ra. Trần Lâm thấy hai chân mình đều chết lạng, đầu tựa trên vai Tổng Đình Phàm không muốn động đậy. Tổng Đình Phàm tuy đau lòng cậu mệt mỏi nhưng cũng không muốn vội ra, hai người nằm xuống, để Trần Lâm nằm trên người mình, vừa muốn Trần Lâm lần nữa

Thời điểm chấm dứt, Trần Lâm đã mệt mỏi chịu không được. Hay mắt vẫn chưa hết sương mù nhìn Tổng Đình Phàm, như là muốn hỏi, đã xong rồi sao? Còn chưa được trả lời, đầu vừa tiếp xúc với gối đã nhắm hai mắt lại. Tổng Đình Phàm bắt đầu nhìn qua, biết mình đêm nay thực sự làm mệt chết Trần Lâm. Bất

quá, không còn cách nào khác, hai lần trước hẳn phải nhẫn nại, cũng không phải là nhục hình tra tấn bình thường!

Mình hiện giờ là ở trong nhà mình, các phương tiện cần thiết đều chuẩn bị sẵn, chính mình có hơi quá phận cũng có thể lí giải đi? Tống Đình Phàm nghĩ như vậy cũng phì cười, mình khi nào làm chuyện gì phải viện cớ? Giương mắt nhìn thần tình mệt mỏi rồi vẻ đỏ mặt chưa hết của Trần Lâm, Tống Đình Phàm trong lòng trong mắt tràn đầy sùng nịch, hẳn nghĩ, Trần Lâm những lúc thế này, trừ bỏ hẳn, ai cũng không nhìn thấy!

– “Lâm Lâm, tỉnh tỉnh, anh ôm em đi tắm rửa”. Tống Đình Phàm nhẹ nhàng vỗ hai má Trần Lâm, ôn nhu gọi. Chính là Trần Lâm thực sự mệt chết đi được, ngọ nguậy vài cái muốn lảng tránh vật gì ở trên mặt. Miệng còn chu lên than thở

Tống Đình Phàm lại buồn cười, lần nữa khẳng định đã mệt chết cậu. Dán gần tai Trần Lâm, “Anh ôm em đi tắm rửa, tẩy xong lại ngủ tiếp, ngoan”. Lời nhỏ nhẹ bay vào tai, có lẽ đã có tác dụng. Trần Lâm không động lung lung vất hai tay lên cổ Tống Đình Phàm để hẳn bế cậu vào phòng tắm

Tống Đình Phàm đã chuẩn bị sẵn nước tắm, đưa tay thử một chút, độ ấm hơi cao, bất quá thích hợp để Trần Lâm thư giãn. Hai người ngồi vào trong bồn tắm, Tống Đình Phàm để Trần Lâm ngồi trên người mình, có lẽ vì nước ấm, Trần Lâm thanh tỉnh một chút, ngẩng đầu nhìn Tống Đình Phàm gần trong gang tấc, mặt lại đỏ au!

Tống Đình Phàm vỗ vỗ vai cậu trấn an, hôn nhẹ môi cậu. “Em ngủ phần em, anh giúp em tẩy trừ”. Trần Lâm thất thố chỉ có thể mờ mịt gật đầu

Bồn tắm này rất lớn, đủ sức chứa hai người. Hơn nữa còn phi thường thuận tiện cho Tống Đình Phàm tắm rửa sạch sẽ cho Trần Lâm, một chút cũng không thấy khó khăn. Trước kia Tống Đình Phàm ít khi tắm ở chỗ Trần Lâm, nguyên nhân chính là tắm rửa không tiện. Hơn nữa, thân thể Trần Lâm sẽ không khỏe để hôm sau làm việc. Vì hai lí do này mà trước kia Tống Đình Phàm cất lực khắc chế

Chính là hiện tại, không cần phải... như vậy? Tống Đình Phàm nghĩ nghĩ, trên mặt cũng cười

Hai người vừa tẩy rửa xong Trần Lâm đã nửa tỉnh nửa ngủ, đến khi lên giường liền xoay người bên Tống Đình Phàm, tìm tư thế thoải mái mà tiến vào mộng đẹp

Tống Đình Phàm vẫn còn chuyện muốn nói với Trần Lâm, chính là xem tình hình này, có lẽ ngày mai mới nói được

54. Chương 54: Chương 54

Giữa trưa hôm sau Trần Lâm mới tỉnh lại, bụng đã đói sôi sùng sục, cậu cũng không phải thần nhân, đêm qua bị gây sức ép luân phiên như vậy, thể lực tất nhiên tiêu hao rất nhiều. Chỉ thấy Tống Đình Phàm mang một bát cháo hoa đến cho Trần Lâm, xem như cho cậu lấp trước dạ dày đi

Sau khi tỉnh lại, Trần Lâm một khắc cũng không biết xấu hổ nhìn Tống Đình Phàm, vừa giống như vô tình ngẩng ngẩng xung quanh. Tuy có chút thẹn thùng, nhưng là có chút trách cứ. Cậu thực sự không ngờ, đêm qua Tống Đình Phàm lại, ách, kích cuồng như vậy! Theo khái niệm dĩ vãng của Trần Lâm, bây giờ khôi phục lại tinh thần, lòng lại thanh thản, xem ra hai lần trên giường trước, Tống Đình Phàm thực sự đã khắc chế rất nhiều, cũng dễ dàng tha thứ ỉn ỉn rất nhiều

– “Ném chút cháo lót dạ đi”. Tống Đình Phàm không để ý Trần Lâm hãy còn đang đỏ bừng mặt, đặt bát cháo vào tay cậu

Trần Lâm mới cử động thân thể một chút liền phát hiện toàn thân đau nhức, quả thực như bị trọng hình ngũ mã phanh thây, hai đùi cũng như không còn trên cơ thể mình. Trong lòng càng thêm chắc chắn Tống Đình Phàm trước kia đã khắc chế với mình rất nhiều!

Bưng bát cháo hướng đến miệng, mắt Trần Lâm cũng không nâng lên một chút, vừa bực bội lại vừa ngượng ngùng. Tống Đình Phàm gác chân ngồi trên sofa, xem như cảnh đẹp ý vui. Như là cố ý, hẳn cố ý đùa giỡn Trần Lâm, Tống Đình Phàm vờ ho khan hai tiếng. Trần Lâm cả kinh, cháo vừa mới đưa lên miệng đã nghẹn lại

– “Khụ khụ..... khụ....”

Tổng Đình Phàm chỉ có thể bật người đứng dậy, đến bên Trần Lâm giúp cậu thuận thuận khí. Cố nén cười hỏi han, “Anh đáng sợ như vậy sao?”

Trần Lâm vội vàng lắc đầu

– “Vậy em vì sao không chịu nhìn anh?”. Trong giọng nói đã đủ trình độ u oán, Trần Lâm nghe được cũng không đành lòng. Buông bát cháo trong tay, nghĩ muốn quay mặt giải thích, chính mình lại đón nhận một đôi mắt đầy ý cười. Thực sự là tức không chịu được, tức không chịu được!

Vì thế mà oán hận quay mặt đi hướng khác, “Chê cười em, anh liền vui như vậy?”

Ở nơi Trần Lâm không thấy, Tổng Đình Phàm bắt đầu đi lắc đầu

– “Anh không có chê cười em a”

Trần Lâm lại quay mặt sang, khuôn mặt vừa không tin vừa tức giận nhìn Tổng Đình Phàm, Tổng Đình Phàm dù vẻ ngoài thản nhiên nhưng vẫn chột dạ. Nhưng lại mau chóng lãng sang chuyện khác, “Em đừng nhích tới nhích lui, thân thể vẫn còn đau nhức”. Nói xong còn thuận tiện kéo chăn lên đến ngực cho Trần Lâm

Không nói đến thì thôi, nhắc đến lại làm Trần Lâm đỏ mặt, xấu hổ trờng mắt liếc Tổng Đình Phàm một cái, cái gì cũng không nói. Im lặng ăn bát cháo trong tay. Trong lòng hậm hực, Tổng Đình Phàm nói mà không chịu nghe! Cậu thế này rốt cuộc là vì ai!!

Lâu chưa được đáp lại, Tổng Đình Phàm lại nói đến công việc

– “Được rồi, anh nói với em một việc. Anh muốn quay về bên kia một thời gian”. Tạm dừng một chút, tiếp tục nói, “Bên kia có chút việc chưa giải quyết xong, anh phải quay về xử lí. Em.... cứ ở lại Bắc Kinh trước đi”. Trần Lâm nghe Tổng Đình Phàm nói câu kế tiếp, trong lòng lại dấy lên lo lắng của ngày hôm qua

Hôm qua khi cậu hỏi công việc còn chưa xong sao, Tổng Đình Phàm liền lắc đầu, mà mình khi ấy chưa kịp hỏi nhiều đã bị Tổng Đình Phàm làm cho không chống đỡ được. Lúc này lại nghe Tổng Đình Phàm nói vậy, ánh mắt lo lắng của Trần Lâm hoàn toàn ánh vào mắt Tổng Đình Phàm

– “Là vấn đề gì? Anh cùng bọn họ không phải đều quay về Bắc Kinh rồi sao?”. Bọn họ tất nhiên là Mục Kiệt Lưu Dự

Tổng Đình Phàm thấy Trần Lâm như vậy, nói không chút xúc động, tuyệt đối là không có khả năng. Bình thường đối đãi lạnh nhạt với người khác, tiến lùi hợp lí mọi việc, nhưng khi đối mặt với chuyện của hắn lại lo lắng rõ ràng như vậy. Tổng Đình Phàm có điểm không đành lòng khi sắp ra quyết định này

Ôm Trần Lâm vào ngực, cọ cọ đầu, nói, “Một chút vấn đề nhỏ, bất quá không ảnh hưởng nhiều, nhưng cần anh xử lí một chút”. Ôm mặt Trần Lâm đối diện mình, Tổng Đình Phàm lại chậm rãi nói, “Có thể phải mất hơn một tháng”. Nói xong lại chăm chú nhìn Trần Lâm, không chút nào ngoài ý muốn, nhìn mắt Trần Lâm thì thấy nỗi lo lắng sâu sắc và một mặt bất an

– “Trong khoảng thời gian này em có thể trang hoàng cửa hàng một chút, hết thấy mọi việc đều dựa vào ý tưởng của em mà thiết kế đi. Người thi công anh đã liên hệ xong rồi, bọn họ sẽ gọi cho em. Hơn nữa Mục Kiệt Lưu Dự cũng có ở đây, có vấn đề gì em có thể tìm họ thương lượng”

Trần Lâm nghe Tổng Đình Phàm nói, thông thả gật gật đầu. Cậu nghĩ, nếu công việc đã làm hắn phiền não, vậy thì mình làm hắn an tâm một chút đi. Cho dù một mình ở Bắc Kinh, cũng sẽ có người vô hình chiếu cố ỉn

Buổi tối khi Tổng Đình Phàm cùng Trần Lâm chuẩn bị ăn cơm, chuông cửa vang lên. Chính là Trần Lâm nghe tiếng chuông này thật khác lạ, nó như gần trong gang tấc nhưng lại cảm giác từ nơi khác vang đến. Đang muốn đứng lên đi mở cửa đã bị ánh mắt Tổng Đình Phàm ngăn lại

Tổng Đình Phàm gọi điện ra ngoài, “Nếu không muốn vào, cậu liền đứng ngoài cửa luôn đi”. Giọng nói đặc biệt lãnh đạm, Trần Lâm nghe được càng cảm thấy kì quái

Cậu khó hiểu nhìn Tống Đình Phàm cắt điện thoại. “Là bọn Lưu Dụ. Bọn họ...”. Còn chưa kịp nói xong, Trần Lâm lại nghe một trận chuông cửa, lần này tiếng chuông rõ ràng hơn nhiều rồi, thanh âm hiển nhiên rất gần. Ánh mắt Tống Đình Phàm có chút bất đắc dĩ, lần này mới đồng ý để Trần Lâm đi mở cửa

Khi Trần Lâm thấy Mục Kiệt Lưu Dụ ở ngoài cửa, cậu cũng không kinh ngạc, cậu vừa rồi đã đoán bọn họ đang ngoài cửa. Ban ngày Tống Đình Phàm có nói qua với cậu, đêm nay bọn họ sẽ đến. Nhưng Trần Lâm không hiểu vì sao Tống Đình Phàm không để cậu đi mở cửa

Trần Lâm còn chưa kịp mời hai người vào, Lưu Dụ đã lớn tiếng ồn ào, “Trần Lâm, cậu vừa rồi sao không chịu mở cửa a? Bây giờ ra mở là ý tứ gì?”

Trần Lâm nghe Lưu Dụ nói thế đầu óc lại đặc biệt hồ đồ, lại nhìn bộ dáng như đang xem kịch vui của Mục Kiệt, lại nghĩ đến hai tiếng chuông cửa khác nhau, tựa hồ như đã nghĩ ra điều gì

Lưu Dụ vào cửa vẫn còn ồn ào, “Tống Đình Phàm này, làm sao đã liên che chỗ cho Trần Lâm như vậy, đùa một chút cũng không được a?...”. Càng về sau giọng Lưu Dụ càng thấp, bởi vì hắn bị đôi mắt lạnh băng của Tống Đình Phàm bắn thủng không chút lưu tình

Trần Lâm liền đi vào phòng khách, hai mắt nhìn Tống Đình Phàm, hi vọng hắn có thể giải thích rõ ràng câu nói chưa xong khi nãy

Mục Kiệt nhìn tình hình này cũng đã hiểu được bảy, tám phần, ra mời Trần Lâm chưa phát hiện ra sự ‘ngạc nhiên’ trong nhà Tống Đình Phàm

Tống Đình Phàm dẫn Trần Lâm đến một cánh cửa, sau khi mở ra, Trần Lâm liền thấy cửa này tựa hồ chỉ có tác dụng trang trí. Cánh cửa này ngăn cách thang lầu bên ngoài và không gian bên trong. Chính là, vì sao lại có một lầu ở đây? Trần Lâm nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn thấy cửa bên kia, nghĩ nghĩ, cậu hiểu rồi

– “Mục Kiệt nói ba tầng này đều là của anh, mà anh lại làm thành một khối, có phải hay không?”. Trần Lâm quay đầu hỏi Tống Đình Phàm

Tống Đình Phàm gật gật đầu không nói gì

Lần này Trần Lâm nở nụ cười. Cậu nghĩ vừa rồi Lưu Dụ cố ý, hắn hẳn không thường xuyên nhấn chuông cửa trước phòng, mà sẽ nhấn chuông ở tầng trên hoặc tầng dưới. Trách không được, vừa rồi cậu nghe tiếng chuông có vẻ xa xăm

Trần Lâm buồn cười trong lòng, Lưu Dụ này, nhất định vừa rồi là muốn đùa giỡn mình

Khi Trần Lâm và Tống Đình Phàm quay lại phòng ăn, Mục Kiệt Lưu Dụ đã ngồi sẵn bên bàn nghênh ngang chuẩn bị ăn. Tống Đình Phàm vừa thấy, màu liền chau mạnh lại, nhìn hắn, “Cậu cảm giác mỗi lần nhấn chuông như vậy, vui lắm phải không?”

Lưu Dụ vừa nghe xong liền ngượng ngùng sờ sờ mũi, cãi chày cãi cối, “Tôi là đùa với Trần Lâm chứ không phải với cậu”. Nói xong còn mong nhìn thấy Trần Lâm

Trần Lâm thân thiết hòa ái cười với hắn, tiếp theo một câu, “Tôi cũng không muốn đùa với anh!”. Cái này làm Lưu Dụ mắc kẹt, thượng không được hạ không được

Mục Kiệt ở bên cạnh xem trò hay đến vui vẻ, hớn hở tiếp đón Trần Lâm ngồi xuống

Khi bốn người ngồi xuống, Mục Kiệt còn liếc nhanh Trần Lâm, khẽ tai nói nhỏ, “Giải quyết xong rồi?”. Trần Lâm tuy bị hỏi có chút quần bách, vẫn gật gật đầu

Tống Đình Phàm khéo mắt liếc nhìn hai người có vẻ đang thân mật, sắc mặt không xem là tốt. Lưu Dụ theo kinh nghiệm có thể nhận ra, cho nên hắn một tay chống cằm, một tay gấp rau chuẩn bị xem Tống Đình Phàm phát tác. Nói thật, thời điểm này mà nói hắn toàn tâm ăn cơm không xem kịch thì đó không phải là Lưu Dụ

Đầu tiên, không phải ai cũng dằn được ăn đồ ăn Tống Đình Phàm nấu, huống chi bây giờ lại tuyệt đỉnh mỹ vị. Kỳ thật khi mới nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn, Lưu Dụ còn nghĩ Trần Lâm làm, chính là nhìn thêm một lúc nữa mới hiểu ra. Tiếp theo, tâm nguyện của Lưu Dụ là muốn nhìn Tống Đình Phàm diễn thật tốt, không biết hôm nay mong ước của hắn có được đền đáp hay không

Mà Mục Kiệt dường như hoàn toàn không chú ý đến tình huống chung quanh, hết gắp rau lại mức canh cho Trần Lâm. Trần Lâm tự nhiên nhất nhất tiếp nhận. Trong lòng Trần Lâm có cảm tình rất tốt với mục Kiệt, tuy nói hắn là thuyết khách của Tống Đình Phàm nhưng cũng thật tình khuyên giải mình. Trần Lâm nhớ rõ ân tình này

Một lúc sau, Mục Kiệt thu liễm rất nhiều, không hề chỉ quan tâm đến việc ăn uống của Trần Lâm. Hắn thế nào lại không chú ý sắc mặt của Tống Đình Phàm, nhưng hắn không sợ hãi! Bởi Tống Đình Phàm nợ hắn một cái nhân tình rất to!

Ăn cơm xong, Trần Lâm nói sẽ dọn rửa, bọn họ ra phòng khách ngồi trước đi. Tống Đình Phàm tự nhiên không từ chối, vừa lúc hắn cũng có chuyện muốn nói với hai người kia

Ba người ngồi xuống, Lưu Dụ liếc nhìn người đang bận rộn trong bếp, mở miệng, “Đình Phàm, cho dù mọi việc có khó khăn, chậm trễ một chút cũng không ảnh hưởng gì đến chúng ta. Chuyện kia kì thật cũng không cần cậu đích thân ra tay, nếu thực sự có người phải về giải quyết, tôi và Mục Kiệt sẽ đi, cậu ở lại Bắc Kinh. Dù sao Trần Lâm cũng vừa mới đến đây không lâu”

Lưu Dụ hiếm khi nói chuyện đứng đắn như vậy, mà câu cuối cùng của hắn rõ ràng là sự thật. Nói thật, biết nhau lâu như vậy, Lưu Dụ đều xem hai người kia là huynh đệ, mà Trần Lâm lại là người yêu của huynh đệ, Lưu Dụ tự nhiên cũng xem cậu như huynh đệ của mình

Tống Đình Phàm ngồi ở sô pha hai tay néo néo mi tâm, lắc lắc đầu

Mục Kiệt nhìn thấy, trong lòng đoán, “Cậu cố ý đi sao?”. Tống Đình Phàm không chút bất ngờ ngẩng đầu nhìn Mục Kiệt, kì thật hắn cũng không kinh ngạc khi huynh đệ của mình đoán ra được điểm ấy

– “Cậu là muốn cho Trần Lâm... thêm một thời gian nữa, làm cậu ấy hiểu rõ quan hệ hai người, một lần nữa xác định quan hệ của hai người. Quan trọng nhất là nếu không có cậu bên cạnh, Trần Lâm tự mình mở tiệm cũng coi như một cách tự khẳng định mình. Tâm lí có thể sẽ dễ dàng nhận cậu hơn, phải không?”. Mục Kiệt tuy rằng dùng câu hỏi nhưng biểu đạt rất rõ ý tứ

Không thể không phủ nhận, trong vấn đề tâm lí chiến, Tống Đình Phàm hắn là cao thủ a! Trần Lâm gặp được hắn không biết là hạnh phúc hay bất hạnh!

Tống Đình Phàm nhíu mày từ chối cho ý kiến. Bởi vì hắn cũng không có suy nghĩ nào khác những lời Mục Kiệt nói

Lưu Dụ nghe, trong lòng liên tục than thở

– “Tôi không nghĩ cậu ấy lại có gánh nặng tâm lí gì. Mà gánh nặng hiện tại là cha mẹ cậu ấy”. Nói xong, Tống Đình Phàm tạm dừng một chút, trầm tư chốc lát rồi nói tiếp, “.... Ra mời, tôi còn phải cho cậu ấy... thêm thời gian”. Tống Đình Phàm nghĩ gia đình Trần Lâm hạnh phúc như vậy, cậu ấy có thể nhận sao? Mà Trần Lâm nếu nhận rồi thì lúc ấy có đủ năng lực chịu mọi chỉ trích của người nhà sao?

Mục Kiệt Lưu Dụ cũng ần ần lo lắng trong lòng, chính là bọn họ lại nhìn thấy con người Tống Đình Phàm chăm chú nhìn người đang bận rộn trong bếp, bọn họ nghĩ, vô luận thế nào, Trần Lâm, cũng trốn không thoát

Khi Trần Lâm dọn rửa xong đi ra, ba người đang tán gẫu. Tống Đình Phàm cầm một li trà hoa hồng nóng đặt vào tay cậu. Trần Lâm buồn bực muốn chết, là, chính mình thích uống trà hoa hồng, nhưng đây đã là tách thứ 4 trong ngày hôm nay. Trần Lâm nhận tách trà, uống một ngụm lại để xuống. Tống Đình Phàm tự nhiên không xem nhẹ, nhưng cũng không nói gì thêm

Bốn người cùng nhau nói chuyện Tống Đình Phàm ngày mai quay lại thành phố kia, cũng nói chuyện trang trí cửa hàng sắp khai trương của Trần Lâm, khi Tống Đình Phàm đi rồi, nếu có vấn đề gì Mục Kiệt Lưu Dụ sẽ giúp đỡ Trần Lâm một chút. Đương nhiên không thiếu vài câu trêu đùa của Lưu Dụ với Trần Lâm

Một buổi tối qua đi trong bầu không khí hòa ái

55. Chương 55: Chương 55

Hôm sau Tống Đình Phàm đi công tác, một mình Trần Lâm ở lại. Hai người ở cùng nhau, tiền mở cửa tiệm Tống Đình Phàm có thể chi, nhưng là Trần Lâm cũng có thể chi, xem như hai người cùng góp vốn đi. Bất quá có tiền Tống Đình Phàm đưa, Trần Lâm tự nhiên cũng nghĩ sẽ không dùng đến tiền của cha mẹ. Đương nhiên, cũng không thể lập tức gửi lại cho hai người, bằng không sẽ làm cha mẹ lo lắng một phen. Cuối cùng, cậu chỉ có thể tạm giữ bên người

Một tháng nói dài không dài, bảo ngăn cũng không ngăn. Nếu người có chuyện gì với, hơn nữa lại với đến mỗi ngày không có thời gian nhàn rỗi, như vậy thời gian tự động sẽ qua rất nhanh. Vấn đề trang hoàng cửa tiệm, vấn đề nguồn sách báo, vấn đề đồ ăn, tất cả Trần Lâm đều tự thân lo liệu. Trần Lâm không thích cảm giác bận rộn này, nhưng nghĩ đó là cửa hiệu của mình trong tương lai, cậu cũng vui vẻ chịu đựng. Trong lúc đó Mục Kiệt Lưu Dự hỗ trợ không ít, Trần Lâm không già mồm cãi láo mà thoải mái nhận, cậu nghĩ làm vậy cũng coi như để Tống Đình Phàm an tâm đi

Một tháng này, Trần Lâm và Tống Đình Phàm không liên lạc nhiều, ngẫu nhiên gọi điện, ngẫu nhiên nhắn tin, đa phần đều hỏi han quan tâm tình hình của nhau, sự tình song phương tiến triển như thế nào, những lời nói quá mức thân mật hai người đều không nói ra

Chuyện trong cửa tiệm của Trần Lâm cơ bản đã sắp xong, chính là còn một ít vấn đề về thức ăn, bởi vì liên quan đến trà và cà phê, Trần Lâm cũng thực không hiểu biết nhiều nên chỉ có thể nhờ Mục Kiệt Lưu Dự bắt tay vào làm, mà chính mình cuối cùng sẽ quyết định hình thức hoặc màu sắc, bởi vì như thế sẽ hỗ trợ cho tiệm sách của mình

Chiều nay Trần Lâm ngồi trong cửa hàng đợi người đến giao đồ, cuối cùng kiểm kê sửa sang lại, chính là mệt không chịu được. Sau khi mọi người ra về, vốn định ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, thật không ngờ mình lại ngủ quên trên ghế. Khi cậu tỉnh lại trời đã tối đen một mảnh, đột nhiên cảm giác trên người rất lạnh, tuy nói hiện tại đã là mùa xuân nhưng buổi tối trời vẫn còn hơi lạnh. Vừa nhấc đầu ra ngoài, mưa bụi dưới ánh đèn đường cũng nhất thanh nhị sở

Trần Lâm có chút ảo não, mình hôm nay không có mang ô a!

Thật vất vả mới bắt được taxi. Khi về đến nhà, Trần Lâm vẫn cảm thấy lạnh. Dù sao khi rời khỏi taxi phải đi một đoạn mới đến nhà

Trần Lâm hoang mang rối loạn thay quần áo, chuẩn bị nước tắm. Cậu sợ mình vì một biến cố nhỏ này mà sinh bệnh, nếu vậy, rất có thể công việc sẽ chậm trễ, thậm chí sẽ làm người nọ lo lắng

Trần Lâm vừa mới tắm rửa xong liền nghe điện thoại ở phòng khách vang lên, vội vàng mang dép lê chạy đến bắt điện thoại

– “Uy...”. Giọng nói mới tắm rửa xong còn khăn khăn ướt át

– “Sao lâu vậy mới bắt máy? Di động em cũng không bắt”. Không hề nghi ngờ, đầu dây bên kia là Tống Đình Phàm. Khoảng thời gian này, Tống Đình Phàm có gọi điện cũng đợi đến đêm khi Trần Lâm về nhà mới gọi, ban ngày không bao giờ gọi

Trần Lâm nghe giọng nói ở đầu dây bên kia, trong lòng vui lên rất nhiều. Thuận tay cầm điện thoại di động trên bàn lên xem, lại thấy có ba cuộc gọi nhỡ. Ra mời, người nọ gọi di động ỉnh không được mới gọi đến số bàn

– “Em mới vừa tắm rửa, không nghe chuông điện thoại”

– “Àn, vậy thời tiết đang chuyển lạnh, em chú ý thân thể nhiều một chút. Không cần chỉ lo chuyện cửa hiệu”

Tống Đình Phàm chiếu cố, Trần Lâm tỉnh tể nghe, khó được người này nói ra tận miệng, Trần Lâm không khỏi cảm thấy toàn thân đều ấm áp. Vừa rồi trải qua một trận lạnh, tựa hồ trong khoảnh khắc này, cơn lạnh cũng không còn quá nhiều trên người

Hai người đơn giản nói thêm một ít chuyện, Tống Đình Phàm liền cúp máy. Trần Lâm cầm ống nghe, nghe những tiếng ‘tít tít’ trong đầu lại hiện lên khuôn mặt nghiêm nghị của người kia, tựa hồ có chút nhớ hẩn

Có thể bởi vì ban ngày quá mệt mỏi, hoặc cơ thể vừa được tắm rửa thoải mái, Trần Lâm vừa ngã đầu vào gối đã ngủ ngay

Hôm sau khi Trần Lâm tỉnh lại liền cảm giác ý nghĩ mình đặc biệt mờ mờ, trong đầu thoáng hiện lên ý niệm đầu tiên, không ổn, thực sự sinh bệnh!! Hỗn loạn đứng lên rửa mặt, lại ép mình ăn cháo hoa mới cảm thấy khỏe lên nhiều. Duy nhất mũi bị nghẹt, uống vài viên thuốc cảm mạo, Trần Lâm trong lòng nghĩ, may mắn mình còn chưa phát sốt

Giữa trưa, Trần Lâm còn bận rộn giám sát nhân công trang hoàng cửa tiệm, Mục Kiệt Lưu Dụ đã tìm đến cậu đi ăn cơm. Hai người vừa nghe Trần Lâm mở miệng nói chuyện liền cảm giác có chút không thích hợp, giọng mũi quá nặng

– “Trần Lâm, cậu thực sự không cần đi bệnh viện khám thử sao?”. Lúc ăn cơm, Lưu Dụ lại một lần lo lắng hỏi lại Trần Lâm. Cậu sợ mình lây cảm cho bọn họ nên kiên trì nói mình phải ngồi ăn ở đối diện

Trần Lâm cười lắc đầu, cậu biết hai người kia lo lắng ỉn, nên khi đi đường mới hỏi han không dưới 10 lần đi? Cũng nghĩ mình quá yếu, không phải là cảm mạo thôi sao? Bình thường thân thể Trần Lâm không yếu như vậy, bốn năm đại học rồi hai năm đi làm bên ngoài, mình đều tự chăm sóc bản thân, Trần Lâm cũng cơ hồ chưa sinh bệnh lần nào. Lần này sơ dĩ dễ dàng bệnh như vậy, nói đến vẫn là vì gần đây mình quá mệt mỏi, lại không được ngủ đủ giấc nên miễn dịch mới kém đi. Trần Lâm nghĩ mình uống thuốc sẽ khỏi rất nhanh, không cần lo lắng nhiều

– “Hai người đừng lo lắng, tôi thực sự không có chuyện gì, có thể tại đêm qua trời mưa đột ngột, tôi nhất thời bị cảm lạnh, không có vấn đề gì đâu. Tôi cũng đã uống thuốc nga”. Nói xong còn cam đoan thêm một chút

Hai người đều bị câu nói cuối cùng như làm nũng của Trần Lâm làm buồn cười. Phải biết rằng Trần Lâm như vậy rất khó gặp, hai người cơ hồ không tưởng tượng được biểu tình này lại xuất hiện sau nửa năm trên mặt Trần Lâm là kì quái cỡ nào

Trần Lâm không muốn làm hai người kia lo lắng, kì thật là cũng có tính toán, cậu không hi vọng họ đem chuyện mình cảm mạo nói với Tổng Đình Phàm nên chỉ có thể tận lực làm họ giảm bớt lo lắng

Chính là trời không chiều lòng người, Trần Lâm bị cảm đến một tuần cũng chưa khỏi, nhưng cũng không trở nặng thêm. Chỉ là cậu mỗi ngày đều phải mang theo vài bịch khăn giấy, mũi cũng bị khăn giấy dày vò đến luôn đỏ ửng

Tổng Đình Phàm đứng trước cửa tiệm của Trần Lâm, nhìn người bên trong vội vàng công việc, chỉ huy nơi nơi, tùy ý trao đổi cùng kiến trúc sư, thẳng thắn nói lên ý kiến của mình, trên khuôn mặt sáng rõ tự tin. Hắn chỉ biết lần này chọn lựa để Trần Lâm tự phát huy là chính xác. Chính là vì sao động tác người nọ ngẫu nhiên lấy khăn tay sát nước mũi lại chướng mắt như vậy? Nhìn thấy mỗi lần người nọ ngừng nói chuyện, khuôn mặt xin lỗi người khác, sau đó lấy khăn tay đưa lên mũi, Tổng Đình Phàm lại cảm giác có chút buồn cười. Người này, đã biết thân thể không khỏe lại còn lao lực lao tâm như vậy!

Tổng Đình Phàm chỉ đứng trước cửa hiệu của Trần Lâm nhìn một lúc rồi rời đi. Không sai, lần này Tổng Đình Phàm quay về Bắc Kinh chỉ vì một câu “Trần Lâm bị cảm, tựa hồ cũng nghiêm trọng” của Lưu Dụ. Khi quay về chỉ tính toán nhìn cậu một chút, chính là vừa rồi đứng bên ngoài quan sát người kia một lúc, Tổng Đình Phàm đột nhiên nghĩ, cậu ấy, có lẽ càng hi vọng khi mình trở về, sẽ nhìn thấy cậu ấy đã khai trương lập nghiệp, sự nghiệp nhập quỹ

Tổng Đình Phàm gọi điện cho Mục Kiệt Lưu Dụ nói hắn phải đi về, đồng thời cũng dặn bọn họ không cần nói với Trần Lâm chuyện này. Lưu Dụ nghe xong rất buồn bực, này tính là gì, hắn nói cho Tổng Đình Phàm chuyện Trần Lâm sinh bệnh chính là muốn nhìn thấy những biến hóa trên gương mặt ngàn năm không thay đổi của Tổng Đình Phàm, hắn đã trở lại, chính là như thế nào chưa nói gì đã lại đi rồi. Hai người tuy muốn giữ Tổng Đình Phàm lại, chính là điện thoại lại không gọi được cho hắn, lực lượng không đủ

Vì thế, giữa trưa, ba người Mục Kiệt, Lưu Dụ và Trần Lâm cùng nhau ăn cơm

Lưu Dụ nhìn thấy Trần Lâm ngồi đối diện mũi đỏ bừng, lạnh nhạt ăn cơm, trong lòng lại cảm thấy kì quái không nói nên lời. Tổng Đình Phàm rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trở về một chuyến gặp cũng không gặp,

chỉ liếc nhìn Trần Lâm một cái, chẳng lẽ Trần Lâm bị bệnh hần thật sự không lo lắng sao? Bất quá, nói lại, nếu không lo lắng, hần làm chi lại chạy đi chạy về một chuyến a?!

Trần Lâm vừa nhấc đầu liền đón nhận ánh mắt cổ quái chăm chú của Lưu Dụ, “Ách, sao vậy, Lưu Dụ? Trên mặt tôi có gì sao?”

Lưu Dụ mở mồm lắc đầu, tiếp tục hạ đũa ăn cơm. Trần Lâm nghi hoặc nhìn sang Mục Kiệt

– “Không có việc gì đâu, cậu cũng biết cậu ấy không bình thường, suốt ngày cổ quái. Đừng để ý cậu ấy, cậu tiếp tục dùng bữa đi”. Nói xong còn thuận tay gấp đồ ăn vào bát Trần Lâm

– “Cái kia, Trần Lâm, đã một tháng rồi, tên Đinh Phàm kia còn chưa trở về, cậu không nhớ sao?”. Lưu Dụ cổ quái nửa ngày, rốt cuộc hỏi Trần Lâm một vấn đề rất không liên quan

Trần Lâm sửng sốt, hai người bình thường tuy rằng hay vui đùa nhưng chưa bao giờ hỏi chuyện của cậu và Tống Đinh Phàm, cho nên Lưu Dụ hỏi như vậy Trần Lâm thật có chút túng quẫn

Ngừng trong chốc lát, Trần Lâm mới nói, “Tôi nhớ cái gì chứ, anh ấy có việc, mà công việc lại quan trọng hơn, mà tôi cũng không có gì để nhớ”. Trần Lâm trả lời thật bình tĩnh làm hai người bên cạnh nghe xong cũng thấy quái dị

– “Lời này của cậu có thể không đúng! Trần Lâm, cậu- thật-nhớ-cậu-ấy a, ai biết được!”. Lưu Dụ tiếp lời

Trần Lâm nâng mi nhìn hần, không lạnh không đậm

– “Trần Lâm, đừng nghe cậu ấy nói hươu nói vượn, bên kia có một số việc chưa xử lý xong, mà bên này cũng lại xuất hiện chút vấn đề, chỉ có thể để Đinh Phàm đến giải quyết”. Mục Kiệt trừng mắt liếc Lưu Dụ, ý bảo hần không cần nói linh tinh nữa

Bởi vì Mục Kiệt đã nhìn ra Trần Lâm rất không thích hợp, sau khi Lưu Dụ nói xong vấn đề thứ nhất, Trần Lâm bình thần quá mức liền có chuyển biến. Có lẽ trước kia Mục Kiệt nhận không ra, chính là quen biết lâu như vậy, nhìn không ra thì không phải là Mục Kiệt

56. Chương 56

Trần Lâm nhìn ánh mắt Mục Kiệt ngăn cản không cho Lưu Dụ nói chuyện tùy tiện, trong lòng cảm giác rất buồn cười, Mục Kiệt này có phải hay không là nghĩ cậu không biết gì? Cũng quá mức khẩn trương rồi? Quay mặt lại nhìn Lưu Dụ, Mục Kiệt này vẫn không biết vị huynh đệ này vẫn cho rằng cậu rất mẫn cảm sao? Lưu Dụ tuy rằng như vô tình nói những lời kia, chính là một câu hỏi không rõ mục đích thực chất được nói ra, Trần Lâm cậu không phải không hiểu

Trần Lâm cười với Mục Kiệt, tỏ vẻ không có gì

Không biết vì sao, lúc đó ba người lại yên lặng ngẩn ngui. Trần Lâm cúi đầu uống canh, trong lòng lại buồn cười, hai người kia a, cậu thật đúng là không quen nhìn bọn họ im lặng như vậy

– “Các anh....”. Trần Lâm ngẩng đầu nhìn bọn họ, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu

Hai người liền nghênh thị Trần Lâm, đợi cậu nói tiếp

– “Haha, các anh kì thật cũng không cần nghiêm túc như vậy. Thật ra....., tôi đều hiểu được”. Nửa câu sau rõ ràng giọng rất thấp

– “Hiểu được cái gì?”. Lưu Dụ kiềm chế không được mà hỏi ra

Khi Lưu Dụ sắp đợi không được, Trần Lâm mới chậm rãi mở miệng, “....., trước kia đã nghe các anh nói qua, chuyện công ty quay về Bắc Kinh sau Tết âm lịch phải hoàn thành, trên cơ bản các anh cũng có thể đã hoàn thành, hiện tại Tết âm lịch đã qua không ít ngày.....”

Mục Kiệt Lưu Dụ nghe Trần Lâm nói vậy liền hốt hoảng, trời ạ, Trần Lâm này đang nghĩ gì? Không phải cậu ấy nghĩ Tống Đinh Phàm rời đi là vì tránh né cậu đó chứ?

Không chỉ có Lưu Dụ luống cuống, Mục Kiết cũng luống cuống, đều muốn mở miệng giải thích một chút, chính là bị Trần Lâm đánh gãy

– “Công ty các anh nơi đó có lẽ quả thật tồn tại một ít chuyện chưa giải quyết xong, chính là cũng không nghiêm trọng như vậy, không phải sao?”. Ngụ ý của Trần Lâm là, không nghiêm trọng đến mức người kia ở lâu như vậy đi? Ánh mắt đảo qua hai người, Trần Lâm lại tiếp tục hỏi, “Bằng không, hai người các anh cũng không rảnh rồi đến mức luôn đi ăn cơm với tôi,... Tôi nghĩ.... công ty các anh cũng đi vào quỹ đạo rồi. Về phần anh ấy, haha”

Tiếng cười này của Trần Lâm quỷ dị muốn chết. Bất quá, Mục Kiết Lưu Dụ cũng không rảnh để ý quái dị thế nào

– “Cũng không hẳn như vậy đâu! Trần Lâm, kì thật cậu ấy, hôm nay....”. Lưu Dụ lại như nghĩ đến chuyện gì, dừng lại. Hẳn sợ Trần Lâm biết Tống Đình Phàm hôm nay quay về nhưng không gặp được, này, lại là chuyện không thể giải thích..... Vì hẳn cũng không biết nguyên nhân a.... Nói không đúng lại làm Trần Lâm suy nghĩ nhiều

Trần Lâm lẳng lặng nhìn Lưu Dụ muốn nói rất nhiều, ánh mắt như nói ‘tôi đang chờ nghe’. Chính là Lưu Dụ không nói tiếp, Trần Lâm cúi xuống uống nước, khi ngẩng đầu lên ánh mắt lại quay về bình tĩnh như đã hiểu rõ điều gì

Lưu Dụ Mục Kiết nghe Trần Lâm phỏng đoán, không thể không thừa nhận đúng hơn một nửa, công ty bọn họ quả thật đã đi vào quỹ đạo, mà hai người bọn họ quả thật cũng không rảnh rồi nhiều, những chủ doanh nghiệp đều không phải người bình thường

Về phần nói bên kia công ty có chuyện gì chưa giải quyết xong, kì thật, chính là trước khi quay về Bắc Kinh, một mối quan hệ giữa công ty và cán bộ cao cấp trong chính phủ bị gián đoạn, vì cán bộ kia đã từ chức. Cho nên thủ tục cuối cùng để công ty quay về Bắc Kinh chỉ có thể tạm thời kéo dài một thời gian, tốt nhất là không cần quay về Bắc Kinh quá nhanh. Vì thế Tống Đình Phàm mới phải đích thân đi giải quyết

Bất quá cũng nói rõ, ba người bọn họ không nghĩ đây là vấn đề gì lớn lao, thật ra không cần Tống Đình Phàm phải đến tận nơi giải quyết, dựa vào quan hệ của ba người cũng đủ giải quyết mọi chuyện. Chính là, Tống Đình Phàm lại đưa ra quyết định khác

Hai người tuy rằng trong lòng nghĩ vậy nhưng không biết có nên nói cho Trần Lâm hay không, nếu không nói, Trần Lâm tựa hồ như đang hiểu lắm chuyện gì, này không phải gián tiếp bán đứng huynh đệ của mình sao? Quên đi, cuối cùng hai người nhìn nhau, quyết định không nói, muốn nói thì đợi đương sự tự nói!

Vì thế Mục Kiết uể uải chuyển hỏi, “Trần Lâm, cậu... hiểu lắm cái gì rồi phải không?”

Tay cầm ly nước, Trần Lâm khó hiểu hỏi lại, “Tôi có thể hiểu lắm cái gì?”. Còn không đợi hai người kia phản ứng, Trần Lâm hãy còn nói tiếp

– “Các anh là muốn nói cho tôi biết, anh ấy lần này rời đi vì muốn cho tôi có đủ thời gian làm chuyện của mình sao?”. Trần Lâm nói ra những lời này như tổng kết câu nói của Mục Kiết khi đoán ra được ý tứ của Tống Đình Phàm tối hôm đó

Lưu Dụ chấn động, “Cậu đều biết rồi?”

Trần Lâm không nói gì, neho mắt nhìn Lưu Dụ, “Tôi đương nhiên biết!”

– “Kia.... vậy cậu vừa nói.... nói vậy là ý tứ gì?”. Lưu Dụ cảm giác chính mình bị Trần Lâm làm cho hồ đồ Trần Lâm nhìn Mục Kiết, như là đang hỏi, “Anh nghĩ là gì?”

Mục Kiết cẩn thận quan sát thái độ của Trần Lâm, cảm giác cậu tựa hồ nhìn xuống bọn họ. Nếu như vậy, Trần Lâm hẳn sẽ không thực sự trách cứ Tống Đình Phàm, nghĩ thông suốt điều này, Mục Kiết lại bất ngờ. Không đáng trả lời, đợi Trần Lâm tự mình giải thích. Xem ra, Trần Lâm còn có suy nghĩ khác

– “Các anh chỉ cần nói cho tôi biết, là anh ấy chính mình muốn đi sao?”

Hai người không nói gì, đồng lòng gật gật đầu. Trần Lâm một bộ biểu tình ‘tôi đã biết’! Lưu Dụ bị thái độ của Trần Lâm làm cho khó hiểu, trong lòng thật nhiều nghi vấn, chính là lại không biết nên hỏi như thế

nào. Mà Mục Kiệt như là đã thông suốt, không hề bối rối như vừa rồi. Kì thật hai người sở dĩ hoảng sợ, mấu chốt vì lo Trần Lâm hiểu lầm chuyện gì, nếu như vậy, Tống Đình Phàm sẽ làm cho bọn họ không sống nổi! Hơn nữa, bọn họ cũng không nguyện ý để Trần Lâm hiểu lầm huynh đệ của mình!

– “Hôm nay anh ấy.... trở về?”

Lưu Dụ lại cả kinh, trong lòng tự trách mình lỗ lòi. Cái này, Trần Lâm cũng biết, phải giải thích thế nào?! Ai!

Mục Kiệt tủm tủm cười nhìn Trần Lâm, “Cậu không phải đều đã đoán được sao?”

Trần Lâm trong lòng nói thầm, tôi không phải đoán được a, là vừa mới ở trước cửa tiệm tựa hồ nhìn thấy bóng dáng anh ấy, nhưng lại cười thầm mình có phải hay không rất nhớ anh ấy nên mới xuất hiện ảo giác, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Sau lại cũng hai người đi ăn cơm, nhìn thái độ cổ quái của Lưu Dụ, thậm chí.... Mục Kiệt tao nhã nhưng hiện rõ vẻ vội vàng, Trần Lâm mới tin mình vừa rồi không nhìn nhầm

Chính là, người nọ, tại sao không gặp mình?

Nghĩ như vậy, trong lòng mới thượng hỏa, động khí. Người trong thời gian này nghĩ rất thông suốt mọi chuyện lại tức giận lên. Kì thật, sau khi Tống Đình Phàm rời đi không lâu, Trần Lâm thường ăn cơm hàng ngày với Lưu Dụ Mục Kiệt, nhìn thái độ không chút lo lắng cho công việc của bọn họ, mới biết chuyện làm Tống Đình Phàm phải đi là không quan trọng cỡ nào. Trần Lâm vốn tưởng rằng nếu Tống Đình Phàm ra ngựa, sự tình chắc chắn có chút khó giải quyết, vì thế trong lòng lo lắng đã lâu. Chính là tựa hồ cậu nghĩ sai rồi, bởi vì thái độ hai người ở Bắc Kinh là việc đã hoàn toàn đi vào quỹ đạo, quan tâm cận kề, mỗi ngày đúng giờ đi ăn cơm cùng cậu, cùng nhau hỗ trợ chuyện của tiệm, cơ hồ ngày nào cũng sẽ chạm mặt nhau. Như thế, làm sao Trần Lâm không đoán được lí do Tống Đình Phàm đi công tác?

Trần Lâm trong lòng tuy nghĩ vậy nhưng vẫn bực mình, bởi vì Tống Đình Phàm rất có kĩ xảo, người ta có thể nói trắng ra với cậu, quả thật không phải chuyện gì quan trọng, chính là chỉ im lặng nhìn chằm chằm. Như thế mà nói, đợi khi hắn quay lại, Trần Lâm có chút vấn đề cũng không hỏi được! Huống chi người ta còn làm cậu lo lắng không thôi, bảo cậu làm sao không bực?

Việc Tống Đình Phàm đi xa không phải nguyên nhân làm Trần Lâm tức giận, mấu chốt vấn đề là ở ‘động cơ’ thực hiện. Trần Lâm lại lần nữa ý thức rõ ràng, Tống Đình Phàm lần này vẫn là cố ý! Hắn vẫn cố ý để mình một mình, vẫn cố ý làm mình suy nghĩ chuyện giao hảo, tỷ như cuộc sống của hai người về sau, tỷ như định vị chính xác mối quan hệ của hai người về sau, nói trực tiếp chính là— tương lai

Kì thật việc này, Trần Lâm không cần suy nghĩ, nếu nghĩ không thông, Trần Lâm cậu sẽ để mình bị vây trong vị trí như bây giờ sao? Sẽ làm sự tình phát triển đến nông nổi này sao? Sẽ để Tống Đình Phàm bá đạo kia muốn làm thế nào thì làm sao?! Quả thực cậu đã nghĩ xong!

Lưu Dụ nhìn Trần Lâm hiển nhiên đã biết mọi chuyện, bắt đầu áp ứng, “Cái kia, Trần Lâm, Đình Phàm cậu ấy, ách, bên kia lại đột nhiên có chuyện gì, cậu ấy, kia cái gì...”. Trần Lâm xem Lưu Dụ vất vả giải thích như vậy, hảo tâm nói thay hắn

– “Quên đi, Lưu Dụ, anh cũng không cần giải thích thay anh ấy, anh ấy làm việc gì cũng có lí do a!”

Lưu Dụ trở mắt nhìn Trần Lâm, đúng vậy, Tống Đình Phàm phúc hắc kia thế nào khi làm việc gì cũng phải trả lời lí do cho người khác! Nghĩ thông suốt xong, Lưu Dụ tỉnh tã đánh giá sắc mặt Trần Lâm, chỉ biết chính mình có thể nói thoải mái!

– “Uy, tôi nói Trần Lâm, cậu đừng xem cậu ấy đã về, người nào na, đã trở lại cũng không gặp cậu! Cũng không biết cậu ấy nghĩ gì! Nhạ, tôi nói cậu a, Trần Lâm, lần sau cậu ấy trở về, cậu cũng đừng gặp, để tôi xem cậu ấy xoay sở thế nào!”. Lưu Dụ liên miên cắn nhả cùng Trần Lâm

Trần Lâm giương mắt nhìn thái độ trước sau hoàn toàn không giống nhau của Lưu Dụ, trong lòng cười không được mà bực cũng không nổi! Vừa rồi hoảng như vậy, khẩn trương giải thích cho Tống Đình Phàm, hiện tại lại đứng về phía mình. Thực sự là quái!

Bất quá Trần Lâm cũng hiểu được, Lưu Dụ vừa rồi là lo sợ mình giận Tống Đình Phàm đi! Rốt cuộc vẫn là huynh đệ! Haha

Phớt lờ ánh mắt của Mục Kiệt, Trần Lâm nhìn hẩn cười. Mục Kiệt trong lòng đã hoàn toàn lấy lại tinh thần trước khi đến đây. Trần Lâm mới rồi không phải lừa bọn hẩn mà muốn xác định Tống Đình Phàm có trở về hay không đi. Bất quá, Trần Lâm tự hồ thực sự biết

Nhưng nói đến Trần Lâm vẫn còn chút giận trong lòng, có chút miễn cảm mới có thể biểu lộ như vậy, bằng không, tính cách của Trần Lâm làm sao có thể hời như vậy? Ai! Mục Kiệt cảm thấy một trận trong lòng, nói chuyện tình cảm, ai có thể hiểu được đâu? Ở trong chốn mới biết chốn có rận a!

Về sự miễn cảm của Trần Lâm, Mục Kiệt nghĩ, vẫn là đợi đương sự về giải quyết đi. Hẩn mừng rỡ chuẩn bị xem kịch vui!

Buổi tối Trần Lâm về đến nhà, vừa mới tẩy rửa xong thì Tống Đình Phàm gọi điện. Tống Đình Phàm hỏi chuyện cửa tiệm tiến triển như thế nào, khi nào hoàn công, Trần Lâm trả lời từng vấn đề, việc khác cũng không nhiều lời. Cuối cùng Tống Đình Phàm hỏi, cảm mạo đã đỡ chưa? Trần Lâm liền khẽ dạ. Tống Đình Phàm cuối cùng còn dặn đi dặn lại, phải chú ý sức khỏe, đừng để quá mệt, Trần Lâm gật đầu đáp ứng. Mọi câu trả lời đều đơn giản sáng tỏ

Tống Đình Phàm chau mày ở đầu dây bên kia, cảm giác có gì đó không đúng. Trần Lâm có chuyện gì xảy ra, thái độ hôm nay không khỏi quá... vô tình. Trước kia, bình thường hai người cũng không biểu lộ tình cảm quá mãnh liệt, nhưng cũng được coi như tri kỷ thân mật, hôm nay, đúng là....

Tống Đình Phàm muốn mở miệng hỏi một chút, chính là không biết bắt đầu từ đâu. Trần Lâm ngồi bên điện thoại âm thầm đắc ý cực kì, anh hỏi lại a, anh nói đi a, anh hỏi cái gì em trả lời cái đó, anh nói gì em cũng đáp lại! Hừ! Muốn biết?! Nếu muốn biết sao khi quay về không ra mặt hỏi, bây giờ còn gọi điện làm gì?

Cuối cùng, Tống Đình Phàm cúp máy, cũng không ảnh hưởng đến tâm tình thắng lợi của Trần Lâm đêm nay

Mang theo tâm tình tốt đẹp, Trần Lâm nhanh nhẹn tiến vào mộng

Tống Đình Phàm vẫn thấy kì quái, nhưng không nghĩ ra Trần Lâm đã biết hẩn trở lại. Hơn nữa Mục Kiệt Lưu Dụ sau khi biết tâm tư của Trần Lâm cũng không mật báo cho hẩn. Bọn họ đang mừng rỡ đợi Tống Đình Phàm trở về, xem kịch rất vui!

Hai tuần sau, sáng sớm Trần Lâm còn đang ngủ say, Tống Đình Phàm phong trần mệt mỏi đã trở về

57. Chương 57: Chương 57

Kì thật nói là sớm cũng không phải sớm, vì đồng hồ đã chỉ hơn 9 giờ

Một trận chuông cửa không ngừng vọng vào tai Trần Lâm đang làm mộng đẹp, bất đắc dĩ, cậu chỉ có thể vội vã đứng lên mở cửa

Ánh vào mắt Tống Đình Phàm là khuôn mặt ngái ngủ của Trần Lâm, Tống Đình Phàm nhíu mày không nói gì. Phải biết bình thường Trần Lâm là người rất đoan chính, vô luận lời nói hay làm việc gì cũng có dáng vẻ đoan chính tuyệt đối, sẽ không bao giờ lấy bộ dạng này mà gặp mặt bất kì người nào. Hơn nữa, cậu cũng không thức dậy muộn như vậy, nhìn đồng hồ đeo tay- 9:37, Tống Đình Phàm lại kì quái, Trần Lâm sao lại ngủ trễ như vậy

Kì thật, Tống Đình Phàm nghĩ sai rồi. Trần Lâm rất thích ngủ, trước kia vô luận ở nhà hay ở trường, chỉ cần có cơ hội, ngủ là tuyệt đối với Trần Lâm, ngủ là tối thượng!

Hai ngày trước, chuyện cửa tiệm căn bản đã xong, chỉ đợi ngày khai trương. Cho nên, hai ngày nay Trần Lâm nghỉ ở nhà, trừ bỏ việc dọn dẹp quét tước vệ sinh một chút, còn lại là ngủ. Mà Tống Đình Phàm sở dĩ hiểu lầm như vậy bởi vì vẫn còn ấn tượng khi Trần Lâm làm việc trong cửa hiệu kính mắt. Ngắm lại thời điểm ấy, cuộc sống hàng ngày của Trần Lâm đều ở trong cửa hàng, cảm giác cứ như trăm triệu năm không được ngủ a! Một bang lớn các nữ hài tử trong cửa tiệm kia không làm cậu thoải mái ngủ được!

Trần Lâm giật mình nhìn bóng dáng biến mất sau cửa phòng tắm, một lúc sau vẫn chưa phục hồi tinh thần được. Người này, như thế nào đã trở lại? Là tạm thời trở về, hay không đi nữa? Làm sao, làm sao không gọi điện báo trước?

Tổng Đình Phàm tắm rửa xong đi vào phòng ngủ liền nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc nguyên người của Trần Lâm bên giường

Trần Lâm đột nhiên phát hiện giường bị hõm xuống rất nhiều, vừa quay đầu lại liền gặp đôi mắt sâu thẳm lóe lên hào quang không minh bạch, tóc ướt sũng còn văng nước đến mình. Trần Lâm bối rối

Miễn cưỡng tiếp nhận khăn mặt trong tay Tổng Đình Phàm một cách tự nhiên, chuyên tâm lau tóc cho hần. Một chân quỳ trên giường, một chân đứng thẳng

– “Như thế nào đột nhiên đã trở lại?”. Trần Lâm giống như bình tĩnh hỏi

Tổng Đình Phàm có chút ngoài ý muốn với câu hỏi này, cái gì là ‘đột nhiên đã trở lại’? Theo tính cách của Trần Lâm, hẳn là cậu sẽ hỏi ‘sự tình đã giải quyết rồi sao’ trước tiên. ‘Không có gì đáng ngại chứ’? Hoặc những vấn đề tương tự vậy, chính là, hiện tại thế nào cậu lại hỏi vậy? Tâm lí Tổng Đình Phàm khê nhúc nhích, nhưng mặt hần vẫn bất động thanh sắc

Thản nhiên giải thích, “Việc đã giải quyết xong, nên trở về”

Trần Lâm trong lòng nghĩ, anh liền tiếp tục ngắn gọn sáng tỏ như vậy đi! Em nếu không nói cho anh suy nghĩ của em trong thời gian qua, để xem anh làm sao bây giờ!

Tổng Đình Phàm tất nhiên không nhận ra tâm tư này của Trần Lâm, chủ động hỏi, “Việc của cửa tiệm đều chuẩn bị tốt hết rồi? Có gì cần mua thêm không?”

Trần Lâm gật gật đầu tỏ vẻ rất tốt, chuẩn bị thỏa đáng. “Tạm thời chưa có gì cần mua thêm. Đợi lúc khai trương xong cứ theo tình hình mà liệu đi”

Tổng Đình Phàm cũng im lặng

Lau khô tóc xong, Trần Lâm đứng lên đem khăn mặt vào phòng tắm, khi trở về đã thấy Tổng Đình Phàm nằm trên giường

– “Lại đây ngủ thêm với anh một chút đi, vừa rồi đã gọi em thức giấc”. Tổng Đình Phàm ảo não nói, vừa mới tắm rửa xong, hơn nữa còn nằm trên giường, giọng nói tựa hồ cũng khàn hơn

Tổng Đình Phàm biết chuyện cửa hiệu đã xong, vốn nghĩ hôm nay Trần Lâm ở nhà nhưng hần cũng đã rời giường, mà hần lúc đó lại để chìa khóa trong xe nên mới nhấn chuông gọi cửa. Nếu biết Trần Lâm còn đang ngủ, thế nào Tổng Đình Phàm cũng quay lại xe dưới lầu để lấy chìa khóa, làm gì cũng không ồn đến Trần Lâm

Trần Lâm vừa rời buôn bán một phen đã tỉnh hần, nhưng cuối cùng vẫn bị câu nói kia của Tổng Đình Phàm hấp dẫn, ngoan ngoãn trèo lên giường nằm bên cạnh Tổng Đình Phàm

Kì thật, Trần Lâm, là muốn hần

Cho dù người này lại một lần cố ý, làm cho chính mình lần nữa phải thừa nhận, phải đối mặt. Chính là Trần Lâm không thể không thừa nhận, việc ấy là một cách săn sóc khác của người này. Bằng không, chính mình làm sao khinh địch như vậy mà bây giờ đã nghĩ thông suốt?

Những việc người này làm, nhìn có vẻ chưa cho người khác một đường lui, kì thật, mọi đường lui đều chỉ có thể dựa vào sự sắp đặt tiêu sái của hần mà đi. Trần Lâm một lần nữa tự hỏi, nếu người khác đối đãi với mình như vậy, mình thực sự sẽ làm theo sao? Tuyệt đối sẽ không! Trần Lâm khẳng định. Chính là trong lòng Trần Lâm cũng biết, không bao giờ gặp được người nào như vậy. Hần là duy nhất

Tổng Đình Phàm thay đổi tư thế, gối đầu lên bụng cậu, hai tay ôm thắt lưng cậu

– “Nói cho anh biết, gần đây em làm sao vậy?”. Tổng Đình Phàm hỏi thình lình làm Trần Lâm không kịp chuẩn bị

Từ sau lần điện theo kia, nửa tháng tiếp theo Tống Đình Phàm cũng lục tục gọi điện cho Trần Lâm, chính là mỗi lần Trần Lâm trả lời đều có vẻ lơ đãng, Tống Đình Phàm cảm giác cậu cố ý làm vậy. Chính là, hẳn không thể đoán được nguyên nhân. Muốn hỏi bọn Lưu Dụ Mục Kiệt nhưng lại sợ bọn họ đi hỏi lại Trần Lâm, như vậy không phải chuyện bé xé ra to sao? Cho nên, Tống Đình Phàm cũng chỉ đợi đến khi mình trở về xác nhận

Trần Lâm tất nhiên biết hẳn muốn hỏi gì, trong lòng đắc ý dào dạt nhưng cũng học theo khuôn mặt bất động thanh sắc của Tống Đình Phàm

– “Cái gì làm sao vậy?”

Tống Đình Phàm tùy ý xoay đầu trên bụng Trần Lâm, “Thái độ nói chuyện điện thoại với anh”

Tống Đình Phàm trực tiếp nói như vậy, thiếu chút nữa Trần Lâm không biết nên trả lời thế nào, một lúc sau khoe miệng mới nhếch lên nụ cười, “Thái độ nói chuyện điện thoại của em làm sao?”. Câu hỏi cuối cùng đều đủ ý cười trong đó

Tống Đình Phàm nếu không biết Trần Lâm giả vờ khó hiểu, như vậy sẽ có người hoài nghi bình thường hẳn luôn khôn khéo là nguy tạo!

Tống Đình Phàm nâng nửa thân trên lên nhìn Trần Lâm, ánh mắt lóng lánh một tia lửa vô danh, vụt sáng lên, lửa như đã lan khắp đồng cỏ. Nửa ngày mới gối đầu trở lại trên bụng Trần Lâm, cẩn nhẹ vùng thắt lưng lỏa lồ của cậu, cẩn rằng nói, “Nói rõ ràng cho anh!”

Trần Lâm bị Tống Đình Phàm kích thích, thân thể run lên mất tự nhiên, tay tự nhiên xoa xoa chỗ bị cắn. Tống Đình Phàm thuận thế bắt đầu cấu cào, vừa vặn mười ngón tay lồng vào nhau. Giọng nói kiên định mà nhẹ nhàng của Trần Lâm từ trên đầu Tống Đình Phàm truyền đến

– “Đình Phàm, những gì anh làm, kì thật em đều hiểu, thực sự, đều hiểu được. Lần này, anh không cần phải đi lâu như vậy....”

Tống Đình Phàm nắm tay Trần Lâm, không nói gì. Trần Lâm giật giật tay, hi vọng hẳn phản ứng. Chính là nửa ngày người trên bụng mình cũng không có động tĩnh gì. Bất đắc dĩ, chính mình chỉ có thể nói tiếp

– “Chuyện lần này, tất yếu phải cho em thời gian dài như vậy sao? Chẳng lẽ trong mắt anh, Trần Lâm em là người làm việc gì cũng không suy xét rõ ràng mà mù quáng đồng ý sao, bữa bãi đáp ứng mọi người sao?.... Em không phủ nhận, chuyện của Quang ca cũng là một trong những nguyên nhân làm em đồng ý quay về Bắc Kinh cùng anh, chính là, anh hẳn cũng hiểu được, mặc kệ chuyện đó có xảy ra hay không, cuối cùng... em đều đồng ý với anh đi.....”. Giọng nói cuối cùng thật nhẹ

Tống Đình Phàm như thế nào lại nghe không hiểu? Lại thế nào không rõ? Trần Lâm, sợ là đang thẹn thùng....

Hai người tuy rằng đã thân mật tiếp xúc, nhưng bày tỏ nỗi lòng thì thật ra chưa ai nói qua. Mà hôm nay Trần Lâm nói như vậy, không thể nghi ngờ đó là bắt đầu biểu lộ cõi lòng. Tống Đình Phàm hưởng thụ nghe vào tai, trong lòng đã vui sướng dâng trào!

Thân hình gối lên bụng Trần Lâm mới có chút động tĩnh, Trần Lâm còn không biết theo ai. Vội vàng chặn tay không cho hẳn nhúc nhích, nửa người trên xoay trái xoay phải cũng không thực tự tại, rất xấu hổ. Trần Lâm nói ra lời cuối cùng mới biết mình thất thố, quả thật rất cùng quẫn, trong lòng ảo não, tại sao là mình cùng hẳn quay về Bắc Kinh a? Cho dù có quay về, chuyện này làm sao lại trở thành hiển nhiên như vậy? Càng nghĩ càng lúng túng. Trong khoảng thời gian ngắn, ngữ khí cũng nhẹ đi

Tống Đình Phàm bị động tác của Trần Lâm làm cho buồn cười, chính là vì muốn Trần Lâm bớt xấu hổ nên vẫn nằm im không nhúc nhích. Kì thật, sợ dĩ động đật, chính là muốn nhìn biểu tình của Trần Lâm khi nói những lời kia thôi. Hẳn muốn nhìn thật sự! Bất quá, đương sự tựa hồ không thoải mái lắm....

Hơn nửa ngày hai người cũng không nói chuyện trở lại, một người xấu hổ, một người vui mừng. Bức rèm cửa khẽ đưa ánh nắng chiếu vào phòng làm hai người càng thêm ấm áp. Vì Trần Lâm không thích treo rèm kín đến ngủ không hay biết gì nên mới luôn chừa ra một khe hở trên màn

– “Em hình như vẫn chưa giải thích thái độ nói chuyện điện thoại của em, là vì vậy?”. Tống Đình Phàm vừa lòng hường thụ, Trần Lâm vừa rồi nói thế là lại quay về vấn đề trước kia. Kỳ thật Tống Đình Phàm đã không còn quan tâm đến đáp án của việc này, trong lòng nghĩ, xem như Trần Lâm và hắn chia li một thời gian đi, cũng không đau khổ gì, chính mình lại rất vui. Chính là không muốn hai người tiếp tục không nói gì nên mới quay về đề tài trước

Tống Đình Phàm không nói thì thôi, nói tới lại làm cho Trần Lâm không yên trong lòng. Trần Lâm không mở miệng, do dự rất cuộc có nên trả lời câu hỏi của hắn không. Không trả lời, nghi vấn trong lòng mình cũng không giải đáp được; trả lời, có vẻ mình rất nhỏ nhen, hơn thế nữa lại để cho người này có cơ hội chê cười mình. Trong đầu đang đấu tranh dữ dội!!

Kỳ thật trong lòng Trần Lâm rất không thoải mái, thậm chí còn có chút giận dữ, chính mình như thế nào vẫn tâm tâm niệm niệm chuyện này chứ? Bình thường mình cũng không quá chấp nhặt chuyện gì, vì sao Tống Đình Phàm cố tình quay về mà không gặp mình thì lại canh cánh trong lòng?

Trần Lâm càng không trả lời, Tống Đình Phàm càng tò mò. Vốn đã nghĩ sẽ không hỏi, chính là Trần Lâm vừa rồi lại có thái độ lảng tránh, vì thế, Tống Đình Phàm âm thầm ghi nhớ, nhất định phải biết được nguyên nhân mới tốt

Hai người còn nói một ít đề tài khác, thảo luận việc bao giờ khai trương cửa hiệu, còn nói một ít chuyện của Lưu Dụ Mục Kiệt. Sau đó cùng nằm đến gần giữa trưa mới rời giường, Kỳ thật, Tống Đình Phàm cảm giác ngủ một giấc thật lâu dù Trần Lâm chỉ mới nằm cùng hắn một chút thôi

58. Chương 58

Hai người tỉnh dậy thì quyết định ra ngoài ăn cơm, thuận tiện gọi thêm Mục Kiệt Lưu Dụ

Khi Tống Đình Phàm và Trần Lâm đến nơi, Mục Kiệt Lưu Dụ đã ngồi đợi sẵn, đồ ăn cũng đã lục tục bày lên bàn. Bởi vì nhà hàng này ba người đều quen, cũng là nhà hàng Tống Đình Phàm đưa Trần Lâm khi vừa đến Bắc Kinh đi ăn; cho nên Mục Kiệt Lưu Dụ có thể gọi món trước vì đã thuộc lòng khẩu vị của Tống Đình Phàm. Hai người tự nhiên cũng quan tâm đến Trần Lâm, trong thời gian này ba người thường xuyên ăn với nhau, bọn họ cũng ít nhiều biết được Trần Lâm thích ăn rau xanh

Đồ ăn được mang lên, Tống Đình Phàm nhìn thoáng qua, ngoắc phục vụ lại. Căn bản hắn không nhìn thực đơn mà liên tục gọi thêm sáu, bảy món khác. Mục Kiệt Lưu Dụ liếc nhìn nhau, trong mắt đều nghi vấn, làm sao vậy, bọn họ gọi món không hợp khẩu vị hay vẫn chưa đủ? Chỉ có Trần Lâm đỏ mặt ngồi bên cạnh, có vẻ có chút xấu hổ như là biết vì sao Tống Đình Phàm làm vậy

Vừa rồi khi trên đường đi, Tống Đình Phàm tùy ý hỏi cậu đã đến trưa, cậu có cảm thấy đói nhiều không, dù sao bữa sáng hai người cũng chưa ăn gì. Thật không ngờ Trần Lâm thể nhưng lại bảo không đói. Tống Đình Phàm nghĩ có lẽ cậu khách khí, nhưng câu tiếp theo của Trần Lâm thì không phải như vậy. Trần Lâm nói, gần đây hơi bận bịu nên bữa sáng có thể không ăn sẽ không ăn, mà hai ngày nay ở nhà cậu cũng chỉ ăn một chút, bình thường thì sẽ ăn cùng Mục Kiệt Lưu Dụ

Tống Đình Phàm nghe xong mặt mày nhăn thành một đoàn. Phải biết hắn xem việc ăn là một bước tất yếu trong quá trình trao đổi chất của cơ thể, một ngày nhất định phải ăn đủ ba bữa. Làm như vậy, không chỉ tốt cho dạ dày mà với cơ thể cũng chỉ có lợi chứ không hại. Chính hắn nhiều khi công việc rất bận bịu nhưng tuyệt đối cũng sẽ ưu tiên việc ăn cơm đúng giờ! Vốn nghĩ Trần Lâm có thể tự chăm sóc tốt bản thân, không ngờ lại thành vậy!!

Hôm nay sau khi trở về, đầu tiên Tống Đình Phàm phát hiện Trần Lâm rất thích ngủ vùi, tiếp theo lại biết cậu ăn cơm vô chừng. Không biết nhưng ngày chung sống sau này, cậu còn làm hắn bất ngờ với việc gì nữa!

Đợi phục vụ lui ra, Trần Lâm mới mở miệng, “Gọi nhiều lắm rồi, em cũng không đói như vậy”. Tống Đình Phàm đảo mắt nhìn sang, rõ ràng Trần Lâm lo lắng không thôi

Hai người Mục Kiệt Lưu Dụ nhìn hai vị, ánh mắt cùng hiện lên câu trả lời

– “Không sao, không sao, nếu không đói thì coi như nhấm nháp một chút xanh xao! Đình Phàm, mấy món vừa gọi tôi cũng chưa ăn bao giờ”. Lưu Dụ vội vàng hòa giải

Trần Lâm nghe hắn nói cũng không ngượng ngừng nữa, gật gật đầu. Tổng Đình Phàm liếc nhìn Lưu Dụ, cũng không nói lời nào. Kì thật Tổng Đình Phàm nhìn hai tên ngồi đối diện, hắn rất bức bối. Hai người kia không phải nói ngày nào cũng đi ăn cùng Trần Lâm sao, vậy thế nào còn làm cho Trần Lâm ăn không đúng bữa?!

Khi vài món Tổng Đình Phàm gọi được mang lên, bốn người mới cùng nhau dùng bữa

Trần Lâm một bên ngồi nghe ba người nói chuyện, biết bọn họ đang bàn chuyện công ty. Cậu có thể hiểu được ý tứ từng từ, nhưng không hiểu nguyên một chuỗi đối thoại là nói gì. Bất quá, Trần Lâm vẫn thành thật ngồi nghe. Bọn họ nếu đã không kiêng dè gì mà bàn chuyện trước mặt cậu, như vậy cậu cũng thành tâm nghe đến hết

Tuy ba người đang bàn chuyện công việc nhưng Tổng Đình Phàm vẫn không lơ là Trần Lâm trong tay, trước khi ăn, hắn gấp vào bát cậu vài món nhẹ khai vị, dù sao Trần Lâm đã vài ngày không ăn đúng bữa, bây giờ ăn nhiều có thể sẽ bị đau dạ dày. Lưu Dụ Mục Kiệt nhìn thấy cũng không nói gì, ngầm hiểu thôi!

Ba người nói chuyện công ty một chút, sau đó bắt đầu tán gẫu, Trần Lâm cũng hưởng ứng vài câu, không khí nhất thời hòa hợp phi thường. Ba người rất tế nhị, bọn họ không thể chỉ mãi nói những chuyện Trần Lâm không biết để cậu ngồi một bên nghe như trang trí. Vừa mới bắt đầu nói, bởi vì Tổng Đình Phàm cố ý chăm bẵm cho Trần Lâm nên chưa nghĩ đến việc đổi đề tài để cậu cùng nói chuyện. Bây giờ, nếu Trần Lâm đã ăn được một chút, tán gẫu như vậy còn có thể làm cậu ăn nhiều một chút

Giữa bữa cơm, Trần Lâm đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. Lưu Dụ nhìn theo đến khi bóng dáng cậu khuất sau góc quanh, mới quay về phía Tổng Đình Phàm mở miệng, “Cậu về, cậu ấy.... không nói gì?”. Câu hỏi thám thính rõ ràng, hoặc là nhiều chuyện. Đừng quên, bọn họ vẫn chờ Tổng Đình Phàm trở về, nhìn Trần Lâm phờn nằng hắn xem hắn chịu được bao lâu!

Chính là khi hai người kia ăn cơm, rõ ràng thái độ không có gì mất tự nhiên hay giương cung bạt kiếm! Ngược lại, còn ăn ý hài hòa tốt đỉnh! Lưu Dụ nhìn thấy trong lòng kì quái mới bật lên cậu hỏi! Nhưng dù sao hắn vẫn sợ có hiểu lầm nên mới đợi khi Trần Lâm rời đi ngăn ngừa này mà hỏi người anh em

Tổng Đình Phàm lạnh mắt liếc nhìn hắn, “Muốn nói gì?”

– “Chính xác là chuyện lần trước cậu trở về a!”

Tổng Đình Phàm vừa nghe liền nhìn sang Mục Kiệt như muốn hỏi, Trần Lâm biết việc này?

Mục Kiệt xoa tay, thoải mái gật đầu, ánh mắt háo hức như đợi xem kịch vui. Phản ứng của Tổng Đình Phàm đã nói rõ: nguyên lai, nguyên lai Trần Lâm chưa nói việc này với hắn a!

Nhìn mắt Tổng Đình Phàm khê biển, Mục Kiệt chậm rãi mở miệng, “Không phải bọn tôi nói”. Tổng Đình Phàm rùng mình, không phải hai cậu nói thì làm sao cậu ấy biết?

Mục Kiệt có chút bất đắc dĩ, ánh mắt giảo hoạt, “Chắc là... cậu ấy tự đoán ra! Về phần cậu ấy làm sao đoán được, tôi nghĩ.... cậu tự hỏi đi?”

Tổng Đình Phàm nghe Mục Kiệt nói vậy, trong lòng rất khó hiểu, Trần Lâm làm sao biết hắn quay về? Ngày đó hắn đứng ngoài cửa hàng của cậu, rõ ràng Trần Lâm không để ý bên ngoài. Mọi việc trong cửa tiệm quần cậu ấy như vậy, Trần Lâm một lát chỉ huy người khác, một lát lại bàn luận cùng người khác, làm sao chú ý đến hắn!

Bất quá, nghĩ không ra cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt đẹp của hắn bây giờ. Thì ra, thái độ khác lạ của Trần Lâm là vì biết hắn đã về nhưng không gặp cậu! Thái độ này, rất giống như đang giận hắn, haha, biết được như vậy, Tổng Đình Phàm tâm trạng tốt đến cuốn hút hay người bên cạnh, mà ngay cả Trần Lâm vừa mới quay lại từ buồng vệ sinh cũng nhận ra. Chính là hai người kia không hiểu vì sao tâm tình Tổng Đình Phàm lại đột nhiên tốt như vậy, còn Trần Lâm cũng không rõ ba người này vì sao lại có chút quái dị. Nhất là Tổng Đình Phàm!

Tối đến, Tống Đình Phàm tắm rửa trước, khi Trần Lâm tắm xong, hắn đã ngồi trên giường đọc gì đó trong tay. Khi Trần Lâm đến gần mới biết là một cuốn truyện Lưu Dong cậu gối đầu giường mỗi tối. Trần Lâm rất thích Lưu Dong, tác giả này có ảnh hưởng rất lớn đến thế hệ của cậu, vì thế Trần Lâm dù đậm mặt lạnh lùng cũng chịu ảnh hưởng ít nhiều. Một người có thể giới quan lạnh lùng như vậy, Trần Lâm vừa hiểu vừa không hiểu. Bất quá, đây cũng là nguyên nhân cậu thích Lưu Dong

– “Anh xem vài truyện ông ấy viết, sắc bén và sôi nổi, bất quá làm người ta rất không thoải mái. Bởi vì tác giả vạch trần những điều xấu xa trong bản tính con người, đây là vấn đề người khác không muốn đề cập đến nhất”. Tống Đình Phàm buông sách, ngẩng đầu nói với Trần Lâm đang lau tóc

Trần Lâm cười cười, “Nhưng mà, con người đúng là như vậy, vậy thế phủ nhận cũng không thể lãng tránh được”

Tống Đình Phàm gật gật đầu, Trần Lâm nói rất đúng, hắn không có gì để phản bác. Đến khi Trần Lâm lên giường nằm, cuộn cuộn mà không ngừng dán chặt hai thân hình vào nhau. Bây giờ tuy đã vào mùa xuân nhưng ban đêm thời tiết vẫn còn lạnh

Trần Lâm đuổi thẳng người, mà Tống Đình Phàm lại nghiêng người, chống đầu. Hắn mở miệng, “Hôm nay a, anh biết được một chuyện”. Giọng nói đã mang chút hương vị thừa nước đục thả câu

Trần Lâm nhìn hắn, “Chuyện gì?”. Thái độ tự nhiên mà thân tình

Tống Đình Phàm quét mắt khắp người cậu, sau đó dừng lại nơi mắt Trần Lâm, “Em.... làm sao biết anh có trở về?”

‘Bá’, Trần Lâm đỏ mặt, hai mắt vốn đang nhìn thẳng mắt Tống Đình Phàm bây giờ không biết dời đi đâu. Tống Đình Phàm từ khi quen biết cậu đến nay, không bao giờ chán vẻ mặt xấu hổ đỏ hồng của cậu, thậm chí đó còn trở thành một lạc thú vui đùa với hắn

Tống Đình Phàm hạm trụ môi Trần Lâm, thân thiết mà sát một hồi mới buông ra, “Em nhìn thấy anh?”

Trần Lâm thở dốc chốc lát mới mắt tự nhiên nói, “Xem như vậy đi”

– “Cái gì ‘xem như vậy đi’? Nói rõ ràng một chút, anh rất muốn biết”. Ngữ khí Tống Đình Phàm rõ ràng rất nhẹ nhàng, cho dù thực thích hợp với bầu không khí hai người nằm trong ổ chăn bây giờ, nhưng cũng làm lòng Trần Lâm mềm hơn rất nhiều so với chiếc hôn vừa rồi

– “Ngày đó em lơ mơ nhìn thấy bóng anh, nhưng cũng không chắc chắn. Sau đó đi ăn cùng Mục Kiệt Lưu Dự, nhìn thái độ cổ quái của bọn họ, em liền đoán ra”

Tống Đình Phàm nhíu mày, nguyên lai hai người kia bị người của mình nhìn thấu. Mục Kiệt kia còn nói hắn không biết nguyên nhân, hoàn toàn chối bỏ trách nhiệm! Tống Đình Phàm so đo nửa ngày, cho rằng hai người kia sống thanh bình quá lâu mà quên mất Tống Đình Phàm hắn là người thế nào! Còn muốn nhìn hắn bị Trần Lâm khi dễ! Hừ!

Trần Lâm nói xong thấy Tống Đình Phàm hơn nửa ngày vẫn không phản ứng gì. Cậu còn do dự không biết có nên hỏi hắn vì sao trở về nhưng không gặp cậu không, Tống Đình Phàm đã mở miệng, “Sao không hỏi anh vì sao trở về nhưng không gặp em?”

Trần Lâm bị Tống Đình Phàm nói trúng tim đen, có chút bức bối, lạnh mặt, trở mình quay lưng về phía hắn, nhỏ giọng nói, “Anh có ý định nói sao?”

– “Em không hỏi anh làm sao nói?”. Trần Lâm nghe xong còn bức bối hơn, người này thật xấu xa, biết rõ mình muốn có câu trả lời còn cố ý hỏi tới hỏi lui như vậy! Cậu tức giận quay sang nhìn Tống Đình Phàm, nhất thời không nói gì

Tống Đình Phàm thực sủng nịch Trần Lâm, nhưng cũng buồn cười trong lòng, đương nhiên lần này ý cười lộ rõ trên mặt. Trần Lâm thấy vậy lại bức bối muốn xoay người về, lại bị Tống Đình Phàm thúc thời ôm vào lòng. Trần Lâm giãy dụa trong chốc lát, không có hiệu quả, lại yên ổn bất động lắng lắng nghe nhịp đập trong lồng ngực hắn

– “Anh nghĩ em càng muốn để anh thấy thời khắc em khai trương lập nghiệp, sự nghiệp nhập quỹ”

Trần Lâm nghe xong, thân thể liền cứng còng, giật mình. Người này, là nghĩ như vậy sao?

Một cỗ cảm động dâng lên trong lòng, cậu thậm chí cảm giác lồng ngực thanh trệ, mũi ê ẩm, ánh mắt cũng nhạt nhòa. Gối đầu lên cánh tay Tống Đình Phàm, lại cọ cọ vào người hắn. Hơn nửa ngày mới hồi phục tâm tình, Trần Lâm mở miệng, “Cái gì mà khai trương lập nghiệp, anh không trở lại, em làm sao khai trương? Còn sự nghiệp nhập quỹ, chưa có thời gian tích lũy kinh nghiệm, chẳng lẽ nói bước vào quỹ đạo là liền bước vào hay sao?... Sao anh không nghĩ nếu em không làm được vậy, anh sẽ không trở lại sao? Sao anh không suy xét một chút?”. Trần Lâm kích động nói, trong giọng nói cũng đủ thành phần nén giận

Tống Đình Phàm vỗ vỗ vai cậu trấn an, nói ra tự sự, “Làm sao không trở lại, anh nguyện ý cho em thời gian, cũng không thể lãng phí như vậy a! Em nói có phải không?”

Lời nói như vui đùa làm tâm tình Trần Lâm nhất thời tốt lên rất nhiều

Trần Lâm nghiêng nghiêng đầu, nhìn vào mắt Tống Đình Phàm, gần từng tiếng, “Sau này không cần làm như vậy, không cần. Nếu anh cho rằng em nghĩ không thông chuyện gì, khó chấp nhận chuyện gì, anh chỉ cần ở bên cạnh em, giúp em nghĩ thông suốt, chấp nhận! Anh xem như vậy được không? Anh, đồng ý không?”. Nói xong, cặp mắt vừa có chút nhạt nhòa lại ươn ướt rõ ràng, liền như vậy nhìn thẳng Tống Đình Phàm, trong mắt cũng đủ chờ mong

Tống Đình Phàm nhất thời sửng sốt, đột nhiên hiểu ra, làm sao không hiểu được, ôm người vào lòng, nhẹ nhàng nói, “Đứa ngốc, đứa ngốc.... Hảo, anh đồng ý, đồng ý”. Tống Đình Phàm làm sao có thể không đồng ý? Đây là lần đầu tiên Trần Lâm hoàn toàn yếu thế trước mắt hắn. Ngữ khí, mệnh lệnh cũng tràn đầy nũng nịu, thương lượng cũng đầy ủy khuất. Tống Đình Phàm lãnh tâm lãnh tình lại bị tình nhân của mình dùng thái độ như vậy mà nói, bình thường hắn đâu óc cứng rắn vạn phần, lí trí thanh tỉnh bấy giờ lại hỗn loạn

Còn đang bận xúc động, tất nhiên hắn không thấy được người trong lòng tại một nơi mình không thấy lại cười giảo hoạt vì mưu kế thành công

Đây là... mưu kế Trần Lâm nghĩ ra vài ngày trước, không có chuyện lần nào cậu cũng bị Tống Đình Phàm gây sức ép ở hai bên. Cậu tổng yếu nghĩ ra một cách có thể làm Tống Đình Phàm cam tâm tình nguyện bị cậu gây sức ép, bị cậu chinh phục! Không dùng dao nhưng vẫn mổ trâu cắt tiết gà, không phải rất tốt sao? Haha

Trần Lâm không ngốc, ngược lại còn thông minh hơn người; Trần Lâm không chấp nhất, ngược lại lúc nào cũng nhìn thấy đại cục. Tự nhiên, Trần Lâm lại càng là người làm cho người khác lợi lỗ cạnh giới, nếu cậu yếu thế, nũng nịu, ủy khuất một chút mà có thể làm người kia vì mình là đau lòng, thoái nhượng. Mình tại sao không vui vẻ mà thực hiện?

Trần Lâm còn đắm chìm trong niềm vui chiến thắng ‘mổ trâu cắt tiết gà không dao’ lại đột nhiên cảm giác trên cổ một mảnh nhu tình, như là bị vật gì đó liếm lộng. Hơn nữa, yết hầu còn bị cắn một chút, thân thể cậu bắt đầu run rẩy. Hai mắt vì ngập nước mà không nhìn rõ Tống Đình Phàm, trên mặt cũng tự nhiên ửng hồng vài khối. Tống Đình Phàm biết Trần Lâm đã động tình nên càng ra sức cố gắng

Bởi vì Tống Đình Phàm gần hai tháng chưa chạm qua Trần Lâm, mà hôm nay hai người lại vừa tâm sự với tri kỉ. Trong lòng đều đầy tư vị, cả hai đều kích động

Kích động này làm hai người vận động trên giường đến nửa đêm mới thôi

59. Chương 59: Chương 59

Hôm sau tỉnh lại, Trần Lâm liền thấy ruột như đứt đoạn từng khúc. Đêm qua, thật không rõ chính mình như thế nào lại để Tống Đình Phàm gây sức ép như vậy. Hiện tại, mình không chỉ có giọng nói khô khốc đến lợi hại, mà thắt lưng cũng đau, hai chân lại nhuyển đến kì cục. Trần Lâm ngẩng đầu trừng mắt với Tống Đình Phàm vừa tắm rửa xong đi ra

Tống Đình Phàm mỗi sáng thức dậy đều có thói quen đi tắm rửa, còn chỉ tháo mái quần khăn tắm ngang eo cho Trần Lâm xem, chút kịch cỡm cũng không có. Ngẫu nhiên còn ngẩng đầu hàm súc nhìn hai mắt Trần Lâm, cuối cùng vẫn là Trần Lâm da mặt mỏng, chủ động quay mặt đi hướng khác

Tổng Đình Phàm đại khái chuẩn bị tốt ỉnh xong, mới đi đến giường ngồi xuống, chau mày với cậu, “Còn không đứng lên? Em không định ăn điểm tâm sao?”. Trần Lâm giận nghiêng rằng nghiêng lợi trong lòng, cái gì gọi là ‘không đứng lên’? Nghĩ cậu muốn ngủ tiếp sao? Hừ, cũng không ngấm lại mình đã làm gì sao?? Người này không biết thật hay giả vờ không biết??

Trần Lâm cầm giận trừng mắt liếc Tổng Đình Phàm, người nào đó trong lòng hiểu ra, đành biết điều đổi phương thức nói chuyện, “Vây.... em nằm thêm đi, anh chuẩn bị điểm tâm rồi gọi em dậy ăn”. Tổng Đình Phàm tuy nói câu khẳng định nhưng ngữ khí rõ ràng là muốn trưng cầu ý kiến

Sắc mặt Trần Lâm dịu đi rất nhiều, không quan tâm hấn, tiếp tục vùi đầu ngủ. Tổng Đình Phàm bất đắc dĩ buồn cười, vỗ vỗ vai cậu bên ngoài lớp chăn, sau đó liền ra ngoài. Trong lòng cảm thán, tối qua rốt cuộc là quá! Chính là ai bảo người trước mắt như vậy, làm mình có thể kìm chế được chứ?

Tổng Đình Phàm hầm cháo, ra ngoài mua bánh bao trở về vẫn không thấy Trần Lâm có động tĩnh gì. Vào phòng ngủ mới biết Trần Lâm còn đang ngủ rất say. Nhưng sắc mặt cậu có chút tái nhợt, Tổng Đình Phàm khẩn trương trong lòng, đánh thức Trần Lâm, áp tay lên trán cậu, hấn đang lo cậu có thể hay không đã phát sốt? Phải biết rằng chuyện nam nam trong lúc đó vốn có chút khó khăn, mà hấn đêm qua quả thật làm hơi quá, tuy rằng chú ý không để Trần Lâm bị thương nhưng lại khó chế ngự hoàn toàn cảm xúc

Tổng Đình Phàm yên tâm buông tay, may mắn không phát sốt! Trần Lâm bị hấn nháo cũng tỉnh lại, thanh âm hàm hồ hỏi, “Anh về rồi à?”

– “Ân”. Tổng Đình Phàm trả lời. “Trần Lâm, nói thật cho anh biết, có phải hay không thân thể thật sự rất không thoải mái?”

Trần Lâm cố gắng trợn tròn mắt nhìn Tổng Đình Phàm, thấy được người nọ lo lắng rõ ràng, tươi cười để hấn an tâm, “Em không sao, chỉ là thân thể có chút mệt mỏi và.... đau nhức....”. Trần Lâm thật không có dự định nói hai chữ cuối, bởi như thế tựa hồ mình rất yếu ớt. Bất quá vì muốn Tổng Đình Phàm an tâm, cậu vẫn lựa chọn ăn ngay nói thật

Tổng Đình Phàm giống như không tin lắm, “Nơi kia cũng không quan hệ sao?”. Nói xong đã muốn tận mắt nhìn xem

Trần Lâm cả kinh, thân thể lập tức vận vẹo, vừa mới động, nguy, cả người đau nhức đến lợi hại như phải kéo một tảng đá to. Miệng lẩm bẩm, “Em không sao, không có việc gì..... Thực sự không có việc gì đâu.....”

Tổng Đình Phàm không nghe lời cậu, cố ý muốn nhìn, Trần Lâm khẩn trương, không ngăn được Tổng Đình Phàm nên chỉ có thể bọc kín người trong chăn, nhỏ giọng, “Nơi đó của em không có chuyện gì..... Thực sự không sao..... Chính em cũng cảm giác được.....”. Nói xong lại quay về ổ chăn, Tổng Đình Phàm có nói gì cũng không cho xem

Tổng Đình Phàm biết hấn không còn cách nào khác, chỉ phải từ bỏ. Do dự một lát, tới gần tai người đang trong ổ chăn, nhẹ giọng một câu, “Tối hôm qua, là anh quá”. Trần Lâm tất nhiên nghe được rõ ràng, trong lòng cũng nhuyến một chút, vì Tổng Đình Phàm uyển chuyển giải thích, cũng vì ngữ khí mềm nhẹ này của hấn

Mặt càng thêm hồng thắm, kí ức đêm qua lại hiện lên trong đầu. Nghĩ mình bị Tổng Đình Phàm dùng những tư thế ngạc nhiên cổ quái xỏ xuyên qua, Trần Lâm thực sự đã xấu hổ quần bách đến không xong, cả tâm can đều nhảy mạnh

Sau đó lại nghe Tổng Đình Phàm nói, “Anh mang đồ ăn vào, em ở trong này ăn, không nên cử động”

Khi Tổng Đình Phàm bê đồ ăn vào phòng ngủ, Trần Lâm đã rời giường. Cậu thực sự không muốn bị chiếu cố như vậy, cậu nào có yếu ớt vậy a! Bất quá thân thể đúng là rất không thoải mái

Trần Lâm kiên trì muốn đến phòng ăn ăn, Tổng Đình Phàm cũng sẽ chiều cậu

Tổng Đình Phàm tuy đã về Bắc Kinh, nhưng chưa có ý định đến công ty, hấn nghỉ ở nhà vài ngày, bởi Trần Lâm và mình nghỉ ngơi, coi như nạp thêm năng lượng cho những công việc sắp tới. Tổng Đình Phàm hấn bị chê cười chẳng lẽ liền làm không công cho bọn họ xem? Hừ!

Kì thật nửa tháng qua, Tổng Đình Phàm cũng không phải đều ở chi nhánh công ty bên thành phố kia, hẳn thăm dò vài thành phố trong nước, xem như khảo sát thị trường cho công ty. Rất vất vả chứ không đơn giản dễ dàng như Trần Lâm nghĩ. Đã có chút kết quả như vậy nên những bước tiếp theo ai sẽ phụ trách? Tất nhiên là Mục Kiệt Lưu Dự!

Trần Lâm ăn điểm tâm xong cũng sắp 10h, Tổng Đình Phàm pha cho cậu chén trà hoa hồng. Trần Lâm cả người rơi vào sô pha, không nói gì. Tổng Đình Phàm cũng thức thời, vào phòng ngủ cầm cuốn truyện Lưu Dong ra cho cậu. Trần Lâm cười cười với hắn, sẵn sàng rất tốt a!

Tổng Đình Phàm rất không cảm kích liếc cậu. Hắn hôm nay mới chính thức phát hiện, chỉ cần có cơ hội, Trần Lâm sẽ lười ngay lập tức!

Trước mắt là cảnh xuân tươi đẹp, kéo rèm phòng khách ra, ánh sáng bên trong sáng sủa hơn rất nhiều. Ý xuân dào dạt như vậy làm người ta thực thoải mái. Trần Lâm nằm trên sô pha đọc sách, lưng ghế giúp cậu chắn đi chút ánh sáng mặt trời, mà ánh sáng chiếu vào phòng rất thích hợp để cậu đọc sách. Tổng Đình Phàm đứng một bên nhìn Trần Lâm thỏa mãn hưởng thụ như vậy, trong lòng bất đắc dĩ không nên lời. Chỉ tự an ủi bản thân, quên đi quên đi, cậu ấy không thấy mình đang sống, chắc chắn là do quá mệt mỏi, quên đi quên đi

Mà hôm nay mình ở nhà, cũng nên tìm việc gì để làm đi?

Kết quả là, Tổng Đình Phàm mang chăn ra phơi nắng trên ban công, sau đó bắt đầu chuyển sang ga giường cùng một ít quần áo mùa đông. Bận rộn đến không khác nào ngồi tay, Trần Lâm nghiêng người nằm trên sô pha nhìn Tổng Đình Phàm lợi hại như vậy, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh mình từng nghĩ tới, Tổng Đình Phàm thực sự sẽ giặt quần áo? Không chỉ tay nghề nấu ăn rất tốt, việc nhà hắn cũng làm rất tốt?

Trần Lâm ở bên cạnh tự tiêu khiển một phen, cười đến vui vẻ. Tổng Đình Phàm cầm ga giường mới thay trong tay đi đến bên cạnh, kì quái nhìn cậu. Trần Lâm làm như không thấy, tiếp tục tưởng tượng hình ảnh cần lao của Tổng Đình Phàm

Tổng Đình Phàm cầm ga giường đi vào phòng vệ sinh, đột nhiên, Trần Lâm nói to, “Anh thật sự phải tự ra tay giặt sao?”

Tổng Đình Phàm đương nhiên không biết hình ảnh vừa chuyển động một vòng trong đầu Trần Lâm, đương nhiên cũng không đoán ra vì sao Trần Lâm lại đột nhiên hỏi mình như vậy. Vì thế hắn nhô đầu ra khỏi buồng vệ sinh, tay đặt trên má giặt, thản nhiên nói, “Đây đều là tự động, chỉ cần bỏ đồ vào là được rồi. Anh vì sao phải tự tay mình giặt?”

Trong suy nghĩ của Trần Lâm, Tổng Đình Phàm tự tay làm việc nhà chẳng khác nào tự tay giặt đồ. Có máy móc tự động hay không cũng không liên quan. Trước kia khi Trần Lâm còn ở tiệm mắt kính, quần áo cậu đều mang đến tiệm giặt ủi. Mà khi còn học đại học, Trần Lâm cũng có đôi khi giặt quần áo, bất quá đa phần vẫn là mang đến tiệm giặt ủi. Chính mình còn như thế, cho nên đến giờ Trần Lâm vẫn cho rằng Tổng Đình Phàm tự giặt quần áo là hình ảnh rất kì quái

Kì thật Trần Lâm thực sự tự mình cả nghĩ, quần áo Tổng Đình Phàm cũng không rẻ tiền, hẳn muốn tự mình giặt cũng không có khả năng, đương nhiên tất cả đều mang ra tiệm giặt ủi. Hôm nay giặt giũ ga giường cũng vì ở nhà có phương tiện, vừa lúc mình không có việc gì làm a. Trước kia khi Tổng Đình Phàm sống một mình, ga giường chăn mền hắn vẫn tự giặt. Trong quan niệm của Tổng Đình Phàm, những việc này là một phần không thể thiếu của đời sống thường nhật, cũng không phải quá rườm rà phiền toái gì, ngược lại, hắn vẫn là hưởng thụ cuộc sống như vậy. Cho nên nói, Tổng Đình Phàm là một người truyền thống cũng không sai chút nào!

Hai người cứ như vậy ở ngây trong nhà ba người. Ngẫu nhiên sẽ ra ngoài ăn một bữa cơm, đi siêu thị mua những nhu yếu phẩm trong nhà. Đa phần hai người đều ăn cơm nhà, Trần Lâm không thể không một lần lại một lần thán phục, Tổng Đình Phàm nấu ăn rất ngon!

Ba ngày sau, cửa hàng của Trần Lâm xin giấy phép kinh doanh. Buổi tối trước ngày khai trương, Trần Lâm có chút khẩn trương cứ nói đầu đầu với Tổng Đình Phàm về những việc vặt vãnh vàng hạ cám trong cửa hiệu. Tổng Đình Phàm lại một lần, hai lần, ba lần nói cậu đừng lo lắng, hết thấy thuận theo tự nhiên mà làm là được. Nhưng vẫn không có tác dụng gì, Trần Lâm vẫn không nghe. Nhìn Trần Lâm thì thăm thì

thảo, Tống Đình Phàm thực bất ngờ, Trần Lâm thế nhưng cũng có thiên phú buồn lo vô cớ! Chuyện của cửa hàng, không chỉ Trần Lâm tự lo liệu, mà hẳn cùng Mục Kiệt Lưu Dụ cũng đều cẩn thận kiểm tra hơn ba lần, bảo đảm lúc khai trương không có vấn đề gì phát sinh

Cửa hàng của Trần Lâm chia không gian 2/3 là tiệm sách, còn lại 1/3 là kinh doanh trà và cà phê. Hai người cũng đã chọn một vách thủy tinh cách âm rất tốt, hai phần không gian vẫn liền kề nhau. Mà trong tiệm sách, phía trước là giá bày bán sách, phía sau lại là nơi đọc sách. Hai người phân ra thành hai phần không gian bằng nhau. Trần Lâm chọn một quầy tính tiền hình tròn, chính mình sẽ ngồi ở giữa. Không gian bài trí như vậy, không chỉ gọn gàng mà tầm nhìn còn có vẻ rất rộng, thoải mái hợp lòng người

Trần Lâm thực thích như vậy, ý tưởng trước kia của cậu chỉ là mở hiệu sách, nhưng Mục Kiệt Lưu Dụ khuyên, nếu bán sách, lại có nơi đọc sách, bên cạnh có quán trà nữa thì chắc chắn thu nhập sẽ cao! Tuy rằng con người hiện đại rất bận rộn, nhưng không thể không thừa nhận, vẫn còn nhiều người muốn ngồi lại đọc sách và nhâm nhi chút thức ăn ưa thích

Trần Lâm chỉ lo phần hiệu sách, quán nước Tống Đình Phàm tìm người quản lý, mỗi khi rảnh rỗi cậu lại chạy sang nhìn một chút. Phương thức kinh doanh như vậy làm Trần Lâm thoải mái tự tại rất nhiều

Ngày đầu khai trương sinh ý không tồi, tuy rằng sách chỉ bán được vài cuốn nhưng bên tiệm nước uống khách ra vào không ngừng. Nơi này là khu phố buôn bán sầm uất, nếu không có người ghé vào, Trần Lâm chắc chắn sẽ hoài nghi hiện tại có phải hay không nhân viên văn phòng cũng bị bóc lột như người giúp việc nên không có thời gian hưởng thụ

Nói tóm lại, tâm tình Trần Lâm hôm khai trương này vẫn rất vui sướng, ban đêm về đến nhà liền nói chuyện với Tống Đình Phàm. Là nói chuyện, nhưng chỉ có Trần Lâm một người ở đằng kia nói, Tống Đình Phàm trong lòng thích thích phối hợp lắng nghe. Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm sau khi lên giường lại không ngừng nói với mình, trong lòng có tư vị không nên lời, ngạc nhiên và ghen ngào. Ghen ngào chính là: đây là một phương diện Trần Lâm chưa bao giờ để ai biết sao? Một người luôn lạnh nhạt bình ổn như vậy, thật không ngờ cũng có lúc thao thao bất tuyệt đến huyền ảo. Ghen ngào cũng vì, đây là biểu tình người này chỉ thể hiện với mình phải không? Cậu ấy đã xem mình là người trong đáy lòng sao?

Trần Lâm nói nửa ngày, Tống Đình Phàm không có phản ứng, Trần Lâm vẫn lú lo nói. Bỗng nhiên khuôn mặt cậu có chút đỏ ửng nhìn Tống Đình Phàm, “Em rất dài dòng phải không? Em tới tới lui lui nói việc này với anh nguyên một buổi tối...”

Tống Đình Phàm ôm Trần Lâm vào ngực, cầm đặt trên đầu cậu, “Không có, anh thích em như vậy....”

– “Àn?”. Trần Lâm ngẩng đầu khó hiểu

– “Nếu là người khác, em cũng sẽ nói với họ như vậy sao?”

Trần Lâm lắc đầu quyết đoán, sẽ không, làm sao có thể! Thậm chí với Trương Bá Quang, ở một góc độ nào đó, dù thân mật nhưng cậu vẫn giữ lại một phần khách khí. Không tự nhiên biểu lộ như với Tống Đình Phàm bây giờ. Trần Lâm giật mình, đúng vậy, mình khi nào lại bắt đầu mở rộng cõi lòng, yên tâm biểu đạt bản thân với người đang bên cạnh như vậy? Người này cũng hiểu mình như vậy, nhẹ nhàng rót vào, Trần Lâm im lặng

Tống Đình Phàm nhíu mày hiểu rõ, không nói nữa, xem đi, em đối với người khác cũng không thế này, duy độc mình anh, anh làm sao lại chê em dài dòng? Trong lòng còn âm thầm nói thêm một câu, trân quý còn không kịp!

60. Chương 60: Chương 60

Sinh ý của cửa tiệm sau khi khai trương đều tăng

Nhưng có một việc không tốt. Nhiều người vào tiệm, nếu là đến mua sách, như vậy có thể ở phía trước lựa chọn, chọn xong cũng có thể vào bên trong đọc thử. Tóm lại, vừa ý thì thanh toán chạy lấy người, không vừa ý lại tiếp tục chọn. Trần Lâm cũng không quan tâm vấn đề trên, mọi người thoải mái vui vẻ là tốt rồi. Đương nhiên, bên tiệm trà, mỗi lần khách vào sẽ qua tiệm sách chọn vài cuốn đọc xem như giết thời gian

Phía sau của hiệu sách là một không gian đọc, cũng có giá sách để một ít chủng loại sách báo khác nhau, tất cả đều để cho khách hàng có thời gian nhàn rỗi xem qua. Nhưng không thể không thừa nhận, làm như vậy, sách hao mòn rất nhanh. Trần Lâm nhìn thấy lại đau lòng, không xót tiền nhưng tiếc sách. Vì thế một tuần sau, Tổng Đình Phàm lại hiến kế cho Trần Lâm

Trả tiền! Không sai, chính là trả tiền! Tổng Đình Phàm đặt mua một loại máy như máy bán nước tự động cho Trần Lâm. Trước mỗi tầng giá sách đều có một máy. Chỉ khi được trả tiền, khung thủy tinh trên giá sách mới mở ra để chọn lựa, sau đó khách hàng tự chọn sách mình muốn đọc. Trần Lâm nghe xong cũng biết đây là một chủ ý rất tốt. Chính là lại lo lắng máy móc rất đắt tiền, hơn nữa khách hàng có lẽ cũng không muốn phải trả tiền mới được chọn sách

Tổng Đình Phàm căn bản không quan tâm đến lo lắng này của Trần Lâm, nhưng máy móc tốn tiền như vậy Trần Lâm sao lại không lo? Còn có, nếu khách có tiền uống trà, tự nhiên cũng sẽ không quan tâm đến một đồng hai đồng bị tiêu phí thêm

Đề nghị này của Tổng Đình Phàm vừa dựng sào đã thấy bóng, hiệu quả rất nhanh. Sách có thể bảo quản tốt, hơn nữa khách hàng cũng không giảm sút. Có khách còn thậm chí nói với cậu, làm như vậy rất đúng, bằng không chi phí sách mãi mòn sẽ do ai chịu?

Giải quyết vấn đề này xong, công việc của Trần Lâm cũng không còn khó khăn nào nữa. Mỗi ngày đều thư thái tự tại

So về công việc, thời gian này Tổng Đình Phàm bận rộn hơn cậu. Sau khi quay về Bắc Kinh, nếu ba người đã muốn tụ về Bắc Kinh, đầu tiên sẽ phải ra những quyết định quan trọng, một ít vấn đề kinh doanh, nguy cơ và thuận lợi đều phải tính toán rõ ràng. Tuy nói chính mình quyết định, còn Mục Kiệt Lưu Dự sẽ toàn quyền thực hiện, nhưng hơn nửa tháng khảo sát thị trường, Tổng Đình Phàm vẫn hiểu rõ thị trường nhất, đương nhiên hẳn phải tham dự vào. Cho nên, vấn đề này xem như Tổng Đình Phàm chính thức chiếu cố

Hai người đều có việc riêng của mình, nhưng thời gian gặp nhau không vì thế mà giảm bớt. Buổi sáng sẽ cùng ăn điểm tâm, sau đó Tổng Đình Phàm lái xe đưa Trần Lâm đến cửa tiệm, rồi đến công ty của mình. Thật ra, cửa tiệm Trần Lâm rất gần công ty Tổng Đình Phàm, chỉ cách hai dãy phố. Lúc trước Tổng Đình Phàm nói Lưu Dự tìm mặt tiền cửa hàng, tuy rằng không nói rõ, nhưng Lưu Dự không biết vô tình hay hữu ý, tóm lại vẫn tìm được địa phương tiện lợi như bây giờ. Tỷ như, cùng nhau đi làm, cùng nhau ăn cơm trưa, cùng nhau về nhà. Bấy nhiêu cũng đủ Tổng Đình Phàm tạ huynh đệ của mình

Sinh ý của cửa tiệm vẫn ổn định vững vàng, không phải vì mới khai trương nên mới đông ngập khách. Bất quá, có thể vì không khí cửa tiệm lịch sự tao nhã nhưng hiện đại nên hấp dẫn không ít người trở thành khách quen, có thể nói, lưu lượng khách mỗi ngày rất thoải đáng. Giống như trong số khách quen, có một vị lão nhân, cơ hồ một tuần sẽ đến cửa tiệm vào hai chiều cố định

Cho dù Trần Lâm thoải mái thư thái nhưng những vất vả ngẫu nhiên vẫn có. Nhất là mỗi cuối tháng phải đổi sách một lần, việc này với Trần Lâm mà nói, quả thực là mệt nhất mệt nhọc. Trần Lâm luôn xem đó là việc của mình, cho dù Tổng Đình Phàm đề nghị tìm người giúp, cậu vẫn kiên trì tự mình kiểm kê doanh thu, kiểm kê sách báo. Mỗi lần thay sách mới, Trần Lâm cũng nhất định mình phải tự làm

Mỗi cuối tháng nhìn Trần Lâm vất vả như vậy, bộ dáng vừa về nhà đã lăn ra giường ngủ, Tổng Đình Phàm ngoài không đành lòng còn có phần nộ. Chăm chỉ làm việc là điều tốt, chính là cố đến thân thể mệt mỏi mệt nhọc thì trăm triệu lần không được. Tổng Đình Phàm tự mình là người rất biết điều tiết, nếu cảm thấy trạng thái sức khỏe đủ tốt hẳn mới làm việc. Nếu hẳn là người chỉ biết công việc, chắc chắn không có được thành tựu như bây giờ. Bất quá cũng phải nói, Tổng Đình Phàm dù sao cũng còn hai huynh đệ tốt giúp đỡ nên áp lực tất nhiên ít hơn. Trần Lâm lại không giống hẳn

Nhưng Tổng Đình Phàm và Trần Lâm đã thế này, tất nhiên hẳn sẽ nghĩ cách ngăn lại

Vì thế, vô luận là cưỡng chế hay thương lượng, Tổng Đình Phàm đều kiên trì yêu cầu Trần Lâm mỗi tháng phải nghỉ một ngày. Thực ra vốn là ba ngày, cuối cùng vì Trần Lâm không nhẽo đòi giảm bớt nên thành một ngày

Lại một lần ‘mổ trâu cắt tiết gà’ thành công, Trần Lâm cực kì đắc ý. Trần Lâm hiểu Tổng Đình Phàm là vì sức khỏe của cậu, chính là trước kia nếu đã chọn lựa cửa hàng cậu cũng biết sẽ không có ngày nghỉ. Người

làm công có thể xin nghỉ mà không ảnh hưởng đến tiến độ công việc, nhưng Trần Lâm là ông chủ, nếu nghỉ ngơi không phải giống như không giải quyết công việc sao?

Tổng Đình Phàm không còn cách nào khi thấy Trần Lâm nhõng nhẽo, hơn nữa Trần Lâm nếu thực sự vận dụng đến tài ăn nói, trừ khi Tổng Đình Phàm thực sự bá đạo cường chế, bằng không, cuối cùng ý kiến của hắn vẫn bị cậu đánh gãy

Mùa xuân Bắc Kinh ngoài tính đông đảo, còn mau đến mau đi. Tuy thời tiết dễ sinh bệnh nhưng đầu mùa xuân Trần Lâm đã bị bệnh một hồi, nên bây giờ an an ổn ổn đến hết mùa. Vào giữa hè, Trần Lâm vận một quần bò đơn giản cùng T-shirt. Hết thấy nhìn có vẻ bữa bãi ngẫu nhiên, nhưng làm cho người khác nhìn vào sẽ thấy tươi mát tự nhiên. Bất quá nếu gần hơn một chút, người có tâm sẽ nhìn thấy một tia xa cách tự nhiên từ cậu

Tổng Đình Phàm ngồi trên giường nhìn Trần Lâm soi đồ trong gương, trong lòng ngẫu nhiên cũng toát ra một chút hâm mộ. Minh hình như chưa từng ăn vận tùy ý như Trần Lâm. Thời đại học, Tổng Đình Phàm cùng Lưu Dự Mục Kiệt cũng đã xem như ở nửa trên của xã hội, mỗi khi ra ngoài cơ hồ đều dùng chính trang, không kết hợp đơn giản như cậu. Cho dù có muốn ăn mặc tùy ý ngẫu nhiên cũng cảm thấy mình không thích hợp mà từ bỏ. Vì thế đến nay cũng không ăn mặc thoải mái bên ngoài bao giờ

– “Uy, anh nhìn gì mà xuất thần vậy?”. Trần Lâm đã buồn bán xong, thông thả đến bên Tổng Đình Phàm hươu hươu tay

Tổng Đình Phàm một phen kéo tay cậu, đem người đến trước mặt mình, hai mắt thâm thúy không thấy đáy nhìn mắt Trần Lâm, “Anh thích nhìn em mặc như vậy”

Cơ hồ là xấu hổ, Trần Lâm nhanh chóng rút bàn tay đang bị cầm ra, vội vàng vàng ra khỏi phòng ngủ. Lúc đi còn nói, “Mau ra ăn sáng, không đồ ăn lại nguội....”

Tổng Đình Phàm nhìn bóng dáng thiên hạ, tựa hồ cũng thấy cậu một mảnh đỏ ửng. Haha, người này vẫn còn rất dễ thẹn thùng a!

Vừa ra khỏi phòng ngủ đến phòng ăn, Tổng Đình Phàm nhìn thấy Trần Lâm còn chút xấu hổ, lại thêm một câu, “Anh vừa rồi... còn chưa múc cháo ra vì sợ nguội”

Trần Lâm cúi đầu thật sâu, yên lặng ăn bát cháo, ăn hết một bát, thuận tay lại cầm thêm bát nữa. Ăn xong, Trần Lâm đã thấy người ngồi đối diện mình vươn tay đòi bát, tâm tư khẽ động, Trần Lâm nâng mi khiêu khích liếc Tổng Đình Phàm, “Em hôm nay ăn hai bát rồi, trời nóng quá, em ăn một bát cháo nguội”. Nói xong tiện tay múc cháo, ngồi xuống ăn

Tổng Đình Phàm nhìn một loạt hành động này của Trần Lâm, trong lòng cười ngất trời, Trần Lâm này là tính toán với mình sao? Thật sự là, thật sự là đáng yêu đến chết! Hahaha~!

Hai người yên lặng ăn sáng, Tổng Đình Phàm không nói lời nào, Trần Lâm cũng không nói. Không lâu sau, Trần Lâm có chút mất tự nhiên nghĩ mình lòng dạ hẹp hòi. Người ta thật vất vả lời ngon tiếng ngọt, là chính mình da mỏng chịu không nổi; sau đó người ta cũng là nói thật a, cơm cũng chỉ là cháo thôi!

Vì thế, chính mình liền cố ý không cho người ta đơm cơm, có phải hay không không tốt lắm a?

Trần Lâm nghĩ vậy trong lòng, khóe mắt trộm liếc liếc Tổng Đình Phàm, phát hiện người nọ vẫn nghiêm trang ăn cơm như không có chuyện gì xảy ra. Trần Lâm lại áy náy

– “Cái kia.... em sắp no rồi, bát này, ách, anh ăn bát cháo này đi....”. Ngay khi Tổng Đình Phàm chuẩn bị đứng dậy đơm bát thứ hai, Trần Lâm liền đưa bát cháo chưa ăn trong tay cho Tổng Đình Phàm. Tuy mặt còn chút hồng nhưng ý tứ vẫn thực hiểu được

Tổng Đình Phàm liếc cậu một cái, tiếp tục tự đơm cơm vào bát. Trần Lâm nhìn thấy lại cực kì nam khan. Minh đều hảo thanh hảo ngữ mà người này còn không cảm kích. Khi cầm bát cơm về, Tổng Đình Phàm thuận tay đưa cho Trần Lâm

– “Cháo chỉ âm ẩm thôi, bát này để lâu như vậy nên hơi lạnh, em ăn bát này”. Nói xong đem bát của mình đưa cho Trần Lâm

Sau khi sống chung với Trần Lâm, Tống Đình Phàm mới phát hiện dạ dày cậu không được tốt lắm, buổi sáng nếu không ăn cháo hoa rất dễ bị đau dạ dày, hơn nữa tuyệt đối không thể ăn những đồ cứng, bằng không ngày đó cũng không ăn uống thêm được gì. Không chỉ thế, nếu ăn đồ hơi lạnh cũng sẽ bị đầy bụng

Trần Lâm nhìn Tống Đình Phàm làm vậy, mặt vẫn còn hồng nhưng trong lòng rất ấm áp

– “Nhưng mà, em đã no rồi”. Dù sao cậu cũng đã ăn ba bánh bao, hai chén cháo

Tống Đình Phàm nhăn nhó, ăn bát cháo kia của Trần Lâm, “Cố thêm một chút, ăn hết bát này đi. Trưa nay anh có thể không ăn cùng em được”

Trần Lâm bắt đầu tiếp tục ăn, cam tâm tình nguyện ăn. Bởi vì nếu mình tự ăn cơm trưa một mình, khẳng định phải qua giữa trưa, đại biểu đại hội nhân dân toàn quốc này chắc là muốn mình ăn sáng no một chút đi

Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm đang biết vâng lời ăn cháo, trong lòng lại sung sướng một trận. Khi đưa Trần Lâm đến cửa hàng, thừa dịp khoảng cách hai người rất gần, Tống Đình Phàm nói, “Em a, là người có da mặt thật mỏng....”

Trần Lâm quay đầu nhìn Tống Đình Phàm, muốn hỏi, anh nói gì. Chính là chưa kịp nói, Tống Đình Phàm đã lắc lắc đầu lái xe rời đi. Để Trần Lâm đang xấu hổ lại, cậu lại không ngốc, lời nói của Tống Đình Phàm khi sáng nay nhìn cậu mặc quần áo, tuy rằng hiện tại nghĩ lại trong lòng vẫn rất vui, nhưng lúc ấy cậu vẫn quả thật có chút xấu hổ!

Cả mùa hè, Tống Đình Phàm mua không ít quần áo cho Trần Lâm, kiểu dáng cũng không sai biệt lắm. Tuy nói vì mình muốn thấy Trần Lâm mặc như vậy, nhưng mấu chốt cũng vì đương sự thích ăn vận như vậy. Thoải mái đơn giản như vậy là cảm giác Trần Lâm thích nhất

Có một lần, Trần Lâm ngọt nhạt hỏi Tống Đình Phàm, nếu thích kiểu quần áo như vậy tại sao không mặc? Tống Đình Phàm lắc đầu trả lời, không hợp. Trần Lâm nghe xong nhú nhú mày, không nghĩ vậy. Cậu đều thấy Tống Đình Phàm chỉ mặc âu phục chính trang, ưu nhân vận động, nhưng chưa bao giờ thấy hắn mặc quần bò, T-shirt. Cho nên, Trần Lâm mua một bộ đơn giản như vậy cho Tống Đình Phàm, giá cả cũng rất xa xỉ. Tống Đình Phàm vì việc này mà lo lắng một phen

Chi phí sinh hoạt hàng ngày của Trần Lâm và Tống Đình Phàm đều lấy từ cửa hàng, Tống Đình Phàm cũng không phản đối. Bất quá trong nhà vẫn có một ngăn kéo để tiền chi tiêu hàng tháng, hắn luôn để vào rất nhiều tiền, Trần Lâm biết cũng không nói gì. Nếu đã sống cùng nhau, hai người cũng chia sẻ gánh nặng không phải là việc đương nhiên sao?

Trần Lâm thực sự không phải vì cửa hàng của mình có Tống Đình Phàm hỗ trợ, hắn bỏ tiền mà sau này cậu phải chiều cổ hoàn toàn cho Tống Đình Phàm. Nếu làm như vậy sẽ rất giống già mồm cãi láo, hơn nữa Tống Đình Phàm cũng không bao giờ đồng ý. Cho nên ngay từ đầu, Trần Lâm đã không nghĩ vậy, ngược lại còn cho rằng, cùng nhau chia sẻ gánh nặng mới là chính đạo, là thượng sách

Tống Đình Phàm có thể mua quần áo cho cậu, vậy tất nhiên cậu cũng có thể mua cho Tống Đình Phàm. Về phần hợp hay không thì mặc trước rồi nói sau! Haha

Trần Lâm mang quần áo về nhà, vào ban đêm liền ép Tống Đình Phàm mặc thử. Tống Đình Phàm nhìn thấy quần áo Trần Lâm mua. Một chiếc quần bò màu xanh thực bình thường; mà chiếc T-shirt còn đơn giản hơn nhiều, màu xanh có thêm vài viền trắng. Đơn giản và hào phóng. Tuy rằng không chắc chắn, bất quá Tống Đình Phàm cũng là có chút cảm động. Trừ bỏ việc phối màu nhất quán hợp ý, lại kiểu dáng đơn giản mình thích; chính yếu đây là do Trần Lâm mua. Tống Đình Phàm xúc động một trận trong lòng, cũng hiện ra ngoài mặt

Trần Lâm dụ khuyển nửa ngày, cuối cùng vẫn mặc thử. Trần Lâm quay chung quanh Tống Đình Phàm, một tay vuốt ve cằm, hăm mộ, tấm tắc khen, “Không tồi, không tồi, nói thế nào nhỉ, nga, đúng rồi, chỉ có quần áo không được chọn chủ nhân, không ai không có trang phục phù hợp với mình! Xem ra.... lời này rất hợp với cái mặc áo trời sinh như anh a! Hahaha....”

Trần Lâm nói xong liền cười, hoàn toàn không để ý người kia đã có chút xấu hổ. Tổng Đình Phàm nhìn mình trong gương, thực sự không được tự nhiên a! Chiếc T-shirt nhìn rất trang nhã hợp tuổi, tại sao khi mặc vào lại không giống vậy? Không thể phủ nhận, mới nhìn qua thật giống một người vừa tốt nghiệp đại học, hơn nữa còn rất trẻ trung!

– “Anh ít đùa, làm gì không hợp, tốt lắm a! Liên như vậy đi, về sau cũng thường xuyên mặc như vậy!”. Trần Lâm cười tươi, vỗ tay quyết định thay Tổng Đình Phàm

Tổng Đình Phàm mặt có chút đỏ, “Sao anh lại cứ cảm giác có chút không hợp....”

Trần Lâm lúc này mới nhìn thẳng mặt Tổng Đình Phàm, chỉ có thể buồn cười lắc đầu, “Anh a, bình thường lúc nào cũng mặc âu phục, bất chợt chuyển sang kiểu này nên nhất thời không quen được thôi. Khi nào quen sẽ không sao!”

Tổng Đình Phàm tuy muốn phản bác, tuy bị Trần Lâm giễu cợt một phen. Chính là hắn cũng biết quần áo này là Trần Lâm dụng tâm mua về cho hắn, không mặc cũng không tốt. Cho nên, Tổng Đình Phàm vẫn mặc. Bất quá cũng chỉ những khi nghỉ ngơi hắn mới mặc, bình thường đi làm sẽ không, hình tượng nhất quán Tổng Đình Phàm vẫn phải duy trì

Còn nhớ rõ lần đầu tiên mình mặc quần áo Trần Lâm mua, ngày đó Mục Kiệt Lưu Dụ hai mắt sáng rỡ nhìn Tổng Đình Phàm, đều là tươi cười từ chối cho ý kiến nhưng ý cười trong mắt rất đậm! Tổng Đình Phàm liếc xéo, hai người cũng coi như một vừa hai phải

61. Chương 61

Sắp đến lễ Quốc Khánh, Trần Lâm thương lượng với Tổng Đình Phàm vấn đề có nên về nhà một chuyến không. Tổng Đình Phàm không nói gì, chỉ nói tùy ý Trần Lâm. Nếu muốn về thăm cha mẹ cũng không phải ngày thường không thể về

Trần Lâm do dự— về nhà, là vì muốn cho cha mẹ yên tâm. Dù sao trong lòng bọn họ, Trần Lâm hiện tại bây giờ đã tự tay xây dựng sự nghiệp, dù ngoài miệng hai người có nói yên tâm cỡ nào, chính là làm sao không lo lắng trong lòng? Trần Lâm chỉ muốn tận dụng những việc nhỏ nhất này để tận hiếu với cha mẹ Trần

Mà một phần cậu không muốn về nhà, chủ yếu là lo lắng cho dù Nhà Nước có quy định nghỉ 7 ngày, nhưng quốc khánh lại rơi vào cuối tháng—đầu tháng. Tuyệt đối là thời điểm bận rộn nhất trong cửa hàng. Tiệm trà thực ra không cần mình tốn nhiều tâm tư, nhưng còn hiệu sách? Nếu mình rời đi, chỉ còn lại hai nhân viên bán hàng, hẳn là không thể lo liệu chu toàn đi

Kì nghỉ tới gần làm Trần Lâm cân nhắc, cuối cùng vẫn là Tổng Đình Phàm thay cậu quyết định— về nhà! Nhưng nửa sau của kì nghỉ mới về, tức là ngày 3 hoặc ngày 4. Như vậy, một ít công việc cuối tháng của tiệm Trần Lâm có thể làm tốt, hơn nữa lưu lượng khách vào ngày 1, ngày 2 tháng Mười cũng nhiều, Trần Lâm có thể an bài tốt công việc vài ngày ấy, sau đó, là có thể yên tâm về nhà. Bất quá, có một điểm không tốt là Trần Lâm phải vất vả hơn. Nhưng việc này cũng không có cách nào khác, đó là lựa chọn tốt nhất

Vì thế, ngày 3 tháng Mười, Trần Lâm về nhà một chuyến. Sáng cùng ngày, Tổng Đình Phàm đưa Trần Lâm ra ga, nhìn người bên cạnh thủy chung hiện ra vẻ mặt không an tâm, trong lòng hắn quả muốn nói, nếu không thì tự mình lái xe đưa cậu về nhà đi. Chính là, hắn cũng biết, Trần Lâm hẳn còn chưa chuẩn bị tốt để hắn gặp cha mẹ mình đi, cho nên tạm thời chỉ có thể hòa hoãn

Về đến nhà, mẹ Trần kéo tay con trai, lớn tiếng cảm thán một phen, “Con trai, gầy gầy.... Thật là, ở bên ngoài không tự chăm sóc bản thân chu đáo đi?”

Trần Lâm nhìn mẹ có điểm kích động, cũng rất muốn mở miệng nói, làm sao lại gầy được, Tổng Đình Phàm chiều cổ mình tốt như vậy, muốn gầy cũng không được a. Chính là này đó cũng chỉ tự nói trong lòng, không thể nói ra được

Bất quá, người làm mẹ nào với con mình, chỉ cần một thời gian không gặp tất nhiên sẽ thấy con gầy đi, loại cảm giác này có lẽ do ảnh hưởng của tâm lí, nhưng bình thường làm sao một người mẹ lại không lo lắng con mình được? Mà mẹ Trần sở dĩ lần này hơi kích động một chút, bất quá cũng vì biết Trần Lâm một mình

gây dựng cơ nghiệp, tất nhiên làm lụng rất vất vả, thân thể gầy yếu như vậy cũng là tự nhiên. Cho nên, phỏng chừng nếu Trần Lâm có mở miệng giải thích, mẹ Trần cũng sẽ không tin

Nhìn con trai gầy yếu, mẹ Trần quyết định, mấy ngày Trần Lâm ở nhà, một ngày ba bữa cơm sẽ do nàng phụ trách! Con trai chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi là được!

Trần Lâm về đến nhà đã qua giờ cơm trưa, mẹ Trần vốn định làm trước món gì cho con trai lót dạ, chính là xem sắc mặt con đã muốn trắng bệch, hơn nữa rõ ràng rất mệt mỏi, phỏng chừng ăn uống cũng không ngon miệng. Cuối cùng liền sửa lời, nói con trai đi ngủ trước một giấc, tối dậy hãy ăn. Trần Lâm cũng biết mình thực sự mệt đến sắp chết rồi, không nói chuyện vừa an bài xong cửa hàng đã vội về nhà, nội chuyện ngồi xe mấy giờ liên tục cũng làm cậu không chịu được! Cho nên, ngoan ngoãn nghe lời mẹ Trần, vào phòng nghỉ ngơi. Trước khi vào phòng, cậu mang hai hộp trà lá mua cho cha đem ra

Ba Trần nhìn con cầm trong tay hai hộp trà lá- Vân Nam Phổ Nhị, Kỳ Môn Hồng Trà. Trong lòng cũng một phen tư vị, ba Trần đương nhiên biết hai hộp trà này rất không tiện nghi, con trai hiện tại một mình lập nghiệp vốn rất gian khổ, trong thời gian ngắn như vậy còn chưa thành thực đi, chính là, lại mua ỉn hai hộp trà sang quý, ba Trần vừa cảm động, vừa ghen ngào

Mẹ Trần nhìn thấy, rất có hương vị dấm chua nói, “Được rồi, được rồi, biết là con trai anh mua cho anh rồi, nhất bảo bồi anh đấy!”

Ba Trần buồn cười nhìn lão bà của mình, trong lòng âm thầm nói thầm, con trai a, con lần này thất sách rồi! Như thế nào lại không mang vài thứ về cho bà mẹ bảo bồi của con nga! Đợi con ngủ dậy xem làm thế nào đối phó! Haha

Kì thật cũng không thể trách Trần Lâm vì sao không mua quà ẹ. Lần này về nhà một chuyến, vốn là vội vàng, thời gian lại gấp. Hai hộp trà này, vẫn là Tống Đình Phàm nhắc nhở cậu nên mua chút gì trở về, cậu mới tạm thời lấy trong cửa hàng

Buổi tối, mẹ Trần nấu nướng xong xuôi mới gọi Trần Lâm dậy. Trần Lâm không nghĩ mình ngủ lâu như vậy, nhìn đồng hồ đã thấy gần 6h30. Trước khi ngủ, cậu định nhắn tin cho Tống Đình Phàm, đặt đồng hồ báo thức, thật không ngờ, tin gửi đi xong, chính mình quên cài đồng hồ báo thức đã trực tiếp ngủ luôn

Mẹ Trần nhìn đứa con mới ngủ một giấc mà khí sắc rõ ràng tốt hơn nhiều, trong lòng rất vui vẻ. Cũng không so đo chuyện con trai không mang quà gì về ỉn. Kì thật, mẹ Trần nhìn con biếu quà gì đó cho cha cũng biết thứ này không ít tiền, cần gì phải... phung phí thêm ỉn nữa? Dù sao cũng không có gì quan trọng. Chính mình cũng không thiếu gì

Ăn cơm chiều xong, một nhà ba người ngồi ở phòng khách xem TV, nói chuyện. Tự nhiên đã hỏi tới chuyện của hàng của Trần Lâm. Trần Lâm chỉ tuyển chọn một ít tình tiết quan trọng mà nói cho cha mẹ. Như là không đề cập đến tiệm trà, như là cửa hàng bán sách có nơi ngồi đọc, chỉ nói đơn giản, chính là một vài tình huống đơn giản thường thấy trong kinh doanh. Cha mẹ Trần thấy con trai nói rất ít, trong lòng đều cho rằng con sợ mình lo lắng nên mới tìm vài việc không quan trọng nói ra. Thấy vậy, hai người cũng không làm khó con, dù sao làm cho Trần Lâm giấu diếm vốn không phải là tính cách của cậu, cho nên hai người cũng biết ý mà không hỏi thêm

Làm như vậy, là vì tin tưởng con trai, cũng là không muốn cho con khó xử thôi. Cha mẹ Trần thủy chung cho rằng từ nhỏ đến lớn, Trần Lâm chưa làm gì để bọn họ lo lắng, bất cứ chuyện gì cũng đáng tin tưởng, đáng cảm thông. Nếu con trai không muốn mình lo lắng, vậy bọn họ cũng làm theo ý con

Hai bên đều có những suy nghĩ, những cố kị rất không giống nhau. Cho dù cùng loại, Trần Lâm cố kị đại đa số tình huống không nhiều lời vẫn là vì Tống Đình Phàm. Nếu nói với cha mẹ Trần mình không chỉ có hiệu cả phê sách, hơn nữa mặt bằng cũng không phải rộng bình thường, như vậy, vấn đề tiền bạc cũng đủ cho Trần Lâm giải thích một trận với hai người

Trần Lâm kì thật trong lòng cũng có chút khổ sở, giấu diếm, có thể giấu được đến khi nào? Nhớ đến ánh mắt Tống Đình Phàm muốn đưa lại không đưa cậu về, Trần Lâm lại khổ xử thêm một trận

Ba Trần mẹ Trần, tuy rằng thông cảm cho việc kinh doanh của con trai, nhưng đó là do tin tưởng vào con. Chính là có một số việc không thể hoàn toàn tin tưởng, nên câu nào cần hỏi thì phải hỏi

Tỷ như, Trương Bá Quang

Ba Trần bưng tách trà Văn Nam Phổ Nhị của Trần Lâm mang về. Màu sắc ô nhuận, hương vị thuần hậu, độc đáo. Mỗi nước trà lại có vị khác nhau, đều làm cho ba Trần biết rõ, trà con mang về tuyệt đối là cực phẩm. Không biết con trai mua bao nhiêu tiền a! Ngẫm lại, đứa nhỏ Bá Quang kia tuy cũng hay tặng trà mình, nhưng so với trà này vẫn còn kém một chút!

– “Trần Lâm, Bá Quang cũng trở về trong kì nghỉ, hôm qua vẫn còn ở nhà”. Ba Trần nhấp một ngụm trà, nhìn con, liền nói một câu như vậy

Trần Lâm khi nghe được ba chữ Trương Bá Quang lại đột nhiên giật mình. Từ sau Tết âm lịch cũng chưa gặp lại Quang ca, khi từ chức mình cũng chỉ gọi một cuộc điện thoại, những phương tiện khác đều không liên lạc. Đến bây giờ cũng đã hơn nửa năm. Không biết, hần, như thế nào

Kì thật lúc khai trương cửa hàng, Trần Lâm nghĩ có nên thông báo hoặc mời Trương Bá Quang một chút không, chính là cuối cùng cậu cũng không làm gì. Bởi vì Trần Lâm nghĩ, nếu Trương Bá Quang thấy mình khai trương quán cà phê sách, người sáng suốt đều biết đó là do Tống Đình Phàm hỗ trợ. Chuyện này, theo một góc độ nào đó, dựa vào sự hiểu biết của cậu với Trương Bá Quang, khẳng định là một loại tổn thương. Trần Lâm có thể nhẫn tâm tuyệt tình từ chối Trương Bá Quang, nhưng, cậu không thể mang tình cảm hiện tại của mình bày ra trước mặt hần, để có ý thương tổn hần

Tuy rằng Trần Lâm có ý định mời Trương Bá Quang, tuyệt đối cũng không có ý tứ muốn thương tổn hần, chính là nếu thực sự làm vậy, với hiểu biết của cậu về Trương Bá Quang mà nói, thì không khác gì cố ý thương tổn. Trần Lâm không làm như vậy được. Với Quang ca từ nhỏ đã chiều cố cậu, quan tâm cậu, yêu thương cậu, Trần Lâm thủy chung hi vọng có thể khôi phục tình cảm tốt đẹp trước kia

Trần Lâm ‘Ân’ một tiếng, ngẩng đầu nhìn cha, cậu biết, nếu cha nhắc tới như vậy, tất nhiên là có chuyện muốn nói

– “Nó qua nhà ta ngồi nửa ngày, hỏi một ít tình hình hiện tại của con, hai đứa.... gần đây không liên lạc gì sao?”. Ba Trần có chút ý tứ hàm súc hỏi con. Bởi vì ông nhớ hôm qua Trương Bá Quang đến nhà, tuy hàn huyên với mình rất nhiều, trò chuyện với nhau thật vui. Nhưng khi đề cập đến Trần Lâm lại có vẻ quanh co, hơn nữa rõ ràng có ý thăm hỏi, tựa hồ cũng không biết gần đây con mình đang làm gì

Trong ấn tượng của ba Trần, quan hệ của Trần Lâm và Trương Bá Quang rất tốt, hần luôn không nhiều lời chiều cố Trần Lâm, nhưng mà, hiện tại hai đứa làm sao vậy? Ba Trần nhớ Trương Bá Quang đã tức giận đẩy cửa nhà mình mà đi vào lễ mừng năm mới, trong lòng nghĩ, có phải hay không chuyện con mình từ chức ngăn cản quan hệ của hai đứa a? Trong lòng nghĩ vậy, miệng cũng liền hỏi vậy

– “Có phải hay không chuyện con từ chức làm hai đứa có chút ngăn cách?”

Trần Lâm lắc đầu, nghiền ngẫm tìm từ trả lời, “Hần là không phải, mấy tháng gần đây con vội lo chuyện cửa hàng nên ít liên hệ với Quang ca một chút, có thể vì vậy mà anh ấy hơi bức bối”. Trần Lâm ba phải trả lời lấy được, nói chỗ không ổn của mình, cũng giải thích vì sao gần đây Trương Bá Quang không biết tình hình của cậu

Ba Trần liếc mắt nhìn Trần Lâm một cái, gật gật đầu

Trần Lâm trầm tư chốc lát, lại bổ sung một câu, “Nếu không, ngày mai con đi gặp Quang ca đi, thuận tiện cũng bồi anh ấy cái không phải, có thể do lâu rồi không liên hệ, anh ấy để tâm”

– “Ân, vậy cũng tốt. Có gì khúc mắc, nếu không nói ra được, vẫn là gặp mặt giải quyết thì tốt hơn, đừng làm cả hai về sau không nhìn mặt nhau”. Lời này của ba Trần, Trần Lâm không hiểu rốt cuộc cha đang khuyên giải, hay là luận sự

Mẹ Trần ngồi một bên nghe hai cha con nói chuyện, vẫn không bỏ qua biểu tình của con trai, khi lão công của mình nói ra chuyện Trương Bá Quang kia, sắc mặt Trần Lâm liền có vẻ không được tốt lắm. Không phải là giận dữ hay gì đó, nhưng vẫn có vẻ khác thường. Mẹ Trần nghĩ, hai đứa nhỏ này chắc chắn có chút vấn đề. Nghĩ, mẹ Trần liền tính toán nói thêm một chút

– “Con trai, nếu thực sự có vấn đề gì, con cũng đừng đợi đến ngày mai, hôm nay liền gặp Bá Quang đi. Vừa lúc mới ăn cơm chiều xong, coi như là tản bộ”

Nhà của Trần Lâm cùng một tiểu khu với nhà Trương Bá Quang, đi vài bước đã tới

Nghe mẹ Trần nói vậy, cậu cũng nghĩ, trước sau gì cũng gặp mặt, muộn không bằng sớm, vậy bây giờ gặp đi

Vì thế, Trần Lâm rời nhà, đến nhà Trương Bá Quang

Lúc đứng trước cửa nhà Trương Bá Quang, Trần Lâm mới đột nhiên nghĩ mình đến quá lỗ mãng đường đột, nếu Quang ca vắng nhà thì sao? Bồi hồi do dự một lúc lâu, Trần Lâm quyết định: thuận theo tự nhiên. Có nhà, rất tốt; vắng nhà, xem như mình tản bộ

Nhấn chuông cửa, nếu nói Trần Lâm không có chút khẩn trương trong lòng là nói dối. Dù sao lần này đến gặp Trương Bá Quang là do nhiều yếu tố khách quan chứ không phải ý định ban đầu của mình. Nói cách khác cậu không chuẩn bị gì

Trương Bá Quang mở mắt thần trên cửa, nhìn thấy Trần Lâm đang đứng bên ngoài; giật mình, kinh ngạc, kinh hãi, hẳn thực sự cảm thấy mình đang có đầy đủ tất cả những cảm xúc. Trần Lâm cũng không ngờ người ra mở cửa là Trương Bá Quang, thời gian có chút ngắn ngủi ngoài ý muốn, cậu cũng rất nhanh điều chỉnh biểu tình, gọi một tiếng ‘Quang ca’ rõ ràng. Trên mặt lộ nét cười quen thuộc rất thích hợp

62. Chương 62: Chương 62

Hai tiếng ‘Quang ca’ này, Trương Bá Quang mấy tháng nay đã không biết tưởng niệm đến bao nhiêu lần, mỗi khi nghĩ đến, trong lòng đều là tất cả những tư vị, có dày vò, có đau thương, có bất đắc dĩ, có phần nộ, có hối hận.... Chính là khi nghe Trần Lâm gọi thế, Trương Bá Quang chỉ còn lại vui sướng. Đúng vậy, tất cả những tưởng niệm, những ý nghĩ của mình, cũng không bằng một góc việc tận mắt chứng kiến người đang đối diện a!

– “Bá Quang, ai ở bên ngoài a?”. Hai người còn đang bần thần, giọng nói của mẹ Trương Bá Quang đã từ trong nhà vọng ra

Trương Bá Quang vốn định mời Trần Lâm vào nhà, nhưng bần thần nghĩ Trần Lâm đến tìm hẳn tất nhiên có lời muốn nói, như vậy vào nhà không được tiện lắm. Vì thế Trương Bá Quang chỉ trả lời một tiếng là Trần Lâm, sau đó liền quyết định hai người sẽ ra ngoài nói chuyện

Trần Lâm cũng ló đầu vào gật gật chào mẹ Trương, gọi một tiếng ‘a di’, sau đó cũng liền theo Trương Bá Quang xuống lầu nói chuyện

Hai người xuống lầu, vô chùng đi trong sân vườn của tiểu khu. Tựa hồ không ai nguyện ý đánh vỡ bầu không khí im lặng này trước. Bên người ngẫu nhiên vài em nhỏ đi qua, hoặc vài lão nhân đang tản bộ. Đêm đầu thu, không khí rõ ràng rất yên ắng. Dù bầu không khí có như vậy, chuyện nên nói vẫn nói

Trương Bá Quang xỏ hai tay vào túi, mắt nhìn về trước, “Anh còn không nghĩ.... em sẽ quan tâm đến anh nữa.....”. Những lời này như nói với Trần Lâm, cũng như nói với chính mình. Giọng nói vô vọng làm người ta run lên

Trần Lâm nghe Trương Bá Quang nói vậy, trong lòng tất nhiên khổ sở lo lắng. Quang ca hiện giờ thành thực ổn trọng như vậy, thế nhưng lại nói những lời như trẻ con chưa học nói, cái gì là không quan tâm đến hẳn a, hẳn và mình từ nhỏ đã có tình cảm như vậy, dù thế nào cũng sẽ không vì hẳn chủ động thổ lộ mà biến mất đi? Mình lảng tránh, chính là hy vọng hai người có thể khôi phục tình cảm như trước kia thôi

– “Quang ca, anh.....”. Trần Lâm vội vàng nghĩ mở miệng nói một chút gì đó. Nhưng nhìn ánh mắt đã thay đổi của Trương Bá Quang, lời ra đến miệng lại nuốt xuống

Bởi vì hiện tại Trần Lâm thấy ánh mắt của Quang ca, không phải mất mát như lời nói vừa rồi, cũng không phải giận mình, mà yêu thương, quan tâm và bao dung mình như trước kia. Có lẽ còn có phương diện khác, chính là Trần Lâm nhìn không ra

Trương Bá Quang nghiêng mặt nhìn Trần Lâm. Trần Lâm trong mắt có một mặt khổ sở, hần nhìn cũng nhất thanh nhị sở, thấy vậy, nhưng hần lại không thể nói gì. Có lẽ cũng nên hảo hảo nói một chút với Trần Lâm

– “Tiểu Lâm, em không cần giải thích. Anh đều hiểu được. Haha”

Trần Lâm nhìn Trương Bá Quang, cũng đợi hần nói tiếp

– “Bất quá, cho dù tình cảm của anh làm em phức tạp phiền não như vậy, anh vẫn sẽ không giải thích như trước kia. Anh cho rằng chính mình đã biểu đạt tình cảm chân thật nhất của bản thân, có lẽ tình cảm này không dễ dàng được chấp nhận, nhưng đó là chân tình của anh. Điểm này, em hiểu chưa? Tiểu Lâm?”

Trương Bá Quang trịnh trọng nói làm Trần Lâm nhất thời có chút biến hóa, “Ân, em hiểu được. Quang ca, em không.....”. Trần Lâm gật gật đầu, muốn giải thích với Trương Bá Quang, lại bị hần khoát tay ngăn cản

– “Tiểu Lâm, em.... không cần giải thích với anh. Nếu em thực sự hiểu được, thì cũng biết, căn bản em không cần giải thích với anh.... Chuyện này vốn không có gì đúng sai, chỉ là tình cảm của cả hai mà thôi. A~, nếu anh với em là người xa lạ, anh bị cự tuyệt, có lẽ em cần nói một câu ‘thực xin lỗi’ cho phải phép lịch sự; nếu anh với em là bằng hữu bình thường, có lẽ em cũng cần nói một câu ‘thực xin lỗi’ cho hợp quy tắc ứng xử; chính là, quan hệ của chúng ta không thuộc hai loại trên. Đừng quên, tiếng ‘Quang ca’ được em gọi trên 20 năm rồi! “

– “Quan hệ như vậy, em cho rằng anh cần một lời giải thích của em sao? Mà chính em, cũng nhất thiết phải giải thích sao?”

Trương Bá Quang cơ hồ tràn đầy tự tin nhìn Trần Lâm, hần trong lòng có chút chắc hần, hần tin tưởng mình nói những lời này, hần là có thể vẫn hồi quan hệ với Trần Lâm. Dù không đến mức hoàn toàn khôi phục như xưa, nhưng tuyệt đối cũng không làm cho Trần Lâm tránh mặt mình

– “Quang ca, em....”. Trần Lâm dừng một chút, tiếp tục, “Được rồi, nếu anh đã nói vậy, em sẽ thu hồi câu ‘thực xin lỗi’ kia. Bất quá, em cũng nên nói lời xin lỗi vì thái độ trước kia của mình, khi đó em quá cực đoan”. Trần Lâm nói ra lời này lại để lộ chút xấu hổ. Dù sao thời gian trước cậu đối đãi với Trương Bá Quang rất hồ hĩnh lãnh đạm

Nếu Trương Bá Quang đều nói ra tất cả, vậy cũng nói lên việc hần có thể buông đoạn tình cảm kia với mình, nếu chính mình vẫn giữ vững phòng tuyến, giữ nguyên thái độ, đó không phải cố ý làm tổn thương ca ca sao? Ước nguyện ban đầu của mình là hai người có thể trở lại như xưa, hiện tại nếu đương sự đã chủ động biểu hiện ý tứ này, chính mình lại có thể nào tiếp tục lãnh đạm?

Trương Bá Quang nhìn Trần Lâm còn đang không biết đối đãi với mình ra sao, trong lòng tuy bất đắc dĩ, nhưng cũng rõ ràng, mọi việc chỉ có thể từ từ mà đến. Vẫn không thể hi vọng Trần Lâm liền sẽ đối đãi với mình như trước kia đi?

– “Haha, không sao. Vẫn là anh làm em sợ a, haha”. Người hai tay xỏ ở túi quần, như hiểu rõ mà không rõ, cười cười với Trần Lâm, nhìn như hoàn toàn không để tâm

Nhưng Trần Lâm bị Trương Bá Quang cười như vậy, càng có vẻ xấu hổ

– “Quang ca, thật ra anh không cần nói vậy, em....”. Trần Lâm không biết nên nói thế nào, tuy rằng nghe Quang ca nói vậy, quan hệ hai người có vẻ thoải mái hơn một chút, chuyện dù sao cũng đã xảy ra, muốn tránh cũng tránh không được. Cả hai người vẫn còn chút khúc mắc

Trương Bá Quang bất đắc dĩ lắc đầu, bàn tay trong túi do dự nửa ngày vẫn quyết định lấy ra, xoa xoa đầu Trần Lâm, “Tiểu Lâm, hiện tại em đối xử với anh thế nào, cũng không cần để ý cẩn thận rồi á nấy trong lòng như vậy. Không cần, thực sự không cần. Quang ca không nghĩ em yếu đuối như vậy, hai người chúng ta cũng không đáng phải làm thế. Em nhìn em xem, tối nay nói chuyện với anh, không nói xin lỗi thì cũng ập a ập ứng, đây là Trần Lâm anh biết sao?”. Câu cuối cùng, Trương Bá Quang vẫn dùng ngữ khí như khi giáo huấn Trần Lâm trước kia

Trần Lâm nhất thời nghe xong cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, đúng vậy, người này lớn lên cùng mình, xem mình như đệ đệ, Quang ca luôn có thừa yêu thương và chiều cố mình. Thái độ bây giờ của mình không phải là

muốn hai người khôi phục quan hệ như trước sao? Đây tuyệt đối không phải là thái độ mình nên có, chính mình chỉ cần dùng thái độ trước kia đối đãi với Quang ca, tin tưởng mọi việc sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều

Trần Lâm uốn éo đầu, lộ mảng hất tay Trương Bá Quang, hơn nữa còn tặng thêm hấn một cái liếc mắt, “Lại sờ đầu em! Em không phải tiểu hài tử! Hơn nữa, em thế nào lại không phải Trần Lâm mà anh biết.....”

Tuy lời nói và hành động của Trần Lâm đều có ý giận dữ, chính là lại làm Trương Bá Quang cười to, “Hahaha.....”. Bởi vì, đây mới là Trần Lâm mà hấn biết, giận dữ với hấn, phát cáu với hấn, ở trước mặt hấn sẽ biểu lộ tính tình như con nít

Đã lâu mới thấy Trần Lâm như vậy, Trương Bá Quang nhìn thấy trong lòng lại bùng lên mỗi cỗ toan sấp, là hấn thiếu chút nữa đã phá hủy một Trần Lâm như vậy sao? Trần Lâm cười to nhìn Trương Bá Quang có chút trở mặt, trong lòng cũng thỉnh thoảng, bất quá, cảm xúc của Trương Bá Quang hồi phục rất nhanh

– “Biết, biết, sau này sẽ không xoa đầu em nữa”. Trương Bá Quang giờ hai tay liên tục cam đoan

Hai người, đến bây giờ, mặc kệ nội tâm tốt cùng đang nghĩ gì, ít nhất về hòa hảo bên ngoài cũng khôi phục như trước

– “Nói cho anh biết chuyện hiệu sách của em thế nào, em từ chức, ngay cả một chút tin tức cũng không nói cho anh à!”. Trương Bá Quang trêu chọc

Kì thật hấn không phải hoàn toàn không biết, chuyện Trần Lâm mở cửa hiệu là Lí Tiểu Phàm nói cho hấn, hai người cũng thường liên hệ. Có một lần, Lí Tiểu Phàm đi công tác Bắc Kinh, Trần Lâm cũng mời nàng đi ăn cơm. Cho nên Trương Bá Quang từng có ý đồ hỏi thăm tin tức của Trần Lâm qua Lí Tiểu Phàm

Nhưng hấn không thể nói thật tình cảm của mình với Trần Lâm cho Lí Tiểu Phàm biết, cho nên tìm hiểu được những thông tin này cũng rất lao lực. Cuối cùng, chỉ có thể từ bỏ, tính toán lần này nghỉ lễ sẽ qua Trần gia thám thính một chút. Vận khí tốt, có lẽ còn có thể gặp được Trần Lâm

Rất trùng hợp, Trần Lâm lại tìm tới cửa nhà mình. Kì thật, Trương Bá Quang định ngày mai li khai, bởi vì khi hấn đến thăm Trần gia cũng biết cậu không trở về, trong lòng nghĩ Trần Lâm không về thăm nhà trong kì nghỉ này. Mà Trần Lâm lần này về rất gấp, đương nhiên cũng không báo trước cho cha mẹ Trần, tự nhiên, bọn họ cũng sẽ không nói chuyện Trần Lâm về nhà cho Trương Bá Quang

Trần Lâm nghe Trương Bá Quang hỏi, lạnh nhạt cười cười. Trong lòng suy tính một chút, quyết định nói thật với hấn. Giấu diếm, trong tình trạng hiện tại của hai người là thái độ rất không sáng suốt

– “Em ở *** trên Bắc Kinh mở một quán cà phê.... sách đi”. Trần Lâm nói xong chậm rãi đi về trước

Trương Bá Quang ngỡ ngàng đứng lại phía sau, nhìn Trần Lâm đã đi về trước vài bước, hấn vội vàng đuổi theo. Vài bước đã đến bên cạnh cậu, Trương Bá Quang lại phát hiện lời mình muốn hỏi rất khó nói ra. Hấn muốn hỏi Trần Lâm, là em chính mình độc lập mở cửa tiệm sao? Dây phố tắc tắc tắc vàng đó, mặt tiền cửa hàng của em đủ để kinh doanh hai loại hình khác biệt sao? Đồng thời, tiền vốn từ đâu mà có? Vấn đề quan trọng nhất mà mình khó hỏi ra nhất là, hết thấy đều liên quan đến người kia sao?

Không nên trách Trương Bá Quang nghĩ Trần Lâm như vậy, cũng không phải Trương Bá Quang đứng ở góc độ thất bại trong tình cảm mà hỏi đến vấn đề này. Bởi vì so với những hiểu biết của hấn về Trần Lâm, cho dù cha mẹ Trần có trợ giúp vốn cho Trần Lâm cũng không bao giờ đủ để cậu mua một mặt tiền như vậy ở Bắc Kinh; hơn nữa Trần Lâm nhất định sẽ không vay tiền ngân hàng. Như vậy có thể hiểu rõ, là người kia hỗ trợ cậu

Chính là, tính cách Trần Lâm lại thế nào chấp nhận? Như là đột nhiên hiểu ra chuyện gì, Trương Bá Quang trong lòng tự hỏi, nếu Trần Lâm thực sự tiếp nhận rồi, vậy tình cảm của cậu với người kia là gì? Một tình cảm như vậy, mình thực sự còn cơ hội sao? Hoặc là, mình có thể nghĩ cho dù Trần Lâm tiếp nhận rồi, nhưng nhất thời vẫn còn mờ mịt với tình cảm của mình sao? Haha, Trương Bá Quang buồn cười với ý nghĩ của mình. Đó là Trần Lâm à, cậu sao có thể làm những chuyện không có lí trí đâu?

Trương Bá Quang đều có chút hối hận chính mình không hỏi rõ

Trần Lâm dừng bước, bình tĩnh quay sang nhìn Trương Bá Quang, “Quang ca, anh nghĩ gì vậy?”

– “Em thừa nhận, cửa hàng có thể thuận lợi phát triển, người kia không thể không có công. Chính là, tự em cũng không nghĩ rằng có gì không ổn, em có lí do để chấp nhận như vậy. Em không đến mức vì một vài lí do hư vô mà đập đổ tâm ý của anh ấy”. Trần Lâm như giải thích với Trương Bá Quang. Chủ ngữ ‘người kia’ đó, trong lòng hai người đều biết rõ là ai. Hoặc nói, đây là lần đầu tiên Trần Lâm chủ động đề cập đến quan hệ của mình và Tổng Đình Phàm trước mặt Trương Bá Quang

Như hiểu ra câu cuối của mình có chút không ổn, Trần Lâm lại bổ sung một câu, “Đương nhiên, em nói như vậy cũng không phải muốn khoe khoang tình yêu của mình, em chỉ là biểu đạt ý nghĩ của mình thôi”

Trương Bá Quang trong lòng muốn hỏi, vậy sao em có thể đập đổ tâm ý của anh? Chính là, mặc dù hẳn có nghi vấn, có kích động, nghe Trần Lâm nói vậy, cũng biết mình tuyệt đối không thể hỏi ra. Chỉ phải cố gắng áp chế hết thấy nội tâm, bình thản mở miệng: “Quang ca hiểu được, Tiểu Lâm trước giờ làm việc gì cũng có chủ kiến của mình, Quang ca cũng tin Tiểu Lâm có quyết định của mình. Tất nhiên sẽ không nghĩ em khoe khoang với anh, tiểu tử này, nghĩ Quang ca là người nào chứ!”. Tuy thoải mái nói, nhưng hẳn cũng tự biết khi mình nói ra hai chữ ‘khoe khoang’ kia, trong lòng chưa xót đến mức nào

Trần Lâm cười cười không để tâm

Hai người chậm rãi đi về Trần gia, trên đường vừa không cố ý, cũng không kiêng dè đề cập đến tình trạng kinh doanh của cửa hàng Trần Lâm, còn nói thêm một ít tình hình của cậu ở Bắc Kinh. Trương Bá Quang bước vào xã hội, lăn lộn trên thương trường lâu như vậy, nếu ngay cả điểm điều tiết không khí cơ bản bằng lời nói cũng không làm được, như vậy hẳn quả thật đã lăn lộn vô ích! Cho nên cuộc trò chuyện của hai người càng về sau càng vui vẻ. Không thể nói hoàn toàn vui, dù sao mỗi người vẫn còn chút khúc mắc trong lòng

63. Chương 63

Trần Lâm về đến nhà cũng sắp 10 giờ, thời gian không tính là quá muộn. Nhưng với hai người đang ở trong nhà, thời gian như vậy quả thực đã có chút muộn. Nên Trương Bá Quang cũng không vào Trần gia ngồi thêm mà chỉ tiễn Trần Lâm đến hiên nhà, hai người liền tạm biệt

Nhìn Trần Lâm chậm rãi biến mất nơi góc hiên, khuôn mặt tươi cười Trương Bá Quang duy trì một buổi tối rồi cuộc cũng có chút lơ lửng. Không phải không ghen tị, nghe Trần Lâm bình tĩnh nói ra những lời như vậy. Trương Bá Quang đều muốn thật tâm hỏi Trần Lâm một câu, cậu tốt cùng coi trọng người kia ở điểm nào nhất, đáng giá để ủy khuất mình như vậy sao? Đúng vậy, Trương Bá Quang nghĩ, để Trần Lâm nhận sự trợ giúp của người khác, quả thật là họa vô đơn chí, hơn nữa cũng ủy khuất cậu

Bất quá, Trương Bá Quang cũng biết, mình không thể kích động, không thể chất vấn. Bằng không, Trần Lâm về sau sẽ càng lảng tránh mình hơn. Mà lí do lảng tránh của Trần Lâm, khẳng định hoàn toàn là vì mình đã nảy sinh tình cảm đó, nói trắng ra, đúng là đều vì cậu mà mình thậm chí cũng không thể giận sự lạnh nhạt của cậu. Tỷ như, không liên hệ gì trong khoảng thời gian này, không phải là mình chứng rõ nhất sao?

Trần Lâm vào nhà, thấy cha mẹ còn chưa ngủ, hiển nhiên là đợi cậu. Bất đắc dĩ, Trần Lâm liền nói cho hai người một chút về cuộc gặp với Trương Bá Quang mới rồi, tất nhiên, cũng có vài việc không nên nói ra. Ba Trần mẹ Trần nghe con nói không vấn đề gì, cũng bắt đầu tắm rửa nghỉ ngơi

Khi Trần Lâm rửa mặt xong, vào phòng mình, cậu rồi cuộc mới có không gian cho riêng mình. Trong lòng tự dưng thở dài, không lẽ mình và Quang ca muốn trở về như trước cũng khó khăn đến vậy sao? Tối hôm nay hai người nói chuyện không quá thân thiết, điểm này Trần Lâm cảm giác rất rõ a!

Bất quá, Trần Lâm vẫn là muốn trở về như trước kia với Trương Bá Quang, nên cậu mới thẳng thắn không chút giấu diếm, hết thấy nói cho hẳn. Bởi vì đây là điều kiện tiên quyết để họ trở lại như xưa. Điểm này, Trần Lâm thực kiên trì

Nhìn điện thoại trên đầu giường, bàn tay đang lau tóc của cậu dừng một chút, do dự không biết có nên gọi điện thoại cho người kia hay không? Trừ bỏ khi về nhà chỉ gửi một tin nhắn báo đã đến nơi, hẳn, cũng không gọi điện thoại đến

Nói thật, gần đây hai người có chút phân biệt, tuy liên lạc, nhưng đa phần là Tổng Đình Phàm chủ động gọi, mà Trần Lâm tựa hồ không chủ động gọi cho người nọ bao giờ ngoài những tin nhắn ngắn gọn

Trần Lâm còn đang do dự đã nghe di động đổ chuông, tiếng chuông có chút rầu rĩ như bị vật gì đó chặn. Vội vàng buông khăn trong tay, Trần Lâm đến giường tìm di động. Trong lòng còn âm thầm tự trách, vừa mới cởi quần áo đi tắm, cậu vắt điện thoại lên giường mà không để ý

Vắt vớ mới tìm được điện thoại, nhấn nút nhận cuộc gọi, “Uy……..”. Trong giọng nói còn nghe một tia gấp gáp

Quả nhiên là người kia bên đầu dây, không nhanh không chậm đáp lại một câu, “Là anh”

– “Em đang làm gì? Giọng nói lại... gấp gáp như vậy?”. Tổng Đình Phàm tâm lí không quá khẳng định, nên giọng nói cũng có chút không xác định

– “Em biết là anh gọi. Em không làm gì, chỉ là vừa mới tắm rửa xong……..”. Trần Lâm cũng ý thức được về vội vàng của mình dường như có chút xấu hổ. Tuy người bên đầu dây kia không thể thấy, bất quá Trần Lâm cũng tự giận mình một lúc lâu, không phải chỉ nhận điện thoại của hân thôi sao? Cũng chỉ nói chuyện qua điện thoại, thế nhưng còn kích động như vậy!

Tổng Đình Phàm đương nhiên không thể thông qua điện thoại mà hiểu được suy nghĩ trong lòng của Trần Lâm, tự nhiên nói tiếp, “Em thế nào mà mỗi lần anh gọi cho em, em đều vừa mới tắm xong? Trùng hợp thật na~, haha…….”. Cùng với tiếng cười nhẹ cuối cùng kia, Trần Lâm có ngốc cũng nhận ra những mờ ám trong lời nói của hân

– “Anh nói bậy cái gì chứ? Em chuẩn bị ngủ rồi. Không thèm nói với anh nữa”. Trần Lâm miệng nói nhanh nhưng động tác lại chậm, di động bên tai thủy chung cũng không nhìn thấy ý tứ muốn cúp điện thoại

Tổng Đình Phàm nghĩ trong lòng, anh không nói gì sai, chau chau mày từ chối cho ý kiến, cười thêm vài tiếng, liền một vừa hai phải. Trần Lâm da mặt mỏng, hân cũng không phải bây giờ mới biết a! Kế tiếp, Tổng Đình Phàm dặn dò Trần Lâm chú ý thân thể linh tinh vài câu, hơn nữa cường chế cậu nếu về nhà thì nghỉ thêm vài ngày, đừng nóng vội quay về làm việc, sức khỏe mới là điều quan trọng nhất. Hai người nói chuyện thêm vài câu liền cúp điện thoại

Cúp máy xong Trần Lâm mới nhớ mình quên nói chuyện Trương Bá Quang với hân, cậu không hề có ý giấu diếm mà thực sự là đã quên. Buồn cười lắc đầu, Trần Lâm nghĩ, cũng không có gì nhất thiết phải nói đi

Tuy rằng ngoài miệng đồng ý với Tổng Đình Phàm sẽ ở nhà nghỉ ngơi thư thái vài ngày, chính là trong lòng Trần Lâm vẫn sốt ruột chuyện cửa hàng, ngày 6 liền quyết định trở lại. Ba mẹ Trần tự nhiên cũng không cố giữ con ở lại, dù sao con trai cũng đã ở nhà với mình ba ngày, hiện tại nếu con bận việc, họ hiển nhiên sẽ để con đi

Mẹ Trần gói cho con vài món đặc sản, một bên hỏi đầu đầu, “Con trai, ở thật đúng là, nếu vội trở về như vậy thì hai ngày trước Bá Quang đi sao con không cùng đi với nó a! Nó còn có thể lái xe đưa con đi, cũng tiện hơn! Thoải mái hơn ngồi xe đồ, con còn có thể vừa đi vừa ăn chút đồ vặt, thế mà con không đi! Có phải hay không có...”

Mẹ Trần chưa nói xong đã bị Trần Lâm đánh gãy, cậu biết mẹ Trần muốn hỏi cậu, có phải hay không có bạn gái a? Vấn đề này, từ Tết khi mình mang theo vài khối tô bính cho bọn Tổng Đình Phàm, mẹ Trần mỗi khi nhớ đến lại hỏi một lần, hỏi đến Trần Lâm cũng chống đỡ không được. Trong lòng rất buồn bực, mẹ Trần chưa bao giờ thôi lo lắng chuyện bạn gái của mình, bây giờ cũng vậy, làm sao đây a

– “Mẹ, không phải bạn gái, chỉ là cho đồng nghiệp mà thôi”. Trần Lâm không biết mẹ còn nói bao nhiêu lần nữa

Rồi sau đó tiếp tục mở miệng, “Quang ca còn có công việc của mình, lần này anh ấy cũng không về Bắc Kinh, có thể là đi Thiên Tân nên mới vội vã vậy. Mà con vừa mới về, làm sao lại vội vã đi ngay chỉ vì ngồi xe tiện hơn a. Mẹ, chẳng lẽ mẹ không muốn con ở nhà lâu hơn vài ngày sao?”

Lời của Trần Lâm là thật, buổi sáng ngày 4, Trương Bá Quang đã qua nhà họ chào tạm biệt, thuận tiện cũng nói với Trần Lâm mình phải về lo công việc. Kỳ thật Trương Bá Quang cũng tính toán sẽ đưa Trần

Lâm về Bắc Kinh, chính là hắn cũng biết điều mà không nói gì, Trần Lâm tự nhiên cũng không đề cập đến, chỉ nói ngày 6 mình mới về. Nếu có dịp, Quang ca hãy ghé vào cửa hàng của mình uống chén trà, Trương Bá Quang gật đầu đáp ứng

Vì thế, cuộc gặp mặt trong lễ quốc khánh của hai người cũng như một chấm tròn trên bức tranh—khẳng định hai người sau này sẽ liên lạc với nhau, nhưng tình trạng như thế nào thì không ai biết được

Trần Lâm trở về Bắc Kinh, là Lưu Dụ đi đón. Lưu Dụ nói Tổng Đình Phàm và Mục Kiệt phải tham dự một cuộc họp, mà hắn lại rất rảnh rỗi nên được phân công nghênh đón Trần Lâm trở về

Trần Lâm nghe Lưu Dụ nói buồn cười như vậy, nhất thời cười to. Nhưng trong lòng cậu lại nghĩ, vẫn là phiền đến người ta rồi. Kì thật cậu có thể tự về nhà, cậu cũng không phải mới đến Bắc Kinh lần đầu. Nhưng khi nhận tin cho Tổng Đình Phàm nói mình đã trở lại, người kia nói không đến đón cậu được, còn bảo cậu đứng đợi ở nhà ga, không được chạy loạn

Trần Lâm không muốn làm phật ý hắn, tự nhiên cũng đồng ý. Chính là khi nhìn thấy Lưu Dụ, cậu chỉ biết Tổng Đình Phàm nhất định đang rất bận, bằng không sẽ không bảo Lưu Dụ đến đây. Xem ra chính mình dù nhiều hay ít cũng đã làm phiền bọn họ rồi

— “Lưu Dụ, làm phiền anh rồi”

Lưu Dụ nghe Trần Lâm khách khí, thừa dịp lái xe rảnh rỗi mà liếc cậu một cái, “Trần Lâm, cậu a, như thế nào đã lâu như vậy vẫn còn khách khí đến thế! Cậu nhìn Tổng Đình Phàm đi, cậu ấy nghĩ tôi đi đón cậu là chuyện đương nhiên, không khi nào khách khí như vậy! Cậu ấy không khách khí, tất nhiên cậu cũng không cần làm vậy a!”

Trần Lâm gật gù đầu cười cười, xem như cam chịu lời nói của hắn. Kì thật quen biết lâu như vậy, Trần Lâm và Mục Kiệt Lưu Dụ đã rất thân thiết, quả thật, có nhiều chuyện nếu nói cảm ơn hay tạ lỗi đều có vẻ có chút xa lạ. Nhưng tính cách Trần Lâm là vậy, vừa rồi cậu thốt ra câu ‘làm phiền anh rồi’ kia cũng chỉ là nói vậy thôi chứ không có ý tứ nào khác

Đột nhiên, Lưu Dụ mờ ám nhìn Trần Lâm, “Có phải cậu thất vọng khi thấy tôi tới đón không? Nếu là cậu ấy, cậu sẽ không khách khí như vậy đi?”

Trần Lâm nghe Lưu Dụ hỏi như vậy, mày không tự nhiên nhướng lên, khóe miệng đều lộ ra nụ cười không rõ ý tứ, cậu tự nhiên tùy ý như vậy trả lời, “Đương nhiên thất vọng. Bất quá nếu đổi lại là Mục Kiệt, tôi sẽ không khách khí”. Ngụ ý, chỉ có Lưu Dụ anh tôi mới khách khí, xa lạ như vậy!

Lưu Dụ bị Trần Lâm nói như vậy, trong não toàn bụi. Hắn thế nào lại mau quên vậy? Mỗi lần gặp Trần Lâm mình đều đặc biệt bị khi dễ khi dễ, chính là chính mình có lần nào thành công không? Trong lòng cảm khái, Trần Lâm và Tổng Đình Phàm rốt cuộc là vật họp theo loài a!

Trần Lâm buồn cười nhìn Lưu Dụ vờ chuyện tâm lái xe, Lưu Dụ này, lần nào cũng muốn chê cười mình! Trần Lâm cậu cũng không phải ngốc tử, như thế nào lại để hắn thành công được. Hiện tại nhìn Lưu Dụ đang bắt đầu chuyển sang đề tài mới, nói chuyện vẫn rôm rả như vậy, tươi cười vẫn thành ý như vậy, Trần Lâm có chút hiểu được vì sao Tổng Đình Phàm luôn thích khi dễ hắn. Haha

Lưu Dụ không đưa Trần Lâm về nhà, cũng không đưa mà cậu đến cửa hàng, mà là đưa cậu đi ăn cơm trưa. Đây là nơi Tổng Đình Phàm đã đặt chỗ trước. Hơn nữa, hôm nay còn có một vị lão bằng hữu đến Bắc Kinh, vừa lúc để Trần Lâm gặp mặt đi. Đây cũng là ý tứ của Tổng Đình Phàm

64. Chương 64: Chương 64

Khi hai người Lưu Dụ đến, bọn Tổng Đình Phàm đã đến rồi

Trần Lâm nhìn thấy nam nhân ngồi bên cạnh Mục Kiệt, rất ít nam nhân có thể ở trước mặt bọn Tổng Đình Phàm mà tự nhiên không phép tắc, thực trùng hợp, nam nhân này là một trong số đó. Đối với hắn, Trần Lâm cũng có ấn tượng, nếu không lầm thì hắn là Nghiêm Tử Vĩ, ông chủ của quán bar ‘Đại Lí’ kia

– “Tôi nghĩ, có lẽ tôi cần giới thiệu lại một chút?”. Nghiêm Tử Vĩ nhìn Trần Lâm, vươn tay ra, đẩy mắt mỉm cười

Trần Lâm cũng cười lắc lắc đầu, vươn tay đến, “Không cần, tôi nhớ rõ anh, Nghiêm Tử Vĩ”

Nghe Trần Lâm chuẩn xác nói tên mình, Nghiêm Tử Vĩ có chút bất ngờ nhìn cậu, lại nhìn ba người kia. Nói thật, hẳn không ngờ Trần Lâm còn nhớ mình. Bởi vì lần trước tại quán bar của mình, hẳn có gặp qua Trần Lâm một lần, mà Trần Lâm lúc đó cũng gần như chỉ nhìn sơ qua hẳn, sau đó liền cùng Tống Đình Phàm li khai. Hẳn, vốn nghĩ Trần Lâm sẽ không nhớ rõ mình. Hoặc ít nhất là không nhớ rõ tên mình

– “Được rồi, được rồi, mọi người ngồi xuống nói chuyện đi, vừa ăn vừa nói chuyện”. Mục Kiệt tiếp lời

Vừa bắt đầu ăn cơm, Trần Lâm không thể không thừa nhận, bằng hữu của Tống Đình Phàm luôn có nét độc đáo riêng của mỗi người. Nghiêm Tử Vĩ này, có tính cách hào sảng vui đùa của Lưu Dụ, có hương vị giáo hoạt hồ li của Mục Kiệt, ngẫu nhiên còn có một ít trầm mặc của Tống Đình Phàm. Trần Lâm hiếu kì, một người đã trải qua bao nhiêu biến cố mới có được tính cách biến hóa không ngừng như vậy? Tính cách này liên quan đến quán bar ‘Đội WY’ của hẳn sao? Hay tên quán bar chỉ là vô tình mà đặt? Nếu như cố ý, rõ ràng đó là một ý tứ rất kiên định, nhưng cũng có phần hơi ngông nghênh

Ăn trưa xong, Tống Đình Phàm đưa Trần Lâm về cửa tiệm xem xét một chút tình hình, sau đó liền mang thẳng cậu về nhà, buộc cậu hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai mới bắt đầu công việc. Trần Lâm không lay chuyển được Tống Đình Phàm đành phải làm theo. Mà Mục Kiệt Lưu Dụ, Nghiêm Tử Vĩ cũng bận rộn chuyện của mình

Buổi tối khi Tống Đình Phàm trở về, Trần Lâm còn chưa nói gì, hẳn đã nói, “Em có chút quan tâm tới Tử Vĩ a”

Trần Lâm cười cười, gật đầu thừa nhận. Cậu có thể hiểu Tống Đình Phàm chỉ đang luận sự chứ không có ý tứ nào khác. Tỷ như, ghen!

Trần Lâm vào bếp pha cho Tống Đình Phàm tách trà, bày tô bánh mang từ nhà ra, hết thấy chuẩn bị sắp xếp muốn lấy lòng hẳn, như tận tâm hầu hạ Tống Đình Phàm

Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm chuẩn bị hết thấy, tư thế đang muốn nghe mình nói, trong lòng thực sự dở khóc dở cười. Người này, thế nào lại đột nhiên tò mò. Cậu ấy muốn mình cùng cậu ấy kể chuyện xưa sao? Còn bày đồ ăn vặt để nhâm nhi?

Trần Lâm ngồi bên cạnh Tống Đình Phàm, hai mắt ngập tràn mong chờ nhìn hẳn, cũng chủ động cầm một khối tô bánh đưa Tống Đình Phàm, không biết là mong hẳn ăn tô bánh nhanh một chút, hay là nói nhanh một chút

Tống Đình Phàm cắn một ngúm tô bánh Trần Lâm đưa, vị ngọt tan trong miệng, thật giòn mà không ngấy, thơm mà không chán, phi thường ngon miệng. Đúng là loại tô bánh trước kia Trần Lâm đưa mình, nhưng bề ngoài tựa như không quá giống nhau, cho nên mình mới không nhận ra. Lơ đãng chọn mi, Tống Đình Phàm nhìn cậu, “Hôm nay em cũng cho bọn họ cái này?”

Hôm nay ăn trưa với bọn họ xong, Trần Lâm liền mang vài hộp tô bánh ở nhà ra tặng Mục Kiệt Lưu Dụ mỗi người hai hộp, bởi vì cậu phát hiện hai người kia tựa hồ cũng rất thích món này. Lần này cậu chuẩn bị riêng cho bọn họ mỗi người một phần, hơn nữa còn đến tận cơ sở sản xuất đặt hàng. Dù sao như vậy mới tỏ rõ được thành ý đi. Cho nên Tống Đình Phàm cũng không nhận ra đây là tô bánh mình từng được nếm qua

Tuy rằng cậu không biết Nghiêm Tử Vĩ cũng có mặt, chính là cậu cũng chỉ cần biếu hẳn hai hộp vốn định mang cho Tống Đình Phàm là được, cũng lắm thì Đình Phàm ăn ít lại, haha

– “Đúng vậy, lần trước em phát hiện mọi người đều thích ăn loại này, nên mới mang ổi người một chút. Mau nói chuyện Tử Vĩ cho em nghe đi”

Vừa mới chỉ ăn một bữa cơm, Trần Lâm đã gọi thẳng tên Tử Vĩ, quan hệ rất tốt a!

Trần Lâm tò mò như thế, hoặc nói là nhiều chuyện như thế, Tống Đình Phàm thực sự nhìn bằng cặp mắt khác xưa na!

– “Muốn anh nói gì?”. Như cố ý không hiểu lời cậu nói

– “Anh!”. Trần Lâm nghĩ một mạch, anh không nói, em cũng không thêm hỏi! Chính là cuối cùng lại có chút tò mò, có chút kiểm chế không được, phải hòa hoãn, “Anh nói chuyện tên quán bar của anh ta đi. Em rất muốn biết, WY là một người sao?”

Bám riết không tha như thế, Tống Đình Phàm chỉ có thể than thầm, xem ra người thường ngày không chút hiếu kì, một khi đã hiếu kì, kiểu gì cũng phải thỏa mãn a! Húng hắng giọng, Tống Đình Phàm nói

– “Ngô Vũ”

– “A?”. Trần Lâm khó hiểu

– “Hai chữ kia là tên viết tắt của Ngô Vũ, quán bar kia cũng là của Ngô Vũ”

– “Vậy Ngô Vũ.... là người Tử Vĩ đợi sao?”. Trần Lâm trong lòng nghĩ, Nghiêm Tử Vĩ này cùng Ngô Vũ tựa hồ có chút khúc mắc

Tống Đình Phàm gật đầu, “Đúng vậy”

– “Vậy người kia đâu? Thế nào lại giao quán bar lại cho Tử Vĩ?”

– “Có lẽ là áy náy đi”. Trần Lâm hỏi Tống Đình Phàm một câu, hần chỉ trả lời nửa câu làm Trần Lâm có chút buồn rầu. Hần thế nào lại không trả lời hết câu hỏi?

– “Tại sao lại áy náy? Bọn họ....”. Trần Lâm có chút lớn mật muốn hỏi, bọn họ cũng có quan hệ giống chúng ta sao? Chính là cậu nghĩ hỏi như vậy cũng không ổn lắm, vì thế đang nói thì ngừng lại

Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm chằm chằm, thầm nghĩ cậu ấy khi nào lại nhảy cảm với chuyện tình cảm như vậy? Xoay xoay người chuyển tư thế, một động tác liền gối đầu lên đùi Trần Lâm

Chậm rãi mở miệng, “Ngô Vũ có một chị gái tên Ngô Thanh, đã... qua đời, mai là ngày giỗ của nàng”. Hai người hiển nhiên trước giờ chưa nói những chuyện nặng nề như vậy, không khí không khỏi có chút ngưng trọng. Trần Lâm giữ chặt vai Tống Đình Phàm, đợi hần nói tiếp

– “Chuyện sau đó cũng như khuôn sáo cũ, Ngô Vũ yêu Tử Vĩ, mà Tử Vĩ lại yêu chị cậu ta, trong một tai nạn xe cộ, Ngô Thanh vì cứu Ngô Vũ mà..... qua đời. Sau đó Ngô Vũ có lẽ dần vật tội trách mình, giao quán bar lại cho Tử Vĩ, không biết bỏ đi đâu”

Ngữ khí Tống Đình Phàm nhẹ nhàng chậm rãi, hai câu đã nói rõ chuyện tình, nhưng Trần Lâm biết rõ, sự việc không chỉ đơn giản như lời hần nói đi? Riêng việc hai chị em cùng thích một người đã là chuyện bất khả tư nghị rồi. Cuối cùng chị vì cứu em mà mất đi sao? Trần Lâm cảm giác, quanh mình và Tống Đình Phàm cũng nổi lên một cỗ không gian sâu ảo

Trần Lâm không hỏi nữa, cậu thật không ngờ mình chỉ một lần hiếu kì lại gặp chuyện bi thương bất đắc dĩ như vậy. Tay đang đặt ở vai Tống Đình Phàm bị hần nắm lấy, hai người thông minh sắc sảo đều không lên tiếng. Nhất thời, cả bên trong, cũng bình đạm như thủy

Nhưng đại khái hai người cùng chung suy nghĩ. Bọn họ, hai người gặp nhau, hiểu nhau, gần nhau, còn hạnh phúc hơn người khác gấp trăm ngàn lần

Ngày vẫn bình lặng như nước trôi qua lên đá, có người theo thời gian mất đi chút này, có lại lại đạt được chút kia

Nhìn không khí đã vào đông nhưng vẫn còn ấm áp, tâm tình Trần Lâm rất tốt. Hiện tại, việc cậu ưa thích nhất là làm bạn với sách. Hơn nữa nhờ việc ‘làm bạn’ này mà quen biết thêm một đám ‘đội hữu’, đương nhiên, đội hữu này cũng là khách quen trong quán cậu. Tuy rằng đa phần nguồn thu nhập của hiệu sách là từ khách quen, nhưng số lượng cũng vượt qua kì vọng của Trần Lâm rất nhiều

Bởi vì hiệu sách của Trần Lâm, ngoài việc sách luôn thay đổi mới mẻ nhiều chủng loại, hơn nữa bài trí rất đẹp, thoải mái hợp lòng người, tự nhiên cũng hấp dẫn không ít khách. Chính là trong mùa đông rét mướt, người ta có thể tìm được nơi dừng chân thích hợp thì tâm tình cũng thoải mái không ít

Đúng vậy, hiện tại là mùa đông. Một năm, Trần Lâm và Tống Đình Phàm đã cùng nhau vượt qua ngày sinh Khổng Tử, tết Nguyên Đán. Tuy rằng quan niệm ngày lễ của hai người cũng không quá rõ ràng, nhưng là không khí quanh người đều toát lên hơi thở lễ hội. Hai người muốn bỏ qua cũng không được. Thấu hiểu nhau là vấn đề quan trọng nhất, vì một khi đã chung sống, hai người tất nhiên phải thích ứng và điều tiết tính cách của nhau

Vì thế, Trần Lâm rất tự đắc, hiện tại sống chung với Tống Đình Phàm, cậu cơ hồ đều bộc lộ tâm tình của mình, ít giấu diếm chuyện gì. Cho dù có vài việc không tiện nói ra, với Trần Lâm mà nói, cũng không phải là chuyện nhất thiết phải nói cho Tống Đình Phàm. Tỷ như, Trương Bá Quang

Trần Lâm không biết nếu bây giờ mời Trương Bá Quang ghé lại tiệm trà của mình hàn huyên có khách khí hay không, bởi vì hai người từ sau lễ Quốc Khánh cũng chỉ liên lạc với nhau một cuộc điện thoại chứ không gặp qua. Trần Lâm đôi khi nhớ đến quan hệ hiện tại của mình và Trương Bá Quang, lại bất đắc dĩ khổ sở. Nhưng dù sao cũng không tiện để nói với Tống Đình Phàm. Vì như thế, những khó khăn trong cuộc sống của mình lại làm hẩn phức tạp

Hiện tại, chuyện trong cửa hàng mặc dù bận rộn, nhưng cũng chỉ là bên tiệm trà, còn hiệu sách muộn nhất cũng đóng cửa lúc 6h30. Bởi vì tiệm trà có một viên quản lý rất tận tụy, không cần Trần Lâm bận tâm. Nên sau khi đóng cửa hiệu sách, cậu đều đi thẳng về nhà. Mà Tống Đình Phàm vẫn đang kiên quyết không... xuất hiện bên các bàn rượu xã giao, đương nhiên hẩn cũng tin tưởng Mục Kiệt Lưu Dự sẽ xử lý tốt việc này, nên mỗi ngày cũng đúng giờ tan tầm về nhà. Trên cơ bản cũng vừa kịp giờ Trần Lâm đóng cửa, đôi khi hẩn còn về sớm hơn cậu

Vấn đề ăn uống của hai người, đại đa số bữa trưa sẽ cùng nhau ăn ở ngoài, nhưng điểm tâm và cơm chiều nhất định phải ăn ở nhà. Điểm tâm đơn giản, đôi khi Trần Lâm làm, đôi khi Tống Đình Phàm làm. Mà bữa tối, tuy không cầu đầy đủ dinh dưỡng như bữa trưa, nhưng dù sao cũng là một bữa cơm trong ngày, trên cơ bản Tống Đình Phàm sẽ nấu. Cùng Trần Lâm sinh sống một thời gian, Tống Đình Phàm hoàn toàn hiểu cậu thật chỉ biết 'nấu cơm', không biết 'xào rau'! Mà loại cơm sở trường của cậu cũng chỉ là cơm điện cậu không thích ăn!

Tống Đình Phàm thậm chí còn hoài nghi, người không thích ăn còn nấu cơm điện ngon như vậy? Trần Lâm rất hợp lý hợp tình trả lời, ba Trần chỉ duy nhất không biết nấu cơm điện, đây coi như hai cha con bù trừ cho nhau! Tổng hợp tài nghệ nấu ăn của hai cha con là mẹ Trần!

Tống Đình Phàm nghe xong không nói gì, nhưng mồ hôi đổ từng trận

Cúi đầu nhìn màn hình máy tính trong quầy tính tiền, Trần Lâm không biết có một người đang đứng trước quầy. Cậu luôn có thói quen lên mạng, hiện tại vẫn là một trong những người đứng đầu diễn đàn Trúc Hoa. Trước kia là giúp quảng bá cửa hiệu mắt kính, bây giờ là quảng bá cho cửa hiệu của mình. Bởi vì Trần Lâm có một vị thế nhất định ở diễn đàn Trúc Hoa, cũng tự nhiên thu hút rất nhiều thành viên ghé thăm, việc này cũng làm cậu thật cao hứng. Cao hứng vì tín nhiệm của mọi người, cũng cao hứng vì cửa tiệm của mình được quảng bá rộng rãi

– “Chàng trai trẻ, có hứng thú dùng bữa trà chiều với ta không?”

65. Chương 65: Chương 65

Thanh âm này, tuy chủ nhân đã cố gắng kìm lại khẩu khí, nhưng cẩn thận lắng nghe sẽ hiểu đây là giọng nói của một người thường xuyên ra lệnh, điều binh khiển tướng, Trần Lâm kinh ngạc ngẩng đầu

Một ý niệm sâu xa thoáng hiện lên, xem ra, mình đoán không sai!

Chậm rãi nhìn người kia, gật gật đầu. Trần Lâm đồng ý. Cậu đơn giản phân phó vài việc cho hai nhân viên trong cửa hiệu, sau đó liền theo người đối diện ra ngoài. Nhìn chiếc xe có rèm che đậu trước cửa, Trần Lâm không chú ý rõ, nhưng thật ra có thể thấy bản số xe bắt đầu bằng ET. Ở Bắc Kinh, có bao nhiêu người có thể lái xe biển số ET?! Đồng tử đột nhiên dao động tới lui, nói không cả kinh là nói dối. Chính là cho dù có giật mình, Trần Lâm cũng không biểu hiện ra ngoài mặt. Thái độ thản nhiên, làm cho người bên cạnh

không khỏi ghé mắt nhìn *cái bản số cũng giống như ở , bản trắng là dân thường, bản xanh là xe nhà nước, bản đỏ là xe của bộ quân sự XD*

Hai người vào một quán trà cổ kính. Trần Lâm kéo ghế cho người kia, vì người ngồi trước mắt, cậu không phải bởi nịnh nọt xu nịnh, không phải bởi sợ hãi nịnh bợ, đơn giản ông là— cha của Tổng Đình Phàm, là trưởng bối của mình

Khi hai người ngồi xuống, Trần Lâm không chút sợ hãi nhìn thẳng lão nhân, bốn mắt nhìn nhau, Trần Lâm bằng phẳng lạnh nhạt, nhưng tám lưng cứng còng vẫn hiện lên những lo lắng trong cậu

Cậu đánh giá người đối diện, mà người đối diện này cũng đang đánh giá cậu. Có lẽ không thể nói đang đánh giá cậu, thành thật mà nói, khi cửa hiệu của mình khai trương được một tháng, vị lão nhân này đã thành khách quen trong tiệm, có thể khi đó ông đã liền đánh giá mình

Nói đánh giá có lẽ quá nặng nề và không thích hợp, nhưng lão nhân này, quả thật mỗi tuần đều đến cửa tiệm của cậu vào hai chiều, gọi một bình bích loa xuân, đi vào phía sau đọc sách. Đôi khi đọc sách của cửa hiệu, đôi khi là sách ông mang theo. Mấy tháng nay ông đều đặn như thế

Lần đầu tiên nhìn thấy ông, Trần Lâm khiếp sợ đến không nói nên lời. Quá giống, người này quá giống Tổng Đình Phàm. Trần Lâm thậm chí còn nghĩ đây là hình ảnh của Tổng Đình Phàm khi về già. Do đó cậu nhớ rõ, lúc ấy mình đã thất thố và lo lắng thế nào, chính là vị lão nhân này không hề chú ý đến cậu, chỉ đọc sách, sau đó gọi một bình trà rồi đi vào nơi đọc sách, ngăn ngor một chút đã đến giữa trưa

Trần Lâm nghĩ trong lòng, có lẽ ông là cha của Tổng Đình Phàm; có lẽ, ông chỉ ngẫu nhiên đến cửa tiệm của mình; có lẽ.... Trần Lâm không muốn nghĩ thêm nữa. Bởi vì lão nhân đã đến vài tháng liền dường như không có ý tứ phải nói chuyện với cậu, mỗi lần đều ngồi khoảng 2-3 giờ đồng hồ. Đến giờ, buông sách, đến quầy thu tiền, thanh toán chạy lấy người

Để ý hành động của lão nhân, Trần Lâm do dự không biết có nên chào ông một tiếng hay không, chính là, đến giờ cậu vẫn chưa làm vậy. Trần Lâm sợ mình ‘giấu đầu lòi đuôi’, cũng sợ mình làm vậy sẽ lộ mảng. Bởi vậy, Trần Lâm thường tránh mặt không tiếp xúc ông. Tất nhiên, Trần Lâm cũng do dự không biết mình có nên nói với Tổng Đình Phàm hay không. Bởi vì Trần Lâm căn bản còn không chắc chắn về những hồ nghi của mình

Bất quá, mặc kệ quá trình như thế nào, vị lão nhân này cũng là một trong những lo lắng của Trần Lâm về những vấn đề phức tạp trong mấy tháng nay

Tuy nói là phức tạp, nhưng cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến cậu. Bởi vì lão nhân từ đầu đã không có ý phá vỡ thế cân bằng của quan hệ này, nếu mình quá so đo tính toán, như thế sẽ làm mọi việc ngày càng rối rắm hơn. Lui từng bước, Trần Lâm nghĩ, vậy thuận theo tự nhiên đi. Nghĩ thông suốt, Trần Lâm buông những lo lắng xuống, đối đãi với lão nhân như vị khách bình thường, không chút thiên vị nào, tự nhiên mà khéo

Nhưng hôm nay, lão nhân tựa hồ muốn phá hủy thế cân bằng

– “Trần Lâm, 26 tuổi, tốt nghiệp đại học T, gia đình ở thành *, từng có hai năm làm việc bên ngoài. Bây giờ tự kinh doanh một nhà sách kiêm quán trà”. Lão nhân nhấm một ngụm trà, xem như thông gióng, tràn ngập tinh quang, hai mắt không rõ ý tứ nhìn cậu, lại hỏi tiếp, “Ta nói có sai chỗ nào không?”

Trần Lâm không bắt ngờ khi lão nhân biết rõ, với thân phận của ông, Trần Lâm tự hiểu ông muốn biết những việc này cũng không có gì khó khăn

Đợi một lát, môi Trần Lâm mới hé mở, nói lời đầu tiên của buổi gặp mặt, “Ngài hi vọng con sẽ xưng hô như thế nào? Hoặc là.... ngài không cần con xưng hô?”. Ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, hoàn toàn là tôn kính

Chỉ thấy lão nhân đối diện đột nhiên ngây ngẩn cả người, ánh mắt sắc bén vẫn nhìn Trần Lâm, nhưng nếu tìm tòi kĩ lưỡng, ánh mắt ấy còn có một tia tán thưởng

Buông tách trà trong tay, khuôn mặt lão nhân dịu đi không ít, ít nhất cũng không nghiêm túc như lúc mới vào, không khí giữa hai người cũng không căng thẳng như ban đầu

– “Gọi ta một tiếng ‘Tống bá bá’ đi”. Lão nhân không hỏi lại Trần Lâm, cũng không để Trần Lâm gọi mình bằng tên khác. Một tiếng ‘Tống bá bá’ kéo gần quan hệ của hai người, hòa tan những khoảng cách

Trần Lâm cười, thoải mái không chút câu nệ gọi một tiếng, “Tống bá bá”

Trần Lâm hỏi như vậy, sợ dĩ vì muốn xem đến tột cùng lão nhân có thái độ gì. Từ trước đến giờ, Trần Lâm kì thật vẫn bị động, cậu không biết suy nghĩ của lão nhân, chính là người trước mắt cũng đã quan sát mình được vài tháng. Cậu tuy không quá để tâm, nhưng những lời đầu tiên lão nhân nói ra lại là lí lịch cá nhân của mình, Trần Lâm lơ mơ hiểu, lão nhân sợ dĩ nói ra những điều này không phải vì muốn mình thất thố sao? Nếu mình ứng phó không tốt với đòn phủ đầu này, Trần Lâm biết rõ sau này bọn họ sẽ rất khó nói chuyện với nhau được nữa

Mà một câu ‘Tống bá bá’ của lão nhân cũng đủ để Trần Lâm biết bọn họ có thể tiếp tục nói chuyện

Nghe lời xưng hô này, cha Tống Đình Phàm rất vừa lòng, vừa lòng với tốc độ phản ứng rất nhanh của Trần Lâm, vừa lòng với thái độ tự nhiên hào sảng của Trần Lâm, vừa lòng vì Trần Lâm tiến lùi thỏa đáng!

Lão nhân không nói gì, Trần Lâm cũng chỉ có thể tự mở lời, điểm lễ phép ấy Trần Lâm hiểu rõ

– “Ngài hôm nay nguyện ý tìm con uống trà, là vì chuyện của Đình Phàm sao?”. Không nên trách Trần Lâm sơ sài, bởi vì người trước mắt chắc chắn đã biết hết thấy, hơn nữa đã suy nghĩ rất nhiều mới quyết định ngồi xuống đàm chuyện với cậu. Điểm này, Trần Lâm rất chắc chắn

Tống lão đầu nhí gật gật đầu, chậm rãi mở miệng, lại tăng thêm ngữ khí, “Nó cũng không nói về cậu với ta. Lần gần nhất là khi nó trở về từ năm ngoái, trong thư phòng của ta, nó.... còn nói với ta một câu, nó đã có người của mình, sau đó suốt đêm li khai Bắc Kinh”

Lời này của lão nhân làm Trần Lâm vô tình nhớ đến đêm tuyết năm ngoái, Tống Đình Phàm phong trần mệt mỏi, một thân đầy tuyết đứng trước hiệu kính của mình. Cũng chính đêm đó, hai người xem như khẳng định mối quan hệ với nhau. Tựa hồ như nhớ đến điều gì, mặt Trần Lâm bắt đầu nóng lên

Như muốn lãng tránh độ ấm ấy, Trần Lâm nhìn như thản nhiên hoạt động thân thể một chút, hơn nữa còn bưng tách trà đã hơi nguội của mình nhấp một ngụm. Sau đó chậm rãi đợi lão nhân nói tiếp. Trần Lâm không hiểu rốt cuộc lão nhân muốn biểu đạt điều gì, mơ mơ hồ hồ có thể đoán ra, nhưng thái độ của lão nhân làm cậu rất khó hiểu

Trần Lâm có thể hiểu, bậc làm ẹ không bao giờ đồng ý để con trai mình chung sống cùng một nam nhân. Cho nên, thái độ của lão nhân hẳn là phải mãnh liệt ngăn cản không ỉn và Tống Đình Phàm yêu nhau mới phải?..... Chính là, thực rõ ràng, lão nhân trước mặt lại không có thái độ ấy. Ngược lại, thái độ của ông, cơ hồ có thể được xem là hòa ái dễ gần, hòa hợp thân thiết đến cực điểm

Lão nhân chăm chú nhìn Trần Lâm trong chốc lát, “Có lẽ cậu không biết, quyết định của Đình Phàm, cho dù ta là cha nó cũng không can thiệp được...”. Lão nhân vô tình lộ ra một tia bất đắc dĩ, nhưng cũng có tự hào. Tự hào vì tính cách này của con là điều ông kì vọng, do gia cảnh huấn luyện mà có; bất đắc dĩ vì không ngờ tính cách ấy cũng có ngày phản phệ lại mình, thế nên mình không cách nào can thiệp được

Lão nhân kì vọng Tống Đình Phàm có tính cách như vậy, vì muốn hắn quyết đoán sát phạt, nét quyết đoán ấy là điều bắt buộc phải có trong một gia đình xuất thân quân nhân như hắn. Từ nhỏ, lão nhân không để Tống Đình Phàm dựa vào mình bất kì điều gì, hết thấy đều do hắn tự nỗ lực, mỗi một quyết định, cân nhắc lợi hại đều tự hắn phán đoán, không người chỉ dẫn, cũng không có người dọn đường trước cho hắn. Tất cả đều dựa vào bản thân! Yêu cầu này làm Tống Đình Phàm mỗi khi quyết định việc gì tuyệt đối luôn suy nghĩ kĩ, cẩn thận chu toàn; bằng không hắn sẽ tự gánh lấy hậu quả

Cho nên, hiện tại một khi Tống Đình Phàm quyết định chuyện gì, cũng không ai có thể thay đổi

Điểm này, lão nhân biết rõ

Bởi vậy, ông lùi hai bước để tiến ba bước, trực tiếp gặp Trần Lâm

– “Vậy.... ngài hi vọng con sẽ làm gì?”. Trần Lâm hạ mắt, tay đang bưng tách trà nghe được câu ‘ta cũng can thiệp không được’ của lão nhân liền căng thẳng

66. Chương 66

Mắt lão nhân liền hiện lên một mặt tán thưởng. Ông biết, thanh niên trước mắt này, tuy thực sự trẻ tuổi nhưng rất hiểu chuyện, chuyện gì cũng nhìn thật kĩ, hiểu thật sâu. Chính mình chỉ nói với cậu ta vài câu, cậu đã hoàn toàn có thể nắm được ý tứ mình muốn biểu đạt

Lão nhân không phải không hài lòng gật đầu với Trần Lâm, “Cậu thực thông minh, hẳn là biết lựa chọn nào là tốt nhất cho cả hai”

Lão nhân thần nhiên ám chỉ không chỉ một câu, làm trái tim vừa bình tĩnh của Trần Lâm lại co rút nhanh, cơ hồ không có một chút lực chống đỡ nào

Đúng vậy, cậu cũng nghĩ đến ý tứ của lão nhân, không phải cậu không lường được kết quả, mà là, cậu bị lão nhân hòa ái dễ gần khi mới vào cấp một cú sốc. Một câu ‘Tổng bá bá’ làm cậu dấy lên hi vọng. Chính là hiện tại nghĩ đến, câu ‘Tổng bá bá’ kia không phải có ý cự tuyệt sao? Hơn nữa, chính mình là người xưng hô ba chữ đó, thật sự đâm lao thì phải theo lao a!

Nên ứng đối thế nào? Lão nhân không tùy tiện cự tuyệt mình, cũng không khấn trương nói với mình, thần sắc nghiêm nghị, ngược lại, thái độ lại thân tình như vậy! Đối mặt với lão nhân cường thế như vậy, chính mình có thể giận dữ vỗ bàn đứng lên rống lớn câu ‘con sẽ không rời xa anh ấy!’ sao?

Trần Lâm lắc đầu cười khổ, không thể, mình không thể. Không nói tính cách mình không làm những việc quả quyết như vậy, hơn nữa bởi vì lão nhân này là cha của người kia, mình cũng không thể vô lễ như thế được

Hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, Trần Lâm mới ngẩng đầu, “Tổng... bá bá, Trần Lâm không thông minh như người nghĩ. Có một số việc, dù con có nghĩ cũng không muốn làm”. Nhìn ánh mắt lão nhân có chút chuyển biến, Trần Lâm thần nhiên ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói, “Lúc trước... con có thể quyết định như hiện tại, tất nhiên cũng đã lường trước những gì sẽ xảy ra hôm nay. Với người, con thật có lỗi, nhưng con không nghĩ mình làm gì sai. Nếu, người nguyện ý cho con hoàn thành một vài chuyện trong khả năng của mình, con càng cam tâm tình nguyện”

Lời cậu tuy thư sướng tự nhiên, rõ ràng từng chữ, nhưng cẩn thận quan sát sẽ thấy hai nắm tay đang nắm chặt kia vẫn toát lên một tia khấn trương, hoặc bất an

Lão nhân lẳng lặng nghe Trần Lâm nói, thần sắc trong mắt lại biến đổi. Ông làm sao không hiểu ý tứ của cậu? Đây là cự tuyệt mình, hơn nữa còn rõ ràng nói ỉn, cậu, sẽ không rời xa Tổng Đình Phàm

Đương nhiên, trước kia lão nhân đã nghĩ đến việc cậu sẽ cự tuyệt. Chính là có chút bất ngờ thái độ mình hòa nhã, khi nói ra lời cũng có chút yếu thế nhưng không lưu lại đường sống cho người nghe, Trần Lâm vẫn bất vi sở động. Qua mấy tháng quan sát Trần Lâm, lão nhân thực hiểu rõ mới áp dụng phương thức nói chuyện như bây giờ, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Trần Lâm

Nhưng, bây giờ...

Trong lòng lại có suy nghĩ khác, hơi chau mày, lão nhân tiếp tục nói, “Biết ta vì sao đến tiệm của cậu lâu như vậy nhưng bây giờ mới tiếp xúc với cậu không?”

Trần Lâm không gật đầu nói biết, cũng không lắc đầu nói không biết, lạnh nhạt nhưng không vô lễ trả lời, “Ngài hẳn có suy tính của ngày, mà đại khái hôm nay con ngồi đây cũng nằm trong suy tính ấy đi”. Câu trả lời không tính là đáp án, nhưng lại rõ ràng đáp lại lão nhân. Trần Lâm hiểu, lão nhân hỏi vậy nhưng không cần mình trả lời, vì tự ông sẽ nói ra. Đã biết như vậy, thì sẽ trả lời xem như tôn trọng lão nhân, cũng xem như mình lễ phép

– “Ân”. Lão nhân cúi đầu

– “Kì thật.... là cậu làm ta tò mò”

Trần Lâm khó hiểu

– “Tiểu tử kia nói nó đã có người của mình, ta mặc dù không nghĩ hẳn đùa nhưng cũng chưa từng quá coi trọng. Cho đến lần nó quay về Bắc Kinh này, mà hai người các cậu lại về cùng nhau”

Ngừng một lát, lão nhân lại nói, “Bá bá không gạt cậu, bá bá từng nghĩ sẽ dùng tiền hoặc thủ đoạn khác ép cậu rời đi. Chính là khi biết cậu chuẩn bị mở cửa hiệu sách, ta liền đánh mất ý niệm này. Vài năm nay, tiểu tử kia có bao nhiêu thực lực ta mặc dù không biết rõ ràng từng li từng tí, nhưng cũng biết việc nó mở cửa hàng cho cậu ở Bắc Kinh vẫn là dễ dàng. Nhưng, nó không làm, mà cậu, cũng không vội vĩnh viễn cầu”. Lão nhân nhìn Trần Lâm, ý tại ngôn ngoại

Trần Lâm nhất thời không phản ứng kịp, lão nhân là đang khích lệ mình sao? Khích lệ mình không phải loại người chỉ biết đến tiền, vì tiền mà bán rẻ nhân phẩm sao? Có chút buồn cười, Trần Lâm kìm hãm không được nên mở miệng, “Người là nói....Ách,... con không thích tiền sao?”

Hỏi xong, Trần Lâm liền cười. Ngay sau đó là tiếng cười sang sảng của lão nhân

– “Ha ha ha”

– “Ta không nói vậy, ha ha, cậu.... cậu thật đúng là....”. Nhất thời, lão nhân không biết dùng từ gì để miêu tả Trần Lâm, chỉ nhắm thêm một ngụm trà, giảm bớt kích động trong lồng ngực vì tiếng cười to kia

– “Trong xã hội hiện tại, ngoài những thương nhân chỉ biết đến doanh thu, còn bao người nguyện ý mở hiệu sách sinh sống qua ngày? Mà cậu, lại cố tình mở hiệu sách”. Lão nhân tựa hồ vì câu hỏi trước của Trần Lâm, trên mặt đã có chút ý cười

– “Hơn nữa, cậu mở hiệu sách, cũng là thực hiện một sở thích của mình đi?”. Lão nhân lắc lắc đầu bất đắc dĩ

Kì thật lần đầu tiên ông vào cửa hiệu của Trần Lâm, hoặc có thể nói lần đầu tiên nhìn thấy Trần Lâm, lão nhân tựa hồ có chút lí giải vì sao đứa con lại coi trọng người- thanh khiết như vậy! Thực sự thanh khiết! Với kinh nghiệm nhiều năm chốn quan trường, dùng ánh mắt nhìn người đánh giá, Trần Lâm, rất tinh khiết. Cứ việc đã bước vào đời vài năm, nhưng tựa hồ vẫn tự do tự tại. Thật không hiểu người như vậy làm sao có thể sinh tồn trong xã hội nhiễu loạn này

Chính là, ngay khi lão nhân ngồi một lát trong cửa hàng, ông phát hiện những ấn tượng ban đầu của mình với Trần Lâm đã sai rồi. Nhìn Trần Lâm không chỉ thành thạo chu toàn mọi yêu cầu của khách hàng, hơn nữa còn thường xuyên hướng dẫn những khách đến mua sách hoặc đọc sách, lời nói cử chỉ trong lúc đó hoàn toàn bộc lộ tố chất của một thương nhân cần phải có. Người như vậy, làm sao lại có tâm tư đơn giản được?

Sau khi nghe lão nhân nói xong, Trần Lâm hoàn toàn hiểu được ý tứ. Xem ra mình đã để lại một ấn tượng tốt đẹp. Mở hiệu sách quả thật là một trong những sở thích của mình, hơn nữa cũng dựa vào đó mà mưu sinh. Nhưng, lão nhân tựa hồ có chút nhầm lẫn

– “Con tựa hồ đã làm ngài có chút hiểu lầm, việc mở hiệu sách đúng là con làm vì sở thích của mình. Nhưng con cũng không phải chỉ biết sống cuộc đời toan tú tài khép cửa thư phòng đọc sách a. Ăn mặc, giao lưu bạn bè, lễ nghĩa tới lui, phụng dưỡng cha mẹ, tất cả, chính là đều cần tiền. Haha, sở thích là một chuyện, kiếm tiền mới là việc quan trọng đi, hơn nữa con cũng không chỉ kinh doanh sách”

Lão nhân có vẻ lơ đãng với lời giải thích của Trần Lâm, tuy rằng cậu dùng từ ‘toan tú tài’ để miêu tả bản thân, nhưng như thế không giống với ấn tượng của ông về cậu. Biết Trần Lâm có ước mơ mở hiệu sách, nhưng không để đứa con có năng lực cực lớn của mình an bài những vấn đề khác nhằm có lợi cho tiền đồ, điểm này Trần Lâm làm ông thật bất ngờ. Bằng không lão nhân cũng sẽ không quan sát cậu nhiều tháng liền

– “Ta biết cậu không chỉ kinh doanh hiệu sách, quán trà kia cũng là của cậu. Nhưng nếu ta đoán không sai, việc đó hẳn không phải là ý định của cậu”. Nói xong, lão nhân nhắc mi như thật chắc chắn. Về mặt này, lại giống hệt Tống Đình Phàm

– “Nói thật, với cậu, ta thật có hứng thú”. Lão nhân lại một câu thả con săn sắt bắt con cá rô, làm cho Trần Lâm có chút quần bách

– “Tâm tư thông thấu, khéo miệng, tiến lùi hợp lí, nghiền ngẫm suy nghĩ của người khác rồi không làm người ta khó chịu. Tất cả, haha, nếu không có kinh nghiệm sống nhất định sẽ không làm được. Cho dù làm được, những người như vậy ít nhiều đều mang chút hơi thở dơ bẩn của xã hội. Hơn nữa cũng rất lười đời, khéo đưa đẩy. Nhưng cậu....”. Lão nhân lắc lắc đầu, vừa giống bất đắc dĩ vừa hứng chí tiếp tục nói, “Nhưng cậu hoàn

toàn không phải vậy, không lời dòi, không khéo đưa đẩy, ngay lần đầu tiên nhìn thấy cậu, ta liền từ bỏ ý định dùng tiền hay thủ đoạn ép cậu rời đi. Cậu.....”. Lão nhân kì thật muốn nói cậu không phải là người đồng tiền có thể mua chuộc được. Chính là bản khoản nói như vậy rất không tiện nên dừng lại

– “Vì cái gì?”. Kì thật Trần Lâm muốn hỏi, ngay lần đầu tiên người liền nhìn ra con không thích tiền? Chính là cảm giác câu hỏi lại quá sỗ sàng nên mới chuyển thành ‘vì cái gì’

Hít một hơi thật dài, lão nhân nghiêm túc nói, “Người chủ động căn bản không phải là cậu, tiểu tử kia lại có tính cách như vậy, ta như thế nào lại ép cậu từ bỏ?”

– “Hơn nữa, với tính cách của cậu, ta nghĩ chắc chắn có thể buộc được cậu. Chính là, điểm này, ta tựa hồ cũng đã nhìn lầm....”

Nghe lão nhân nói như vậy, trong lòng Trần Lâm đột nhiên sáng tỏ, đáy lòng cười khổ, nói cậu không chút xúc động nào là không có khả năng. Không chỉ xúc động, hiện tại, Trần Lâm còn bội phục và cảm thấy áy náy với lão nhân, bất đắc dĩ và bất lực với chính mình

Cậu có thể không hiểu ý tứ của lão nhân trong câu nói kia sao? Không có khả năng!

Trần Lâm không chỉ nghe hiểu, hơn nữa còn rất rõ ràng–lão nhân thủy chung không thay đổi ý định ban đầu của mình. Ông nói những lời này, mỗi câu đều muốn làm mình chủ động từ bỏ, chủ động rời đi. Tất cả mọi lời nói đều đặt mình vào thế ‘tối ưu’. Thượng không được, hạ không được, làm mình tiến thoái lưỡng nan- không được cự tuyệt, không thể chấp nhận!

Một lão nhân khôn khéo, sắc bén như vậy, Trần Lâm có thể không bội phục sao?

Về thân nhiên nguyên bản có chút sụp đổ, cười khổ một chút, Trần Lâm do dự mở lời, “Người... không nhìn lầm..... Còn có lẽ không thể lập tức rời đi, nhưng con đáp ứng người.... Con sẽ suy nghĩ, suy nghĩ lại lần nữa.....”

Lão nhân vừa nghe Trần Lâm nói vậy, liền đã biết những ý tứ mình muốn nhấn nhủ, đứa nhỏ này thực sự đã hiểu ra rồi. Trong lòng tuy vui vẻ, nhưng trước mặt lại nhìn thấy thần tình ai nhiên, lạnh nhạt như vậy của Trần Lâm, ông có chút không đành lòng. Nhưng, ông nghĩ mình cũng không cần không đành lòng làm gì. Ông, nghĩ đến kết quả, kết quả mới là tối quan trọng với ông

Cúi đầu im lặng nửa ngày không nói gì, như là đã quyết định chuyện gì quan trọng, Trần Lâm đột nhiên ngẩng đầu. Bàn tay thủy chung nắm chặt vì khấn nguyện lúc này càng nắm chặt hơn, kiên định nói, “Bất quá, Tổng bá bá, con sẽ giữ lời hứa suy nghĩ. Nói cách khác, kết quả khi con đã nghĩ xong, là điều cuối cùng.... người mong đợi sao”

Lời được nói ra rơi xuống đất, thân thể Trần Lâm cũng không chút sứt mẻ, đôi mắt nhìn về phía lão nhân ngập tràn kiên định, hơn nữa còn ẩn nấp một tia khấn nguyện của chính mình

Lão nhân bưng tách trà dừng tay giữa không trung, bắn về phía Trần Lâm một cặp mắt phong vân biến sắc, u quang léo ra, lát sau lại buông chén, tĩnh tế nhìn Trần Lâm. Trần Lâm rõ ràng cảm nhận không khí giữa hai người cứng ngắc, đóng băng, chính là lại vô tình đánh vỡ. Bởi vì cậu rất rõ ràng, trận chiến không tiếng động này, là cậu muốn tranh thủ quyền lợi mấu chốt của mình

Không khí như thể duy trì trong chốc lát, cuối cùng tiêu tan theo tiếng cười trầm thấp hùng hậu của lão nhân

– “Haha....A....”

– “Thôi, thôi, là bá bá ép buộc, con có thể suy nghĩ là tốt rồi, có thể suy nghĩ là tốt rồi. Hahaha....”

Lão nhân khoan dung như vậy làm Trần Lâm thả lỏng thân thể không ít, hơn nữa còn thở phào một hơi. Bởi vì cậu biết mình đang tranh thủ, so sánh những quyền lợi có lợi ỉnh. Nếu lão nhân thư thả cho phép mình suy nghĩ, như vậy sự tình không phải không có hi vọng, Trần Lâm trong lòng tự nói với mình nhưng không lộ ra bên ngoài

Bởi vì cậu thực bị thái độ nhanh chóng thay đổi của lão nhân làm cho bối rối bất lực, ai biết lão nhân giờ phút này thư thả như vậy có phải hay không vì ngay sau đó sẽ làm mình sơ sẩy mà đồng ý rời đi? Trần

Lâm xâu chuỗi mọi sự kiện, lão nhân toàn quyền quan sát mình mà không tiếp xúc, lúc tiếp xúc lại dùng thái độ thân thiện, từng bước thỏa hiệp, khi mình không đồng ý, thế nhưng lại nghĩ ra một kế, không chỉ thỏa hiệp, mà còn đem mình quảng lơ lửng lên tầng không trung nửa vời, làm mình chỉ có thể lùi bước

Nghĩ lại, lão nhân khi nào lại hòa hoãn? Có câu nào ông nói không cường thế đến cực điểm, áp bách đến cực điểm sao?

Trần Lâm thực sự không thể không thừa nhận, cha của Tổng Đình Phàm là chân chính mưu định rồi mới hành động, lập tức liên thu về kết quả ông biết trước. Mà kết quả ‘biết trước’ kia, không phải là mình đáp ứng sẽ suy nghĩ lại sao?

Trong lòng cười khổ liên tục, đồng thời Trần Lâm cũng rất bội phục. Không hổ người xuất thân từ quân nhân, lão tướng trên chính trường, trong một lúc đã thu phục nhân tâm trong tay mình, cho dù có đũa bôn cũng không quên mục đích của mình

Trần Lâm đã nhận lời sẽ suy nghĩ lại về mối quan hệ với Tổng Đình Phàm, lão nhân cũng không truy thêm nữa, không khí cuối cùng dịu đi một ít. Trong lòng âm thầm đánh giá lão nhân, Trần Lâm cũng không biểu hiện ra ngoài mặt

Kế tiếp, lão nhân không chủ động kết thúc ‘bữa trà chiều’ nhiều ý nghĩ này, Trần Lâm tất nhiên cũng không đề cập việc phải đi trước. Vô luận là xuất phát từ việc tôn trọng trưởng bối hay vì trận thế của mình, Trần Lâm đều chỉ có thể cùng lão nhân hoàn thành ‘bữa trà chiều’ hôm nay. Nên hai người không chỉ uống xong một tuần trà, còn thêm vào một bữa tối. Một già một trẻ, tuy trong lòng đều có suy tính của mình, nhưng cũng vui vẻ dùng cơm

Cơm chiều xong, Trần Lâm và lão nhân tách ra, ai về nhà nấy. Về phần lão nhân vì sao không đưa Trần Lâm về nhà, lí do mọi người cũng đều biết rõ

67. Chương 67

Khi Trần Lâm về đến nhà, Tổng Đình Phàm còn chưa trở về. Trần Lâm có chút khó hiểu, bây giờ đã sắp 9 giờ, tăng ca không phải là phong cách làm việc của Tổng Đình Phàm. Không lẽ hắn đi xã giao?

Mặc kệ bởi vì lí do gì, lúc này Tổng Đình Phàm chưa về cũng làm Trần Lâm cảm thấy thoải mái không ít. Hôm nay vừa đến giữa trưa đã gặp lão nhân, suốt buổi chiều giao phong đến vài lần, cậu cảm thấy rất mệt mỏi. Nếu bây giờ đối mặt Tổng Đình Phàm, Trần Lâm không thể cam đoan những lo lắng của mình sẽ không hiện ra ngoài

Bởi đối phương là cha của Tổng Đình Phàm, cậu không ít thì nhiều cũng có chút câu nệ khal trương, sau đó còn cẩn thận ứng đối từng câu, từng ánh mắt với lão nhân. Cũng không phải Trần Lâm yếu thế, mà là đối diện một lão nhân khôn khéo lão luyện, căn bản cậu cũng không thể xuất ra cường thế. Cuối cùng có thể tranh thủ được một chút quyền lợi về mình, hắn đó đã là nhượng bộ lớn nhất của lão nhân

Mà chính mình thực sự sẽ suy nghĩ về việc chia tay Tổng Đình Phàm sao? Ý niệm này vừa manh nha nổi dậy, đáy lòng Trần Lâm đã rất căng thẳng, hô hấp có chút khó khăn, nhẹ nhẹ nhói đau

Kì thật, nghĩ thêm một chút, tình thế đã đến nước này không phải do Trần Lâm không nhượng bộ. Cậu không ngốc, thái độ lão nhân, ngôn ngữ lão nhân, phong thái thư thả lão nhân, đều là vì ông thỏa hiệp. Mà mình làm sao có thể không lùi từng bước? Trần Lâm tin, nếu đối phương không phải mình, lão nhân khi còn trong quân đội hay trên chính trường, chắc chắn không hòa ái như vậy

Ánh mắt của một người là điều chân thật, trong mắt lão nhân thường hiện lên tinh quang sắc bén, thật đúng là đã làm Trần Lâm như ngồi trên lửa. Cho dù bề ngoài thông dong lạnh nhạt, nhưng ý chí khal trương cũng tự lên tiếng

Tổng Đình Phàm về đến nhà thấy Trần Lâm chỉ mở một ngọn đèn nhỏ trong phòng khách, cậu ngồi trên sofa, sắc mặt trầm tĩnh như nước, cả người tự do thoải mái

Nhú nhú mày, Tổng Đình Phàm cũng không mở thêm đèn phòng khách, bỏ vật gì đó trong tay xuống, cời giày đi về phía Trần Lâm

Một loạt động tác của hắn phát ra tiếng động, Trần Lâm không thể không nghe thấy. Tinh thần cậu tức khắc đã phục hồi, chính là có thể đã ngồi quá lâu làm chân tê rần, vừa mới động đây, cả người lại ngã vào sô pha

Bất đắc dĩ, Tống Đình Phàm phải mở thêm đèn

Ánh sáng đột ngột rơi vào làm Trần Lâm nâng tay lên che mặt, một bên xoa xoa chân nói, “Anh về rồi”

Tống Đình Phàm nhìn cậu, vừa rồi chính là sợ ánh sáng đột ngột làm cậu giật mình mới không bật đèn, ngược lại còn làm cậu té ngã. Đến bên cạnh Trần Lâm, Tống Đình Phàm xoa xoa chân cho cậu, “Ngồi lâu nên tê chân?”

– “Àn. Sao hôm nay anh về muộn vậy? Ăn gì chưa?”

Lúc đi ăn cơm chiều với cha Tống Đình Phàm, Trần Lâm vào toilet gọi điện cho hắn, nói là vừa gặp lại bạn cũ thời đại học, đi ăn cùng các bạn, đêm nay sẽ không ăn ở nhà. Tống Đình Phàm tất nhiên không có ý kiến gì, chỉ gật đầu như đã biết

Sau đó Mục Kiệt Lưu Dự biết đêm nay Trần Lâm bận việc, kiên quyết giữ Tống Đình Phàm lại bàn một vài dự án hợp tác, không dễ dàng gì mà Tống Đình Phàm ở lại sau giờ làm. Chậm trễ chậm trễ, hắn mới trở về muộn như hôm nay

– “Bàn chuyện cùng Lưu Dự Mục Kiệt, anh đã ăn rồi”

Lúc nói chuyện, chân Trần Lâm đã khôi phục cảm giác, đứng lên, quay đầu, liền mở miệng, “Anh nghỉ ngơi trước đi, em đi tắm rửa, hôm nay có chút mệt mỏi”

Tống Đình Phàm ngồi trên sô pha nhìn Trần Lâm vội vã rời đi, trong mắt hiện lên một mặt suy nghĩ. Hắn tuy không biết cậu đã gặp chuyện gì, nhưng cũng rõ ràng biết được, đêm nay cậu rất không bình thường. Thế nhưng có thể ngồi ngây ngẩn đến chân tê rần, cũng không biết cậu đã ngồi bao lâu. Cậu đang nghĩ gì?

Nóng lòng rời đi như thế, không phải vì sợ mình hỏi chuyện sao? Hảo, vậy mình sẽ không hỏi!

Trần Lâm đang trốn trong phòng tắm cũng hiểu Tống Đình Phàm đã biết mình không bình thường, bất quá cũng không biết hắn đã nhìn ra được bao nhiêu. Đúng vậy, Trần Lâm không nghĩ sẽ nói chuyện hôm nay gặp Tống lão đầu nhi với Tống Đình Phàm. Ý tứ của lão nhân thật rõ ràng, nếu ông muốn Tống Đình Phàm biết chuyện, như vậy nghĩ thôi cũng đã thấy rất đơn giản. Kì thật, cũng không phải chỉ bởi vì lão nhân, với bản thân Trần Lâm mà nói, một khi đã đồng ý với lão nhân sẽ suy nghĩ thêm, như vậy cậu cũng không có cách nào mở miệng nói với Tống Đình Phàm chuyện này

Khi hai người nằm trên giường, Trần Lâm không ngại ngần mà cọ cọ lên người Tống Đình Phàm. Không chỉ bởi vì thời tiết đã vào đông nên cậu cảm thấy lạnh, mà là trong lòng cậu tự nhiên nghĩ hai người gần nhau, gần nhau....

Dù hệ thống sưởi đã bật hết công suất, nhưng Tống Đình Phàm vẫn thiết thực cảm thấy thân thể Trần Lâm lạnh như băng. Nhất là khuôn mặt đang chôn trên hôm vai mình và bàn chân kia, lạnh như băng, thật có thể nói là ‘đầu chân’ phối hợp ăn ý khăng khít!

– “Người em cũng không lạnh như băng? Cũng như anh thôi, phải không?”. Âm thanh có chút giọng mũi truyền đến từ vai Tống Đình Phàm

Tống Đình Phàm lắc đầu, trầm mặc nửa ngày

– “Hôm nay gặp bạn cũ, bọn họ có nói gì với em không?”. Tống Đình Phàm cân nhắc rất kĩ, vẫn quyết định hỏi Trần Lâm một chút sẽ tốt hơn. Hắn thực sự không thích Trần Lâm một mình đối mặt với bất kì điều gì, hai lần trước, Trần Lâm đều tự mình đối mặt, nhưng đó là trong phạm vi mình cho phép. Nhưng đêm nay, Trần Lâm một mình suy nghĩ rất nhiều thứ làm hắn đau lòng. Nhất là hắn không biết ‘điều gì’ kia cụ thể là việc gì. Suy nghĩ một lượt, Tống Đình Phàm chỉ nghĩ có thể các bạn cũ hôm nay đã nói gì với Trần Lâm, mà nội dung rất có thể là quan hệ của hai người bọn họ. Suy đi tính lại, Tống Đình Phàm mới quyết định mở miệng

Trần Lâm nghe xong, thân thể liền cứng ngắt một chút nhưng khôi phục bình thường rất nhanh. Xem ra tâm tình đêm nay của mình ít nhiều đã ảnh hưởng đến Tống Đình Phàm, đúng là hắn vẫn nhạy cảm như vậy. Đồng thời trong lòng cũng lo lắng, có thể được người ta quan tâm như thế, nhưng sao lại buồn phiền?

Dịch người trong ổ chăn, gối đầu lên gối của Tống Đình Phàm. Trần Lâm mới chậm rãi mở miệng, “Àn, nói vài chuyện linh tinh”. Cậu nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tống Đình Phàm, rõ ràng cảm nhận không khí quanh thân người kia thấp xuống vài độ. Như cố ý trừu đùa hắn, Trần Lâm lại nói thêm một câu, “Bất quá, không phải nói về chuyện chúng ta”

Nhìn Tống Đình Phàm trừng mình, Trần Lâm vô tội rụt rụt cổ, hai má nhét vào hõm vai Tống Đình Phàm, nhỏ giọng thì thầm, “Em chỉ nói sự thật thôi!”. Vừa nói xong, liền thấy cánh tay hắn rục rịch bên hông mình, Trần Lâm lập tức thành thật

– “Ách, thật ra, cũng không có gì, chính là nghe bạn cũ nói một ít tình hình của các bạn khác, mà có người đã... qua đời. Em nghe xong có chút cảm xúc thôi, không có gì đâu”. Trần Lâm không nói thật, nhưng cũng không tính là nói dối. Vài ngày trước cậu quả thực có gặp lại bạn cũ, nghe người kia nói một ít tình hình của bạn bè, trong đó có người bất hạnh đã qua đời. Chẳng qua lúc nghe xong, Trần Lâm cũng không buồn quá nhiều

Tuy xúc động nhưng cũng không ảnh hưởng gì nhiều, thế sự vô thường, dù Trần Lâm không phải linh ngộ hết tất cả mọi cảm xúc của đời sống, nhưng ít nhiều cũng tự điều chỉnh được. Hơn nữa sau đó lại nghe chuyện của Nghiêm Tử Vi, có thể cậu có chút không đành lòng nhưng vẫn không sao. Bằng không, Tống Đình Phàm cũng nhận ra được sâu não của cậu trong mấy ngày trước

Đêm nay, việc gặp cha của Tống Đình Phàm mới là đòn quyết định, nếu không cậu cũng không bao giờ để lộ ra ngoài

Nghe Trần Lâm nói vậy, Tống Đình Phàm cũng tin, dù sao cũng là chuyện sinh tử thôi! Có bao nhiêu người nhìn thấy cái chết mà không ảnh hưởng gì? Lại có bao nhiêu nghe được chuyện sinh tử mà không hiện lên chút cảm xúc nào? Cho nên, Tống Đình Phàm nghĩ đêm nay cậu đã xúc động nhiều, hắn không hỏi thêm nữa

Trần Lâm nếu đã đồng ý với cha Tống Đình Phàm sẽ suy nghĩ về quan hệ của hai người, tất nhiên, cậu sẽ làm như vậy. Cho nên hiện tại dù vẫn sống chung với Tống Đình Phàm, nhưng trong lòng cậu không khắc nào không lo lắng về tương lai của hai người

Ý nghĩ rời đi hay ở lại đấu tranh dữ dội, cơ hồ làm Trần Lâm không chống đỡ được. Không chỉ thế, Tống lão đầu nhí vẫn đến tiệm của cậu như thường lệ. Trần Lâm thật bất đắc dĩ, hai người đã thẳng thắn mọi vấn đề, như vậy thái độ tất nhiên cũng sẽ không giống như trước. Nên thân thiện hay lãnh đạm, việc này cũng làm Trần Lâm suy nghĩ một phen. Cũng may lão nhân không có yêu cậu gì quá đáng, khi đã hiểu rõ ý của Trần Lâm, thái độ ông tựa như trước kia, ông vẫn đến tiệm sách của cậu, khung cảnh nơi này của Trần Lâm thật không tồi, buổi chiều ngồi đây rất thư thái

Lão nhân nếu đã nói vậy, Trần Lâm cũng lo lắng trong lòng nhưng chỉ có thể làm theo. Đương nhiên, cậu cũng tự biết, việc này cũng như một áp lực vô hình

Ngày sinh Không Tử, tết Tây vừa qua, thì sẽ đến ngày lễ lớn nhất của cả nước- tết Âm lịch

Tết âm lịch năm nay, Trần Lâm hẳn là muốn về nhà? Về nhà sẽ gặp cha mẹ, gặp cha mẹ thì Trần Lâm liền nghĩ có nên nói cho họ biết quan hệ hiện tại của hai người không, vấn đề này làm cậu lo lắng

Cậu ấy, hẳn là vì thế mới phiền não đi?

Nghĩ vậy, Tống Đình Phàm tìm cơ hội để nói với Trần Lâm. Nhưng dịp tết Tây lại đúng vào đầu tháng, hơn nữa lại sắp đến Tết âm lịch, việc đổi sách mới, buôn bán sách cũng làm cậu bận đến chân không chạm đất. Tình huống như vậy, Tống Đình Phàm tất nhiên chưa muốn nói. Bất quá trong lòng hắn nghĩ, ở một góc độ nào đó, bận rộn sẽ làm cậu thoải mái một ít, không nhàn rỗi lại cả nghĩ

Cho nên, Tổng Đình Phàm nhìn Trần Lâm bận rộn, cũng không ngăn cậu lại. Chính là vẫn lo lắng cho sức khỏe của cậu, vô luận là ăn uống hay nghỉ ngơi, hoặc là những khi hai người cùng nhau, Tổng Đình Phàm vẫn chăm sóc cậu rất kĩ lưỡng

Bình thường một tuần hai người sẽ cùng nhau hai, ba lần. Nhưng vì lo lắng cho sức khỏe của Trần Lâm, thời gian này Tổng Đình Phàm cắt lực tiết chế, cơ hồ không chạm vào cậu

Chính là, hôm nay, Trần Lâm đã hết bận rộn, hơn nữa hai người cũng có chuyện cần nói với nhau

68. Chương 68

– “Tết âm lịch năm nay em có định về nhà không?”. Tổng Đình Phàm ngồi trên giường, tay mân mê tóc Trần Lâm đã nằm xuống, trong tay còn cảm nhận chút ẩm ướt trên tóc vừa gội xong

Thời gian này Trần Lâm bận rộn chuyện của cửa hàng, lại bị chuyện ‘suy nghĩ’ quấy nhiễu, thân thể mệt mỏi, lòng cũng mệt mỏi. Nhắm mắt nằm trên giường giả vờ ngủ, bất quá cậu vẫn hiểu được ý tứ sâu xa của câu hỏi tưởng như vô tình kia của Tổng Đình Phàm

Thoáng nhìn Tổng Đình Phàm, người nọ cũng cuối đầu nhìn mình, bốn mắt nhìn nhau, em không nói, anh không nói. Một lát, Trần Lâm lại nhắm mắt, xoay xoay người đến gần Tổng Đình Phàm hơn, trì hoãn tối nghĩa nói, “Àn, em định.... trở về, anh....”

– “Gần đây có gì lo lắng phiền não sao?”

Trần Lâm đang nhắm mắt chỉ có thể gật gật đầu, Kì thật, vì chuyện của cha Tổng Đình Phàm, tết âm lịch này về nhà đối mặt cha mẹ cũng là chuyện làm cậu lo lắng. Bất quá chuyện này cũng có thể nói sau, quan trọng nhất là cha Tổng Đình Phàm, mình đã suy nghĩ hơn nửa tháng, vẫn không quyết định được. Mỗi lần nhìn thấy vị lão nhân là một lần Trần Lâm dày vò trong lòng, nhưng cậu chỉ có thể đau khổ giãy dụa, thoát không được

Không phải lão nhân dùng thủ đoạn gì, mấu chốt là ông không làm gì cả. Không chỉ không làm gì, thái độ ông đối với Trần Lâm, có thể nói hòa ái đến cực điểm, Trần Lâm cũng không nhận ra chút giả dối nào trong thái độ kia. Nhưng lão nhân càng nhiệt tình đối đãi, Trần Lâm càng khó xử vô cùng

Khuynh người đến gần tai Trần Lâm, âm thanh mềm nhẹ sẵn sàng đến cực điểm đưa đến, “Không cần phiền não, anh đã nói sẽ cho em thời gian thì sẽ không ép em. Em thần nhiên trở về, không cần nói chuyện của chúng ta cho cha mẹ, đến khi nào em cảm thấy sẵn sàng thì nói cũng chưa muộn. Anh.... vẫn đang chờ em thời gian”

Hơi thở Tổng Đình Phàm phả trên mặt và tai Trần Lâm, làm tim cậu đập nhanh một trận. Mắt cũng vì câu nói này của hắn mà một phen ẩm ướt, cho nên Trần Lâm gắt gao nhắm mắt lại, thế nào cũng không mở ra

Chính là giọng nói hơi nghẹn ngào, “Àn, em sẽ nói cho bọn họ”. Trong lòng hai người đều hiểu rõ nên không ai nói câu ‘đó là vấn đề không sớm thì muộn’

Kì thật việc này với Tổng Đình Phàm cũng chỉ là râu ria. Đến lão nhân trong nhà Tổng Đình Phàm còn không có ảnh hưởng gì, chuyện mình đã quyết định, ông ấy còn không có quyền biểu quyết, huống chi là nhúng tay cao? Mà cha mẹ Trần Lâm, nói thẳng ra, vô luận bọn họ có đồng ý hay không thì Trần Lâm cũng đã quyết định rồi! Chính là, nếu được cha mẹ chấp thuận, Trần Lâm cũng sẽ vui vẻ hơn

Xét đến cùng, Tổng Đình Phàm cũng chỉ muốn Trần Lâm vui vẻ. Chỉ cần Trần Lâm vui vẻ, thư thái, không buồn phiền thì sao cũng được

Tổng Đình Phàm nhìn Trần Lâm nhắm chặt mắt, mi còn run rẩy nồng đậm nghĩ suy, trong lòng có chút xao động. Cúi người không ngừng hôn nhẹ lên đôi mi kia, ngẫu nhiên còn vươn đầu lưỡi đảo quanh khóe mắt Trần Lâm. Trần Lâm nhất thời cảm giác rất nhột nhạt, muốn vươn tay gạt đi hành động xằng bậy của người kia, nhưng lại thủy chung không làm gì, tay chỉ gắt gao nắm thành quyền

Tổng Đình Phàm như bị Trần Lâm khơi dậy tính hiếu thắng, nghĩ thầm, em bất động, quyết không mở mắt, anh lại càng không ngừng động, làm cho em mở to mắt mới được!

Bởi vì không mở mắt, thân thể Trần Lâm miễn cảm hơn bình thường rất nhiều. cậu có thể tinh tế cảm nhận hơi thở Tống Đình Phàm trên mặt mình, cũng có thể cảm giác đầu lưỡi ẩm ướt của hắn đang nhắm nháp mi mắt mình, ngẫu nhiên lại còn đảo qua khóe mắt. Lúc này Trần Lâm mơ hồ nghĩ, hắn muốn mở mắt mình ra

Hơi thở ngập tràn không khí chung quanh, Trần Lâm tuy hô hấp thông thả nhưng lại nặng nề. Vài lần muốn mở to mắt, chính là nghĩ đến tình huống hiện tại, chung quy vẫn là da mặt mỏng. Lúc lâu sau, Tống Đình Phàm không có động tĩnh gì, Trần Lâm thấy kì quái, nhin không được mồm ở mắt ra. Mông lung nhìn trong mắt Tống Đình Phàm đã có ý cười, rồi sau đó, triền miên tình cảm mãnh liệt hôn lên môi mình trong chốc lát, mới cười nói, “Em mở mắt, cũng không nhất định phải tiếp tục... Hôn mắt, nhưng nơi khác cũng có thể hôn....”

Lời nói ngày càng nhẹ, đến khi cả câu rơi vào tai Trần Lâm, Tống Đình Phàm đã bao phủ môi cậu, bá đạo nhưng không thiếu ôn nhu mà duyên hấp. Trần Lâm không có sức phản kháng, chỉ có thể thành thành thật thật để Tống Đình Phàm làm từ đầu đến cuối

Bất quá Tống Đình Phàm cũng khắc chế rất nhiều, thời gian này Trần Lâm rất vất vả, hẳn tự thấy được. Cho nên đêm nay Tống Đình Phàm chỉ cần Trần Lâm một lần, xem như cho cậu một lần thư giãn. Phải biết rằng công việc rất nhiều, cũng quan trọng cho cuộc sống. Với vấn đề này, Tống Đình Phàm rất chắc chắn

Trần Lâm biết mình gần đây đôi khi cảm xúc không tốt, đều làm Tống Đình Phàm có chút miễn cảm, có chút quan tâm. Tuy rằng người kia không nói rõ với mình, nhưng lại dùng hành động để Trần Lâm hiểu rõ ràng. Nếu trước kia phải bận rộn vào đầu tháng cuối tháng, người nọ đều cường chế mình nghỉ ngơi sớm, một ngày phải ăn đủ ba bữa cơm, hơn nữa bây giờ thời tiết rất lạnh, nếu thức ăn nguội một chút thì tuyệt đối không inh động vào. Chính là, khoảng thời gian này người nọ tuy cũng quan tâm mình, nhưng rõ ràng thư thả hơn nhiều. Đôi khi, mình hơi phản kháng một chút, người nọ tuyệt đối không nói lại lần thứ hai. Cho mình đủ không gian

Săn sóc ôn nhu như vậy, Trần Lâm cảm nhận rõ ràng. Nhưng chuyện mình lo lắng vẫn không có cách nào nói được với hắn

Bất quá cũng may, người nọ lại chủ động nói ra, nếu vậy, Trần Lâm nghĩ mình cũng nên thu liễm cảm xúc một chút, buồn vui gì cũng chỉ nên để trong lòng. Hướng chi Tết âm lịch sắp tới, mình sẽ về nhà, hai người còn ở gần nhau bao ngày đâu? Không bằng hiện tại hãy cứ vui vẻ thật nhiều

Thời gian nói mau cũng mau, đảo mắt đã đến Tết âm lịch. Bởi vì năm nay Trần Lâm chính mình làm chủ, bản khoản cũng ít đi nhiều, thời gian nghỉ tết đều do mình quyết định. Cho nên, 23 tháng Chạp Trần Lâm liền ngừng kinh doanh, ngày 24 sẽ về nhà

Tống Đình Phàm nghe Trần Lâm nói, trong lòng có chút kinh ngạc, sớm như vậy?! Đồng thời cũng bắt đầu nảy sinh một cảm giác chưa từng có – không cho đi. Cẩn thận ngẫm nghĩ một chút, Trần Lâm ít nhất cũng nửa tháng mới trở về, nói cách khác hai người sống chung suốt một năm, phải tách ra nửa tháng. Tuy nói cả hai cũng không còn là thiếu nam thiếu nữ, bình thường yêu nhau cũng không phải suốt ngày dính chung một chỗ, chính là, lần này Tống Đình Phàm nghĩ đến thời gian xa nhau, có chút lưu luyến không đành lòng. Ngay cả hắn cũng giật mình với suy nghĩ này của mình

Tuy nói không cho Trần Lâm đi, nhưng Tống Đình Phàm cũng không phải không biết xấu hổ mà nói thẳng, hắn chỉ dò hỏi cậu một chút ý tứ, không biết cậu có nghe ra những thâm ý đó không, nhưng trả lời mình rời xa gia đình lâu như vậy, vài năm rồi chưa cùng cha mẹ cùng nhau tận hưởng ngày 24 tháng chạp, năm nay có thời gian rảnh rồi thì tận lực trở về đi. (Chú thích: có nơi quan trọng ngày 24 và 28 tháng Chạp, họ cho rằng đây là ngày đoàn viên của gia đình)

Tống Đình Phàm nghe Trần Lâm nói vậy, dù không thích nhưng cũng chỉ có thể thả người. Cha mẹ Trần rất quan trọng với Trần Lâm, từ khi chung sống cùng cậu, Tống Đình Phàm ít nhiều đều có thể nhận ra trong lời nói, hành động của cậu là rất nhiều tình cảm dành cho cha mẹ. Đương nhiên, hắn không thể cản cậu. Bất quá nói thật, Trần Lâm thực sự không nghe được ý tứ không muốn để cậu về của Tống Đình Phàm, nếu nghe ra, có lẽ sẽ có chút thay đổi nào đó

Kì thật, Trần Lâm muốn về nhà sớm một chút, nguyên nhân chủ yếu vẫn là việc với Tổng lão đầu nhi; tiếp theo, phải ở lại mà lo nghĩ chuyện tương lai với Tổng Đình Phàm, vẫn có chút quá sức với cậu. Trần Lâm nghĩ, nếu có thể tạm thời xa nhau một thời gian, thì sẽ dễ dàng nhìn nhận lại quan hệ của cả hai, bởi vì, sớm muộn gì cũng phải trả lời lão nhân một câu. Có lẽ, sau Tết âm lịch là lúc công bố đáp án. Cho nên Trần Lâm mới quyết định về nhà sớm như vậy

Trần Lâm lại hồi tưởng, lúc ấy tuy mình tranh thủ được quyền lợi, lão nhân cũng thư thả để mình suy nghĩ, có vẻ như mọi quyền chủ động đều nằm trong tay mình, chính là hơn một tháng nay, Trần Lâm không có cảm giác mình nắm quyền chủ động, ngược lại, cậu còn bị động

Việc này, Trần Lâm thực bất đắc dĩ, cậu cũng biết rõ, sự bất đắc dĩ này đến từ thân phận của lão nhân—ông ấy là cha của Tổng Đình Phàm! Việc này cũng đã bó tay bó chân Trần Lâm rất nhiều

Trần Lâm về nhà, tuy chỉ cách lần về thăm nhà trước 4 tháng, nhưng vẫn làm mẹ Trần thật kích động, thật cảm động

Nhìn cha mẹ, Trần Lâm lộ ra nụ cười nửa tháng nay chưa thấy

— “Mẹ, lần này con mang quà về ẹ nga!”. Trần Lâm nói, thần bí hề hề chuẩn bị mang ra một bộ mỹ phẩm dưỡng da mua ở Bắc Kinh từ trong va li

Mẹ Trần ngồi trên sofa nhìn con soạn đồ, nghe con nói những lời này, lập tức nhớ lần trước con trai về chỉ mua quà cho lão công của mình, không mua quà ỉnh, trong lòng ít nhiều vẫn còn ghen tị, e ỉm nói, “Yêu, lần này nhớ tới mẹ a....”. Tiếng cuối cùng cố ý nói thật to, Trần Lâm nghe, vội vàng xoa dịu, “Mẹ, con lúc nào cũng khắc khắc nhớ mẹ, lần này còn nhớ nhiều hơn!”. Thuận tiện mang thêm vật gì đó ra, hai tay dâng lên ẹ Trần

Xoay người, ngồi sau mẹ Trần, Trần Lâm đặt hai tay trên vai mẹ, nghiêng đầu, nhìn một bên mặt mẹ, rất có ý từ làm nũng nói, “Mẹ, lần trước là con trở về gấp quá, không phải cố ý quên mẹ, mẹ đại nhân không để bụng tiểu nhân, tha thứ cho con đi! Mẹ xem, lần này con mua mỹ phẩm dưỡng da ẹ nga!”

Nghe con nói, mẹ Trần cúi đầu nhìn món đồ đang cầm trong tay mà con trai mới đưa, nhất thời, vui vẻ ra mặt. Lại nghĩ, sau khi con lớn lên, rất ít khi làm nũng, lại biết thời biết thế. Vỗ vỗ tay con trai, hào phóng nói, “Được rồi, mẹ đại nhân đại lượng, tha thứ cho con!”

— “Hahaha....”. Ba Trần vốn đang ngồi bên cạnh nghe hai mẹ con nói chuyện, nhìn một màn trước mắt, không khỏi cười to thành tiếng

— “Em nhìn em xem, lớn hơn con nhiều tuổi, lại so đo với con!”. Nói xong, còn buồn cười bất đắc dĩ lắc đầu

— “Hừ, anh quản em a, nếu con chưa mua quà cho anh, anh còn hào phóng như em bây giờ không!”. Đôi mi thanh tú của mẹ Trần khê chau, cãi lại lời ba Trần. Sau đó đứng lên, mang quà con vừa tặng về phòng

Hai cha con ngồi lại, nhìn nhau cười

69. Chương 69: Chương 69

Trần Lâm lần này về nhà, cũng không nói cho Tổng Đình Phàm ngày trở về, cho nên mắt thấy không khí Tết âm lịch đã gần tiêu tán, Tổng Đình Phàm trong lòng nổi lên cơn giận không lớn không nhỏ Nhìn tờ lịch trước mắt— ngày bảy âm lịch

Đã là ngày bảy a, năm trước, Tổng Đình Phàm nhớ rõ Trần Lâm lúc ấy đã trở lại cửa hàng mắt kính làm việc. Chính là, năm nay, Trần Lâm còn chưa về. Chẳng lẽ nói bởi vì đó là cửa tiệm của mình, thời gian nghỉ lễ có thể co giãn nhiều sao? Tổng Đình Phàm lắc đầu, phủ định ý tưởng này. Tính cách Trần Lâm sẽ không làm chuyện như vậy, nhìn một năm nay Trần Lâm đều dồn tất cả tâm huyết vào cửa hàng, hẳn cũng biết cậu thật sự coi trọng cửa hàng như thế nào

Cho nên, bây giờ Trần Lâm còn chưa có ý tứ muốn về, nguyên nhân chắc chắn nằm ở chính bản thân cậu

Nâng tay xoa xoa mi tâm, Tống Đình Phàm quyết định rà soát lại suy nghĩ của mình một lần nữa. Hắn biết trước khi về nhà, cảm xúc của Trần Lâm không tốt lắm, đã muốn hỏi cậu một lần, Trần Lâm cũng chỉ nói là do gặp lại bạn cũ, sau đó tâm trạng của cậu rõ ràng tốt hơn nhiều. Mơ mơ hồ hồ, Tống Đình Phàm vẫn nghĩ cậu hoàn toàn không nói hết tâm tình của mình, như là gặp chuyện gì phức tạp ngăn lại

Tống Đình Phàm do dự có nên hỏi lại Trần Lâm không, nhưng chính Trần Lâm không có ý định nói tất cả, hắn cũng không muốn làm Trần Lâm căng thẳng, vì vậy, sự tình kéo dài đến khi Trần Lâm về nhà, nguyên nhân cũng chưa rõ ràng

Mà Trần Lâm lại không trả lời, làm Tống Đình Phàm không khỏi suy nghĩ miên man

‘Cộc cộc’ hai tiếng, cửa phòng làm việc của Tống Đình Phàm bị mở ra, không nghi ngờ gì, chắc chắn là Lưu Dụ, người khác không có can đảm làm vậy!

– “Ai, tôi nói Đình Phàm, còn không đi ăn a?”. Tống Đình Phàm lạnh mắt nhìn Lưu Dụ, rõ ràng thập phần không vừa lòng với hành động vừa rồi của hắn

Sờ sờ mũi, Lưu Dụ hạ giọng, “Tôi thấy cậu lâu như vậy còn chưa xuống, mới sốt ruột lên tìm cậu thôi! Trừng cái gì mà trừng, mắt tôi cũng không nhỏ hơn cậu!”

Tống Đình Phàm bưng tỉnh không quan tâm lời hắn nói, đến giá áo lấy áo khoác, Lưu Dụ vẫn đứng bên cạnh, Mục Kiệt đứng ngoài cửa không nói gì

– “Đình Phàm, cậu không phải không biết cậu ấy, cậu ấy là vậy rồi, cậu trừng mắt cũng không có biện pháp a!”. Mục Kiệt nhìn hai người không ngừng ồn ào, “Bắt nạt tôi, hai cậu bắt nạt tôi....”. Lưu Dụ liếc mắt một cái, trêu tức Tống Đình Phàm

Tống Đình Phàm ‘ân’ một tiếng, xem như trả lời. Kì thật, Tống Đình Phàm lạnh mắt nhìn Lưu Dụ, vì hắn đã đánh gãy dòng suy nghĩ của Tống Đình Phàm!

Tuy nói nghỉ Tết, nhưng ba người này thật đúng không một ngày nhàn rỗi. Lễ tết, là thời cơ tốt nhất để duy trì mối quan hệ cũ, phát triển mối quan hệ mới, vô luận là quà cáp hay xã giao bên bàn rượu đều liên tục không dứt. Hơn nữa mình lại là ông chủ, năm mới còn phải lập kế hoạch phát triển cho công ty, tất nhiên không rảnh rỗi được

Vì thế, mới mừng 7, ba người đã quay về công ty làm việc

Trong xe, Lưu Dụ lái xe, Mục Kiệt quay đầu nhìn Tống Đình Phàm vẫn trầm tư từ khi vào xe đến giờ, trong lòng nghi hoặc. Liếc mắt với Lưu Dụ một cái, hắn mở lời

– “Đình Phàm, Trần Lâm không nói khi nào trở lại sao?”

Tống Đình Phàm nhìn Mục Kiệt, không nói gì. Đôi mắt đen vẫn không gợn sóng

Phản ứng của hắn làm Mục Kiệt Lưu Dụ không cần hỏi nhiều, trong lòng đã sáng tỏ– Trần Lâm không nói ngày về với Tống Đình Phàm

– “Có thể trong nhà có việc đi, phỏng chừng mai mốt sẽ về! Cậu ấy quý tiệm sách như bảo bối, chắc chắn sẽ mau trở về!”. Lưu Dụ vừa lái xe, vừa phán đoán

– “Đúng vậy, Đình Phàm, có thể Lưu Dụ nói đúng. Cậu không phải không biết tính tình của Trần Lâm, trong nhà cậu ấy nếu có chuyện gì, chắc chắn sẽ không trực tiếp nói ra vì sợ phiền cậu lo lắng”. Mục Kiệt cũng phụ họa

Tống Đình Phàm gật gật đầu, ngoài mặt xem như đồng ý cách nói của hai người. Bất quá, trong lòng lại nghĩ, cơ hồ mỗi ngày hắn đều gọi điện cho Trần Lâm, đêm giao thừa gọi điện hỏi cậu khi nào về, cậu nói đợi qua Tết đi; ngày mừng 3 hỏi lại, Trần Lâm nói nhanh, trong nhà có người thân đến thăm; đêm qua hỏi lại, Trần Lâm chuyển đề tài

Trần Lâm vô tình cố ý lảng tránh, người nhạy cảm như Tống Đình Phàm làm sao không nhận ra?!

Bất quá, Tống Đình Phàm vẫn kiên nhẫn, hẩn đợi! Vô luận hành động lần này của Trần Lâm là vì lí do gì, hẩn vẫn đợi Trần Lâm trở về tự giải thích với mình. Dù sao, ngoại trừ việc này, thái độ của cậu mỗi khi nhận điện thoại của hẩn vẫn bình thường như trước

Bên này, Tống Đình Phàm có suy nghĩ của mình; bên kia, Trần Lâm tất nhiên cũng có

Mình lảng tránh, anh ấy, hẩn là nhận ra rồi? Anh ấy nghĩ thế nào? Lo lắng ỉn? Phiền não ỉn? Hay là không quan tâm đến mình?

Về nhà đã sắp nửa tháng, mình vẫn không tìm được kết quả....

Kì thật, nói là suy nghĩ, nhưng Trần Lâm căn bản không biết nên nghĩ gì. Trần Lâm nghĩ, nếu chia tay Tống Đình Phàm, thì kết quả sẽ thế nào? Không có hình ảnh miêu tả cụ thể, không có ngôn ngữ miêu tả cụ thể, nhưng ngẫm lại, Trần Lâm đều cảm giác mình đau lòng đến hít thở không thông, làm mình không thể tiếp tục nghĩ

Vậy, nếu không rời xa nhau thì sao?

Vị lão nhân kia, Trần Lâm cũng thấy mình đã rất áy náy rồi!

Còn có, cha mẹ mình....

Tất cả những suy nghĩ, mỗi khi nhớ đến những người này, mình liền kiệt sức. Không muốn nghĩ tiếp, không thể nghĩ tiếp

– “Tiểu Lâm, đang nghĩ gì vậy? Nhập thần như vậy?”. Trương Bá Quang hươ hươ tay trước mặt Trần Lâm, lo lắng nhìn

Trần Lâm lấy lại tinh thần, tươi cười để hẩn an tâm, “Ách, không có gì. Có thể tại đêm qua em ngủ không ngon”

Về mặt Trương Bá Quang rõ ràng không tin lời cậu

Kéo Trần Lâm ngồi xuống băng ghế dài trong công viên. Khoát vai Trần Lâm, trịnh trọng mở lời, “Em có biết hai giờ vừa rồi đi với anh, em liên tục phân tâm không?”

– “A, ách, Quang ca, em, thực xin lỗi! Em...”

Trương Bá Quang xua tay ý bảo Trần Lâm không cần nói, “Tiểu Lâm, nếu còn xem anh là Quang ca như lời em nói thì nói thật cho anh biết, em không phải gặp chuyện gì... phiền toái?”

Trần Lập lắc đầu liên tục không do dự, phiền toái? Cậu có thể gặp phiền toái gì?

– “Vậy gần đây em....?”. Trương Bá Quang do dự hỏi

– “Em không sao, có thể bởi vì... không.... công việc, có chút nhàn rồi, người sẽ không có tinh thần. Không có gì đâu, anh đừng lo lắng”. Lời nói của Trần Lâm xem như gián tiếp trả lời câu hỏi của Trương Bá Quang

Mây chau lại mất tự nhiên, Trương Bá Quang hiển nhiên bất mãn với thái độ của Trần Lâm

Bất quá, hẩn sẽ không bỏ qua, bởi vì hôm nay hẩn quang minh chính đại viện cớ mới có thể gặp Trần Lâm, hơn nữa còn có thể thám thính tình hình một chút

Hôm qua Trương Bá Quang đến Trần gia dùng cơm chiều, ăn xong, mẹ Trần liền nói chuyện với hẩn, nguyên nhân là vì trạng thái bất ổn của Trần Lâm

Trần Lâm về nhà.... nhiều ngày như vậy, trừ bỏ vài ngày đầu miệng cười yển yển cùng cha mẹ, tâm trạng không tốt, sau đó ngày càng ít cười, cho dù là hai ngày 30, mừng 1 cũng rất ít khi cười

Ba mẹ Trần với việc này, không chỉ xem là nhỏ, hơn nữa còn lo lắng đến cực điểm. Phải biết rằng, Trần Lâm từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có cảm xúc phật phồng như vậy, cho dù có chuyện gì phiền não, chỉ cần cậu không giải quyết được, liền sẽ nói cho cha mẹ biết, để không làm cha mẹ lo lắng. Cho nên, trong mắt ba mẹ Trần, Trần Lâm từ trước đến nay lúc nào cũng đo đúng mực, là đứa con tiến lùi xử sự rất tốt, trong mắt bọn họ, Trần Lâm vĩnh viễn là lạc quan, độc lập, tự thân cố gắng. Hiện tại ... ách.. tiêu cực, đúng, là bộ dạng tiêu cực, thật rất không bình thường

Vì thế, thừa dịp mới Trương Bá Quang đến nhà dùng cơm, tính toán nhờ hắn hỏi thăm Trần Lâm việc đó. Dù sao, tuổi cùng cấp kê, hơn nữa hai đứa từ nhỏ đã rất thân, mẹ Trần tin tưởng, có lẽ Trương Bá Quang sẽ hỏi được chút gì từ con trai

Mẹ Trần nói vậy, với Trương Bá Quang mà nói thì đây đúng là ‘cơ hội trời cho’!

Hắn tối ngày 29 mới về đến nhà, gặp Trần Lâm vào mừng 1 tết. Hai nhà cùng chúc tết nhau

Tuy không khí vẫn vui mừng náo nhiệt, hai nhà cũng thân thiện nói chuyện quên trời đất, chính là khi vừa vào nhà Trần Lâm, hai mắt Trương Bá Quang cũng không rời khỏi cậu, hắn rõ ràng cảm giác được cậu có tâm sự

Lúc ấy trong đầu toát lên ý niệm đầu tiên ‘Cậu ấy đã chia tay người nọ?!’. Lập tức trong lòng tự mắng mình xấu xa, tâm tư đã hắc ám đến nước này!

Đương nhiên, ý tưởng này của mình khi tận mắt nhìn bộ dạng nhận diện thoải từ người nọ của Trần Lâm, đã bị phủ quyết. Nhưng, nếu không phải vì vậy, thì còn chuyện gì có thể làm Trần Lâm như thế? Trần Lâm vốn không phải người hay bộc lộ cảm xúc ra ngoài, mà chính mình rất nhanh đã nhìn ra cậu ấy có tâm sự, vậy rốt cuộc là mình nhạy cảm hay Trần Lâm thay đổi?

Tuy nhiên, mặc kệ thế nào, chắc chắn Trần Lâm có tâm sự

Không lẽ vì cha mẹ Trần? Không phải, vô luận là mẹ Trần hay ba Trần, cuộc sống hai người vẫn như trước, thân thể cũng thực khỏe mạnh, không đến mức làm Trần Lâm như vậy

Vậy, có lẽ vì cửa hiệu mới mở của mình đi? Điều này có thể, bất quá, người nọ... không giải quyết được sao?

Nghĩ như vậy, đáy lòng Trương Bá Quang lại toát ra một tia đau khổ. Cuối tháng 11, Trương Bá Quang không phải không có ý định đến Bắc Kinh gặp Trần Lâm, hơn nữa vô luận là thời gian đi công tác vẫn còn dư dả, cơ hội Trương Bá Quang gặp cậu vẫn rất nhiều. Nhưng, vì sao hắn lại không đi gặp Trần Lâm?

A, đi! Trương Bá Quang thế nào lại không đi?! Chẳng qua hắn đến Bắc Kinh, đến cửa hiệu của Trần Lâm trên con phố kia, đứng trước cửa hiệu nhưng không gặp Trần Lâm. Vốn, chỉ cần nhẹ nhàng đẩy cửa, hắn đã có thể vào gặp cậu. Đáng tiếc, không khéo chút nào, hôm đó Tổng Đình Phàm đã xuất hiện

Trương Bá Quang đứng trước cửa tiệm, xuyên qua lớp cửa thủy tinh nhìn thấy Trần Lâm ngồi trong quầy, người kia đang đứng phía ngoài quầy, người nọ thường xuyên nghiêng người nói gì đó với Trần Lâm. Cậu cười như muốn lấy lòng, nói gì đó, nhưng người sáng suốt vẫn có thể nhìn ra một động tác làm nũng dễ hiểu, chỉ thấy người nọ hơi chau mày, nhưng không phản ứng gì, hiển nhiên là thuận theo ý Trần Lâm

Qua chốc lát, người nọ lại cúi đầu nói gì với Trần Lâm, lần này Trần Lâm cũng làm như vừa rồi, nhưng không có tác dụng, người nọ nghiêm mặt, ra mời muốn đi vào quầy. Hắn vừa động, Trần Lâm đã đứng lên ngay, động tác tiếp theo là vội vàng thu dọn, lại ngẩng đầu, trên mặt lại là nụ cười làm nũng dễ hiểu, lúc này mới thấy sắc mặt người nọ dịu đi không ít. Sau đó hai người cùng nhau đi ra ngoài

Trương Bá Quang nhớ rõ, mình lúc ấy xoay người lảng tránh theo bản năng. Lúc quay người lại, nhìn thấy hai người kia sóng vai mà đi, Trần Lâm vẫn hay lộ ra nụ cười vừa lấy lòng vừa làm nũng kia, lòng Trương Bá Quang, nhất thời tựa như có kim châm thật đau

Trần Lâm khi nào lại đối xử với người khác như vậy? Khi nào?? Khi nào??? Lại nhìn người nọ, tuy sắc mặt vẫn lạnh lùng, nhưng mơ hồ vẫn nhìn thấy rất sủng nịch Trần Lâm. Đến tận đây, Trương Bá Quang thật không còn dũng khí đến cửa tiệm gặp cậu một lần

Kì thật, ngày đó Trương Bá Quang nhìn thấy như vậy, tình hình cụ thể là Tổng Đình Phàm tới đón Trần Lâm đi ăn trưa, mà cậu còn muốn chậm một chút, nói phải xử lí xong bản ghi chép trong tay sẽ lập tức đi ăn. Tổng Đình Phàm không muốn Trần Lâm phải ăn trễ, mà không khí trong cửa tiệm của cậu phi thường yên tĩnh, Tổng Đình Phàm không thể nói to nên phải hơi nghiêng người đến gần cậu, nhỏ giọng nói. Bất đắc dĩ, cảnh này lại giống như một màn hành động thân mật, với Trương Bá Quang thì đó là một đả kích không nhỏ

Hắn kiềm chế ham muốn được gặp Trần Lâm, sợ lại nhìn thấy hình ảnh như vậy. Chỉ phải kiên trì đợi đến tết âm lịch về nhà. Chính là, thật không ngờ, sau khi về nhà nghỉ tết, lại gặp bộ dạng đầy bụng tâm sự của

Trần Lâm, hơn nữa cậu thực sự gầy đi nhiều, không còn ánh mắt thỏa mãn, hạnh phúc như ngày đó mình nhìn thấy qua khung cửa thủy tinh

Không phải không muốn hỏi thẳng Trần Lâm, chính là, nhìn tình huống trước mắt, thân phận hiện tại của mình không thích hợp để hỏi. Nếu để cho Trần Lâm biết mình chưa buông đoạn tình cảm kia, phỏng chừng cả hai sẽ không bao giờ... liên lạc với nhau nữa. Cho nên, Trương Bá Quang chỉ có thể kìm nén trong lòng những quan tâm ‘quá mức’ của mình với Trần Lâm. Cho đến đêm qua, được mẹ Trần ủy thác, xem như cho hẳn một cơ hội, cho hẳn quang minh chính đại có lí do quan tâm Trần Lâm ‘quá mức’

70. Chương 70: Chương 70

Trương Bá Quang suy tính một phen, mới cẩn thận mở miệng, “Tiểu Lâm, nếu không muốn chúng ta lo lắng, vậy ít nhất, em cũng phải có bộ dáng làm chúng ta yên tâm a!”

– “Chúng ta?”. Trần Lâm khó hiểu

– “Không sợ nói thật cho em biết, hôm qua anh bị a di nhắc nhở, mới gọi em ra hôm nay. Biết không? Trong thời gian này em... Ách... Không ổn, a di đều nhìn thấy”. Nói xong, Trương Bá Quang im lặng, đợi Trần Lâm phản ứng. Hẳn biết nếu đã đề cập đến mẹ Trần, có lẽ Trần Lâm sẽ nói ra chút gì

– “Anh nói là mẹ em cũng biết tâm tình em không tốt?”. Trần Lâm lại hỏi

Trương Bá Quang gật gật đầu từ chối cho ý kiến

Trần Lâm hạ mắt, trong lòng nhất thời tự trách và áy náy. Đúng vậy, mình không bình thường như thế, mẹ làm sao lại không biết! Nói không chừng cả ba cũng biết! Vốn nghĩ mình ngụy trang rất tốt, đủ để hai người không lo lắng, thật không ngờ, vẫn làm bọn họ quan tâm

– “Tiểu Lâm, Quang ca biết em từ trước đến nay đều không muốn người khác lo lắng ỉn, có một số việc, có thể quên đi thì cứ quên, chính là, đôi khi, có một số việc một mình mình chịu đựng chưa hẳn đã tốt. Thân hữu, cha mẹ bên cạnh em, mỗi người đều nguyện ý giúp đỡ em, nếu em gặp phiền toái gì. Nhưng em lại không cho chúng ta chút cơ hội nào. Kì thật, trong lòng chúng ta không phải vì em nghĩ thế mà vui sướng, ngược lại, chúng ta sẽ cảm thấy bị thương, bất lực”. Trương Bá Quang nói lời này cũng chưa đủ, hẳn cùng Trần Lâm lớn lên, tình cảm tự nhiên cũng giống như thân nhân, không phải bằng hữu

– “A di uyển chuyển nhờ anh nói chuyện với em, như vậy còn không nói rõ tâm tư của nàng hay sao? Có lẽ, em không tiện nói tất cả với a di và thúc thúc, chính là, với Quang ca thì em có thể đi? Hoặc là, em cho rằng hiện tại chúng ta đã không thể tâm tình với nhau?”. Một câu ảm đạm cuối cùng đầy đủ ý tứ hàm xúc

– “Quang ca...”. Trần Lâm có chút bất đắc dĩ. Chính mình bây giờ vẫn hi vọng sẽ khôi phục quan hệ với Quang ca như trước, làm sao lại cố ý làm những chuyện tổn hại đến tình cảm của cả hai? Nhưng chuyện mình sầu lo, nếu có thể nói ra dễ dàng, làm sao lại khó xử trước sau như vậy bây giờ?

– “Em không phải không có ý giấu diếm, chính là, em thực sự không biết nên mở miệng như thế nào...”

Trương Bá Quang nhìn Trần Lâm ấp úng, trong lòng mơ hồ đoán được, hòa hoãn nói, “Có liên quan đến người kia?”

– “...Àn”. Do dự nửa ngày, Trần Lâm vẫn là gật đầu

– “Tổng bá bá.... Ách.... cha của anh ấy, nói em nên.... rời đi...”

Trương Bá Quang nghe Trần Lâm nói vậy, trong lòng tuy giật mình, nhưng cũng mau trấn định, bởi vì bước trên con đường này, đối mặt với cha mẹ chỉ là chuyện sớm muộn. Chính là, Trần Lâm gọi cha người nọ là ‘Tổng bá bá’? Hơn nữa ngữ khí tựa hồ rất quen thân

– “Em gọi cha hẳn là ‘Tổng bá bá’? Hai người rất quen thân?”

Nghe câu hỏi của Trương Bá Quang, Trần Lâm chỉ có thể cười khổ trong lòng. Quay sang, nói với Trương Bá Quang, “Quang ca, anh biết không? Chính là ba tiếng ‘Tổng bá bá’ này hiện tại làm em tiến không được, lùi không xong a, haha...”

Tiếng cười này của Trần Lâm, không biết vì sao lại làm lòng Trương Bá Quang nhất thời tên rần

– “Tiểu Lâm.....”

Trần Lâm lắc đầu ý bảo hắn không cần nói gì

– “Quang ca, anh nói xem, chuyện như vậy, em có thể mở miệng nói với mọi người sao?”

Lặng im thật lâu, Trương Bá Quang mở miệng, “Hắn..... nói thế nào?”

Kì thật, khi hỏi câu này, Trương Bá Quang phi thường khó chịu. Không nói đến lập trường của mình, chỉ cần nụ cười khổ sở kia của Trần Lâm cũng đã thể hiện rõ ràng cậu đang rất đau khổ và khó xử, hắn tự nhiên cũng đau lòng vì cậu

– “Em không nói chuyện gặp cha cho anh ấy nghe. Em cũng cho rằng mình không cần...., chính là, em nếu đã đồng ý sẽ suy nghĩ lại lần nữa về quan hệ của em và anh ấy với Tổng bá bá, như vậy, vô luận kết quả thế nào, cũng phải đợi đến khi quyết định xong em mới nói cho anh ấy được. Bằng không, sẽ chỉ làm anh ấy phiền lòng không đáng có, không phải sao?”

Trương Bá Quang vừa nghe Trần Lâm nói vậy, há mồm muốn phản bác, hiện tại em nhất định phải một mình gánh vác sao? Rõ ràng là hai người cùng nhau chia sẻ, em lại tự mình khiêng! Giữ gìn cho hắn đến vậy?!

Chính là, nhìn Trần Lâm vẫn còn nói tiếp, Trương Bá Quang giữ lại những lời kia

– “Nếu em cự tuyệt Tổng bá bá, vậy mọi chuyện xem như chưa từng xảy ra, về phần những chuyện phải đối mặt về sau, lúc đó là chuyện của hai người; nhưng.... nếu em đồng ý với Tổng bá bá, những suy nghĩ trần trụi này tự em gánh vác là được rồi, cần gì phải làm anh ấy lo lắng thêm?”

Trương Bá Quang giật mình, hắn chưa bao giờ biết trong tình cảm, Trần Lâm lại lí trí đến vậy! Lí trí đến làm người khác đau lòng

– “Tiểu Lâm, em không nghĩ, chuyện tình cảm là chuyện của hai người sao?”

– “Nếu không phải vì đó là chuyện của hai người, Quang ca, anh cho rằng em sẽ phiền não như vậy sao?..... Chỉ có khi không có anh ấy can thiệp vào, em mới có được quyết định của chính mình, mới có thể tự chịu trách nhiệm với quyết định của mình...”. Câu cuối cùng như Trần Lâm tự thâm thì

Như đột nhiên nghĩ ra điều gì, Trương Bá Quang cầm tay Trần Lâm, vội vàng hỏi, “Em sợ dĩ về nhà nghỉ tết sớm, mà hiện tại còn chưa quay về Bắc Kinh, chính là muốn rời xa hắn, để quyết định?”

Nhìn Trần Lâm gật đầu, Trương Bá Quang ngây ngẩn cả người, miệng nói linh tinh, “Trách không được, trách không được....”

– “Cái gì?”. Không nghear rõ hắn nói gì, Trần Lâm hỏi

Hai mắt chăm chăm nhìn Trần Lâm, trách không được em do dự lâu như vậy, khó xử lâu như vậy, phiền não lâu như vậy, nguyên lai vẫn là vì hắn a.... Em không muốn hắn nhìn ra tâm sự của mình, em không muốn để hắn cùng lo lắng, em không muốn làm hắn khổ xử với cha.... Hắn, đáng giá để em phải băn khoăn như thế sao?

Trong nhất thời, Trương Bá Quang không biết mình đau lòng cho chuyện của Trần Lâm nhiều hơn hay ghen tị nhiều hơn, ề ề ề ề. Thay đổi hướng nhìn, dường như muốn lảng tránh, hắn nói với Trần Lâm, “Không có gì, không có gì....”

Nếu Trương Bá Quang đã nói vậy, Trần Lâm đang nhiều tâm sự cũng không truy vấn thêm. Dần dần khôi phục được cảm xúc kích động, Trương Bá Quang mở miệng, “Tiểu Lâm, em không phải nên đứng trên lập trường của hắn mà suy nghĩ sao? Hai người chung sống, mọi việc đều phải có ý kiến cả hai, đảng này em đơn phương quyết định, hắn chỉ có thể bị động thừa nhận, em không nghĩ rất không công bằng sao? Đường nhiên, vô luận em quyết định thế nào”

– “Không công bằng?”. Miệng bật ra câu hỏi ‘không công bằng’ của Trương Bá Quang, trên mặt Trần Lâm xuất hiện một tia mờ mịt, dường như đang nghĩ đến điều gì, mờ mịt qua đi, thay thế bằng một tia minh bạch

Đúng vậy, tại sao mình không nghĩ đến, nếu tự ý quyết định, cuối cùng mới nói cho anh ấy, thế không phải không công bằng thì là gì? Hơn nữa tính cách của người nọ, có thể để cậu đặt hấn vào thế bị động đơn phương sao? Chính mình thật đã quá nông cạn trong suy nghĩ!

– “Đúng vậy, với anh ấy vẫn không công bằng, thiếu chút nữa đã thành xem nhẹ, a~!”. Miễn cưỡng cười khổ, đau khổ còn cách xa hạnh phúc ngọt ngào ít nhiều

– “Vậy em.... có phải hay không muốn nói cho hấn....”. Nhưng lời này Trương Bá Quang đã rất cố gắng, hấn không có ý nói vậy, trong lòng nghĩ, mình không nghĩ sẽ nói vậy với Tiểu Lâm. Hấn thế nào lại ngu xuẩn tự nhường cơ hội cho người khác! Như thế nào có thể?! Nếu để Tiểu Lâm tự quyết định, nếu Tiểu Lâm quyết định chia tay người nọ, đó không phải là tình hình tốt nhất ỉn sao? Chính mình vì sao còn muốn nói, còn muốn hỏi?

Không cần người khác trả lời, Trương Bá Quang liền tự có câu trả lời của mình–luyện tiếc. Luyện tiếc nhìn thấy khuôn mặt Trần Lâm bất đắc dĩ, cười chua xót; bất đắc dĩ làm người ta đau lòng, chua xót làm người ta chua xót. Tiểu Lâm từ nhỏ đã như bảo bối của mình, bây giờ lại chịu ủy khuất, hơn nữa lại là cậu ấy cam tâm tình nguyện, chính mình thật buồn, thật bức, thật ghen tị, ý niệm duy nhất trong đầu là phải làm cho Tiểu Lâm vui vẻ, làm cho cậu ấy vui vẻ.... Bằng không, vì sao buổi nói chuyện này với Trần Lâm, mình thậm chí còn khuyên cậu rất nhiều, hơn nữa lại đứng ở góc độ của người kia mà nói chuyện?

Có chút không đành lòng với ý tứ hàm súc của mình, Trương Bá Quang im lặng đợi Trần Lâm nói tiếp

Không khí nhất thời yên tĩnh, Trương Bá Quang biết Trần Lâm đang do dự, đang tự vấn; cả hai cũng bồi hồi

Cuối cùng, Trương Bá Quang thấy Trần Lâm lắc đầu, hơn nữa lắc đầu rất kiên định, “Không, em không có ý định nói cho anh ấy! Hết thấy đợi em quyết định xong sẽ nói! Hiện tại, không cần. Suy nghĩ của anh ấy ảnh hưởng rất lớn đến quyết định của em, điều này với anh ấy, với Tống bá bá, với em, không phải là lựa chọn tối ưu; hơn nữa cũng không công bằng với Tống bá bá. Em hi vọng mình có thể chịu trách nhiệm với quyết định của mình”

Trương Bá Quang thật không ngờ mình đã nói như vậy, nhưng Trần Lâm vẫn quyết định tự mình giải quyết chuyện này. Hấn là nên nghĩ người kia không đủ quan trọng, hay rất quan trọng với Trần Lâm?

– “Được rồi, Quang ca, chúng ta không cần nói về vấn đề này nữa, dù sao, em không phải không còn cơ hội, ha ha”. Câu nói của Trần Lâm rất giống tự giễu mình

Trương Bá Quang vẫn không biết, buổi nói chuyện hôm nay vẫn có tác dụng, hơn nữa còn có tác dụng rất lớn. Bởi vì Trần Lâm trả lời vài câu, liền phát hiện, chính mình tựa hồ cũng chưa đủ lo lắng cho Tống Đình Phàm, chính mình bị thái độ hòa nhã của cha hấn làm cho tiến thoái lưỡng nan. Kì thật, nghĩ thêm một chút, Trần Lâm cho rằng, nếu mình không làm gì sai, vậy thái độ hòa nhã của lão nhân với mình là thực tâm, yêu thích mình cũng là thực tâm. Nếu vậy, mình có thể hay không nên ‘lợi dụng’ một chút? Haha

– “Yên tâm đi, Quang ca, em không sao. Thực xin lỗi, làm anh lo lắng. Yên tâm đi, yên tâm đi, anh có thể báo cáo kết quả công việc cho cha mẹ em rồi! Haha”

Ngữ khí Trần Lâm đột nhiên nhẹ nhàng làm Trương Bá Quang có chút thất thố, phải biết rằng rất lâu rồi Trần Lâm không nói chuyện thân tình với hấn như vậy

Trong lòng có chút vui sướng, lại nhìn sắc mặt của Trần Lâm, quả thật cậu đang có những suy tính của mình, chính mình mặc dù muốn hỏi thêm, cũng tự biết như vậy không thích hợp, vì thế cũng dừng đề tài. Hấn chỉ vô vô vai Trần Lâm, vẫn rất quan tâm nói, “Đi, anh sẽ không lo lắng cho em! Chính là em nên suy nghĩ cho kĩ, vô luận kết quả thế nào, như em nói, em có thể chịu trách nhiệm là tốt rồi! Quang ca vẫn tin tưởng em!”

Một mặt tươi cười làm người ta an tâm, “Quang ca, cảm ơn anh!”

– “Nói cái gì, hai chúng ta còn phải nói vậy sao!”. Nói xong lại vươn tay xoa xoa đầu Trần Lâm, lần này Trần Lâm không né tránh, thành thành thật thật tiếp nhận

Lời đã nói xong, Trương Bá Quang biết Trần Lâm cảm ơn hẳn việc gì. Chính mình hôm nay có thể thẳng thắn nói mọi suy nghĩ trong tình cảm, thậm chí còn đứng ở góc độ của người kia mà nói một phen, xem ra, Trần Lâm thật nghĩ mình đã chặt đứt đoạn tình cảm kia. Haha, Trương Bá Quang cười khổ trong lòng hỏi tự hỏi, đây là mình sao?!

Hai người tiếp tục đi dạo trong chốc lát, cùng ăn cơm trưa. Gần đến tối, nhìn sắc trời đã có chút lạnh, Trương Bá Quang liền đưa Trần Lâm về nhà. Nghĩ thầm, rằng, mình coi như hoàn thành nhiệm vụ mẹ Trần giao đi

Bởi vì hôm sau Trương Bá Quang sẽ trở về làm việc, cho nên trực tiếp về nhà thu thập hành lý, không vào nhà Trần Lâm ngồi thêm

Mẹ Trần thấy Trần Lâm về đến nhà, liền hỏi, “Bá Quang đâu? Không vào nhà với con?”

Trần Lâm nhìn mẹ Trần từ bếp đi ra, trên tay còn dính bột mì, trên người còn mang tạp dề, mũi lại có chút toan sấp

Mình quả thật đã rất sơ ý, mẹ tuy bề ngoài vẫn bình thường, nhưng trong ánh mắt, lời nói đều lo lắng ình. Mình thế nào vẫn không phát hiện ra? Hơn nữa, lần này mẹ cơ bản mỗi ngày đều xuống bếp, nấu nhiều món ăn phong phú ình, đây nếu không phải vì lo lắng ình thì là gì?

Trần Lâm cúi đầu có ý lảng tránh, vì muốn che dấu tâm tình dao động của mình, trả lời rất nhanh, “Quang ca ngày mai làm việc trở lại, nên phải về nhà, không vào nhà mình”

– “Nga, đúng rồi, mẹ, mẹ đang làm gì?”

– “Không có gì, còn lại một ít bột nếp, mẹ làm ít bánh khô ăn”. Nói xong, mẹ Trần liền liếc con trai, trong lòng âm thầm nói, xem ra tâm tình đã tốt hơn nhiều. Sau đó liền quay vào bếp

Nghe mẹ nói, Trần Lâm thay quần áo, rửa tay, muốn vào giúp

– “Đi, ba, ba cũng ở nhà a, con còn nghĩ ba đã ra ngoài”. Vừa vào đến bếp, Trần Lâm liền thấy, ba Trần cũng đang ngồi bên cạnh mớ bột gạo

Ba Trần liếc nhìn lão bà của mình một cái, nhỏ giọng nói với con trai, “Hai chúng ta tự làm, ba có thể đi ra ngoài sao? Nếu không động thủ, buổi tối ba còn không được ăn a!”

– “Anh nói với con cái gì, đừng nghĩ em không nghe! Thành thành thật thật làm đi, bằng không tối nay sẽ chỉ có em với con trai ăn thôi!”. Mẹ Trần không nghe câu nói của ba Trần, nhưng câu đầu tiên đã phá hủy đường lùi của ba Trần

Trần Lâm cười ầm áp nhìn cha mẹ đấu võ mồm; trong lòng thỏa mãn, hạnh phúc

– “Mẹ! Có mẹ ở đây, ba làm sao dám đi a, mẹ đừng lo! haha”

– “Con chỉ biết bênh ba con!”

Hai cha con nhìn nhau, Trần Lâm buồn cười, “Con nào có, con một phe với mẹ!”

Mẹ Trần trừng mắt liếc con trai, “Đi đi đi, con ẹ là con nít a, trả lại cho con một phe, mẹ một phe”

.

Buổi chiều, mọi người trong nhà cùng nhau ngời một câu ta một câu mà hết giờ, tuy bình thản đến cực điểm, nhưng đó cũng là một niềm vui sống

Buổi tối ăn cơm xong, Trần Lâm pha trà cho cha, gọt hoa quả ẹ, sau đó một nhà ba người cùng xem TV trong phòng khách. Dù sao cũng chưa ra Giêng, các chương trình truyền hình vẫn còn rất vui vẻ, tràn ngập không khí mừng năm mới

– “Trần Lâm, con khi nào thì quay lại cửa hàng a?”. Ba Trần nhấp một ngụm trà con trai pha, hỏi

– “Ách, qua tết nguyên tiêu đi”

Ba Trần mẹ Trần nghe con trai nói vậy, không hện mà gặp, cùng nhau nhìn con trai

Con trai trẻ như vậy mới trở về làm việc?!

Kì thật, chuyện này hôm nay Trần Lâm mới nghĩ xong, trước kia cậu vẫn do dự khi nào mới trở về. Mà hôm nay nói chuyện cùng Trương Bá Quang làm Trần Lâm càng hiểu rõ, mọi việc không nên do dự quá lâu. Cho nên cậu quyết định, thừa dịp mình còn vài ngày nghỉ nên sẽ cẩn thận suy ngẫm lại lần nữa. Tối thiểu nhất, nếu cự tuyệt lão nhân, thì nên cự tuyệt như thế nào; nếu không cự tuyệt, sẽ đối mặt với Tổng Đình Phàm như thế nào?

– “Con trai, trẻ như vậy con mới làm việc lại, chuyện cửa hàng không có gì vội sao?”

– “Mẹ, không sao, con đã nói với nhân viên rồi, bọn họ ở trên đó sẽ mở cửa làm việc, con chỉ cần liên lạc một chút với nhà cung cấp sách để lo liệu. Con ở nhà thêm vài ngày với hai người”

Cha mẹ Trần nghe con trai nói vậy, hai người nhìn nhau, lại nhớ việc gần đây tâm tình con không tốt, hai người liếc mắt trao đổi, vẫn là mẹ Trần mở miệng trước

– “Con trai, có phải cửa hàng gặp vấn đề gì không? Nếu con cần tiền, ba mẹ vẫn còn. Lúc trước sợ đưa một lần nhiều quá con không thoải mái nhận, con nếu thực sự cần...”

– “Mẹ, con không cần tiền...”. Trần Lâm đánh gãy lời mẹ, trong lòng có chút cảm động

– “Con cũng không gặp khó khăn gì, cửa hàng kinh doanh tốt lắm, khoảng thời gian qua vẫn có lời, không phải như cha mẹ nghĩ đâu, hai người đừng lo lắng”

Mẹ Trần ra chiều không tin, nhìn ba Trần

– “Trần Lâm, con đừng giấu chúng ta, có chuyện gì thì cứ nói, đừng một mình gánh chịu. Trước đây, con như vậy chúng ta mặc kệ, gần đây cũng vì cho con tự lập, cho con tự xây dựng cơ nghiệp, nhưng cũng không nhất thiết như vậy, dù sao tự lập cũng phải có mức độ nhất định”

Trần Lâm nhìn cha mẹ đang băn khoăn, có chút buồn cười nghĩ, cha mẹ sao lại nghĩ ngay cửa hàng của mình có vấn đề như thế

Vì thế, Trần Lâm lại tiếp tục trấn an, “Cửa hàng thực sự không có việc gì, hai người sao lại không tin con?”. Câu cuối còn mang chút nũng nịu, ý đồ không muốn cha mẹ lo lắng

– “Vậy sao lần này về nhà tâm tình con không tốt? Hơn nữa, mẹ thấy con cũng không vội quay về Bắc Kinh à!”

– “Mẹ, mẹ mong con đi càng nhanh càng tốt phải không?”

Mẹ Trần nghe con trai nói vậy liền trừng mắt liếc cậu

Trần Lâm cười cười, sau đó nghiêm túc nói với ba mẹ Trần, “Ba, mẹ, cảm ơn hai người! Ba mẹ yên tâm, con thực sự không có chuyện gì, nếu có gì cần ba mẹ hỗ trợ, con nhất định sẽ nói”

Ba Trần gật gù đầu, không nói thêm gì nữa. Dịch người, mẹ Trần khoát tay lên vai con, ngữ khí ôn nhu trì hoãn, “Con trai, chúng ta tin tưởng con, tin tưởng con có thể giải quyết tốt vấn đề hiện tại. Tuy con không nói cho cha mẹ biết đó là việc gì, nhưng con phải nhớ kĩ, ba mẹ, lúc nào cũng ở bên cạnh con”

Trần Lâm quay đầu, đối diện mẹ Trần, trong lòng vì câu nói của mẹ mà ngập tràn cảm động. Cậu muốn mở miệng, nhưng thủy chung không nói được gì, khép khép mở mở môi thật lâu

Có lẽ, mình là thẹn với niềm tin này

Bất quá, vì làm cho hai người yên tâm, Trần Lâm cố gắng nói một câu, “Kì thật, con như vậy là vì, ách,... Có một chút khúc mắc với bằng hữu, con tạm thời không muốn gặp mặt, ách, khụ, nên ở ngốc trong nhà nhiều ngày”. Trần Lâm nửa thật nửa giả nói

Mẹ Trần vừa nghe, hai mắt sáng ngời như sao, “Bạn gái con?”

– “Khụ khụ..... khụ..... Mẹ, mẹ thế nào liền...”. Trần Lâm không biết phải nói sao với mẹ

– “Không phải, mẹ, không phải như vậy, chỉ là.... Chỉ là bằng hữu bình thường thôi!”

Trần Lâm ấp a ắp úng, lời giải thích bằng hữu bình thường này càng làm mẹ Trần hoài nghi! Mẹ Trần còn muốn hỏi tiếp nhưng con trai đã vội vàng chui vào phòng

Mẹ Trần mất cơ hội truy hỏi liền quay sang nhìn ba Trần, như đang hỏi, anh tin lời con trai vừa nói không?

Ba Trần lắc lắc đầu, vừa thấy bất đắc dĩ với lão bà, vừa là không tin lời con

Nhưng là, rốt cuộc tin hay không chuyện Trần Lâm vì cãi nhau với bằng hữu bình thường hay bạn gái mà lại ở góc trong nhà như vậy, hai người cũng không biết chắc được

Vài ngày tiếp theo, mẹ Trần ngẫu nhiên đều tìm cơ hội hỏi Trần Lâm vấn đề bạn gái, nhưng lần nào cậu cũng trốn tránh. Hơn nữa mẹ Trần để ý thấy, tâm tình con trai cũng không phải đặc biệt tốt, dù không tiêu cực héo úa như vài ngày trước nhưng vẫn chưa thực sự tốt. Nên mỗi ngày Trần Lâm đều ăn uống đầy đủ nhưng thực sự không béo lên chút nào. Mẹ Trần biết thế nên cũng không cố hỏi thêm nữa

Về phần Trần Lâm, vài hôm nay cậu tinh tế hồi tưởng một chút, trước kia khi mình quyết định bắt đầu cùng Tống Đình Phàm đã liên lo lắng chuyện cha mẹ hai bên, lúc ấy cậu kiên quyết với con đường mình chọn. Nhưng khi vấn đề vừa xuất hiện, chính mình lại lập tức né tránh, điều này không phải đã dẫm đạp lên quyết định trước kia sao? Mình phủ nhận lời đã từng nói với Tống Đình Phàm, mình cũng không phải người tùy tiện quyết định như vậy! Bây giờ mình lại lảng tránh lâu như thế, lời nói bất đồng với việc làm, Trần Lâm thất vọng về bản thân mình

Cho nên, Trần Lâm, chọn lựa, cự tuyệt lão nhân

Có thể quyết định như vậy, vài ngày nay nội tâm cậu dày vò xáo động không phải bình thường, tự nhiên, tâm tình cũng không thoải mái là bao

Hơn nữa, mỗi khi đối mặt với ba Trần mẹ Trần, tất nhiên cậu lại nghĩ đến tương lai còn phải đối mặt nói sự thật với hai người, xem ra, mình quả thực rất bất hiệu!

Khổ sở cùng tự trách, rồi hạ quyết tâm, Trần Lâm gọi điện cho Tống Đình Phàm nói tết nguyên tiêu sẽ trở về

Cúp máy, trong đầu lại nhớ ngữ điệu không lạnh không nhạt vừa rồi của người kia, Trần Lâm nhẹ giọng lẩm bẩm, xem ra, vẫn là có chút giận mình rồi

71. Chương 71

Trần Lâm về Bắc Kinh đứng vào tết nguyên tiêu *Rằm tháng Giêng*

Vừa nhìn thấy Tống Đình Phàm, Trần Lâm liền hiểu thời gian qua vì cố ý né tránh, cố ý dùng áp lực đè nén nhớ nhung thì sẽ tưởng niệm người này mãnh liệt như thế nào. Khi nhìn thấy hắn, trong lồng ngực đều tràn đầy tâm tình thỏa mãn làm mình không kiềm nén được. Nếu như thế, vì sao mình phải nghĩ đến việc chia tay?

Khi Tống Đình Phàm thấy Trần Lâm liền nhíu nhíu mày mất tự nhiên, người này ở nhà gần một tháng nhưng không béo được chút nào, ngược lại, còn rất gầy! Việc ở nhà, làm cậu lo lắng bất an... đến vậy sao?

Vì thế, Tống Đình Phàm nghĩ, xem ra thời gian qua những suy tính của mình tất yếu phải được thực thi vào đêm nay

Không nói gì thêm, Tống Đình Phàm đưa Trần Lâm về nhà, buộc cậu thành thành thật thật nghỉ ngơi, buổi tối bọn họ sẽ đến một nơi ăn cơm. Trần Lâm vốn đang cảm thấy áy náy với Tống Đình Phàm, hơn nữa lâu rồi không được gặp hắn, vì thế, ngoan ngoãn nghe lời Tống Đình Phàm, cũng không nói sẽ đến cửa tiệm xem xét chút tình hình

Tối đến, Tống Đình Phàm lái xe đưa Trần Lâm đến ‘một nơi’ dùng cơm tối như khi sáng đã nói

Khi xe hấn đi vào một cổng có lính gác, Trần Lâm mới mơ hồ rồi lại rõ ràng biết hẳn rốt cuộc đang làm gì. Trong lòng cả kinh, Tống bá bá đã nói với Tống Đình Phàm?!

Bất an lo lắng bước xuống xe, Trần Lâm nhìn Tống Đình Phàm, hẳn tất nhiên rất chú ý đến tình tự trong mắt cậu nhưng không giải thích lời nào, chỉ nắm chặt tay Trần Lâm. Trong mắt rõ ràng hiển hiện, xác thực xác thực nói với cậu: không cần lo lắng, mọi việc đã có anh

Tống Đình Phàm tin tưởng bây giờ Trần Lâm đã biết mình đang làm gì

Trần Lâm theo Tống Đình Phàm đi vào một ngôi nhà cổ, không khó nhận ra, phòng ốc nơi này nhất định đã có từ rất lâu. Tuy sắc trời đen thẫm nhưng từ ánh đèn ít ỏi trong nhà, Trần Lâm mơ hồ nhìn ra một cỗ uy nghiêm lặng lẽ từ những căn phòng kia

Vào trong nhà, đèn đuốc sáng choang, thị giác thay đổi đột ngột làm Trần Lâm nhất thời không thích ứng được, đưa mắt nhìn lại, mới biết cảm giác khi đứng bên ngoài và bên trong ngôi nhà rất khác biệt! Nội thất trong nhà đủ xa hoa nhưng không phô trương, đủ cổ kính nhưng không cũ kĩ. Hiển nhiên, chủ nhân rất chú trọng giữ gìn

Ánh mắt hơi thay đổi, Trần Lâm liền thấy lão nhân làm mình phải chọn lựa. Lão nhân sắc mặt trầm ổn như núi không chút dao động. Kì thật, trước khi đến đây, Tống Đình Phàm đã nói qua một tiếng với Tống lão đầu nhi sẽ mang người cùng đến. Lời vừa thốt ra, lão nhân còn không đoán được người nào sẽ đến sao?

Một lúc lâu sau, Trần Lâm rõ ràng cảm nhận lão nhân đang im lặng cao thấp đánh giá mình. Không biết qua bao lâu mới nghe được một câu hỏi đã cố lược hiển những sắc thái uy nguy hùng hậu

– “Đây là kết quả cuối cùng sau khi cậu suy nghĩ xong?”

– “Tống bá bá.....”. Giọng nói thất thố không thể rõ ràng hơn

Mà Tống Đình Phàm vốn đang đứng bên cạnh Trần Lâm, sau khi nghe xong câu hỏi của lão nhân, trong lòng vốn như một mặt hồ bình lặng lại có viên đá to rơi xuống, ngay khi những gợn sóng trong mặt hồ vì câu hỏi kia còn chưa tan, một câu ‘Tống bá bá’ của Trần Lâm còn làm hấn kinh ngạc hơn nữa

Nhìn thấy tình thế trước mắt, trong đầu chuyển động qua lại vài lần, Tống Đình Phàm đã rất rõ ràng nguyên nhân những thay đổi kì lạ gần đây của Trần Lâm! Nguyên bản mình đang đợi Trần Lâm trở về tự mình giải thích, thật không ngờ tình huống này đã nói rõ tất cả! A, bất quá nghĩ thêm một chút, hiện tại cậu không phải ‘tự mình’ giải thích sao! Chẳng qua phương thức có chút khác biệt!

Đáy mắt Tống Đình Phàm cuộn cuộn cảm xúc, nhưng hấn áp chế đi rất nhiều, bởi vì hấn cũng đang đợi, đợi Trần Lâm nói cho hấn biết quyết định cuối cùng. Liếc mắt nhìn lão đầu nhi vẫn đang ngồi uy nghiêm, Tống Đình Phàm lại nghĩ, xem ra lão đầu nhi nghĩ đêm nay hấn mang Trần Lâm đến đây vì cậu muốn thông báo kết quả, không biết, đêm nay hấn đưa Trần Lâm đến, căn bản đã không nói cho cậu một lời nào. Trần Lâm hoàn toàn không biết gì về việc được mình mang đến đây

Tình huống bất ngờ này, không khí đột nhiên căng thẳng cực độ!

Trần Lâm liếc mắt nhìn Tống Đình Phàm, rõ ràng trong mắt có chút xin lỗi cùng xấu hổ, thậm chí cậu cũng rõ ràng nhận ra, không khí quanh Tống Đình Phàm đang rất lạnh lẽo. Cười khổ trong lòng, nguyên lai Tống bá bá không gặp hấn, hấn cũng không biết việc mình đã gặp Tống bá bá

Chính là vì đoạn hội thoại lộ liễu vừa rồi giữa mình và lão nhân đã tố cáo tất cả. Xem ra đêm nay về nhà mình còn phải giải thích một phen

Lại nhìn về Tống lão đầu nhi, ánh mắt Trần Lâm đã rất thanh minh, trấn định, “Tống bá bá, Trần Lâm không thể đáp ứng người..... Thật xin lỗi”

Lặng lặng chăm chú nhìn Trần Lâm một lát, Tống lão đầu nhi hoàn toàn hiểu việc mình làm đã vô dụng! Đáy lòng sâu kín thở dài một hơi, ánh mắt lại chuyển sang đứa con đang đứng bên cạnh Trần Lâm, nhận thấy ánh mắt con không chút e dè sợ hãi, thậm chí còn rất lạnh lùng bình thản. Lão nhân mắng to một câu trong lòng: thực sự là đứa con không biết phải trái tốt xấu!

Biết rõ mình có thể không thành công trong việc chia rẽ hai người, nhưng vẫn tìm gặp Trần Lâm, việc này, xú tiểu tử của mình có thể sẽ liều mạng sống chết với mình đến cùng a!

Lùi từng bước, lão nhân nghĩ, nếu mình ngăn cản không được, vậy những gì Trần Lâm nói cũng không có gì không đúng

Lại nhìn hai người đang trước mặt mình, lão nhân tựa hồ cảm giác cũng không cần cực đoan đến vậy, như thế, lão nhân đương nhiên cũng sẽ không nói những việc mạo phạm đến tôn nghiêm của nam nhân. Vì nói ra, mình cũng có chút không tôn trọng người khác. A!

Bất quá, hai người đang đứng cũng có thể xem là cảnh đẹp ý vui. Nhưng đứa con lại trưng ra bộ mặt u ám thực tổn hại đến hình tượng; còn Trần Lâm kia mới thực mà mặt ngọc đón gió, dung mạo tuyệt nhân

Có chút thất thố vì mình trầm tư quá lâu, Tổng lão gia vội vàng giả vờ ho khan hai tiếng, “Khụ, ách, đừng đứng như vậy, đi rửa tay rồi chuẩn bị ăn cơm. Tết nguyên tiêu, hai đứa có thể đợi, nhưng bánh trôi thì không thể a~!”

Lời nói của lão nhân xoa dịu không khí rất nhiều, lại dùng ánh mắt hiền lành thân tình nhìn Trần Lâm, làm cậu trở tay không kịp!

Trần Lâm mở to mắt, trong lòng nghi vấn, mọi việc giải quyết như vậy? Tổng bá bá đồng ý?? Không ngăn cấm gì sao???

Mà lão nhân dường như muốn cổ vũ Trần Lâm, chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ vai cậu, “Đi thôi, con có thể chưa rành đường đi nước bước trong nhà, để Đình Phàm dẫn con đi rửa tay rồi quay lại ăn cơm”

Trần Lâm cảm kích bối rối gật đầu, sau đó theo Tổng Đình Phàm đến toilet

Tổng lão gia đứng yên hồi tưởng ánh mắt “ngốc lăng” đang tính toán của con trai, trong lòng có chút bất an xoa xoa trán

Trong buồng vệ sinh, xuyên qua tấm kiếng, Trần Lâm không ngừng phiêu mắt liếc nhìn Tổng Đình Phàm đang yên lặng bên cạnh, chỉ thấy người nọ xoa tay hai ba lượt, chậm rãi mở nước rửa sạch, sau hai lần thì dùng khăn lau tay. Đến khi chuyển khăn tay qua mình cũng không ngẩng đầu nhìn mình một cái, không ngẩng đầu nói với mình một câu. Trần Lâm biết Tổng Đình Phàm đang chờ đợi điều gì, nhưng trong tình thế này, cậu có mở miệng cũng không nói được câu nào

Trần Lâm vẫn trầm mặc lần lượt ra khỏi buồng vệ sinh. Ngay khi sắp ra đến cửa, Tổng Đình Phàm đột nhiên dừng lại, Trần Lâm nhất thời không phản ứng kịp liền va vào ngực Tổng Đình Phàm, bất động thanh sắc chạm vào thân thể hắn

Một đôi con ngươi sâu không thấy đáy thẳng tắp nhìn vào mắt Trần Lâm, làm lòng cậu ngẩn ngơ

– “Ăn cơm trước, hết thấy về nhà nói sau”. Nói xong, Tổng Đình Phàm liền xoay người đi ra

Trần Lâm chỉ có thể lẳng lẳng đi theo hắn

Tổng lão đầu nhí ngồi trong phòng ăn nhìn hai người bước vào, lại cẩn thận nhìn bầu không khí có chút quái dị, trong đầu liền lóe lên ý niệm, thì ra là thế!

Tinh mâu chạy qua chạy lại giữa hai người, sau đó thu về. Tiếp theo liền ra sức đón tiếp Trần Lâm dùng cơm

Vì Trần Lâm và Tổng lão đầu nhí đã gặp nhau nhiều lần, hơn nữa còn cùng nhau dùng cơm vài lần. Trừ bỏ khúc mắc giữa hai người về Tổng Đình Phàm; những vấn đề khác, có thể nói Trần Lâm và lão nhân rất hòa hợp. Lão nhân cũng rất quan tâm cậu. Tuy Trần Lâm còn trẻ tuổi nhưng tính cách và sở thích lại tương đồng với ông, tỷ như hai người cùng bàn luận về sách, trà đạo đều thập phần ăn ý.

Nếu không bởi vì thế, Trần Lâm cũng sẽ không tùy tiện nghĩ lão nhân thật lòng đối xử tử tế với mình

Tổng Đình Phàm bất động thanh sắc nhìn hai người, mày tự nhiên nhíu lại, trong lòng đã sớm có những suy tính của mình

Cơm chiều xong, Tống Đình Phàm để Trần Lâm tùy ý ngồi trong phòng mình, tùy tiện xem bất kì thứ gì trong phòng. Hắn đến thư phòng gặp lão đầu nhi. Trần Lâm biết hai cha con họ hẳn nhiên là đang tranh luận, cậu cũng không hỏi thêm điều gì, thức thoir ngồi gốc trong phòng Tống Đình Phàm

Lần cuối cùng hai cha con gặp nhau trong thư phòng đã là hơn một năm trước. Nhưng không khí giữa hai lần gặp mặt đều không quá khác biệt, đông đặc và cứng ngắt

Lão nhân ngồi sau bàn làm việc không ngại ánh mắt sắc bén đứa con đang bắn về mình, nhàn nhã nhấp một ngụm trà vừa pha, đợi con mở miệng

– “Ông không cần giải thích với con một chút về hành vi của mình sao?”. Không muốn tiếp tục đứng như vậy, Tống Đình Phàm ngồi xuống sô pha gần mình nhất rồi nặng nề mở lời

– “Nga?”. Tống lão đầu nhi chỉ hơi nâng mắt liếc nhìn còn

Trên mặt tuy cảm xúc không dao động nhiều nhưng trong lòng đã thầm giật mình, nguyên lai đúng là vậy! Đứa nhỏ Trần Lâm kia không nói cho con mình chuyện bọn họ đã gặp nhau! Thật ra tất cả đều là đứa con khư khư cố chấp mang Trần Lâm về gặp mình! Xem ra, đêm nay Trần Lâm chỉ là vì câu hỏi của mình mới thuận thể nói ra quyết định, chứ không phải đã tính toán trước sẽ cự tuyệt mình trước mặt đứa con

Nhưng, theo tính cách của con mình, bị người khác giấu diếm, chỉ sợ là đã rất tức giận rồi, trách không được, vừa rồi lại phát hiện không khí giữa hai người kia rất cổ quái. Xem ra, lần này mình đã làm liên lụy đến Trần Lâm, đứa nhỏ kia thể nào về nhà cũng phải nhọc công giải thích với thằng con mình một phen. Nếu không.....

Biết việc đêm nay hoàn toàn không phải là chủ ý của Trần Lâm, lão nhân suy nghĩ cách thức nói chuyện, hoàn toàn không để ý ánh mắt đã có chút mất kiên nhẫn của con trai

– “Vậy con tùy tiện mang Trần Lâm về đây, chẳng phải cũng cần giải thích với ta một chút sao?”

– “Con chỉ nói với ông một lời, quyết định của con cũng đã được nói ra từ vài năm trước, chẳng qua là ông có chấp nhận vấn đề hay không thôi”. Tống Đình Phàm cũng không thua kém lão nhân

Tống lão đầu nhi biết Tống Đình Phàm muốn nói việc vài năm trước hẳn đã đề cập mình đồng tính luyến ái, ông nhớ khi đó mình đã tức giận, giật mình như thế nào khi nghe điều này; sau đó lại nhìn đứa con dứt khoát rời nhà lập nghiệp, lão nhân khi ấy nhất thời sững sờ

Chú ý biểu tình của lão nhân, Tống Đình Phàm tiếp tục mở lời, “Ông cũng biết trước nay những chuyện con đã quyết định, ông không thể can thiệp vào. Hôm nay con mang Trần Lâm về đây, chỉ vì muốn cậu ấy an tâm phần nào thôi. Không phải đến để mong được chấp nhận”

Đúng vậy, đêm nay Tống Đình Phàm đưa Trần Lâm về nhà gặp lão đầu nhi vì muốn cậu an tâm một chút. Trước đó, Tống Đình Phàm đều cho rằng Trần Lâm chậm chạp chưa muốn quay về vì cậu còn áy náy với cha mẹ. Cho nên, lần này Trần Lâm trở về, Tống Đình Phàm trước tiên liền dẫn cậu đi gặp Tống lão đầu nhi, hẳn muốn nói với Trần Lâm, cho dù người nhà có phản đối, cho dù người nhà có tìm mọi cách ngăn cản, hẳn cũng sẽ không buông tay; hơn nữa việc Tống lão nhân có tán thành hay phản đối cũng tuyệt không ảnh hưởng đến quyết định của hắn; nếu hắn yêu Trần Lâm, vậy cậu chỉ cần toàn tâm toàn ý với hắn, những việc còn lại không ảnh hưởng gì

Chính là, Tống Đình Phàm thật không ngờ, Trần Lâm đã gặp lão nhân nhà mình, thậm chí còn giấu diếm mình, hai tháng qua Trần Lâm luôn im lặng suy nghĩ về việc chia tay. Nghĩ vậy, Tống Đình Phàm liền tức giận ngút trời

– “Con nghĩ như vậy, nhưng.... đứa nhỏ Trần Lâm kia có như con không? Nó chính là đã suy nghĩ thật lâu mới trả lời ta. Đương nhiên, tuy rằng cuối cùng là từ chối, nhưng ít nhất nó cũng đã do dự đắn đo quá lâu đi? Lí giải theo một nghĩa nào đó, nó.... tựa hồ không được kiên định như con đâu.... Hơn nữa, không từ mà biệt, theo ta biết, nó chỉ mới vừa quay lại hôm nay a”

Ngụ ý, Trần Lâm rõ ràng là do dự như thế, nếu ta thêm vào một chút thúc giục ‘gì đó’, nó rất có thể sẽ không trở lại đâu! Lời nói này của Tống lão đầu nhi mang theo vài phần khiêu khích, tuyệt đối đã làm cơn giận của Tống Đình Phàm tăng thêm vài phần

– “Ông làm tốt việc của mình là được rồi, người của con, con tự có cách giải quyết!”

Nói xong, Tống Đình Phàm liền rời đi, vì lời nói của lão nhân thực sự đã chạm vào tử huyệt của hắn— Trần Lâm thể nhưng rất do dự!! Điều này làm hắn có chút không chịu được

Tống lão đầu nhíu mày nhìn bóng dáng giận dữ của đứa con, trong lòng thầm than không tốt không tốt, mình nhất thời nhanh nhẩu có ý khích tiểu tử nhà mình, nhưng đã làm Trần Lâm gặp rắc rối lớn!

Tống lão nhân có chút hốt hoảng nói với theo con, “Nó cuối cùng vẫn là nói với ta sẽ giữ vững lập trường!”

Thân ảnh đang đi hơi dừng lại, sau khi nghe được câu nói của lão nhân, thân thể có chút thay đổi, xoay người dặc ý nhìn lão nhân, sau đó lại đi thẳng

Trong phòng chỉ còn lão nhân, ông tẩm tắc tự nghĩ, tại sao phải nói cho nó a! Giờ làm cho nó dặc ý, còn khoe khoang với mình! Bất quá lại nghĩ, quên đi, mình cũng xem như đã đồng ý cho hai đứa, thì còn so đo như vậy làm gì! Chính mình cũng cảm thấy thật may mắn, nếu đứa nhỏ kia không phải là Trần Lâm, có lẽ mình sẽ đấu đến cùng với đứa con xem rốt cuộc bản thân có thể một lần thay đổi quyết định của nó hay không

72. Chương 72

Tống Đình Phàm và Trần Lâm không qua đêm ở Tống gia, tuy lão nhân có ý giữ bọn họ lại, nhưng Tống Đình Phàm lại không chút cảm kích, trực tiếp mang Trần Lâm ra khỏi cửa. Làm hại Trần Lâm cũng không có thời gian nói lời từ biệt Tống lão đầu nhíu, nhưng khi rời đi lại nhận được ánh mắt lo lắng của ông. Dù không biết vì sao, nhưng Trần Lâm cũng gật đầu cảm ơn lão nhân, lời cảm ơn này có bao nhiêu cảm kích cùng ấy nấy, lão nhân nhìn đều hiểu, nhưng ông không nói gì thêm, chỉ cho cậu một ánh mắt cổ vũ, sau đó nhìn hai người rời đi

Hai người về đến nhà đã là 10h đêm. Trần Lâm nhìn Tống Đình Phàm vẫn chưa nói lời nào từ suốt đoạn đường về đến giờ, trong lòng đầu tiên là ấy nấy, sau đó lại thành bất an như hiện tại. Bởi vì Tống Đình Phàm như vậy, làm cậu nhớ trước kia hắn cũng vì một lần tức giận mà để lại trong lòng cậu một bóng ma vẫn còn rất rõ ràng cho đến giờ

Tống Đình Phàm vẫn không nói gì, chỉ đi vào phòng lấy đồ đi tắm rửa; Trần Lâm nhìn hắn đi qua đi lại, nhưng người nọ không hề liếc mắt nhìn cậu một lần, điều này làm Trần Lâm thêm bất an, lo lắng. Mang theo tâm tình này, Trần Lâm cũng chậm chạp cầm quần áo vào nhà tắm trong phòng ngủ tắm rửa

Có nước ấm kích thích, tâm tình Trần Lâm nhất thời thanh tĩnh. Thái độ đêm nay của Tống bá bá có lẽ là đã đồng ý cho bọn họ? Thái độ như vậy, đến giờ Trần Lâm vẫn cảm thấy khó tin, lão nhân dễ dàng đồng ý như vậy sao? Hay đây là thủ đoạn khác của ông nhắm vào Tống Đình Phàm?

Cầm vòi sen xả nước xuống đầu, Trần Lâm muốn mình thanh tĩnh hơn nữa, nhưng tựa hồ tất cả đều vô dụng, vì Trần Lâm không biết thái độ của lão nhân như vậy rốt cuộc là chân thật hay giả dối. Tuy rằng trực giác nói ỉnh biết ông thực lòng đồng ý

Không cần vấn đề này dây dưa lẫn lộn, Trần Lâm còn tinh tường ý thức một vấn đề nghiêm trọng trước mắt mình phải đối diện

Khi Trần Lâm tắm rửa xong đi ra, Tống Đình Phàm đã ngồi trên giường đọc tạp chí. Tuy người này không nhìn cậu một lần, không nói với cậu một câu, nhưng khi hơi ẩm hòa trong phòng thấm vào da, Trần Lâm vẫn đầy cảm động, người này luôn chú ý những tiểu tiết mình không hay để ý

Trần Lâm leo lên giường, trực tiếp nằm xuống. Ngoài tiếng động nhỏ nhoi khi góc chăn được nhấc lên, trong khoảng thời gian ngắn, không gian giữa hai người trở nên tịch mịch, ngay cả hơi thở của nhau vẫn có thể nghe thấy

Hơi co quắp người bất an, bàn tay Trần Lâm dưới chăn do dự, chậm chạp, rón rén tóm lấy một góc áo ngủ của Tống Đình Phàm

Lặng im thật lâu, khi Trần Lâm cơ hồ nghĩ Tống Đình Phàm sẽ không quan tâm đến cậu, mới thấy hắn gấp tạp chỉ lại, bộ dạng chăm chú lắng nghe

Bốn mắt nhìn nhau, Trần Lâm không lảng tránh, thẳng tắp nhìn hắn, một lát sau, mới sâu kín mở lời, “Chuyện Tống bá bá, em thực có lỗi.... Trước kia không nói với anh, có lẽ em đã xử sự không thỏa đáng, nhưng, em quả thật không mở miệng được...”

Những lời sâu kín nhỏ nhẹ này của Trần Lâm không làm Tống Đình Phàm xúc động, ngược lại còn khơi lên cơn giận suốt đêm nay của hắn

Nhất thời, xoay người đặt trên thân Trần Lâm, ánh mắt Tống Đình Phàm nguyên bản không gợn sóng bây giờ dày đặc phong vân, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Là-anh-biểu-hiện-không-rõ-ràng, hay-là-em-vẫn-nghĩ-tự-mình-có-thể-giải-quyết?”

Động tác bất ngờ của Tống Đình Phàm làm Trần Lâm có chút kinh ngạc, cơ thể theo bản năng muốn xô dịch dưới chân, nhưng hai vai bị Tống Đình Phàm chặn lại, hiệu quả tránh né cũng không được rõ ràng

Nhìn biểu tình có chút khó hiểu trên mặt Trần Lâm, Tống Đình Phàm hảo tâm tiếp tục nói, “Anh đã nói chuyện của anh không cần ông ấy quyết định, em nghĩ chuyện của em và anh là một câu vui đùa sao, buồn cười không?”

Trần Lâm liên tục lắc đầu, cậu đương nhiên chưa bao giờ nghĩ câu Tống Đình Phàm đã nói là vui đùa, cậu tin Tống Đình Phàm luôn nói sự thực, hơn nữa sau một phen đối mặt với lão nhân, Trần Lâm càng tin một khi Tống Đình Phàm đã quyết định thì không ai có thể thay đổi. Chính là, mấu chốt vấn đề vẫn nằm ngay tại người này. Lão nhân vì nhìn rõ điểm này mới đi ‘đường vòng cứu quốc’, mới tìm đến mình. Tống Đình Phàm kiên định như vậy nên không cần cha mẹ tán thành, nhưng với mình, đó vẫn là một cửa ải khó khăn

– “Nếu biết anh không phải vui đùa, vậy em có thể nói cho anh biết việc em suy nghĩ hơn một tháng nay là đại biểu cho điều gì không?”

Trần Lâm nghe Tống Đình Phàm một câu lại một câu châm chọc hỏi han, cậu không chỉ cười khổ trong lòng mà trên mặt cũng là chua xót

– “Ông ấy.... là cha anh...”

– “Hừ!”. Tống Đình Phàm không có ý kiến gì về việc này, “Đừng quên, trước kia anh cho em thời gian, ‘suy nghĩ của em’ không nên dùng trong những tình huống như thế này!”

Trần Lâm càng cười khổ trong lòng, ừ, mình trước kia đã nghĩ đến chuyện cha mẹ mới đồng ý cũng hẳn một chỗ. Nhưng lúc ấy cũng chưa trực tiếp đối mặt với tình huống này, chẳng lẽ Tống Đình Phàm hẳn không biết con người đôi khi ‘nói thì dễ nhưng làm mới khó’ sao? Đã vậy còn cố tình chất vấn cậu??

– “Ừ, lúc trước em nghĩ sẽ có ngày đối mặt với tình huống hôm nay, nhưng... khi đương sự chân chính xuất hiện trước mắt em, em tất nhiên sẽ do dự, không thể xem đó là tình ngay lý gian sao?... Dù sao, ông cũng là ‘cha’ anh!”. Trần Lâm muốn nhắc Tống Đình Phàm một chút về thân phận của cha hắn, nhưng lần này ý tứ biểu đạt lại không được như vậy! Không hề bất đắc dĩ, cậu cũng không cố ý cường điệu! Cậu muốn Tống Đình Phàm trước tiên ý thức được cha hắn là người như thế nào, trước một lão nhân khôn khéo lão luyện, cậu thực sự có thể dùng sức chống lại sao? Thậm chí hắn còn nghĩ cậu có thể ăn miếng trả miếng?

Đừng nghĩ đây là chuyện không thể, bản thân mình cuối cùng cũng gần như từ trong tay lão nhân chọn kết quả mà thôi

Cậu cũng không nghĩ mình sẽ vô duyên vô cớ nhận ủy khuất này về mình, cậu muốn nói với Tống Đình Phàm, chính mình đã tranh thủ thời cơ, dù không kiên quyết cự tuyệt lão nhân, nhưng cũng không kiên quyết dứt khoát đáp ứng lão nhân!

Mà ngay từ đầu mình cũng đã nghĩ sẽ cự tuyệt ông, chỉ tiếc mình ‘bất biến’ không thể ứng phó lão nhân ‘vạn biến’ kia, như vậy, mình thoái nhượng cũng là tất yếu. Trần Lâm thừa nhận cậu không kiên định, nhưng cuối cùng, cậu vẫn cự tuyệt lão nhân, bảo vệ lập trường của mình, không phải sao?

Nếu kết quả không ảnh hưởng gì đến ước nguyện ban đầu, vậy, Tống Đình Phàm hẳn cũng không thể tha thứ cho cậu sao?

Nghe Trần Lâm cường điệu, Tống Đình Phàm yếu ớt cười, “Nói như vậy, anh hẳn là phải khen ngợi em đến giờ vẫn kiên trì với ước nguyện ban đầu?”

Trần Lâm nhíu mày, tuy đáy lòng vẫn còn chút tức giận và sợ hãi Tống Đình Phàm, nhưng câu hỏi của hắn làm cậu rất không thoải mái

– “Hừ, em đừng quên, theo như lời em nói, điều kiện tiên quyết đều là trước kia em đã nghĩ sẽ cự tuyệt lão nhi đầu kia! Nếu, sau khi em suy nghĩ kỹ càng, cũng có thể từ bỏ những-gì-từng-đồng-ý-với-anh”. Tống Đình Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, từng câu từng chữ rành rọt nói ra, ngừng một chút, lại tiếp tục, “Như vậy, hiện tại em sẽ không thể vì thế mà muốn anh tha thứ!!!”

Trần Lâm hoàn toàn ngây dại, cậu không nghĩ ngờ khi Tống Đình Phàm nói ra hai chữ ‘từ bỏ’ kia, mắt hắn hiện lên một mặt bi thương. Mình do dự đã thực sự thương tổn hắn sao? Hắn tức giận như vậy là vì mình do dự? Cho dù những do dự này cũng không trở thành sự thực?

Nhất thời, Trần Lâm đau lòng không thể kìm chế! Cậu không muốn nhìn thấy Tống Đình Phàm như vậy, xem ra, người ủy khuất không phải mình, mà là hắn

Dường như đã thông suốt được điều gì, trong lòng Trần Lâm sáng hơn sao. Đúng vậy, rõ ràng mình là người ức hiếp Tống Đình Phàm, như thế nào lại nghĩ người ta ức hiếp mình được?

Đã biết thời gian này, mình giấu hắn thật nhiều, bắt hòa thật nhiều, lảng tránh thật nhiều, nhưng hắn vẫn dung túng mình, không muốn làm mình khó xử. Chuyện gặp mặt cha hắn, mình cũng không đề cập đến; về nhà ăn tết, rồi đi sớm, quay về trễ, người này cũng không trách móc một lời, thậm chí ngay khi đón mình còn đưa mình về nhà ăn cơm... Ách, từ từ, Tống Đình Phàm dẫn mình về nhà ăn cơm? Tại sao? Mình còn chưa hỏi hắn nguyên nhân, hắn vì sao lại đột nhiên đưa mình về nhà dùng cơm?

Khi gặp Tống lão đầu nhi, Trần Lâm liền đoán được Tống Đình Phàm cũng không biết chuyện cậu từng gặp Tống bá bá, như vậy, đêm nay hắn đột nhiên mang mình về nhà, không lẽ là vì.... ?

Có chút khó tin, cắn môi, Trần Lâm nhẹ giọng hỏi, “Tại.... tại sao đêm nay mang em về nhà gặp.... Tống bá bá?”

Tống Đình Phàm một khắc cũng không rời khỏi Trần Lâm, hắn vẫn chú ý thần sắc biến hóa của cậu, đầu tiên là ngốc lăng, sau lại dường như đã hiểu ra điều gì, trong mắt một mảnh rõ ràng minh bạch, nhưng không biết vì sao, thần sắc ngay lập tức lại run rẩy, run rẩy cả buổi mới hỏi một vấn đề đã biết rõ

– “Tại sao? Em còn hỏi anh tại sao? Nhìn trạng thái cảm xúc của em trước khi về nhà, anh nghĩ vì em sắp đối mặt với cha mẹ nên mới lo lắng bất an, chính là, tại-sao-em-lại-như-vậy!”

Tống Đình Phàm không trực tiếp trả lời câu hỏi của Trần Lâm, nhưng theo giọng nói tức giận của hắn, Trần Lâm liền hiểu, người này, người này hôm nay mang mình về gặp cha hắn, chính là muốn mình an tâm. Hắn muốn dùng hành động để nói với mình, cha mẹ hai bên không phải là vấn đề...

Trong chốc lát ngắn ngủi, Trần Lâm không biết mình nên làm gì, trong lòng đã tràn đầy một tâm tình không tên, khiến chóp mũi có chút toan sắp, ánh mắt mông lung. Cậu nhớ trong Tết âm lịch đã nói với Trương Bá Quang, chỉ khi tách khỏi hắn mình mới có thể nhìn nhận đúng đắn mọi việc, mới có thể chịu trách nhiệm ọi hành động của mình. Nhưng bây giờ nghĩ lại, mình chỉ cần chịu trách nhiệm phần mình sao? Vậy hắn ở đâu? Mình chẳng lẽ không cần chịu trách nhiệm về tình cảm của hai người sao?

Có chút không biết làm sao, Trần Lâm theo bản năng muốn vươn tay phải vuốt ve mặt Tống Đình Phàm, nhưng tầm mắt đã trở nên mơ hồ, trên mặt có chất lỏng rơi xuống từ khóe mắt

Tay còn chưa chạm đến da thịt người kia, tai đã liền nghe tiếng thở dài hư vô

Nửa thân trên Tống Đình Phàm vốn đang đặt trên người Trần Lâm, giờ phút này, khuynh hạ toàn bộ thân thể, vươn đầu lưỡi, liếm đi chút chất lỏng kia

Tống Đình Phàm nghe được câu nỉ non bên tai, “Thực xin lỗi...”

Thân thể Tống Đình Phàm đột nhiên cứng đờ, câu ‘thực xin lỗi’ này thật như một ngòi nổ, hắn kịp thời điều chỉnh tư thế, thuận thế mạnh mẽ bắt được môi Trần Lâm trong nháy mắt

73. Chương 73

Hai người vốn nhiều ngày chưa được tiếp xúc thân mật, nhất thời, không khí trong phòng lập tức trở nên mờ ám

Tổng Đình Phàm hàm trụ môi Trần Lâm, bá đạo cường chế, cắn xé như muốn trừng phạt môi cậu. Trần Lâm đau, nhưng lại không dám giãy, cũng không muốn giãy. Cậu tình nguyện có thể để Tổng Đình Phàm thân mật tiếp xúc như vậy, chứ không muốn hắt một lời không nói, một ánh mắt cũng không nhìn

Như đã trừng phạt đủ làm đôi môi đã trở nên đỏ thắm, Tổng Đình Phàm mới dời trăn địa đi vào khoang miệng cậu. Mút lấy đầu lưỡi kia, Tổng Đình Phàm dây dưa không dứt, ngẫu nhiên còn cố ý liếm lộng những nơi mẫn cảm trong khoang miệng cậu. Trần Lâm thở từng đợt gấp gáp, nhưng lại không chiếm được chút không khí mới mẻ nào, chỉ có thể dựa vào Tổng Đình Phàm nhận một chút dưỡng khí gầy còm yếu ớt

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đầu lưỡi có thể thả lỏng, khoe miệng còn hạ xuống vài sợi chỉ bạc, Trần Lâm hận không thể lập tức dừng lại nghỉ ngơi, nhưng sự tình không như cậu nghĩ. Bởi vì Tổng Đình Phàm ngay tức khắc liền cắn mạnh đầu lưỡi đã có chút phát đau, cắn mạnh như vậy, cơn đau càng rõ ràng hơn. Trần Lâm muốn tiếp tục nhẫn nại, cũng không nghĩ mình sẽ từ chối, rên lên một tiếng

Tổng Đình Phàm cố ý làm vậy, hẳn muốn Trần Lâm phải chịu đau, hẳn không rõ cậu mau quên như vậy sao?! Lần trước, cậu nói một câu gần như vũ nhục tình cảm của hai người, chính mình liền giáo huấn cậu ấy một trận. Mà hiện giờ, cậu thể nhưng vẫn còn có thể làm ra những chuyện vũ nhục tình cảm khác, mình có thể dễ dàng bỏ qua sao?

Không-thể!

Ừ, vừa rồi thấy nước mắt cậu rơi xuống, Tổng Đình Phàm đau lòng không nói nên lời. Trần Lâm là người có tính cách thế nào, sẽ dễ dàng khóc lóc sao?! Đương nhiên không! Chính là, ngay khi nước mắt rơi xuống, Tổng Đình Phàm biết vì sao cậu rơi lệ, cũng biết giọt nước kia là vì mình. Nhưng là, dù như vậy, Tổng Đình Phàm cũng không bao giờ dễ dàng bỏ qua chuyện này!

Cho nên hiện tại, Trần Lâm phải hảo hảo nhận sự trừng phạt của hắn!

Tay Tổng Đình Phàm không ngừng đi đến lưng, hông, mông, nhất nhất dùng tay miêu tả lớp áo ngủ kín đáo của cậu, vật này là một trở ngại. Không chút do dự, Tổng Đình Phàm tự tay cởi bỏ lớp chướng ngại vật này

Da thịt Trần Lâm bất ngờ tiếp xúc với không khí, thân thể không khỏi run lên. Nhưng cậu có như vậy cũng không ảnh hưởng đến Tổng Đình Phàm, ngược lại còn có một xúc cảm kích thích khác thường. Tóm lấy thứ đã đột khởi trước ngực Trần Lâm, dùng ngón tay dễ dàng niết lộng, đến khi hai khóa nổi lên bắt đầu cứng rắn vươn thẳng, Tổng Đình Phàm mới hàm trụ một ngụm. Miệng hắn liếm lộng, cắn, hút làm Trần Lâm thở dốc, ngay cả ngón chân cũng cuộn mình buộc chặt

Khuôn mặt đỏ ửng, hai mắt đã ngập sương mờ, đôi môi hơi khấp mở, mỗi thần thái đều biểu lộ Trần Lâm đã động tình. Nhưng người trên cậu vẫn bận rộn như không thấy, buông một bên hông anh của cậu ra, cũng không làm gì nữa. Chính là đôi tay tùy ý chạy loạn trên người Trần Lâm. Trần Lâm vốn đã động tình, thân thể mẫn cảm có thể chịu được những âu yếm như vô tình nhưng có lực sát thương rất lớn này sao?

Vặn vẹo thân thể, đôi mắt đầy nước có chút thất thố khát cầu nhìn Tổng Đình Phàm, hi vọng hắn có thể tiếp tục, có thể tiếp tục vuốt ve âu yếm

Chính là.... đã lâu chưa được đáp lại....

Trần Lâm vừa rồi trải qua một trận kích tình dồn dập, lúc này lại nhìn rõ khuôn mặt có chút trêu đùa của Tổng Đình Phàm, ánh mắt người kia có chút tức giận, động tác có chút trừng phạt, cậu hoàn toàn hiểu được, người này cố ý! Hắn cố ý gây sức ép như vậy với mình!

Nhất thời, không biết vì xấu hổ hay vì dư ba tình ái vẫn còn, hai má Trần Lâm đỏ hồng như ráng chiều-đỏ đến cực điểm!

Nghiêng đầu sang một bên, quật cường không thèm nhìn Tống Đình Phàm. Ừ, cậu làm sai, cậu có thể giải thích cùng Tống Đình Phàm, nhưng nếu hấn muốn dùng việc này làm khó mình, mình tuyệt đối sẽ không chấp nhận!

Động tác không tự nhiên của Trần Lâm cho dù hoàn toàn là tức giận với Tống Đình Phàm, nhưng nhìn sao cũng cảm thấy đáng yêu, hơn nữa còn giống như... ách... làm nũng. Bất quá, dù như vậy, Tống Đình Phàm cũng không muốn thỏa hiệp

Hai tay cởi bỏ tuyến phòng hộ cuối cùng của Trần Lâm, Tống Đình Phàm không nói gì liền đột ngột tham tiến vào hậu đình của cậu, hành động đột ngột này làm Trần Lâm cả kinh, cậu vội vàng quay đầu nhìn hấn, trong mắt rõ ràng không khỏe

Bởi vì sau lần đầu tiên có dùng bôi trơn, sau này Trần Lâm quyết không dùng nữa, loại thuốc kia làm cậu có cảm giác rất quái dị. Tống Đình Phàm tất nhiên cũng nghe theo cậu, nên không dùng... cho cậu nữa. Nhưng mỗi lần hai người yêu nhau, thời gian khuếch trương phải lâu hơn một chút. Nhưng cũng may nơi đó của Trần Lâm không đến mức quá chặt, sự mềm dẻo cũng không quá kém, trước giờ chưa lần nào xuất hiện tình huống bị thương tổn

Tất nhiên Trần Lâm biết mỗi khi hai người bên nhau, Tống Đình Phàm cẩn thận với mình như thế nào, nhất là lần đầu tiên tiến vào. Nhưng bây giờ...

Một lần nữa áp vào mặt Trần Lâm, mũi dán trên mũi cậu, môi dán trên môi cậu, Tống Đình Phàm nhẹ nhàng nhưng kiên định, ôn nhu mà bá đạo, nói, “Em sẽ phải nhớ thật lâu...”

Vừa dứt lời, Trần Lâm đột nhiên cảm thấy cảm giác không khỏe trong cơ thể đột ngột tăng lên, thực rõ ràng, Tống Đình Phàm lại cho thêm vài ngón tay

– “Ngô...”

Trần Lâm như muốn nói gì đó, chính là đôi môi đã bị Tống Đình Phàm kịp thời chặn lại, chỉ có thể kêu lên một tiếng đau đớn

Không âu yếm Trần Lâm quá nhiều, lần này Tống Đình Phàm trực tiếp đem dục vọng của mình đi vào hậu huyệt của cậu. Những tiếng kêu đau của cậu lại bị Tống Đình Phàm nuốt cả vào trong

Hấn cho dù muốn trừng phạt Trần Lâm, nhưng không bao giờ muốn cậu bị thương, cho nên dù khuếch trương không đủ, Tống Đình Phàm vẫn chắc chắn không thương tổn đến hậu huyệt của cậu. Nhưng Trần Lâm quả thực rất không khỏe. Vì nơi đó của cậu có rút nhanh, có thể nhận ra một phần

Đã biết rõ, Tống Đình Phàm đương nhiên chắc chắn, chỉ cần một thời gian thích ứng, cơ thể Trần Lâm có thể cảm nhận được một ít lạc thú. Hơn nữa hai người đã lâu không làm được việc này, không bao lâu, Trần Lâm đã liền phát tiết. Mà Tống Đình Phàm còn những suy tính khác, tự nhiên hấn cũng không khắc chế nhiều, nhanh chóng giải thoát trong cậu

Cơ thể Trần Lâm vốn vừa phát tiết xong mà trở nên mềm nhũn, lại bị cơ thể ấm áp vốn vẫn còn trang phục của Tống Đình Phàm chạm vào, toàn thân cậu khẽ run lên

Tống Đình Phàm cũng vừa phát tiết xong, ghé vào người Trần Lâm, ngẩng đầu nhìn cậu, Trần Lâm vừa bị hấn làm như vậy, quần đắc hận không thể tìm một chỗ che dấu dục vọng. Nhéo thân thể một chút, hấn lảng tránh theo bản năng

Bất động hoàn hảo, vừa động liền loạn, hấn rõ ràng cảm giác của mình trong cơ thể kia lại bắt chợt lớn lên

– “Em a.... tại sao phải động?.....”

Cậu nói vừa bắt đầu dễ dàng như đùa, không đợi Trần Lâm khơi mào lửa dục, Tống Đình Phàm nương vào một ít dịch trơn của lần phát tiết trước, tiếp tục luật động trong cơ thể Trần Lâm

Cần mẫn nhắm vào điểm mẫn cảm của Trần Lâm, một tay lại trêu chọc phía trước của Trần Lâm, cậu còn chưa kịp tỉnh táo sau lần kích thích trước, lại thở gấp dồn dập, hai tay ôm lấy vai Tống Đình Phàm, thả lỏng, nắm chặt, thả lỏng, nắm chặt...

Cảm nhận của Trần Lâm trong tay mình không ngừng tràn trọc bạch, Tống Đình Phàm xấu xa chặn lại đôi mắt nhỏ đã có chút sưng lên kia, làm Trần Lâm ngay lập tức thét chói tai

– “Aa.....! A.....”

Vừa lòng với phản ứng của Trần Lâm, Tống Đình Phàm dừng mọi động tác trong cậu, nâng khuôn mặt đã lấm tấm mồ hôi, kề gần mặt Trần Lâm, “Nói cho anh biết, có biết mình sai chưa?”

Ý thức Trần Lâm đã muốn mơ hồ, cậu ngây thơ nhìn Tống Đình Phàm, muốn nói, nhưng miệng lại đứt quãng, chỉ có thể rên rỉ bất lực

Không hài lòng với thái độ của cậu, thoáng điều chỉnh tư thế, tiến về trước, vừa lúc lại đánh vào điểm mẫn cảm của Trần Lâm

– “A!... Ngô...”. Đôi tay bấu chặt trên vai Tống Đình Phàm, may mắn Trần Lâm không để móng tay, nếu không trên vai hằn chắc chắn đã lưu lại vài vết cào

Bất quá động tác này của Trần Lâm lại nhắc nhở Tống Đình Phàm. Nâng tay lên một chút, Tống Đình Phàm chộp lấy hai tay của Trần Lâm, áp hai tay cậu dọc theo người, dùng tay kìm lại

Trần Lâm hốt hoảng nhìn Tống Đình Phàm, cậu có chút không hài lòng, còn muốn nâng tay chạm vào hằn, nhưng, thực rõ ràng, cậu không thành công. Trong mắt lại bắt đầu hiện lên một mặt bất an

Tống Đình Phàm biết, làm vậy, tất nhiên Trần Lâm sẽ cảm giác rất không an tâm. Nhưng cậu hoàn toàn không có khả năng thoát khỏi những điều hằn sắp làm! Hẳn phải đạt được hiệu quả của mình!!

– “Biết mình sai lắm chưa?”

Vì Tống Đình Phàm ngưng mọi động tác trong phút chốc, ý thức Trần Lâm đã có chút thanh tỉnh, cậu biết hằn cố ý làm vậy với mình. Nghĩ đến việc mình vừa rồi thét đến chói tai, không chỉ khuôn mặt mà cả thân thể đều đỏ ửng. Nhiệt độ cơ thể cũng tăng lên vài phần

Mà tai vừa nghe Tống Đình Phàm hỏi vậy, trong lòng lại-xấu hổ! Người này, người này... Thế nhưng lại ép buộc cậu!!

Nghiêng đầu sang một bên, dùng sức vùi đầu vào gối không đáp lại

Tống Đình Phàm không khỏi chau mày, đồng thời luật động trong cơ thể Trần Lâm, chuyên chú nhắm vào địa phương chống đối của người kia, tay cũng không rời rã, bộ lông đại ngọc kia của Trần Lâm, khinh chơn nghiền ngẫm, mãi phủ qua lại, thường thường lại khê liếm một chút, thẳng đến khi đầu Trần Lâm trên gối thượng tả hữu loạn, môi vốn đang cắn chặt ngăn tiếng rên rỉ, cũng vô pháp đứt quãng rồi rạc mà rơi ra

Vật gì đó trong tay lớn hơn rất nhiều, hơn nữa ngày càng run rẩy lợi hại, Tống Đình Phàm biết Trần Lâm đã đến cực hạn. Chính là, cậu ấy tựa hồ còn chưa trả lời câu hỏi của mình...

Lại niết một chút, rồi giữ chặt không cho cậu phát tiết, kích thích như vậy làm Trần Lâm căn bản không còn sức chống đỡ, thân thể đã sớm mất ý thức, nhưng trong đầu vẫn còn chút thanh tỉnh, liền gắng gượng nói, “Em... em đã định... giải thích...với anh”

Tống Đình Phàm nghe, ra mòi, ngụ ý của người này, vẫn không chịu nhận sai!

Kì thật, lần này không phải Trần Lâm không nhận lỗi, rõ ràng cậu đã giải thích nhưng Tống Đình Phàm không để trong lòng. Hơn nữa vào thời điểm này hằn lại hỏi, Trần Lâm tất nhiên biết hằn cố ý ép mình nên càng xấu hổ, khó lòng mở miệng nói ra

Chiêu thức vẫn không đổi, vẫn là khinh đạm một chút dục vọng của Trần Lâm, giữ chặt một phen; lại vừa va chạm trong cậu, đôi mắt Trần Lâm vốn đã đầy nước bây giờ lại tràn ra vài giọt trong suốt

– “Ngô... anh.... anh đừng...”

Hai tay bị Tống Đình Phàm áp chế, Trần Lâm không chạm vào hằn được, cậu chỉ có thể mở to mắt, vừa ủy khuất vừa thẹn thùng nhìn Tống Đình Phàm

– “Biết mình sai chưa?”. Nói xong lại động một chút

Trần Lâm cắn môi không nói nửa lời, cũng không rên rỉ nửa lời, nhưng những âm thanh ám nhẩn mơ hồ vẫn có thể nghe thấy. Khó nhọc nhẩn nhện như thế làm mắt Trần Lâm càng thêm mơ hồ, hai má càng thêm ửng hồng

Trần Lâm kiên trì chịu đựng, Tống Đình Phàm cũng kiên trì chịu đựng. Lại một ít va chạm, rõ ràng sâu hơn lần trước rất nhiều.

– “Biết.... biết sai chưa?”. Giọng nói ám ách rõ ràng hàm chứa rất nhiều nhẩn nại

Tống Đình Phàm không phải quá thoải mái, Trần Lâm hấp dẫn như thế, hẳn chỉ có thể tự mình.... mà không chế áp lực. Tuyệt đối hẳn không thể khuất phục trước! Lần này nhất định phải hảo hảo chinh cậu, nếu không người này về sau không biết còn mang đến cho hẳn bao nhiêu ‘niềm vui ngoài ý muốn’ nữa!

Một lần lại một lần va chạm thân thể, Trần Lâm cảm giác toàn thân cơ hồ bay lên không trung, nhưng địa phương vốn khó tìm nổi ý muốn phát tiết kia lại bị người kia giữ chặt, thủy chung không cho giải thoát

Đột nhiên thân thể giật mạnh, cậu cảm giác một trận mềm mại ướt át lướt qua, nâng nửa người dậy, rõ ràng thấy Tống Đình Phàm đang liếm lấy đỉnh nơi đó, lại gắt gao chế trụ bên dưới. Tình sắc, hấp dẫn đến cực điểm

Cảm quan cao độ cùng thị giác kích thích làm Trần Lâm liên tục đầu hàng

Vội vàng kêu to, “Em.... em sai rồi...”

Ngẩng đầu, Tống Đình Phàm không chút hoang mang hỏi, “Sai ở đâu?”

– “Em.... em....”

Trần Lâm do dự, Tống Đình Phàm chuẩn bị tiếp tục động tác. Trần Lâm thở gấp sợ hãi, vội nói lên, “Em không nên giấu anh chuyện gặp Tống bá bá! Em không nên do dự! Không nên về nhà lâu như vậy không về! Không nên....”

Tống Đình Phàm chọn mi hỏi, “Em có nhiều chuyện ‘không nên’ như vậy?”

Trần Lâm vốn đang ủy khuất, nghe được câu hỏi của Tống Đình Phàm lại càng ủy khuất hơn, lại cố gắng cố gắng gật đầu trả lời, “Àn!”

Thiên hạ cố tình tiết lộ tâm trạng ủy khuất như vậy, Tống Đình Phàm thực bất đắc dĩ, khuynh người hôn nhẹ khoe môi cậu, “Em thật là...”

Tay cũng thả ra để Trần Lâm tùy ý giải phóng

Nháy mắt, một đạo bạch trọc phí phạm bắn ra nơi thất lưng của hai người

Trần Lâm trải qua hai lần phát tiết, thân thể tất nhiên mệt mỏi không chịu được, cậu có chút buồn ngủ. Chính là người bên cạnh còn chưa phát tiết, cậu có thể ngủ được sao?

Đáp án thực hiển nhiên, không có khả năng!

Hơn nữa Tống Đình Phàm còn chưa hết giận, không lẽ Trần Lâm nghĩ chỉ một câu trả lời đã có thể giải quyết xong mọi việc?

A, làm sao có thể?!

Vì thế, cơ thể Trần Lâm tiếp tục xôn xao khi trời đã về khuya

74. Chương 74

Cảm giác trên mặt có một chút khí ẩm áp lưu động, thân thể Trần Lâm lui vào ổ chăn cọ cọ, đầu cũng cọ cọ trên gối, miệng còn khấp mở rầm rì hai tiếng

Kì thực đây cũng là phản ứng bản năng của người chuẩn bị tỉnh ngủ, nhưng hết thảy với Tống Đình Phàm đang đứng bên giường lại là cảnh đẹp ý vui. Hẳn hoàn toàn không cảm thấy khó coi, ngược lại, trong lòng tràn đầy cảm giác mãn nguyện cùng hạnh phúc

Chính là, cảm giác mãn nguyện hạnh phúc như vậy, hơn một tháng qua còn chưa gặp lại, thậm chí thiếu chút nữa đã mất đi!

Nghĩ thế, Tống Đình Phàm tự nhiên chau mày

– “Ngô... ăn, mấy giờ rồi?”. Mắt còn chưa mở, Trần Lâm nghiêng đầu như hỏi người bên cạnh

Nhưng cậu dường như ý thức được điều gì, mắt đột nhiên mở to. Tay vươn ra không chạm vào ai. Cậu ngồi dậy theo bản năng, nhưng toàn thân đau nhức làm cậu vô lực ngã vào giường, miệng có chút ai oán, “Hắt xì...”

Người bên cạnh tự nhiên bị thanh âm này đánh động, đến trước mặt Trần Lâm, còn chưa đụng tới đã bị cậu lui người vào chắn, ủ thật kín

Trần Lâm không có ý lảng tránh hấn, nhưng khi mắt bắt đầu thích ứng với ánh sáng, cậu tinh tường nhìn người đang đứng bên giường. Trong nháy mắt, toàn bộ kí ức đêm qua lại ùa về

Cậu hoàn toàn nhớ lại vì sao thân thể bây giờ lại đau nhức! Người này, thế nhưng đối xử với mình như vậy!

Trần Lâm đang nằm trong ổ chăn, kí ức rõ ràng nhớ lại mọi chuyện đêm qua, người nọ một lần lại một lần mãnh liệt va chạm, một lần lại một lần bá đạo nhưng không mất đi ôn nhu cương bức. Cậu không nhớ rõ chính mình bị hấn không chế bao nhiêu lần, chỉ biết mỗi lần mình chuẩn bị phát tiết, người kia liền chặn lại bắt mình phải cam đoan, hứa hẹn một điều. Vốn tưởng chỉ cần mình nhận sai, người nọ sẽ bỏ qua, chính là, hấn... Hấn thế nhưng lại thi triển những động tác võ thuật đẹp mắt, tư thế bất đồng, dám bách mình rơi vào bể dục, đến cuối cùng, Trần Lâm cũng không biết mình ngủ thiếp đi trong tình huống nào. Nhưng cậu lại rõ ràng nhớ được, mình đã mất kiểm chế liên tục rên rỉ, rồi thét chói tai, thậm chí còn khóc lóc cam đoan với hấn từng điều một!

Tống Đình Phàm đứng bên giường, một lúc sau cũng không làm gì nhưng mơ hồ có thể nhận ra những hồng ngân trên cổ người kia

– “Sắp đến 12h trưa rồi, dậy tắm rửa rồi ăn cơm đi”

Trần Lâm không nhìn thấy biểu tình của Tống Đình Phàm, nằm trong ổ chăn cậu chỉ nghe một giọng nói trầm thấp, không lạnh không đậm. Cơ thể trong chăn thoáng chốc cứng đờ, trong đầu hiện lên ý niệm đầu tiên–hấn, còn chưa nguôi giận sao?

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, Trần Lâm mới thông thả rời chăn, hốt hoảng quét mắt một vòng quanh phòng. Bức rèm đã kéo lên một nửa, dương quang ấm áp bên ngoài chiếu vào trong, tấm chăn màu lam của mình bắt nắng làm căn phòng sáng sủa hơn nhiều. Xem ra, ánh sáng ấm áp như vậy đã chiếu vào mặt mình một lần, trách không được vừa rồi cậu cảm thấy ấm áp. Hiển nhiên, thời tiết hôm nay không tồi, dù mùa đông chưa rời đi

Cổ sức, Trần Lâm đi vào phòng tắm

Chính là thân thể lại nhẹ nhàng khoan khoái, rõ ràng nói ỳnh biết, đêm qua người nọ còn tắm rửa cho cậu rồi mới để cậu ngủ, lúc mơ mơ màng màng còn nghe người nọ nói, “Lâm Lâm, tỉnh tỉnh, anh tắm cho em”

Đúng vậy, trước kia sau mỗi lần ân ái, Trần Lâm phát hiện người nọ đặc biệt thích xưng hô thân mật với mình, khi ý thức còn thanh tỉnh, Trần Lâm xấu hổ không biết giấu vào đâu, sau lại thành thói quen, trong lòng thực ra rất ấm áp. Dù sao cách xưng hô như vậy, mẹ cũng chưa bao giờ gọi lại từ khi mình tốt nghiệp tiểu học. Có thể được người khác quý trọng như vậy, không phải không cảm động

Tuy rằng thân thể đã sạch sẽ, nhưng Trần Lâm vẫn tắm lại một lần, từ khi hai người sống chung đến nay, việc này gần như đã thành thói quen

Khi Trần Lâm bước ra, Tống Đình Phàm đã ngồi bên bàn ăn. Trần Lâm nhìn thoáng qua, trên bàn có bốn món hai người hay ăn nhất, đặc biệt là món cá trích đậu hủ cậu ưa thích, cũng không phải quá xa xỉ rườm rà. Liếc mắt một cái, Trần Lâm lại xúc động, đây là người này tự tay nấu ỳnh

Ngẩng đầu nhìn người nọ, người nọ cũng không lảng tránh, nhìn cậu, sau đó lại cầm bát bới cơm

Bàn ăn một mảnh yên tĩnh, ngẫu nhiên chỉ có thể nghe tiếng bát đĩa va vào nhau lách cách, ngoài ra không có thanh âm nào khác. Trần Lâm nhiều lần muốn mở miệng, nhưng ngại người nọ không chừng lại vin vào đó mà không bỏ qua

– “Ăn hết bát này đi”. Tống Đình Phàm đưa cậu một bát canh

Trần Lâm ứng phó, chậm nửa nhịp mới đáp. “Àn”

Nếu Tống Đình Phàm đã mở lời, Trần Lâm cũng sẽ tiếp chuyện

– “Em....”

Chính là cậu mới vừa hé miệng đã bị Tống Đình Phàm đánh gãy, “Thân thể em tạm thời không được đến cửa hàng, ở nhà thêm hai ngày đi”

Tống Đình Phàm vừa dứt lời, mặt Trần Lâm đã đỏ au, cậu biết hấn ám chỉ điều gì

– “Em không nói chuyện cửa hàng”. Tuy xấu hổ nhưng Trần Lâm vẫn muốn biểu đạt rõ ràng ý tứ của mình

– “Em muốn nói chuyện...”

– “Nếu vẫn là chuyện kia thì không cần nói thêm. Em chỉ cần nhớ rõ đêm qua mình cam đoan những gì là tốt rồi”

Câu này không chỉ làm Trần Lâm đỏ mặt mà thân thể cũng có chút không yên. Cậu không cố ý xem nhẹ tình trạng sức khỏe của bản thân, nhưng người này nhiều lần lặp đi lặp lại chuyện tối qua, làm mình có muốn xem nhẹ cũng không được

Là cố ý, hay vô tình?

Sau đó, không ai nói gì, hai người im lặng ăn xong bữa cơm, Tống Đình Phàm dọn dẹp một chút rồi đi rửa bát, không để Trần Lâm động tay. Nếu bình thường, hấn cơ bản sẽ nấu cơm, Trần Lâm rửa bát, đương nhiên cũng có khi hấn làm tất cả, cho nên, hôm nay hấn làm vậy cũng xem như một cách săn sóc Trần Lâm

Ăn xong, Trần Lâm cũng biết đêm qua mình bị Tống Đình Phàm ‘tra tấn’ rất dữ dội, thân thể quả thật có chút ăn không tiêu nên im lặng tìm một cuốn sách, ngã vào sofa gần ban công. Nhưng quyển sách đã mở trên tay, hơn nửa giờ đồng hồ cũng chưa lật thêm trang nào

Không phải Trần Lâm không đọc sách, mà là hiện tại toàn bộ tâm tư của cậu đều đã bay vào người đang ngồi trong thư phòng làm gì đó. Chỉ biết người nọ sau khi lau dọn sạch sẽ liền ôm chăn đi phơi nắng, tiếp đến không nói gì mà lặng lẽ vào thư phòng

Dù Trần Lâm thực lòng muốn nói với hấn, chính là, tình huống hiện tại, với người nhạy cảm như Trần Lâm lại không hiểu hấn vẫn chưa nguôi giận sao? Khi ăn cơm, mình một lần hai lần muốn mở miệng đều bị hấn ngăn lại, không phải vì người nọ không muốn cho cậu thanh minh sao?

Nhưng Trần Lâm không hiểu, nếu hấn còn giận, vậy sao lại không muốn nghe mình giải thích? Chẳng lẽ có vấn đề gì không giải quyết được sao?

Trần Lâm khó hiểu, chỉ có thể tự mình âm thầm cân nhắc, âm thầm nghiền ngẫm

Tình huống giằng co như vậy, hai ngày sau cũng không ai có ý định đánh vỡ

Vài hôm nay, ngoài việc đến công ty, ra ngoài mua ít thực phẩm, trên cơ bản Tống Đình Phàm đều nhốt mình trong thư phòng. Trần Lâm đoán vì công việc đi, vì có một lần Mục Kiệt Lưu Dự mang lại một tập hồ sơ, đáng tiếc, chưa đi vào đến cửa đã bị Tống Đình Phàm cự tuyệt đuổi ra ngoài

Sở dĩ Trần Lâm chỉ đoán, vì Tống Đình Phàm khi ở nhà cũng không nói chuyện với cậu, trừ bỏ những khi gọi cậu ăn cơm, gọi cậu nghe điện thoại, giao đãi vài câu khi ra ngoài thì cũng không nói thêm gì với cậu

Trần Lâm nghĩ, có phải đây là tình huống làm người ta ‘rùng mình’ không?

Nói mình không có cảm giác, mình không khó chịu, mình không ủy khuất, thì chỉ là gạt người thôi!!

Làm sao không cảm giác? Làm sao không khó chịu?? Làm sao không ủy khuất???

Chính là, có cảm giác, có khó chịu, đặc biệt ủy khuất thì đã sao?

Người nọ quan tâm sao?

Tâm tình kéo dài như thế suốt hai ngày, vào tối hôm sau đã hoàn toàn bại lộ

Khi hai người đang ăn cơm tối, Tống Đình Phàm nói hôm sau hẳn đến công ty, Trần Lâm có thể đi gặp bạn, ngụ ý, thân thể đã không có vấn đề gì nên có thể đến cửa hàng

Thật vất vả mới nghe được những lời không lặp đi lặp lại cứng nhắc của người kia suốt hai ngày nay, Trần Lâm đương nhiên có chút vui vẻ trong lòng. Nhưng sau đó lại nghĩ, mình chưa nói được gì đã bị hắt đánh gãy

Cái này, Trần Lâm thật bức bối! Người này, người này, đến tột cùng hẳn muốn thế nào?!

Cố gắng nhịn xuống biểu tình bức bối, Trần Lâm cầm bát cơm ăn thật nhanh, sau đó buông bát, nói một câu, “Em no rồi, anh tự anh đi”. Sau đó đứng lên ra khỏi phòng bếp

Tống Đình Phàm ngồi lại, hứng thú cười, rốt cuộc thiên hạ đã kìm chế không được?

Trần Lâm tắm rửa thật sớm nằm trên giường, mọi bức bối vừa lắng xuống, trong đầu lại hiện lên một ý tưởng khác

Cậu quyết định— Ngày mai đi gặp Mục Kiệt!

75. Chương 75: Chương 75

Mục Kiệt mở to hai mắt hứng thú nhìn Trần Lâm, như muốn tìm ra một chút gì đó từ mặt cậu. Trần Lâm cũng không câu nệ, thoải mái để hẳn nhìn

Mục Kiệt đương nhiên rất tò mò, phải biết rằng bọn họ chưa gặp cậu từ khi Trần Lâm quay về vào tết nguyên tiêu. Đương nhiên việc này là lỗi của Tống Đình Phàm! Không chỉ thế, sau khi Trần Lâm về, Tống Đình Phàm cũng không đến công ty làm việc. Hôm nào đến thì sắc mặt cũng không tốt chỗ nào, so với việc không được gặp Trần Lâm cũng không khác gì

Mình khi vừa thấy Tống Đình Phàm trở lại công ty, đã nhận được điện thoại của Trần Lâm nói muốn gặp mặt. Tất nhiên, vốn là người hiếu kỳ, có được thông tin hấp dẫn như vậy, Mục Kiệt liền bỏ công bỏ việc chạy đến cửa tiệm của Trần Lâm

— “Đừng nhìn nữa, muốn biết gì thì anh hỏi đi. Tôi tận lực giải thích mọi nghi vấn”. Nói xong, Trần Lâm khép chặt hai tay ra chiều bất đắc dĩ

Mục Kiệt bật cười vì hành động hài hước này của cậu

— “Cậu ấy mang cậu về gặp Tống lão đầu nhi?”. Mắt Mục Kiệt lóe ra một tia quan tâm

Trần Lâm giật mình, “Anh đã biết?”

Mục Kiệt lắc lắc ngón trỏ, “Đoán!”

— “Ách?”. Trần Lâm khó hiểu, nhưng khi thấy Mục Kiệt tươi cười nhàn nhã, cậu tựa hồ cũng hiểu ra một chút

— “Trần Lâm, tôi tuy không biết hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng có một điều tôi và Lưu Dụ có thể khẳng định, tên Đình Phàm kia không bao giờ buông tha cậu! Lần này, vì sao cậu về nhà lâu như vậy, ít nhiều chúng tôi cũng hiểu được. Cậu không thấy sắc mặt cậu ấy trong khoảng thời gian trước là khó xem đến mức nào, nếu cậu có thể nhìn đến, tôi nghĩ việc cậu ấy mang cậu về gặp lão nhân ở nhà cũng rất dễ hiểu. Phải biết rằng, cậu ấy.... chỉ là muốn cậu an tâm phần nào thôi”

— “Tôi và Lưu Dụ đều đoán được nhưng không nói ra, cũng không ngăn cản, vì chúng tôi biết chắc lão nhân kia cũng không làm được gì”

Trần Lâm ngồi đối diện Mục Kiệt, im lặng lắng nghe. Nghe đến đoạn Đình Phàm vì muốn làm mình an tâm, trong lòng không khỏi nhảy lên hai cái. Việc này người nọ không tự nói ra, chính là mình đoán như vậy, bây giờ lại nghe Mục Kiệt nói thêm, trong lòng Trần Lâm vẫn đang cảm động

Chính là, cảm động thì cảm động, hôm nay cậu gặp Mục Kiệt không phải để nói những chuyện này

Có chút trêu chọc, Trần Lâm nói với Mục Kiệt, “Tôi tìm anh, cũng không phải nghe anh bênh anh ấy mà nói chuyện. Tôi chính là hi vọng anh có thể ở chung mặt trận với tôi. Haha”

– “Nga?”. Mục Kiệt cao hứng dạt dào

Chọn lọc từ ngữ, Trần Lâm cẩn thận mở miệng, “Ách... tôi gặp Tống bá bá, vào năm ngoái”

Mục Kiệt mở to mắt nhìn Trần Lâm, sau đó như hiểu rõ mọi chuyện, “Trách không được, trách không được, đây là nguyên nhân cậu về nhà lâu như vậy?”

Trần Lâm gật gật đầu

– “Cậu ấy cũng biết?”

Giống như biết Mục Kiệt biết rõ còn cố hỏi, Trần Lâm liếc xéo, “Tôi cùng anh ấy về nhà gặp Tống bá bá, anh nói anh ấy có biết không?”

– “Hahaha...”

Trần Lâm kì quái nhìn Mục Kiệt cười to

– “Khó trách cậu ấy nhiều ngày qua không bình thường như vậy, nhưng sáng nay gặp lại, cậu ấy đã hòa nhã rất nhiều, thì ra là thế, thì ra là thế! Haha...”

Trần Lâm thực sự bất đắc dĩ, Mục Kiệt cùng Lưu Dụ đều có một ham muốn ‘đặc thù’, đó là cực thích nhìn Tống Đình Phàm bị ‘khi dễ’ và ‘không bình thường’

Trần Lâm đã sớm biết Lưu Dụ đều lấy việc có thể làm cho Tống Đình Phàm biến sắc là mục tiêu phấn đấu to lớn, không ngờ, Mục Kiệt cũng như vậy

Trong suy nghĩ của Mục Kiệt, vừa nghe Trần Lâm nói đã gặp qua Tống lão đầu nhi, hẳn liền hiểu nguyên nhân gần đây Tống Đình Phàm có chút không thích hợp, tuy không đoán được tất cả nguyên nhân, nhưng cũng nhìn ra vài phần

– “Tên kia khẳng định đã giận đến cực điểm, nói mau nói mau, có gì cần tôi hỗ trợ, chỉ cần việc tôi có thể làm, tôi sẽ đừng về phía cậu!”

Trần Lâm nhìn Mục Kiệt có chút kích động, không còn vẻ tao nhã như ngày thường, trong lòng lại âm thầm buồn cười, hẳn làm sao lại vui vẻ như vậy khi biết Tống Đình Phàm đang không vui?

Bất quá, chính cậu cũng cao hứng, ai bảo người kia chọc cậu giận như vậy?!

– “Anh ấy không tức giận a, hoàn toàn không có, chỉ là vài hôm nay không được bình thường cho lắm!”

Nghe ngữ khí Trần Lâm có chút oán giận nũng nịu, Mục Kiệt mỉm cười

Trần Lâm cũng hiểu ngữ khí của mình không thích hợp, nhất thời im lặng, xấu hổ cười cười cùng Mục Kiệt

Kì thật cũng không thể trách Trần Lâm, thái độ vài ngày nay của Tống Đình Phàm làm cậu rất ủy khuất, cậu cũng không có người để tâm sự một chút, hôm nay mới gặp được Mục Kiệt, cảm xúc tất nhiên cũng không giấu tiết chế. Hơn nữa, Mục Kiệt cũng không phải người ngoài

– “Di, đúng rồi, lão nhân kia nói gì về việc này?”. Vì không muốn Trần Lâm xấu hổ, Mục Kiệt chủ động chuyển đề tài

– “Với tư cách bậc làm cha mẹ.... Cuối cùng, ta không chấp nhận!”. Nhớ đến lời nói của lão nhân kia, Trần Lâm lại cảm thấy áy náy

Trần Lâm hạ giọng, tuy đơn giản rõ ràng, nhưng Mục Kiệt cũng hiểu cậu đã trải qua một phen đấu tranh tư tưởng khó khăn như thế nào. Dù sao, thế giới này được bao người luôn một lòng quyết đoán, không bao giờ dao động như Tống Đình Phàm?

Hơn nữa, với thủ đoạn của Tống lão đầu nhi, chắc chắn Trần Lâm không dễ dàng qua cửa này!

– “Tên kia bởi vì cậu giấu diếm, do dự, mà bây giờ mới thành vậy?”

Mục Kiệt này cũng không hổ là huynh đệ của Tống Đình Phàm, một câu đã đánh ngay mấu chốt vấn đề!

Trần Lâm có chút chua xót gật đầu, nhấp nháy môi, tiếp tục nói, “Không phải tôi không nói cho anh ấy, chính là... Tôi không thể không quan tâm đến cha anh ấy a, Tống bá bá làm thế, hơn nữa còn rất hiền hòa với tôi, nếu tôi chủ động nói cho anh ấy, nói thế nào cũng cảm thấy rất khó coi đi? Hơn nữa, tôi nghĩ, có lẽ không nên quấy rầy anh ấy những việc như vậy, tự tôi quyết định, rồi sẽ chịu trách nhiệm tất cả”

– “Mục Kiệt, anh nói xem, tôi nghĩ vậy có phải đã sai rồi không?”

Mục Kiệt nhìn người trước mặt một câu lại một câu nhẹ nhàng chậm chạp, biểu tình đau thương từng chút từng chút, trong lòng hẳn đã mắng Tống Đình Phàm từ đầu đến cuối! Ngay từ đầu, mình liền có ý định kiểm soát không khí, với ý định làm không khí thoải mái một chút, hẳn cũng rất chú ý khi vừa thấy Trần Lâm, thân thể cậu gầy yếu cùng một mặt bi thương hiện lên trong mắt

Không khí vốn đang rất tốt, Trần Lâm cũng miệng cười yển yển với mình, nhưng khi vừa bắt đầu đề tài, vẫn là làm cho Trần Lâm xúc động lên

– “Suy nghĩ không sai, nhưng đối tượng lại là tên Đình Phàm kia, nên có chút không ổn”

– “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ làm vậy là không còn bằng với anh ấy, hơn nữa anh ấy cũng sẽ khó chấp nhận, nhưng, mỗi người có một nguyên tắc của mình, tôi không cách nào chu toàn hai bên được, có được cái này thì sẽ mất đi cái khác, nhưng là, cuối cùng tôi vẫn chọn lựa quyết định cũ? Trốn tránh, tôi không làm được; từ bỏ, tôi cũng không thể; muốn tôi tích cực cố gắng tranh thủ lại không thể nào làm được, như vậy.... có phải hay không còn chưa đủ?”

Mục Kiệt sớm biết Trần Lâm là người rất có chủ kiến, và luôn giữ quan điểm của mình, nhưng hôm nay Trần Lâm nói ra những lời này vẫn làm hắn lần nữa nhìn nhận người đang đối diện. Biết sẽ phải chọn lựa, nên trước tiên cậu buộc mình chọn trước, không để người khác phiền toái thêm. Kết quả chọn lựa cuối cùng, vô luận thế nào, cậu sẽ đối mặt không trốn tránh

Trần Lâm nói chuyện uyển chuyển nhẹ nhàng, nhưng Mục Kiệt hoàn toàn có thể hiểu được ý tứ sâu xa. Vẫn là câu nói kia, có bao người không bao giờ thay đổi quyết định, sát phạt quyết đoán như Tống Đình Phàm?

Trần Lâm không như vậy

Cũng như bao người, Trần Lâm có một cuộc sống bình thường không thể bình thường hơn. Một nhà ba người, vài ba họ hàng, thi vào một trường đại học như nguyện vọng của cha mẹ và sở thích của mình. Bước vào xã hội, an ổn công tác, bên cạnh có vài bạn bè tốt; nếu không gặp bọn họ, Trần Lâm sẽ có một cuộc sống như đa số-kết hôn, mỹ mãn cả đời

Nhưng hiện tại, lại không như vậy! Cậu gặp Tống Đình Phàm, một nửa của cậu đã xuất hiện. Không phải nói hai người yêu nhau, Trần Lâm không có được hạnh phúc, ngược lại, Mục Kiệt liền biết, cuộc sống hai người thực hòa hợp, thực thỏa mãn, cũng thực hạnh phúc. Đôi khi, hắn cùng Lưu Dụ la cà lại cửa tiệm, nhìn thấy hai người ăn ý hòa hợp nhau thập phần

Nhưng, cũng không thể không nói, cuộc sống bình thường 20 năm đầu đời đã dưỡng cậu thành người rất quan trọng tình thân, rất có tình cảm. Đương nhiên, việc này không có nghĩa bọn họ không chú trọng tình thân, nhưng hoàn cảnh sống bất đồng, cách giáo dục bất đồng làm bọn họ khi gặp được rắc rối đều cực đoan tự mình xử lý

Ví như, Tống Đình Phàm

Dù vài năm qua hắn bắt hòa với cha, nhưng không ai có thể phủ nhận tình thân giữa hai cha con. Mục Kiệt Lưu Dụ đều biết, hàng năm đều đặn vào các ngày lễ, Tống Đình Phàm đều gửi quà cho cha. Mà Tống lão

đầu nhi dù ngoài mặt không quan tâm hẳn trong vài năm rời nhà, nhưng người sáng suốt đều biết ông chưa bao giờ thôi quan tâm con mình

Hai cha con như vậy, không phải tình cảm không thâm hậu, ngược lại, chỉ là một cách quan tâm khác của các thành viên gia đình. Mà phương thức này làm Tống Đình Phàm có thể không thay đổi dù đối mặt tình thân, thậm chí cũng chấp nhận nhất không do dự thay đổi quyết định

Nhưng, việc này, Trần Lâm sẽ không hành xử như vậy

Quá trình lớn lên làm cậu thực dễ dàng bị tình cảm ảnh hưởng. Mục Kiệt thầm nghĩ, Tống lão đầu nhi chắc chắn biết thế nên mới tìm cậu. Thực hiển nhiên, Trần Lâm bị ảnh hưởng. Bất quá, cũng đáng ăn mừng, quyết định cuối cùng là lí trí cùng lời hứa chiến thắng tình cảm trái phải; hoặc cũng có thể nói, một tình cảm này đã thắng một loại tình cảm khác

Hắn đoán không lầm thì cậu cũng được Tống lão đầu nhi đồng ý

Vì thế, Mục Kiệt tán thưởng. Thậm chí hẳn nghĩ, lần này Trần Lâm do dự nguyên một mùa tết cũng đáng giá!

– “Trần Lâm, tôi hiểu được, cậu đều làm đúng, việc gì cậu cũng căn cứ vào tình người bên trong, lẽ thường bên trong. Đối mặt với người là cha cậu ấy, ông có thể quá đáng, nhưng cậu không thể vô lễ. Cậu do dự cũng là đương nhiên, lui về phòng tuyển tự vấn lần nữa, cũng không có gì, cho nên, đừng tự trách mình nữa”

Trần Lâm cảm kích nhìn Mục Kiệt, hẳn có thể thấu tình đạt lí nhìn nhận sự việc, nhưng người kia không thể đứng trên lập trường của cậu mà lý giải một chút, thông cảm một chút sao?

– “Mục Kiệt, cảm ơn anh”

Mục Kiệt nâng mắt kính, ôn hòa cười nói, “Nói gì chứ? Cậu còn phải cảm ơn tôi sao?”

Trần Lâm thản nhiên cười cười, đột nhiên cậu thấy mắt hắn lóe lên tinh quang sau lớp kính, cậu cảm thấy quỷ dị

– “Đúng rồi, vừa rồi cậu nói chúng ta thống nhất mặt trận, có phải ý tứ là muốn tôi truyền những lời này cho cậu ấy không?”. Trong giọng nói không có ý định giấu diếm những vui sướng nhìn người gặp họa làm Trần Lâm vui mừng

Trần Lâm trịnh trọng gật đầu, “Đúng vậy!”

Mục Kiệt cười đến quỷ dị, rõ là hắn đang chờ trò hay trên sân khấu. Trần Lâm cũng không ngăn cản, cười theo, hai người đều biết rõ ràng chuyện gì sẽ xảy ra

Trần Lâm cũng không nói thêm gì với Mục Kiệt, cậu chỉ muốn nhấn nhủ những lời này đến Tống Đình Phàm. Về phần nói thế nào, cậu tin Mục Kiệt sẽ có ý định của mình

Khi Mục Kiệt rời đi, Trần Lâm đã thoải mái rất nhiều. Đầu tiên, là vì có thể nói ra một ít suy nghĩ trong lòng; tiếp theo, những lời Mục Kiệt sắp truyền đạt chắc chắn sẽ làm người kia khó chịu! Trần Lâm chắc chắn như vậy! Cậu chính là muốn hắn cũng phải chịu khó chịu khó! Ném thử chút tư vị cậu vừa trải qua trong thời gian trước!

Vốn dĩ, chuyện của hai người, Trần Lâm không có ý định nói với người thứ ba, vì cậu hi vọng chuyện của mình và Tống Đình Phàm không liên lụy tới người khác, hơn nữa cậu tin Tống Đình Phàm cũng không thích như vậy. Nhưng hiện tại không còn cách nào khác, ai bảo người nợ không ỉn cơ hội giải thích!

Cho nên cậu lùi một bước tiến hai bước, dù sao Mục Kiệt cũng không phải người ngoài, Trần Lâm quyết định nhờ hắn hỗ trợ việc này, cậu không tin, hừ, không tin người kia không ăn giấm!!!

Tuy lợi dụng Mục Kiệt như vậy, cậu cũng có chút có lỗi, chính là, trước sau gì cũng không phải người ngoài!

Haha!

76. Chương 76

Mục Kiệt về đến công ty, hắn không trực tiếp gặp Tổng Đình Phàm mà tìm Lưu Dự trước tiên, đại khái nói qua tình huống của hai người kia cho hắn biết. Mặc dù quan tâm, nhưng bọn họ không lo lắng, vì ai cũng biết, Tổng Đình Phàm làm việc gì cũng đúng mực, chắc chắn hắn sẽ giữ thái độ vừa phải với Trần Lâm

Nhưng dù thế, Mục Kiệt cũng sẽ truyền lời. Bởi vì việc này đại diện rằng quyền chủ động nằm trong tay Trần Lâm, mà Tổng Đình Phàm hắn cũng không thể nghĩ ra mưu kế này! Hắc hắc!

Mỗi lần nhìn Tổng Đình Phàm biến sắc, tâm tình bọn hắn lúc nào cũng rất tốt, hảo huynh đệ của họ thực sự diễn rất khá, nên hắn muốn báo cho Lưu Dự, bằng không nếu Lưu Dự bỏ lỡ cơ hội này, phỏng chừng hắn sẽ tiếc hận cả đời!

Đến giờ cơm trưa, Mục Kiệt Lưu Dự vào phòng Tổng Đình Phàm

– “Đình Phàm, đến giờ ăn trưa a, cậu còn không đi?”

Lưu Dự cố gắng kìm nén ngữ khí hưng phấn

Tổng Đình Phàm không đổi sắc mặt liếc hắn một cái, khép tài liệu trong tay, cầm lấy di động trên bàn, ra mời chuẩn bị gọi điện

Hai người đứng kế bên liếc nhìn nhau một chút, Mục Kiệt chỉnh sửa mắt kính, hai tay nhàn nhã dút vào túi quần, như vô tình nhẹ nhàng nói một câu, “Đúng rồi, Đình Phàm, Trần Lâm nhờ tôi nhắn với cậu, trưa nay cậu ấy bận vài việc nên không ăn cơm với chúng ta được”

Mục Kiệt không nói dối, quả thực Trần Lâm có nói như vậy. Nhưng cậu có muốn nhờ hắn nhắn chuyện này với Tổng Đình Phàm không thì không chắc

Bàn tay cầm di động dừng lại giữa không trung, Tổng Đình Phàm ngẩng đầu liếc nhìn Mục Kiệt, nhíu mày, hiển nhiên hi vọng hắn có thể giải thích thêm

Mục Kiệt cũng tốt bụng không lảng tránh, “Buổi sáng vô tình gặp, cậu ấy nhờ tôi ‘thuận tiện’ nhắn cậu một tiếng”. Cố ý cường điệu hai chữ làm người ta khó có thể xem nhẹ

Buổi sáng vô tình gặp??? Tổng Đình Phàm âm thầm cười lạnh trong lòng, sáng nay hắn tự mình đưa Trần Lâm đến cửa hàng, sau đó đến công ty đã thấy người này, vậy thời gian nào bọn họ có thể ‘vô tình gặp’?

Lưu Dự cũng âm thầm cười, nguyên lai mình vẫn có thể làm Tổng Đình Phàm biến sắc a! Bất quá, ách,... độ ẩm chung quanh tựa hồ như giảm đột ngột

Qua nửa ngày, Mục Kiệt Lưu Dự đều đang đợi Tổng Đình Phàm phản ứng, nhưng người nọ chỉ quét mắt một vòng nhìn bọn họ, còn lại không có bất kì động tĩnh nào. Hắn thu dọn vài thứ trên bàn, lấy áo khoác, liền bước ra khỏi phòng đầu tiên

Hai người còn lại nhìn nhau

– “Như vậy là xong rồi? Mục Kiệt?”

Nhìn ánh mắt tựa hồ chưa hết hưng phấn của Lưu Dự, Mục Kiệt bất đắc dĩ lắc đầu, “Ăn cơm trước đi, cơm phải ăn đúng bữa. Còn việc không để cậu ấy yên, quay về rồi nói”

Nói xong, lại đẩy đẩy gọng kính, ra khỏi phòng

Bữa trưa nay quả thực chỉ có ba người cùng ăn, không có Trần Lâm

Khi về lại công ty, Mục Kiệt Lưu Dự vẫn theo sát Tổng Đình Phàm, cũng theo hắn vào phòng. Với hành vi của hai người, Tổng Đình Phàm làm như không thấy, cởi áo khoác, tự rót một li nước lọc, sau đó an vị trên sofa, một tiếng cũng không nói

Nhìn tình cảnh này, Mục Kiệt cũng biết, so về độ nhẫn nại, bọn họ không phải đối thủ của Tổng Đình Phàm!

Vốn tưởng việc mình nói trước khi ăn cơm có thể làm cho Tống Đình Phàm chủ động hỏi ít nhiều, chính là người ta không có chút ý định nào. Giống như thường ngày, khi ăn cơm bọn họ sẽ nói một ít chuyện công ty, vài chuyện linh tinh, không khác gì những khi có Trần Lâm ăn cùng

– “Được rồi được rồi, tôi nói, tôi nói”. Giọng nói hưng phấn kèm bất đắc dĩ, Mục Kiệt kéo ghế ngồi đối diện Tống Đình Phàm

– “Là, sáng nay tôi có gặp Trần Lâm. Không thể phủ nhận, chúng tôi quả thực có ‘trao đổi’ một chuyện”. Mục Kiệt kéo mắt kiếng xuống, nói thật chậm, cố ý nhấn mạnh hai chữ. Chính là, nhìn người đối diện, hẳn bất đắc dĩ bất đắc dĩ a, chỉ có thể tiếp tục nói

Không còn cách nào khác, hẳn muốn hai người song ca, nhưng người kia không hợp tác, hẳn còn có thể tẻ ngắt chờ đợi sao?

– “Tôi, cũng không nói thêm gì, nhưng chỉ muốn nhắc cậu một câu, Đình Phàm, lần này cậu tự mình... quên đi! Mọi trách nhiệm cũng không nên chỉ đổ lên người Trần Lâm”

Mục Kiệt chính chuyên nói câu này, chỉ thấy tay Tống Đình Phàm đang bưng li nước, đột nhiên nổi gân xanh!

Mục Kiệt nói một câu, đúng vào suy nghĩ của hắn!

Đúng vậy, là Tống Đình Phàm tự mình quên đi! Hắn có thể quên chuyện lão nhân gia nhà mình trực tiếp tìm Trần Lâm!! Trong suy nghĩ của Tống Đình Phàm, hẳn cho rằng ngày sinh Khổng Tử năm ấy mình trở về nói với lão đầu nhi chuyện kia, chính là biểu thị thái độ của mình, hoặc vài năm trước đó, khi rời nhà lập nghiệp, hẳn cũng đã rõ ràng tỏ thái độ. Nhưng thật không ngờ, lão đầu nhi kia lại muốn thử một lần xem có thay đổi quyết định của mình được không

Mà chính mình chỉ có thể bỏ qua, quên đi.... Điểm này, mới là điều làm Tống Đình Phàm tức giận nhất! Nếu nói hắn giận thái độ do dự của Trần Lâm, chẳng bằngn ói hắn càng giận mình hơn!

Một lát sau, buông tách, Tống Đình Phàm xoa xoa mi tâm, có vẻ mệt mỏi mở miệng, “Các cậu.... quên đi, tôi biết, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này”

Mục Kiệt gật gật đầu, hẳn không nói gì nữa, vội vàng kéo Lưu Dụ ra khỏi phòng

Hai người bọn họ không phải gốc tử, nếu còn ngồi lại thêm trong văn phòng của Tống Đình Phàm, đợi khi Tống Đình Phàm khôi phục cảm xúc, người chết sẽ là bọn họ! Muốn nhìn hắn bị chê cười là một chuyện, còn việc bọn họ có thể chịu trách nhiệm không lại là chuyện khác! Haha

Tuy Mục Kiệt chỉ nói một câu nhưng lại chỉ rõ mấu chốt vấn đề, căn bản không nói gì thêm, Mục Kiệt cũng chắc chắn thái độ của Tống Đình Phàm không thể tiếp tục trầm ổn như núi được. Quả nhiên không phụ lòng mong mỏi, Tống Đình Phàm thế nhưng lại lộ ra vẻ mệt mỏi, thái độ vô lực, khó tin a khó tin!

Mục Kiệt biết, quen biết hắn nhiều năm như vậy, dù người nọ có trầm ổn nội liễm cỡ nào, cũng không khó để hiểu nhau. Những thấu hiểu này, hoặc liên quan đến tính cách, hoặc thái độ làm người

Cho nên, lần này tuy Mục Kiệt đứng về phía Trần Lâm, nhưng hắn cũng thừa biết Tống Đình Phàm có suy nghĩ của mình. Theo tình cảm hắn giành cho Trần Lâm, tuyệt đối không có khả năng hắn không đứng trên lập trường của cậu mà suy nghĩ, nhưng hiện tại, hẳn làm như vậy tất nhiên còn có nguyên nhân khác. Cho nên, Mục Kiệt nói một câu cũng đủ sáng tỏ những khúc mắc trong quan hệ hai người. Hắn tin, một câu này cũng đủ chỉ điểm những điều Tống Đình Phàm chưa nghĩ ra

Hơn nữa, Trần Lâm đã tìm đến mình nhờ chuyển lời, Tống Đình Phàm kia còn có thể tiếp tục thờ ơ?!

Hắc hắc, quỳ mới tin!

Tống Đình Phàm ngồi trên sofa không nói một lời quả thật đúng như suy đoán của Mục Kiệt

Làm sao hắn không đứng trên lập trường của Trần Lâm mà suy nghĩ? Suy nghĩ, đương nhiên nghĩ ra!

Người khác có thể không hiểu lão đầu nhi nhà mình, nhưng mình không hiểu sao? Trần Lâm dụng phải ông, tuyệt đối như cừu gặp sói! Hiện tại Trần Lâm có thể an toàn rút lui, hơn nữa còn được ông đồng ý, lúc ấy

Tổng Đình Phàm rất kinh ngạc và kinh hãi! Tuy không nghi ngờ ánh mắt chọn lựa bạn đời của mình, nhưng Trần Lâm có thể tinh tường chọn lựa kết quả như vậy, không thể nghi ngờ đã làm Tổng Đình Phàm rất vui

Cậu giãy dụa, cậu do dự, cậu lùi bước, cậu giấu diếm, cậu chậm trở về... tất cả, Tổng Đình Phàm đều lí giải được. Chính là, lí giải dễ dàng, lượng giải rất khó!

Đến giờ, mỗi lần nhớ việc Trần Lâm từng có ý định chia tay, hấn lại tức giận! Cho nên, việc trừng phạt Trần Lâm này, Tổng Đình Phàm hấn sẽ không nương tay

Mấy ngày qua mình lạnh lùng thản nhiên, một phần vì tức giận mình ‘cạn nghĩ’, một phần cũng vì... giáo huấn Trần Lâm lần nữa, để cậu phải nhớ thật lâu!

Việc này, Tổng Đình Phàm thực kiên trì

Hấn hiểu rõ tính cách của Trần Lâm. Nếu muốn cậu thâm căn cố đế ghi nhớ, tất nhiên phải giáo huấn cậu thật nặng

Bằng không, sẽ vô ích...

Cho nên, Tổng Đình Phàm hiểu rõ ràng, mấu chốt vấn đề vẫn nằm ở thái độ của mình—dễ dàng bỏ qua, vậy khi cậu đối mặt với cha mẹ mình thì sao? Trần Lâm sẽ xử sự thế nào? Tổng Đình Phàm không tin Trần Lâm sẽ như mình—kiên quyết giữ gìn tình cảm của hai người! Nhưng là, nếu không dễ dàng tha thứ, thì nên làm thế nào? Vừa không quá sùng nịch bỏ qua cho cậu, lại không quá hờ hững vô tình, dù thái độ hai người trong lúc này có chút khó nắm bắt, nhưng Tổng Đình Phàm tin mình sẽ nắm bắt được

Tại sao tự tin như vậy? Nguyên nhân rất đơn giản, thái độ Trần Lâm với mình vài ngày nay, cậu không giận dữ, không phẫn nộ, không phải không cam lòng, mà gần như—ủy khuất, đúng vậy, là ủy khuất

Đêm qua ăn cơm, cậu khó không chế được ủy khuất của mình nên mới bạo phát một chút. Tổng Đình Phàm còn nghĩ người này sẽ phản ứng thế nào với mình, không ngờ, Mục Kiệt hôm nay lại nói hộ, nhưng tín hiệu quả nhiên không sai!

Suy nghĩ kĩ càng, lộ ra một nụ cười sùng nịch, Tổng Đình Phàm nghĩ, có lẽ đêm nay mình phải thay đổi thái độ một chút

Tan tầm, Tổng Đình Phàm lái xe đến cửa tiệm đón người, nhưng không gặp người. Nhân viên của hàng nói giữa trưa cậu đã ra ngoài, có vẻ như đi cùng một bằng hữu

Tổng Đình Phàm chau chau mày, là trùng hợp, hay là cậu cố ý?

Trên đường về nhà, Tổng Đình Phàm nghĩ có lẽ là trùng hợp, vì Trần Lâm không làm những chuyện như vậy. Cậu có thể nhờ Mục Kiệt chuyển lời, nhưng tuyệt đối không cố ý làm mình khó xử. Hơn nữa cậu cũng muốn biết tối nay mình sẽ có thái độ như thế nào. Tổng hợp tất cả, Tổng Đình Phàm đoán cậu hấn nhiên ra ngoài cùng bằng hữu

Bất quá, là bằng hữu nào?

Tổng Đình Phàm vừa lái xe vào gara chợt nghe điện thoại đổ chuông

Là Trần Lâm gọi

Không khỏi phân trần, bắt máy

Trần Lâm nói đêm nay sẽ không ăn cơm ở nhà, ách, nguyên nhân là... Trương Bá Quang ghé thăm, cậu ít nhiều cũng phải tiếp đón một chút

Trầm mặc chốc lát, Tổng Đình Phàm tỏ vẻ mình đã biết, sau đó không nói thêm gì nữa, cúp máy

Kì thật, Trương Bá Quang đến là trùng hợp, Trần Lâm không nói dối. Sau khi cậu quay lại Bắc Kinh, Trương Bá Quang lo lắng không thôi, hấn một lòng một dạ muốn biết Trần Lâm quyết định ra sao, cậu có tổn thương gì không. Tuy lần trước nói chuyện hấn đã loáng thoáng đoán được kết quả, chính là, hấn vẫn không yên lòng về Trần Lâm. Vì thế, dựa vào chuyển công tác, hôm nay hấn đến Bắc Kinh thăm cậu

Trần Lâm gặp Trương Bá Quang, tuy người nọ nói lí do mình đi công tác—chỉ là khảo sát vài chi nhánh ở Bắc Kinh, nhưng Trần Lâm biết Quang ca rất lo lắng ình nên mới đến xem một chuyến. Nếu đã vậy, tất nhiên cậu phải tiếp đón Trương Bá Quang, không thể nào hôm nay gặp mà không cùng ăn bữa cơm, lại để hần rời đi. Nay, dù sao Trần Lâm cũng không làm thế được

Cho nên, chỉ có thể bỏ con sấn sất bắt con cá rô, tạm thời mặc kệ Tổng Đình Phàm

Nhưng, trong lòng lại luyến tiếc, hôm nay mình đang đợi chuyển biến của người nọ. Kết quả là, cậu không nhắn tin mà trực tiếp gọi điện giải thích với người kia

Gọi điện xong, nhìn Trương Bá Qung đang đối diện mình, Trần Lâm lại có suy nghĩ khác, sợ người nọ hiểu lầm mình làm bộ làm tịch, cố ý không về; cũng sợ người nọ hiểu lầm mình và Quang ca.....

Ha ha, Trần Lâm lắc đầu buồn cười, từ khi nào mình lại suy nghĩ quá sâu chuyện tình cảm? Những việc như vậy cũng lo lắng được

Trương Bá Quang nhìn người đối diện, Trần Lâm vừa gọi điện xong thì lắc đầu buồn cười, hần có chút tò mò

Là vì người nọ sao?

Cũng không giống vậy, vừa rồi hai người cơ bản chỉ nói hai câu qua điện thoại, người nọ có lẽ chỉ ừ một tiếng. Việc này tựa hồ không có gì đáng cười

– “Tiểu Lâm, cười gì vậy?”

– “Không có gì, không có gì đâu. Đúng rồi, Quang ca, anh ăn nhiều một chút, món cá hấp nổi danh nhất nhà hàng này, mỗi ngày đều bán có hạn, chúng ta hôm nay may mắn mới được ăn!”

Trần Lâm lắc đầu không nói lí do mình buồn cười. Chuyện này tất nhiên không thể nói ra!

Trương Bá Quang nhận những đón tiếp của Trần Lâm, nhìn thái độ hiện thời của cậu, hần biết có lẽ mình lo lắng dư thừa, nói vậy cũng có nghĩa hần đã biết được kết quả của việc kia

Ăn cơm xong, hai người ngồi lại nhàn thoai chỗ lát. Nhưng thời gian càng trôi qua, Trần Lâm tựa hồ càng mất kiên nhẫn

Trần Lâm tự biết sẽ biểu hiện tốt trước mặt Trương Bá Quang, nhưng Trương Bá Quang hần là người thế nào? Không chỉ lớn lên cùng cậu, còn yêu thầm cậu nhiều năm, một chút tình tự thay đổi của Trần Lâm hần đều phát hiện ra

Cho nên, vừa qua 9h, Trương Bá Quang liền chủ động đưa Trần Lâm về nhà, hần lấy cớ ngày mai mình còn nhiều việc phải làm nên cần quay về khách sạn nghỉ ngơi

Nếu Trương Bá Quang đã nói vậy, Trần Lâm đương nhiên cũng không khách sáo già mồm cãi láo. Cậu cầm di động trên bàn, đứng lên rời đi. Nhìn động tác cầm điện thoại của Trần Lâm, Trương Bá Quang cười khổ trong lòng, đêm nay Tiểu Lâm ăn xong liền đặt di động lên bàn, ngẫu nhiên hai mắt thường liếc nhìn điện thoại, nhưng cũng làm cho người ta hiểu được, cậu không đợi điện thoại thì cũng có vẻ muốn gọi điện

Việc này với người khác, có lẽ cũng chỉ là thói quen dùng điện thoại của mỗi cá nhân. Nhưng với Trần Lâm, cậu là người nghiện điện thoại sao? Là người khi nói chuyện cùng người khác lại đặt điện thoại lên bàn để nhìn sao? Tất nhiên không phải!

Nhưng hôm nay cậu lại như vậy, tuy không chú ý quá nhiều đến di động, nhưng ngẫu nhiên cậu sẽ đảo mắt nhìn, trong mắt có do dự, có chờ mong, Trương Bá Quang nhìn rất rõ

Kì thật cũng không thể trách Trần Lâm, trẻ như vậy, cậu càng tò mò tối nay Tổng Đình Phàm có thái độ thế nào, hơn nữa hai người đang bất ổn, mình lại trở về muộn như vậy, nghĩ sao Trần Lâm cũng thấy mình có chút làm bộ làm tịch, cố ý gây khó khăn

Trương Bá Quang đưa Trần Lâm về đến nhà, cậu mới đột nhiên kinh giác, bây giờ, mình nên mời Quang ca lên lầu ngồi chơi hay.....? Trong lòng tự mắng mình một câu, hồ đồ! Cả đêm nay tâm tình mình đều ở nơi

khác, thế nhưng sau đó lại để Quang ca đưa mình về là bất tiện cỡ nào. Bình thường, đầu óc mình cũng không như vậy, hôm nay thực sự rất thất thường

Nhất thời có chút xấu hổ

Không biết Trương Bá Quang có để tâm hay không, hắn chỉ thoải mái vỗ vỗ vai Trần Lâm, ý bảo cậu nên xuống xe, dặn dò vài câu rồi lái xe đi

Nhìn chiếc xe dần mất hút giữa màn đêm, Trần Lâm có chút ảo não, thật đáng chết, mình đã xem nhẹ cảm xúc của Quang ca!

77. Chương 77: Chương 77

Mở cửa vào nhà, Trần Lâm không thấy Tống Đình Phàm đâu, trong phòng ngủ cũng không có. Cậu nghĩ, có lẽ hắn ở thư phòng, chân cũng liền hướng thư phòng mà đi. Bất quá, khi Trần Lâm mở cửa, người nọ còn đang bận rộn làm gì đó dưới ánh đèn. Cậu không quấy rầy, chỉ đóng cửa lui ra

Khi Tống Đình Phàm vào phòng ngủ, Trần Lâm đã nằm trên giường, không chớp mắt nhìn chòm đèn trên trần nhà. Thẳng đến khi một bên giường hơi lồm xuống, cậu mới thoáng lấy lại tinh thần

Tống Đình Phàm vừa nhìn cũng biết cậu đang suy nghĩ chuyện gì, vừa rồi hắn cũng rất để ý việc cậu mở cửa thư phòng, vốn tưởng thiên hạ sẽ bước vào, không ngờ cậu lại lặng lẽ khép cửa phòng lui ra. Mà hiện tại thấy Trần Lâm như vậy, Tống Đình Phàm có chút liên tưởng—tỉ như, Trương Bá Quang

Thả lỏng người nằm xuống, cánh tay chạm đến tay Trần Lâm, chân đụng chân Trần Lâm. Tống Đình Phàm bất giác nhíu mày

Điều chỉnh tay, tìm tòi bên cạnh, liền ôm người vào ngực. Hành động như thường ngày này làm thân thể Trần Lâm cứng đờ, hai ngày nay Tống Đình Phàm chưa bao giờ chủ động như vậy

Đây là hắn tỏ thái độ? Bọn họ không hề giận nhau?

Thuận thế, Trần Lâm nghiêng đầu tựa vào vai hắn, trong nháy mắt, cậu cảm giác mình trước nay chưa từng ủy khuất như vậy! Vì thế, cậu dùng sức gối lên vai hắn, hận không thể cắn một ngụm thật to lên cổ người kia

Yên lặng thừa nhận hành động làm nũng này của Trần Lâm, Tống Đình Phàm cười thầm, hắn đã sớm phát hiện, Trần Lâm rất thích gối đầu lên vai hắn cọ qua cọ lại, chỉ cần có điểm tựa cậu sẽ cọ! Haha

Một tay vỗ vỗ lưng cậu, Tống Đình Phàm hỏi, “Biết tìm viện binh rồi?”

Trần Lâm vẫn gối lên hõm vai hắn, gật gật đầu. Bất quá trong lòng lại nói thầm, Mục Kiệt có thể tính là viện binh sao?

– “Có chuyện không thể tự nói với anh? Mà phải tìm người nói hộ?”. Nói xong, lại vỗ vỗ lưng cậu

Trần Lâm vừa nghe đã cảm thấy vui vẻ, cậu trào phúng cười phản bác, “A, anh cho em cơ hội để nói sao?!”

– “Nga? Phải không? Nguyên lai là tại anh không cho em có cơ hội mở miệng a!”. Tống Đình Phàm hất hất cằm, trong lời nói cũng không có ý phủ nhận, Trần Lâm nghe xong trừng mắt, phiền não đến không muốn nói tiếp

Đầu vốn đang chôn ở hõm vai hắn lúc này có chút động đậy, may mắn Tống Đình Phàm một vừa hai phải, đúng lúc lấy tay phủ lên vai cậu, vừa như an ủi vừa như trấn an

Một lúc sau, đợi Trần Lâm hoàn toàn yên ổn bất động, Tống Đình Phàm mới chậm rãi nói

– “Trần Lâm, anh chỉ muốn nói cho em biết, anh có thể lí giải, nhưng muốn lượng giải, anh cũng có chút làm không được....”. Khi ba chữ ‘làm không được’ phát ra, Trần Lâm rành mạch cảm giác một hơi thở thật sau phun ra từ ngực Tống Đình Phàm, giọng nói vừa bất đắc dĩ vừa như tự trách

Tự trách? Tống Đình Phàm tự trách?

– “Ở góc độ của em, anh có thể lí giải, dù em có cảm thấy khó khăn, em do dự, thậm chí thân nhân có khi vẫn không chấp nhận, nhưng anh cũng sẽ không bao giờ từ bỏ em, nếu là người anh đã quyết định, vậy cả đời cũng đừng nghĩ đến chuyện thay đổi. Cho nên, những việc khác, em không cần lo lắng, đương nhiên, tất cả cũng sẽ không là trở ngại”

Ngữ khí của Tống Đình Phàm vẫn bình thường như khi nói chuyện phiếm cùng Trần Lâm, nhưng cậu lại nghe ra trong đó hàm chứa tất cả những bá đạo, quyết đoán

– “Những chuyện như vậy, anh chưa bao giờ để vào mắt, là lão đầu nhi kia tự làm khó mình....”. Tống Đình Phàm cọ cọ cằm lên đầu Trần Lâm, chậm rãi nói

Có chút giật mình vì lời nói của Tống Đình Phàm, Trần Lâm ngẩng đầu, lại bắt gặp cặp mắt đen thẳm đến bây giờ vẫn đầy mê hoặc với mình

Đây là tự trách sao? Tự trách hán không chu toàn giữ gìn ỳnh sao?

Người ta Tống Đình Phàm tuy không nói rõ, nhưng ý tứ vẫn có thể hiểu được; lại gặp Trần Lâm tâm tư thông thấu, thế nào cậu cũng hiểu ra

Không rõ tư vị trong lòng bây giờ là gì, giờ khắc này, Trần Lâm mới biết nguyên lai hai người thiếu nhiều những bày tỏ! Vốn tưởng sống chung lâu như vậy, hai người tâm ý đã tương thông, thật không ngờ, vẫn còn những tâm tư chưa từng được nói ra. Chẳng lẽ, đây là điều gọi là ‘trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường’?

Lúc này, ủy khuất có, xin lỗi có, cảm động có, giận dữ có, tự trách cũng có.... Trần Lâm có chút không kìm chế được cảm xúc, chậm rãi gồi đầu về vai Tống Đình Phàm, giọng nói ôn nhuận trêu ghẹo một câu, “Về sau.... Không được làm như vậy với em nữa.....”

Tống Đình Phàm chớp mắt, đương nhiên biết Trần Lâm ám chỉ điều gì, khóe miệng lại mỉm cười. Hắn đánh nhẹ lưng Trần Lâm, bá đạo mà ôn nhu nói, “Còn tùy em có nhớ dai hay không!”

– “Ngô, đau!”. Trần Lâm phản kháng

– “Biết đau tốt nhất!”. Tống Đình Phàm mạnh miệng, nhưng tay lại ôn nhu, nhẹ nhàng chậm rãi xoa xoa vai cậu. Hắn biết mình ra tay rất nể mặt, dù có chút đau cũng không quá mức

Trần Lâm này a, lại mở to mắt làm nũng!

Nghĩ vậy, trong lòng Tống Đình Phàm xuất hiện một loại cao hứng và mãn nguyện chưa từng có, hắn nghĩ bất kì chuyện nào khác cũng không mang lại cảm giác như vậy. Hành động nũng nịu này của Trần Lâm, càng bên nhau lâu mới càng biểu hiện rõ ràng. Trên đời cũng không ai quy định nam nhân không được làm nũng, trong mắt Tống Đình Phàm, Trần Lâm tự nhiên biểu lộ như thế với mình, là điều đáng trân quý và cảm kích

Khi mới quen biết Trần Lâm, tuy mình vẫn nghĩ cậu chỉ là một đại nam hài, nhưng vài lần ở chung liền phát hiện, người ngày khi làm việc hay trong đời sống, thái độ đúng mực, tiến lùi thỏa đáng; không làm người khác cảm giác quá gần gũi nhưng cũng không quá xa cách. Chính là khi nói chuyện với ai đó, cậu cũng sẽ chừa đường lui ỳnh

Vốn nghĩ như vậy đã đủ thành thực, đủ ổn trọng, đủ nội liêm, nhưng từ khi quan hệ hai người chuyển biến, những tính cách to nhỏ trước kia Trần Lâm không bộc lộ lại từng chút hiện hữu. Mỗi lần phát hiện, Tống Đình Phàm cao hứng đến cực điểm, tuy một số phát hiện làm mình cảm thấy bất lực không làm được gì, nhưng mình vẫn cao hứng trong bất lực

Với Trần Lâm, những biểu hiện này không giống nhau, không giống thái độ cậu đối đãi với Trương Bá Quang, đó cũng bất đồng, nhưng không bất đồng như những gì cậu biểu lộ cùng hắn. Chính là chuyện lần này, ý tứ làm nũng của Trần Lâm rất rõ ràng, dù đôi khi cậu còn kèm theo chút giận dữ. Haha

– “Nói cho anh biết, tối nay em đi đâu vậy?”. Tống Đình Phàm cầm tay Trần Lâm đặt lên ngực, như vô tình hỏi

Đương nhiên Trần Lâm biết hắn muốn hỏi điều gì, người này nhạy cảm thế nào mình hiểu rõ nhất. Bất quá, trong lòng cậu lại âm thầm vui sướng một chút

Thanh âm mang theo chút giọng mũi, mang theo chút hương vị mềm nhẹ, Trần Lâm nói, “Em lại làm sai rồi, đêm nay tựa hồ em không quan tâm đến tâm trạng của Quang ca.....”

– “Vì hấn đưa em về?”

Trần Lâm nhất thời nghĩ không ra, bởi vì cậu vẫn không hiểu rõ việc đêm nay với Quang ca là do chuyện hai hôm nay ảnh hưởng hay sao. Vì thế, gật đầu, rồi lắc đầu

Sau đó, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, Trần Lâm ngẩng đầu, “Sao anh biết Quang ca đưa em về?”

Tổng Đình Phàm dương dương tự đắc, từ chối cho ý kiến

Nghĩ ra Tổng Đình Phàm khi đó ở thư phòng, trong phòng có cửa sổ nhìn xuống lầu

– “Anh..... thấy?”

Lúc này, Tổng Đình Phàm khoái trá gật đầu. Hấn đương nhiên thấy, vừa nghe tiếng tắt máy xe dưới nhà, hấn liền lại cửa sổ nhìn xuống, hấn thực rất có ấn tượng với chiếc xe của Trương Bá Quang. Tuy biết hai người không có gì, nhưng hấn tất nhiên cũng có vài tư vị. Cũng may, hai người dừng lại không lâu khi xe tắt máy, đến khi Trần Lâm mở cửa nhà, thời gian hoàn toàn hợp lí

Đến lúc đó, Tổng Đình Phàm mới có chút thoải mái

Nhưng nếu hấn không thoải mái, thì cũng là tâm lí bình thường của nam nhân. Kỳ thật, hấn vẫn rất tự tin. Trương Bá Quang bên cạnh Trần Lâm nhiều năm như vậy nhưng không bộc lộ tình cảm của mình, điểm này, Tổng Đình Phàm rất rõ ràng, Trương Bá Quang không có cơ hội. Đến nay, Tổng Đình Phàm chưa gặp hấn cũng vì thiên hạ đang bên cạnh này. Nếu Tổng Đình Phàm là một thanh niên hồ hởi 18 tuổi, hấn có lẽ sẽ gặp Trương Bá Quang để xác lập quyền sở hữu với Trần Lâm. Nhưng bây giờ phải hạ mình làm vậy, hấn cảm thấy có chút không thích hợp

Bất quá, việc này không ảnh hưởng đến việc Tổng Đình Phàm nể phục Trương Bá Quang, tình cảm nhiều năm như vậy nhưng hấn che dấu rất kĩ, riêng tính nhẩn nại này đã làm hấn kính trọng Trương Bá Quang vài phần. Cho nên, Tổng Đình Phàm chưa bao giờ đề cập chuyện Trần Lâm cự tuyệt người này như thế thế nào, hấn tin Trần Lâm hiểu, người nọ cũng biết rõ. Hiện tại, tình huống cũng không phải quá tốt, vì người kia đã thành một điểm mấu chốt trong lòng Trần Lâm, mỗi khi gặp mặt, cơ hồ sau đó tâm tình cậu cũng bị ảnh hưởng đôi chút

Tổng Đình Phàm không thích việc này

– “Không phải em không quan tâm, mà là quan điểm của hấn rất rõ ràng. Đều là em cự tuyệt tình cảm, nhưng hấn không có chút ý tứ thu hồi tình cảm, việc này không nằm trong khả năng em có thể quản; mà hấn chỉ biết làm em thêm áp lực, thêm nhạy cảm. Thử nghĩ, nếu hấn thực sự lui về ranh tuyến kia, hiện tại em có hàng loạt những tâm tình phức tạp như vậy không?”

Tổng Đình Phàm khách quan mà chỉ trích hành vi của Trương Bá Quang. Nói khách quan, vì hấn nói sự thực; nói là chỉ trích, vì Tổng Đình Phàm hấn còn có tâm tư của mình

Trần Lâm gồi đầu lên tay Tổng Đình Phàm nghe xong, im lặng không nói gì. Cậu biết Tổng Đình Phàm nói rất có đạo lí, cậu cũng biết Trương Bá Quang chưa cắt đứt tình cảm kia, chính là, cậu không đành lòng nhìn Trương Bá Quang như vậy. Trải qua chuyện lần này, Trần Lâm cảm nhận rất rõ ràng, chuyện tình cảm, nói cắt đứt thì có thể dễ dàng cắt đứt sao? Nếu dễ, cậu và Tổng Đình Phàm cũng không như bây giờ

Cho nên, chỉ có thể thuận theo tự nhiên

Hơn nữa, nhưng điều Tổng Đình Phàm vừa nói, dù khách quan nhưng vẫn mang theo chút ích kỉ. Hấn lo lắng cho cảm thụ của mình, nhưng cảm thụ của Trương Bá Quang thì sao? Trần Lâm nghĩ, có lẽ tình cảm Quang ca đối với mình còn có một ý nghĩa khác

Không muốn tiếp tục dây dưa nghĩ về vấn đề này, Trần Lâm nghĩ, thuận theo tự nhiên đi

Mặc dù còn chút phức tạp với Trương Bá Quang, nhưng đêm nay đa phần Trần Lâm rất thỏa mãn. Có thể tâm bình khí hòa như vậy với Tổng Đình Phàm, thản nhiên tự nhiên cùng nhau phiếm chuyện, Trần Lâm cực kì vui vẻ

Bất quá, tỉnh té nghĩ lại chuyện lần này, Trần Lâm vẫn có chút sợ hãi với hành động của Tống Đình Phàm. Người này, dung túng mình, sủng nịch mình, quan ái mình, tất cả đều thật lòng; nhưng người này cũng thành thật thành thật, xác thực xác thực quyết tâm với mình, nhìn thấy nội tâm mình bất an áy náy nhưng vẫn có thể thờ ơ lạnh nhạt đến cùng, chứ không chủ động giúp mình gỡ rối

Cuối cùng, hắn lại nắm chắc thời cơ, viên mãn kết thúc mọi chuyện. Trần Lâm có chút hoài nghi, việc chủ động tìm Mục Kiệt là thời cơ do mình tạo ra, hay là thời cơ do Tống Đình Phàm đưa tới?

– “Em hỏi anh a, nếu.... nếu Mục Kiệt không nói hộ, anh tính toán tiếp tục như vậy..... bao lâu?”. Trần Lâm ngượng ngùng hỏi vấn đề này. Dù sao hai người cũng đã làm hòa, chính mình lại nhắc lại việc này, vẫn có chút giống như già mồm cãi láo

Tống Đình Phàm chỉnh tay một chút, quay sang, vừa lúc Trần Lâm cũng nghiêng người nhìn mình, trong phút chốc ngăn ngui, hơi thở ầm áp phả ra trên mặt cả hai. Trần Lâm có chút xấu hổ, vội vàng nhắm mắt, tức thời không biết nên làm gì

Cậu như vậy, Tống Đình Phàm tất nhiên đều đặt vào mắt, nhất thời cơ thể cũng có cổ xúc động. Muốn hôn nhẹ cậu, nhưng hắn lại nổi lên một tâm tư khác

Khung cảnh như vậy, bất kể nam nữ hay nam nam, một người sẽ nhắm mắt, một người chậm rãi đến gần, tiếp theo..... hết thấy nước chảy thành sông

Hai người vốn cũng sẽ tiến hành những bước như vậy, khi sắp chạm vào nhau, Trần Lâm cơ hồ nín thở chờ đợi, nhưng bên tai lại nghe tiếng cười trầm thấp mê hoặc “Hahaha a.....”

Trần Lâm theo phản xạ mở mắt nhìn người đang thân cận da thịt mình, lúc này cậu mới biết mình bị trêu đùa

Cậu xấu hổ ảo não xoay lưng về phía người kia

Tống Đình Phàm chưa dứt cơn cười, tay lại khoát lên lưng Trần Lâm, hơi động thân thể, cảm tiến đến cọ xát sau tai cậu, “Được rồi được rồi, là anh sai, anh không nên cười, anh... ha ha, biết hôm nay hắn nói gì không”

Vành tai va chạm vào tóc mai dễ dàng lay động tình triều, bây giờ Tống Đình Phàm lại cố tình thấp giọng làm không khí thêm vài phần mờ ám. Trần Lâm nghe được, tim lại đập nhanh vài nhịp, nhưng càng xấu hổ cậu lại càng giận, quyết không để ý người kia

Tống Đình Phàm thấy thế, lại tiếp tục cọ vào tai cậu, tay bên hông cũng bắt đầu hiếu động, thanh âm ngày càng mềm nhẹ trầm thấp, “Không muốn biết đáp án câu vừa rồi?”. Nói xong còn liếm nhẹ vành tai đã đỏ bừng của Trần Lâm

Trần Lâm run người, nhanh chóng giữ chặt bàn tay đang sờ loạn bên hông. Miệng có chút khó thở, “Anh..... Ân.... Muốn nói liền nói!”

Tống Đình Phàm cười đắc ý, biết người trong lòng đang xấu hổ muốn chết, nhưng hắn vẫn muốn trêu chọc thêm lát nữa

– “Anh a, kì thật cũng không chắc chắn về thời gian, nhưng nghĩ khi em kiểm chế không được thì sẽ đi gặp cậu ấy. Biết không? Mục Kiệt còn nói với anh một câu”. Lời này của Tống Đình Phàm có chút tức giận ề ầm

Trần Lâm vẫn đợi Tống Đình Phàm nói tiếp, cậu có chút ngơ ngẩn không để ý. Im lặng đợi nhưng người kia không nói gì, Trần Lâm lay người nọ một chút, nghĩ thâm, anh mau nói a anh!

Cầm lấy tay Trần Lâm, Tống Đình Phàm có chút sủng nịch buồn cười hôn lên má cậu, “Cậu ấy nói anh nên quên đi....”. Ngờ khí sâu kín

Trần Lâm sững sốt, tất nhiên cũng hiểu được ý tứ của Mục Kiệt, nhất thời xúc động nắm chặt tay Tống Đình Phàm

– “Em a, còn theo phe bọn họ, thế nào? Liền như vậy muốn chê cười anh?”. Nhớ đến sắc mặt cố kìm nén niềm vui nhìn hắn gặp nạn khi sáng của hai người kia, Tống Đình Phàm liền buồn bực một chút

– “.....Em không có”. Trần Lâm nhỏ giọng biện giải

– “Còn không có?”. Tống Đình Phàm xấu tính cắn lên cổ Trần Lâm

– “Ngô~!... em không nói chuyện anh giận em, cũng không nói chuyện anh cố ý không quan tâm em....”. Trần Lâm nhỏ giọng than thở

Tống Đình Phàm nghe xong, vừa tức giận vừa buồn cười, việc này là sao a, chút chuyện nhỏ trong nhà mà có thể nói cho người ngoài sao?! Trần Lâm này, thế nhưng có thể nói ra những điều ‘đồng ngôn tri ngữ’ như vậy, không biết mình nên cảm ơn hay nên giận cậu!

Bất quá, Trần Lâm như vậy cũng chỉ mình nhìn thấy, nhớ cậu trước kia luôn lạnh nhạt trầm ổn, bình tĩnh hiền hòa, Tống Đình Phàm phát hiện, hẳn thích Trần Lâm như bây giờ hơn

– “Em a, nên cảm ơn thái độ của mình, những lời Mục Kiệt nói có thể mang đến tác dụng gì!”

Những lời này mang theo vị chua rất nhiều, quả thật, hẳn có nghĩ Trần Lâm phản ứng cũng không ngờ cậu liên hợp cùng Mục Kiệt! Thực sự càng nghĩ càng không vui! Ban ngày mình khắc chế thật tốt mới không bị hai người kia chê cười!

Trần Lâm đã vui trở lại, vừa nghe Tống Đình Phàm nói liền bật người dậy, “Anh không phải là đang..... ghen?”

Lần này, không phải Trần Lâm xấu hổ, mà là Tống Đình Phàm mất mặt

Lần nữa vui đầu trên hóm vai Tống Đình Phàm, Trần Lâm buồn cười. Xem ra đêm nay người này không hề đề cập đến chuyện Mục Kiệt, mình còn tưởng hẳn không quan tâm, phải biết Tống Đình Phàm rất độc đoán chuyên quyền với mình, nói thẳng ra, là có ‘máu ghen’. Mà trước kia người này không hề biểu hiện ra, hại mình suy nghĩ thật nhiều! Nguyên lai, nguyên lai, người này tinh tế che dấu a.... Ha ha ha.....

– “Anh thích nhìn em như vậy.....”

Trần Lâm còn đang buồn cười lại nghe một câu đầy nhu tình như thế. Tuy mình còn chút mông lung, mất mặt đến toàn thân cũng đỏ au, thậm chí thân thể được người nọ ôm cũng ấm lên

Người này, người này bình thường tuy nội liễm ít lời, bắt cầu ngôn tiểu, nguyên lai cũng biết lời ngon tiếng ngọt.....

Tống Đình Phàm cảm giác mặt Trần Lâm bắt đầu nóng lên, trong lòng cười cười, cố ý nói, “Nếu trước kia, anh thế nào cũng sẽ không thích em, yêu ngũ như sâu, cơm không biết nấu, rửa bát còn chạy qua chạy lại xem TV ít nhất ba lần. Không chỉ thế, mỗi khi đọc sách, mặt trời có chiếu thẳng vào mắt cũng không hay biết, đã thế còn nửa đọc nửa bỏ.... Tiếp theo, mang lộn dép lê cũng không phát hiện ra, khăn mặt thì không bao giờ giặt...”

Tống Đình Phàm như tùy ý kể ra vài thói quen nhỏ của Trần Lâm, nhưng cậu hoàn toàn hiểu được câu ‘thích’ kia của hẳn là có ý gì, hẳn là thích mình tùy ý chân thật như thế trước mặt hẳn đi.....

Đúng vậy, mình không nghĩ đến, sống chung lâu như vậy, đối mặt hẳn, dĩ nhiên mình cũng thoải mái không kìm hãm, không cố kị to to nhỏ nhỏ hoặc cũng phá hư, hoặc những thói lười biếng và bừa bãi đều biểu hiện ra. Tỉ như chuyện lần này, chính mình giống như bởi vì suy nghĩ của hẳn mà tâm tình dao động, thậm chí theo bản năng, là mình ủy khuất hẳn

Hiện ta, rốt cuộc ai ủy khuất ai?

Vì Tống Đình Phàm nói vậy, trong lòng Trần Lâm vui mừng không cùng

Hai tay choàng qua cổ người kia, trên mặt hiện lên một mặt tươi cười giáo hoạt. Xem ra, mình chỉ cần như vậy thì sẽ ít chịu ủy khuất hơn

Thiên hạ chủ động, Tống Đình Phàm còn có thể thờ ơ sao?

Tất nhiên không thể, vì thế trong nhất thời, trong phòng xuân sắc khôn nguôi, hơi thở liêu nhân. Hơn nữa hai người hoàn toàn gỡ bỏ những khúc mắc vài ngày qua, lúc này không động tình thì làm gì?

78. Chương 78

Ngày lại khôi phục bình thường, chậm rãi trôi. Dù người có muốn bốc đồng chút ít, cũng chỉ tăng thêm gia vị cho cuộc sống thôi. Nhưng sau khi hòa hảo với Trần Lâm, Tống Đình Phàm lên kế hoạch chuẩn bị chỉnh sửa hai kẻ vừa chê cười mình kia. Haha

Đương nhiên, cuộc sống bình tĩnh hiện tại cũng có chút xáo trộn, ví như, đa phần thời gian rảnh của Trần Lâm đều bị Tống lão đầu nhi chiếm mất. Trần Lâm nhớ rõ sau đêm làm lành với Tống Đình Phàm, chiều hôm sau cậu đã gặp Tống lão nhân trong cửa tiệm. Mới đầu trong lòng cậu còn lộp bộp một chút, khẩn trương lo lắng khó lòng áp chế

Bất quá đối đàm với lão nhân vài câu, Trần Lâm biết mình đã lo lắng dư thừa. Lão nhân xác thực đã chấp nhận quan hệ của hai người, hơn thế còn nói ra những lời rất thấu hiểu, lo lắng cũng rõ ràng. Lão nhân lo lắng vì tôi hôm đó đã mang đến cho Trần Lâm không ít phiền toái

Nghe được những lời này của lão nhân, trong khoảng thời gian ngắn, Trần Lâm có chút ngơ ngẩn, lão nhân có thể mang phiền toái gì ỉn?

Lão nhân lại trả lời ngay, “Ta sau hôm đó ngày nào cũng đến cửa tiệm tìm con, nhưng không gặp, có lẽ có can hệ đến tiểu tử kia!

Lời nói của Tống lão đầu nhi có lẽ chỉ có ý tứ trên mặt chữ, nhưng Trần Lâm lại liên tưởng rất nhiều, vì cậu là người biết rõ ràng nhất vì sao mình vắng mặt vài ngày ở cửa hàng. Tuy có quan hệ đến người nọ, nhưng loại ‘quan hệ’ này cũng khó lòng mở miệng.....

Trần Lâm xấu hổ cười cười với lão nhân, nói, “Kì thật..... ách, Tống bá bá, cũng không phải vậy, là.... Con mới từ nhà trở về nên có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi vài ngày ở nhà mới đến cửa hiệu”

Lão nhân hiển nhiên trưng ra biểu tình không tin, bất quá ông cũng không hỏi thêm chuyện này, tùy ý chuyển đề tài

Có thể được lão nhân chấp nhận như vậy, nói Trần Lâm không cảm kích là nói dối. Vì thế, mỗi khi lão nhân nói cậu rồi rã thì về nhà ăn bữa cơm và vân vân, không có tên kia đi cùng cũng không sao, hoặc nhưng khi không bận có thể cùng mình đi chọn trà, Trần Lâm cơ hồ không chút do dự đáp ứng tất cả

Vì đã đáp ứng như vậy, phần lớn thời gian rảnh của Trần Lâm đều dùng cùng lão nhân, nhưng vài ngày nghỉ trong tháng cậu cũng đi cùng lão nhân. Trần Lâm cảm thấy cũng không phiền gì, ngược lại, còn thực hưởng thụ mỗi khi đi cùng lão nhân, càng thân cận, Trần Lâm càng thấy hai cha con này giống nhau đến nguy nan, vô luận là tính cách hay diện mạo. Chẳng qua lão nhân lớn tuổi hơn nên tâm tình rộng rãi hơn nhiều, lúc nào cũng cực điểm thân thiện với mình chứ không ít nói như Tống Đình Phàm

Chuyện này làm Trần Lâm cao hứng thư thái, vậy nhưng có người mất hứng a. Tống Đình Phàm nhớ rõ rằng mình đã 2 lần nấu sẵn đồ ăn đợi Trần Lâm trở về, nhưng người nọ lại gọi điện: em đã ăn cùng Tống bá bá, anh tự ăn đi! Tống Đình Phàm đương nhiên biết ai là ‘Tống bá bá’! Trong lòng lại nổi lên tư vị không tốt! Nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt tập mãi thành thói quen của Trần Lâm!

Mục Kiệt Lưu Dụ cũng biết Trần Lâm thân thiết với lão đầu nhi quái vật kia như thế nào, trong lòng đều bội phục, than thở liên tục! Hai người bọn họ trước kia có đến nhà Tống Đình Phàm, người nào thấy lão nhân mà không phải thành thành thật thật, quy củ nghiêm chỉnh? Đừng nói chuyện thường xuyên cùng nhau dùng cơm, việc cùng nhau uống một tách trà với lão nhân, bọn họ cũng phải cẩn thận thật nhiều a!

Lưu Dụ còn có ý đồ học tập Trần Lâm chiêu thức ‘chính xác hợp lí’ thân cận lão nhân kia, nhưng Trần Lâm nghe xong lại có ý xem thường rõ ràng cùng buồn cười

Xem thường, chê cười xong, trong lòng Trần Lâm cũng rất xúc động

Trần Lâm không phải gốc tử, tuy hiện tại lão nhân đối với mình thêm thân thiện, thừa yêu thương, nhưng cậu vẫn nhớ rõ lần đầu giao phong, lão nhân tuy tuyệt đối ôn hòa nhưng ngập tràn áp lực, thái độ bá đạo cường ngạnh đều rõ ràng. Đôi khi Trần Lâm nhớ lại thái độ khi mới gặp của ông, trong lòng vẫn còn sợ hãi

Cho nên, Trần Lâm cũng thực lòng lí giải cùng Mục Kiệt Lưu Dụ. Nghĩ đến, có thể bọn họ khi tiếp xúc cùng lão nhân không tìm được điểm cân bằng.

Ngay cả Tống Đình Phàm cũng thế. Hai cha con mỗi lần gặp nhau đều nói những nội dung cố định như báo cáo công tác. Lần đầu tiên nhìn thấy, Trần Lâm có chút buồn cười, lần thứ hai, lần thứ ba.... Trần Lâm lại cảm thấy hơi khó chịu.... Hai cha con khi gặp nhau không nên như vậy

Cho nên, mỗi lần Trần Lâm dùng cơm cùng lão nhân, cậu cũng gọi Tống Đình Phàm theo

Đương nhiên, Tống Đình Phàm cũng không thoái thác, hẳn biết Trần Lâm đối xử với cha mình cũng đầy tôn kính hiếu thuận như với cha cậu. Mỗi lần Trần Lâm gặp cha hẳn về, tâm tình cậu tốt đến bất ngờ, cho nên, Tống Đình Phàm dù không thích cũng tuyệt đối nguyện ý phối hợp với cậu. Thứ nhất là để Trần Lâm vui, thứ hai là dù sao người kia cũng là lão tử của mình thôi!

Người có việc vui tâm tình cũng thích, lời này không sai! Được lão nhân đồng ý là việc vui nhất với Trần Lâm! Tâm tình tốt đẹp, mùa đông mang theo giá rét tất nhiên cũng không quan trọng; đến khi người có chút nhận ra, mùa xuân đã ngênh đón

Trần Lâm nhìn thấy người bên mình cởi bỏ từng kiện từng kiện quần áo mùa đông, thay vào đó là trang phục mùa xuân, một người không quá quan tâm đến thời tiết như Trần Lâm cũng không thể xem nhẹ ý xuân dào dạt như vậy

Hơn nữa, nữ nhân đang ngồi bên cạnh mình khi cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là một mạt áo xanh nhạt đầy sức xuân, thực sự làm Trần Lâm không kìm được nụ cười ầm ập

Nhất là khi ánh mắt dừng lại ở tấm thiệp hồng kia, lại nghĩ người này cố ý đem màu đỏ của thiệp đối lập với màu áo xanh biếc, Trần Lâm càng cười tươi

Thật không ngờ người này lại tùy ý kết hợp như thế, chẳng lẽ nàng chưa nghe qua câu ‘Hồng xứng lục, thi đấu chó má’ sao?

Trần Lâm buồn cười lắc đầu, không nói ra suy nghĩ của mình

Cầm lấy tấm thiệp thiệp vàng hai chữ ‘hỉ hỉ’, Trần Lâm nhìn người đối diện, trêu chọc một câu, “Cô xác định hôm nay không phải cá tháng tư?”

Không trách Trần Lâm suy nghĩ vậy, hôm qua Lưu Dụ còn tìm cậu thương lượng, ngày cá tháng tư, chúng ta cùng nhau ‘lừa’ Tống Đình Phàm một chút đi. Lúc ấy Trần Lâm nghe xong liền thấy vui vẻ, nghĩ thầm, nếu đồng ý với Lưu Dụ, không biết ai mới là người bị lừa!

Thật không ngờ, cự tuyệt đề nghị lường gạt người khác của Lưu Dụ, hôm nay cậu lại bị lừa một phen a!

Người đối diện mở to mắt, tiện tay túm một lọn tóc xoay xoay trong tay, động tác kiêu mị không nên lời. Trần Lâm nghĩ, đây là kiểu tóc mới làm đi, trước kia người này không như vậy, thực là người có việc vui a! Ha ha

– “Lừa hay không lúc đó anh sẽ biết! Hôm nay nếu không phải cá tháng tư, tôi cũng sẽ gửi thiệp!”

Trần Lâm mỉm cười, người đối diện không giống trước kia, ngữ khí nói chuyện, thái độ tiếp đãi đều không giống, không còn loại cảm giác làm người ta đau lòng, ngược lại, còn mang theo chút ôn nhu nũng nịu của nữ nhân. Việc này làm Trần Lâm thực cao hứng

Trong quan niệm của Trần Lâm, các cô gái thường ôn nhu nhỏ bé và yếu ớt, lúc mãnh liệt sẽ cho vài cái tát, thỉnh thoảng lại khóc như mưa. Như vậy mới phù hợp với hình tượng con gái đại chúng trong mắt Trần Lâm

Nhưng cô gái trước mắt, trước kia mình từng biết qua, lúc nào cũng kiên cường làm người chung quanh thức thủ vô sách, thậm chí là đau lòng. Hiện giờ, có thể thay đổi như thế này, Trần Lâm nghĩ, thiệp cưới này thật đến không thể thật hơn

– “Tiểu Phàm, chúc mừng cô!”. Trần Lâm hơi nghiêng người về trước, vươn tay chân thành chúc phúc

Lí Tiểu Phàm cũng không chút kịch cỡm, thoải mái bắt lấy bàn tay chân thành chúc phúc kia, miệng nói, “Cảm ơn!”

Sau đó cô cười, nụ cười mang theo chút ngượng ngùng của nữ nhân

Dùng cơm chiều xong, Trần Lâm liền mang thiệp mời của Lí Tiểu Phàm ra. Tống Đình Phàm kì quái nhìn Trần Lâm, mở thiệp ra, liền nhìn thấy ba chữ ‘Lí Tiểu Phàm’ uốn lượn đẹp mắt, lại hoàn toàn không nhìn lầm ba chữ ‘Tống Đình Phàm’ trên thiệp

Khéo thiệp mời, Tống Đình Phàm nghi hoặc hỏi, “Cô ấy mời anh?”

Trần Lâm kiên định gật đầu

Kì thật từ đầu Trần Lâm đã thấy kì quái, vì sao Tiểu Phàm lại mời Tống Đình Phàm, sau đó nghĩ lại, nguyên nhân tất nhiên có liên quan đến cậu

Sáng hôm nay Trần Lâm vội vàng sửa sang kệ sách trong cửa hiệu, vừa xoay người chuẩn bị đến một kệ khác thì liền thấy Lí Tiểu Phàm đứng trước mặt mình, khéo miệng mỉm cười, đồng thời tay cầm thiệp hồng trước ngực, đối lập mạnh mẽ với bộ y phục xanh lam trên người

Lúc ấy ngoài một chút bất đắc dĩ thành linh gặp Lí Tiểu Phàm, còn lại cậu đều vui vẻ. Dù sao từ khi quay lại sau tết cậu vẫn chưa gặp lại cô

Trần Lâm khi chuyển đến Bắc Kinh vẫn giữ liên lạc với Lí Tiểu Phàm, hơn nữa quan hệ giữa hai người còn tốt hơn trước kia, mỗi khi cô đến Bắc Kinh đều gọi Trần Lâm đi dùng cơm, tâm sự. Tuy Trần Lâm cảm thấy mình thực có lỗi với cô, nhưng Lí Tiểu Phàm là người không so đo, thậm chí còn chủ động vui vẻ nhắc đến chuyện trước kia, tất nhiên cậu cũng không cự tuyệt

Chuyện này, Tống Đình Phàm đều biết, hẳn cũng không ngăn cản Trần Lâm gặp cô. Thậm chí đôi khi hẳn còn đưa hai người đi dùng cơm. Không phải Tống Đình Phàm ra vẻ hào phóng, hẳn mười phần tin tưởng mình, tin tưởng Trần Lâm. Một khi như vậy, hẳn thuận theo tự nhiên tiếp đãi Lí Tiểu Phàm cũng không có vấn đề gì

Nữ nhân kia, trước khi Trần Lâm chuyển đến Bắc Kinh, Tống Đình Phàm cũng đã làm nàng hiểu được Trần Lâm là của mình, mà nàng cũng là người hiểu chuyện, không chỉ từ bỏ tình cảm với Trần Lâm mà còn chân thành chúc phúc hai người. Nàng có thể làm Trần Lâm người ngoại, Tống Đình Phàm tất nhiên cũng chu toàn lễ nghĩa với nàng

Nhưng, ngay cả như vậy, Tống Đình Phàm vẫn nghĩ rằng, hẳn còn chưa đủ thân quen để tham dự hôn lễ của nàng đi?

– “Hôm nay lúc Lí Tiểu Phàm đến cửa hiệu gửi thiệp, em còn tưởng là trò đùa cá tháng tư....”. Nói đến đây, thanh âm Trần Lâm có chút buồn cười, nhưng trên mặt lại yếu ớt biểu lộ vẻ xấu hổ

Tống Đình Phàm chau chau mày, đặt thiệp xuống, cũng không vội vàng dọn dẹp chén bát trên bàn, một phen kéo Trần Lâm trước mặt mình, chiều cao hai người vốn có chút chênh lệch, lúc này khoảng cách lại gần như thế, Trần Lâm rõ ràng cảm nhận hơi thở ấm áp của người kia phả ra trên mũi mình

Ngẩng đầu, ánh mắt người nọ như muốn nói cậu không được một tác lại tiến một thước, Trần Lâm mỉm cười. Hẳn là nghĩ cậu lại dao động đi....

Vươn tay chạm đến mi tâm người nọ, như vuốt ve những nếp nhăn trên đó, lại bị người nọ giữ lấy tay, giấy không ra. Rất lâu trước kia, Trần Lâm liền phát hiện người này rất thích chau mày, hơn nữa đều chau theo bản năng. Nhất là với mình

Bất đắc dĩ, Trần Lâm liền thuận theo Tống Đình Phàm, mấp máy môi, chậm rãi giải thích, “Em.... Em cũng mới biết Tiểu Phàm có bạn trai. Hoặc nói khi biết nàng kết hôn mới biết nàng có bạn trai, trước kia nàng.... Ai.....”

Tống Đình Phàm chọn mi, Lí Tiểu Phàm này tốt cùng là muốn làm gì? Nàng thế nhưng chưa từng nói chuyện có bạn trai cho Trần Lâm! Mà khi nói đến, lại là lúc sắp bước vào thành đường làm lễ?? Chẳng lẽ

nàng bận đến độ mỗi lần đến Bắc Kinh gặp Trần Lâm đều không có thời gian đề cập?..... Việc này chắc chắn không có khả năng

– “Trước kia nàng không nói cho em?”

Trần Lâm gật gật đầu

– “Hôm nay có nói nhà trai là ai không?”

Trần Lâm lắc đầu

Tổng Đình Phàm lại là cháu mày.

Hôm nay lúc nhận thiệp mời, Trần Lâm vẫn cảm thấy khó tin. Tiểu Phàm thực sự kết hôn sao? Tại sao trước kia cậu chưa lần nào nghe về chuyện này? Hơn nữa, vì sao Lí Tiểu Phàm cũng chưa bao giờ đề cập với cậu?

Biết Tiểu Phàm không hay nói đùa, mà thực sự sẽ kết hôn, Trần Lâm cố không nghi ngờ, chỉ chân thành chúc phúc. Trần Lâm không hỏi, Lí Tiểu Phàm cũng không nói, một tấm thiệp mời cũng đã nói lên tất cả. Đến bây giờ, Trần Lâm cũng chỉ biết chú rể tên là Trần Vũ. Ngày 1 tháng Tư Lí Tiểu Phàm gửi thiệp mời, ngày 1 tháng Năm nàng kết hôn, hôn lễ được tổ chức tại một khách sạn cao cấp tại Bắc Kinh. Những chuyện khác cậu một mực không biết

Trần Lâm nghĩ, Tiểu Phàm không có ý định giải thích, cậu thế nào lại có thể mở miệng hỏi?

Nhìn Tổng Đình Phàm cháu mày, Trần Lâm lần nữa xoa mi tâm hần, mở miệng, “Quên đi, có lẽ Tiểu Phàm nghĩ rằng mình không cần... nói đi. Hiện tại nếu bọn họ quyết định kết hôn, hơn nữa còn gửi thiệp mời cho chúng ta, ngày đó chúng ta sẽ biết tất cả”

Trần Lâm hợp tình hợp lý nói, nhưng Tổng Đình Phàm biết cậu chỉ đang tự an ủi mình. Cậu xem Lí Tiểu Phàm là bằng hữu, nhưng lại không biết nàng sẽ kết hôn, hơn nữa đến cuối cùng Tiểu Phàm mới hé ra một tấm thiệp mời. Hành động như vậy, chắc chắn đã làm Trần Lâm có chút tổn thương, có lẽ cậu vừa tổn thương vừa áy náy. Cậu khẳng định vẫn còn cảm thấy có lỗi với cô gái Lí Tiểu Phàm kia

Tổng Đình Phàm chắc chắn mình đoán đúng tâm tư của Trần Lâm, nhưng người này vẫn nói những lời tự an ủi mình

Ôm người vào lòng, Tổng Đình Phàm bắt đầu nói, “Em.... Không cần như vậy...”

Tổng Đình Phàm không nói nguyên câu, nhưng trực tiếp nói rõ nỗi lòng của Trần Lâm, gác cảm lên vài hần, cổ họng Trần Lâm ảm ách, “Em cảm giác Tiểu Phàm vẫn còn trách em, bọn họ không nói cho em biết...”

– “Àn”

– “Vậy bây giờ làm sao?”

– “Àn”

– “Chúng ta tặng quà gì mới tốt?”

– “Àn”

.

Người này..... Người này.....!!! Trần Lâm nghiêng rằng nghiêng lợi không nói gì, hít một hơi sâu bình ổn tâm tình, tận lực giữ ngữ khí bình thường như trước, nhẹ nhàng hỏi một chuyện, “Anh ghen à?”

– “.....Không có.....”. Im lặng nửa ngày, người nọ nói ra hai chữ không có

Thế này, Trần Lâm ngẩng đầu đứng thẳng dậy, hai mắt có chút cảm giận nhìn người nọ, nghĩ thầm, lần này sao anh không gọi ‘Àn’ nữa đi?

Ngay sau đó, Trần Lâm khẳng định, “Anh có! Anh mới vừa ghen xong!”

Tổng Đình Phàm biến sắc, nghiêng đầu sang nơi khác. Đẩy Trần Lâm ra, bỏ lại một câu, “Anh đi rửa chén”. Sau đó lẩn mất

Trần Lâm ngây ngốc đứng tại chỗ, trên mặt rất đặc ý

Đúng vậy, Tống Đình Phàm quả thực là ghen. Khi Trần Lâm xuất hiện biểu tình áy náy xấu hổ, hẳn chợt nghĩ Trần Lâm vì biết Lí Tiểu Phàm kết hôn nên mới xuất hiện ý niệm đó trong đầu, đương nhiên, tâm trí bỗng dưng hấp hối, ghen tuông cũng hấp hối a!

Tống Đình Phàm ở trong bếp rửa bát, ảo não, Trần Lâm này, ngày càng một tắc lại tiến một thước, xem ra cũng vì mình quá dung túng. Người nọ đúng là đôi khi làm hấn lúng túng! Mình vừa bị Trần Lâm nói trúng tim đen, da mặt không chịu nổi, phải chạy trốn chết! Tuy hẳn không thừa nhận!

Bất quá ngẫm lại, Tống Đình Phàm cũng cảm giác rất vui, Trần Lâm bình thường da mặt mỏng, trong một vài thời điểm lại có thể tự nhiên thản nhiên trêu chọc mình, hơn nữa nếu không nhìn thấy mình lúng túng, cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Vừa rồi, mình đã phủ nhận, thế nhưng cậu còn đủ chính nghĩa nghiêm trang lớn tiếng khẳng định, vừa rồi anh chính là ghen tị! Cười khổ một trận, Tống Đình Phàm nghĩ, nếu thường ngày, đây không phải lời Trần Lâm có thể nói a?

Buổi tối, khi hai người nằm trên giường, không biết nghĩ đến điều gì, Trần Lâm đột nhiên nói lên một câu, “Anh ghen thực sao?”

Thân thể Tống Đình Phàm nhất thời cứng đờ, thân thể hai người vốn đang dính sát vào nhau, Trần Lâm tất nhiên không bỏ qua chút biến hóa bé nhỏ này

Cựa quậy một chút, đầu gối lên vai Tống Đình Phàm, Trần Lâm cười thành tiếng

Tống Đình Phàm khí kiệt, tay đặt bên hông Trần Lâm bắt đầu động đậy, ghé đến tai Trần Lâm, nghiêng rằng nghiêng lợi, “Em không có, đúng không?”. Nói xong, động thủ, hùng biện ỳnh

Chỉ nghe Trần Lâm liên tiếp hô to, “Đừng.... Anh đừng.... Nhột em.... Ôi.... Ha ha ha.....A”

Tống Đình Phàm ngoảnh mặt làm ngơ, cố ý chứng minh trên thân thể Trần Lâm, hẳn dễ dàng để thiên hạ giễu cợt vậy sao?

79. Chương 79: Chương 79

Hôn lễ của Lí Tiểu Phàm được tổ chức ngoài trời. Bên ngoài khách sạn có một sân cỏ chuyên dùng tổ chức hôn lễ, hoàn toàn áp dụng hình thức hôn lễ tự do. Khách khứa đến dự có thể tùy ý trao đổi qua lại. Hôn lễ tuy náo nhiệt nhưng cũng hiện lên một mặt xa hoa

Trần Lâm vốn nghĩ hôn lễ bình thường diễn ra ở khách sạn, thật không ngờ, Tiểu Phàm cũng muốn nổi bật như vậy. Xem ra, chi phí tổ chức rất xa xỉ, có thể hiểu gia thế nhà trai rất khá

Hôn lễ không chỉ có Trần Lâm Tống Đình Phàm đến dự, Trương Bá Quang cũng đến

Lúc nhìn thấy Trương Bá Quang, Trần Lâm giật mình, vì thế nói với Tống Đình Phàm một tiếng, cậu vội vàng đến chào hỏi

– “Quang ca, Tiểu Phàm cũng mời anh?”. Hỏi xong, Trần Lâm cảm thấy có chút không ổn. Làm sao Tiểu Phàm có thể không mời hẳn

Trương Bá Quang không câu nệ, cười giải thích, “Không phải, là nhà trai mời anh. Ngô Vũ là người bạn trước kia anh đã nói với em a!”

– “A? Hẳn là chú rể?”

Trần Lâm vừa hỏi xong, Trương Bá Quang sừng sốt, “Em không biết?”

Trần Lâm có chút xấu hổ nói, “Ách, em biết tên, nhưng chưa gặp qua, cũng không nghĩ hẳn là người anh từng đề cập”

Trần Lâm nói vậy, Trương Bá Quang chớp mắt, đã có chút sáng tỏ, là vì Lí Tiểu Phàm không nói đi? Hẳn trước kia cũng nhìn ra tâm tư của nàng, nhưng khi đó chỉ nghĩ, hoa rơi có ý, nước chảy vô tình, tất nhiên không đặt trong lòng

Hiện giờ Lí Tiểu Phàm làm vậy, đến tột cùng là vì sao?

Nhìn sang người đi cùng Trần Lâm hôm nay đang đứng không xa, người nọ tay bưng li rượu, một tay cho vào túi, tùy ý trò chuyện với người bên cạnh. Không khó nhận ra, thái độ tùy ý này lại lộ ra chút cảm giác xa lạ, hiển nhiên, người đang nói chuyện cùng hắn không xu nịnh, có điều, cũng không phải người hắn quen biết

Người này yêu Trần Lâm, có phải hay không hắn đã nói rõ cho Lí Tiểu Phàm biết quan hệ của hai người? Trương Bá Quang đoán trong lòng

Trần Lâm nhìn theo tầm mắt của Trương Bá Quang, tự thấy hiện nay Tống Đình Phàm đang ở trong tình trạng nào, người nọ ngẫu nhiên nhíu mày, Trần Lâm cũng đoán được, xem ra những người đang vây quanh Tống Đình Phàm, không phải người hắn nguyện ý giao đãi! Hơn nữa, người nọ vốn không thích xã giao

– “Tiểu Lâm, dẫn anh sang bên đó đi. Nếu đã thấy mặt, không chào một tiếng tựa hồ không tốt lắm a!”. Ánh mắt Trương Bá Quang nhìn về hướng Tống Đình Phàm, miệng lại nói với Trần Lâm

Trần Lâm sững sốt một chút, hiểu ý Trương Bá Quang, cậu gật gật đầu. Dù sao, cậu cũng nên giải vây cho Tống Đình Phàm

Khi hai người đến bên cạnh Tống Đình Phàm, những người đang vây quanh hắn cũng hiểu ý tìm cơ rời đi, mà những người không hiểu ý cũng bị ánh mắt cự tuyệt của Tống Đình Phàm đuổi đi xa

Hai người dù sao cũng xem như đã gặp qua vài lần, hơn nữa theo một góc độ nào đó, cũng có thể được xem là ‘tri kỉ’ lâu năm, cho nên những nghi thức xã giao bắt tay khách sáo tất nhiên không diễn ra. Đôi bên nâng chén như chào nhau

Trần Lâm đứng bên cạnh, nhất thời bối rối, này... Hai người sau khi nâng chén cũng không ai chủ động mở miệng nói chuyện, liền đứng yên như vậy, này.... Là tình huống gì!

Ánh mắt Trần Lâm có chút hỗn loạn thúc giục thường liếc về hướng Tống Đình Phàm, hi vọng hắn có thể đánh vỡ tình trạng này. Tống Đình Phàm tất nhiên biết ý tứ của Trần Lâm, vươn tay vỗ vỗ vai cậu, ý bảo cậu an tâm

Trương Bá Quang đứng bên cạnh không bỏ sót một hành động nào của hai người, ngoài việc cười khổ trong lòng, bề ngoài hắn cũng không nề hà gì. Tiểu Lâm này, theo người đối diện đã lâu, chẳng những ngày càng ỷ lại hắn, mà ngay cả định lực cậu cũng không có đủ a

Hai người bọn họ vẫn không nói gì, kì thật thẳng thắn ra, đây chính là một loại đánh giá vô hình giữa nam nhân, như chiêu thức của các cao thủ võ lâm, địch bất động, ta bất động. Đáng tiếc, bị Tiểu Lâm nháo một trận, hai người đều muốn nhụt chí

Thực tế thì, đều là nam nhân thôi, luôn không muốn nhận thua ai, cho dù thua bước đầu vẫn muốn tìm mọi cách đảo ngược tình thế. Huống chi trước mắt, Trương Bá Quang chỉ thua bước đầu, hắn có thể dễ dàng đầu hàng sao?

Thậm chí, dù hiện tại, hắn rất rõ ràng, mình đã không còn cơ hội....

Mỗi một lần tái kiến Trần Lâm, suy nghĩ của Trương Bá Quang lại một lần rõ ràng, một lần rõ ràng hơn.... Chính là dù như vậy, hắn vẫn không khổng chế được tâm tình muốn gặp cậu

Tựa như hôm nay, khi mình vừa bước vào nơi tổ chức hôn lễ, mắt không ngừng tìm kiếm thân ảnh của Trần Lâm, chính là khi nhìn thấy hai người cùng xuất hiện, trong lòng có cảm giác gì? Ghen tị, không cam tâm, bất đắc dĩ... Vì thế, chỉ có thể quay đầu, không nhìn đến

Nhưng Trần Lâm lại chủ động đến chào hỏi

Mình có thể làm gì? Trừ bỏ khuôn mặt tươi cười chào đón, Trương Bá Quang không nghĩ ra thái độ khác đối mặt với Trần Lâm

Vốn trong lòng vẫn tự tin đến chào hỏi người kia, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng hai người nọ ăn ý trao đổi, Trương Bá Quang hiểu, đoạn tình cảm của mình, chỉ có thể chậm rãi mai táng. Hắn là người cố chấp, nhưng khi nhìn thấy tình cảm thân thiết như vậy, hắn biết mình không có cơ hội...

Có lẽ, thực đúng với câu nói ‘mất bò mới lo làm chuồng’. Minh quan tâm Trần Lâm nhiều năm như vậy, che chở, yêu thương, chiều chuộng, lại thủy chung cố thủ điểm mấu chốt, không muốn lộ ra, vì sợ được cái này mất cái khác

Nhưng kết quả thế nào?

Trương Bá Quang không muốn nghĩ nhiều nữa. Trong đầu có một ý niệm đang cố động, chúc phúc đi, chúc phúc cậu ấy đi...

– “Kì thật, chú rể cũng là đồng nghiệp của Lí Tiểu Phàm, đồng thời là ông chủ của anh, ha ha”. Lời vừa ra khỏi miệng cũng không phải những gì mình đã nghĩ trong lòng, Trương Bá Quang than khổ trong lòng, vẫn rất khó khăn na!

Hiện tại Trần Lâm ước gì mình có thể tìm được đề tài, nếu Trương Bá Quang mở lời, tự nhiên cậu phải ứng đối, “Là người anh nói đã kiên quyết kéo anh vào công ty của gia đình khi vừa tốt nghiệp?”

Trương Bá Quang mỉm cười gật đầu

Trần Lâm định nói thêm gì đó, liền bị người khác ngắt lời, cậu chỉ nghe một trận cười sang sảng sau lưng, “Haha, thế này có phải gọi là ‘trở trêu’ không, như thế nào trước kia đều là cậu cam tâm tình nguyện? Bá Quang?”

– “Nguyên lai tiểu tử cậu ở bên ngoài hạ bộ hình tượng của tôi a!”. Nói xong, còn đâm một quyền vào ngực Trương Bá Quang

Trần Lâm nhìn người vừa đến, một thân tây trang trắng, nắm tay Tiểu Phàm, cả người đều lộ ra thần thái hạnh phúc, không phải chủ rể thì còn ai?

Trương Bá Quang nhận một quyền của Ngô Vũ, bắt đầu giới thiệu, “Tiểu Lâm, người vừa nháo rồi tinh rồi mù này là chú rể, Ngô Vũ. Đây là Trần Lâm, người lão bà cậu đặc biệt yêu thích a”. Nói xong còn hàm xúc nhìn Lí Tiểu Phàm

Trẻ tuổi đã cai quản cơ nghiệp của gia đình trên cả nước, Ngô Vũ tất nhiên rất tài giỏi

Trần Lâm, tên này như sấm vang bên tai hắn, vô luận là thời đại học hay khi làm việc cùng Trương Bá Quang, mỗi lần Bá Quang lấy cớ nghỉ vài ngày không phải là gặp người có tên Trần Lâm này sao? Hơn nữa, thái độ của lão bà mình với người này tựa hồ cũng đặc biệt hơn người khác. Người như vậy, Ngô Vũ muốn không quan tâm cũng không được

– “Đã sớm nghe tên cậu, thực sự, hiện giờ mới nhìn thấy chân nhân, tôi thật còn có chút hối hận”. Khi Ngô Vũ nói những lời này, một tay vân vê cằm, cao thấp đánh giá Trần Lâm, làm bộ dáng cậu ầm trêu ghẹo gái nhà lành làm cậu có chút lúng túng

Vừa rồi, người này biểu hiện vẻ giả hoạt đã làm Trần Lâm có chút ngoài ý muốn, hiện tại, không ngờ người này không chỉ giả hoạt từ trước đến nay, hơn nữa còn đem việc ‘giả hoạt từ trước đến nay’ biến thành ‘giả hoạt lâu năm’

Trần Lâm nghi hoặc liếc nhìn Lí Tiểu Phàm, hai người hợp nhau sao?

Lí Tiểu Phàm cười với Trần Lâm, hơn nữa còn nhéo Ngô Vũ một chút, chỉ nghe hắn ôi một tiếng, ngoan ngoan im lặng. Trần Lâm thấy thế, mở mắt thật to a!

Lí Tiểu Phàm cười đắc ý

Kì thật không thể trách Trần Lâm vì sao lại nghĩ bọn họ không hợp nhau, vì Trương Vũ như vậy mang cho cậu cảm giác như Lưu Dụ, một kẻ ba hoa dở hơi! Cho nên, sau một chút khó xử, Trần Lâm khôi phục tâm tình rất nhanh, đồng thời còn nghi hoặc bọn họ yêu nhau như thế nào, bởi vì cảm giác của Trần Lâm làm, ai có thể tưởng tượng được cảnh Lưu Dụ ở cùng một chỗ với Lí Tiểu Phàm?

Trần Lâm còn nhớ rõ tình cảnh hai người từng chạm mặt trước kia, Tiểu Phàm kia chưa bao giờ trả lời Lưu Dụ! Nguyên nhân, vì hắn nói nhiều! Nhưng Ngô Vũ này....

Thu hồi tâm tư, Trần Lâm lại nhìn bọn họ, tựa hồ còn có thể thấy một cảm giác hài hòa xúng đoi. Thật là một đôi trai tài gái sắc

Ngô Vũ bị lão bà nhéo, rõ ràng có chút thu liễm thái độ của mình, chính thức chào hỏi Tổng Đình Phàm đang đứng sau Trần Lâm. Hắn biết người này, ở Bắc Kinh, có bao người không biết Tổng Đình Phàm? Chẳng qua nếu người khác biết hắn, cũng không có nghĩa hắn biết người đó a!

Không tin được, lão bà mình, mới được hắn sao!

Kì thật, màn giới thiệu vừa rồi, không phải Trương Bá Quang xem nhẹ Tổng Đình Phàm, mà hắn cố ý để Ngô Vũ tự mình giới thiệu. Hai người bên cạnh không thích nhiều lời, nên Trương Bá Quang phải cẩn trọng tìm từ để nói với Ngô Vũ. Cho nên, cuối cùng, Trương Bá Quang chọn cách im lặng, để bọn họ tự giới thiệu với nhau

Hắn tin, Ngô Vũ không xem nhẹ người này được

Khi Ngô Vũ hàn huyên cùng Tổng Đình Phàm, Lí Tiểu Phàm kéo Trần Lâm sang một bên, lúc này nàng mới mở miệng

– “Trần Lâm, anh không cần áy náy việc này”. Đồng thời, ánh mắt thường xuyên liếc về Ngô Vũ

Trần Lâm giật mình, không kịp phản ứng

– “Trần Lâm, anh thấy Ngô Vũ thế nào?”

Tựa hồ có chút hiểu lời của Tiểu Phàm, Trần Lâm chậm rãi nói, “Một người tốt, tuấn lãng suất khí, sự nghiệp thành công”

Lí Tiểu Phàm nhú đôi mày thanh tú, vỗ vỗ Trần Lâm, “Uy, tôi hỏi anh việc đó sao?! Sao trả lời như đọc văn bản a! Anh có giận tôi thì cũng đừng làm vậy chứ? Anh ấy có phải không tốt không? Nếu có, anh liền nói thẳng, hôm nay tôi sẽ không kết hôn nữa! Tôi tuyệt đối tin mắt nhìn người của anh!”

Trần Lâm nghe Tiểu Phàm luyên thuyên một hồi, cười bất đắc dĩ. Tiểu Phàm này a, thực sự đã thay đổi rất nhiều

– “Anh ta tốt lắm”. Cười xong, Trần Lâm trịnh trọng nói với Lí Tiểu Phàm

– “Cô thực hạnh phúc, Tiểu Phàm”

Trong chốc lát, Lí Tiểu Phàm thu hồi thái độ ‘bất mãn’ mới vừa rồi với Trần Lâm, cô mỉm cười. Nụ cười đắc ý vì Trần Lâm nói đúng, lại sắp có cuộc hôn nhân hạnh phúc

– “Nếu vậy, Trần Lâm, đừng áy náy với tôi nữa, tôi rất tốt, thực sự tốt lắm”. Lí Tiểu Phàm có chút xúc động cầm tay Trần Lâm, cường điệu, nàng quả rất tốt

Kì thật, Tiểu Phàm không cần cường điệu như vậy, Trần Lâm đã hiểu. Từ chi tiết nhỏ kia, Trần Lâm biết người này thực lòng yêu Lí Tiểu Phàm, ánh mắt hắn cũng dữ dội như Tổng Đình Phàm!

– “Kì thật, trước kia tôi là cố ý không nói cho anh chuyện Ngô Vũ...”

Trần Lâm nghe xong, gật gật đầu, cũng không trách cứ gì

– “Ách, tôi định để hai người hôm nay mới gặp mặt, cảm giác của anh.... Ngô, mới tốt một chút.....”. Lí Tiểu Phàm cẩn thận tìm từ. Chính là nàng càng cẩn thận thì lại càng không biểu đạt được ý tứ của mình. Nàng ấp úng muốn nói tiếp, đã nhìn thấy Trần Lâm tươi cười, tựa hồ đã hiểu rõ hết thấy

Quả thực, trước câu hỏi ‘thả con tép, bắt con tôm’ của Lí Tiểu Phàm, Trần Lâm có chút hiểu được tâm tư của nàng. Nàng lâu như vậy mới nói chuyện kết hôn ình, hơn nữa hôm nay mới để mình gặp Ngô Vũ, mục đích duy nhất là muốn cậu khắc sâu ấn tượng đầu tiên với hắn—Ngô Vũ rất tốt với nàng, nàng thực sự rất hạnh phúc

Vì thế..... Mình không cần vì chuyện trước kia từng cự tuyệt nàng mà áy náy

Nữ nhân uyển chuyển như vậy, Trần Lâm có chút buồn bực mình không nghĩ ra sớm hơn. Kì thật, Tiểu Phàm không cần làm vậy, nhân phẩm con người, tốt xấu thế nào, ấn tượng đầu tiên tất nhiên quang trọng, nhưng những ấn tượng cuối cùng mới là quan trọng đi?

Trần Lâm nghĩ, dù cậu có gặp Ngô Vũ trước cũng không ảnh hưởng đến những phán đoán cảm quan của cậu với hắn. Nhưng Trần Lâm không biết, Lí Tiểu Phàm còn có suy nghĩ khác

Lí Tiểu Phàm quen biết Ngô Vũ khi nàng quay về Bắc Kinh công tác, lúc đó hai người mới biết nhau. Ngay từ đầu, nàng không có ấn tượng tốt với Ngô Vũ, một cậu ấm suốt ngày chỉ hoạt ngôn, ngấm lại, Lí Tiểu Phàm càng không thích kết giao. Nhưng chuyện tình cảm mình làm sao có thể né tránh hay cự tuyệt? Ngô Vũ bám riết không tha, cuối cùng cũng bắt được Tiểu Phàm

Tuy nàng tình nguyện rơi vào tay giặc, nhưng ấn tượng đầu tiên của nàng về Ngô Vũ không tốt, nàng làm sao có thể nói với Trần Lâm? Nàng sợ, có lẽ Trần Lâm sẽ nghĩ mình là người tùy tiện với hôn nhân, nếu vậy, những áy náy của Trần Lâm với nàng trong quá khứ sẽ càng nặng nề hơn. Sau khi Trần Lâm đến Bắc Kinh, hai người vẫn liên lạc, cậu còn thường xuyên gặp nàng, nhưng thế nào nàng cũng cảm thấy Trần Lâm vẫn áy náy với mình

Cho nên, Tiểu Phàm chọn cách này để hai người gặp mặt, nàng nghĩ, có lẽ như vậy, cảm giác của Trần Lâm sẽ tốt hơn

Không cần nói hết nhưng vẫn sáng tỏ, trong lòng cả hai đều có người mình yêu là được

Khi Trần Lâm còn đang nói chuyện với Lí Tiểu Phàm, Ngô Vũ đã tới đòi người, trước khi đi còn trêu chọc một câu, “Dù sao hôm nay tôi cũng là chú rể a, làm sao để người khác chiếm cô dâu được?”

Ngô Vũ trêu chọc Trần Lâm như vậy, tất nhiên không được đãi ngộ tốt, hắn liền bị Lí Tiểu Phàm nhéo một cái thật đau!

80. Chương 80

Hôn lễ kết thúc, hai người Tống Đình Phàm, Trần Lâm lên xe về nhà

Trên đường về nhà, Trần Lâm nói dụng ý của Lí Tiểu Phàm cho Tống Đình Phàm nghe, hắn nhíu mày thật chặt, trong lòng thấy quái dị, tâm tình phụ nữ đều uyển chuyển khó đoán như vậy sao?

Những chuyện các nàng tính toán chi li, kì thật, với nam nhân, không quan trọng chút nào, ngược lại, cũng chỉ là chuyện râu ria. Lí Tiểu Phàm này giấu diếm chuyện kết hôn vì muốn Trần Lâm hết áy náy?! Điểm này, Tống Đình Phàm khó hiểu, nhất thiết phải làm vậy sao?

Không biết có phải vì lẫn lộn lâu trên thương trường không, mỗi khi nhìn người, Tống Đình Phàm đều nghĩ mọi người ít nhiều đều quan tâm đến hiệu quả và lợi ích trước tiên, nên khi nghe Trần Lâm nói xong, hắn nhất thời nghĩ, đây là một dạng khoe khoang của nửa nhân đi

Nghĩ đến Ngô Vũ kia, gia thế không kém, diện mạo không kém, phần mềm phần cứng đều trang bị đầy đủ. So với Trần Lâm, điều kiện hắn tốt hơn nhiều, chẳng lẽ hắn không thể cho rằng hôm nay Tiểu Phàm cố ý để hai người lần đầu gặp mặt, vì nàng muốn Trần Lâm cảm nhận khoảng cách mãnh liệt giữa cậu và Ngô Vũ sao?

Tống Đình Phàm không cho rằng suy nghĩ này của mình có gì không ổn, hắn cũng không nghĩ Trần Lâm không tốt, chỉ là luận sự thôi. Trong suy nghĩ của hắn, đây là nhược điểm trong tính cách mỗi người. Khi một người có được điều gì tốt đẹp, họ hiển nhiên muốn bày ra, nhất là với những chuyện mình từng bỏ lỡ, vẫn muốn khoe ra một chút, triển lãm một chút, như muốn nói, xem đi, lựa chọn hiện tại của tôi mới là tốt nhất!

Với nữ nhân, tuy Tống Đình Phàm không hiểu đầy đủ, nhưng ít nhất hắn cũng biết, lòng nữ nhân luôn rất khó đoán. Cho nên lần này, vô luận lí do của Lí Tiểu Phàm là gì, Tống Đình Phàm hắn vẫn so đo trong lòng, không còn cách nào khác, ai bảo nàng hại tâm tình Trần Lâm không tốt làm gì?

Bất quá, suy nghĩ này hẳn chỉ giữ trong lòng. Dù sao, Trần Lâm hiểu như vậy, cậu đã vui vẻ rất nhiều, không phải sao?

Khi trời bắt đầu ấm lên, Lí Tiểu Phàm và Ngô Vũ đã hoàn thành tuần trăng mật của mình

Nàng mang theo túi lớn túi nhỏ quà cáp cho Trần Lâm, đặt lên bàn trà, rồi giải thích với cậu, đây là gì, đó là gì. Trần Lâm ghen hòng nhìn trân trối

– “Tiểu Phàm, cô thế này cũng quá khoa trương đi? Mang nhiều quà cho tôi như vậy, tôi cũng dùng không hết a....”. Trần Lâm cầm trong tay một chiếc nón thật to, không biết nên khóc hay cười

Tiểu Phàm này, sau khi kết hôn, tính cách sáng sủa hoạt bát rất nhiều, chính là cũng không phá hết vẻ ổn trọng nội liễm trước kia đi?

– “Có gì khoa trương đâu, tôi đi du lịch cũng chỉ muốn mua quà cho anh, những người khác tôi mặc kệ!”

– “Nhưng cũng... không cần nhiều vậy a...”

– “Ai nha, anh đừng quản nhiều hay không, đợi khi nhà anh đến đón, cứ ôm tất cả quẳng vào xe là được rồi. Hơn nữa nếu anh muốn cảm tạ vì tôi mua quà nhiều, bây giờ tôi cũng ở Bắc Kinh, thường xuyên mời tôi ăn cơm là được rồi”

Trần Lâm gật gật đầu, xem như đồng ý lời nàng

Cũng đúng, sau khi kết hôn, Tiểu Phàm sống ở Bắc Kinh, như vậy về sau bọn họ có thể thường xuyên gặp mặt, trước tiên cứ nhận quà đi, nói không chừng về sau sẽ hữu dụng. Trần Lâm nghĩ thầm như vậy

Lí Tiểu Phàm nhấp một ngụm trà, xem như tiếp tế lượng nước bọt vừa tiêu hao, tiếp tục nói, “Nếu không, hôm nay luôn đi? Tối nay liền mời tôi ăn cơm, xem như cảm ơn tôi?”

Trần Lâm nghe xong, có chút khó xử, không phải cậu không muốn, mà hôm nay cậu đã nhận lời ăn cơm tối với Tống lão đầu nhi

Lí Tiểu Phàm nhìn thấy biểu tình của Trần Lâm, liền vội vàng tự bào chữa, phát tay nói, “Quên đi, quên đi, hôm nào hãy mời tôi. Hôm nay không được”

Trần Lâm cười cười xin lỗi, “Ngày mai tôi mời cô dùng cơm. Đêm nay tôi và anh ấy....”

Tiểu Phàm xua tay mạnh hơn, trêu chọc nói, “Đừng đừng, không cần giải thích với tôi, dù sao cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là mời tôi một bữa cơm thôi. Chuyện của hai người quan trọng hơn!”

– “Tiểu Phàm... Sao bây giờ cô cũng...”. Hoạt ngôn như vậy a! Nửa câu sau, Trần Lâm chỉ nói trong lòng

Lí Tiểu Phàm cũng không tò mò câu nói nửa chừng của Trần Lâm, nàng biết cậu muốn nói gì, kì thật mình bây giờ chỉ là khôi phục tính cách cũ, nói đến, tất cả đều là công của tên Ngô Vũ kia!

– “Đúng rồi, Tiểu Phàm, cô vừa nói tối nay dùng cơm với tôi, vậy Ngô Vũ đâu?”

– “Miễn bàn, miễn bàn, hiện tại không chừng anh ấy đang ăn ở đâu đó rồi!”

Vốn Lí Tiểu Phàm nghĩ sau khi trở về từ tuần trăng mật sẽ, hai người sẽ về nhà ăn cơm. Ai biết một người anh em của tên kia gọi điện đến, người nọ liền theo đám bằng hữu ra ngoài, chỉ nói mình sẽ về trễ, Tiểu Phàm khỏi chờ cửa. Nghe xong, Lí Tiểu Phàm cũng không phản ứng gì, nghĩ thầm, nếu không ai ăn cơm chiều, vậy nàng đến tìm Trần Lâm cũng được đi? Thật không ngờ, hôm nay Trần Lâm cũng bận.....

Trần Lâm nghe giọng nói chưa hết bực tức của Tiểu Phàm, nhưng rõ ràng cũng toát ra vẻ bao dung với hành động của Ngô Vũ, nam nhân, đôi khi sẽ thân bất di ki. Nếu vậy, bây giờ Tiểu Phàm oán giận có lẽ cũng chỉ là tùy ý oán giận đi? Kì thật, nói thẳng ra, đây không phải một loại nững nịu sao...

Haha, Trần Lâm liền cao hứng nhìn Lí Tiểu Phàm như vậy

Buổi chiều Tống Đình Phàm đến đón Trần Lâm, sau xe ngập đầy quà cáp, đương nhiên là của Lí Tiểu Phàm mang đến

Mang đồ lên xe, hai người ngồi xong, Tống Đình Phàm nghi hoặc ngập lòng mới không cam tâm mở miệng, “Nàng sao lại mang nhiều quà cho em như vậy, tuần trăng mật không lẽ chỉ đi mua quà cho em?”

Trần Lâm vui vẻ, “Nghe thế nào em cũng thấy có chút chua nha....”

Nói xong, vừa cài dây an toàn, vừa nghiêng đầu nhìn Tống Đình Phàm

Lần này, Tống Đình Phàm thực ra không lúng túng, hẩn nhìn Trần Lâm, nghiêng ngẫm mở miệng, “Em muốn nhìn anh ghen, có phải hay không.... Gặp đến không thể chờ?”. Ngữ điệu giống đùa giỡn nhiều hơn

Thật không ngờ người này lại nói thẳng, Trần Lâm sững sốt, mặt đỏ, nói thầm một câu, “..... Em nào có.....”

Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm như vậy, chỉ biết mình đã phản công thành công, da mặt mỏng chung quy vẫn mỏng a! Bất quá, hiệu quả cũng không như hẩn mong đợi

Hẩn như vô tình nói tiếp, “Vậy em luôn hỏi có phải anh đang ghen không, là muốn biểu đạt gì?”

Trần Lâm nghe hẩn hỏi, mặt càng đỏ, trong lòng oán trách: chỉ là hỏi thôi, em nào nghĩ biểu đạt gì, bất quá, chỉ là nhất thời hứng khởi trêu chọc anh thôi.... Anh hỏi cụ thể như vậy, làm sao em trả lời a.....

– “Không trả lời được?”

Trần Lâm không hé răng, mặt tiếp tục đỏ

Tống Đình Phàm đến gần Trần Lâm, khi cậu phát giác một cỗ khí ẩm phun vào mặt, hẩn đã hàm trụ môi cậu, bá đạo mà ôn nhu hôn môi

Môi chạm hai, hai người rõ ràng đều có chút khó thở. Hai tay Trần Lâm đang cài dây an toàn, vì cuộc tập kích bất ngờ mà cứng đờ, rên rỉ không rõ lời, “Ấn..... Ngô.....”

Tách môi cậu, Tống Đình Phàm cướp lấy lưỡi cậu, không ngừng khê cắn, liếm lộng, thay đổi góc độ, nụ hôn ngày càng triền miên, ngày càng không khống chế được. Bên dưới Tống Đình Phàm rõ ràng đã có chút ngẩng đầu, nghĩ đến nơi hai người sắp tới, hẩn chỉ có thể đè nén xuống

Khi hai người tách ra, giữa hai khuôn miệng rõ ràng còn một đoạn chỉ bạc, cùng đôi má đỏ ửng của Trần Lâm, hai người ồ ồ thở dốc, hơi thở mờ ám lưu chuyển trong xe

Tống Đình Phàm áp đầu vào đầu Trần Lâm, âm thanh trầm thấp nói một câu, “Đứa ngốc, đây là điều em muốn biểu đạt.....”

Trần Lâm chưa bình ổn nhịp thở, chút ý thức còn sót lại sau chiếc hôn cũng chưa kịp hồi phục, cậu vô thức gật đầu phụ họa lời nói của hẩn

Tống Đình Phàm vươn tay xoa xoa má cậu, nhiệt độ trong lòng tay làm hẩn hiểu ý cười, tiến sát vai cậu nói một câu, “Tối về nhà lại tính sổ với em”

Bên tai đột nhiên có tiếng thì thầm, hơn nữa còn hiểu được câu nói của Tống Đình Phàm, thân thể Trần Lâm run lên, má ngày càng đỏ. Cậu vội vàng ngồi thẳng người, muốn cách xa Tống Đình Phàm một chút

Tống Đình Phàm chọn mi, không để ý lắm, cũng ngồi đằng hoàng trên ghế của mình, lái xe đến nhà Tống lão đầu nhi

Hai người vào nhà, Trần Lâm vẫn liên nói chuyện với Tống lão nhân, ánh mắt cũng không nhìn Tống Đình Phàm một chút. Kì thật, chính xác thì, sau phiên trêu đùa trong xe vừa rồi, Trần Lâm không thể không biết xấu hổ liếc nhìn hẩn, trong lòng liên tiếp mắng mình, thực sự rất ngu ngốc, mình khơi mào đề tài không công để hẩn chê cười!

Tống Đình Phàm tất nhiên biết Trần Lâm vẫn còn xấu hổ, cũng không làm cậu khó xử thêm, trong lòng nghĩ, dù sao tối nay về nhà thời gian đều của hai người, hiện tại ăn cơm với lão đầu nhi trước rồi nói sau

Trên bàn cơm, Tống lão đầu nhi gấp cho Trần Lâm một đĩa thức ăn, mới mở miệng nói với Tống Đình Phàm, “Con điều Lưu Dụ ra ngoài làm gì, nếu không có gì quan trọng thì bảo nó về đi”

Tay Tống Đình Phàm khựng lại, hẩn cũng không nói gì, chỉ ‘Ấn’ một tiếng

Trần Lâm nhìn, thực sự muốn buộc hẳn phải nói ít nhất hai câu. Đây là thái độ gì chứ!

Tổng lão đầu nhi không để ý thái độ của Tổng Đình Phàm, tiếp tục nói, “Sáng nay ta sang nhà Lưu Dụ, mẹ nó nói hai tuần rồi nó không về nhà, con xem thế nào để nó về nhà một chuyến đi”

Lần này Tổng Đình Phàm ngẩng đầu liếc lão nhân, ngạc nhiên, sao lại thế này? Hiện tại lão đầu nhi nhà mình còn bắt đầu nói chuyện với mình?

Tổng lão nhân phớt lờ ánh mắt hắn, nói xong chuyện liền quay sang nói chuyện với Trần Lâm, thuận tiện còn gấp thức ăn cho cậu

Tổng Đình Phàm chau chau mày, cũng không quá quan tâm, dù sao mỗi lần trở về ăn cơm đều là tình huống này, Trần Lâm phiếm chuyện với lão nhân để quên trời quên đất, mình ngồi bên cạnh ngẫu nhiên sẽ phụ họa vài câu. Bất quá cũng vì thế mà quan hệ của mình và lão đầu nhi tốt hơn nhiều

Tuy Tổng Đình Phàm nghĩ quan hệ của hai cha con đã tốt hơn nhiều, nhưng những người hai cha con cùng quen biết cũng nhận ra sao? Căn bản quan hệ của hai cha con đã khôi phục hoàn toàn. Điểm ấy, chỉ cần nhìn Tổng Đình Phàm thường xuyên về nhà ăn cơm là sẽ nhận ra

Mà kẻ gọi là hai cha con quen biết chính là mẹ của Lưu Dụ, bằng không làm sao nàng có thể mở miệng nhờ Tổng lão đầu nhi hỗ trợ khuyên bảo Tổng Đình Phàm để cho Lưu Dụ về nhà một chuyến?

81. Chương 81

– “Lưu Dụ đi công tác đã nhiều ngày, còn chưa về sao?”. Trên đường về nhà, Trần Lâm hỏi người đang lái xe bên cạnh

– “Qua tuần sau đi”

Trần Lâm nghi hoặc, liếc người bên cạnh một cái

– “Nếu còn lâu vậy, sao khi nãy anh chỉ ‘ân’ một tiếng với Tổng bá bá?”

Tổng Đình Phàm nghe Trần Lâm trách móc mình, không khỏi buồn cười, người này, hiện tại đã ở cùng phe với lão nhân. Thái độ mình đối với lão nhân có chút không mặn mà, cậu liền tỏ vẻ không thích, không biết con người trầm ổn bất biến trước kia đi đâu mất rồi?

Liếc Trần Lâm một cái, Tổng Đình Phàm không nói gì, lại nghe cậu tiếp tục nói

– “Bất quá, lần này Lưu Dụ đi lâu như vậy, là việc công ty có gì khó giải quyết sao, hay là mở rộng thị trường?”. Trần Lâm hiện tại ít nhiều cũng biết chuyện công ty, biết bọn họ vẫn đang tiếp tục mở rộng thị trường, đây là việc Lưu Dụ phụ trách. Hơn nữa bây giờ tình cảm hai người ổn định sâu sắc như vậy, hỏi thế Trần Lâm cũng thấy không có gì bất ổn

Trần Lâm nghĩ vậy, tất nhiên Tổng Đình Phàm cũng nghĩ không có gì bất ổn, xem ra, hai người đều có tâm tư giống nhau, mỗi quan tâm cũng giống nhau không ít

– “Cậu ấy đến thành T kí hợp đồng, cũng xem như một lần mở rộng thị trường đi”

– “Nga, vậy anh liền ăn ngay nói thật với Tổng bá bá, Lưu Dụ còn lâu mới về, sao khi nãy chỉ ậm ừ cho qua chuyện”

Tổng Đình Phàm nghe Trần Lâm có chút mất hứng với thái độ của mình với lão đầu nhi đêm nay, cũng chỉ chọn chọn mi, không nói gì nữa

Chỉ nói câu, “Đừng quan tâm Lưu Dụ, cậu ta biết thời thế, khi nào muốn về tự nhiên sẽ về thôi”

Trần Lâm gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, nghĩ thầm, với tính cách của Lưu Dụ, có lẽ đi tham quan thành T chán chê rồi hẳn mới về. Bất quá, người nhà lại tìm đến Tổng bá bá nhờ vả, quả thực rất kì quái, có lẽ họ có việc gấp

Trần Lâm mãi nghĩ, không ngờ câu nói của Tổng Đình Phàm thực ra có ý tứ khác

Tuy Tổng Đình Phàm cố ý không nói nguyên nhân Lưu Dụ trốn đi công tác lâu như vậy, nhưng ngày Lưu Dụ trở về, khi mấy người bọn họ cùng nhau ăn cơm trưa, Lưu Dụ lại để lộ nguyên nhân

– “Lần này tôi lại thoát một lần, bất quá mặc kệ thế nào, cuối cùng cũng tránh được ‘cuộc chiến xem mắt’ của hai lão nhà tôi! Ha ha ha....”. Lưu Dụ vừa nói vừa khoa tay múa chân vui sướng vỗ vai Trần Lâm

Lưu Dụ có thể tự do thoải mái đụng chạm Trần Lâm như vậy, chắc chắn Tổng Đình Phàm không ngồi ở bên cạnh

Trần Lâm giật mình, nghi hoặc hỏi, “Anh không phải đến thành T kí hợp đồng sao? Thế nào lại thành” trốn cuộc chiến xem mắt? Trần Lâm chưa nói hết lời, Lưu Dụ liền tự bạch

– “Hợp đồng gì a, ba ngày tôi đã hoàn thành mọi việc rồi, thời gian còn lại là tôi tiêu dao, thật đừng nói a, Trần Lâm, đợi vài hôm nữa thời tiết nắng nóng, ngoại ô thành T có một khu nghỉ mát nổi tiếng! Đến lúc đó chúng ta cùng đi a!”

Trần Lâm không để ý những lời lao xao lộn xộn này của Lưu Dụ, trong đầu đã nghĩ đến một ý tứ khác, “Anh nói lần này anh đi công tác lâu như vậy, chủ yếu vì tránh không cho người nhà an bài tiệc xem mắt?”

Lưu Dụ nghe Trần Lâm dùng ba từ ‘đi công tác’ để hình dung lần đi xa này của hắn, lại nói đến chuyện xem mắt, thật có chút ngượng ngùng, lại nghĩ, việc hắn đi chơi gọi là đi công tác a? Hợp đồng kia trước khi đi hắn đã hoàn thành xong xuôi, hắn đến cũng chỉ là đi qua đi lại sân khấu, hình thức một chút. Nói trắng ra, hắn đi chơi một chuyến để tránh ‘cuộc chiến xem mắt’ của người nhà thôi. Không biết Trần Lâm thế nào lại dùng ba chữ ‘đi công tác’ chính thức như thế a?

Vì thế, mơ hồ cười hai tiếng, sờ sờ mũi, quanh co, “Kì thật này... này cũng không thể trách tôi a, hai lão nhà tôi, cậu không biết khó chơi như thế nào, từ khi tôi về Bắc Kinh liền tìm mọi cơ hội đẩy tôi đi xem mắt, tôi.... Hắc hắc, thực đúng là không quen như vậy.... Cậu nói xem, tôi có thể không trốn không!”

Lưu Dụ huyền thuyên mà không chú ý đến sắc thái của Trần Lâm

Nguyên lai... nguyên lai tối hôm đó Tổng Đình Phàm không giải thích rõ ràng những lời không vừa lòng của mình, cũng bởi lần này Lưu Dụ đi công tác là vì trốn xem mắt, hắn cực lực không muốn mình biết chuyện xem mắt sao? Tại sao, là hắn cố kị hay chung quy vẫn vì hắn không tin mình?

Nghe Lưu Dụ nói xong, Trần Lâm cũng không nghĩ khác đi được. Xem ra, hắn vẫn không tin mình. Không lẽ hắn cho rằng nếu mình biết chuyện Lưu Dụ xem mắt, kết hôn, thì sẽ dao động trở lại? Nên mới không nói ỉn biết?

– “Trần Lâm, Trần Lâm, cậu đang nghĩ gì, tôi gọi vài tiếng cậu cũng không hay! Làm sao vậy, ở trong tôi cười thầm hành động ngu ngốc này của tôi a?”

Trần Lâm bị Lưu Dụ gọi hoàn hồn, nhìn thấy người đang khoát tay lên vai mình, cậu điều chỉnh tâm tình, quay đầu cười nói với Lưu Dụ, “Anh nói nếu tôi muốn cười anh, còn phải cười thầm sao? Tôi quang minh chính đại cười, anh cũng làm gì được tôi? Ha ha, thực sự không tin được, Lưu Dụ trước nay làm việc gì cũng thành công thuận lợi, lại sợ việc đi xem mắt nữ nhân a... Ha ha....”

Trần Lâm giễu cợt Lưu Dụ như vậy, tâm tình xem như cũng tốt lên một ít

Lưu Dụ cười nhạt, la lớn, “Vấn đề không phải sợ hay không, mà là nữ nhân căn bản đều như được đúc ra từ một khuôn mẫu, lời nói, điệu bộ đều giống nhau, tôi vừa nhìn thấy đã hoảng hốt!”

Lưu Dụ khoa trương nói, ngữ khí có chút vui đùa, Trần Lâm nghe qua cũng hiểu được, gia thế như bọn họ, việc lựa chọn một nửa cũng không phải tùy ý. Nghĩ đến, nhà nào cũng có gia quy a!

Khi Tổng Đình Phàm, Mục Kiệt trở lại từ buồng vệ sinh đã nhìn thấy Trần Lâm và Lưu Dụ trò chuyện với nhau thật vui, hai người cười không ngớt

Tất nhiên, trước đó, hai người Trần Lâm Lưu Dụ đã nói xong chuyện quan trọng nhất, nên Tổng Đình Phàm cũng bỏ lỡ biểu hiện vừa rồi của cậu

Vì Lưu Dụ đi hơn 20 ngày mới quay về, bốn người bên bàn ăn nghe Lưu Dụ độc tấu, thoải mái không ít. Bất quá, Tống Đình Phàm luôn cảm giác Trần Lâm có chút không thích hợp, nhưng hắn lại không biết mấu chốt ở đâu

Đến khi ăn xong, bốn người rời nhà hàng về nhà, Tống Đình Phàm mới nghĩ ra, nguyên lai vì khi ngồi ăn, Trần Lâm không thèm liếc nhìn cậu một cái

Này... Đây là làm sao vậy? Không phải khi hai người bắt đầu ăn cơm, mọi việc tốt lắm sao?

Về đến nhà, Trần Lâm chỉ nói với Tống Đình Phàm một câu, “Em đi tắm rửa”. Cầm quần áo đi vào buồng vệ sinh, hơn một giờ sau cậu mới bước ra

Tống Đình Phàm biết cảm xúc của cậu không tốt, giấu diếm tâm sự, nên hắn liền tắm rửa trước, ngồi sẵn trên giường đợi cậu

Khi Trần Lâm đi ra, nhìn Tống Đình Phàm đã ngồi trên giường, tay lật tạp chí, hiển nhiên bộ dáng đã tắm thật lâu, cậu có chút giật mình. Thầm nghĩ, mình tắm lâu lắm sao? Sao cậu không cảm giác nước lạnh? Úc, bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai vì sao nước tắm luôn ấm, nếu độ ấm giảm xuống, bồn tắm sẽ tự động thêm nước vào. Công dụng này, như Trần Lâm đã nói, tiền nào của nấy! Cậu còn nhớ rõ khi nghe thế, Tống Đình Phàm đã nhìn cậu xem thường!

Hắn vẫy tay với cậu, Trần Lâm chần chờ, chậm rãi đến bên giường. Đến trước mặt hắn, Tống Đình Phàm tiếp khăn lau đầu cho cậu, khuôn mặt hứng thú, tự động giúp cậu lau khô tóc

Khi lau xong, hắn còn tốt bụng hỏi, “Ăn kem không? Anh đi lấy cho em”

Lúc này, Trần Lâm mở to hai mắt, không che dấu biểu tình giật mình của mình. Sao lại thế? Hắn ình ăn kem buổi tối?

Sống cùng cậu, Tống Đình Phàm liền phát hiện Trần Lâm có thói quen ăn kem. Cậu thích ăn thì ăn, không quan tâm mùa đông hay mùa hè. Nhưng cơ thể cậu vốn lạnh hơn bình thường, mỗi lần ăn đồ lạnh, bụng sẽ lạnh dù đó là đông hay hè, sau đó lại cảm thấy không khỏe

Một lần nọ cậu ăn xong, Tống Đình Phàm ‘ngẫu nhiên’ chạm vào bụng cậu, độ lạnh nơi bụng thậm chí làm tay hắn lạnh theo. Cho nên sau đó, Tống Đình Phàm tối hạn chế chuyện cậu ăn kem, khó có khi được ăn

Tuy nói hạn chế, nhưng dù sao Trần Lâm cũng thích ăn, nên cuối cùng Tống Đình Phàm vẫn mua ít kem đặt trong tủ lạnh để thỉnh thoảng cậu ăn. Đương nhiên, cậu đều lựa lúc hắn không chú ý mà ăn hết

Dù nhất thời giật mình, nhưng Trần Lâm nghĩ vẫn còn nọ, hơn nữa đã muộn như vậy, cậu cũng chuẩn bị đi ngủ, nên.... Vẫn là không ăn. Tuy khó có khi người này tốt bụng như vậy

Vì thế, chậm rãi lắc đầu với Tống Đình Phàm

Tống Đình Phàm không biết tâm tư của cậu, chẳng qua hắn thấy cảm xúc của cậu có chút không tốt, nên cố ý thỏa mãn chút sở thích ăn uống khó được thỏa mãn thường xuyên của cậu, nhưng người này lại lắc đầu từ chối. Cũng phải, trẻ thể này còn ăn đồ lạnh, dạ dày Trần Lâm thế nào cũng không chịu được, đến lúc đó lạnh bụng, mình phải xoa

Ngẫm lại, mỗi lần đồng ý để cậu ăn kem, sau đó mình phải xoa bụng giúp cậu. Tống Đình Phàm có cảm giác mình hoàn toàn thích tự ngược đãi bản thân, ngu ngốc không chịu được! Chính là, không còn cách nào khác, hắn không dám để cậu lạnh bụng! Hơn nữa, cậu lúc nào cũng nói, cũng chỉ là một que kem thôi, có gì quá đâu!

Tống Đình Phàm quay về giường, Trần Lâm đã quần chăn thật kín. Hắn nhìn nhiệt độ trên máy điều hòa, không cao không thấp—28 độ ôn hòa. Dù trời vào hè, nhưng độ ẩm trong nhà cũng vừa đủ, cậu quần chăn kĩ như vậy vì lạnh sao?

Đương nhiên không phải vậy, Tống Đình Phàm cảm giác được, đêm nay tâm tình Trần Lâm không được tốt, đều do mình mà ra!

Lên giường, người nọ cũng quay lưng về mình, không có phản ứng gì. Tống Đình Phàm biết Trần Lâm không bao giờ vô duyên vô cớ làm vậy, nên hắn tự giác kiểm điểm bản thân, nhưng lại không tìm được sai

sốt nào. Dù sao, có lẽ không phải cậu muốn chia tay và vân vân đi? Chỉ cần không liên quan đến điều này, mọi việc khác Tổng Đình Phàm đều lo liệu được

Vươn tay, muốn ôm người kia vào lòng, chính là người nọ không phối hợp, cổ nằm thật cứng trên giường không nhúc nhích. Tổng Đình Phàm dừng tay, có chút ngây ngốc, đây là hiện tượng chưa bao giờ xảy ra a, trước kia hai người dù có giận gì nhau, chỉ cần mình chủ động, Trần Lâm sẽ phối hợp. Việc này liên quan đến tính cách mình vì mọi người của Trần Lâm, cũng liên quan đến cuộc sống chung của hai người

Nhưng bây giờ thế này, tốt cùng là vì sao?

Tốt bụng thử gọi một tiếng, “Trần Lâm, làm sao vậy?”

Trần Lâm không hé răng, không có phản ứng

– “Quay sang đây nói chuyện với anh”. Ngờ ngợ Tổng Đình Phàm ít nhiều có chút phai nhạt, Trần Lâm nghe nhưng vẫn không có chút phản ứng, thân thể bất động vẫn bất động

Hai người im lặng giằng co thật lâu, mới nghe Tổng Đình Phàm than, “Em a, là được anh quá dung túng....”

82. Chương 82

Trần Lâm nghe lời này, thân thể cứng đờ, trong lòng cũng có nhiều tư vị toát ra

Cũng phải, biết mình trầm mặc chống đỡ, giận dữ chống đỡ cũng vì được hắn dung túng quá mới thành thế này! Trước kia, mình đã bao giờ áp dụng cách này đối đãi mọi người? Chính mình dù không thích cũng chưa đường lui cho đối phương. Nhưng lần này, mình căn bản không nghĩ sẽ chưa đường lui cho hắn, vừa mới bắt đầu, mình đã bày ra những giận dữ sâu nhất trong đáy lòng!

Vì câu nói này của Tổng Đình Phàm, Trần Lâm nghĩ làm vậy cũng không tốt lắm, nhưng không muốn kết thúc. Vì thế nhích người một chút, vẫn trầm mặc quay lưng về Tổng Đình Phàm

Nhìn bóng dáng người ta, sâu kín thở dài, nguyên bản một chút đậm đặc của Tổng Đình Phàm cũng biến mất không dấu vết. Thôi đành vậy, trời không chịu đất thì đất phải chịu trời

Vì thế, xoay người, Tổng Đình Phàm liền trở mình đến trước mặt cậu, trước mắt Trần Lâm đột nhiên hiện ra khuôn mặt kia, theo bản năng, cậu muốn quay mặt sang hướng ngược lại, nhưng có cơ hội sao? Khi Tổng Đình Phàm trở người, vì đề phòng cậu sẽ làm vậy nên hắn đã sớm giữ chặt vai cậu, không cho xoay đi đâu

Giãy dụa một chút, Trần Lâm muốn xô dịch nhưng đều bị Tổng Đình Phàm chế trụ. Tổng Đình Phàm có chút cường ngạnh vươn tay xuyên qua đầu Trần Lâm làm gối, cứ như vậy, càng dễ ôm người vào lòng

Biết mình giãy không được, Trần Lâm đơn giản không cử động, chính là đầu cúi thật thấp, không tựa vào hõm vai hắn, cũng không tiến gần ngực hắn. Đương nhiên, đây là Trần Lâm người ta cố ý, cậu thực sự nghĩ làm vậy Tổng Đình Phàm không gần gũi được

Yên tĩnh một lúc, Tổng Đình Phàm bất đắc dĩ mở miệng, “Làm sao vậy? Nguyên tội không phản ứng, là anh chọc giận em?”

Câu hỏi này ôn nhu như nước, bình thường, bảo đảm Trần Lâm sẽ đỏ mặt, hơn nữa sẽ còn chút xấu hổ. Dù sao những lời này, cũng rất giống nam nhân dỗ dành nữ nhân a!

Nhưng lúc này, tại nhà hai người, trong phòng ngủ hai người, trên giường hai người, không khí ban đêm yên tĩnh không tiếng động, một tia mờ ám, một tia mỉa mai hoặc nổi lên, nội tâm trở nên mềm mại cũng không giống khi được dỗ dành

Cho nên, Trần Lâm cũng không là ngoại lệ

Lặng im thật lâu, cậu có chút căm giận nói, “Anh vẫn là không tin em!”. Thanh âm khàn khàn mềm nhuyễn, ủy khuất vô cùng

Lòng Tổng Đình Phàm nảy mạnh, hơn nữa còn trong tình cảnh này. Nhưng.... Tình cảnh vẫn vô dụng, hắn vẫn không hiểu a!

Chỉ phải tốt bụng vỗ vỗ vai Trần Lâm, miệng cẩn thận hỏi từng câu, “Anh làm sao không tin em, có phải anh nói sai cái gì không? Hay làm sai điều gì để em hiểu lầm?”

– “Anh không nói cho em biết chuyện Lưu Dụ đi công tác để tránh xem mắt...”

Tổng Đình Phàm nghe xong, sững sờ, nguyên lai là vậy? Chỉ thế mà cậu nghĩ mình không tin cậu?

Hắn không nói gì, còn tưởng chuyện gì quan trọng, nguyên lai là vì thế! Hừ, Lưu Dụ không nhanh nhẩu không chịu được a! Mình còn nghĩ ngờ sao khi ăn cơm hắn không nói chuyện xem mắt, nguyên lai vì đã nói hết với Trần Lâm!

– “Em chính là vì thế?”. Chần chừ rồi khẳng định

– “Àn... Anh không tin em...”. Đầu trước ngực gật gật

– “Em.... Em muốn anh nói gì...”. Tuy đại khái hắn đã đoán được đáp án, nhưng khi Trần Lâm chính thức xác nhận, Tổng Đình Phàm vẫn buồn cười không biết nói sao

– “Anh không phải không nói chuyện xem mắt của Lưu Dụ cho em, chính là anh nghĩ không cần... nói. Chuyện có gì đáng nói đâu?”. Tổng Đình Phàm hảo thanh hảo ngữ, nhưng Trần Lâm lại im lặng

– “Còn chưa tin sao? Em nghĩ a, nếu anh thực muốn giấu, hôm nay Lưu Dụ sẽ có cơ hội lắm lắm với em sao?”

Những lời này của Tổng Đình Phàm có chút hợp lí, Trần Lâm cũng nghĩ thế, nhưng...

– “Bữa cơm tối hôm đó, anh và Tống bá bá đều không nói rõ ràng, Tống bá bá cố ý tránh né, sợ em biết...”. Ngữ khí lần này của cậu không phải ủy khuất, ẩn ẩn còn có chút áy náy mơ hồ

Tổng Đình Phàm biết người này chắc chắn còn suy nghĩ khác, bằng không sẽ không mất tự nhiên như vậy. Tại sao vẫn còn tự trách mình?

Nâng đầu Trần Lâm lên, để mình cúi đầu có thể nhìn thấy, Tổng Đình Phàm trịnh trọng mở miệng, “Lại nghĩ linh tinh đi? Kì thật, anh cố ý không nói cho em vì sợ em nghĩ nhiều, ngày đó về ăn cơm, lão đầu nhi cũng không nói rõ ràng vì sợ em nghĩ nhiều, nhưng lại phản tác dụng, em vẫn nghĩ nhiều!”

– “Anh không cần xem mắt, kết hôn, sống hết cuộc đời như Lưu Dụ. Việc này đã sớm không có ý nghĩa với anh, em bây giờ vẫn còn tự trách rồi buồn lo vô cớ a! Hơn nữa em xem, lão đầu nhi cũng biết em sẽ nghĩ lung tung khi nghe chuyện Lưu Dụ nên mới không đề cập trước mặt em. Em bây giờ còn tự trách như vậy, nếu ông ấy biết, nói không chừng cũng cảm thấy áy náy”

Tổng Đình Phàm giảng giải hợp tình hợp lí, ngữ khí ôn ôn hòa hòa cũng nội dung thật thật sự, Trần Lâm nghe xong thoải mái không ít. Chính là còn vấn đề khác

– “Còn anh? Nếu là anh, anh không có không tin em sao?”

Tổng Đình Phàm nghe, thực ra có chút bức bối, dùng sức vỗ vỗ Trần Lâm, “Không chừng nếu em nghe được chuyện người khác xem mắt, kết hôn.... Sẽ bắt đầu dao động...”. Dừng một chút mới tiếp tục, “Anh còn cách nào a?”. Lời này nghe như hắn bắt đắc dĩ cực điểm, Tổng Đình Phàm có thể nói vậy sao? Nghe qua, kẻ gốc cũng hiểu được!

– “Em không có...”. Trần Lâm nhanh chóng biện giải ỉn, cậu sợ.... Tổng Đình Phàm hiểu lắm.... Ngữ khí người nọ.... nghe ra hắn rất khổ sở...

Trần Lâm vội vàng làm Tổng Đình Phàm có chút hài lòng, “Đương nhiên anh biết em không có!”

– “Trần Lâm, việc anh tin em hay không không quan trọng, quan trọng là... lập trường của em. Không cần quan tâm điều gì khác, anh nhắc lại lần nữa, em không cần quan tâm những việc này, với chúng ta, đó không là trở ngại...”. Trở ngại nằm ở chính bản thân em

Tổng Đình Phàm muốn nói câu sau, nhưng nghĩ đến cảm thụ của cậu, vẫn là quên đi, mình lúc nào cũng rất mềm lòng với Trần Lâm

Tổng Đình Phàm nói những lời này nhiều lần, mỗi lần đều thản nhiên như vậy, thật chắc chắn như lời thề son sắt. Trần Lâm nghe xong trong lòng hưởng thụ không ít. Nhưng mỗi lần mình đều không chống đỡ được, trong lòng đều tràn đầy bất an ưu phiền

Khi Tổng Đình Phàm dừng lại, Trần Lâm đang ngơ ngẩn cũng dần dần hiểu, không nói rõ ràng, nhưng cậu dần dần thừa nhận, thừa nhận lần này mình lại bất an, trách cứ, áy náy.... Kì thật hết thấy là tại mình! Vì mình nghe huynh đệ của Tổng Đình Phàm phải kết hôn, đáy lòng lại bị bất an tập kích!

Không phủ nhận, khi đó Trần Lâm nghĩ, nếu Tổng Đình Phàm không gặp mình, phỏng chừng hẳn cũng có cuộc sống như Lưu Dụ?

Lúc đó, cậu thật bất an, thật sợ hãi. Sau đó lại nghĩ ngay đến việc Tổng Đình Phàm cố ý giấu diếm, lại nhớ đêm đó lão nhân cũng Tổng Đình Phàm không nói rõ chuyện Lưu Dụ, Trần Lâm không rõ trong lòng có tư vị gì

Cũng may dùng cơm xong với bọn Lưu Dụ, suy nghĩ một chút, có lẽ Tổng Đình Phàm sẽ không quan tâm chuyện này, chính là mình ở đâu trong mắt hắn? Chắc chắn hẳn nghĩ mình nghe chuyện Lưu Dụ đi xem mắt sẽ dao động, bằng không, sao lại không nói chuyện đó với mình? Nghĩ hẳn không tin mình, Trần Lâm lại bực bội. Hơn nữa Tổng bá bá cũng không nói chuyện này trước mặt mình vì sợ mình nghĩ nhiều, Trần Lâm ít nhiều cũng áy náy với lão nhân

Trong phút chốc, Trần Lâm không ngăn được những phiền não, tự trách, bất an... nảy lên trong lòng

Kết quả là, cuối cùng hết thấy phát tiết đi ra, cố tình phát tiết gây sự với Tổng Đình Phàm

– “Thực xin lỗi, là em không tốt, miên man suy nghĩ”

Tính cách tốt nhất của Trần Lâm là thẳng thắn nhận lỗi, nếu mình sai sẽ vui lòng sửa sai

Lần này thực ra Tổng Đình Phàm không so đo chút gì, hai má cọ cọ Trần Lâm, ôm chặt lấy người, dù sao chuyện cũng đã qua

Kì thật, hẳn không thể làm khác, chuyện Lưu Dụ dù hẳn không cố ý đề cập, không cố ý giấu diếm, nhưng cuối cùng hẳn cũng không có ý định nói cho cậu. Bằng không khi Tổng lão đầu nhi nói hẳn để Lưu Dụ về nhà, hẳn sẽ không chỉ ‘Án’ một tiếng như vậy. Nếu không dụng tâm, khi đó hẳn sẽ nói rõ, Lưu Dụ sợ nhất là đi xem mắt nên mới trốn chạy, làm thế nào hẳn có thể nhanh về nhà?

Nếu không nói rõ, hẳn cùng lão đầu nhi rõ ràng cố ý không nói trước mặt Trần Lâm. Nếu, khiêm tốn một chút, Tổng Đình Phàm đương nhiên cũng không so đo nhiều với Trần Lâm

Chuyện này, hiện tại ngẫm lại, Tổng Đình Phàm đều thoải mái vui vẻ. Trần Lâm này, thực đúng vì mình đã quá dung túng nên mới giận dỗi vậy, đương nhiên, hẳn mới có thể vui vẻ nhìn cậu như vậy

Chuyện Lưu Dụ cuối cùng cũng quá. Kì thật nói trắng ra, vấn đề chỉ nằm ở Trần Lâm. Chỉ cần cậu nghĩ thông suốt, không để tâm thì không có gì. Cho nên, sau này ngẫm lại, Lưu Dụ cố sức tìm mọi biện pháp trốn khỏi cuộc chiến xem mắt của gia đình. Trần Lâm cảm thấy rất buồn cười. Haha

Hôm nay, Trần Lâm khó có được ngày nghỉ mà không có Tổng lão đầu nhi ở cùng, cậu liền cùng Tổng Đình Phàm nghỉ ở nhà. Trời đã vào giữa hè, dù cậu đang ở trong nhà, vẫn rõ ràng nghe được tiếng ve râm ran đến khàn giọng. Nhưng tiếng ve cũng không ảnh hưởng đến tâm tình hai người, dù sao thời tiết nóng bức cũng không len lỏi vào nhà họ được

Trần Lâm đang lên mạng, chốc chốc nghiêng đầu nhìn Tổng Đình Phàm đang đọc sách, chốc chốc lại vịn vịn người đi qua đi lại giải lao. Nhìn động tác bây giờ, điểm đến cậu mong muốn là phòng bếp

Mà người đang đọc sách rốt cuộc không biết có chú ý đến hành động của cậu hay không, chỉ thấy hắn chuyên tâm đọc sách

Tựa hồ động tác của Trần Lâm rất mạnh, rốt cuộc làm người nào đó ngẩng đầu nhìn cậu

Trần Lâm ngượng ngùng nhìn vào máy tính, muốn nói lại thôi, ngập ngừng, “Em....”

– “Từ sáng đến giờ, em đã ăn hai que kem, không được ăn nữa”. Tổng Đình Phàm chau mày

Hắn biết Trần Lâm muốn đi vào bếp lấy kem trong tủ lạnh. Cũng không phải hắn không cho cậu ăn, nhưng hắn thực sự nghĩ ăn nhiều đồ lạnh không tốt, hơn nữa dạ dày người nọ không chịu được, cậu đã ăn 2 que kem, còn ăn nữa? Như vậy sẽ không ăn nổi cơm chiều!

Trùng hợp, chuông cửa vang lên, Trần Lâm cảm thấy mình như được giải thoát, ném một câu ‘em đi mở cửa’ rồi xỏ dép lê chạy ra

Tổng Đình Phàm nhìn cậu mang dép trái, lắc đầu buồn cười

Trần Lâm mở cửa, thấy người đến, cười thật tươi. Cậu thăm nghĩ, cơ hội, cơ hội tới, ha ha!

– “Mau mau, Trần Lâm, mang hai que kem lại đây, hôm nay trời nóng quá, vừa ra khỏi xe vào nhà hai người, tôi đã đổ mồ hôi toàn thân!”

Lưu Dụ vừa oán giận trời nắng nóng, vừa bước vào nhà Trần Lâm, đặt đại mông trên sofa đợi kem Trần Lâm mang đến

Còn ồn ào, “Tôi ăn kem xoài, kem xoài nha! Mục Kiệt, cậu pha cho hắn bình trà xanh là được rồi!”

Trần Lâm nghe Lưu Dụ nói to, cũng hoàn toàn không quan tâm ánh mắt Tổng Đình Phàm bắn tới, cậu vội vội chạy đến bên tủ lạnh

Mang đồ ăn đến cho bọn Lưu Dụ Mục Kiệt, cậu tự nhiên cũng thuận tay lấy một que kem ỉnh

Khi Lưu Dụ vừa cắn một ngụm kem thật to, Tổng Đình Phàm liếc mắt, bất đắc dĩ nhìn Trần Lâm, miệng còn làm thành khẩu hình, “Em....”

Chỉ thấy Trần Lâm vừa cắn một ít kem, bên miệng còn mang theo chút màu nâu kem chocolate, hình dáng có chút đáng yêu. Cậu lấy lòng nhìn Tổng Đình Phàm, ánh mắt còn liếc liếc hai người kia, tựa hồ muốn nói, có bọn họ ở đây, em chỉ ăn 1 que, chỉ 1 que thôi!

Tổng Đình Phàm đầu hàng, cậu ăn xong, cùng lắm tới đến hắn cần lao xoa bụng cho cậu thôi

Mục Kiệt nhấp một ngụm trà, nhìn động thái hai người trước mắt, trong lòng buồn cười nhưng không dám cười. Trần Lâm này, mỗi khi đối mặt với Tổng Đình Phàm, lại trẻ con hiếm thấy!

Không biết Lưu Dụ ngốc thật hay giả ngu, lúc này, hắn cố tình hỏi, “Làm sao vậy, hai người các cậu? Đình Phàm, cậu lại không cho Trần Lâm ăn kem?”

Lưu Dụ cũng thích ăn kem, kem Tổng Đình Phàm mua để trong nhà, hắn ăn ít nhất là một nửa, nửa còn lại là Trần Lâm ăn. Đây cũng là cơ hội ngẫu nhiên trước kia, Lưu Dụ phát hiện kem trong nhà Trần Lâm, nếu mình không đến sẽ rất lâu hết, cuối cùng tìm hiểu mới biết vì tên Tổng Đình Phàm kia hạn chế không cho Trần Lâm ăn đồ lạnh

Nhưng nếu bọn họ đến nhà, lúc nhiều người, Tổng Đình Phàm ít nhiều cũng hạn chế. Nên vừa rồi ra mở cửa gặp Lưu Dụ, Trần Lâm biết cơ hội ăn kem của cậu đến rồi

Tổng Đình Phàm trừng mắt liếc Lưu Dụ, không buồn trả lời

Thật ra Lưu Dụ người ta không cần, nhún nhún vai, chăm chú ăn hết kem trong tay. Vừa quay đầu lại nhìn bàn pha lê trong phòng khách đã thấy máy tính của Trần Lâm, đối diện là một cuốn sách, thoạt nhìn hai người vừa rồi còn làm việc a!

– “Hai người các cậu nhàn nhả không ai bằng, ngoài trời nóng như vậy, chúng tôi bận chết lên chết xuống, hai người lại ở nhà lên mạng, đọc sách, này có thể nào bực bội được!”

Tổng Đình Phàm xem như mắt diếc tai ngơ với lời Lưu Dụ, nghĩ thầm, các cậu bận thì đến đây làm gì? Còn không phải muốn tìm chỗ tán gẫu trốn nóng mới đến!

– “Di, Mục Kiệt, hai anh hôm nay không đến công ty?”. Trần Lâm ngạc nhiên

Không như bọn họ, trời nóng thì Tổng Đình Phàm không đến công ty, Trần Lâm không tin bọn họ chuyên tâm xử lý mọi công tác

Mục Kiệt cười cười, không trả lời ngay, tuy Lưu Dụ không nói sự thực, nhưng dù sao Trần Lâm đã hỏi mình, mình cũng không dám nói dối cho qua chuyện

Mọi người đang ngồi nói chuyện, đột nhiên di động Trần Lâm vang lên, Tống Đình Phàm cầm lên từ sô pha, đưa cho cậu

Trần Lâm thấy người gọi đến—Mẹ, liền liếc Tống Đình Phàm, cầm di động ra ngoài ban công

Tất nhiên Tống Đình Phàm biết người gọi đến, trong lòng cũng không nghĩ gì, bất quá chỉ nhìn Trần Lâm một cái

Khi Trần Lâm vừa vào, đặt điện thoại xuống, Lưu Dụ tra hỏi, “Ai a, Trần Lâm? Cậu còn thần bí như vậy?”

Buồn cười liếc xéo Lưu Dụ một cái, Trần Lâm trả lời, “Thần bí gì, là mẹ tôi. Bà hỏi tôi tháng 11 có thể về nhà không, nếu về thì đi du lịch cùng bọn họ. Còn không thì đừng trở về, ba mẹ đóng cửa nhà đi du lịch”

Nghe đến cha mẹ Trần Lâm, hai người Mục Kiệt Lưu Dụ không hện mà cùng nhìn Tống Đình Phàm, Tống Đình Phàm cũng nhìn bọn họ, cả ba đều hiểu ý nhau

Đúng vậy, cha mẹ Trần Lâm sớm muộn gì cũng là một vấn đề

83. Chương 83

Tháng 11 năm nay cha mẹ Trần đi du lịch, Trần Lâm muốn cha mẹ có cơ hội bên nhau một lần, tất nhiên sẽ không về nhà. Lí do này, nghe rất đường hoàng, nhưng tốt cùng là vì sao? Ha ha

Ngày đó Tống Đình Phàm nghe Trần Lâm nói có thể sẽ về nhà, tiền Mục Kiệt Lưu Dụ về xong, hần bắt đầu như vô tình hỏi cậu

Buổi tối nằm trên giường xoa bụng cho Trần Lâm, hai người trò chuyện

Tống Đình Phàm im lặng nửa ngày không nói gì, cuối cùng vẫn là Trần Lâm người ta không chịu được, thoải mái hỏi một câu, “Anh không phải đang nghĩ em sẽ về nhà chứ? Nếu có, em sẽ suy nghĩ; nếu không...”. Ngữ khí kéo dài như ông già, Tống Đình Phàm đành phải áp dụng phương pháp duy nhất chặn lời cậu

Khi buông ra, chợt nghe Trần Lâm không ngừng cười to

Kì thật, Tống Đình Phàm rất yêu chiều Trần Lâm, rất nhiều khi người này không nói gì, Trần Lâm biết hần vì mình, vì mình lo lắng vấn đề nói cho cha mẹ biết, người nọ chưa bao giờ biểu đạt ý kiến của mình về vấn đề này, hết thấy để Trần Lâm tùy tính là được rồi

Không phải không hiểu, ngược lại, Trần Lâm rất cảm động

Cho nên, lần này Trần Lâm quyết định, tháng 11 này không về nhà, hai người bên nhau tận hưởng kì nghỉ đi

Tuy nói hai người phải cùng nhau nghỉ lễ quốc khánh, nhưng sự thực cũng chỉ có thế, bọn họ không có ý định đi du lịch bên ngoài. Một vì lúc đó người đi chơi ngoài đường rất nhiều, hai vì cửa hàng của Trần Lâm không thể nghỉ nhiều ngày, 11 ngày nghỉ cậu thu lại chỉ còn 3 ngày, thời gian ngắn như thế, có đi du lịch cũng sẽ không thoải mái

Cuối cùng, hai người quyết định, vòng quanh Bắc Kinh một ngày. Đường nhiên, ‘du pháp’ *nôm na là ‘luật du lịch’* này do Trần Lâm đặt ra, Tống Đình Phàm không thể quyết định. Nếu hần quyết định, chắc chắn ‘du pháp’ của hai người sẽ không bình thường

Sáng ngày 1 tháng 10, Trần Lâm thức giấc sớm, quay đầu liền thấy Tống Đình Phàm đang ngủ say, lúc này, trên mặt người nọ không có những đường nét quá cứng rắn như thường lệ, ngược lại, khuôn mặt ngủ say cùng hơi thở đều đều tạo nên cảm giác đặc biệt nhu hòa. Càng nhìn Trần Lâm càng muốn cười, biểu tình của người này không phải rất giống câu ‘mày kiếm mắt sáng, tuần lãg đĩnh dị’ trong truyền thuyết sao?

Không phủ nhận, trong mắt Trần Lâm, Tống Đình Phàm rất vĩ đại, đôi khi, thậm chí cậu hoài nghi, một người vĩ đại như vậy tại sao lại yêu mình? Điều kiện như hắn tuyệt đối có thể tìm người tốt hơn mình rất nhiều, vì sao hắn lại quý trọng mình?—Thật khó tin

Bất quá những ý niệm như vậy chỉ chợt lóe rồi vụt tắt trong đầu Trần Lâm, cậu cũng không dám nghĩ nhiều, phải biết rằng cậu không phải lần một lần hai thể nghiệm sự nhạy cảm của Tống Đình Phàm, nếu bị người này phát hiện mình có suy nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ bị giáo huấn một phen

Như ý thức những ý nghĩ của mình rất kì quái, Trần Lâm bật cười khanh khách

Hiển nhiên, người đang ngủ say bị quấy rầy, tay đang đặt trên hông Trần Lâm bóp nhẹ, liền khiến cậu ngay lập tức mềm nhũn, người này biết rõ từng điểm mẫn cảm trên thân thể cậu. Chưa mở mắt, Tống Đình Phàm đã nói, “Dậy sớm vậy? Liền vì nhìn anh mà buồn cười?”

Giọng nói vừa tỉnh giấc có chút khàn khàn, lúc này Tống Đình Phàm lại cố ý hạ giọng, mềm nhẹ rất nhiều, người nghe trong lòng run lên. Thực rõ ràng, hắn giả vờ ngủ. Kì thật, khi Trần Lâm hơi cựa quậy hắn đã thức giấc

Trần Lâm nghĩ vừa rồi người này đều biết cậu nhìn hắn chằm chằm, tức thì xấu hổ. Chống đỡ theo sở trường, cậu không cam tâm nói, “Anh sớm đã thức giấc, còn giả vờ ngủ!”

Tống Đình Phàm bất vi sở động, tay đang đặt bên hông cậu mượn lực sử dụng, đến gần thêm, cọ cọ lên má Trần Lâm, “Bị người ta không e dè nhìn như vậy, không tỉnh cũng khó a!”

Giọng nói đầy hương vị trêu ghẹo

Trần Lâm không còn đường phản bác, sầu não liếc xéo Tống Đình Phàm một cái, chuyển đề tài, “Mau đứng lên đi, ăn sáng xong chúng ta ra ngoài, hôm nay em nói gì anh đều phải nghe theo, em nói đi đâu thì đi đó!”

Nói xong liền tránh khỏi tay hắn, nhanh chân nhảy xuống giường, một bước liền vào buồng vệ sinh, đánh răng rửa mặt

Tống Đình Phàm sững nịch lắc lắc đầu, cảm thấy mình đã thất sách, hai người trước không chịu được những nhõng nhẽo của Trần Lâm, nên đã đáp ứng hôm nay mọi việc đều nghe theo cậu!

Bất đắc dĩ lắc đầu, hắn cũng rời giường đi vào buồng vệ sinh

Trần Lâm đang đánh răng, không kinh ngạc nhìn Tống Đình Phàm đi vào. Chính là khi người nọ đi đến bồn cầu chuẩn bị ngồi xuống, miệng đầy bọt kem đánh răng có chút khó khổng chế, hát lên vài lời, “Khụ khụ.... Khụ.....”

Bất đắc dĩ, Tống Đình Phàm chỉ có thể ngừng động tác, quay sang vỗ vỗ lưng giúp cậu thuận khí

– “Anh...”. Trần Lâm nén giận, đỏ mặt nghiêm túc như muốn nói, anh thích thì đi qua buồng vệ sinh ngoài phòng khách, tại sao lại vào đây

Tống Đình Phàm tất nhiên biết cậu muốn nói gì, cố ý xuyên tạc, “Em là người lớn rồi, đánh răng cũng cần người giúp sao, mau súc miệng đi”

Nói xong lại cười thầm xoay người, ngồi lên bồn cầu

Rõ ràng, Trần Lâm đang đánh răng không còn sắc nữa, mà vội vàng vươn tay ngăn không cho người kia hạ quần con

Thần tình đỏ bừng, cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Em còn chưa đánh răng xong.... Anh.....”

Lời vừa ra khỏi miệng, Trần Lâm hối hận, Tống Đình Phàm cười to

Việc này... hai việc này có liên quan gì sao?

– “Ha ha ha..... Trần Lâm, em a...”. Tống Đình Phàm vươn tay sờ đầu Trần Lâm, việc này càng làm cậu quẫn bách

– “Em đánh răng, anh không thể vào WC?”. Tống Đình Phàm chau mày, sau lại hơi chút đến gần tai cậu, nhẹ nhàng nói, “Hơn nữa, người em chỗ nào anh chưa sờ qua, người anh chỗ nào em chưa xem qua?”

Trần Lâm bị Tống Đình Phàm ngã ngửa trên đầu, hận không thể tìm một lỗ chui xuống ngay lập tức, người này, người này, sáng sớm đã liên hồ ngôn loạn ngữ!

Không đành lòng trên chọc thêm, Tống Đình Phàm vỗ vỗ vai Trần Lâm, “Được rồi, được rồi, em đánh răng trước đi, đợi em đánh xong...”. Mắt thoáng nhìn bồn cầu, không cần nói thêm cũng hiểu ý

Như được cấp lệnh đặc xá, Trần Lâm ba chân bốn cẳng đánh răng, chạy khỏi buồng vệ sinh

Lúc đi ra còn nghĩ, hôm nay người nọ sao lại vào buồng vệ sinh trong phòng ngủ? Bình thường, hai người cùng nhau rời giường, một người ra buồng vệ sinh trong phòng khách, một người vào buồng vệ sinh ở phòng ngủ. Tuy không phải cố ý né tránh, nhưng đó là thói quen, hơn nữa còn tiết kiệm thời gian

Nhưng hôm nay sao lại thế này?

Khi Tống Đình Phàm mang về mặt sáng khoái bước ra, Trần Lâm đều thấy hắn cố ý không che giấu thái độ giấu cợt đắc ý, mới ý thức được, mình lại bị đùa bỡn!

Trần Lâm thở phì phì trừng mắt đi qua hắn, cố ý đi thật mạnh, còn thuận tay đánh vào mu bàn tay người nọ. Cậu lập tức đến tủ quần áo

Trần Lâm chọn một áo T-shirt trắng, quần bò xanh, mặc xong lại nghe tiếng Tống Đình Phàm vang lên, “Hết hè rồi, mặc áo dài tay đi”

Trần Lâm quay đầu liếc hắn, vẫn thở phì phì, không muốn phản ứng

Cậu nghĩ thầm, em cứ mặc áo ngắn tay, hôm nay ra ngoài, bên ngoài rất nắng nóng!

Sau đó, đột nhiên nghĩ ra điều gì, cậu lại tiếp tục lục lọi tủ quần áo, cuối cùng cầm ra một quần bò, T-shirt. Cầm quần áo trên tay, liếc Tống Đình Phàm còn đang mặc đồ ngủ, một ý tưởng hình thành trong đầu

Cậu nhìn Tống Đình Phàm, trên mặt lộ ra ý cười sâu xa, đi đến trước mặt hắn, đưa quần áo trên tay, “Hôm nay... anh mặc cái này ra đường với em!”. Giọng nói rất nhiều thành phần thư sướng nhìn người gặp họa

T-shirt, quần bò, từ lần Trần Lâm phát hiện Tống Đình Phàm mặc vậy rất đẹp, về sau cậu lục tục mua cho hắn, bất quá cơ hội Tống Đình Phàm ăn mặc thế không nhiều lắm, hắn chỉ ngẫu nhiên mặc ở nhà, ít khi mặc đi ra ngoài

Nói thật ra, Tống Đình Phàm rất ngại, cảm giác mình rất phần non nớt khi mặc thế

Nhưng hiện tại, nhìn biểu tình không mặc không đi ra ngoài của Trần Lâm, Tống Đình Phàm chỉ có thể chủ động vươn tay nhận quần áo

Chăm chú nhìn Tống Đình Phàm thay đồ, Trần Lâm cảm giác người nọ rất bất mắt, trừ bỏ một ít biểu tình mất tự nhiên trên mặt hắn. Ha ha

Lúc hai người chuẩn bị xong xuôi đi ra ngoài, cũng đã sắp đến 10 giờ

Trước lúc đi, Tống Đình Phàm vốn định tiếp tục khuyên Trần Lâm mặc áo dài tay, chính là nhìn hai người đều mặc T-shirt trắng, quần bò xanh, lại nuốt xuống bụng những lời đã bỏ lên miệng, nhất thời, trong lòng có cảm giác vui sướng khó hiểu

Đây là đồ đôi không phải sao?

Haha

Bất quá, vì phòng ngừa thời tiết đột biến, rốt cuộc Tống Đình Phàm vẫn mang theo áo khoác cho Trần Lâm. Với hành động này của hắn, Trần Lâm đều đặt vào mắt, đáy lòng lại ấm áp. Mình lại tùy hứng rồi

Vừa lên xe, Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm, về mặt người này rất hưng phấn, rốt cuộc bọn họ sẽ đi đâu a, mà cậu hưng phấn như vậy?

Có lẽ nên hỏi cậu, hi vọng cậu nói địa điểm ỉn, như vậy mình mới lái xe tốt được a!

Trần Lâm nhìn Tống Đình Phàm chưa khởi động xe, nghi vấn, “Sao không đi? Xe hết xăng?”

Với Trần Lâm đôi khi như vậy, Tống Đình Phàm thật không biết nói sao, rõ ràng hôm qua hai người cùng đi đồ xăng vì hôm nay sẽ đi chơi, người này lại không nhớ chút gì!

– “Em còn chưa nói cho anh địa điểm đến”. Tống Đình Phàm vô lực nói

Lúc này, Trần Lâm cười tươi, không vì mình đoán sai mà xấu hổ

– “Anh cứ lái xe là được, khi nào cần nói em sẽ nói cho anh biết”

Nghe cậu thừa nước đục thả câu, Tống Đình Phàm người ta cũng không nói gì, cam tâm lái xe

Dọc đường đi, Tống Đình Phàm hoàn toàn dựa vào chỉ dẫn của Trần Lâm mà lái xe, không hỏi gì nhiều, hoàn toàn là một lái xe tận tụy

Đến khi trước mặt xuất hiện vài chữ ‘siêu thị nội thất ***’ thật to, Tống Đình Phàm mới hiểu được, đây là muốn mua nội thất? Chính là, trong nhà cũng không cần mua thêm gì a!

Nghi hoặc nhìn Trần Lâm, nhưng cậu chỉ nói, “Anh đi đậu xe trước đi, em ở đây chờ anh”

Tống Đình Phàm đậu xe, rồi quay lại cùng Trần Lâm vào cửa hàng nội thất

– “Muốn mua gì? Trong nhà thiếu gì hay em thiếu gì sao?”. Tống Đình Phàm ngạc nhiên hỏi

Trần Lâm không trả lời, chỉ dẫn Tống Đình Phàm vào trong

Đến quầy bán sofa, Trần Lâm hỏi ông chủ, “Chỗ các vị có bán ghế lười không?”

Ông chủ nghe xong, tất nhiên bắt đầu tiếp khách; Tống Đình Phàm nghe xong ngây ngẩn cả người, mua ghế lười? Cậu muốn mua ghế lười?

Tống Đình Phàm biết, Trần Lâm không mang sofa ở cửa hàng mắt kính đến Bắc Kinh, trước kia hẳn nghĩ vì nơi ở cũ không đủ rộng, cậu mới mua ghế lười, hiện tại trong nhà không như vậy... vậy cậu mua ghế lười vì sở thích đi?

Trần Lâm theo sau nghe ông chủ giới thiệu, Tống Đình Phàm cũng theo sau

– “Tiên sinh, ghế này không tồi, là mẫu mới nhất, thiết kế hoàn toàn thông thoáng, giá thành 688 tệ, ngài vừa lòng không? Nếu không thì mẫu này?”

Ông chủ không ngừng giới thiệu mặt hàng, Trần Lâm tuy đáp lời, nhưng Tống Đình Phàm biết nơi đây không có mẫu cậu thích, vì thế vòng vo hai vòng, Trần Lâm cùng Tống Đình Phàm liền rời đi

Lên xe, hai người lại đến một cửa hàng khác

– “Em muốn mua ghế lười? Để dùng hay tặng?”

Trần Lâm gật đầu, “Àn, em dùng, không phải tặng”

Hai người đi thêm vài cửa hàng vẫn không có loại Trần Lâm thích, Tống Đình Phàm có chút khó hiểu, Trần Lâm này, rốt cuộc thích mẫu ghế thể nào mà đến giờ vẫn chưa tìm được kiểu ưng ý?

Khi bọn họ ra khỏi cửa hàng thứ năm, Trần Lâm lăm bầm lâu lâu, “Xem ra chỉ một nơi có bán...”

Tống Đình Phàm nghe xong, rõ ràng cậu biết nơi bán nhưng lại không đi, bây giờ mới quyết định đi, đây là... Đây là vì sao?

Hắn kì quái nhìn cậu, “Được rồi, Trần Lâm, bây giờ nói cho anh biết, chúng ta chuẩn bị đi đâu?”

Câu hỏi của Tống Đình Phàm làm cậu có chút xấu hổ, do dự không biết có nên nói không. Nếu nói ra, chắc chắn người này sẽ chê cười mình đi?

Trừ trừ nửa ngày, Trần Lâm vẫn là nói, “Đến chợ trời...”

Tống Đình Phàm khó hiểu, hẳn không biết ở Bắc Kinh chợ trời có bán nội thất a!

Đến nơi, vào cửa hàng, cuối cùng Tống Đình Phàm hiểu được một chút, ‘chợ trời’ tốt cùng là nơi thể nào

Trong này thứ gì cũng có, trang sức, đồ điện tử, văn phòng phẩm, nội thất.. cơ hồ đầy đủ các sản phẩm cho cuộc sống, hoàn toàn đúng như lời quảng cáo ‘mỗi ngày đều có, lúc nào cũng có, mọi nơi đều có’ của họ

Rất nhanh, Trần Lâm đã chọn được một chiếc ghế hợp ý, không chỉ thế, cậu còn mua thêm một giá đựng laptop. Tổng Đình Phàm vốn nghĩ giá đựng như vậy rất nặng, nhưng khi cầm thử lại phát hiện rất nhẹ rất nhẹ, hơn nữa chất lượng không tồi

Tổng Đình Phàm có chút ngoài ý muốn chau chau mày, nhìn Trần Lâm đang vui vẻ thanh toán, hẳn có chút hiểu ra vì sao cậu mua những thứ này, cũng hiểu ra vì sao cậu đến rất nhiều nơi, cuối cùng mới đến đây

Trần Lâm tất nhiên không cầm hết hai món này, kết quả là, cậu ôm ghế lười, Tổng Đình Phàm cầm bàn đựng laptop, hai người ra xe

Tuy nói đã sắp vào thu, nhưng cơn nóng mùa hạ vẫn chưa tiêu tán, thời tiết khô nóng làm hai người đổ mồ hôi không ít. Vừa vào xe, Tổng Đình Phàm liền mở điều hòa

Chuẩn bị khởi động xe, chợt nghe Trần Lâm nhận mệnh nói, “Anh muốn cười thì cười đi, đừng nhịn, em biết em kén chọn!”

– “Haha..... Em a.....”. Tổng Đình Phàm vừa khởi động xe, vừa sờ sờ đầu Trần Lâm

Quả thật, vừa rồi vào chợ trời, Tổng Đình Phàm liền hiểu ý đồ của Trần Lâm. Người này, người này biết rõ ‘chợ trời’ có bán những thứ cậu cần, lại còn dạo quanh vài siêu thị lớn, cuối cùng không mua được mới bắt đầu đi đến nơi này. Cậu phiền phức như thế, đơn giản vì sợ mình chê cười cậu là ‘dân chợ trời’!

Bất quá, Tổng Đình Phàm ngẫm lại, nói Trần Lâm kén chọn cũng không oan cho cậu, là sự thực thôi, khi sống chung hẳn đã liền nhận ra, Trần Lâm này, quả thực rất kén chọn

Khổng chế không được, Tổng Đình Phàm vẫn là cười thành tiếng. Quay đầu nhìn những thứ sau xe, thầm nghĩ, sau này trong nhà, không chừng Trần Lâm sẽ nhuần nhuyễn tận dụng những thứ này trong mọi việc a!

– “Cười, có gì buồn cười! Máy thứ này quả thực rất tiện a, đợi khi trở về em hưởng thụ chúng, anh cũng đừng ghen tị! Cười đi, cười đi, bây giờ cho anh cười thoải mái!”. Trần Lâm có chút xấu hổ lại hợp tình hợp lý nói

Ai có thể nghĩ một người nhà nhận hữu lễ, tiền lùi hợp lý như Trần Lâm lại thành thế này?

Tổng Đình Phàm buồn cười trong lòng, lại im lặng từ chối cho ý kiến, chau chau mày. Nhìn đồng hồ trong xe, hơn 3 giờ chiều

– “Được rồi, được rồi, anh không cười. Đói bụng không? Chúng ta tìm chỗ ăn trước, sau đó lại tiếp tục mua sắm?”

Trần Lâm sờ sờ bụng, “Đúng là có chút đói, tìm nơi ăn cơm rồi về nhà, không đi nữa”

– “Chỉ mua vài thứ này sao? Em không muốn mua thêm gì nữa?”

– “Không có”. Trần Lâm lắc đầu

– “Vậy em còn nói anh phải nghe lời em cả ngày hôm nay?”. Tổng Đình Phàm kì quái nói, nếu muốn mình nghe theo, không lẽ cậu có tính toán nào khác sao?

Trần Lâm cười cười, không nói gì

Kì thật, khi Trần Lâm và Tổng Đình Phàm bước vào cửa hàng nội thất, liền thấy hôm nay trên đường rất đông người. Cậu thay đổi chủ ý, hôm nay không dạo phố nữa, dù sao bọn họ cũng không thiếu nơi để đi

Bởi vì Trần Lâm đột nhiên nhớ ra, người này không thích nơi ẩm ỉ nào nhiệt, hôm nay lại là chính lễ quốc khánh, chắc chắn người đi chơi rất nhiều. Trên đường càng nhiều người hơn. Không khí thế này, nếu để Tổng Đình Phàm cùng đi dạo phố, người này ít nhiều cũng không thoải mái. Cho nên, Trần Lâm quyết định sẽ chỉ đi mua ghế lười và bàn đựng laptop rồi về nhà

Dù sao cũng đồng ý hôm nay ra ngoài mua sắm với Tống Đình Phàm, hơn nữa mình không muốn đi ‘chợ trời’ vì sợ người này chê cười, cho nên, Trần Lâm mới kiên nhẫn dạo quanh vài ba nơi. Trong lòng nghĩ thầm, may mắn những nơi này không đông người, không khí cũng không tồi, người bên cạnh có lẽ cũng không thấy không thoải mái

Ha ha

Hai người cơm nước xong, Trần Lâm còn do dự có nên ghé thăm Tống lão đầu nhi không, cuối cùng Tống Đình Phàm lại cự tuyệt

Hai người hôm nay tuy không điên cuồng mua sắm nhưng cũng đi không ít nơi, với những người quanh năm lái xe, ngồi văn phòng như bọn họ, đi bộ một chút chân đã cảm thấy đau nhức. Đương nhiên, hai người cũng không ngoại lệ, cuối cùng vẫn là về nhà

Vừa mở cửa, Trần Lâm buông đồ trong tay, liền đi thẳng đến tủ lạnh lấy một que kem, mở bọc kem liền đưa lên miệng

Tống Đình Phàm nhìn cậu, thực sự bất đắc dĩ đến cực điểm. Mới vừa cơm nước xong, Trần Lâm lên xe liền thương lượng về đến nhà mình sẽ ăn kem, hơn nữa chỉ ăn một que, tuyệt đối không ăn nhiều! Tống Đình Phàm nghĩ, hôm nay trời rất nóng, áo khoát hần mang theo cho cậu cũng không dùng đến, cậu thích ăn kem thì để cậu ăn đi. Vì thế, gật gật đầu, xem như đồng ý

Trần Lâm ăn kem, thực sự mát lạnh cả người, thoải mái cực kì, biểu tình quả thực hưởng thụ, Tống Đình Phàm nhìn thế cũng muốn ăn thử, hần muốn biết, thực sự kem ngon như vậy sao? Bản thân Tống Đình Phàm không thích đồ ngọt, cho nên cũng không thích kem

Trần Lâm ăn kem, thấy Tống Đình Phàm vẫn nhìn mình, cậu tự nhiên chia que kem ra, “Anh cắn một ngụm thử xem, thực sự ăn rất ngon!”

Chằm chằm nhìn Trần Lâm môi dính đầy bơ kem, Tống Đình Phàm chần chừ nghiêng đầu sang, cắn một ngụm kem, thực sự lạnh không chịu được, khoang miệng lạnh bất thường làm Tống Đình Phàm nhú mào, một ngụm kem không lớn không nhỏ trong miệng thật lâu mới nuốt xuống

Ngay sau đó đã nói, “Lạnh như vậy làm sao em chịu được!”

Trần Lâm như không hài lòng cách nói của hần, cố tình cắn một ngụm kem thật to. Tống Đình Phàm liếc nhìn cậu nhưng không nói gì

Ăn kem xong, Trần Lâm bắt đầu buôn bán hai món vừa mang về. Khi Tống Đình Phàm tắm rửa xong đi ra, trong phòng khách không có Trần Lâm, hần đang nghĩ cậu ở đâu, chợt nghe tiếng cười thật đắc ý truyền ra từ phòng ngủ

Mở cửa phòng, Tống Đình Phàm nhìn thấy cảnh—ngay dưới máy điều hòa, Trần Lâm vùi mình trên ghế lười, bắt chân chữ ngũ, trước mặt là laptop đã đặt sẵn trên bàn mới mua, cậu đang đánh máy, như vậy, nhìn có vẻ rất đắc ý hưởng thụ!

Tiêu sái hai bước đến bên cậu, Tống Đình Phàm cầm remote điều chỉnh điều hòa, không cho khí lạnh trực tiếp thổi vào cậu, mở miệng, “Đây là em đang triển lãm ‘hưởng thụ’ cho anh xem?”

Như vừa mới chú ý người bên cạnh, Trần Lâm đáp, “Cái gì là ‘triển lãm hưởng thụ’ chứ, như vậy thực thoải mái a! Hai vật này đều có thể di chuyển dễ dàng, đợi đến mùa đông, em sẽ tùy tiện kéo ghế này đến nơi có ánh nắng, còn mang theo bàn nhỏ này, muốn lên mạng liền lên mạng nga! Ha ha..... Thật mong chờ đến lúc đó.....”

Cậu còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn không thấy gương mặt người bên cạnh đầy bất đắc dĩ cùng sùng nịch

– “Em đừng nghĩ chuyện mùa đông nữa, mau tắm rửa đi, hôm nay ra không ít mồ hôi rồi”

Kéo người khỏi sofa, Tống Đình Phàm liền đẩy cậu vào buồng vệ sinh, miệng còn liên tục nhắc nhở, “Mới vừa ăn kem, em lại ngồi ngay dưới điều hòa, rồi cuộc thưởng thức a, cũng không lo mình bị cảm lạnh!”

Trần Lâm nghe Tống Đình Phàm căn vặn liên miên, một chút cũng không thấy phiền, ngược lại, trong lòng còn rất vui vẻ. Tống Đình Phàm khi nào lại nói nhiều như vậy? Haha, bất quá hẳn nói nhiều cũng do mình ép đến nơi

11h tối, Trần Lâm còn lên mạng, mặt không chút mệt mỏi. Tống Đình Phàm nằm trên giường, liền nhìn Trần Lâm vui mình trong ghế lười mới mua, thân thể bất động, mắt sáng ngời nhìn màn hình máy tính

– “Em không mệt sao? Còn không ngủ?”

Tống Đình Phàm cơ hồ chưa bao giờ đi dạo nhiều như hôm nay, chân ê ẩm đau. Hẳn vốn tưởng Trần Lâm cũng sẽ mệt như vậy, nhưng nhìn thần thái bây giờ của cậu, nào có khái niệm mệt mỏi a?

Trần Lâm lắc đầu, “Em không mệt. Đợi chút nữa rồi ngủ”. Khi nói câu này, đầu cậu cũng không nâng lên. Cuối cùng lại nhớ ra điều gì

– “Hôm nay anh mệt sao? Em ờn anh không ngủ được?”. Đẩy laptop ra xa, Trần Lâm hỏi

Không trả lời câu hỏi của cậu, Tống Đình Phàm lại nói, “Em lên giường đi, anh không sao. Ngồi ở đó em không lạnh a em”

Trần Lâm tuy không lạnh, nhưng cũng tốt bụng nghe lời Tống Đình Phàm, hơn nữa còn nghe lời ‘rất triết để’. Ha ha

Đứng dậy, mang laptop lên giường, cậu không bận tâm Tống Đình Phàm có xem qua máy tính hay không, vốn dĩ, trong máy tính cũng không có gì riêng tư. Bất quá cậu đang vào diễn đàn Trúc Hoa gửi tin, đăng bài quảng cáo. Không có gì cố kị

Sau đó lại mang bàn đựng máy tính lên, Tống Đình Phàm nhìn cậu, chẳng lẽ cậu còn muốn lên mạng? Chính là, hiện tại chuyển từ ghế lên giường, cậu không thấy không thoải mái sao?

Tống Đình Phàm còn đang nghi hoặc, chợt nghe Trần Lâm nói, “Anh nằm xê vào giữa đi, để em dựa”

Tống Đình Phàm nghe lời liền nhích vào giữa, chỉ thấy Trần Lâm hoàn toàn dựa vào ngực hắn, trước mặt cậu không biết từ bao giờ đã bày biện sẵn bàn cùng laptop, đồng thời cậu cũng thật thoải mái ngồi xếp bằng trong chăn

Thấy như vậy, Tống Đình Phàm dở khóc dở cười, người này, người thật thật không từ bỏ thủ đoạn nào, miễn là bản thân thấy thoải mái! Trách không được, người này bình thường không dạo phố, hôm nay bỗng đứng ra ngoài mua liền hai món đồ!

Tống Đình Phàm có chút bất đắc dĩ vuốt vuốt lưng Trần Lâm, “Anh xem như chịu em rồi, thế này mà em cũng nghĩ ra được!”

Trần Lâm đắc ý cười cười, thực ra, cậu cũng bất ngờ, ai làm ình hiện tại thông minh như vậy? Như thế nào chỉ cần mình thoải mái, liền phát minh ra những ý tưởng mới mẻ!

Cười xong, Trần Lâm nhỏ giọng thăm thì nói, “Còn không phải do anh muốn em lên giường..... lên mạng.....”

Tống Đình Phàm nghe nửa câu trước, hẳn suýt không chế trụ được, nhưng nghe hai tiếng cuối cùng kia, đáy lòng càng bất lực. Người này, thực sự vì mình đã quá dung túng, càng ngày càng lớn gan lớn mật!

84. Chương 84

Người có kinh nghiệm đều biết, những người không thường đi bộ nhiều, bỗng đứng đi lại quá nhiều, thường thường chân đau vài ngày

Hai người Tống Đình Phàm, Trần Lâm cũng không ngoại lệ. Đêm qua trước khi đi ngủ, Tống Đình Phàm ần ần thấy chân đau, nhưng sáng nay khi tỉnh lại, Trần Lâm mới ý thức được chân mình thực sự rất đau, thực sự rất nhức!

Hậu trí hậu giác như thế, nói như Tống Đình Phàm, đây là do đêm qua có người nào đó mãi hưởng thụ mà quên mọi cảm xúc khác!

Sáng sớm đã bị người khác quở trách, tất nhiên Trần Lâm rất uất ức. Nhất là người nọ còn hỏi thêm một câu, chẳng lẽ còn đau nhức hơn mỗi khi làm xong?

Trần Lâm then quá hóa giận, người này, hiện tại hoàn toàn lấy việc giấu cọt mình giải khuây a!

Hai người đều đau chân, vì thế quyết định hôm nay sẽ ở nhà. Đều tùy ý mà giải trí

Nói tùy ý giải trí, nhưng chỉ có Trần Lâm như vậy

Rời giường, ném qua điểm tâm xong, Trần Lâm liền mang hai ‘hưởng thụ phẩm’ ra phòng khách, nhưng cậu lại mở TV, thỉnh thoảng lại đổi kênh truyền hình, bỗngưng MSN của cậu báo ‘tích tích’ hai tiếng

Tống Đình Phàm không nề hà, nói cậu nếu đau chân thì nên đứng lên đi lại, tìm việc gì đó làm, bằng không sẽ càng đau hơn. Trần Lâm hiểu đạo lý này, nhưng chỉ bất động, tình nguyện ngồi một chỗ lên mạng, nhìn quần gia Tống Đình Phàm dọn dẹp nhà cửa, quét tước quét tước, phơi nắng phơi nắng chần, hoặc đến máy chạy bộ chạy chạy. Người khác như vậy, còn Trần Lâm bất động

Người không có ý thức, tất nhiên sẽ bị giáo huấn. Lời này không sao

Cho nên, đến ngày nghỉ thứ ba, Tống Đình Phàm người ta ít nhiều đã khôi phục lại, nhưng Trần Lâm vẫn đau chân như vậy. Tống Đình Phàm không nề hà, vẻ mặt cười nhạo cậu cũng không thu liễm một chút

Nên! Ai bảo hôm qua cậu đều ngồi bất động một chỗ mà ‘hưởng thụ’ làm gì!

Vì nghỉ ở nhà, 10h sáng hai người mới dùng điểm tâm. Thân mình không làm gì tiêu hao thể lực, Trần Lâm tất nhiên không quá đói, nói với Tống Đình Phàm, “Em không đói, đợi giữa trưa em mới ăn, nếu anh đói thì ăn trước đi, được không?”

Tống Đình Phàm trừng mắt liếc cậu, xoay người vào bếp pha cho cậu tách trà hoa hồng, mang theo chút bánh ngọt đặt trước mặt cậu. Trơ mắt ngắm đồng ý hành động bỏ bữa sáng của cậu, nhưng tựa hồ kiên trì trà hoa hồng nhất định phải uống

Trần Lâm vừa thấy tách trà hoa hồng, mặt liền ‘Bùm’ một tiếng, đỏ ửng lên, xấu hổ nhìn Tống Đình Phàm, “Em không uống cái này, em đã tốt lắm, không đau nữa!”

Tống Đình Phàm liếc mắt xem thường, “Vậy buổi sáng người nào vừa rời giường đã lằm bằm nói loạn?”

Trần Lâm phản bác không được, nhỏ giọng oán giận, “Vậy sao anh không uống?”

Tống Đình Phàm chau mày, “Anh không giống ai đó hôm qua cũng chưa uống lần nào, anh không cần”

Trần Lâm càng đỏ mặt

Không thể trách Trần Lâm đỏ mặt, việc này có nguyên nhân, hơn nữa nguyên nhân a, còn rất then thừng. Ha ha

Vì Trần Lâm thích trà hoa hồng, Tống Đình Phàm bình thường ít nhiều gì cũng tự mua, hoặc nhờ bằng hữu bên ngoài mua hộ. Một lần ngẫu nhiên, Tống Đình Phàm biết trà hoa hồng này có thể làm dịu dạ dày, lợi tiểu, đồng thời quan trọng nhất là... cũng có thể giảm nhức mỏi. Vì thế, từ đó về sau, mỗi lần hai người làm xong, vô luận là lúc ấy hay ngày hôm sau, Tống Đình Phàm đều pha trà cho Trần Lâm

Mới đầu Trần Lâm còn buồn bực, mình dù thích uống trà hoa hồng, cũng không phải thường xuyên uống nhiều như vậy đi? Đến một lần mở miệng hỏi, mới được Tống Đình Phàm trả lời—trà hoa hồng có thể tiêu trừ đau nhức, rất có lợi cho cậu

Trần Lâm nhớ lúc ấy mình thật cảm động, nhưng vẫn hận không thể cắn đứt lưỡi mình, để làm chi mà hỏi hần nhiều vậy a

Cho nên lý do Trần Lâm uống trà hoa hồng sau này, hơn một nửa vì hai người vận động kịch liệt. Nhưng, lần này cơ thể nhức mỏi là do đi lại nhiều, đương nhiên trong lòng Trần Lâm cảm giác rất lạ, nhưng ý tứ thật không tốt

– “Ngày hôm qua anh lo hôm nay em sẽ đau hơn, nên quên pha cho em uống. Hôm nay còn tình trạng này, em....”. Nói xong, mắt liếc tách trà trước mặt Trần Lâm

Đang lúc Trần Lâm do dự, chuông cửa vang lên

Tổng Đình Phàm mở cửa, trước khi đi còn quay đầu cảnh cáo nhìn Trần Lâm, ý bảo cậu mau uống hết trà

Rất ít người có thể vào nhà Tổng Đình Phàm, thường tới cũng có Lưu Dụ Mục Kiệt. Không nghi ngờ gì, đứng ngoài cửa chính là hai người bọn họ

– “Hai người các cậu đến đây làm gì? Không phải ra ngoài chơi sao?”. Tổng Đình Phàm ngạc nhiên nói

– “Đừng nói nữa, bà nội không cho tôi ra ngoài chơi, bắt tôi ở nhà chơi mạt chược với bà. Chị Hai, chị Ba tôi năm nay không về nhà, tôi không phải đi trốn mới lạ!”. Lưu Dụ tùy tiện nói

Tổng Đình Phàm lại nhìn Mục Kiệt

Mục Kiệt có chút lơ là hơn bình thường, đẩy đẩy mắt kính, “Thời tiết nóng như vậy, lại khô ráo, tôi tình nguyện ở nhà chơi”

– “Đúng rồi, nói đến trời nóng tôi mới nhớ, trên Thiên Cảnh Viên mới mở khu vui chơi, thừa dịp hôm nay trời nóng như vậy, chúng ta đi bơi đi?”

Trần Lâm còn chưa kịp chào hỏi hai người nghe, vừa nghe Lưu Dụ nói vậy, nhãn tình sáng lên, vội vàng đáp lời, “Tốt, đi ngay bây giờ sao?”

Tổng Đình Phàm, Mục Kiệt, Lưu Dụ cùng kinh ngạc nhìn Trần Lâm, kích động như vậy?

Vẫn là Tổng Đình Phàm nhanh khôi phục, ôn hòa hỏi, “Em biết bơi?”

– “Ừ!.....”. Trần Lâm ra sức gật đầu

Tổng Đình Phàm nhìn chân cậu, “Chân của em...”

Nói chưa xong đã bị Trần Lâm nhanh chóng đánh gãy, “Không có việc gì đâu, không có việc gì đâu, em khỏe hơn nhiều rồi!”

Lưu Dụ Mục Kiệt khó hiểu nhìn hai người, vì thế, Mục Kiệt hỏi, “Chân Trần Lâm làm sao vậy?”

Tổng Đình Phàm không đáp, để Trần Lâm tự trả lời

Trần Lâm có chút xấu hổ cười nói, “Cũng không có gì, chính là... hôm trước dạo phố hơi lâu, chân có chút đau nhức thôi...”. Cậu dường như còn sốt ruột, bổ sung thêm, “Bất quá đã không sao nữa, tuyệt đối có thể bơi lội!”

Khó có việc làm Trần Lâm kích động chờ mong như vậy, Tổng Đình Phàm đương nhiên không làm cậu phật ý, lại tinh tế nghĩ, chân cậu đã bớt đau nhiều, phỏng chừng có thể bơi lội được. Vì thế, vài người lại ra ngoài, đến trung tâm giải trí mới mở kia

Một mình một bể, thay quần áo xong, Lưu Dụ xuống nước đầu tiên. Mục Kiệt Lưu Dụ ngồi bên cạnh tò mò nhìn Trần Lâm khởi động, làm ấm người, bổ sung chất điện phân cho cơ thể *theo mình biết thì thường các VĐV sẽ uống thức uống cho người vận động mạnh*, sau đó đến thành bể bơi, thò chân xuống nước để làm quen môi trường

Mọi hành động của cậu đều thuần thực, hai người bên cạnh đương nhiên nghĩ kĩ thuật bơi lội của Trần Lâm sẽ không kém

Lưu Dụ đang ngâm mình trong nước nhìn thấy Trần Lâm, đột nhiên quay lại nói với Tổng Đình Phàm, “Nhìn không biết a, Trần Lâm này không chừng còn là kiện tướng bơi lội! Ha ha.....”

Tổng Đình Phàm không nói gì, gật gật đầu. Trong lòng cũng thầm nghĩ, thế nhưng hẳn không biết cậu có thể bơi lội, Trần Lâm này đến giờ vẫn còn làm mình bất ngờ. Bình thường cậu có bộ dáng lười vận động, không ngờ cậu lại thích bơi lội. Hôm nay còn kích động đến buồn cười a!

Đang nói chuyện, Trần Lâm đã chuẩn bị nhảy xuống hồ, khi Tống Đình Phàm nhìn cậu nhảy vào hồ bơi, trong lòng đột nhiên nảy sinh cảm giác bất an

Quả nhiên Trần Lâm mới xuống nước, bơi được hai sải tay đã hét to ‘A’ một tiếng, thân thể sau đó cũng không còn giữ được thăng bằng, tay cũng loạn lên. Lúc này không chỉ Tống Đình Phàm giật mình, Lưu Dụ cũng vội vàng bơi đến bên Trần Lâm, một tay dìu cậu, một tay bơi vào mép hồ

Vừa đến cạnh hồ, Tống Đình Phàm vội vàng kéo người lên, Trần Lâm không ngừng ho khan, một tay còn giữ lấy bắp chân, ba người có không ít kinh nghiệm bơi lội, tất nhiên biết, Trần Lâm bị chuột rút dưới nước!

Thời gian Trần Lâm xuống nước không lâu đã được Lưu Dụ mang lên, cậu chỉ uống vài ngụm nước, không ngừng ho khan, lồng ngực bị nhiễm nước không đáng kể

Vì thế, Tống Đình Phàm vừa vỗ vỗ vai cậu, vừa xoa xoa chân cậu, vội vàng hỏi han, “Sao rồi? Sao rồi? Chân còn đau không?”

Trần Lâm không trả lời, Tống Đình Phàm càng gấp gáp

Tống Đình Phàm bị loạn, khi Trần Lâm bắt đầu nhảy vào nước, tâm hấn đột nhiên bất an, nên bây giờ cũng không chú ý cậu đã tốt hơn. Chính là đùi còn đau nhức chưa cử động được

Hai người bên cạnh biết như vậy, chỉ có thể mở miệng, “Đình Phàm, cậu đừng gấp, Trần Lâm không sao đâu, chỉ là chuột rút, đợi một chút sẽ khỏe ngay”

Tống Đình Phàm ngoảnh mặt làm ngơ, một tay vẫn xoa đùi cậu, lực đạo đã giảm bớt những động tác dưới chân Trần Lâm vẫn chưa dừng

Thật vất vả ngừng ho khan, Trần Lâm một tay khoát lên vai Tống Đình Phàm, chậm rãi nói, “Em không sao, anh đừng lo lắng, khụ khụ.... Thời đại học lúc bơi em cũng bị chuột rút, đợi một chút sẽ.... khỏe lên....”

Giọng nói Trần Lâm ngày càng nhẹ, đơn giản vì cậu thấy biểu tình Tống Đình Phàm nháy mắt đông lạnh, thân thể cứng đờ, ánh mắt tóe lửa nhìn cậu, cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi, gần từng chữ, “Em biết rõ mình bị chuột-rút-khi-bơi-còn-cổ-ý-bơi-lội?”

– “Mà-trước-khi-bơi-cũng-không-nói-với-anh-một-tiếng?”

Tống Đình Phàm biểu hiện như thế, Trần Lâm có ngốc cũng biết hấn đang nổi giận, chậm rãi ngồi dậy, vừa định giải thích, Tống Đình Phàm đã buông cậu ra, đứng lên, xoay người li khai

Trần Lâm vội vàng muốn đuổi theo người nọ, nhưng chân vừa bị chuột rút còn chưa cử động được, hiện tại còn ần ần đau, Trần Lâm đứng thẳng còn khó khăn, chân lão đảo suýt té, may mắn có Lưu Dụ trợ giúp

Lưu Dụ, Mục Kiệt không nghĩ Tống Đình Phàm chỉ vì chuyện này mà nổi giận, trong mắt bọn họ, vài năm nay Tống Đình Phàm đều dung túng sủng nịch, ngẫu nhiên bá đạo với Trần Lâm, cũng chỉ vì người nọ có những bất an của cậu

Biểu hiện tức giận rõ ràng như hôm nay, thực phá lệ, loạn một đoàn!

Mục Kiệt nhìn Lưu Dụ, “Lưu Dụ, cậu ở lại nhìn Trần Lâm, tôi đi tìm tên kia”. Nói xong, trả lại cho Trần Lâm ánh mắt an tâm

Lưu Dụ gật gật đầu, đỡ Trần Lâm đến ghế nghỉ ngơi

Mục Kiệt tìm được Tống Đình Phàm trong phòng thay đồ, lúc này người nọ quần áo đã lộn xộn, tay cầm điều thuốc, miệng vừa lúc phả ra một ngụm khói, Mục Kiệt kinh ngạc. Hôm nay Tống Đình Phàm thất thố khác thường, phải biết rằng, khi thiếu niên bọn họ có đua đòi hút thuốc, nhưng sau này để bỏ thuốc. Chẳng qua bình thường sẽ có thuốc trong xe hoặc trên người, để tiện việc xã giao. Nhưng, bản thân họ không bao giờ hút

Tiến đến vài bước, ngồi bên cạnh Tống Đình Phàm, nhìn thấy sương khói kia, Mục Kiệt chưa nói chuyện, đã nghe Tống Đình Phàm khàn khàn mở miệng

– “Cậu ấy rất tùy hứng.....”

Mục Kiệt vừa nghe, cảm thấy hiểu được một chút nguyên nhân tức giận của Tổng Đình Phàm, vì Trần Lâm không nói tình hình của mình? Biết rõ khi bơi mình sẽ bị chuột rút nhưng không nói cho bọn họ, còn cố ý bơi lội, này.. làm cho người này tức giận?

Nhưng vì sao Trần Lâm lại làm vậy? Chẳng lẽ không phải vì Tổng Đình Phàm hấn quá dung túng sủng nịch làm cậu không sợ sao?

Buồn cười phân tích một chút, Mục Kiệt mở miệng, “Cậu ấy tùy hứng chẳng lẽ cậu không có trách nhiệm? Nếu không phải bình thường chuyện gì cậu cũng dung túng, tính cách Trần Lâm không lẽ không biết nặng nhẹ sao?”

Tổng Đình Phàm không thể phản bác Mục Kiệt, vì hắn biết Mục Kiệt nói đúng. Hồi tưởng cuộc sống với Trần Lâm, trừ bỏ những nguyên tắc liên quan đến tình cảm hai người, thường ngày hắn thực sự rất dung túng nuông chiều Trần Lâm, vài lần lập trường cứng rắn của mình đều bị tính nhõng nhẽo của cậu phá tan. Mình có năng lực không cam tâm tình nguyện làm phạt ý cậu bao nhiêu lần?

Nhưng này đó đều là những vấn đề không quá to tát, ngược lại, Tổng Đình Phàm còn hài lòng chiều cậu. Nhưng hôm nay, dung túng như vậy làm hắn cả kinh! Trần Lâm, tại sao lại không hiểu chuyện như vậy? Tại sao biết rõ mình không thể còn cố chấp? Không lẽ cậu đoán chắc mình không có việc gì?

Mục Kiệt vỗ vỗ vai Trần Lâm, “Quay lại đi, thái độ vừa rồi của cậu làm Trần Lâm thêm lo sợ”

Lúc lâu sau, Tổng Đình Phàm đến thùng rác vứt thuốc, sau đó quay lại bể bơi

Khi hai người nói chuyện trong phòng thay đồ, Lưu Dụ cũng không bỏ lỡ cơ hội trao đổi cùng Trần Lâm

– “Đừng lo, tên Đình Phàm kia nhất thời lẫn lẩn trong lòng thôi nên mới giận dữ thôi! Không việc gì không việc gì, Mục Kiệt gặp cậu ấy, bảo đảm hai người trở về ngay lập tức”. Lưu Dụ vừa xoa chân cho Trần Lâm, vừa an ủi cậu

Vừa mới nhìn thấy bộ dạng đi đứng khó khăn của Trần Lâm, Lưu Dụ đoạn lần chuột rút này có vẻ nghiêm trọng, tay vừa chạm vào đùi, cơ thể Trần Lâm cũng buột chặt. Lưu Dụ nghĩ mình đã đoán đúng

Trần Lâm gật gật đầu với Lưu Dụ, mắt không ngừng liếc về hướng Tổng Đình Phàm vừa rời đi

Lưu Dụ biết Trần Lâm lo lắng, chỉ có thể tiếp tục tìm đề tài, “Đúng rồi, Trần Lâm, cậu vừa nói khi còn đại học, đi bơi cũng bị chuột rút thế này à?”

Trần Lâm cười khổ, “Tôi không biết vì sao lại thế, khi học bơi ở trung học cũng không xuất hiện tình huống này, môn tự chọn năm 2, tôi chọn bơi lội. Không ngờ hai lần xuống nước đều bị chuột rút, lúc đó tôi và thầy giáo thể dục đều sợ hãi, phiền toái không ít a”

– “Vì sao lại thế? Có phải vì thân nhiệt không đủ ấm nên mới bị vậy không?”

Trần Lâm lắc đầu, “Sau đó.... Sau đó tôi tìm thầy giáo thể dục xin đổi môn học, chuyển sang cầu lông.....”

Lưu Dụ đột nhiên mở to hai mắt nhìn cậu, “Tại sao? Nhất thiết phải đổi môn? Tôi biết cậu rất thích bơi lội”

Mắt nhìn về Tổng Đình Phàm và Mục Kiệt đang đi tới, Trần Lâm vô thức đáp, “Lưu Dụ, anh biết không? Cảm giác bị nhiều người chú ý rất khó chịu.... Hơn nữa việc của tôi sẽ làm người khác bất an, lo lắng....”

Lưu Dụ trở mắt nhìn Trần Lâm, cậu muốn nói sợ mình làm phiền đến người khác sao?

Tay Lưu Dụ dừng lại, Trần Lâm chậm rãi đứng lên, nhìn người đang đi tới

– “Thực xin lỗi....”. Trần Lâm có chút co quắp bất an giải thích với Tổng Đình Phàm, cậu không ngờ hắn bực bội như vậy

Tổng Đình Phàm không nói gì, chính là đôi mắt thâm thúy thẳng tắp nhìn cậu

Lưu Dụ thấy thế, vội vàng giảng hòa, “Đình Phàm, tôi nghĩ chúng ta nên đưa Trần Lâm đến bệnh viện đi, cậu ấy....”

Tổng Đình Phàm vừa nghe Lưu Dụ nói hai từ bệnh viện, trên mặt liền biến sắc, vội vàng đi tới, kiểm tra xem Trần Lâm có chỗ nào không khỏe. Hoàn toàn không để ý Trần Lâm đang luôn miệng, “Em không sao, không có việc gì đâu, anh đừng lo...”

Lưu Dụ Mục Kiệt cuối cùng lại thấy thêm một lần tan chảy của khối băng Tổng Đình phàm, Lưu Dụ hảo tâm nói thêm, “Đùi Trần Lâm vẫn còn bị rút, tôi nghĩ tốt nhất nên đến bệnh viện khám xem thế nào”

Lời Lưu Dụ làm Tổng Đình Phàm đang biến sắc dịu đi một chút, nhưng mày lại nhăn thành đoàn, ánh mắt nhìn Trần Lâm, thực sự vẫn còn đang rất giận!

Trần Lâm lấy dũng khí cố gắng mở miệng, “Kì thật... kì thật không nghiêm trọng như lời Lưu Dụ.... Em nghĩ ngơi một chút...”. Thì tốt rồi..... Lời nói của Trần Lâm bị ánh mắt sắc bén của Tổng Đình Phàm áp xuống, không đường thương lượng

– “Mục Kiệt, cậu lái xe lại đây, chúng ta lập tức đi bệnh viện”

Mục Kiệt, Tổng Đình Phàm đã thay đồ xong, nên hẳn trực tiếp nói với Mục Kiệt

Lại quay đầu, ngữ khí không thể gọi là hòa hoãn, hỏi Trần Lâm một câu, “Có thể đi không?”

Trần Lâm gật gật đầu, bước vài bước, nhưng rõ ràng thân thể không ổn, có chút khập khiễng. Tổng Đình Phàm muốn ôm cậu, nhưng Trần Lâm tựa hồ cũng biết tâm tư hẩn, ánh mắt như cầu xin, dư quang trong mắt lại liếc liếc Lưu Dụ

Tổng Đình Phàm biết suy nghĩ của cậu, nghĩ, rốt cuộc lùi từng bước, vươn tay dịu cậu

Mà Lưu Dụ đứng sau hai người, sờ sờ mũi xấu hổ, thầm nghĩ, mình lại thành bóng đèn a

Lên xe, Mục Kiệt lái xe, Lưu Dụ ngồi ghế phó lái, Trần Lâm Tổng Đình Phàm ngồi phía sau, đây là vị trí ngồi quen thuộc nhất của 4 người khi lên xe

Ngồi trong xe, Tổng Đình Phàm cũng không nói với Trần Lâm một câu, chính xác thì ngoài câu ‘Có thể đi không?’ kia, thức sẽ thấy hẳn không nói gì thêm Trần Lâm muốn làm lành, tay đặt trên đùi huých nhẹ tay Tổng Đình Phàm, hai mắt có chút thỉnh cầu, xin lỗi nhìn Tổng Đình Phàm, nhưng Tổng Đình Phàm quyết tâm không để ý đến, quay đầu trừng mắt nhìn cậu

Trần Lâm lập tức ủy khuất đầy lòng

Mình đều giải thích, người này thế mà lại bắt khuất không bỏ qua? Trong lòng nhất thời có chút mất hứng, thu tay về, quay đầu sang hướng khác

Tổng Đình Phàm tà tà liếc nhìn cậu, biết hẳn chưa hạ hỏa, cậu còn bực bội?!

Đây không phải vì mình quá chiều chuộng thì là gì? Phải biết rằng, trước kia Trần Lâm tuyệt đối không làm vậy!

Đến bệnh viện, một bác sĩ có thâm niên nâng chân Trần Lâm lên, lại lôi kéo, chụp vỗ, xoa bóp một hồi, cũng chẩn đoán, “Đùi có chút yếu, không thường rèn luyện đi? Người trẻ tuổi, cần phải rèn luyện nhiều hơn a!”

Nói xong, buông chân Trần Lâm, nhìn ba người đứng sau Trần Lâm, không biết nói cho ai nghe, nhưng bác sĩ lại nói, “Tôi sờ chân cậu ta, thực lạnh a, bởi vì thần kinh chi dưới lạnh hơn bình thường, nên mùa đông sẽ rất lạnh. Tôi đề nghị về sau không chỉ rèn luyện, còn chú ý giữ ấm, không được để thân thể mệt nhọc quá độ, hạn chế ăn đồ lạnh!”

– “Kem cũng không thể ăn sao?”. Những lời Trần Lâm vừa hỏi, không chỉ Tổng Đình Phàm trừng mắt mà cả bác sĩ cũng dựng đứng lông mày, “Cậu không biết kem là đồ ăn rất lạnh? Còn muốn ăn? Hừ!”

Trần Lâm hối hận mình lẩm miệng, lui lui cổ, không hề lên tiếng

Bác sĩ mặc kệ thái độ của cậu, tiếp tục dặn dò, “Sau khi về nhà nhớ chườm nóng, mát xa vài ngày để tăng cường tuần hoàn máu, đợi khi chân hết đau nhức là tốt rồi”

Vốn tưởng có thể ra về, Tổng Đình Phàm lại mở miệng hỏi một câu, “Cậu ấy bị lạnh thần kinh chi dưới như bác sĩ nói, có cách gì trị không?”

Nhìn người hỏi, bác sĩ liếc nhìn hần, “Rèn luyện nhiều, ít ăn đồ lạnh, so với những phương pháp trị liệu đều hiệu quả hơn

Vài người gật gù chào bác sĩ, sau đó lần lượt li khai

Về đến nhà, Tống Đình Phàm vẫn là ngoảnh mặt làm ngơ Trần Lâm, Lưu Dụ nghĩ hần cũng quá đáng đi, thừa dịp Tống Đình Phàm vào bếp lấy nước, cũng theo vào

– “Tôi nói Đình Phàm, cậu vẫn là bỏ sắc mặt này đi, Trần Lâm cũng sẽ bất an, thậm chí là khủng hoảng!”

Tống Đình Phàm uống li nước, liếc nhìn Lưu Dụ, “Có ý tứ gì?”

– “Vừa rồi tôi nói chuyện với Trần Lâm, nghe cậu ấy nói, kì thật khi cậu ấy học thể dục ở trường đại học đã từng bị chuột rút,.....”

Tống Đình Phàm trừng mắt, trong mắt rõ ràng tỏ vẻ, hần đã biết chuyện này, hôm nay Trần Lâm đã nói qua

– “Nhưng cậu không biết chuyện Trần Lâm và thầy giáo xin chuyển sang môn cầu lông, hôm nay, cậu cũng nhìn ra Trần Lâm thực thích bơi lội đi? Ngẫm lại xem, bơi lội thôi, lúc bơi bị chuột rút là chuyện bình thường, Trần Lâm có tất yếu chỉ vì thể mà đổi môn thể dục tự chọn sao? Chẳng lẽ cậu không hiểu nguyên nhân của cậu ấy?”. Hiếm khi Lưu Dụ đứng đắn như vậy làm tâm trạng Tống Đình Phàm cũng bình tĩnh hơn nhiều

Chính là, hần tựa hồ không hiểu Lưu Dụ muốn nói gì

– “Cậu không nghĩ, lúc chúng ta mới biết Trần Lâm, cậu ấy có gây bất kì phiền toái nào cho chúng ta sao? Cậu ấy luôn có thể đứng ở lập trường người khác mà suy nghĩ trước tiên, mà bản thân cũng không bảo thủ, vì không muốn làm người khác phức tạp hơn. Chính là hôm nay, lúc đi bơi Trần Lâm không nói chuyện bị chuột rút cho chúng ta, tôi nghĩ có lẽ cậu ấy nghĩ mình xuống nước sẽ không vấn đề gì. Có lẽ... cậu ấy tin tưởng chúng ta, nên cũng không quan tâm việc gây ra phiền toái gì...”

Tống Đình Phàm khó có cơ hội nghe Lưu Dụ thuyết giáo như vậy, hần hiểu ngụ ý Lưu Dụ, có chút ngoài ý muốn chau chau mày

Lưu Dụ thấy thế, chính là có chút đắc ý, hần có thể thuyết giáo Tống Đình Phàm da! Hắc hắc

Lúc xoay người rời đi, Lưu Dụ chợt nhớ điều gì, quay đầu nói, “Trần Lâm còn nói việc ngoài ý muốn của cậu ấy có thể làm người khác bất an, khủng hoảng. Nên mới chọn học cầu lông”

Những lời này của Lưu Dụ, chính là để Tống Đình Phàm biết hôm nay Trần Lâm cố ý giấu diếm, nguyên nhân vì cậu tin tưởng bọn họ, cậu cũng không ngại gây thêm phiền toái cho Tống Đình Phàm

Điều này có nghĩa gì? Có nghĩa Tống Đình Phàm hần có vị trí đặc biệt trong lòng cậu!

85. Chương 85

Lúc Tống Đình Phàm đi ra, sắc mặt hần rõ ràng đã tốt hơn nhiều, Trần Lâm vui vẻ gật đầu cảm ơn Lưu Dụ
Lưu Dụ cũng đắc ý nhìn Trần Lâm

Tống Đình Phàm đều hiểu động tác của hai người, nhưng không nói gì

– “Hai cậu bây giờ ở lại ăn cơm hay về nhà?”. Tống Đình Phàm hỏi Mục Kiệt

Hai người còn chưa trả lời, Trần Lâm đã vội vàng, “Các anh ở lại ăn cơm chiều đi, dù sao cơm trưa cũng chưa ăn a!”

Không trách Trần Lâm vội vàng biểu đạt suy nghĩ, vì hôm nay cậu gặp chuyện ngoài ý muốn, mà quét mọi người đi bơi lội cùng mình, cuối cùng lại làm cho bọn họ vội đến quên mất bữa trưa, việc này, trong lòng Trần Lâm ít nhiều cũng băn khoăn. Cho nên cậu muốn mời bọn họ ở lại dùng cơm chiều như một chút đền bù

– “Tốt, tốt, lâu rồi tôi chưa được ăn đồ Đình Phàm nấu”. Lưu Dụ ồn ào, gật đầu đồng ý

Mục Kiệt cũng mỉm cười, gật đầu vuốt cằm

Kì thật hẳn nào đã lâu không ăn, còn chưa được một tuần. Trần Lâm nhớ rõ ngày nghỉ thứ hai, bọn họ đã đến nhà dùng cơm. Bất quá, cậu hiểu, bọn họ kì thật đồng ý ở lại vì sợ cậu và Tổng Đình Phàm khó xử

Tổng Đình Phàm nhìn Trần Lâm tha thiết giữ hai người Mục Kiệt Lưu Dụ, từ chối cho ý kiến, hừ hừ mũi

Dùng xong cơm chiều, lúc tiễn hai người ra cửa, Lưu Dụ còn rất không có lòng tốt vỗ vai Trần Lâm, “Yên tâm, yên tâm, không có việc gì đâu, cậu tiếp tục kiên định với lập trường của mình, đừng để ý cậu ấy! Haha...”

Trần Lâm chỉ cười với câu nói này của Lưu Dụ

Tối đến, Trần Lâm còn đang ngồi trên sofa xem TV, Tổng Đình Phàm đã mang túi chườm nóng đi đến

Hai người vẫn không nói lời nào, Tổng Đình Phàm đặt chân Trần Lâm trên đùi mình, cố định túi chườm, sau đó mát xa cho cậu

Cách thức mát xa như vậy, người làm phải rất đều tay, nếu không sẽ vô tác dụng. Cho nên, không lâu sau, trán Trần Lâm đã lấm tấm mồ hôi

Tổng Đình Phàm đứng lên, Trần Lâm nghĩ hẳn đã mát xa xong, chuẩn bị rời đi, vì thế vội vàng giữ chặt hẳn

Ngữ khí Tổng Đình Phàm dịu đi không ít, thậm chí còn mang theo hương vị trấn an, “Anh đi lấy khăn mặt cho em”

Buông tay Tổng Đình Phàm, Trần Lâm cuộn mình trên sofa. Cậu không muốn tiếp tục làm Tổng Đình Phàm tức giận, cậu cũng biết hành động hôm nay của mình đã dọa hấn một phen, là mình không đúng, nhưng bị hấn đối xử như vậy vẫn cảm thấy ủy khuất

Tổng Đình Phàm mang khăn mặt quay lại, liền nhìn thấy bộ dạng ủy khuất lệt thảm trong sofa của cậu, thở dài, kéo người đến gần hơn chút, ngồi bên trái cậu ấy, từ sau ôm lấy cậu, thuận tay lau mồ hôi cho cậu. Hoàn thành hết thấy mọi việc, Tổng Đình Phàm mới bất đắc dĩ buồn cười mở miệng, “Anh còn chưa nói gì đến em, em cũng ủy khuất được?”

Trần Lâm không nói gì, thả lỏng cơ thể tựa vào Tổng Đình Phàm

– “Lúc còn ở đại học, mỗi khi bơi lội đều dễ dàng bị chuột rút, nhưng em không đến bệnh viện kiểm tra nguyên nhân?”

– “Không, em nghĩ thần kinh vận động của mình không tốt do không thường xuyên rèn luyện, nên cũng không nghĩ nhiều”

– “Không nghĩ nhiều? Không nghĩ nhiều thì tại sao em lại chuyển sang cầu lông?”

Không ngại nói cho Tổng Đình Phàm biết, Trần Lâm dừng một lát mới trả lời, “Nhìn biểu hiện hôm nay của anh, có thể hiểu chuột rút khi bơi là chuyện nguy hiểm, dù sao lúc đó cũng đang ở trường học, ở trong lớp học, nếu em cố chấp tiếp tục học bơi, không thể nói cả khóa nhưng ít nhất trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ làm thầy cô bạn bè bất an, khủng hoảng. Nếu nói rõ hơn một chút, mỗi lần học bơi em đều không thể xuống nước, những người bên cạnh sẽ bắt đầu chú ý.... Đình Phàm, cảm giác ấy rất không dễ chịu...”. Nói xong, bản thân cũng vô thức lắc lắc đầu

Cùng một lời nói, cùng một ý tứ, nhưng khi Trần Lâm và Lưu Dụ nói ra, hoàn toàn tạo nên suy nghĩ khác nhau trong Tổng Đình Phàm. Ngữ khí của Trần Lâm, thấp sấp, u nhiên, nghe xong sẽ làm người ta đau lòng, Tổng Đình Phàm nghĩ, em là quan tâm đến thái độ của người khác như vậy sao?

Tuy đồng tình với cách nói của Trần Lâm, nhưng đây cũng không phải lời giải thích tốt nhất cho hành vi hôm nay a!

– “Em cũng biết bị chuột rút khi bơi là nguy hiểm? Vậy mà hôm nay còn cố chấp xuống nước? Em nghĩ mình làm vậy anh sẽ không bất an, không khủng hoảng?”. Tổng Đình Phàm có chút cao giọng

Trần Lâm có chút không để tâm, tiếp tục trả lời, “Nếu em nói cho anh chuyện đó, hôm nay anh chắc chắn sẽ không để em xuống nước, hơn nữa sáng nay anh còn nghĩ rằng chân em vẫn rất đau. Em làm sao nói với anh được a, nói thì anh sẽ không để em đi bơi. Đã lâu rồi em chưa xuống nước.... Đương nhiên muốn bơi, đương nhiên kích động a...”

– “Biết vậy, em còn cố ý?”. Tay Tổng Đình Phàm đặt trên lưng Trần Lâm bỗng dưng siết chặt

Làm Trần Lâm hô to một tiếng “Ngô”, “Em nào nói mình đúng, mọi người đều ở bên cạnh a, nếu thực sự có gì bất trắc, em cũng không thể gặp chuyện gì a!”

– “Còn nói được!”. Dùng sức vỗ mạnh lưng Trần Lâm, “Em hiện tại còn nói không gặp chuyện gì? Vậy ai cần chườm nóng mát xa?”

– “Em.....”. Trần Lâm không còn đường chống đỡ

– “Em có biết khi em nhảy xuống nước, anh bất an đến thế nào không? Em có biết khi tay em vùng vẫy trong nước, cơ thể không giữ được thăng bằng, sẽ uống rất nhiều nước sao?”. Chôn đầu ở hõm vai Trần Lâm, Tổng Đình Phàm trầm giọng

Tổng Đình Phàm trực tiếp phản ứng như thế, làm Trần Lâm giật mình không thôi, cũng... áy náy không thôi..... Trần Lâm thực không ngờ, Tổng Đình Phàm vì thế mà tức giận đến vậy, thất thố đến vậy!

Đến lúc này, Trần Lâm mới khó khăn suy nghĩ những điều mình vừa làm hôm nay. Đúng vậy, khi Tổng Đình Phàm bắt đầu nói, Trần Lâm liền càn quấy nổi loạn. Bốc đồng làm sai rồi không nhận mình sai hết con nít! Nhưng làm Tổng Đình Phàm thất thố, bối rối như vậy, Trần Lâm thực đáng trách

– “Em.... Thực xin lỗi!...”. Trần Lâm muốn xoay người, quay đầu nhìn biểu tình của Tổng Đình Phàm. Vừa vặn lại bị hấn cổ định thật chặt, không thể động đậy một chút

– “Em rất tùy hứng.... Tại sao càng ngày càng không thể làm cho người khác bớt lo lắng....”

Trần Lâm nghe lời Tổng Đình Phàm vừa nói, thân thể cứng đờ, hấn đang trách cậu sao? Hấn trách mình hiện tại trở nên rất tùy hứng sao?

Trần Lâm trở mặt ngạc nhiên, cậu không cố ý tùy hứng bất chấp hậu quả, cậu thực vì sở thích tự nhiên, cậu thực không nghĩ hành động của mình có làm hấn lo lắng không, có mang phiền toái đến cho hấn không, thực sự cậu chỉ làm theo bản năng. Đột nhiên bừng tỉnh, khi nào mình trở nên như vậy? Trở nên tin cậy người này như vậy, ý vào người này..... Thậm chí với hấn, mình còn tùy hứng đùa bỡn, nói lời không suy xét, càn quấy.... Tất cả đều biểu hiện ra ngoài.... Tại sao lại như vậy?

Tổng Đình Phàm nhìn Trần Lâm đang trở mặt, hấn không nói gì, chỉ đợi cậu phản ứng

Chậm rãi, Trần Lâm xoay người, bốn mắt gặp nhau, một mảnh thâm tình trong mắt người nọ thẳng tắp soi vào lòng Trần Lâm, giờ này khắc này, Trần Lâm giật mình, cậu đúng là hiện tại mới lần đầu tiên chú ý đến tình yêu của người này—quan ái, yêu thương, sủng ái—vô tận.....

Lại nghĩ, hành động uống nước hôm nay của mình thực sự đã thương tổn hấn đi?

Nâng tay, ôm lấy bắp tay Tổng Đình Phàm, lúc Trần Lâm rúc vào lòng hấn, thanh âm có chút run rẩy, nồng đượm giọng mũi, “Em cũng yêu anh...”

Tĩnh lược câu nói ‘Anh yêu em’ trên mặt đối phương, Trần Lâm trực tiếp trả lời. Hai tay vẫn choàng trên người cậu, chỉ vì một câu này, nội tâm kích động không thôi, mênh mông không ngớt, làm câu nói của Trần Lâm ngày một sâu sắc, một sâu sắc, một sâu sắc....

Hai người sống bên nhau lâu như vậy, nhưng chưa bao giờ có những câu thổ lộ thẳng thắn như vậy, đây là lần đầu tiên, đầu tiên.... Trước kia hai người đều ngượng ngùng biểu đạt tâm ý, hôm nay Trần Lâm nói ra lời làm tim Tổng Đình Phàm đập liên hồi, hấn giống như cậu trai mới lớn, kích động không thôi

Hôn lên môi Trần Lâm, không chút e dè chạm vào, hấn bá đạo cường thủ đào hoạt trong khoang miệng cậu, không buông tha một tia khe hở, một chút nước bọt

– “Ngô.....Đình Phàm.....Ân.....”

Tổng Đình Phàm cấp bách bá đạo như vậy, Trần Lâm cam tâm tình nguyện tiếp nhận. Hai người biến hóa góc độ, đều đã xâm nhập lại xâm nhập đối phương. Gỡ bỏ vật áo Trần Lâm, chạm vào làn da đang ấm lên, Tổng Đình Phàm gấp đến khó dần nổi

Khăng cấn bụng cậu, hơi dao động về trước, trên ngực, hai mặt màu son kia, vành tai, ánh mắt.... Không buông tha nơi nào

– “Ân.... ô.... ân.....”

Trần Lâm có chút bối rối nắm chặt vai Tổng Đình Phàm, hi vọng có thể có được chút an ủi

Thời điểm khăng cấn môi Trần Lâm, một tay hần chạm vào bên dưới, bàn tay mãnh liệt tiếp xúc với vật thể đã bành trướng nóng bỏng, dễ dàng cởi bỏ thắt lưng cậu, cầm lấy vật đang kích động sắp dâng trào kia, Tổng Đình Phàm bộ lộng vài cái, Trần Lâm liền phát tiết. Nhìn chất lỏng mờ đục nồng bỏng trong tay Tổng Đình Phàm, mặt Trần Lâm đỏ bừng, vì mình gấp gấp khó dần nổi, lại vì ánh mắt nóng bỏng của người kia. Vật thể hư nhuyễn vì vừa phát tiết, tựa hồ có xu thế ngừng đầu

Tay Tổng Đình Phàm dần đi xuống, dọc theo cổ, mò mẫm sờ soạn u huyết phần hồng, ngón tay thoáng tiến vào, liền đã bị Trần Lâm phản đối, lắc lắc cơ thể, môi nhẹ giọng, “Đừng.... Đình Phàm, đừng.....”

Tổng Đình Phàm khó hiểu nhìn Trần Lâm, cậu xấu hổ né tránh, toàn thân đỏ ửng, hé ra đôi má đỏ thắm

– “Em không muốn?”. Thanh âm trầm đục, khàn khàn, không khó nhận ra những ẩn nhẫn trong đó

Không dám nhìn thẳng vào mắt người nọ, cúi đầu, Trần Lâm nhẹ giọng, “Lên giường đi....”. Nếu không phải Tổng Đình Phàm dán sát vào cậu, lời này cơ hồ hần cũng không thể nghe rõ

Biết Trần Lâm không muốn ở trên sofa, Tổng Đình Phàm mỉm cười, ôm Trần Lâm thẳng tiến vào phòng ngủ, chiếc giường tiện nghi như vậy nếu không tận dụng, quả thật đáng tiếc. Kết quả là, một đêm dài, vì câu nói kia của Trần Lâm, hai người gây sức ép đến gần sáng mới chấm dứt

Trần Lâm bị áp bức như thế, hôm sau không thể rời giường đến cửa tiệm

Lần đầu tiên, ngày nghỉ của hai người lại hoàn mỹ đến vậy

86. Chương 86

Sau sự kiện bơi lội, Tổng Đình Phàm thật rất cứng rắn với Trần Lâm

Trong mắt hần, trong phạm vi hần quản, chỉ cần không tốt cho sức khỏe Trần Lâm, hoặc những việc Trần Lâm không thích hợp để làm, Tổng Đình Phàm mặc cậu lại nũng nịu, lại bức bối, lại dây dưa, cũng tuyệt đối không đồng ý. Tuyệt đối làm mát lạnh, nhất nhất cự tuyệt, không thương lượng

Điều rõ ràng nhất là, sau lần đó, kem trong tủ lạnh biến mất hết thấy, hơn nữa, mỗi ngày Trần Lâm phải chạy bộ đủ nửa giờ, một giây cũng không bớt

Lúc đầu Trần Lâm thế nào cũng không nguyện ý chạy bộ, chính là chống cự không được ánh mắt của Tổng Đình Phàm, cậu chỉ có thể đầu hàng

Trong lòng Trần Lâm đều hiểu vì lần trước mình đã lưu lại cho hần nỗi ám ảnh, cho nên dù không tình nguyện nhưng vẫn nghe theo Tổng Đình Phàm, thật cũng chậm chạp khôi phục bản tính một ít. Chính là, với những việc, nên tùy hứng, nên nũng nịu, nên dây dưa, Trần Lâm tuyệt không từ bỏ. Dù sao bản tính nào của cậu cũng đều biểu lộ cho Tổng Đình Phàm biết, nên không sợ hần bất ngờ

Với biểu hiện đa dạng của Trần Lâm, thái độ Tổng Đình Phàm vẫn như cũ- vui vẻ khám phá. Bất quá, điều kiện tiên quyết lần này là, chỉ cần Trần Lâm không quá khác người, thế nào cũng được

Những va chạm không thiếu trong đời sống chung, chuyện bơi lội lần này, Tổng Đình Phàm lại tìm được câu ‘Em cũng yêu anh’ của Trần Lâm, tâm tình hần mỗi ngày đều tốt như một đóa hoa ướn át đang khoe sắc

Tất nhiên, Mục Kiết Lưu Dụ gần hần như vậy đương nhiên cũng nhận ra những thay đổi nơi Tổng Đình Phàm, vì thế hai người thậm chí còn đánh cược, nguyên nhân nào làm Tổng Đình Phàm thay đổi như vậy? Bất quá, đến nay, cũng không biết nguyên nhân, nên cuộc cá cược bất phân thắng bại

Thật ra bọn họ nghĩ sẽ hỏi Trần Lâm, nhưng từ tháng 11 đến đêm trước khi về nhà nghỉ tết âm lịch, cũng không có kết quả gì, vô luận hai người bọn họ dụ dỗ thế nào, cũng không thể lay động Trần Lâm

Mọi người nghĩ, nguyên nhân này, với trình độ da mặt mỏng của Trần Lâm, cậu có thể nói ra miệng sao! Hắc hắc

Tết âm lịch năm nay, Trần Lâm do dự không biết nên về nhà hay ở lại cùng Tổng Đình Phàm, nhưng cậu còn chưa kịp do dự, đã bị Tổng Đình Phàm phủ quyết. Tổng Đình Phàm thần nhiên nói, hi vọng cậu về nhà

Trần Lâm là con một, gia đình cậu lại hạnh phúc đầm ấm như vậy, thiếu đi con trai mình tha thiết mong mỏi, cả nhà không được đoàn tụ, chắc chắn cha mẹ Trần sẽ buồn lòng, ít nhiều khổ sở, ít nhiều lo lắng, Tổng Đình Phàm không cần nghĩ cũng đoán được. Sau đó, Trần Lâm chắc chắn sẽ tự trách, áy náy vì việc đó. Nếu đã như vậy, Tổng Đình Phàm đơn giản đề Trần Lâm về nhà

Tuy hiện tại, tình yêu hai người không ướm át như những tiểu thuyết tình cảm, nhưng dù sao có thời gian làm gốc rễ, lại đã trải qua vài năm cùng nhau, hơn nữa cũng không có những yếu tố khác ảnh hưởng, tình cảm cũng đã không giống dĩ vãng. Tâm ý tương thông, tình cảm ngày càng nồng đậm bền chặt hơn xưa

Hơn nữa hai người này cào cũng sống cùng nhau, Tổng Đình Phàm rất ít khi đi công tác, lần Tết âm lịch này phải tách ra, cả hai thực sự vẫn có chút không quen. Năm ngoái, Trần Lâm vì sầu lo chuyện của Tổng lão gia nên không quá chú ý đến việc này, nhưng năm nay, lần này tách ra, thực sự lại tâm tình cậu tệ đi rất nhiều

Kết quả là, 28 tết Trần Lâm mới về nhà

Bởi vì tháng 11 Trần Lâm không về nhà gặp cha mẹ, có thể nói năm nay gia đình chưa từng có giây phút đoàn tụ. Tự nhiên, mẹ Trần liền sà vào quần quít hỏi Trần Lâm đủ chuyện. Cậu chỉ có thể vui đùa, “Mẹ, tại sao con càng lớn, mẹ lại càng chiều cổ con như em bé thế”

Mẹ Trần không để ý câu nói của con trai. Bất quá nhìn kĩ đứa con, thật đừng nói, đã hơn một năm không gặp, cậu giống như có da có thịt ra, tinh thần cũng không tồi, khuôn mặt luôn tươi cười khi về đến nhà cũng không quá thu liễm, tâm tình luôn tốt đẹp tốt đẹp

Cha mẹ Trần ngầm trao đổi nguyên nhân Trần Lâm thay đổi như vậy, nhưng dù trao đổi với nhau, vẫn chưa tìm ra nguyên nhân. Bọn họ, luôn tin tưởng con trước tiên. Chỉ cần nhìn thấy con trai thoải mái, không như tết năm ngoái, bọn họ cũng không lo lắng gì thêm

Một nhà ba người như năm ngoái, chuẩn bị hàng tết, vệ sinh nhà cửa, đêm giao thừa cùng làm văn thần, xem truyền hình đoán xuân, ăn bánh trôi, không thể kể xiết không khí náo nhiệt bao nhiêu, hạnh phúc cỡ nào

Chuông đồng hồ điểm mừng năm mới, cả tiểu khu nhà Trần Lâm đề rực rỡ một mảnh khói lửa, một trận pháo hoa nổ tung đón chào năm mới

– “Con trai, chúc mừng năm mới nga!”. Mẹ Trần ôm con trai, vui vẻ nói

Ba Trần cũng thức thời bồi thêm một câu, “Con trai, chúc mừng năm mới a! Haha....”

Nghe ba mẹ chúc phúc, nhìn một góc trời sáng rực pháo hóa, nghe tiếng pháo vang rền, Trần Lâm nghĩ tết âm lịch của người kia cũng náo nhiệt hạnh phúc như vậy sao?

Mừng tuổi ba mẹ xong, Trần Lâm liền viện cớ lui về phòng mình. Cầm lấy điện thoại, liền gọi cho Tổng Đình Phàm, trong đầu không nghĩ chuyện gì khác

Nghe tiếng chuông đổ ‘Tít.... Tít....’ trong tai, Trần Lâm mới hiểu mình bức thiết muốn nghe người kia nói đến nhường nào

Điện thoại đổ chuông ba tiếng, rốt cuộc bên tai truyền đến giọng nói trầm ồm của người nọ, “Uy....”

Nói, thanh âm Tống Đình Phàm quả hấp dẫn Trần Lâm rất nhiều, một tiếng ‘Uy’ này cũng khiến tâm tình đang bức thiết của cậu dịu đi hơn một nửa

– “Là em”

– “Haha, đương nhiên anh biết là em a....”

Trần Lâm mím môi không biết nói gì, cậu muốn gọi điện cho hấn liền gọi, thực tế cũng không có việc gì, khi kết nối được cậu lại không biết nói gì. Nhất là, trong tai lại rõ ràng cảm nhận được tiếng hơi thở của người kia, việc này có nghĩa gì?.... Sự tịch mịch bên kia đầu dây đối lập với không khí náo nhiệt nơi cậu đang ngồi....

Đột nhiên cậu đau lòng, hấn.... hiện tại đang một mình sao? Bên cạnh tại sao lại im lặng vậy? Không về nhà đón năm mới cùng Tống bá bá? Lưu Dự Mục Kiệt không ở cùng hấn sao?....

Nhưng nghi vấn liên tiếp trong lòng, khi ra đến miệng lại hóa thành câu, “Anh.... đang ở nhà?”

Nghi vấn rồi lại khẳng định

– “Àn, ở bên kia (Tống gia) ăn cơm chiều, bây giờ đang ở nhà”

– “Anh đang làm gì?”

– “Sau tết công ty có dự án phải tiến hành, anh nghiên cứu hồ sơ một chút”

– “Anh....”. Kì thực Trần Lâm muốn nói, đây là Tết, anh không cần như vậy.... Chính là không thể nói ra suy nghĩ trong lòng

Mùa Tết nào hấn cũng như vậy sao? Trần Lâm tự biết, năm nào cũng như vậy. Trước kia dù chưa từng bởi hấn qua tết âm lịch, nhưng theo lời bọn họ nói chuyện, cậu ít nhiều cũng nghe ra được, gia thế như bọn họ, tết âm lịch luôn là thời điểm bận bịu. Gia đình danh giá luôn giao du với gia đình danh giá, xã giao, giao tế, liên hoan, tiệc rượu không hề ít

– “Làm sao vậy? Đột nhiên em không nói gì?”

– “Ách... không có gì, đúng rồi, chúc mừng năm mới!”

– “Haha, ần, chúc mừng năm mới! Nghỉ ngơi sớm đi, chuẩn bị đến sáng rồi. Bình thường giờ này em đều ngủ say rồi”

Lời nói như vô tình của Tống Đình Phàm càng làm Trần Lâm đau lòng

Cúp điện thoại, nằm trên giường, lẩn qua lộn lại, vẫn không ngủ được, Trần Lâm mất ngủ....

Mùng một, mẹ Trần vừa thấy đôi mắt thâm quầng của con trai, liền quan tâm mà vui đùa hỏi han, “Làm sao vậy? Vì muốn tăng thêm quốc bảo mà biến thành gấu trúc a?”. *Trung Quốc xem gấu trúc là quốc bảo*

Buồn cười nhìn mẹ Trần, Trần Lâm không trả lời mà vòng vo, “Có thể vì đêm qua con ngủ quá muộn đi”

Không hề trêu đùa con trai, mẹ Trần xoay người vào bếp luộc bánh chẻo, Trần Lâm đứng ngoài cửa bếp nhìn bóng lưng mẹ Trần, có chút phân tâm, người kia cũng có người luộc bánh chẻo cho hấn vào mùng một sao? Là quay về nhà Tống bá bá dùng cơm sao? Hay vẫn một mình?

– “Con trai, mau làm đi mau làm đi, mang bánh chẻo lên bàn, mẹ luộc thêm ít nữa. Sẵn tiện gọi ba con ra ăn cơm”

Trần Lâm còn đang xuất thần, bị mẹ Trần chiêu hồn, vội vàng đáp lời mẹ Trần, mang bánh chẻo ra phòng ngoài

– “Ba, bánh chẻo xong rồi, ăn cơm đi”. Trần Lâm gọi

Ba Trần ra khỏi phòng, nhìn bánh chẻo nóng sốt, cũng không thấy lão bà của mình, “Mẹ con đâu? Còn đang luộc bánh chẻo?”

– “Ân, mẹ nói chúng ta ăn trước”

– “Gọi mẹ con ra cùng ăn đi, ăn hết lại luộc tiếp, không cần luộc một lần nhiều như vậy”

Trần Lâm còn chưa kịp quay về bếp gọi mẹ, mẹ Trần đã bưng một đĩa bánh chẻo khác đi ra

Lúc ăn bánh chẻo, Trần Lâm phân tâm hai lần, mẹ Trần nhìn con trai không yên lòng, còn tưởng vì đêm trước cậu không ngủ đủ giấc, liền nói, “Con trai, nếu con còn mệt, ăn cơm xong đi ngủ thêm một lát đi, chúng ta dạo phố muộn một chút cũng được”

Trần Lâm chấm bánh chẻo, gật gật đầu

Bất quá, ăn cơm xong, Trần Lâm rút cuộc không ngủ, nỗi nhớ Tống Đình Phàm làm cậu không ngủ được

Vốn định một nhà ba người cùng nhau dạo phố, nhưng mẹ Trần lại bận tâm đôi mắt thâm đen của đứa con, không đi được. Vì thế cả nhà, ngồi phòng khách xem TV vào mùa một, nghe chút nhạc, ngẫu nhiên tiếp vài bằng hữu đến nhà chúc tết

Buổi chiều, mẹ Trần làm bánh bột khô, bắt đầu trêu ghẹo bột gạo. Trần Lâm, ba Trần tất nhiên ngồi bên cạnh giúp đỡ

– “Mẹ nói con trai, con nếu thiếu ngủ như vậy, không cần theo giúp cha mẹ, ta và ba con tự chơi với nhau cũng được!”. Mẹ Trần nhào bột, khuyên nhủ con

Ba Trần không dám có ý kiến gì với lão bà của mình, dù trong lòng nhịn không được mà hậm hực, chúng ta lớn tuổi như vậy, cái gì gọi là tự chơi với nhau a? Lão bà thật đúng là nói không suy nghĩ!

– “Mẹ, không phải vậy, con muốn ngủ cũng không ngủ được, hơn nữa mùa một năm mới, ai lại ngủ a? Chẳng lẽ mẹ hi vọng cả năm con đều mơ mơ màng màng sao?”. Trần Lâm buồn cười trả lời

Mẹ Trần xùy xùy, “Mẹ không phải vì quan tâm con sao, người khác thì mẹ mặc kệ!”. Nói xong, mắt lại liếc ba Trần, không nghi ngờ gì, ‘người khác’ kia chính là ba Trần

Ba Trần không nói gì, chỉ có thể im lặng trước mọi lời của lão bà

Mà Trần Lâm cũng biết điều không hề nói tiếp, trên mặt có biểu tình nén cười

Qua một lúc, như là chợt nhớ đến điều gì, Trần Lâm đột nhiên mở miệng, “Mẹ, trước kia mẹ và ba có khi nào không ở chung trong tết âm lịch không?”

Mẹ Trần liếc xéo con trai, “Con trai, con muốn hỏi gì”

– “Con là hỏi, khi hai người còn trẻ, hoặc bởi vì công việc, hoặc vì những nguyên nhân khác, tết âm lịch có khi nào hai người không ở cùng nhau không a?”

Mẹ Trần không trả lời, ba Trần liền nói, “Có, năm thứ hai sau kết hôn, mẹ con lúc đó còn trong đoàn nghệ thuật, cuối năm bà tham dự hội diễn văn nghệ, tết không về kịp, năm đó ba mẹ chính là tách ra a”

– “Một mình ba ăn tết sao?”. Trần Lâm vô thức hỏi

Lời vừa ra khỏi miệng, đã bị mẹ Trần đánh vào tay, “Vô nghĩa, ba con không ăn tết một mình thì còn có thể ăn tết với ai?”

Trần Lâm lúc này mới ý thức được câu hỏi của mình còn có nghĩa khác, còn mẹ

– “Mẹ, con không có ý khác, ba chắc chắn là một mình, một mình! Ba xem mẹ là trung tâm vũ trụ mà!”. Trần Lâm có chút nũng nịu an ủi mẹ Trần, lại vội vàng lãng sang chuyện khác

– “Vậy mẹ thì sao? Mẹ ăn tết thế nào?”

Trùng mắt liếc con trai, mẹ Trần mở miệng, “Mẹ sướng hơn ba con, khi chấm dứt hội diễn, một đoàn hơn 20 người cũng nhau đón tết”

– “Vậy ba...?”. Trần Lâm lại chuyển hướng sang ba Trần

– “Ai, ba đâu được như mẹ con, Tết đó ba làm người cô đơn, ngay cả bánh chẻo cũng không có ăn đâu!”. Ba Trần khoa trương ai thán, trợn mắt nhìn mẹ Trần

Trần Lâm nhìn cha mẹ luôn có chút bản tính con nít, trong lòng vừa cao hứng vừa hăm mộ, cậu và Tống Đình Phàm khi về già có thể như vậy sao?

Ý nghĩ trong đầu mạo muội hình thành, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường-14:23, thầm nghĩ vẫn còn kịp vẫn còn kịp, ăn cơm chiều xong mình sẽ lên đường, chắc chắn đêm nay sẽ về kịp để cùng người kia vượt qua ngày đầu tiên của năm mới!

Ý niệm mới vừa hình thành, lại tựa như lốc xoáy trong lòng, khiến Trần Lâm có chút kích động không kiềm chế được

– “Mẹ, con đi gọi điện thoại”

Trần Lâm xoa xoa tay, vào phòng tìm di động, nhưng vừa chuẩn bị gọi là đổi ý, khước miệng giường lên, ánh mắt phi phàm đặc ý, cậu quyết định không gọi cho người nọ, để cho hắn một bát ngòi!

Hắc hắc!

87. Chương 87: Chương 87

Ra khỏi phòng, quay lại bên cạnh cha mẹ, Trần Lâm có chút ngượng ngùng áy náy mở miệng, “Ba mẹ, con phải quay về Bắc Kinh, ách, ở đó có bằng hữu một mình trong năm mới, con không yên lòng, muốn.....”

– “Muốn đến bồi nàng?”. Mẹ Trần tốt bụng tiếp lời, Trần Lâm gật gật đầu, mắt vẫn áy náy có lỗi nhìn mẹ Trần

– “Hôm nay đi?”

– “Àn...”. Trần Lâm lại gật gật đầu

– “Được! Con đi thu dọn đồ đạc đi, mẹ sẽ luộc thêm bánh chẻo để con mang theo”

Trần Lâm mở to hai mắt, đáy lòng kinh ngạc với thái độ sáng khoái của mẹ Trần, như thế nào lại không giữ cậu lại a?

Trần Lâm một lòng nghĩ về Tống Đình Phàm, ai có thể nghĩ ra, năm nay cậu mang tâm tình tốt như vậy về nhà, ba Trần mẹ Trần liền đoán con trai có bạn gái! Bây giờ, với đề nghị này của Trần Lâm, mẹ Trần đương nhiên bật người đồng ý, đừng đùa, việc này liên quan đến hạnh phúc của con trai!

Có chút cảm kích, Trần Lâm buồn cười nói với mẹ, “Mẹ, không vội, con ở dùng cơm chiều với hai người, tối mới đi”

Tuy con trai nói không vội, nhưng dù sao cũng phải đi a, vì thế mẹ Trần nhanh chóng dừng mọi việc đang làm, kéo con trai đi thu dọn hành lý

Ba Trần buồn cười lắc đầu, lão bà nhà mình thực sự hết chỗ nói rồi. Ngẫm lại, Tiểu Lâm từ nhỏ đều không làm bọn họ quá bận tâm, bây giờ lại trưởng thành, như thế nào ngược lại mẹ cậu lại còn lo hơn trước? Chẳng lẽ thực giống với câu thơ cổ ‘con đi ngang dậm mẹ lo lắng’ sao?

Ha ha, ba Trần cười không thành tiếng

Một nhà Trần Lâm dùng cơm chiều, bắt quá cũng mới đến 5h30. nhưng với mùa đông đêm dài ngày ngắn, bên ngoài đã tối đen một mảnh, hơn nữa còn mang theo chút ẩm ướt lạnh lẽo

Cự tuyệt ý tốt muốn đưa tiền của cha mẹ, Trần Lâm cầm giỏ hành lý cùng hộp bánh chẻo mẹ vừa luộc xong, rời nhà

Dù mẹ Trần luôn miệng nói Trần Lâm nên về Bắc Kinh, nhưng cậu vẫn hiểu mẹ có chút không đành lòng, có người mẹ nào muốn con trai mình mới mừng một năm mới đã rời nhà?

Từ nhà Trần Lâm về đến Bắc Kinh chỉ tốn một giờ, cậu đổi vài chuyến xe, cuối cùng khi đứng trước nhà, cũng đã muộn hơn 9 giờ

Mở cửa nhà, một tia sáng cũng không có, chính là trong thư phòng cũng không có ánh sáng, ngôi nhà im lặng đến độ Trần Lâm có thể nghe thấy hơi thở của mình, điều hòa cũng không mở, không khí rõ ràng rất lạnh, tất cả hiện trạng này cho thấy—Tổng Đình Phàm không có nhà

Trần Lâm trong lòng cảm thấy có chút thất bại, ý định bất ngờ không đạt được

Hắn đang ở đâu? Là ở chỗ Tống bá bá hay chỗ Mục Kiệt Lưu Dụ? Hoặc đang cùng một người xa lạ?

Định gọi điện thoại cho Tống Đình Phàm, nhưng trong lòng Trần Lâm còn ần ần một niềm vui khác, dù sao người nọ tự phát hiện mình trở về có lẽ cũng kinh hỉ hơn mình tự nói với hắn nhiều đi?

Mang tâm tình như vậy, cảm giác thất bại của Trần Lâm tiêu tán rất nhiều

Buông hành lí, mang hộp giữ ấm đựng bánh chẻo vào tủ lạnh, mở hệ thống sưởi, Trần Lâm quyết định mình vẫn là đi tắm nước ấm trước đi

Thẳng đến khi thân thể chìm trong làn nước, nước ấm thấm vào da thịt, trong nháy mắt này, Trần Lâm mới cảm giác chính mình quả thật đã về đến nhà, trên mặt có chút thỏa mãn

Lần này Trần Lâm tắm rửa rất lâu, vì vừa mới ở ngoài trở về, cậu lạnh đến nguy. Mùa đông Bắc Kinh vẫn còn hiện diện, tối đến lại lạnh thấu xương. Vì gia đình mình ở phía Nam, Trần Lâm cực kì sợ lạnh. Cho nên khi được nước ấm sưởi ấm, tác dụng giải lao không cần nói cũng biết

Quăng người lên giường, thật nhanh quần chăn kín khắp người, Trần Lâm nhìn đồng hồ điện tử trên đầu giường— 22:17

Tại sao còn chưa về? Trần Lâm thì thào tự nói

Có thể vì đêm qua cậu thực sự mất ngủ, hơn nửa hôm nay lại chưa có cơ hội nghỉ ngơi. Ngay sau khi trở về, Trần Lâm quả thật có chút mệt mỏi, hơn nữa thân thể vừa thả lỏng sau khi tắm tấp, Trần Lâm mang tâm tình về người nọ, nặng nề tiến vào mộng đẹp

Khi Tống Đình Phàm về đến nhà, vừa mở cửa ra, những xáo trộn trong nhà làm hắn ngây ngẩn cả người

Có người?

Ai?

Trần Lâm?

Đóng cửa thật nhanh, thẳng đến phòng ngủ, ánh vào mắt là thân ảnh trên giường, đèn ngủ trên đầu giường rọi xuống, người nọ lộ ra vài sợi tóc bên ngoài chăn, có vẻ thất thần rất nhiều nhưng cũng mềm mại rất nhiều. Trong phút chốc, Tống Đình Phàm cảm giác nơi cứng rắn nhất trong lòng bị đánh trúng, sụp đổ, lại sụp đổ; mềm mại, lại mềm mại....

Bước lên hai bước, chỉ nhìn thấy vầng trán bóng loáng của người nọ, hơn nửa khuôn mặt đều vùi vào chăn, hô hấp nhợt nhạt, thân thể co ro sợ lạnh, hình ảnh quen thuộc ấy làm Tống Đình Phàm không nhận được mà cong khóe miệng

Nhẹ nhàng chậm rãi lui ra ngoài, Tống Đình Phàm quyết định đến phòng khách tắm rửa, tránh đánh thức Trần Lâm đang say ngủ. Tống Đình Phàm không nghĩ cũng biết, người này hôm nay gấp gáp trở về, khẳng định đã mệt sắp chết rồi?

Không có gì bất ngờ, tâm tình hiện tại của hắn rất tốt, hắn thật muốn cười to sướng khoái, nhưng lại sợ đánh thức thiên hạ trên giường

Lên đến giường, Tống Đình Phàm thật có ý tốt muốn làm cứu tinh, vươn tay liền ôm thiên hạ vào lòng, va chạm một chút, Trần Lâm này trừ bỏ thân trên hơi ấm áp, hai chân đều đã lạnh như băng. Tống Đình Phàm bắt đầu dĩ thử dài

Không có gì mâu thuẫn, được người khác ôm vào lòng, Trần Lâm trực tiếp tìm tư thế thoải mái nhất như thường ngày, tiếp tục ngủ, miệng than thở một chút, lại im lặng không nhúc nhích gì

Tổng Đình Phàm nhìn bộ dáng ngủ say của cậu, thật vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ

Vừa mới chuẩn bị buông tha không trêu chọc cậu nữa, người này lại tỉnh giấc, từ hôm vai Tổng Đình Phàm mạnh mẽ ngẩng đầu, mở to mắt, “Anh về rồi?”

Tổng Đình Phàm lần nữa vùi cậu vào ổ chăn, lại kéo kéo góc chăn cho cậu, cười hỏi một câu, “Lời này để anh nói đi? Em thế nào lại về?”

Lại nằm úp sấp trên hôm vai Tổng Đình Phàm, Trần Lâm ngô ngông lấy lệ, không muốn nói thật, “Đây là nhà của em, em không thể về à!”

Tổng Đình Phàm nghe những lời này, không chút buồn phiền, ngược lại, trong lòng như uống liều thuốc an thần, Trần Lâm xem nơi này là nhà. Ha ha. Mặc kệ thế nào, mặc kệ cậu trở về vì lí do gì, những lời này đều đã giải thích hết thảy

– “Có thể về, có thể về...”. Tổng Đình Phàm cười phụ họa, nói tiếp, “Mau ngủ đi, nói thêm lát nữa, tinh thần tỉnh táo em lại ngủ không được”

Trần Lâm không hề lên tiếng, tiếp tục ngủ, chính là cậu mơ mơ hồ hồ cảm giác mình đã quên chuyện gì quan trọng, nhưng đầu óc lại trầm trầm tiếp tục rơi vào mộng đẹp

Sáng hôm sau thức dậy, Trần Lâm liền nghe tiếng vang trong phòng khách, còn chưa nghĩ nhiều, xốc chân liền mang dép lê đi ra phòng khách, chẳng đến khi thấy người đang vội vàng trong bếp, Trần Lâm mới xác định mình thật đã trở về, là thật đang sống cùng người này

– “Dậy rồi?”. Tổng Đình Phàm nghe động tĩnh sau lưng, liền mở miệng hỏi. Đến khi quay người lại, hần nhìn thấy Trần Lâm còn mặc bộ đồ ngủ mùa xuân, mây chau lại rất nhanh, lớn tiếng, “Em lớn rồi, không mặc thêm được một chút à! Về phòng mặc thêm quần áo đi!”

Vừa thấy Tổng Đình Phàm biến sắc, Trần Lâm liền thành thật vào phòng ngủ lấy thêm quần áo. Đến khi trở ra, trên người khoác thêm kiện áo ấm, sắc mặt Tổng Đình Phàm mới hòa nhã đi

– “Đợi lát nữa sẽ có điểm tâm ngay”. Tổng Đình Phàm nói

– “À!”. Trần Lâm dường như nhớ đến điều gì, hô lên một tiếng, vội vàng vọt đến tủ lạnh, mang bánh chẻo hôm qua ra

Tổng Đình Phàm khó hiểu nhìn cậu

– “Đình Phàm, chúng ta ăn bánh chẻo đi, ăn bánh chẻo trước tiên!”. Nói xong, Trần Lâm đưa hộp bánh chẻo cho Tổng Đình Phàm

Tổng Đình Phàm lẳng lẳng nhận lấy, ánh mắt khó hiểu chuyên chú nhìn Trần Lâm. Người này quay về gấp để mang bánh chẻo ỉn hay sao? Vì có thể cùng mình ăn bánh chẻo vào mừng một mối băng qua giá rét quay về sao?

Trần Lâm nhìn Tổng Đình Phàm ngẩn người, hỏi một câu, “Anh không biết hâm bánh chẻo?”

Tổng Đình Phàm liếc xéo, bắt đầu hấp lại bánh chẻo

Chê cười, dù Tổng Đình Phàm hần trước kia chưa từng luộc bánh chẻo, nhưng nghe Trần Lâm nói vậy, hần cũng có thể đoán ra trình tự thao tác! Phải biết rằng, việc hần nấu ăn ngon cũng không vô dụng! Mĩ thực hần làm đều là vô dụng sao?!

Trần Lâm ngồi bên bàn cơm nhìn Tổng Đình Phàm bận rộn nấu ăn, nụ cười trên môi không nói hết cậu hạnh phúc nhường nào, mãn nguyện nhường nào. Thật tốt, nhìn thấy hần thật tốt!

– “À!”. Lại như nhớ đến điều gì, Trần Lâm lại hô lên một tiếng, Tổng Đình Phàm sáng nay bị cậu hô to hô to cũng có chút không yên, Trần Lâm này, như thế nào mới về nhà một chuyến, ngay cả những ổn trọng cố hữu cũng không còn!

Than thở hỏi một câu, “Lại làm sao vậy? Còn có đồ gì trong tủ lạnh?”

Trần Lâm lắc đầu, cậu rất cuộc nhớ đêm qua trước khi ngủ, mình đã quên chuyện gì. Cậu tại sao lại quên mất phải nhìn xem biểu tình kinh hãi của Tống Đình Phàm chứ?

Tống Đình Phàm vừa vội vàng vớt bánh chéo, vừa nhìn cậu

Một lúc sau, Trần Lâm mới đỏ mặt hỏi, “Anh thấy em về tại sao không chút hưng.... Kinh ngạc a?”. Trần Lâm vốn định nói ‘hưng phấn’, chính là da mặt vẫn mỏng, không hỏi được, cuối cùng đổi thành ‘kinh ngạc’. Ý nghĩa vẫn hàm súc như vậy nhưng dễ mở lời hơn

Tống Đình Phàm nghe câu hỏi này của cậu, đáy lòng âm thầm bật cười, nghĩ thầm, đêm qua anh đã đảm đảm thể hiện, hôm nay còn có thể biểu hiện lại cho em nhìn sao!

Nghĩ vậy, nhưng trên mặt cũng không chút biểu hiện, hần hững thú dạt dào nói, “Tối qua em nói, đây là nhà em, em muốn về thì về, anh còn có thể kinh ngạc thế nào, tóm lại cũng là em về nhà thôi!”

Một câu làm mặt Trần Lâm đỏ thắm, cậu sầm sập trừng mắt nhìn Tống Đình Phàm, đứng dậy đi rửa mặt, sáng sớm cậu chỉ lo nhìn hần, nói chuyện với hần, bản thân còn chưa rửa mặt

Chăm chú nhìn bóng sáng thiên hạ rời đi, Tống Đình Phàm nở nụ cười trên môi, hệt như Trần Lâm vừa rời-hạnh phúc, mãn nguyện

88. Chương 88

Sự việc có mặt tốt tất có mặt xấu, triết học cũng luôn nói về hai mặt đối lập của một vấn đề. Nên, chuyện năm nay Trần Lâm vội vàng chạy về Bắc Kinh, liền mang đến hai hiệu quả rõ ràng

Đương nhiên, mặt tốt là cuộc sống của cậu cùng Tống Đình Phàm ngày càng tốt hơn, bình thản nhưng đủ ấm áp, ấm áp nhưng đủ những bất ngờ thú vị; về công việc của hai người, không cần lo lắng cho Tống Đình Phàm, cửa tiệm của Trần Lâm cũng kinh doanh rất chất lượng, từng bước từng bước, tuy không thể nói phát triển không ngừng, nhưng lợi nhuận luôn không tồi, khách hàng cũ mới đều tăng, cuộc sống như thế tất nhiên Trần Lâm đầy hưởng thụ, toàn tâm thỏa mãn. Ngẫu nhiên cậu sẽ cùng Tống lão đầu nhi dùng cơm, uống trà, hệt như hai cha con, Trần Lâm muốn lẩn quẩn trong lòng cũng không thể

Nhưng cuộc sống con người không thể lúc nào cũng an nhàn, có một số việc cần đối mặt, chỉ là vấn đề thời gian, cái gì đến sẽ đến

Tơ liễu tung bay, thônng xanh reo, vạn vật vươn mình khoe sắc xanh biếc, mọi người không thể không hiểu, nàng xuân đã về. Xuân là mùa đẹp nhất trong năm, quả thực tâm tình người ta rất sáng khoái, tâm tình như vậy, thậm chí còn làm người ta ảo giác không khí Bắc Kinh rõ ràng tốt hơn rất nhiều, đến hô hấp cũng vui sướng

Hai ngày trước, khi Trần Lâm và Lí Tiểu Phàm cùng nhau dùng cơm trưa, hai người lập tức nói đến kì nghỉ mừng 1 tháng 5 *Quốc tế lao động*, nói thế nào đó cũng là kỉ niệm một năm ngày cưới của nàng, Trần Lâm kiên trì muốn tặng quà. Lí Tiểu Phàm tuyệt không từ chối, nàng chỉ nói, đợi đến lúc mình đi nghỉ về sẽ nhận quà a. Haha

Với một Lí Tiểu Phàm không chút giữ kẽ trong hiện tại, Trần Lâm cười cười, tiếp tục nói chuyện

Về nhà nói chuyện này với Tống Đình Phàm, hần không có ý kiến gì, chỉ nói Trần Lâm tự mình quyết định cũng được, nghĩ quà gì thích hợp với Tiểu Phàm thì cứ như vậy mà mua tặng nàng

Tống Đình Phàm mặc dù vẫn giữ quan điểm cá nhân về Lí Tiểu Phàm, nhưng ở một góc độ nào đó, hần vẫn là cảm ơn nàng. Dù sao sau khi nàng sống tại Bắc Kinh, Trần Lâm cũng xem như có một bằng hữu tri kỉ, dù tri kỉ này là nữ nhân

Kì thật, lại nói, thật không phải Trần Lâm không có bằng hữu, cậu có nhiều bạn tốt hiện đang sống tại Bắc Kinh, chính là này đó cùng bạn học đều được cậu đặt trong một phạm vi nhất định, nhưng rất xa với vị trí bằng hữu. Bởi vậy, những khi gặp nhau cậu đều giữ những điều riêng tư của mình, nhưng Lí Tiểu Phàm lại không như vậy

Nếu đã đáp ứng tặng quà cho Lí Tiểu Phàm, tất nhiên Trần Lâm khắc khắc lưu tâm, nhưng đến Mùng 1 tháng Năm vẫn chưa tìm được quà ưng ý. Hơn nữa vừa đến ngày lễ, cửa hàng lại bận bịu, tổng kết tình hình kinh doanh, hơn nữa, quan trọng nhất là chuyện đổi sách định kì, bận túi bụi. Cho nên chuyện mua quà tặng Lí Tiểu Phàm có chút chậm trễ

Tổng Đình Phàm thực ra không nghĩ nhiều, chỉ nói, “Nếu hiện tại tìm chưa ra quà, vậy đợi cho qua lễ, lại mang nài đi chọn quà, nài hẳn sẽ chọn được món mình thích”

Trần Lâm không nghĩ như Tổng Đình Phàm, dù sao mình cũng đồng ý với người ta rồi, lúc gặp nhau lại không có quà, cậu vẫn cảm giác có chút có lỗi. Tổng Đình Phàm không thích Trần Lâm như vậy, bản thân cậu bận đến chân không chạm đất, cơ thể luôn trong tình trạng kiệt sức, còn luôn nghĩ cho người khác

Nhưng hẳn cũng không thể làm gì, những chuyện Trần Lâm ngang bướng kiên trì, hẳn cũng chỉ có thể thuận theo

Đến 1/5, Tổng Đình Phàm đã lên kế hoạch nghỉ ngơi từ trước cho cậu, vì vài hôm trước Trần Lâm quá bận, bây giờ phải nghỉ ngơi một chút

Tổng Đình Phàm vốn định ở nhà cùng cậu, để cậu nghỉ ngơi, nhưng Trần Lâm kiên trì nói, hôm nay là ngày mùng 1 tháng Năm, đi mua sắm không chừng lại tìm được quà thích hợp cho Lí Tiểu Phàm, mạnh mẽ yêu cầu Tổng Đình Phàm phải đi mua sắm cùng cậu

Không chịu nổi, Tổng Đình Phàm cuối cùng là gật đầu đồng ý

Bất quá người định không bằng trời định, khi hai người chuẩn bị ra ngoài, một cuộc gọi đến, phá hủy mọi kế hoạch

Điện thoại vừa kết nối, bên kia đầu dây là giọng nói hừng khởi của mẹ Trần, “Con trai, mẹ cho con một bất ngờ thật to nga! Haha, mau đến đón chúng ta đi! Ta và ba con đã đến ga Bắc Kinh rồi, haha....”. Không khó nghe ra những vui vẻ trong giọng nói

Nghe thanh âm thư sướng kia của mẹ Trần, Trần Lâm cảm giác tai mình tạm thời lùnh bùng đi. Ba mẹ đến Bắc Kinh? Bây giờ đang ở ga? Không phải mẹ vừa nói vậy sao?

– “Con trai, con trai..... Làm sao vậy? Hưng phấn được gặp mẹ đến nói không nên lời?”

Cầm di động, Trần Lâm ngây ngốc nhìn Tổng Đình Phàm đang bên cạnh, Tổng Đình Phàm lại nhìn cậu, mắt Trần Lâm ánh lên tia bối rối rồi biến mất, mắt Tổng Đình Phàm nhìn cậu, rồi đuổi dần bản khoắn đến di động đang trên tay cậu

– “Con trai?”. Mẹ Trần thấy con trai nửa ngày không có phản ứng, nghi hoặc hỏi

Thu hồi tầm mắt đang dừng trên người Tổng Đình Phàm, Trần Lâm hạ mắt, “Mẹ, con đây”

Tiếng ‘Mẹ’ có chút ngoài ý muốn như có như không này của Trần Lâm, Tổng Đình Phàm chau chau mày

– “Con trai, con đang bận à?”

– “Không..... không có, mẹ, mẹ và ba đang ở ga phải không? Hai người đợi ở đó, con sẽ lập tức đến đón”

Mẹ Trần trả lời con trai, hai bên cúp máy

Gác máy, hai người còn lại chỉ nhìn nhau không nói gì, cả hai đều biết mình sẽ đối mặt với điều gì, nhưng ý nghĩ trong lòng hai người đều giống nhau sao? Tổng Đình Phàm nghĩ, lần này có nên buộc cậu chọn lựa không? Hoặc để cậu không đối diện lần này? Hay mình sẽ bắt động thanh sắc, hết thấy để cậu tự xử lí, để cậu tự quyết định?

Mặc kệ Tổng Đình Phàm nghĩ gì, mắt hẳn đều bá đạo nói rằng, tuyệt đối sẽ không từ bỏ Trần Lâm!

Lặng im thật lâu, vẫn là Trần Lâm phá vỡ sự tĩnh lặng bất an này trước tiên, thanh âm khô khốc mấp máy miệng, “Ba mẹ em đến Bắc Kinh, em... Muốn đi đón họ”

Tổng Đình Phàm nghe nhưng vẫn bất động, hẳn chăm chú nhìn vào mắt Trần Lâm, chút không có biến hòa

Với những thờ ơ lúc này của Tổng Đình Phàm, Trần Lâm có chút bất an, có chút không biết làm sao

Như đã qua rất lâu, Trần Lâm dường như đã hạ quyết tâm, không hề tránh né ánh mắt Tống Đình Phàm, không hề do dự, chìa tay ra, “Đưa chìa khóa xe cho em”

Một câu này của Trần Lâm làm đầy mắt Tống Đình Phàm biến sắc, có ý tứ gì? Cậu vẫn muốn né tránh, không chọn lựa đối diện? Tuy nói mình đã chuẩn bị tâm lí, nhưng nếu Trần Lâm thực sự chọn lựa như vậy, Tống Đình Phàm nghĩ nếu hẳn không có chút tức giận là gạt người

Không xem nhẹ tình tự dao động của Tống Đình Phàm, Trần Lâm bước đến gần hẳn, ngẩng đầu nghênh thị ánh mắt bá đạo chưa rời mình khắc nào, “Đình Phàm, tin em”

Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm, không phải không tin cậu, chính là chuyện lần trước với Tống lão đầu nhi hẳn vẫn còn nhớ rõ, hẳn cũng không quên khi đó Trần Lâm do dự như thế nào. Lúc ấy, Tống Đình Phàm liền hoài nghi, nếu một ngày cậu buộc phải đối mặt với cha mẹ mình, cậu sẽ làm sao? Tống Đình Phàm biết, Trần Lâm không quyết đoán lạnh lùng như mình. Vấn đề không phải có tin tưởng nhau hay không, mà là ở tính cách của Trần Lâm

Trần Lâm nhận chìa khóa xe, xoay người chuẩn bị mở cửa, Tống Đình Phàm có chút mạo muội giữ chặt tay Trần Lâm, hẳn muốn nói, anh đi cùng em, cũng có ý luyến tiếc đã buộc cậu như vậy. Vì thế, lời kéo dừng lại, không ngôn ngữ gì

Trần Lâm như hiểu ý tứ của Tống Đình Phàm, mỉm cười cùng hẳn, “Tin tưởng em bây giờ, cũng không nghĩ chuyện tách ra. Nhưng là, bọn họ là cha mẹ em, anh cho em thời gian, em cũng muốn cho bọn họ thời gian, để mình tự nói. Em... sẽ dẫn bọn họ về”

Dùng sức nắm chặt tay Tống Đình Phàm, Trần Lâm cam đoan

– “Vậy em lái xe....”. Tống Đình Phàm không quá tin tưởng để cậu lái xe, tuy hẳn tin vào kĩ năng lái xe của cậu

Trần Lâm sớm đã có bằng lái, Tống Đình Phàm nghĩ mua cho cậu một chiếc xe, chính là Trần Lâm nói mỗi ngày cơ bản đều đi cùng hẳn, không cần.... mua thêm xe. Trần Lâm kiên quyết như vậy, Tống Đình Phàm cũng đồng ý. Chính là ngẫu nhiên, sẽ có lúc Trần Lâm tự lái xe đi làm. Nếu hẳn không tiện, vẫn còn có xe của công ty

– “Haha, tổng yếu phải cho bọn họ biết anh không bạc đãi em, như vậy chúng ta mới thắng được na!”. Câu vui đùa này của Trần Lâm lại làm Tống Đình Phàm hiểu ra, Trần Lâm là muốn dùng xe dẫn lối, để cha mẹ mình tự động hỏi chuyện

Dù sao, xe Tống Đình Phàm màu sắc tuy không quá nổi bật, nhưng không thể nghi ngờ đó là một chiếc xe hàng thật giá thật, cha mẹ Trần biết đó không phải xe con trai mình mua, vì bọn họ vẫn luôn nghĩ Trần Lâm chỉ mở một hiệu sách bình thường thôi

– “Đi thôi, anh ở nhà đợi mọi người về dùng cơm chiều”. Tống Đình Phàm nói vậy, đã làm cho Trần Lâm có được động lực lớn lao

Đến ga, lúc nhìn thấy cha mẹ, tuy trong lòng Trần Lâm lo lắng, nhưng dù sao cũng là gặp cha mẹ mình, cậu vẫn vui vẻ

– “Ba, mẹ, hai người sao lại đến? Cũng không nói cho con một tiếng!”

Nhận túi du lịch từ tay ba Trần, Trần Lâm hỏi

– “Còn không phải vì muốn con bất ngờ! Con trai, mừng 1 tháng Năm, ta và cha con đều được nghỉ, chúng ta liền bàn bạc nếu không đến thăm con, cuối cùng quyết định, cấp~, vẫn là đến đây đi đến đây đi.... Thế nào, con trai, gặp cha mẹ con vui không?”

Trần Lâm liếc nhìn ba Trần, hai cha con đều buồn cười với tính cách trẻ con của mẹ Trần a!

– “Vui, gặp ba mẹ con rất vui a! Đi thôi, mẹ, lên xe trước rồi nói sau”

Trần Lâm cùng cha mẹ đến bãi đậu xe

Làm người một nhà, tướng mạo giống nhau có thể do tạo hóa, nhưng tính cách giống nhau, suy nghĩ giống nhau thì chắc chắn phải sống cùng nhau rất lâu mới dưỡng nên như vậy

Ba Trần, mẹ Trần, lúc nhìn thấy chiếc xe, hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau. Trần gia tuy không phải một gia đình đại phú đại quý, nhưng tuyệt cũng là thường thường bậc trung, thuộc giai cấp tư sản dân tộc. Ba Trần làm giáo dục nhiều năm như vậy, bây giờ lại là cán bộ trong Cục, kiến thức trên mọi phương diện đều kiêu ngạo một mặt, mà mẹ Trần làm công tác văn nghệ nhiều năm như vậy, kiến thức cũng rộng rãi. Cho nên, với chiếc xe xuất hiện trước mặt này, hai người đều có suy nghĩ trong lòng

Hai người đều tự biết con trai sẽ vì đón bọn họ mà chạy đi mượn xe của bằng hữu, dù có thể như vậy, nhưng bằng hữu của con lại đủ năng lực mua được chiếc xe này sao?

Lên xe, Trần Lâm đều nhìn ra những nghi hoặc của ba mẹ, nhưng cậu biết bây giờ không phải thời cơ giải thích tốt nhất, ít nhất phải tìm một nơi ngồi lại nói chuyện

– “Ba, mẹ, con mang hai người đến cửa tiệm trước tiên, uống vài thứ, sau đó chúng ta nói tiếp được không?”. Trần Lâm khởi động xe, hỏi ý kiến cha mẹ

Ba Trần gật gù đầu, mẹ Trần tất nhiên không phản đối, tình huống hiện tại, có ngu ngốc cũng biết con trai sắp giải thích mọi chuyện

Lúc nhìn thấy cửa hiệu, nói ba Trần mẹ Trần không kinh ngạc là nói dối, hai người không phải nông dân không biết gì, ba Trần đi công tác, mẹ Trần biểu diễn, bọn họ không xa lạ Bắc Kinh. Chính là vừa nghe tên đường, liền biết đó là trung tâm thương mại. Mà nhìn mặt tiền cửa hiệu rộng lớn như vậy, đồng thời lại ở vị trí đắc địa, ba Trần mẹ Trần chắc chắn tiền vốn mình tài trợ cho con không đạt đến trình độ này

Lúc này, hai người không hề che giấu những nghi hoặc trong lòng với con trai

Trần Lâm mang hai người vào cửa tiệm, tìm một nơi yên tĩnh nhưng không khuất tầm mắt, liền an bài cha mẹ ngồi xuống, cũng phân phó trà và điểm tâm cho hai người

Ba Trần mẹ Trần vẫn quan sát mọi hành động của con trai, họ biết con trai đều rất quen thuộc với cửa hiệu, mà nhân viên nơi này rõ ràng cũng xem cậu là ông chủ. Tuy hết thấy đều khẳng định đây là cửa hiệu của Trần Lâm, nhưng cha mẹ Trần vẫn nghi hoặc: Trần Lâm làm sao mở được cửa hiệu này?

Trần Lâm nhận trà và điểm tâm từ nhân viên phục vụ, tự tay châm trà cho cha mẹ xong, mới chậm rãi mở miệng, “Ba, mẹ, con biết hai người đều nghi hoặc, con đây chậm rãi giải thích cho hai người, hai người hãy nghe con nói, đợi con nói xong, cha mẹ nghĩ thế nào thì nói cho con biết, được không?”

Thái độ của con khấn cầu cùng trình trọng, cha mẹ Trần tự nhiên không xem nhẹ được, thuận theo con trai, hai người gật đầu

– “Ba năm trước, lúc còn làm ở cửa hàng mắt kính con có quen một người, người kia....”

– “Cho nên sau khi đến Bắc Kinh, có người ta trợ giúp, con mở cửa hiệu này, kinh doanh sách đồng thời kinh doanh trà....”. Nói xong, Trần Lâm nhìn quanh cửa hiệu một vòng

Ba Trần, mẹ Trần nghe con trai nói rõ, trong lòng mơ hồ rồi khẳng định đã nắm bắt được mấu chốt, chăm chú nhìn con thật lâu, hai người liếc nhìn nhau, ba Trần chậm rãi nói, “Trần Lâm, con muốn nói cho chúng ta biết, ‘người kia’ theo lời con là một nam nhân, đúng không?”

Hơi thở bị kiềm hãm, thu hồi tầm mắt, Trần Lâm khẩn trương nắm chặt tay, khẽ cắn môi, gật đầu thừa nhận

89. Chương 89

Không khí nhất thời đông lạnh, hơi thở ba người mơ hồ có thể nghe thấy, Trần Lâm khẩn trương nửa ngày không thở được, mà ba Trần, mẹ Trần, rõ ràng đang hô hấp dồn dập, Trần Lâm lại nâng mắt nhìn, mắt mẹ Trần ngấn nước, giống như có thể rơi lệ bất kì lúc nào, ba Trần lại không quan tâm xoay xoay tách trà, trầm mặc không nói

– “Mẹ.... người.... Người đừng khóc.....”. Ngữ điệu Trần Lâm rất bối rối, vì đây là lần đầu tiên cậu thấy nước mắt của mẹ. Dù khi bà ngoại qua đời, Trần Lâm vĩnh viễn không thấy mẹ khóc trước mặt mình, cùng lắm chỉ thấy mắt mẹ đỏ thôi. Trần Lâm khi đó rất hiểu, tuy tính tình mẹ có chút trẻ con, nhưng bà kiên cường nhường nào, giờ này khắc này, mẹ vì cậu, mà rơi lệ

Ba Trần choàng qua vai lão bà, an ủi. Lại nhìn con trai, tựa hồ khi trầm mặc ông đã có quyết định của mình

– “Trần Lâm, ba cũng xem như hiểu con, ta có thể hiểu chuyện con nói ngày hôm nay, tất nhiên sẽ không phải là những suy tính, đắn đo, đắn vặt ngày một ngày hai. Con từ nhỏ.... Chúng ta chưa từng lo lắng quá nhiều, đương nhiên con cũng không làm chúng ta quá lo lắng, ta không nghĩ chỉ vì việc này, chúng ta sẽ phủ nhận con của trước kia. Cho nên, với người vừa rồi trong lời con, ta không thể dễ dàng phủ quyết, nhưng..... cũng sẽ không dễ dàng tán thành. Con hiểu không?”

Trần Lâm gật đầu, với từng lời giải thích này của cha, cậu cảm kích vạn phần

Liếc mắt nhìn lão bà, ba Trần tiếp tục nói, “Ta nghĩ chúng ta tất yếu phải gặp cậu ta một lần”

Những lời này của ba Trần hoàn toàn xuất phát từ uy nghiêm của người cha, nói cách khác, Trần Lâm không đồng ý cũng phải đồng ý!

Nhưng với Trần Lâm, đây cũng là dự định của cậu, đừng quên, cậu đã đồng ý với Tổng Đình Phàm đêm nay sẽ dẫn hai người về nhà dùng cơm, nên cũng tự nhiên vui vẻ nhận lời ba Trần

Mẹ Trần nghe ba Trần nói vậy, nước trong mắt còn chưa tan, một tay đã kéo ống tay áo của lão công, lắc đầu, ánh mắt không đồng ý hành động này của Trần Lâm

Vỗ vỗ tay lão bà trấn an, ba Trần lựa lời, “Có chuyện chúng ta phải đối mặt, phải giải quyết, con trai có thể đối mặt chúng ta, thẳng thắn thành khẩn với chúng ta, nhưng vậy chúng ta cũng nên cho con một cơ hội, không phải sao?”

Mẹ Trần bị lão công thuyết phục, miễn cưỡng gật gù đầu

– “Ba, cảm ơn ba”

Ba Trần lắc đầu, không câu nệ lời cảm ơn của con trai

– “Tiểu Lâm, con.....”. Mẹ Trần muốn nói lại thôi, làm Trần Lâm khó chịu trong lòng. Rõ ràng vừa rồi giọng nói mẹ trong điện thoại rất vui sướng, bởi vì mình thẳng thắn, mà thương tâm rồi?

– “Mẹ.....”

Ba Trần có chút không hài lòng với tính lưỡng lự của hai mẹ con, vỗ vỗ vai lão bà, ngược lại còn nói với Trần Lâm, “Bây giờ chúng ta gặp cậu ta được không?”

– “Àn, ba mẹ, chúng ta về nhà ăn cơm đi, anh ấy đang ở nhà”

Trần Lâm bình thường tùy tiện nói, hoàn toàn tự nhiên, nhưng ba Trần mẹ Trần nghe xong lại nghĩ Nhà?

Tuy vừa rồi nghe Trần Lâm nói, hai người cũng biết được con trai đang sống cùng người kia, nhưng nơi hai nam nhân chung sống cũng có thể gọi là ‘nhà’ sao?

Cửa mở, ba Trần mẹ Trần nhìn Tổng Đình Phàm đứng trước mặt mình, nhất thời có chút ngoài ý muốn—cảm giác người này rất mạnh mẽ

Buổi chiều, trong cửa hàng của Trần Lâm, nghe con trai miêu tả người này, ba Trần mẹ Trần hiểu với con trai người này thực vĩ đại, là doanh nhân thành đạt, nhưng lúc này, hai người không thể không thừa nhận suy nghĩ của mình có chút phiến diện, mà con trai cũng không miêu tả toàn bộ cho họ nghe

Kì thật không nên trách Trần Lâm, cậu làm sao có thể kể cho cha mẹ nghe tính tình nhất nhất chuyên chế bá đạo của Tổng Đình Phàm? Tất nhiên, dù thẳng thắn cỡ nào, Trần Lâm vẫn là tránh nặng tìm nhẹ. Dù

cậu lo lắng, nhưng những ý nghĩ trong đầu vẫn rất rõ ràng. Dù sao đây cũng là điều Tống lão đầu nhi tán thưởng Trần Lâm a!

– “Thức thức, a di, hai người vào đi, cơm sắp xong rồi”. Đang nói, Tống Đình Phàm nép sang một bên, để cha mẹ Trần đi vào, đồng thời cũng nhận túi du lịch của cha mẹ Trần từ tay Trần Lâm

– “Ba mẹ, chúng ta đến phòng khách ngồi đi”

Ba Trần mẹ Trần gật đầu với Tống Đình Phàm, sau đó vào phòng khách cùng Trần Lâm

Trần Lâm thừa dịp đi rót nước cho ba mẹ, đi về phía Tống Đình Phàm, còn chưa đến nơi đã bị ánh mắt hằn một mực bảo quay về, thuận tiện hằn lại bổ sung một cậu, “Thức thức, a di, hai người ngồi hàn huyên với Trần Lâm một lát. Con còn nấu một món, làm xong chúng ta sẽ dùng cơm”

Mẹ Trần nhìn Tống Đình Phàm biến mất trong phòng bếp, liếc mắt nhìn con trai một cái, hỏi, “Cậu ta nấu cơm sao?”

Trần Lâm gật gù, “Àn, cơm nhà căn bản đều do anh ấy làm”

Mẹ Trần có chút ngoài ý muốn. Khi mới vào cửa, nàng liền quan sát Tống Đình Phàm, người này chỉ đứng một chỗ cũng làm cho người khác cảm giác rất áp lực, hơn nữa cũng không phải người hoạt ngôn, tương phản trên người hằn còn mang theo hơi thở lạnh lùng cường thế, đối đãi bọn họ cũng rất lễ phép nhiệt tình, người có tính cách như vậy, mẹ Trần thực sự không nghĩ hằn sẽ nấu cơm! Chẳng lẽ hằn không nên là loại người ‘đội vợ lên đầu’ như vậy sao?

Quét mắt quan sát quanh nhà một vòng, cảm giác đầu tiên của mẹ Trần, là sạch sẽ, thật sạch sẽ! Tuy biết con mình cũng không phải người quá bừa bộn, nhưng dù sao cũng là con trai, một vài phương diện sẽ rất bừa bãi, nhưng nhà của hai nam nhân lại sạch sẽ như thế, mẹ Trần có chút kinh ngạc. Chẳng lẽ hai đứa biết hôm nay mình sẽ đến, người kia hôm qua thuê người quét dọn sao?

Trần Lâm nhìn ánh mắt tò mò quan sát chung quanh của mẹ, mở lời, “Mẹ, con mang người đi dạo một vòng đi, ba, nơi này có báo chí, đều là báo hôm nay, ba xem đi, nếu không thì xem TV”. Nói xong, Trần Lâm mang chồng báo, điều khiển từ xa đưa cho ba Trần, kéo mẹ Trần đứng lên đi dạo một vòng

Từ phòng khách đến ban công, cửa sổ sát đất, Trần Lâm vừa do xét thái độ của mẹ vừa giải thích mình thường làm gì ở đây, bận chuyện gì ở đây; sau đó là thư phòng, Trần Lâm nói với mẹ, đây là nơi Tống Đình Phàm làm việc, đôi khi cậu cũng làm việc trong này; sau đó lại đến nơi nối liền giữa hai tầng, Trần Lâm nói lần đầu tiên khi đến đây mình bị tiếng chuông cửa lừa như thế nào; Sau đó cậu lại kéo mẹ đến phòng ngủ của mình và Tống Đình Phàm, đặc biệt nói nhiều về chiếc ghế lười trong phòng ngủ và bàn đặt máy tính, thuận tiện còn kể chuyện bọn họ đi mua đồ, đang nói, lại mang mẹ Trần đến buồng vệ sinh, cuối cùng, Trần Lâm dẫn mẹ đến nơi Tống Đình Phàm đang đứng.....

Như không nhận ra động tĩnh sau lưng, Tống Đình Phàm vẫn tới nấu cơm như ngày xưa; lúc này, Trần Lâm không nói gì với mẹ, chính là nhìn thấy như vậy, nhìn thấy như vậy.....

Một lúc sau, mẹ Trần quay sang nhìn con, ảo não liếc cậu một cái, không nói gì, xoay người về chỗ ba Trần.....

Mẹ Trần vừa xoay người rời đi, Tống Đình Phàm chậm rãi quay đầu, cười với Trần Lâm.....

Trên bàn cơm, sáu món ăn, vừa không quá phung phí vừa không quá bạc đãi khách, với bốn người mà nói, bấy nhiêu đồ ăn là vừa đủ

Tống Đình Phàm hỏi ba Trần muốn nhắm chút rượu không, nhưng bị Trần Lâm cự tuyệt, vì huyết áp cao, ba Trần không được uống rượu, vài năm trước ông đã được mẹ Trần ra văn bản cấm uống rượu

Tuy ba nam nhân, một nữ nhân dùng cơm cùng nhau, hơn nữa không rượu trợ hứng, nhưng tối thiểu không khí bàn ăn vẫn tương đối viên mãn, ít nhất cũng không tẻ ngắt. Vì ba Trần không có ý đối địch, Tống Đình Phàm không cố ý xu nịnh, hai người hoàn toàn tự nhiên giao đàm, không thể không viên mãn

Chẳng qua ăn uống no đủ xong, những chuyện cần nói thì nên nói

– “Ách..... ban ngày Trần Lâm có nói cho ta..... Chuyện của hai đứa các con, ta nói với nó mình sẽ không dễ dàng phủ quyết hay tán thành, hiện tại, ta vẫn giữ những lời đó. Ta cũng không có ý kiến gì, phán xét chuyện hai đứa làm là đúng sai thế nào, nên ta cũng không thể áp đặt điều gì, chính là”. Ba Trần ngừng một chút, lại nói, “Làm cha, ta hơn ai hết đều hi vọng con mình có thể hạnh phúc, an khang hơn bất kì ai, đây cũng là tình lí bên trong”

Ba Trần nói xong suy nghĩ của mình, chậm rãi nhâm nhi trà Trần Lâm vừa pha, tuyệt đối là vị thế của trưởng bối

Tổng Đình Phàm ngồi đối diện ba Trần, hai tay nắm thành quyền đặt trên đùi, thần thái rất thật tâm, hiển nhiên nghe lời ba Trần

– “Mong muốn Trần Lâm hạnh phúc, an khang, vốn là ước nguyện cuối cùng của con”. Một chữ lại một chữ, rõ ràng rành mạch, chính là một câu, lại làm cho người nghe hiểu được những tâm tình

Ba Trần gật đầu, cao giọng, “Cho nên?”

– “Cho nên, con sẽ không từ bỏ cậu ấy”. Tổng Đình Phàm thay đổi tư thế, một tay khoát lên thành sô pha, nhìn về phía Trần Lâm

Trần Lâm biết tư thế hiện tại này của Tổng Đình Phàm thích hợp cỡ nào với câu nói vừa rồi, cảm giác áp bách rõ ràng đến đâu, khí thế bá đạo đến đâu, nếu nghiêm trọng hơn một chút, phỏng chừng ba Trần đều có cảm giác bị uy hiếp, Trần Lâm ẩn ẩn sốt ruột

Cậu..... Không muốn bọn họ khó xử với nhau.....

Trần Lâm cấp bách nhìn Tổng Đình Phàm, mà hần vẫn thực đang lạnh nhạt, tầm mắt bình tĩnh tự tin nhìn Trần Lâm, còn lộ ra một mặt an ủi

– “Khụ khụ.....”. Với hành động này, hai người tuy không cảm thấy gì, nhưng ba Trần mẹ Trần đã có tuổi, nhìn thấy lại tái mặt

Ba Trần vờ ho khan hai tiếng, cuối cùng cũng lôi kéo sự chú ý của hai người

Trần Lâm vốn tưởng ba sẽ vì những bá đạo cường thế bất chợt của Tổng Đình Phàm mà không vui hoặc tức giận, nhưng xem ra cậu cả nghĩ

– “Ta nghĩ đêm nay tạm thời nói đến đây thôi, Trần Lâm, ta với mẹ con có chút mệt mỏi, con.....”

Ba Trần chưa nói xong, Tổng Đình Phàm đã mở lời, ngắt lời ba Trần, “Thức thức, a di, đêm nay hai người ở lại đây đi, không cần đến nơi khác, phòng đã dọn dẹp tốt lắm, Trần Lâm đưa hai người đến”

Tổng Đình Phàm vừa dứt lời, liền đứng lên lấy một chùm chìa khóa trong ngăn kéo, đưa cho Trần Lâm, “Em mang thức thức và a di đến phòng dưới lầu đi”

Trần Lâm vốn muốn giữ cha mẹ lại, thật không ngờ Tổng Đình Phàm đã sắp xếp tất cả, lúc này, Trần Lâm không rõ trong lòng có tư vị gì, cảm động có, mãn nguyện có, hạnh phúc cũng có

Trần Lâm nhận chùm chìa khóa, nói với ba mẹ, “Ba mẹ, con cũng không muốn hai người đến khách sạn, hơn nữa đã khuya rồi, ở lại đây đi, con mang hai người xuống lầu dưới, dưới lầu có phòng ngủ”

Tổng Đình Phàm trực tiếp thay Trần Lâm giữ cha mẹ Trần lại, Trần Lâm lại uyển chuyển hát đệm theo. Cha mẹ Trần nghĩ thế nào, hiện tại cũng chỉ giữ trong lòng

Trần Lâm và cha mẹ ra đến cửa, Tổng Đình Phàm cũng đưa đến cửa, sau đó, mẹ Trần cơ hồ chưa nói câu nào suốt buổi tối lại mở miệng, “Đêm nay ta tâm sự với Trần Lâm một chút, nó không về đâu”

Một câu của mẹ Trần, ba Trần biến sắc, Trần Lâm xấu hổ, Tổng Đình Phàm vẫn trầm ổn trấn định như cũ, cũng không chau mày

Cuối cùng, gật gật đầu

90. Chương 90

Ba Trần mẹ Trần vừa xuống đến phòng, đập vào mắt là cả gian phòng sạch sẽ, dù không nồng đậm hơi thở cuộc sống như nơi vừa rồi, nhưng không thể không nói, kiến trúc giống nhau, sạch sẽ giống nhau, chỉ là không có hơi người

Cũn phải, ba tầng này của Tổng Đình Phàm, trước khi mua, cách trang trí, cấu trúc đều do hắn lên ý tưởng, cho nên mặc kệ nơi nào, ba tầng này đều có kiến trúc và cách bài trí đồng nhất. Mà hắn sống ở lầu 1, nhưng hai phòng dưới cùng cũng bị hắn ghép lại, cơ hồ không ai ở, nên không có sức sống, không có hơi người cũng là chuyện bình thường

Chính là ngẫu nhiên sẽ đặt vài thứ, nên cũng sẽ thuê người quét dọn định kì

Tuy nói Trần Lâm biết thời gian có người dềns vệ sinh, nhưng bây giờ vừa vào cậu liền biết, chiều nay người nọ đã quét dọn lại một lần, hơn nữa còn thông gió trong phòng. Không chỉ thế, còn đặt thêm đồ ăn thức uống vào tủ lạnh, trên bàn ăn đặt đĩa hoa quả, ga giường cũng thay mới, đồ dùng vệ sinh cá nhân cũng mới mẻ, chính là những thứ linh tinh như dép lê, Tổng Đình Phàm cũng không xem nhẹ

Ba Trần mẹ Trần cùng Trần Lâm nhìn thấy đều cảm giác mũi có chút ê ẩm, trong lòng sấp sấp

Người kia a.....

Không bỏ qua biểu tình của con trai, mẹ Trần trầm lòng một chút, ngồi vào sô pha, còn chưa nói gì với con trai, nước mắt kìm nén suốt hôm nay, rốt cuộc lẫn xuống như châu như ngọc

– “Mẹ....”. Trần Lâm vội vàng đi đến cầm tay mẹ Trần, một tay lại lau nước mắt giúp mẹ, trong lòng toán sấp không chịu được, bối rối không chịu được, hôm nay là lần đầu tiên cậu thấy mẹ khóc..... Chân tay có chút luống cuống.....

– “Tiểu Lâm, mẹ vẫn muốn ôm cháu nội.....”

Giọng nói mẹ Trần nồng đượm giọng mũi làm Trần Lâm chùng lòng, cả sắc mặt cũng đột nhiên trắng bệch, tay đang lau nước mắt giúp mẹ cũng dừng lại.....

Ba Trần nhìn thấy, rút khăn đưa ẹ Trần

– “Đừng khóc, trước tiên hảo hảo nói chuyện với Tiểu Lâm, em còn chưa nói lời nào”. Ba Trần am ủi mẹ Trần, nháy mắt với con trai đang bạc mặt

– “Ách, mẹ, con đi lấy nước ẹ đi.....”. Nói xong, Trần Lâm vội vàng đứng dậy

Hai người ngồi lại nhìn bóng Trần Lâm rời xa. Nước mắt mẹ Trần tuy ngừng rơi, nhưng đôi mắt vẫn đỏ, nhìn thấy lão công lại không kiềm chế được mà thút thít khóc lén

Vỗ vỗ lưng lão bà, ba Trần nói, “Em nói em a, làm vậy để làm gì?”

– “Tiểu Lâm lớn như vậy cũng chưa thấy em khóc bao giờ a, em vừa khóc, nước mắt một mặt, liền dọa con hoảng sợ, em không đau lòng a? Lại còn nói cháu nội cái gì, không phải là áp đặt con sao.....”

– “Anh nói dễ nghe, anh thế nào không nghĩ con từ nhỏ đã rất ngoan, chưa làm chuyện gì khiến chúng ta lo lắng, nhưng lần này, không chỉ làm chúng ta..... ô, lo lắng, mà còn làm chúng ta ngoài ý muốn thật nhiều.....”. Khi mẹ Trần vừa thút thít vừa nói, Trần Lâm đã mang nước trở lại. Hiển nhiên, những lời này của mẹ, Trần Lâm đều nghe thấy

Đặt li nước trước mặt mẹ Trần, Trần Lâm hạ mắt, liếm liếm môi, chua xót mở miệng, “Mẹ, thực xin lỗi, con biết con làm cha mẹ đau lòng, nhưng..... nếu con có thể chọn lựa cách không làm cha mẹ đau lòng như trước kia, con sẽ làm. Chính là con không nghĩ sẽ rời xa anh ấy..... Một chút cũng không muốn.....”

Mẹ Trần im lặng nhìn con trai, đợi con nói tiếp

– “Mẹ, trước kia, khi con quyết định cùng anh ấy một chỗ, cũng đã nghĩ những chuyện phải đối mặt trong tương lai, con không lỗ mãng khinh suất, con cũng từng đấu tranh, do dự, thậm chí tự vấn, con có nhất thiết phải đi con đường khác mọi người không? Lúc ấy, con không trả lời được, nhưng cũng hiểu được nếu

không chọn con đường này, như vậy thì con chọn lựa thế nào, cuộc sống cũng dễ dàng hơn nhiều, hạnh phúc hơn nhiều.....”

Nói đến người này, Trần Lâm cười với mẹ Trần, không do dự, tiếp tục nói, “Chính là, mẹ, mẹ biết không? Sau khi yêu anh ấy, con không cảm thấy đi con đường này sẽ vất vả, cũng không cảm giác mình khác mọi người, con là con. Mỗi ngày, hai người bọn con đi làm, tan tầm, về nhà, nấu cơm, ăn cơm, dọn dẹp, nghỉ ngơi, đôi lúc sẽ ra ngoài ăn cơm cùng bằng hữu hoặc ở nhà nghỉ ngơi, thông cảm những khó khăn trong công việc của nhau, thấu hiểu nhau..... Tất cả, những việc này cũng không khác gì sinh hoạt thường nhật của mẹ và ba..... Chẳng qua, con cùng anh ấy đều là nam nhân thôi.....”

Mẹ Trần lắng lắng nghe con nói, nàng biết con trai không nói dối, nàng hiểu con trai không cố ý khoa trương, cậu ăn ngay nói thật, thuật lại mọi chuyện. Đồng thời, mẹ Trần rất rõ ràng, con trai đang muốn thuyết phục mình, Khi bọn họ vừa vào ‘nhà’ của cậu và nguwoif kia, con trai bắt đầu cô tình mà cố ý thuyết phục nàng

Con dẫn mình đi xem nơi ở thường nhật, vừa chỉ vừa nói với mình, cuộc sống của mình trong nhà này bình thường như thế nào, ở chung cùng người nọ như thế nào, mà thông qua lời trình bày của con trai, làm nữ nhân, là bà chủ gia đình, nàng rất rõ ràng con trai có vai trò gì trong ngôi nhà này

Mẹ Trần tự hứa với lòng, nàng không nghĩ sẽ bị Trần Lâm thuyết phục, không hề bị cậu thuyết phục, chính là, cách nói của con làm nàng không thể phản bác. Lão công nói rất đúng, chuyện này, căn bản không thể phán xét Trần Lâm đúng sai thế nào, làm mẹ, nàng không thể phản bác tình cảm của con, đó là việc người làm mẹ không nên làm

Chính là, thực sự đồng ý cho con sao?

Mẹ Trần ba Trần liếc nhìn nhau, lại nhìn con, đổi cách nói

– “Tiểu Lâm, hiện tại mẹ và ba con không nói vấn đề khác, con nói hai người bọn con rất hợp nhau sao? Hôm nay chúng ta tiếp xúc với người kia rồi, mẹ xem cậu ta không phải người dễ đối phó, bá đạo cường thế như vậy, sao con.....”

Mẹ Trần con chưa nói xong, Trần Lâm đã biết mẹ muốn nói gì

– “Mẹ, nói thật, nếu không gặp anh ấy, con nghĩ mình cũng sẽ có một tình yêu bình thường, kết hôn, sống hết đời, sau đó sinh cháu cho cha mẹ, con chưa bao giờ nghĩ sẽ cùng nam nhân đi hết đường đời, nhưng sự tình lại thành vậy, con gặp anh ấy, không phải anh ấy, con sẽ không lựa chọn làm vậy.....”

– “Con trai, con.....”. Mẹ Trần chưa nói, một vòng nước mắt lại lăn xuống

Mẹ Trần hiểu, dù Trần Lâm không minh xác biểu thị thái độ của mình, nhưng rõ ràng cậu vẫn không ngừng thuyết phục bọn họ, nghĩa là, con trai đã quyết định sống cùng người nọ

Bất quá cũng nói lại, dù con trai không chọn lựa người nọ, cậu ta sẽ dễ dàng từ bỏ sao? Mẹ Trần nhớ đến thái độ hôm nay của Tống Đình Phàm, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lễ phép mà không gần gũi, tự tin mà trấn định, cuối cùng lại bá đạo bừa bãi với ba Trần, cũng vừa đúng phép tắc

Bởi vì, lúc ấy mẹ Trần nghe ba Trần nói chuyện, liền đã hiểu, lão công đơn giản chỉ muốn người nọ thể hiện thái độ, mà người nọ cũng làm vừa lòng lão công. Nghĩ thế, mẹ Trần sâu não trừng mắt liếc ba Trần

Nhìn lão bà liếc mắt, ba Trần liền hiểu, lão bà đã nghĩ thông suốt a!

Nhìn con trai bối rối tự trách, mẹ Trần lau nước mắt trên mặt, tươi cười, “Mẹ hôm nay, đều bị con mình làm mềm lòng vài lần, thật sự là quần không được chuyện này!”

Trần Lâm nghe mẹ vui đùa, bật người thả lỏng, bất quá, trong mắt lại ảm ứ, gắt gao ôm lấy mẹ, nức nở nói, “Mụ mụ, cảm ơn người, cảm ơn người.....”

‘ Từ lầy’ vô cùng thân thiết kia của Trần Lâm suýt hại mẹ Trần vỡ òa lần nữa, đánh vào lưng con trai, mẹ Trần làm bộ quát lớn, “Con trai, mẹ nói cho con biết, sau này không được làm cha mẹ ngoài ý muốn như vậy nữa, không được dọa chúng ta cả kinh như vậy nữa, lần này là đủ rồi, biết không? Ta là thích đứa con không cần ta lo lắng kia!”

Trần Lâm nghe mẹ như ai như oán, giống như đang trách cứ mình, trong lòng một trận vui mừng, đặt cằm lên vai mẹ, gật đầu cam đoan, sẽ không, sau này sẽ không làm mẹ lo lắng nữa!

Ba Trần nhìn hai mẹ con thân thiết như xưa, trên mặt cũng hiện lên nụ cười

Nói chuyện một chút cùng cha mẹ, Trần Lâm nhìn trời đã tối mịt, hơn nữa, đêm nay mọi người giải quyết xong mọi chuyện, nhưng dù sao cũng là chuyện phát sinh trong ngày, Trần Lâm biết chuyện của mình và Tống Đình Phàm ít nhiều cũng gây sức ép, cha mẹ hẳn đã mệt mỏi. Nghĩ thế, Trần Lâm bắt đầu khuyên cha mẹ đi nghỉ ngơi sớm

Trần Lâm nói xong, bắt đầu dọn dẹp phòng giúp cha mẹ, mẹ Trần nhìn hành động của con trai, trong lòng không rõ là tư vị gì, làm như có chút không cam tâm, theo sau Trần Lâm, hắng giọng phun ra một câu, “Con trai, vẫn là quay về đi! Nơi này, ba mẹ tự mình dọn dẹp”

Trần Lâm còn đang sửa sang gối đệm cho cha mẹ, quay lưng về mẹ Trần, nhất thời sững sốt, thoáng hiểu được ý tứ của mẹ, không khỏi đỏ mặt nhiều lần, cậu có chút ngượng ngùng vỗ vỗ gối, cúi đầu chậm rãi nói, “Àn, đợi ba mẹ tắm rửa xong, con lại đi”

Mẹ Trần tái mặt nhìn con, bĩu môi

91. Chương 91: Chương 91

Khi Trần Lâm trở lại bên cạnh Tống Đình Phàm, hắn còn chưa ngủ, bất quá đã tắm rửa xong, ngồi trên giường nhàn nhã xem tạp chí, hết như biết chắc đêm nay Trần Lâm sẽ về

Trần Lâm vào phòng ngủ liền ném cả người lên giường, chính xác là trên ngực và bụng Tống Đình Phàm
Tống Đình Phàm vuốt vuốt tóc cậu, giúp cậu điều chỉnh tư thế, liền kéo thiên hạ vào lòng

– “Hôm nay là lần đầu tiên em thấy mẹ khóc..... Lần đầu tiên, từ bé đến giờ.....”. Trần Lâm chôn đầu trước ngực Tống Đình Phàm, ủy khuất than thở một câu, thanh âm không nói hết những than thở thầm kín

Tống Đình Phàm vỗ vỗ lưng cậu, an ủi cùng sủng nịch, tỏ vẻ hắn biết, hắn hiểu

Kì thật, khi vừa mở cửa, Tống Đình Phàm liền bất ngờ mà không bắt gặp với cha mẹ Trần Lâm

Bất ngờ cha mẹ cậu còn trẻ đến vậy, hai người đều vận trang phục dã ngoại tươi trẻ, chân mang giày du lịch trắng, rõ ràng tràn đầy sức sống. Tuy mặt mẹ Trần có chút bi thương, nhưng vẫn không khó nhìn thấy phong thái xinh đẹp, dù hiện tại, nàng đã vào tuổi trung niên, nhưng Tống Đình Phàm tuyệt đối tin tưởng mẹ Trần rất ung dung xinh đẹp; ba Trần lại là Tống Đình Phàm bất ngờ hơn, một người nho nhã khiếm tốn bác học như vậy cư nhiên là đầu bếp chính của Trần gia

Mà Tống Đình Phàm không bất ngờ vì phong thái hòa hợp của gia đình cậu, không thể không thừa nhận, hình ảnh này còn thân thiết hơn tưởng tượng của hắn về gia đình cậu rất nhiều

Trần Lâm nói nửa ngày, người nọ cũng không đáp lại lời nào, Trần Lâm sầu sầu, ngẩng đầu trừng người nọ, “Anh đều không nói à?”

Tống Đình Phàm buồn cười nhìn cậu, người này, lại bắt đầu càn quấy

– “Nhưng cuối cùng nàng đã đồng ý rồi, không phải sao?”

Không để ý ánh mắt còn đang tức giận của Trần Lâm, Tống Đình Phàm vẫn ôm chặt cậu, Trần Lâm chỉ có thể thuận theo, bất quá, trên môi vẫn còn chút phẫn nộ, “Đúng rồi, khi này lúc anh nói chuyện với ba, biểu hiện thái độ kia làm chi a, em ở bên cạnh lo lắng muốn chết, sợ hai người căng thẳng với nhau”.

Tống Đình Phàm vừa giận vừa buồn cười liếc cậu một cái, “Đầu em có vấn đề gì sao? Bình thường lúc nào cũng khôn khéo, như thế nào vào những thời điểm mấu chốt lại mất tác dụng?”

Trần Lâm trừng mắt trở lại, “Anh có ý tứ gì?”

Không muốn tiếp tục đọ mắt với Trần Lâm, Tống Đình Phàm tốt bụng mở miệng, “Lúc đó ba em nói vậy, chính là muốn anh tỏ thái độ, muốn anh minh xác, anh không thể làm ông ấy mơ hồ mà đem con giao cho người khác đi?”

Trần Lâm vừa nghe những lời trêu chọc này của Tống Đình Phàm, lập tức bật người phản kích, dùng sức đâm vào ngực Tống Đình Phàm, nhưng lại thấy động tác này hết như nữ nhân, không khỏi thẹn quá hóa giận, “Em thế nào lại giao cho người khác? Em xem anh vẫn là Tống bá bá giao cho em đó!”

Tống Đình Phàm không so đo với cậu, tiếp tục nói, “Cho nên, lúc ấy thái độ anh thế nào là điểm mấu chốt, mà anh thích tốc chiến tốc thắng, giải quyết một lần vẫn tốt hơn kéo dài thời gian, hơn nữa...”. Nâng đầu Trần Lâm lên, để cậu đối diện với mình, Tống Đình Phàm nói chắc nịch, “Đó vốn là suy nghĩ của anh, cá tính của anh, anh cũng không cố ý bộc lộ”

– “Anh.....”. Nhìn vào đôi mắt thâm trầm kia của Tống Đình Phàm, Trần Lâm thật không thể thoát ra được

– “Anh nói rồi, dù chúng ta có trở ngại nào khác, anh cũng sẽ không từ bỏ em”. Nói xong, dường như muốn khẳng định, Tống Đình Phàm trịnh trọng mà nghiêm túc hôn Trần Lâm

Lát sau, mới tiếp tục mở miệng, “Chính là..... Làm sao gạt bỏ những trở ngại này đó mới có thể làm em không khó xử, không thương tâm, đây mới là điều anh quan tâm, nếu có cách làm như vậy, vì em, anh sẽ làm tất cả”

Lúc trước Trần Lâm chỉ nghe Tống Đình Phàm nói qua câu trước, không ngờ người này còn nói phương diện khác, trong khoảng thời gian ngắn, đầu ngơ ngác, trong lòng ập đầy cảm động. Trong một ngày hôm nay, ba người quan trọng nhất với sinh mệnh cậu đều làm cậu cảm động tột đỉnh, ba Trần rộng rãi khoan dung, mẹ Trần săn sóc thấu hiểu, người này cẩn thận giữ gìn, nuông chiều..... Trần Lâm, cảm giác lòng mình dung không hết, nhất thời khó có thể thừa nhận

– “Được rồi, không cần nghĩ nhiều, em đã làm xong việc của mình, còn lại thì giao cho anh cả đi”

Trần Lâm nhìn Tống Đình Phàm, trong mắt ngập tràn khó hiểu

– “Ngày mai em cứ đến cửa hàng làm việc như thường ngày, anh đưa ba mẹ đi du ngoạn Bắc Kinh”. Nhìn Trần Lâm khó hiểu, Tống Đình Phàm mới nói ra ý định của mình

– “Anh?”. Trần Lâm có chút hoài nghi

Đánh nhẹ vào lưng Trần Lâm, Tống Đình Phàm hỏi lại cậu, “Thế nào? Không tin anh à? Yên tâm, dù anh không làm được, không phải còn có Lưu Dự Mục Kiệt sao?”

– “A? Bọn họ cũng.....”. Trần Lâm không quá chắc chắn

Tống Đình Phàm chau mày, “Tất nhiên, chuyện này tất nhiên không thiếu bọn họ, hơn nữa, có bọn họ không phải em càng yên tâm hơn sao?”

Trần Lâm có chút hiểu được ý tứ của Tống Đình Phàm, ngây ngốc gật đầu

Sau đó, chỉ thấy Tống Đình Phàm đứng lên khỏi giường, thúc giục, “Lấy đồ đi tắm, anh pha nước cho em”

Trần Lâm nâng nửa người dậy nhìn Tống Đình Phàm, trong lòng suy nghĩ, rồi lại nghĩ ra điều gì và vân vân, khóe miệng giương cao, hỏi với theo bóng dáng Tống Đình Phàm, “Ai, sao anh biết đêm nay mẹ sẽ để em về à?”

Tống Đình Phàm nghe câu hỏi, ngừng lại, xoay người, mỉm cười tự tin với cậu, “Tất nhiên”

Kì thật, vừa nãy khi mẹ Trần mở miệng nói câu kia, Tống Đình Phàm rõ ràng cảm giác, nàng giận dữ nhiều hơn cố ý. Nữ nhân này, khi mình nói chuyện cùng ba Trần, nàng chỉ ngồi một bên lắng nghe, không nói gì, hoàn toàn thể hiện vai trò người vợ hiền sau lưng chồng

Lúc ấy, Tống Đình Phàm liền biết ý của ba Trần cũng là ý mẹ Trần, và là ý kiến của cả gia đình họ, dù trước kia Tống Đình Phàm nghe Trần Lâm nói qua mẹ Trần quyết định mọi việc trong nhà. Xem ra hôm nay, biểu hiện giận dữ cũng không ảnh hưởng đến những quyết định mấu chốt có tính chất trụ cột gia đình của ba Trần

Mà ‘trụ cột’ này hiện đang ở dưới lầu an ủi khuyên giải lão bà của mình một phen

– “Anh nói anh a, hôm nay tại sao lại tỏ thái độ sớm như vậy, anh xem hiện tại mình gây nên việc gì! Con trai đều..... Đều nhanh không còn!”

Trần Lâm mới rời khỏi, mẹ Trần liền bắt đầu mạnh mẽ công kích ba Trần

Ba Trần cười khổ trong lòng, như thế nào khi còn trai còn ở, lão bà em không có thái độ cường ngạnh như vậy a? Con trai đi rồi, em liền nhắm vào anh

– “Nào có, con trai nào không còn, chỉ là đang ở lầu trên thôi!”. Ba Trần thận trọng phản bác lời lão bà

Mẹ Trần vừa nghe lão công giờ này còn già mồm, tức giận nói, “Anh! Anh được lắm! Anh nói xem, anh nói xem, con trai ở đâu, chỗ nào đâu..... Ô.....”. Nói xong, mặt liền biến sắc, nước mắt vẫn cầm không được

Ba Trần đau lòng, lão bà hôm nay rơi nước mắt như mưa, lúc khóc lúc ngừng, mình đều trông thấy cả

Ba Trần lập tức mềm lòng, vỗ vỗ lưng mẹ Trần, ôn tồn nói, “Em nói em a, đều đến tuổi này, như thế nào hôm nay lại khóc thành như vậy”

– “Em..... Em không cố ý”. Mẹ Trần nức nở nói

Ba Trần thở dài, “Ai, nếu có thể giữ lại, anh cũng không muốn đồng ý cho con a..... Nhưng tính cách Tiểu Lâm thế nào em không phải không biết, đúng là vì từ bé đến giờ Tiểu Lâm chưa làm chuyện gì khiến chúng ta lo lắng, nên với chuyện lần này của con, chúng ta càng phải thận trọng quyết định a! Chúng ta không thể chỉ đồng lòng nhất nhất cự tuyệt, không quan tâm suy nghĩ của con, lão bà, em cũng biết, với tính cách Tiểu Lâm, khi con thẳng thắn nói ra việc này, trong lòng con cũng đã lo lắng khổ sở không kém chúng ta. Hơn nữa, vài năm qua, đứa nhỏ kia khắc khắc đều tự trách, áy náy a..... Em không thấy hôm nay con nhìn ta đầy khẩn cầu sao..... Anh thực chưa bao giờ thấy Tiểu Lâm như vậy a, anh rất không cam tâm.....”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm ba Trần có chút tắc nghẽn

Lúc này, mẹ Trần đã sắp ngừng khóc, thút thít bất đắc dĩ nói, “Kì thật, hôm nay khi con trai nhìn em rơi lệ, trong mắt còn có thể toát ra ý khẩn cầu chấp nhất như vậy, em cũng hiểu được..... Nhưng vẫn muốn thử thêm lần nữa.....”

– “Em hiểu như vậy, để làm chi còn luôn rơi nước mắt, không thấy con trai sợ đến nhường nào sao.....”

Mẹ Trần cười khổ, con trai như vậy, người làm mẹ như nàng sao có thể cam tâm? Nước mắt này, cũng không dễ dàng không chế như vậy a.....

– “Quên đi, nghe theo con đi, chỉ cần con hạnh phúc, không hối hận với quyết định của mình, em thế nào cũng vui.....”

Biết lão bà đã nghĩ thông suốt, ba Trần im lặng ôm lão bà của mình

Hôm sau, tình thế nghiêng về một bên, sáng sớm 4 người dùng qua điểm tâm, sau khi Tống Đình Phàm đưa Trần Lâm đến cửa hàng, hẳn bắt đầu đưa cha mẹ Trần du ngoạn Bắc Kinh

Ba Trần mẹ Trần ăn xong lên xe, mới phát giác hai người đều bị Tống Đình Phàm chinh phục rồi

Lên xe, Tống Đình Phàm mới mở miệng, “Thúc thúc, a di, ngày nghỉ cửa hàng Trần Lâm rất bận, con đưa hai người du ngoạn Bắc Kinh đi, bắt quá, con cũng không hay đi chơi, có hai bằng hữu biết nhiều nơi giải trí, chúng ta trước tiên đi gặp bọn họ, sau đó cùng nhau đi chơi, được không?”

Ba Trần mẹ Trần nhìn nhau, không thể nề hà, nghĩ thầm rằng, cậu đều nói rõ tất cả, có thể không đồng ý sao! Hơn nữa mẹ Trần cũng tò mò, hôm qua Trần Lâm giới thiệu với nàng cuộc sống riêng tư của bọn họ, ra mời hôm nay người này giới thiệu cuộc sống xã hội của hai người, ví như bằng hữu

Lúc trông thấy Lưu Dụ Mục Kiệt, mẹ Trần chỉ có thể thừa nhận, người xưa nói câu ‘Vật hợp theo loài, nhân lấy đàn phân’ là tuyệt đối chính xác. Đương nhiên, mẹ Trần nghĩ vậy không có ý bôi xấu ai, ngược lại, trong lòng còn rất tán thưởng

Lưu Dụ ba hoa hay chọc cười bọn họ dù trong lần gặp đầu tiên, nhưng một chút cũng không nhìn thấy ý tứ bất hòa khách sáo, một phen khen ngợi tuổi tác, nhân sắc, khí chất mẹ Trần, đánh thẳng vào yếu điểm của nữ nhân, hẳn tuyệt đối hồng người khác mở lòng ra, dù mẹ Trần biết nhưng lời khen đó bất quá cũng chỉ khách sáo, nhưng hàng ngày Lưu Dụ đều có bản lĩnh nói lời khách sáo như vậy, làm cho người nghe đặc biệt thoải mái, đặc biệt vui vẻ. Ngẫm lại xem, người này có thể đơn thuần ba hoa chọc cười nhạt nhẽo sao?

Mà Mục Kiệt kia, ôn nhã khiêm tốn, gơ tay nhắc chân cũng làm tâm tình người ta sảng khoái, hẳn nói chuyện phiếm cùng ba Trần, có thể nói sẽ nói, có thể không nói sẽ không nói, có thể thua sẽ thua, hết thấy đều ôn hòa hữu lễ. Vừa không làm người khác cảm giác hắn mang tính hiếu thắng của tuổi trẻ, vừa có năng lực làm trưởng bối tự nhiên thuyết giáo

Người như vậy, ba Trần mẹ Trần không thích không được

Năm người cứ thế du ngoạn Bắc Kinh ba ngày liên tục, lúc đó mẹ Trần nói sợ chậm trễ công việc ba người bọn họ, mà nàng cùng ba Trần cũng không phải lần đầu tiên đến Bắc Kinh, hai người có thể tự đi, không cần bọn họ đi cùng, nhưng đều bị Lưu Dụ thuyết phục

Đừng đùa, tên Đình Phàm kia chủ động thỉnh bọn họ ra ngựa, bọn họ nếu không hoàn thành tốt đẹp 200% hiệu suất công việc, cuối cùng chắc chắn sẽ bị hất lột sống a!

Ngày cuối, lúc năm người vừa du ngoạn trở về, ba Trần mẹ Trần cũng biết ba đứa nhỏ này mấy hôm nay liên tục du lịch cùng họ khăng định rất mệt mỏi, vì thế, mẹ Trần liền hòa nhã nói, “Lưu Dụ, Mục Kiệt, hai đứa vài hôm nay đi cùng chúng ta chắc chắn rất mệt, đều về nhà hảo hảo nghỉ ngơi chút đi, a di cùng thúc thúc ngày mai sẽ trở về, sau này có rảnh đến chỗ chúng ta chơi, a di sẽ điên cuồng vài ngày với hai con, haha”

– “Được được, a di, là người nói đó nha, nói lời phải giữ lời, khi con đến nơi của người, sớm nghe Trần Lâm nói tay nghề nấu ăn của người rất giỏi, hôm nào con nhất định phải ném thử một chút!”. Mẹ Trần vừa dứt lời, Lưu Dụ liền reo lên

Mẹ Trần buồn cười gật đầu, “Đi, con đến a di nhất định sẽ xuống bếp!”

– “Hảo, a di, con cũng định nói như vậy a!”

Mẹ Trần gật đầu đồng ý với Lưu Dụ

Lúc ba Trần mẹ Trần vào nhà trước, trên xe còn ba người

Lưu Dụ đắc ý khoe khoang với hai người, “Thế nào? Tôi nói tôi ra ngựa đều rất tốt đi? Cậu xem, a di là người rất dễ hồng a! Ha ha ha....”

Mục Kiệt, Tống Đình Phàm khinh bỉ liếc nhìn Lưu Dụ

Nhưng, Tống Đình Phàm mở miệng, “Lần này, cảm ơn”

Lưu Dụ bĩu môi, nghĩ thầm, chỉ có 2 chữ tạ ơn như vậy sao?

Mục Kiệt kéo mắt kính xuống, cười một chút, “Là huynh đệ thì đừng nói những lời này!”

– “Bất quá, nói thật, Đình Phàm, ba mẹ Trần Lâm thực sự là người tốt để sống cùng, mẹ Trần trẻ tuổi xinh đẹp, tính trẻ con chưa hết nhưng lại rất hiểu chuyện, mà ba Trần lại uyên bác, rộng rãi hữu lễ, nghĩ cũng phải, một gia đình như vậy mới dưỡng thành tính cách bây giờ của Trần Lâm đi”

Hai người còn lại biết Mục Kiệt nói rất đúng, nhưng cũng đều biết hắn rất hâm mộ, dù sao gia đình ba người bọn họ cũng không hạnh phúc được vậy

Vì ngày mai ba Trần mẹ Trần sẽ về, hôm nay Trần Lâm về nhà rất sớm, buổi chiều liền trở về nhà gấp

Mẹ Trần nhìn con trai mệt mỏi, trong lòng cũng hiểu, tuy người nọ viện cớ Trần Lâm bận nên tự thân bồi mình vài ngày, nhưng hiện tại, xem ra, cũng không hẳn là viện cớ đi, nhìn trạng thái bây giờ của con trai có thể hiểu ra, cậu thực sự bận

Lúc Trần Lâm trở về liền đi vào phòng ba mẹ dưới lầu. Tổng Đình Phàm biết vài ngày nay, ba mẹ Trần ít nhiều cũng có tâm tư, mà trước khi đi, cảm xúc này đó cũng muốn thổ lộ với con trai mình. Cho nên, Tổng Đình Phàm thức thời mở cửa. Đương nhiên, lần này cậu xuất môn cũng không phải không có ý đồ gì

– “Con trai, công việc mệt không?”. Mẹ Trần kéo con trai ngồi trên sofa, hỏi

– “Có một chút, ngày nghỉ khách luôn đông hơn bình thường”. Trần Lâm cũng không có ý định nói mình rất khỏe, cậu tin mẹ Trần rất tinh ý, nàng thấy thế, mình muốn lừa cũng không được

Kì thật, lần này ba mẹ Trần bất ngờ đến Bắc Kinh, chủ yếu vì tết âm lịch năm nay tâm tình Trần Lâm rất tốt, ba mẹ Trần khẳng định công việc của con chắc chắn thuận lợi, mình đến đây thăm con, cũng không sợ phiền đến con trai, nên mới mạo muội đến. Vài năm trước, hai người đều biết con trai vất vả gây dựng sự nghiệp, cậu không muốn cho bọn họ biết mình gặp khó khăn, vì sợ cha mẹ lo lắng, nên hai người cũng không nguyện ý nói chuyện muốn đến Bắc Kinh thăm cậu

– “Nga, vậy con chú ý sức khỏe một chút, đừng để mệt quá!”. Mẹ Trần dặn dò con trai một câu rồi không nói thêm nữa, nàng hiểu con trai tự khắc đúng mực, hơn nữa, nhìn thái độ của người nọ với Trần Lâm, liền có thể hiểu, con trai không chịu ủy khuất khi sống tại đây

– “Di, Đình Phàm đâu, không xuống với con a?”. Mẹ Trần tiếp xúc với Tổng Đình Phàm vài ngày nay, ở nhà có con trai xúc tác, bên ngoài có Lưu Dụ Mục Kiệt xúc tác, bởi vậy, quan hệ vô cùng thân thiết với Tổng Đình Phàm, xưng hô tên cũng bình thường

Nghe xong câu hỏi của mẹ, Trần Lâm thoáng ngồi thẳng người, ám ảnh nói với cha mẹ, “Ách, anh ấy đi đón Tổng bá bá..... Đêm nay đến đây ăn bữa cơm với chúng ta”

92. Chương 92

– “Tổng bá bá?”. Mẹ Trần nghi vấn, sau đó liếc mắt nhìn lão công mình một cái

– “Tiểu Lâm, con nói là cha cậu ta?”. Ba Trần trầm giọng hỏi

Trần Lâm gật đầu, “Àn, ngày mai ba mẹ về, bọn con muốn hai bên gặp mặt một hôm”

Mẹ Trần ngồi bên cạnh nửa ngày không nói, đột nhiên mở miệng hỏi, “Ba cậu ta biết chuyện bọn con?”

– “Àn”. Trần Lâm gật đầu trả lời

– “Nói như vậy, nghĩa là ba cậu ta đồng ý?”

Trần Lâm nhìn mẹ một cái, nhìn ba một cái, do dự tiếp tục gật gật đầu

– “Đi a, con trai! Vài ngày trước, con nói thế nào với mẹ? Mẹ nhớ rõ ràng con cam đoan không làm chúng ta bất ngờ, bây giờ là sao đây? Cho chúng ta kinh hỉ? A~!”. Nói xong lời cuối cùng, mẹ Trần cười lạnh hai tiếng

Thái độ của mẹ làm Trần Lâm trong lòng có chút bất đắc dĩ, có chút xin lỗi. Kì thật Trần Lâm không cố ý né tránh chuyện cha Tổng Đình Phàm đã biết việc này với cha mẹ, cậu thừa nhận chỉ giản lược giới thiệu về gia đình Tổng Đình Phàm. Nhưng Trần Lâm có lí do của mình

Chẳng lẽ ngay khi gặp ba mẹ, cậu có thể thẳng thắn thành khẩn chuyện mình và Tổng Đình Phàm, sau đó tiếp tục nói cha Tổng Đình Phàm đều đã đồng ý chuyện bọn họ sao? Trần Lâm rất hiểu, nếu cậu nói thế, vậy cậu rất bất hiểu— cậu đang ép cha mẹ đồng ý ỳnh. Lí do rất đơn giản, cha mẹ người ta có thể đồng ý, tại sao ba mẹ không thể?

Cầm tay mẹ, Trần Lâm nhẹ giọng, “Mẹ, con không cố ý làm vậy.....”

Ba Trần như hiểu được tâm tình con trai, không nhiều lời, chính là người làm cha này chỉ vỗ vỗ vai con, tỏ vẻ mình đã hiểu

Kì thật, sao mẹ Trần lại không hiểu? Bất quá, mẹ Trần cũng hiểu bây giờ cậu mới nói chuyện cha Tổng Đình Phàm, chỉ sợ không chỉ mỗi nguyên nhân kia đi?

Nhìn biểu tình áy náy của con, mẹ Trần thở dài, “Con trai, nhiều.... ngày qua, mẹ cũng hiểu, trong lòng cũng rõ ràng, đứa nhỏ Đình Phàm kia khi mới gặp, mẹ nghĩ không thích hợp sống cùng con. Nhưng vài ngày này nó cùng mẹ và ba con đi du lãm khắp nơi, đi dạo phố mua sắm, đi dùng cơm là có thể nhận ra, mỗi người đều có cách thức của mình. Hơn nữa, đứa nhỏ kia cũng không ngại giới thiệu con với bằng hữu của mình, điểm này, mẹ rất vui mừng. Nói đến hai đứa nhỏ Mục Kiệt Lưu Dụ kia, mẹ cũng biết không phải người bình thường. Nó quan tâm như thế, là muốn nói cho chúng ta biết bản thân có thể chăm sóc con rất tốt, cũng có năng lực bảo hộ không để con chịu tổn thương, chính là muốn cấp cho chúng ta liều thuốc an thần thôi....”

Sau đó, mẹ Trần chuyển hướng, ánh mắt không chút giận dữ, nhìn con, “Mà việc con cam chịu phối hợp thì mẹ không cần nói thêm, hai người các con, một nhu một cương, cuối cùng thế nhưng lại ra đòn sát thủ, mời cha nó đến để bảo đảm, các con làm vậy không phải vì muốn ta và ba con yên tâm sao, đặc, bây giờ mẹ liền nói với con mẹ rất an tâm!”

– “Nhìn thấy cuộc sống thường nhật của hai con, mẹ thầm nghĩ các con thực sự sống rất tốt, chúng ta cũng không còn yêu cầu nào khác, thế nào? Mẹ nói đến đây, con vừa lòng vui vẻ chưa?”. Mẹ Trần vươn tay nhéo nhéo hai má con trai như trẻ con

Mẹ Trần trực tiếp vạch rõ tâm tư cậu và Tống Đình Phàm như vậy, nhất thời, Trần Lâm lại ngượng ngùng. Bất quá, lo lắng đến hình tượng sau này của Tống Đình Phàm, Trần Lâm nghĩ mình dù ngượng thế nào cũng tắt yếu nên biện giải hộ hắn, “Mẹ, kì thật anh ấy cũng không phải....”

Trần Lâm vừa nói đã bị mẹ Trần ngắt lời, “Đặc, con còn bao che a, con nghĩ ta và ba con nhìn không ra a, hai người các con mới ngày đầu tiên đã hạ bệ chúng ta!”

– “A?”. Trần Lâm xấu hổ, chối quanh co, “Mẹ, nào có a....”

– “Không có?”. Mẹ Trần cười nhạt phủ nhận lời con, sau đó lớn tiếng reo lên với Trần Lâm, “Hừ, hai đứa thật thật rất tự tin có thể thu phục chúng ta na! Chúng ta vừa đến Bắc Kinh, không mời ta và ba con đến khách sạn xa hoa dùng bữa, mà thức ăn trong lễ ra mắt, hết thấy đều do Đình Phàm nấu, con trai, con nói xem, tại sao các con làm vậy?”

Không trách mẹ Trần nói vậy, chính là mấy ngày du ngoạn này, Tống Đình Phàm toàn đưa cha mẹ Trần đến những nơi nổi tiếng dùng cơm, lúc đó mẹ Trần liền biết Tống Đình Phàm thực sự rất có tài độ thế, lợi dụng thời cơ, nói trắng ra, là dùng thuật công tâm

Trần Lâm bị mẹ Trần hỏi đến xấu hổ, cầu cứu nhìn ba Trần, nhưng viện binh còn chưa đến, mẹ Trần lại tiếp tục, “Con cũng đừng nhìn ba con, ông ấy chắc chắn nghĩ như mẹ! Còn có a, lúc đến nhà các con, con lại khen ngược, trái một câu con thường ở ban công làm gì, phải một câu con thường làm gì trong thư phòng, thế nhưng con mang mẹ đến buồng vệ sinh của hai con, mẹ con lúc ấy chỉ biết trợn trắng, nhìn không ra đồ dùng đầy đủ của các con a?”

Mẹ Trần càng nói càng kích động, càng nói càng lớn tiếng, nói đến Trần Lâm đỏ mặt tía tai, ba Trần ngồi bên cạnh cười không ngớt

Quả thật, lúc đó Trần Lâm nói là dẫn mẹ Trần đi ‘giới thiệu vất tất’ một chút về ngôi nhà trên lầu kia, nhưng là muốn gửi gắm ý tứ đến mẹ, cậu không nghĩ mẹ không nhận ra tâm tư này đó của mình, chính là, mẹ lại nói thẳng toạc ra như vậy, cậu không còn đường chối cãi

Mẹ Trần nhìn mặt con hết trắng lại đỏ, âm điệu cuối cùng cũng dịu xuống, Trần Lâm đương nhiên biết đợi thời thế, thu hoạch quả chín, vội vàng ôm vai mẹ Trần, nũng nịu, “Mẹ, con biết không thể gạt mẹ chuyện gì mà....”

– “Là con lòng dạ hẹp hòi, con biết sai rồi....”

Giọng nói mềm mại ôn nhu của con trai với mẹ Trần mà nói, đương nhiên là một loại hưởng thụ a. Kì thật mẹ Trần biết vừa rồi mình ‘nhánh mồm nhanh miệng’ chỉ vì muốn trêu ghẹo con thôi. Ngẫm lại xem, làm mẹ, nhìn con lao lực gian khổ giữ gìn tình yêu của mình, mà tình yêu này lại được nửa kia ái mộ bảo hộ, toàn lực gánh vác, sẻ chia. Người làm mẹ như nàng sao có thể không vui?

Mẹ Trần nhìn con trai nũng nịu, cảm thấy vui sướng, buồn cười nói, “Được rồi, được rồi, con trai, mẹ không đùa với con nữa, nói cho con biết, chuyện con và Đình Phàm mẹ và ba con không nghĩ gì khác, nhưng con và Quang ca của con....”

Mẹ Trần nhìn Trần Lâm đột nhiên biến sắc, liền tự trách mình nhanh nhẩu đoảng

Mấp máy môi, Trần Lâm nhỏ giọng, “Mẹ, mẹ.... làm sao biết?”

– “Bổn, lần này đến Bắc Kinh, con kể ẹ nghe chuyện vài năm gần đây, mẹ thoáng nghĩ lại, liền hiểu được. Mừng 1 Tết năm ấy ở nhà ta, đứa nhỏ Bá Quang kia đẩy cửa mà đi, chẳng lẽ chỉ vì chuyện con không làm ở cửa hàng mắt kính nữa? Nó thương con từ nhỏ như vậy, con có thể phát triển sự nghiệp, chần chừ Bá Quang sẽ rất vui, nhưng lần đó lại giận to, thế nhưng dám biểu hiện trước mặt chúng ta, ngấm lại, lúc đó Bá Quang biết chuyện của bọn con đi....”

– “Ấn, Quang ca đã biết từ lâu....”. Mẹ Trần đã nói vậy, đương nhiên Trần Lâm cũng liền thừa nhận

– “Đứa nhỏ Bá Quang kia thất thường như vậy, mẹ con cũng không phải kẻ ngốc không hiểu chuyện, hơn nữa sau đó các con rõ ràng bất hòa rất lâu, mẹ muốn hồ đồ cũng không được a.... Trước đến giờ con đều có chủ kiến của mình, mẹ cũng không lải nhải nhiều với con, chính là Quang ca của con từ nhỏ đã chiều cổ con nhiều như vậy, con hãy nghĩ cho cảm thụ của nó một chút, mẹ nghĩ, thời gian trôi qua, tình cảm của nó có thể phai nhạt, các con làm sao để sau này còn có thể nhìn mặt nhau, biết không?”

Trần Lâm tự nhiên vâng theo lời mẹ, bất quá vẫn là nói vài điều để nài an tâm, “Ấn, con biết phải làm thế nào, mẹ. Con và Quang ca đã sớm nói rõ mọi chuyện, bọn con không bất hòa như mẹ nghĩ, lần trước anh ấy còn đến Bắc Kinh thăm con, bọn con còn ăn cơm cùng nhau mà”

– “Ấn, vậy thì tốt, các con có thể trở lại như xưa, chúng ta đương nhiên cũng sẽ không lo lắng thêm”

Ba Trần vẫn ngồi bên cạnh nghe hai mẹ con nói chuyện hợp thời mở lời, xem như chấm dứt đề tài. Kì thật, vừa rồi nói ra chuyện Trương Bá Quang, cũng không phải ba Trần không muốn nói, chỉ là có vài việc nữ nhân nói ra, vẫn tiện hơn nam nhân

– “Tiểu Lâm, ba cũng không còn gì muốn nói, việc nên nói mẹ con đều nói cả rồi”. Nói xong ba Trần liếc nhìn lão bà, hiển nhiên ba Trần muốn ám chỉ phạm vi ‘nên nói’ của lão bà rất rộng, haha

– “Ba chỉ nói một câu, ba mươi năm trước xem cha kính con, ba mươi năm sau xem con kính cha, ba sẽ đợi hai đứa con và Đình Phàm kính hiếu với ta và mẹ con a, hahaha....”

Tiếng cười ba Trần thư lỏng đến vậy, ngữ khí ôn hòa làm Trần Lâm vừa cảm động vừa cảm kích

Khi một nhà ba người còn đang nói chuyện, Tổng Đình Phàm đã đưa Tổng lão đầu nhi đến nhà

Trường bối hai bên vừa gặp mặt, vì khúc mắc lớn nhất đã được giải khai, đương nhiên sẽ không có gì bất hòa. Kết quả là, ba trường bối ngồi cùng nhau, tán gẫu đến khí thế ngất trời, liền vất hai diễn viên chính sang một bên không quan tâm

Chính là khi ba Trần mẹ Trần nghe được câu “Nếu người nó yêu không phải Trần Lâm, căn bản tôi sẽ không dễ dàng đồng ý việc này” của Tổng lão đầu nhi, trong lòng vừa kinh nghi vừa kinh ngạc. Tuy bọn họ biết con trai mình không kém cỏi, cũng xứng đôi với Tổng Đình Phàm, nhưng thật không ngờ con trai còn được Tổng lão đầu nhi đánh giá cao như vậy. Điều này làm mỗi nghi ngờ trong lòng ba mẹ Trần được trấn an rất nhiều

Kì thật, sau khi gặp Tổng lão đầu nhi, ba mẹ Trần mới biết gia đình Tổng Đình Phàm rốt cuộc gia thế ra sao, gia đình như vậy, tiền không phải là vấn đề, quyền mới là điều quan trọng

Cuối cùng, mọi người vẫn là ở nhà dùng cơm, không thể nghỉ ngơi gì, là Tổng Đình Phàm nấu

Đến khi đồ ăn chuẩn bị xong xuôi lên mâm, mọi người chợt nghe Tổng lão đầu nhi không biết vô tình hay cố ý, cảm khái, “Đây là lần đầu tiên tôi được nếm tay nghề của tiểu tử kia”

Tổng Đình Phàm chau mày, từ chối cho ý kiến; Trần Lâm phải giảng hòa, trái một câu-Tổng bá bá, ăn cá đi, món này là sở trường của Đình Phàm; phải một câu-Tổng bá bá ăn canh, Đình Phàm nấu rất ngon

Làm ba mẹ Trần ngạc nhiên ngồi bên cạnh nhìn, thật sự không tưởng tượng được, con trai cùng Tống lão đầu nhi thoải mái như vậy, lại nhìn ánh mắt Tống lão đầu nhi nhìn Trần Lâm, yêu thương đến nguy! Lúc này, cha mẹ Trần mới ý thức được những lời vừa rồi, không phải đánh giá quá cao, cũng không phải quá khách sáo mà là chân thành thực lòng

Vì Trần Lâm khéo léo dẫn dắt đề tài, không khí bàn cơm rõ ràng lại bắt đầu sôi nổi, ba vị trưởng bối tiếp tục một ít đề tài còn dang dở, nói chuyện Tống Đình Phàm trưởng thành a, tâm sự thời thơ ấu của Trần Lâm a, hai vị phụ thân lại cùng nhau uống trà, trao đổi kinh nghiệm xử thế a, bàn chuyện nhân sinh a.... Dần dần, buổi gặp mặt trở nên thân tình như vậy, hòa hợp như vậy!

Ăn xong cơm chiều, tất nhiên không thể để ba vị trưởng bối động tay giải quyết hậu quả, nên chỉ có thể là Trần Lâm và Tống Đình Phàm rửa chén bát. Trần Lâm mang hoa quả cho ba người xong, liền lấy cơ vào bếp giúp Tống Đình Phàm mà thoát thân. Cậu thật ra cũng có điểm ngượng ngùng khi nghe Tống bá bá khen ngợi mình, mà mẹ Trần cũng không chút khiêm tốn tiếp chuyện a!

Vào bếp, Trần Lâm nói là giúp Tống Đình Phàm dọn rửa, nhưng thực ra lại đang làm gì?

Tống Đình Phàm thấy Trần Lâm lười biếng tựa vào cửa, bắt chéo chân, trên tay còn quả táo cắn dở, có chút bất đắc dĩ nói, “Em không giúp thì cũng đừng đứng đây choáng chỗ đi?”

Trần Lâm đắc ý dào dạt, không quan tâm chi, “Bọn họ ngồi ngoài đó nói chuyện, em cũng không làm gì được a!”

Tống Đình Phàm nghiêng tai nghe cuộc đối thoại trong phòng khách, vừa lúc nghe Tống lão đầu nhi nói, “Lúc trước a, mỗi lần Trần Lâm đi uống trà cùng tôi đều lo lắng chu đáo tất cả, cũng không chê tôi già khó tính a, haha...”

Tống Đình Phàm tà mắt nhìn Trần Lâm, còn chưa kịp nói gì, liền nghe mẹ Trần nói, “Đúng vậy, Lâm Lâm nhà tôi từ nhỏ đã vậy rồi, đáng yêu, haha....”

Mẹ Trần tiếp tục nói, nhưng hai người trong bếp đã có biểu tình không giống nhau!

Tiếp tục tà mắt nhìn Trần Lâm, Tống Đình Phàm thoáng đến gần cậu, tựa tiểu phi tiểu. Trực giác mách bảo Trần Lâm không ổn, muốn tránh, chỉ có thể tựa sát người vào cửa, chỉ nghe thanh âm trầm thấp chậm rãi nói, “Em trốn trong bếp, vì da mặt mỏng không quen nghe bọn họ khen ngợi, hay.....”. Nói nửa câu, Tống Đình Phàm tạm dừng, hơi thở ấm áp phun vào làm mặt Trần Lâm nhột nhột, cậu ngượng muốn chết, trong lòng cũng biết câu tiếp theo của hắn sẽ không hay ho gì, cậu vẫn bất động, người nọ đã đem lời còn lại nhẹ nhàng chậm rãi học ra, “Hay là nghe tiếng ‘Lâm Lâm’ kia làm em có ý nghĩ khác?”

“Oanh!”. Trần Lâm cảm thấy người nóng lên, hai má cũng bắt đầu nổi nhiệt

Vươn tay đánh người trước mắt, then quá hóa giận, “Anh..... Anh nói gì a.....”

Cùng với tiếng cười Tống Đình Phàm trầm thấp mê hoặc, hai người đều hiểu bọn họ đang nghĩ đến việc gì—Tống Đình Phàm chỉ những khi tình cảm mãnh liệt qua đi, ôm cậu đi tắm mới ôn nhu vô cùng thân thiết gọi cậu là ‘Lâm Lâm’

Phút chốc, Trần Lâm có chút ảo não giận dữ mẹ Trần, thường ngày mẹ không gọi mình như vậy, sao hôm nay lại đột nhiên gọi thế kia!

Trần Lâm tức giận xoay người muốn rời đi, vừa vặn mới động dậy, đã bị Tống Đình Phàm ôm cổ, tuy bàn tay người nọ còn ẩm ướt, nhưng Trần Lâm liền cảm giác cánh tay đang xâm nhập thất lực mình kia dùng sức nhường nào, bá đạo nhường nào

Trần Lâm cười, thả lỏng người, mặc Tống Đình Phàm ôm chặt lấy, bên tai còn nghe giọng nói mềm mại của người nọ, “Bây giờ em có thể còn gánh nặng nào không?”

Biết Tống Đình Phàm ám chỉ điều gì, Trần Lâm lại nhìn ba trưởng bối đang vui vẻ hàn huyên trong phòng khách, nét cười trên mặt càng sâu sắc, càng sâu sắc....

Cậu hiểu vòng tay này của Tống Đình Phàm ẩn chứa mọi thâm ý—có thể thuận theo tự nhiên như thế, nước chảy thành sông tràn đầy hạnh phúc cùng chúc phúc. Bọn họ đã đủ mãn nguyện

93. Chương 93: Ngũ Cũ Ôn Lại-một

Sau lần cha mẹ Trần ghé thăm, cuộc sống Trần Lâm và Tống Đình Phàm cơ bản có thể hình dung bằng hai từ ‘hài hòa’

Nghe một chút, hài hòa, đúng vậy, một từ thật tốt đẹp. Vừa chợt nghe, cũng cảm giác thật tốt. Chính là, phải cẩn thận cân nhắc cân nhắc khi dùng từ này miêu tả về cuộc sống, ít nhiều cũng cảm giác không được tự nhiên lắm

Một sớm mai, Trần Lâm bị Tống Đình Phàm ba thỉnh bốn gọi rời giường ăn điểm tâm, liền pha tách trà nằm bất động trên sofa. Đang cầm tách trà nóng trong tay, mắt nhìn Tống Đình Phàm, tâm lý không khỏi bức bối, đã biết một tháng vài ngày nghỉ là do hắn định ra, khó có khi nghỉ ngơi, mình muốn ngủ thật trể, người này cũng không cho ngủ, mới hơn 10h sáng đã đánh thức mình, thức dậy rồi, người này cũng chỉ lo việc của hắn, mắt liếc cũng không liếc mình một cái, vậy dậy sớm làm gì?... Còn không bằng ngủ thẳng đến trưa

Nói đến cảm giác bây giờ của Trần Lâm, tuy biết cuộc sống hai người rất hài hòa, nhưng đến tột cùng đó là định nghĩa thế nào a?

Hài hòa?

Hài hòa thế nào?

Dù tâm hồn cùng thể xác đều hài hòa, đã là thực hài hòa sao?

Trần Lâm nghĩ.... Cũng khó nói

Liền nghĩ đến tình yêu ngủ nhất hạng của mình, cậu thấy một chút cũng không hài hòa

Với cậu, có thể đánh tiếng với ba mẹ là điểm mấu chốt, sau khi quyết định, cậu mới hoàn toàn buông lỏng tâm tình toàn tâm toàn ý sống cùng Tống Đình Phàm. Điểm này, hai người kín như bưng, trong lòng cả hai đều hiểu rõ

Đương nhiên, chúng ta nói như vậy, không có nghĩa trước kia Trần Lâm giấu giếm Tống Đình Phàm điều gì, chính là, lúc đó, người này không thể buông toàn bộ trọng trách trong lòng, cậu tổng cảm giác khi bên cạnh Tống Đình Phàm, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, đều phải toàn tâm toàn ý với hắn, một chút cũng không thể phân tâm, bằng không, tương lai sẽ hối hận

Nói rõ thêm, kì thật khi đó cậu trong lòng vẫn sợ phải chia tay với Tống Đình Phàm. Dù người nọ đã vài ba lần trịnh trọng tuyên bố rõ ràng

Cảm động chính là tính cách hắn như vậy, nói thế nào khi nghe được cậu cũng xúc động rất nhiều

Nếu vậy, hiện tại cha mẹ hai bên đều đã đồng ý chuyện này, hai người sống cùng nhau, tính cách Trần Lâm tất nhiên lại biểu hiện khác trước. So với cuộc sống hạnh phúc trước kia, đương nhiên đều rõ ràng hơn

Mà vấn đề hiện tại lại nằm ở việc ‘rõ ràng’ này

Trần Lâm bưng tách trà, toàn thân nằm xuống, lại liếc mắt nhìn Tống Đình Phàm, mắt thấy người nọ vẫn chuyên tâm làm việc, một chút phản ứng đều không có, cậu không khỏi lắc đầu. Thu hồi tầm mắt, cầm điều khiển tùy tiện chuyển kênh

Trong lúc vô ý dừng lại ở một kênh phim truyện, vừa lúc nghe được lời thoại của nam nữ diễn viên, phỏng chừng hai người nọ là diễn viên chính, nam nhân nói với nữ nhân, “Em chính là em, không phải vì là học muội của anh”

‘Phụt-’, ngụm trà Trần Lâm vừa nhắm, không thể nói phun hết toàn bộ, nhưng cũng phun ra ngoài hơn một nửa. Mi mắt không ngừng giật giật. Lòng cậu hồ to, không phải chứ? Lời này sao lại quen tai vậy?

Cậu nhớ rõ ràng khi mới quen Tống Đình Phàm, mình ngại đối mặt với hắn cùng bọn Mục Kiệt, ít nhiều có chút không để tâm. Sau này quan hệ gần hơn, không phải người nọ cũng từng nói lời này với cậu sao? Tuy nguyên văn của người ta là ‘học đệ’, nhưng ý tứ không khác câu nói kia của nam diễn viên là bao

Động tác của Trần Lâm làm Tống Đình Phàm chú ý, hần nghi hoặc nhìn cậu, cậu vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ mình không sao. Nhưng không kiên nhẫn, lại liếc mắt nhìn Tống Đình Phàm

Cuối cùng, không... chuyển kênh nữa. Cậu vốn vừa lúc nghỉ ngơi mới ở ngốc trong nhà, dù sao cũng không bận chuyện gì như Tống Đình Phàm, bình thường dù cậu không hay xem TV, nhưng bây giờ xem một chút cũng không sao

Nằm dài trên sofa, tiếp tục nghe lời thoại thâm tình của đôi diễn viên trong TV, tuy cậu không theo dõi tình tiết phim, nhưng vì cậu nói vừa rồi, không hiểu vì sao, cậu lại hứng thú xem tiếp

Bất quá qua hồi lâu, lại nghe một câu nữa của nam diễn viên, “Anh, phải, làm, em, cùng, một, chỗ, với, anh”. Cậu nói bá đạo mà thâm tình

Trần Lâm nghe, nhớ lại lần đầu tiên Tống Đình Phàm tỏ tình cũng nói như vậy, hết như lời thoại nam diễn viên trong TV vừa nói

Cậu cả kinh bật người quay nhìn Tống Đình Phàm, động tác quá mạnh, may mắn cậu đã buông chén trà trên người xuống, nếu không thể nào cũng bỏng

‘Ôi’ một tiếng, Trần Lâm mở to hai mắt, hiển nhiên có chút bất khả tư nghị hỏi Tống Đình Phàm, “Anh thích.... xem phim truyền hình không?”

Kì thật, cậu là muốn hỏi ‘Anh thích lời thoại này không?’. Nhưng lời vừa đến miệng lại như nhận được cảnh báo, vẫn là đình chỉ, thay đổi câu hỏi

Người được hỏi chau chau mày, anh thích xem phim truyền hình không, Trần Lâm em không biết? Hai người vừa sống chung ngày một ngày hai? Không biết thói quen sở thích của mình? Thường ngày ngoài những tin tức kinh tế tài chính, mình có xem qua tiết mục khác trước mặt cậu ấy?

Tống Đình Phàm nhìn Trần Lâm đang mở to mắt, hai má không hiểu vì sao ửng đỏ, còn lộ một tia hoài nghi và vân vân. Người này, đây là làm sao vậy?

Từ khi đến sofa uống trà, liền thường xuyên liếc liếc mình, vốn tưởng cậu không có việc gì, nhưng đợi nửa ngày không thấy nói gì. Được rồi, em không nói, anh đợi em nói là được, nhưng đợi được nửa ngày, cậu ấy liền mở miệng hỏi mình thích xem phim truyền hình không?

– “Sao em hỏi vậy?”. Tống Đình Phàm đứng lên, thong thả bước đến, thuận tiện ngồi bên cạnh Trần Lâm, hai tay xoa xoa má cậu, “Sao lại đỏ mặt như vậy?”

Hai má ngày càng đỏ hơn, độ ẩm trên tay dường như càng nóng hơn

Tuy bây giờ còn chưa vào đông, nhưng trời thoáng lạnh, bọn họ ở nhà vẫn mặc thời trang xuân hè, nhưng điều hòa vẫn mở đều đặn

Tống Đình Phàm nghĩ hần mở điều hòa cao độ làm Trần Lâm nóng theo, nhưng sờ sờ trán, không có mồ hôi, lại cẩn thận nhìn khí sắc Trần Lâm, không giống phát sốt, vậy hai má vô duyên vô cớ sao lại hồng?

Có chút khó hiểu nhìn Trần Lâm, Tống Đình Phàm không khỏi đảo mắt nhìn qua TV, không phát hiện có gì đặc biệt, trong TV đang chiếu chương trình thể giới động vật

Không ngờ, khi hần bước đến gần, Trần Lâm liền chuyển kênh theo bản năng

Không rõ vì sao, trong nháy mắt kia, cậu không muốn hần xem bộ phim truyền hình đó

Trần Lâm nghe Tống Đình Phàm nói cũng sờ sờ mặt mình, lẳng lẳng hỏi, “Mặt em đỏ sao?”

Tống Đình Phàm từ chối cho ý kiến, câu hỏi này không phải vô nghĩa sao, mặt cậu ấy không đỏ mình còn có thể lẩm miệng hỏi?

Trần Lâm vẫn lẳng lẳng, chính là hai mắt chăm chăm nhìn Tống Đình Phàm, lòng cậu không ngừng nhớ lại câu nói cảm động kia của người này, còn có vài lần bá đạo không ỉn cự tuyệt. Nghĩ nghĩ, mặt đỏ lên cũng không có gì lạ

Huống chi, hiện tại cậu lại nhớ đến chuyện vài năm trước, từ khi qua được trạm kiểm soát của cha mẹ, vài năm này bên cạnh Tống Đình Phàm, khi nào cậu nghe lại những ‘lời ngon tiếng ngọt’ này? Vài năm chưa từng nghe qua, bây giờ bất chợt rõ ràng nghe lại lời thoại trong TV, Trần Lâm không khỏi, thật là có chút... muốn nghe lại ‘lời ngon tiếng ngọt’ người này từng nói

Phiên tâm tư này, Trần Lâm lại không thể nói ra. Chính là mặt ngày càng đỏ

– “Làm sao vậy?”. Tống Đình Phàm thật sự không rõ vì sao Trần Lâm lại như vậy

Qua một lát, đột nhiên mở miệng hơi trêu chọc hỏi, “Là anh đêm qua làm quá..... quá độc ác?”

Trần Lâm trừng mắt, mặt càng đỏ hơn, Tống Đình Phàm cười đến vui vẻ

– “Hay là trách anh sáng nay gọi em thức dậy ‘quá sớm’?”. Tống Đình Phàm cường điệu hai chữ ‘quá sớm’, ý tứ giễu cợt rõ ràng

10h sáng, có thể gọi là sớm sao?

Kì thật, Tống Đình Phàm cho rằng hôm nay mình canh thời gian rất chuẩn, tối qua hai người cùng nhau, nhưng hôm nay Trần Lâm hoàn toàn nghỉ ở nhà nên việc kia cũng không có gì quá. Biết người này thích nằm trên giường, 10h sáng đánh thức cậu, vừa lúc có thể ăn điểm tâm, bằng không để cậu ngủ thẳng đến trưa, chắc chắn hôm nay cậu sẽ chỉ ăn hai bữa

Tống Đình Phàm quan niệm, một ngày không thể ăn hai bữa cơm, tối thiểu phải ba bữa. Hắn không muốn Trần Lâm bỏ bữa, tất nhiên sẽ chọn cách đánh thức người này sớm một chút, trước bữa trưa cậu còn có thể ăn chút gì đó

Biết ý tứ giễu cợt của người này, Trần Lâm không muốn phản ứng hấn, quay mặt đi, để tay Tống Đình Phàm rơi xuống, lập tức viện cớ li khai

Tống Đình Phàm nhìn người đang vào buồng vệ sinh, hấn lắc đầu bất đắc dĩ đến cùng cực

Người này, sau khi thức dậy, không chịu hoạt động gì, cơm nước xong liền nằm trên sofa, nằm trên sofa xong lại vào WC, này.....này rốt cuộc là.... Có chút nói không được, nhưng tâm tư hắn đã biểu đạt thực rõ ràng, đơn giản chính là muốn nói Trần Lâm ăn ngủ, ngủ như— heo con

Ai, thở dài, hấn buộc cậu mỗi tháng nghỉ ngơi vài ngày, không phải muốn cậu nghỉ ngơi như vậy

Khi Trần Lâm đi ra, Tống Đình Phàm đã ngồi bên bàn sofa lê trong phòng khách tiếp tục làm việc

Chẳng qua gặp người đi ra, hấn cố gắng hỏi lại lần nữa, “Vừa rồi nghỉ gì lại hỏi anh có thích phim truyền hình không?”

Không ngờ hấn lưu tâm chuyện vừa rồi, lòng Trần Lâm nảy lên, không nghĩ sẽ trả lời hấn. Vừa rồi một mình trong buồng vệ sinh, cậu liền khôi phục thần trí. Hiển nhiên cảm thấy vừa rồi mình khẳng định bị ngu ngốc, thế nhưng đã hỏi người nọ có thích phim truyền hình không

– “Không gì cả, đột nhiên em nghĩ ra nên hỏi thôi”. Cậu nghiêng đầu, tiếp tục nằm

Tống Đình Phàm thấy cậu lại nằm trên sofa, khoé miệng giương lên, muốn mở miệng khuyên cậu nên đi lại, nhưng rốt cuộc lại không nói gì. Người này, chỉ cần rồi rồi, xương cốt đều lười đến rút gân. Quên đi, quên đi, mặc kệ cậu, khó có được ngày nghỉ ngơi, thích nằm thì nằm đi

Trần Lâm lúc này đã không còn chú ý đến TV, cầm điều khiển vô thức chuyển kênh. Lòng ngập tràn ‘lời ngon tiếng ngọt’ vài năm trước của Tống Đình Phàm, tuy định nghĩa những lời hấn nói ra là ‘lời ngon tiếng ngọt’ có chút không thích hợp, nhưng tình hình hiện tại, cậu tinh tế nhớ lại những lời quá khứ, chậm rãi thưởng thức, chậm rãi cảm thấy trong lòng khẩn trương đến nguy

Loại cảm giác này khiến cậu ngồi không yên trên sofa, luôn quay trái quay phải, ánh mắt thường xuyên liếc về phía Tống Đình Phàm

Nói thật, cuộc sống ‘hài hòa’ này của hai người, đã tồn tại thật lâu. Ngay từ đầu đều dùng hết tâm tư hưởng thụ những ngày như vậy, nhưng, thời gian trôi qua, cảm giác ‘hài hòa’ kia có chút bình thường

Hôm nay Trần Lâm mãnh liệt nhớ những lời Tống Đình Phàm từng nói. Trong lòng có điểm chờ mong và ý tứ khác, ngay cả ánh mắt nhìn người ta cũng toát ra khát vọng

Tống Đình Phàm bị người này nhìn đến không tập trung được, “Rốt cuộc là làm sao vậy? Hôm nay cứ nhìn anh hoài?”

Trần Lâm chưa kịp thu hồi ánh mắt, vừa vặn bị bắt gặp, trên mặt có chút ngượng ngùng, chối quanh co, “Nào có, ai nhìn anh a”. Nói xong quay đầu chính chuyên nhìn TV

Nhìn Trần Lâm ngượng ngùng, Tống Đình Phàm thực ngạc nhiên. Ủ, Trần Lâm da mặt mỏng, nhưng đó là việc vài năm trước. Vài năm này hai người sống cùng nhau, công lực chống cự da mặt mỏng của người nọ cũng gia tăng rồi

Bình thường chỉ cần không nói chuyện giường chiếu, người nọ cơ bản đều giả vờ tự nhiên không việc gì, nhưng hôm nay, làm sao vậy?

Mình cũng không nói gì a, sao lại ngượng ngùng?..... Tai cũng đỏ lên

Trần Lâm không quay lại nhìn cũng biết ánh mắt Tống Đình Phàm đang trên người cậu-tìm tòi nghiên cứu rồi lại tò mò

Không muốn tiếp tục, cậu lảng sang chuyện khác, “Khụ, đêm nay chúng ta ăn cơm cùng Mục Kiệt Lưu Dụ đi, vài ngày rồi em không gặp bọn họ”

Tống Đình Phàm gật gật đầu, “Để anh gọi điện nói Lưu Dụ đặt chỗ”

Vừa nghe, Trần Lâm liền không vui, “Ăn ở ngoài?..... Em không thích”

Tống Đình Phàm bắt đắc dĩ nhún vai, “Vậy em muốn ăn ở đâu?”

– “Không thể ăn ở nhà sao?”. Trần Lâm lấy lòng hỏi, “Anh nấu đi, anh nấu đi, em giúp anh....”

Tống Đình Phàm buồn cười, “Em giúp anh? Giúp anh làm gì? Vẫn là nấu cơm điện?”

Không trách Tống Đình Phàm nói vậy, vì hẳn biết Trần Lâm nấu giỏi nhất món đó. Nấu cơm, cũng chính là cơm chín có thể ăn được, yêu cầu cao hơn cậu không làm được

Trần Lâm nổi giận, “Anh có nhất thiết phải nói vậy không? Châm chọc em anh đặc biệt vui na?”

Tống Đình Phàm biết cậu sẽ không dễ dàng bỏ qua việc này, thản nhiên liếc cậu, nói, “Em liền nháo đi em”

Hai người xem như đã nói xong, cũng biết ai là người sẽ nấu cơm đêm nay

Sau chốc lát, Trần Lâm gọi điện mời Mục Kiệt Lưu Dụ đến nhà ăn cơm tối, Tống Đình Phàm nghe ngữ khí mời khách của cậu, dường như cậu là đầu bếp chính của bữa cơm này thì phải. Người vất vả không phải hẳn sao? Đã biết buổi tối không chỉ hầu hạ heo con này, còn phải hầu hạ thêm hai con heo khác, Tống Đình Phàm hẳn sao lại nên nông nổi vậy?

Bắt đắc dĩ lắc đầu, Tống Đình Phàm không muốn nhiều lời. Người này a, vài năm gần đây ngày càng nguy

94. Chương 94: Ngữ Cũ Ôn Lại-hai

Buổi tối, khi Mục Kiệt Lưu Dụ đến, Tống Đình Phàm đã làm xong cơm. Kì thật, cũng có thể nói khi Tống Đình Phàm làm xong cơm, mới gọi hai người họ đến

Tống Đình Phàm có chủ ý của mình, bọn họ biết mình nấu ăn là một chuyện, chính mắt thấy mình vào bếp lại là chuyện khác. Hẳn chịu không được tình cảnh mọi người ngồi trong phòng khách phiếm chuyện, mình mình tắt bếp dưới bếp nấu ăn. Tình hình này, một mình Trần Lâm ngồi ngốc trong phòng khách là được rồi, có thêm Lưu Dụ, nghĩ đến đầu hẳn liền đau nhức không thôi. Không phải mình chủ động để người khác cười nhạo sao

Lưu Dụ Mục Kiệt nhiều lần đến nhà hai người dùng cơm, ước chừng cũng có chút hiểu biết tâm tư Tổng Đình Phàm, cho nên, dù hai người ít nhiều tò mò nhưng không bao giờ nói ra, vì miếng ăn, ai cũng biết không nên vạch trần Tổng Đình Phàm. Haha

Cơm no rượu say xong, mọi người tráng miệng chút hoa quả. Bữa cơm này do Tổng Đình Phàm động thủ, nên Trần Lâm xung phong đi gọt hoa quả

Vì thế, ba người ngồi phòng khách nói chuyện, Trần Lâm chuẩn bị hoa quả trong bếp

Trần Lâm bưng hoa quả lên xong, liền ngồi bên Tổng Đình Phàm. Thật không phải hai người dính lấy nhau, chẳng qua bọn họ ngồi giữa sofa, mà Mục Kiệt Lưu Dụ một đầu một đuôi ngồi hai bên. Lưu Dụ ngồi vẫn như nằm ngửa, đùi tùy ý vắt lên thành sofa

Trần Lâm nhìn Lưu Dụ, biết hẳn không thể lấy hoa quả trên bàn, liền mang cho hắn một đĩa riêng, đưa tận tay

– “Trần Lâm, cậu quản cậu ấy nhiều vậy làm gì, để cậu ấy đắc ý thuận tay như vậy a!”. Mục Kiệt bắt mắt cắn một ngụm táo

Trần Lâm cười cười, không nói gì

– “Tôi nói Mục Kiệt, cậu ghen tị với tôi phải không, Đình Phàm còn chưa nói gì thì cậu nói làm chi. Có bản lĩnh thì cậu bảo Trần Lâm làm cho mình một phần tương tự a!”

Mục Kiệt nhìn Tổng Đình Phàm, sau đó trợn mắt liếc Lưu Dụ, cái gì cũng chưa nói. Chính là trong lòng mắng, bây giờ cậu cứ việc đắc ý đi, sau này tự gánh hậu quả! Đình Phàm còn không dám sai sử Trần Lâm, cậu lại thực hưởng thụ!

– “Mục Kiệt, anh cần không? Tôi làm cho anh một đĩa”. Trần Lâm nghĩ Mục Kiệt cũng muốn như vậy

Mục Kiệt lắc lắc đầu, tư thế ngồi của hắn rất tốt, vươn tay ra là chạm đến đĩa hoa quả trên bàn

– “Được rồi được rồi, các cậu đừng ồn ào nữa, tôi phải xem phim”. Lưu Dụ la hét, mọi người kì quái nhìn hắn

– “Cậu bắt đầu xem phim truyền hình khi nào?”. Mục Kiệt tò mò, nhân tiện cũng liếc qua TV đang chiếu chương trình thời sự

Lưu Dụ không chớp mắt nhìn màn hình TV, cũng không quay đầu nói, “Còn không phải do bà nội tôi, gần đây bà mê mẩn bộ phim truyền hình này, cả ngày đều kể chuyện phim, tôi nghe đến nhức đầu. Liền cược với bà đêm nay cặp diễn viên kia sẽ yêu nhau! Nếu tôi thắng, bà không xem phim đó nữa, cũng không giành TV với tôi, nếu thua, haiz~, chắc chắn phải nghe bà kể chuyện phim tiếp”

Vừa nghe Lưu Dụ nói xong, mọi người không nói gì, loại chuyện nhàm chán này, phỏng chừng cũng làm hắn rất vui

Sau đó, không biết thế nào, dù trong lòng nghĩ nhàm chán nhưng mọi người cũng bắt đầu chú ý đến bộ phim

Không biết khi nào, một cảnh tượng đột nhiên xuất hiện, Trần Lâm cả kinh trong lòng, quen thuộc a quen thuộc

Lại nhìn kĩ nhìn kĩ, đây không phải bộ phim mình xem ban sáng sao?

Lần này chết chắc, Trần Lâm đinh ninh, Lưu Dụ chắc chắn thắng cược. Tuy hôm nay cậu không xem hết tập phim, nhưng nghe đoạn đối thoại giữa hai diễn viên chính, cũng biết bọn họ sẽ yêu nhau

Nghĩ thế, Trần Lâm nhớ đến lời thoại sắp tới trong TV, không biết vì sao liền khẩn trương tìm điều khiển, nhưng Lưu Dụ đã sớm giữ điều khiển trong tay, cậu thế nào cũng không thể mở miệng yêu cầu chuyển kênh a. Huống chi, Lưu Dụ đang muốn xem. Cậu nếu đột nhiên yêu cầu chuyển kênh, chắc chắn sẽ làm bọn họ nghi ngờ

Suy đi tính lại, hít sâu vài lần, cầm tách trà trên bàn trong tay, Trần Lâm đơn giản ngồi tựa vào sô pha. Nghĩ thầm rằng, mặc kệ, dù sao tình huống tiếp theo thế nào khi sáng mình đều đã xem qua, trong lòng đã biết trước! Người kia không biết, hừ, mặc hần!

Nghĩ vậy, cậu thần nhiên. Chẳng qua, ánh mắt lại mất tự chủ liếc về phía Tống Đình Phàm. Trong lòng khẩn trương chờ mong khó lí giải

Chớp mắt, lời thoại thâm tình của đôi diễn viên phát ra, câu “Em chính là em, không phải vì là học muội của anh” phát ra trước tiên

Lực chú ý của Trần Lâm đều đặt trên người Tống Đình Phàm, nên khi lời thoại phát ra, cậu tinh tường nhìn Tống Đình Phàm.... ách.... không phản ứng gì

Chau mày, lòng không quá thoải mái, Trần Lâm cảm giác kì vọng của mình đã thất bại. Thất vọng thu hồi tâm mắt, nhưng lại bất chợt nhìn thấy Mục Kiệt, ánh mắt người nọ rõ ràng mang ý cười, thậm chí còn cười ra mắt với mình

Tình hình này, Trần Lâm liền hiểu. Mục Kiệt đều nhớ những lời này, nhưng người nọ, thế mà lại không nhớ rõ từng nói với mình như vậy

Cậu không khỏi liếc nhìn Tống Đình Phàm thêm lần nữa, lại thấy thần thái thần nhiên của người nọ, lòng cậu càng không tự tại. Cộng thêm ánh mắt giễu cợt của Mục Kiệt, cậu như dỗi dưng sức dịch người khỏi sô pha

Đáng tiếc, không thể làm người nọ chú ý, Tống Đình Phàm vẫn xem TV

Qua thêm một lát, lời thoại ‘Anh, phải, làm, em, cùng, một, chỗ, với, anh’ phát ra

Trần Lâm vẫn là nhịn không được liếc Tống Đình Phàm, lần này thật không gặp ánh mắt Mục Kiệt, đúng vậy, lời này bọn Mục Kiệt không biết, làm sao hiểu được chuyện gì

Nhưng dù như vậy, cậu cũng nhìn kĩ, để xem khi Tống Đình Phàm nghe câu nói kia, hần còn có thể vờ như không biết gì không

Người nọ nghe lời này, thực không phản ứng gì?

Trong lòng rất không vui, Trần Lâm thẳng tắp chăm chăm nhìn Tống Đình Phàm, căn bản cậu không quan tâm hành động này có làm Mục Kiệt Lưu Dụ chê cười không

Khi hai mắt Trần Lâm còn giằng co trên người người nọ, Tống Đình Phàm thế nhưng không biến sắc đứng lên

Nhìn người nọ đi vào phòng ngủ, mắt Trần Lâm cũng dõi theo, vừa khó hiểu vừa thất vọng

Quay đầu tiếp tục xem TV, cậu rõ ràng có chút không yên lòng

Không lâu sau, cậu nghe tiếng mở cửa phòng, cũng không quay đầu nhìn

Bất quá, thật ra lần này Tống Đình Phàm mở miệng nói chuyện. Nhưng, đối tượng không phải cậu

– “Hai người các cậu muốn ở đến khi nào?...Không đi?”

Nhất thời, Trần Lâm buồn bực, Mục Kiệt tò mò, thế nào lại đột nhiên đuổi người?

Lưu Dụ nằm trên sô pha, đầu cũng chưa nâng, mặt cũng chưa chuyển trả lời, “Gấp cái gì a, đợi tôi xem hết tập này! Hơn nữa, giờ này cậu và Trần Lâm cũng chưa ngủ được! Không vội không vội a...”

Mục Kiệt thấy Tống Đình Phàm có chút không vui khi nghe Lưu Dụ trả lời, trong lòng hô to, xong rồi xong rồi

Lại gương mặt nhìn Trần Lâm bên cạnh, dùng mắt hỏi, “Đêm nay hai người còn bận việc gì sao?”

Trần Lâm mờ mịt lắc đầu. Người này sao vậy a? Còn chưa đến 8h tối, thế nào lại hạ lệnh đuổi khách? Lưu Dụ Mục Kiệt cũng không phải người ngoài

– “Còn sớm, chúng ta chơi thêm chút nữa, không sao”. Nhìn Tống Đình Phàm, Trần Lâm thần nhiên nói

Tổng Đình Phàm lặng im nhìn cậu vài giây, sau đó liền xoay người quay lại phòng ngủ

Hắn vừa đi, tiếng đóng cửa vừa vang lên, Mục Kiệt lập tức ngồi cạnh Trần Lâm, Lưu Dụ cũng hoảng hồn buông điều khiển, ngồi thẳng người nghe ngóng

– “Cậu ấy....Làm sao vậy?”. Lưu Dụ hất cằm về phòng ngủ

Vốn hắn không cảm giác khác thường, thẳng đến người phía sau nửa ngày không nói gì, đột nhiên tiếng đóng cửa vang lên vừa đủ nghe, lúc này mới biết chuyện có chút không thích hợp

Trần Lâm lắc đầu, “Không biết”

– “Thật không biết?”. Mục Kiệt hỏi

Trần Lâm nhún vai, “Thật không biết”. Lại nói thêm một câu, “Các anh cũng thấy, vừa rồi anh ấy rất vui vẻ. Ai biết bây giờ làm sao lại thế”

Ngữ khí này, lời này, như giận mà không giận. Mục Kiệt nghe xong liền cúi đầu trầm mặc, sau đó rất nhanh tươi cười hiểu ra

Hắn kéo kéo Lưu Dụ, “Ai, có người đuổi chúng ta, tôi phải đi rồi, cậu đi không?”

– “A? Phải đi sao? Bây giờ còn rất sớm!”. Lưu Dụ hiển nhiên chưa hiểu ý, “Tôi xem thêm chút nữa, hết tập này tôi sẽ về nói chuyện với bà nội”

Mục Kiệt giật giật khoe môi, trong lòng không biết phải nói gì

Lại quyết tâm, mắt bảo Lưu Dụ, phiền toái ngài nhìn Trần Lâm trước mắt, sau đó nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng chặt của Tổng Đình Phàm, ngài hiểu ra chưa?! Mục Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi mắng thầm, người này nếu chưa hiểu ra, hắn tự về một mình!

Cũng may Lưu Dụ không ngốc, ánh mắt Mục Kiệt như vậy, cuối cùng hắn cũng hiểu ra tình huống bây giờ–như thế nào

Tuy trong lòng không rõ Trần Lâm, Tổng Đình Phàm đang có chuyện gì, nhưng ít nhiều hắn cũng biết hai người chắc chắn có chuyện a, lúc này, hắn không thể tiếp tục xem phim, cũng biết mình phải đi. Trong lòng tuy tò mò muốn biết cụ thể tỉ mỉ tình hình, nhưng nhìn dáng vẻ Trần Lâm đang mờ mịt, hắn biết mình không hỏi tốt hơn. Trừ phi, hắn tự thân đi hỏi Tổng Đình Phàm

Hai người Mục Kiệt Lưu Dụ ra về, Trần Lâm đang chuẩn bị gọi Tổng Đình Phàm ra tiễn bọn họ, liền bị Mục Kiệt cản lại. Trần Lâm khó hiểu tự tiễn khách, khi hai người ra đến cửa, Mục Kiệt quay người cười ý nhị vỗ vỗ vai cậu, Trần Lâm càng khó hiểu hơn

Nhưng Mục Kiệt không nhiều lời, nghênh ngang rời đi

Lưu Dụ vừa ra khỏi cửa, đã hiểu kì hỏi thẳng, “Hai người đó làm sao vậy?”

Vừa rồi hắn rõ ràng thấy Mục Kiệt cười ý nhị, chắn chắn Mục Kiệt biết chuyện, nếu không nói, ngày mai hắn liền đi hỏi Tổng Đình Phàm mới được

Mục Kiệt liếc xéo người chậm hiểu này, “Bình thường không phải cậu rất thích chê cười Đình Phàm sao?”

– “Đúng vậy”. Lưu Dụ không hiểu. Mục Kiệt sao lại hỏi thế?

– “Vậy cậu không biết lời thoại trong bộ phim vừa rồi có ‘mượn’ một câu của Đình Phàm và Trần Lâm sao?”. Mục Kiệt không phải không có ý trêu chọc

Lưu Dụ giật mình, “Nga, cậu nói câu kia a, tôi có nghe, nhưng thế thì sao?”

Mục Kiệt hoàn toàn không muốn nói thêm

Hắn tất yếu phải tiếp tục nói với kẻ chậm hiểu này sao?

– “Không có gì không có gì, cậu đi nhanh lên, về nhà nói chuyện với bà nội đi”

– “Ai ai, cậu đừng đổi đề tài, nhất quyết không nói cho tôi nghe chứ gì?”

- “Tôi đã nói rồi, vấn đề nằm ở câu nói kia, cậu lại không hiểu ra, tôi còn cách nào khác? Hơn nữa, tôi cũng chỉ đoán như vậy, không biết có đúng không”
- “Thật sự?”. Lưu Dụ không quá tin, trực giác mách bảo Mục Kiết đang đùa giỡn hẩn
- “Tin hay không tùy cậu”. Mục Kiết lườm hẩn, thật sự không muốn dây dưa thêm

Mỗi người có suy nghĩ khác nhau, nói thêm cũng giải quyết được gì a?

Lúc hai người lên xem, Lưu Dụ còn rối rắm chuyện này, nhưng Mục Kiết giả chết hoàn toàn không quan tâm hẩn

95. Chương 95: Ngủ Cũ Ôn Lại-ba

Trần Lâm tiễn hai người kia về, cũng chưa chủ động đến nói chuyện một chút với Tống Đình Phàm, cũng không quyết định quay về phòng ngủ. Liên cứ thế, cậu trở lại sofa tiếp tục xem TV

Chính là trong lòng nghĩ người nọ thế nào cũng ra gọi cậu vào ngủ. Nhấn nại đợi gần hai giờ, kết quả, không người nào ra gọi cậu

Lúc này, trong lòng Trần Lâm âm thầm khẩn trương

Tống Đình Phàm đột nhiên khó hiểu, dù cậu không biết nguyên nhân, nhưng ít nhiều cũng biết vì sao người nọ tức giận. Nhưng cậu không hiểu vì sao thái độ hẩn đột nhiên mặc danh kì diệu như vậy a

Cuối cùng, Trần Lâm chủ động về phòng ngủ. Chính là trong lòng vẫn khẩn trương, cậu còn chưa nói mình thất vọng thế nào, người này lại như thế trước mặt mình. Hẩn dựa vào cái gì nha, thật sự quá đáng

Vào phòng ngủ, cảm giận nhìn người đã tắm rửa xong xuôi nằm nhàn nhã xem tạp chí trên giường, Trần Lâm không nói câu nào, cầm áo ngủ đi vào buồng vệ sinh. Nhân tiện, cửa phòng vệ sinh đóng lại một tiếng ‘Rầm’

Tống Đình Phàm ngẩng đầu, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười với hành động này của cậu, khóe miệng không nhin được mà cong lên

Người này, hôm nay bất thường như thế, chắc chắn vì nghe được lời thoại trong bộ phim truyền hình kia

Nhưng, như thế nào lại liên như vậy a?

Tống Đình Phàm vừa vào phòng ngủ đã vội vàng xâu chuỗi mọi thái độ hôm nay của Trần Lâm, liền sớm hiểu ra mọi chuyện. Chắc chắn a, người này, ban sáng đã xem qua bộ phim Lưu Dụ ồn ào đòi xem. Bằng không, ban ngày cậu không vô duyên vô cớ hỏi hẩn thích xem phim truyền hình không na

Dựa vào tầm mắt thường xuyên ‘chú ý’ mình hôm nay. Tống Đình Phàm liền dám khẳng định chắc chắn những suy nghĩ trong lòng Trần Lâm. Cậu nghĩ hẩn đã quên những lời từng nói trước kia

Cũng phải thôi, nếu là Trần Lâm của vài năm trước, Tống Đình Phàm sẽ không đoán như vậy, nhưng vài năm này, tính cách Trần Lâm ngày càng ‘hài hòa’, hẩn không để ý cũng phải để ý

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, người ta quả thật kém lắm sao! Trần Lâm kia, thực sự muốn nghe hẩn nói vậy sao?!

Khi Trần Lâm ra khỏi buồng vệ sinh, tóc đã khô ráo, ngoan ngoãn trực tiếp lên giường. Cậu cũng không muốn nghe Tống Đình Phàm lải nhải, lạnh a lạnh, bệnh a bệnh

Cơ thể trong ổ chăn tự giác nhích lại gần Tống Đình Phàm, cảm xúc thoát nhìn rất tốt, Tống Đình Phàm chau mày

Hẩn không biết, người này lúc tắm rửa a, cũng cố gắng điều chỉnh tâm tình-quên đi, dù sao cũng không phải chuyện gì to tát, không phải chỉ vài câu nói sao, có gì dễ nghe, mình không ép buộc, cũng coi như không tra thêm chuyện này. Người nọ sau này có nói lại, cậu cũng không thềm nghe

Với hành vi tự giác của Trần Lâm, Tống Đình Phàm cười khê, không nói gì. Chính là hấn buông tạp chí, người cũng hoàn toàn nằm xuống

Nhìn thấy người đang nhắm mắt chôn đầu vào hõm vai mình, hấn khuynh người hôn lên mi mắt cậu. Trần Lâm mở mắt theo bản năng, nhưng mắt vừa hé đã liền nhắm chặt lại. Đầu còn cố ý vô tình cúi xuống trốn tránh, hành động rõ ràng nói cậu-không-thích

Tống Đình Phàm từ chối cho ý kiến, không ngừng cố gắng. Trong ổ chăn, một tay vuốt ve mặt Trần Lâm, tay còn lại hoành khuất khê vuốt đầu cậu, hai người lẳng lặng không nói lời nào

Chính là, dần dần Tống Đình Phàm không hề kiểm chế động tác, môi cũng bắt đầu động, từ trán Trần Lâm chuyển dần sang môi cậu, trong chốc lát, thậm chí có thể nghe được từng tiếng ‘chụt’ nhỏ nhẹ

Cuối cùng, khi chạm vào môi cậu, ban đầu còn nhẹ nhàng ôn nhu, chậm rãi lại biến thành khê cắn, từng đọt từng đọt nhẹ nhẹ

Trần Lâm bị gây sức ép khó khăn hô hấp, hừ hừ hai tiếng, có chút ý trốn tránh

Tống Đình Phàm này làm sao a, vừa há mồm đã dán lên môi cậu, thậm chí còn không ngừng tìm kiếm sâu bên trong. Nhiều năm như vậy, Trần Lâm chưa bao giờ rõ ràng cự tuyệt Tống Đình Phàm trong những tình huống thế này, nhất là chuyện hôn môi, nên cậu không chút biện pháp cự tuyệt, chỉ có thể thở dốc để Tống Đình Phàm tùy ý

Mà cảm nhận hơi thở nặng nề của Tống Đình Phàm, chỉ biết nếu tiếp tục như vậy, đêm nay cậu không thể ngủ yên

Không biết vì sao, Trần Lâm bỗng dưng, không muốn. Vì thế, thừa dịp chưa bị hôn đến ý loạn tình mê, Trần Lâm né tránh nghiêng đầu sang một bên, nụ hôn của Tống Đình Phàm rơi xuống má cậu

Hai người đều cả kinh, không khí có chút biến đổi, Tống Đình Phàm thoáng nâng người, thâm thúy nhìn Trần Lâm

Mặt Trần Lâm đã sớm đỏ bừng, chớp mũi còn lấm tấm mồ hôi, Tống Đình Phàm nâng tay lau mồ hôi cho cậu, “Sao vậy?”

Trần Lâm không nói, khép hờ mắt, có chút né tránh đưa lưng về phía Tống Đình Phàm. Hành động này, rõ ràng cậu rất không thích việc vừa rồi

Tống Đình Phàm chau chau mày, thực sự như vậy? Cậu ấy thực sự không vui?

Bất đắc dĩ, hấn điều chỉnh tư thế, để lưng người ta tựa vào ngực mình, hai tay vẫn là ôm người ta vào lòng. Tay lồng vào tay người ta, ôn nhu cọ cọ cằm vào gáy đã lấm tấm mồ hôi vì lần động tình vừa rồi

Sau những tiếp xúc thân mật vừa rồi, Tống Đình Phàm lại không an phận, đồ vật này nọ dần cứng lên bên dưới chạm vào người ta. Trần Lâm cứng đờ người, kéo bàn tay đang nắm tay mình lên, cắn mạnh không chút lưu tình

– “Ngô”. Tống Đình Phàm than một tiếng, mắt đầy ý cười, ngoài miệng cũng cười. Đồng thời, thân thể dưới chân không chút thu liễm, chen chân vào giữa hai đùi Trần Lâm

Trần Lâm bất động, cậu không mạnh bằng hấn, động thêm chút nữa mình càng bị động hơn. Chân người kia lại gác lên bụng cậu, người nọ thừa dịp giữa hai chân mình có khe hở, dám động vào nơi kia. Nhân tiện, còn cố ý chà sát vòng quanh

Trần Lâm bực bội, “Anh đi xuống”

Tống Đình Phàm không nghe, còn cố ý cọ cọ vị trí mẫn cảm kia của cậu, cảm thụ người dưới thân mẫn cảm run lên, miệng cười thành tiếng

– “Anh...”

– “Anh? Anh sao?”. Tống Đình Phàm chậm rãi hỏi, còn vươn cánh tay vừa bị cắn ra lau mồ hôi trên chóp mũi cậu

Không cảm kích, Trần Lâm chun mũi, “Anh đi xuống, em không thích”

– “Không thích cái gì?”. Tổng Đình Phàm dọc theo chớp mũi đi xuống, sờ loạn khắp nơi, thẳng đến khi Trần Lâm run lên, áo ngủ không biết khi nào đã sớm cởi ra phân nửa, không chút do dự, tay Tổng Đình Phàm liền đi vào, tay còn lại vẫn ở bên ngoài, bắt đầu khiêu khích hai khóa trước ngực Trần Lâm

Trần Lâm bị tra tấn từ đầu đến chân, lại miễn cảm cảm nhận bàn tay kia ngày càng đi xuống, mạnh miệng nói, “Dù sao cũng không thích!”. Thanh âm cuối làm tâm lý Tổng Đình Phàm nhanh vỡ toang, rồi lại không thể không có chút đau lòng

Thở dài, ai, đã biết thế nào là khổ chưa?

Lại cúi đầu nhìn thần tình người này, còn có đôi mi nhíu chặt không biết vì tức giận hay động tình kia, cổ nhân có câu lòng đau như cắt cũng chỉ như thế này, quên đi, ngừng một chút vậy

Tổng Đình Phàm dịch người, nhưng vẫn không rời khỏi Trần Lâm

– “Hôm nay cùng Mục Kiệt không chê cười được anh, liền mất hứng như vậy na?”

Trần Lâm sững sốt, không ngờ Tổng Đình Phàm nói ra, hơi thở cậu còn chưa kịp bình ổn. Vì thế, Tổng Đình Phàm hảo tâm vỗ vỗ lưng giúp cậu thuận khí

Qua một lát, dường như hiểu ra Tổng Đình Phàm nói gì, hẳn là nói mình cười với Mục Kiệt đêm nay? Nhưng, mình căn bản không phải muốn chê cười hẳn a! Nhớ ra mong muốn chân chính của mình, Trần Lâm đỏ mặt. Nhưng cũng dần dần ảo não xấu hổ hiểu được, đêm nay mình mất tự nhiên thế nào cũng không giấu được người này a. Hẳn lại dùng thủ đoạn bất động thanh sắc với mình!

– “Em không mất hứng”. Trần Lâm ý thức được mình ‘giấu đầu lòi đuôi’, liền bổ sung thêm một câu, “Cũng không chê cười anh”

– “Thật không?”. Tổng Đình Phàm hoài nghi

Mục Kiệt kia sau khi nghe xong lời thoại, trực tiếp tựa tiểu phi tiểu chủ chăm chăm nhìn mình, vẻ mặt đó, hẳn không cần đoán cũng biết, là vui sướng nhìn người khác gặp họa. Mà Trần Lâm bên cạnh, chỉ có hơn chứ không kém, khi bộ phim vừa bắt đầu, cậu liền chăm chăm nhìn mình, chẳng lẽ tâm tư không giống Mục Kiệt sao?

– “Dù sao em cũng không có ý chê cười anh”

– “Vậy tại sao lại nhìn anh chăm chăm làm gì?”

– “Ai nhìn anh chăm chăm? Anh bớt dặt vàng lên mặt đi”

– “..... Vậy tại sao lại mất hứng nguyên buổi tối?”

Trần Lâm nghe Tổng Đình Phàm hỏi vậy, biết người này không đoán ra tâm tư chờ mong của mình, người này hiểu lầm mình và Mục Kiệt muốn chê cười hẳn, mới gây sức ép với mình

Nghĩ, vừa vui vừa giận, vui chính là người này không nhìn ra tâm tư mong chờ của mình, giận cũng vì người này không nhìn ra được. Nhưng lại nào người này hiểu lầm mình muốn chê cười hẳn, cậu cũng không phải Lưu Dự, nào có tâm tư như vậy a

Được, anh đã không nhìn ra, ai còn sợ bị anh hỏi a

– “Anh cũng mất hứng đó thôi, tại sao lại mất hứng a?”

Có ý muốn tám chuyện, Trần Lâm dịch dịch người, nhưng vì phiên tình triều vừa rồi, thân cậu thấp một mảnh mồ hôi, vì thế, kéo kéo người bên cạnh theo, ý bảo-cậu phải đổi chỗ nằm

Tổng Đình Phàm nghe lời đổi chỗ, dù sao giường hai người đủ lớn, không sợ không có chỗ nằm

Trần Lâm trở mình, gắt gao gối lên tay Tổng Đình Phàm, cảm thụ người nọ vuốt ve tóc mình

– “Nói a, anh nói trước cho em biết, em liền nói cho anh em có mất hứng không”. Đến đây, Trần Lâm hạ quyết tâm không thừa nhận mình mất hứng. Dù sao đợi khi người này nói xong, cậu liền nói thẳng mình

không mất hứng, vậy không cần phải nói lí do mất hứng. Tuy cậu rất muốn người này hiểu vì sao mình mất hứng

Tổng Đình Phàm chau mày, không muốn nói

Nói thế nào? Nói mình tuy có thể không biến sắc thừa nhận ánh mắt kẻ khác chê cười, cũng không thể nghe đi nghe lại lời mình từng nói mà có ‘hiệu quả kì diệu như nhau’ với đối phương trong bộ phim truyền hình kia?

Lời này, Tổng Đình Phàm nói không được

Trần Lâm có thể không biết, nhưng hắn rất rõ ràng, lúc nghe lời thoại trong bộ phim, lòng hắn như bị điện giật, thực thiếu chút nữa vỡ ra. Nếu không sợ Trần Lâm, Mục Kiệt chế giễu, hắn đã lập tức tắt TV. Có thể bất động nghe hết lời thoại, Tổng Đình Phàm thật biết ơn khả năng kiềm chế của mình

Trần Lâm cọ cọ đầu trên tay hắn, “Sao vậy? Không muốn nói na?.... Vậy, em cũng không nói”

Cậu nghiêng răng nghiêng lợi ôn hòa nói, người này thế nhưng không muốn nói chuyện với mình, cậu không tin hắn biết được lí do mình mất hứng. Tuy ngoài miệng không thừa nhận, nhưng người sáng suốt đều nhận ra cậu mất hứng, người này lại không biết?

Lúc này, Trần Lâm đột nhiên bùng nổ bức bối, suy nghĩ được xác định trong khi tắm tan rã hoàn toàn. Cậu lại dịch người ra xa

Cậu vừa động, Tổng Đình Phàm cũng động, trực tiếp ngăn lại

– “Đừng nháo”

Trần Lâm nâng mi giương mắt trừng Tổng Đình Phàm, không biết thế nào, lần này Tổng Đình Phàm thế nhưng không nhìn cậu, quay mặt sang một bên

Cậu ngạc nhiên trong lòng, sao có thể vậy? Người nọ là thừa nhận mình vô tâm? Yếu thế?

Không có khả năng! Hắn có gì vô tâm a? Hắn có gì yếu thế a?

Túm một góc áo người nhà, Trần Lâm nhẹ giọng hỏi lại một lần, “Ai, anh nói hay không na? Tại sao lại mất hứng?”

Tổng Đình Phàm còn không nhìn Trần Lâm, đầu thế nhưng còn tránh ra một chút, lại rất không cố ý đắp kĩ chắn cho cậu, “Không có gì, không mất hứng, em đừng động”

Trần Lâm kì quái, người này làm sao vậy?

Thử hỏi một cậu, “Anh cũng không muốn biết vì sao em... mất hứng?”

Lần này, Tổng Đình Phàm quay đầu, trả lời, “Bất quá là vì chê cười anh không thành”

Trần Lâm khí kiệt, người này vì sao cứ khăng khăng nghĩ cậu muốn chê cười hắn? Cậu nào có nhầm chán như hai người kia a? Muốn chế giễu, mình đã không tránh né ánh mắt lúc ấy của Mục Kiệt, nói không chừng, Mục Kiệt còn nhìn ra tâm tư này đó của mình. Còn người này, sao lại đột nhiên trì độn như vậy?

Đột nhiên, Trần Lâm thanh tĩnh, liền muốn xác nhận suy nghĩ của mình, kích động xoay người, Tổng Đình Phàm không kịp ngăn lại, trực tiếp bị cậu đè lên

Cậu mở to mắt không chớp, Trần Lâm thực nghiêm túc, thực cẩn thận, bán tin bán nghi hỏi, “Lúc anh nghe lời thoại trong phim, kì thật không phải mất hứng-mà-là.... ngưng ngưng?”

Tổng Đình Phàm lúc này rất muốn giả vờ bình tĩnh, nhưng Trần Lâm đang dán sát trên hắn, ngũ quan không biết vì sao nháy mắt biến hóa, che giấu không được những biểu tình xấu hổ

Trần Lâm cười ha ha. Lúc này mới thật sự cảm giác không uống một ngày mình ủy khuất. Người này chỉ là giỏi che giấu hơn cậu thôi

Trước kia, Trần Lâm dù không thích chê cười Tổng Đình Phàm, nhưng cơ hội nếu thực sự dâng đến miệng, cậu sẽ không bỏ qua. Dù sao cũng hiếm khi nhìn thấy người này lúng túng. Nhiều năm như vậy, cậu thực

sự chỉ thấy người này lúng túng một lần, lúc trên giường. A, để xem là chuyện gì? Hình như cũng là khi mình vận vẹo hấn như bây giờ? Là lúc mình nói muốn nhìn ‘thần thái’ trong mắt hấn?

Hahaha~, Trần Lâm cười, không ngừng cười to thoải mái. Người này vì sao lần nào cũng như vậy, lại bị chính lời nói của mình làm khó, thế nào lại dễ bị trêu chọc vậy a

96. Chương 96: Ngũ Cũ Ôn Lại-bốn

Trần Lâm ghé trên người Tống Đình Phàm, Tống Đình Phàm là rõ ràng cảm nhận lồng ngực cậu vì cười to mà không ngừng run rẩy

Nương vào tư thế tối mờ ám này, Tống Đình Phàm quyết định không quan tâm nguyên nhân Trần Lâm cười to, vẫn là trực tiếp động thủ tiếp tục chuyện vừa rồi, để xem lúc đó cậu còn cười được không

Tống Đình Phàm..không....nói gì, căn bản Trần Lâm nghĩ hấn cam chịu, trong lòng không nhận được vui vẻ, ần ần còn có ý tưởng muốn trêu chọc thêm, dù sao người ngược ngừng đêm nay cũng không phải mình

Nhận thấy tay Tống Đình Phàm bắt đầu xấu xa động đây, cũng không biết cậu cười đến mệt lã hay bị khiêu khích không chịu được, Trần Lâm hỏn hển kêu lên, “Đợi....Đợi một chút, em có chuyện muốn nói với anh, có chuyện muốn nói”

Đè hai tay người ta lại, Trần Lâm thoáng di thân thể cách xa một chút, “Thật sự, thật sự, em thực sự nghiêm túc nói với anh”

Lực tay Trần Lâm sao có thể đo với Tống Đình Phàm a, cậu chế trụ một tay người ta, tay còn lại Tống Đình Phàm hoạt động quanh người cậu

Tống Đình Phàm không lên tiếng, cũng không có ý dừng lại, em nói phần em, anh làm phần anh, không ảnh hưởng gì. Trần Lâm tất nhiên hiểu được ý tứ của hấn, trong lòng gấp gấp lo sợ nếu người này tiếp tục, mình không nói được gì, cho nên hoảng hốt thốt ra lời trong lòng

– “Ai ai, lúc trước sao anh yêu em a?”. Trần Lâm mau không thở nổi, lại mau rõ ràng. Lúc này tay Tống Đình Phàm vừa lúc chạm vào địa phương cứng rắn kia, thầm nghĩ Trần Lâm da mặt mỏng này sao có thể hỏi ra được lời kia, tăng lực đạo, niết đến khi Trần Lâm thét lên

Trần Lâm tuy được hầu hạ cũng có cảm giác, nhưng ần ần còn nghe ra tiếng than đau. Mặt nhẵn thành đoàn

– “Anh làm gì a....”. Trần Lâm mặt đỏ tai hồng nhỏ giọng oán giận

Tống Đình Phàm vội vàng điều chỉnh lực tay, nhẹ nhàng chậm rãi cao thấp xoa nắn, lại nhìn khuôn mặt Trần Lâm, rõ ràng cậu vẫn còn đau. Trần Lâm bị hấn dày vò đến thở không ra hơi, trong lòng vẫn nhớ phải hỏi đáp án

– “Ái, em hỏi anh... Ngô~a, nói.... Nói a”

Tống Đình Phàm trực tiếp chặn môi cậu lại, lực đạo rất mạnh, quả thật giận cậu không mở miệng không được sao?

– “Nói...Nói a, em....em trước kia đều....Ngô a~, đều chưa hỏi qua chuyện này....”. Thật vất vả thoát khỏi môi người ta, Trần Lâm còn rối rắm vấn đề này

Tống Đình Phàm khó khăn lúng túng, thật không phải hấn không muốn trả lời, cũng không phải hấn không thể trả lời. Nói ra thì, nếu trong tình huống bình thường, Tống Đình Phàm hấn thuận theo tự nhiên, lúc có thể nói đã nói. Nhưng hiện tại, lại từ miệng người nhà hỏi ra, làm sao trả lời a? Hấn đều có tuổi, thực còn phải dùng đến chiêu ‘lời ngon tiếng ngọt’ này sao? Hơn nữa, hôm nay người này làm sao vậy a? Bình thường cậu còn hay xấu hổ hơn hấn, hôm nay thế nào liền hỏi chuyện này a?

Nụ hôn Tống Đình Phàm càng động tình, hấn đặc biệt hi vọng có thể dời sự chú ý của Trần Lâm khỏi chuyện này

Nếu hấn dụng tâm, động tác lại càng thành thạo, dù sao hấn cũng biết rõ mọi điểm mẫn cảm của Trần Lâm. Trần Lâm bị Tống Đình Phàm trêu chọc đến không được, hỏn hển hô hấp, nhưng lại cắn răng không ra tiếng. Tình hình này sau khi cuộc sống hai người bắt đầu hài hòa, chưa từng phát sinh. Vì Tống Đình Phàm sớm lĩnh hội Trần Lâm lúc trên giường muốn hưởng thụ như thế nào

Trần Lâm không bỏ qua, không nói đến thân thể có bao nhiêu mất tự nhiên, bàn tay Tống Đình Phàm nơi tư mật cậu nhiều lần muốn tham tiến về trước, cậu không còn cách kháng cự. Tống Đình Phàm cũng không hưng cường đến nơi kia. Nhưng Trần Lâm lại không hưởng ứng, không lâu sau, mồ hôi hấn đã tuôn xối xả. Chỉ cần hấn thoáng chút tách khỏi Trần Lâm, Trần Lâm bật người đều cảm giác được hấn ra bao nhiêu mồ hôi

Không nề hà, Tống Đình Phàm bắt đầu cọ cọ vành tai mà vai tóc Trần Lâm, “Còn nháo, em muốn thế nào a?”

Âm điệu trầm ổn, hấn muốn tỏ vẻ mình không phải gấp gáp không kìm được, Tống Đình Phàm thật sự hết cách với Trần Lâm. Dùng sức mạnh không được, không yếu thế thì làm thế nào?

Trần Lâm lằm bằm, tuy thân thể đã động tình muốn phát tiết, nhưng cậu còn chưa nghe được đáp án

– “Trước.. trả lời trước, a ách, em”. Chính là không bỏ qua

Tống Đình Phàm lấy lòng dùng ngực cọ cọ, hai khóa trên ngực Trần Lâm đã đỏ thẫm vươn thẳng cũng không buông tha

Trần Lâm bắt đầu dùng sức giãy giụa, không quan tâm tay kia của Tống Đình Phàm đã đôi lần to gan náo loạn. Tuy nơi tư mật kia bị người ta vòng quanh đùa bỡn, nhưng Trần Lâm quyết nhịn không cho cơ thể lộn xộn. Lại vừa đẩy đủ ý tứ cậu không thích

– “Nhất kiến chung tình”

Tống Đình Phàm cơ hồ nghiêng rằng nhiên lợi nói ra bốn chữ, Trần Lâm lập tức bất động. Nháy mắt, hết thấy cảm quan cậu thanh linh, chỉ cảm thấy cả người bắt đầu xao động. Trong lòng so với lần động tình vừa rồi còn nhảy nhanh hơn

Cậu khó tin quay đầu, nhìn thẳng đôi mắt Tống Đình Phàm thâm thúy trầm ổn, nhẹ giọng hỏi, “Thật sự?”

– “Ngô”. Trần Lâm kêu lên một tiếng đau đớn, bắt tay bàn tay Tống Đình Phàm đột nhiên siết chặt

Vốn Tống Đình Phàm cũng đã cam chịu, thất vất vả mới bình tĩnh nói ra bốn chữ kia, hấn đều chuẩn bị tâm lí sẵn sàng nhìn người này cười chê, nhưng người này, lại nghi ngờ?

– “Ừ~, a, anh, anh.... Trước.... Đừng động đây.....”. Tống Đình Phàm dồn dập công thành đoạt đất làm Trần Lâm chưa kịp chuẩn bị, giọng nói đứt quãng

– “Lời anh nói, em không tin?”

Nghe ra những nguy hiểm, Trần Lâm gấp gáp biện giải, “Không có! Tin, tin, em tin! A~”. Căn bản âm điệu run rẩy vì người ta chạm vào nơi mẫn cảm của mình

Một hồi tình hình tiếp theo, cả người Trần Lâm tê liệt. Cậu thật sự không nhớ rõ mình rốt cuộc bị Tống Đình Phàm đùa nghịch thành ít nhiều tư thế, làm bao nhiêu lần. Tình cảm mãnh liệt như vậy, cơ hồ nửa năm qua bọn họ chưa từng

Tẩy trừ xong, đổi ga giường, hai người cuối cùng ôn nhu ôm nhau đi ngủ

Trần Lâm mệt đến không tả nổi, nhưng tinh thần lại thanh tỉnh không chút buồn ngủ. Hưởng thụ bàn tay Tống Đình Phàm không ngừng nhu ấn phục vụ bên hông, Trần Lâm cọ cọ đầu vào hõm vai Tống Đình Phàm, tuy cậu còn rất tức giận phiên gây sức ép vừa rồi, nhưng cảm động thì vẫn phải cọ cọ làm nũng

– “Thật là nhất kiến chung tình sao?”

Bàn tay Tống Đình Phàm đang xoa bóp hông Trần Lâm dừng một chút, lại tiếp tục

Gặp người không phản ứng, Trần Lâm lại cọ cọ một chút, thúc giục, “Ai, ai....”

Nói thật, đừng nghĩ vừa rồi Tống Đình Phàm vô ý mãnh liệt như vậy, kì thật hắn có chú ý muốn Trần Lâm không tra hỏi hắn. Bởi vì, hắn, thực sự đỏ mặt

Nguyên nhân chính là vì thế, cho nên vừa rồi Tống Đình Phàm chỉ lo làm, căn bản không nói gì. Ý tứ tránh né rõ ràng như vậy, người này còn hỏi hắn? Liền muốn chê cười hắn đến vậy?

Mặt không biến sắc, Tống Đình Phàm đạm thanh nói một tiếng “Phải” ngắn gọn sáng tỏ

Nghe ra một từ ngưỡng ngừng này của Tống Đình Phàm, Trần Lâm cảm giác đã thỏa mãn phiên tâm tư mong chờ suốt hôm nay

Trần Lâm cúi đầu cười hai tiếng, hít hít mũi, trở mình, đột nhiên liền ôm lấy lưng Tống Đình Phàm

Hành động này, Tống Đình Phàm cảm thấy mình có chút không quá rõ ràng. Người này....?

Yên tĩnh an ổn nửa ngày, Trần Lâm chôn đầu trên ngực Tống Đình Phàm mới chậm rãi mở miệng, ngữ khí nén giận như có như không, “Hôm nay xem TV, nghe được lời thoại kia, em nhìn anh nửa ngày, anh đều không có phản ứng, em còn tưởng... Tưởng anh quên những lời mình từng nói trước kia rồi...”

Đắc, bây giờ, Tống Đình Phàm hoàn toàn hiểu được Trần Lâm nghĩ gì

– “Liền thành thế này?”. Em mất tự nhiên mất hứng nguyên ngày?

Lời sau cùng Tống Đình Phàm không phải không biết xấu hổ thay Trần Lâm mà nói ra, hắn đã nói rồi, người này ngày càng nháo loạn vô cơ

Cậu cũng không ngắt lại những lời kia hắn nói cho ai nghe, có thể nói quên là quên dễ dàng?

Đây vẫn là Trần Lâm sao? Sao từ hôm ‘hài hòa’ đó lại thành vậy?

Tống Đình Phàm đen mặt nghĩ muốn nói vài câu nặng nề, nhưng rốt cuộc không làm được, nhất là hắn đã có chút hiểu ra nguyên nhân người này mất tự nhiên. Không chỉ không làm được, ngược lại còn hạ bậc thang cho người ta bước xuống, “Anh không có không nhớ rõ”

Tống Đình Phàm nói vậy, không khí hai người hiện tại tốt như vậy, Trần Lâm ít nhiều cũng cảm thấy hôm nay mình quá để ý chuyện vụn vặt, cậu xấu hổ muốn chết

Cúi đầu “Ân” một tiếng

– “Những lời anh đã nói với em, những điều anh đã làm cho em, anh lại càng không quên”

– “Ân”

– “Cũng không có gì quá, về sau đừng như vậy nữa”

– “Ân”

– “Nếu em muốn nghe, sau này anh sẽ chỉ nói, không làm”

– “Ân”

Một lát sau, một trận nhỏ giọng thăm phản bác, “Ai muốn nghe....”

Tống Đình Phàm cười thăm

– “Vậy về sau không nói mà chỉ làm”

– “Ân”

Lại một lát sau, một trận nhỏ giọng thăm phản bác, “Ai muốn làm....”

Tống Đình Phàm cười ra tiếng

– “Vậy sau này không nói không làm”

– “Anh.....”

Tống Đình Phàm cười to, thăm nghĩ, cuối cùng cũng phản ứng nhanh, không “Ân” nữa

Cuối cùng, Tống Đình Phàm kết thúc đề tài, “Em a, sau này em liền nháo đi”

Nhiều ngày sau, Tống Đình Phàm vẫn nghi hoặc khó hiểu

Hắn luôn không thể hiểu vì sao ngày đó Trần Lâm có dũng khí hỏi trắng ra chuyện như vậy, ách, bây giờ nghĩ lại, không phải là vấn đề có chút mất mặt sao? Cậu ấy thế nhưng trực tiếp hỏi mình vì sao yêu cậu ấy? Hơn nữa còn bám riết không tha? Đây, là tính cách của Trần Lâm sao? Tống Đình Phàm thực hoài nghi

Hôm sau, Tống Đình Phàm rốt cuộc cố ý vô tình hỏi Trần Lâm, lúc ấy, Trần Lâm bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn, kiên quyết trả lời, “Nga, chúng ta sống với nhau lâu như vậy, trước kia em không quan tâm, nhưng hôm đó lại quan tâm, muốn hỏi muốn biết”

Lời này càng mất mặt. Hai người sống chung lâu như vậy, rất hiếm khi nói những lời nùng tình, lộng tình, dù sao tuổi lớn, ngày lâu, da mặt càng mỏng

Nhưng, Trần Lâm, sao lại như vậy?

Trần Lâm nhìn thấy Tống Đình Phàm giật mình, trong lòng đắc ý dạt dào, bàn tay nguyên bản nắm chặt khăn trương cũng thả lỏng, lại bình tĩnh bổ sung một câu, “Nga, đôi khi cũng cảm thấy ngượng ngùng a, hệt như hai người đánh nhau, anh cường người ta liền nhược, anh nhược người ta liền cường”

Trần Lâm đắc ý nói hết câu, còn dương dương tự đắc với Tống Đình Phàm. Kì thật, cậu cũng tự bất ngờ lúc ấy mình sao lại có dũng khí hỏi cậu kia, lại cẩn thận miệt mài suy nghĩ mới ra được đáp án này

Nhưng cậu không biết, sau khi thăng thấn với Tống Đình Phàm như vậy, người ta học cách đối phó tình huống còn nhanh hơn cậu

Có thể nói, sau này, cơ hội Trần Lâm muốn nhìn Tống Đình Phàm ngượng ngùng, đã biến mất không chút dấu vết

97. Chương 97: Rốt Cuộc Ai Lỗi-một

Tống Đình Phàm lọt thỏm giữa sofa, cả nhà yên ắng. Hắn vô thức chạm vào công tắc đèn cảm ứng, lúc bật, lúc tắt. Đèn phòng chiếu rọi cả khuôn mặt hắn, cũng là mơ mơ hồ hồ nhá nhem không rõ. Nhìn không ra chút hỉ nộ ái ố nào

Chỉ thấy tay hắn dừng trên điều khiển, nâng tay xoa xoa mi tâm, dáng vẻ rất mệt mỏi. Một động tác đơn giản, cũng có thể nhìn ra chút manh mối trên khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng kia. Sao vậy? Tâm tình không tốt sao?

Tống Đình Phàm cầm chiếc gối ôm bình thường người nào đó thích ôm nhất, không khí tựa hồ còn phảng phất hương vị độc hữu của thiên hạ, thản nhiên, đến khi hắn bình tĩnh lại, hương vị quen thuộc kia đã không còn

Động tác kìm lòng không đậu ấy, Tống Đình Phàm như không hài lòng, lại như bất đắc dĩ chau chau mày, sau đó cười khổ. Nhưng khi nhìn thấy chiếc di động nằm dưới gối, hắn cười không nổi, ngay cả một nụ cười bất đắc dĩ cũng làm không được. Chỉ còn lại đôi mày nhíu chặt

Cầm điện thoại lên, Tống Đình Phàm nhận được một tin nhắn: đêm nay em không về nhà

Người gửi ‘Trần Lâm’ không nói gì thêm, một chút sợ hãi dường như không có. Nhìn thời gian gửi đến 21:57, Tống Đình Phàm lại muốn phát hỏa. Xem ra, vừa rồi hắn bình tĩnh nửa ngày, đều vô dụng

Người này, được rồi, bây giờ được rồi! Không nhận điện thoại thì thôi, bây giờ còn bỏ nhà đi?!

Tống Đình Phàm cười lạnh thoát khỏi mục tin nhắn, nhìn thấy đồng hồ trên điện thoại chỉ -23:00, đôi môi kiên nghị mím chặt

Đã trễ thế này, người nọ đêm nay thật không có ý định về nhà a

Đứng lên, về phòng ngủ, ném di động vừa rồi còn nắm gắt gao lên giường, Tống Đình Phàm cơ hồ không chút lo lắng đi tắm rửa, mọi hành động đều như thường nhật

Chính là tắm rửa sấy tóc xong, một người ngủ trên giường vốn hai người luôn ngủ, hẳn thế nào cũng ngủ không được. Trong đầu không tự chủ nghĩ đến hôm nay mọi việc diễn ra thế nào để bây giờ người nào đó đến nhà cũng không thêm về

Nhắc đến nguyên do đêm nay Trần Lâm không về nhà, thật khó nói rõ ràng. Tống Đình Phàm, gần nhất cũng chỉ có thể tìm được đầu, không nắm được đuôi

Sự tình là thế này, hôm nay là ngày nghỉ ngơi cố định mỗi tháng của Trần Lâm. Hai người bọn họ cũng không có dự định gì đặc biệt, chỉ ở gốc trong nhà

Đến đây, chúng ta phải giải thích một chút, tại sao mỗi lần Trần Lâm nghỉ, Tống Đình Phàm đều có thể ở nhà. Thật không phải vì Tống Đình Phàm là ông chủ nên muốn sao cũng được. Kỳ thật, đây là quy định bất thành văn của hai người từ trước đến giờ. Từ khi Trần Lâm bắt đầu mở tiệm, phàm mỗi khi cậu ở nhà nghỉ ngơi, Tống Đình Phàm chắc chắn cũng ở nhà. Điểm này, hai người không nói rõ ra, nhưng đó là thói quen cố hữu

Chính là, hôm nay, thói quen này bị đánh vỡ

Sáng sớm, Tống Đình Phàm thật vất vả gọi Trần Lâm rời giường, vừa nghe cậu huyền thuyên oán giận, vừa hầu hạ cậu dùng điểm tâm. Nhưng vừa ăn điểm tâm xong, bát còn chưa buông khỏi tay, di động của người nào đó đổ chuông, là Trần Lâm

Trần Lâm vui vẻ đặt bát trên bàn, ý tứ muốn Tống Đình Phàm giải quyết, cậu đi nhận điện thoại. Tống Đình Phàm không phải lần một lần hai trải nghiệm tính lười của Trần Lâm, người này hiện tại thật quá, ngay cả ăn xong rửa bát cũng không làm

Nhắc đến người gọi tới, Tống Đình Phàm còn chưa rửa bát xong, Trần Lâm đã cúp điện thoại, cũng nói ai gọi-Quang ca, Trương Bá Quang

Thuận tiện, Trần Lâm còn nói, hôm nay cậu phải ra ngoài, ách, gặp Quang ca, sau đó, ách, ăn một bữa cơm

Tống Đình Phàm vừa nghe xong đã sững sốt, sau đó cúi đầu nhìn bát cơm trong tay, không khỏi nắm chặt, ánh mắt tức thì lờ lờ thay đổi. Lại ngẩng đầu, qua nửa ngày, mới ừ một tiếng

Với phản ứng của Tống Đình Phàm, không biết Trần Lâm có nhận ra những thay đổi không, dù sao cuối cùng cũng là xuất môn. Trước khi đi, còn hỏi Tống Đình Phàm muốn cậu mang theo áo khoác không, hiện tại mới đầu xuân, cậu vẫn sợ lạnh

Tống Đình Phàm không nói gì, tìm áo khoác đưa cậu, là kiện áo khaki xanh nhạt làm nhan sắc Trần Lâm càng nổi bật, cũng càng có khí chất, Tống Đình Phàm rất thích

Trần Lâm vui rạo rức nhận áo khoác, đi rồi

Lúc sau, Tống Đình Phàm đến công ty

Lúc Lưu Dụ Mục Kiệt nhìn thấy hắn, còn ngạc nhiên đến chết, người này, không phải nói hôm nay không đến sao? Sao bây giờ lại.....? Hắn đến đây, vậy vị ấy nhà hắn đâu?

Hai người muốn há mồm thăm hỏi, nhưng sắc mặt Tống Đình Phàm viết rõ đừng đến gần, cuối cùng, cũng thật thức thời không hỏi. Chính là trong lòng cả hai âm thầm cười trộm, đều cười nhạo hắn lại bị Trần Lâm khi dễ

Giữa trưa ba người cùng nhau ăn cơm, Lưu Dụ chọn một nhà hàng mới khai trương, ba người xem như mùa nào ăn thức ăn này. Chỉ tiếc, xe vừa vào chỗ đậu xe, liền như vậy xuất hiện một màn trùng hợp mà không trùng hợp, nhất thời làm ba người không còn tâm tình dùng cơm

Hôm nay Lưu Dụ lái xe, Mục Kiệt ngồi ghế phó lái, Tống Đình Phàm ngồi ghế sau. Nếu bình thường, Tống Đình Phàm đều nhắm mắt nghỉ ngơi. Hôm nay không biết trùng hợp thế nào, cửa xe vừa kéo xuống, hắn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, vì thế, bàn ăn sát cửa sổ trong nhà hàng, cảnh tượng Trần Lâm và Trương Bá Quang ăn cơm, hoàn toàn lọt vào mắt hắn

Nếu sự thực hai người chỉ đơn giản ăn cơm thì không nói gì, nhưng không biết Trương Bá Quang đang ngồi đối diện Trần Lâm vì sao lại đứng lên, đến bên cạnh Trần Lâm, nghiêng đầu sát vào má cậu, không biết đang làm gì hoặc nói gì đó

Một màn như thế, từ góc ngồi Tống Đình Phàm nhìn ra, thân mật không cần nói, hơn nữa, nhìn thế nào cũng giống, ách, KISS

Xe dừng, Mục Kiệt Lưu Dụ tiếp đón Tống Đình Phàm xuống xe, cũng không hiểu vì sao không được đáp lại. Vì thế, hai người nhất tề nhìn Tống Đình Phàm, hắn vẫn đang mải mê nhìn, chỉ có thể nhìn theo tầm mắt hắn, vừa nhìn thấy, trong lòng hai người không khỏi ‘lộp bộp’ một chút

Ai cũng muốn há mồm nói một chút, nhưng hai người liếc mắt nhìn nhau, không ai nói được gì. Mục Kiệt muốn lặng lẽ kéo kiếng xe lên, nhưng lại không dám làm; Lưu Dụ muốn vờ không có gì phát sinh mở cửa xe, hết to ‘đến giờ cơm rồi’, nhưng chỉ có thể kiềm chế

Hai người đợi thật lâu, không dám thở mạnh, nhìn hai người đang trong nhà ăn, động tác không biết là ‘Rất thân mật’ hay ‘Có vẻ thân mật’ thế nhưng vẫn tiếp tục duy trì, Lưu Dụ trong lòng muốn hô to câu cứu mạng

Trong lòng còn hô chưa xong, chợt nghe Tống Đình Phàm thản nhiên mở miệng: “Lưu Dụ, gọi điện thoại hỏi xem, vị trí kia có phải phòng riêng hay không”

– “Đình Phàm....”. Mục Kiệt muốn nói gì đó, nhưng Tống Đình Phàm đã chủ động đóng cửa xe, nhắm mắt dưỡng thần

Tuy nhà hàng này mới khai trương, nhưng như vậy cũng làm khó Lưu Dụ. Cơ hồ gọi hai cuộc điện thoại, kết quả cũng rõ ràng. Do dự cầm điện thoại, Lưu Dụ không biết nên nói hay không

– “Thế nào?”. Tống Đình Phàm mở mắt, ngữ khí không gọn sóng

– “.....Là.....Phòng”. Lưu Dụ rối rắm trả lời, lại bật người nói tiếp, “Nhưng thế cũng không nói lên được gì a, Trần Lâm không phải người như vậy, cũng không phải.... Ai, dù sao cũng không có và vân vân, chắc chắn là hiểu lầm, như vậy nói không chừng hai người đang nói chuyện gì đó thì sao.....”

– “Lưu Dụ!”. Mục Kiệt quát

Phòng riêng thì cần gì dựa sát vào nhau nói chuyện như vậy?

Lưu Dụ cũng biết mình nói sai, vội vàng biện giải, “Ai nha, tôi không phải có ý kia, dù sao Trần Lâm sẽ không..... Sẽ không làm vậy.....”

Lưu Dụ huyền thuyên một hồi, lại nhìn Tống Đình Phàm kia không phản ứng gì, hắn không nói được nữa. Chỉ có thể thở dài trong lòng. Ai, đây là chuyện gì a

– “Đổi nhà hàng đi”. Một câu của Tống Đình Phàm, ba người chưa xuống xe chỉ phải tìm nhà hàng khác

Cơm nước xong, buổi chiều Tống Đình Phàm không định đến công ty, hai người kia đưa hắn về nhà

Hơn nữa trước khi xuống xe, còn thản nhiên bổ sung một câu, “Sáng nay cậu ấy xuất môn đi ăn với Trương Bá Quang, việc này tôi biết. Các cậu không cần gọi điện giục cậu ấy về”

Ý tại ngôn ngoại, thực rõ ràng, hai người bọn họ, cũng không ai dám nói-sẽ-gọi-điện-tình-báo

Tống Đình Phàm nói rõ như thế, hai người Mục Kiệt Lưu Dụ thật đúng là không dám động vào. Cho nên, không ai gọi điện cho Trần Lâm

Chạng vạng Trần Lâm về đến nhà, vừa đúng giờ cơm chiều, trước khi về cậu có nhắn tin cho Tống Đình Phàm, biết người nọ đang ở nhà

Mở cửa, Trần Lâm vừa đổi giày vừa gọi người, “Đình Phàm, Đình Phàm, em đói rồi, cơm xong chưa? Đình Phàm?”. Nghe ngữ điệu, tâm tình đang rất tốt

Gọi nửa ngày cũng không ai trả lời, Trần Lâm kì quái, nếu hắn ở nhà, sao nhà yên ắng như vậy, trời tối rồi, ngay cả đèn cũng không mở?

Thuận tay mở đèn, không thấy người trong phòng khách, Trần Lâm lại vừa gọi người, vừa vào thư phòng tìm người

Mở cửa thư phòng, liền thấy Tống Đình Phàm ngồi trên ghế tựa hay ngồi, đèn cũng không mở, cả phòng đều hắc ám, tuy không đến nỗi không nhìn rõ năm ngón tay, nhưng lúc này, quả thật Trần Lâm không thể nhìn rõ vẻ mặt hắn. Mà lúc đó, Trần Lâm cũng hiểu ra, người này, hiển nhiên không phải đang làm việc

– “Sao vậy…… không bật đèn?”. Trần Lâm do dự hỏi, cậu đã cảm thấy người này có chút không thích hợp

Tống Đình Phàm lắc đầu, không nói gì, chậm rãi đứng lên, đi về phía cậu

Lúc đến gần, Tống Đình Phàm mới xác nhận khi người này vừa đẩy cửa ra, mình nhìn cậu ấy có chút khác thường, thực không phải ảo giác a. Nguyên lai, hôm nay, thì giỏi rồi

Vươn tay sờ sờ trán Trần Lâm, Tống Đình Phàm nhẹ giọng hỏi: “Cắt tóc?”

Khoảng cách gần như thế, hơn nữa vừa rồi lại cảm thấy người này có điểm không thích hợp, Trần Lâm có chút bất an, cũng có chút ngượng ngùng với kiểu tóc mới, “À, ách, Quang ca nói tóc em hơi dài, ăn cơm xong liền dẫn em đi cắt tóc”

Tống Đình Phàm lập tức rút tay về, chau mày. Trần Lâm còn ngây ngốc đứng trước cửa thư phòng, hắn đã đi đến phòng bếp, để lại cậu một mình

– “Ăn cơm chiều chưa?”

– “A, chưa ăn”

– “Anh cũng không nấu”

Trần Lâm nghe được câu này, lại càng bất an. Có chút nhắm mắt theo đuôi đến phòng bếp. Chính là còn chưa kịp mở miệng nói gì, cậu đã nhìn thấy bồn rửa chén còn đầy bát, hình như từ bữa sáng còn lại. Người nọ buổi sáng không rửa bát sao?…… Sau khi mình đi thì không làm nữa?

Rốt cuộc cảm thấy sự tình có chút không đúng, Trần Lâm định thần, mở miệng hỏi, “Anh…… Làm sao vậy?”

Vào phòng bếp uống nước, người đang chuẩn bị rời đi, bị một câu kia của Trần Lâm giữ lại. Tống Đình Phàm dừng lại thật lâu, không nói gì, cầm li nước muốn rời đi, nhưng Trần Lâm đứng trước mặt hắn, nhất thời, hai người đứng yên trong bếp

– “Làm sao vậy?”. Trần Lâm kiên trì

Tống Đình Phàm giương mắt nhìn cậu, ánh mắt tĩnh lặng như đá chìm đáy biển, “Hôm nay…… ăn cơm, cắt tóc, còn làm gì nữa?”

Trần Lâm nhíu mày, đây không phải tác phong của Tống Đình Phàm. Hắn không bao giờ tò mò như vậy. Nghĩ thế, nhưng vẫn trả lời, “Không có, chỉ nói chuyện phiếm”

Tống Đình Phàm gật gật đầu, dời bước muốn rời đi, nhưng Trần Lâm vẫn không cho đi

– “Tại sao anh hỏi vậy?”

Tống Đình Phàm không đáp

– “Tại sao?”. Trần Lâm kiên trì

Tống Đình Phàm xoay người, buông li nước trên tay, lại xoay người, một tay thản nhiên xỏ vào túi. Tư thái bắt đầu có chút cao

– “Ăn cơm trưa ở Tả Ngạn?”. (Tả Ngạn là tên nhà hàng kia)

Trần Lâm thông thả gật đầu, “Ừ, anh…… thấy?”

Tống Đình Phàm gật đầu ‘ngô’ một tiếng. Muốn rời khỏi phòng bếp nhỏ hẹp này, lần này, Trần Lâm không cần

Nhìn thấy người đã ngồi trên sô pha trong phòng khách, một tay còn tựa vào ghế, Trần Lâm đến trước mặt hắn, đứng, tiếp tục hỏi, “Rồi sao nữa?”

Tổng Đình Phàm không nhìn cậu, nghe câu hỏi như vậy, lông mi chau lại nhẹ nhàng, thân hình yên ổn như núi trả lời một câu, “Lần sau ăn cơm, chọn nơi công cộng đi, đừng đặt phòng riêng”

Trần Lâm không muốn biết vì sao Tổng Đình Phàm biết cậu và Quang ca ăn trong phòng riêng, cậu chỉ muốn biết người này hiện tại là thái độ gì, là đạo lý gì

– “Tại sao?”. Giọng nói có chút tức giận

Tổng Đình Phàm điều chỉnh tầm mắt, khóa trụ cậu, nhìn cậu cắn chặt môi, dáng vẻ thiên ngôn vạn ngữ. Lòng hắn có chút đau, vươn tay muốn ôm cậu, nhưng người này, tự động lùi từng bước về sau

Trần Lâm cúi đầu, thản nhiên cười lạnh một tiếng, nhẹ giọng hỏi một câu, “Tổng Đình Phàm, anh nghĩ gì chứ?”

Sau đó, đi thẳng ra cửa, đổi giày, đi rồi

Tổng Đình Phàm tiếp tục ngồi ngốc trên sô pha, không nhúc nhích. Chính là trong lúc đó, dùng số nhà gọi điện cho người ta, người ta không động lòng bất điện thoại. Hắn đột nhiên cảm thấy ánh sáng trong nhà quá chói mắt, vì thế, sau khi tắt hết đèn, lại ngồi trên sô pha. Thẳng đến khi nhận được tin nhắn, người ta, đêm nay không về nhà

98. Chương 98: Rốt Cuộc Ai Lỗi-2

Đến bây giờ, Tổng Đình Phàm an vị trên giường vẫn không thể ngủ, Trần Lâm nói đêm nay không về nhà. Đúng vậy, hai người vẫn có điểm khác biệt, nhưng những chuyện thế này không tính là tranh chấp, hoặc cãi nhau đi?

Hắn biết Trần Lâm tức giận, cực kì tức giận, nhưng vẫn không tin Trần Lâm không về nhà

Nếu người không về, nói thẳng ra, hắn thật cũng không quá lo lắng. Nơi Trần Lâm có thể đến quả không ít, nhưng nơi cuối cùng cậu đến, bất quá hắn nghĩ, sẽ liên quan đến hai người Mục Kiệt Lưu Dự

Lần này, Tổng Đình Phàm thật không lo lắng bị hai người kia cười chê, dù sao buổi trưa hai người họ cũng đều chứng kiến sự việc, buổi tối Trần Lâm lại đến ngủ nhờ nhà họ, trên cơ bản nguyên nhân không cần giải thích, mọi người đều tự hiểu rõ. Nếu như thế, hai người kia sẽ nói thế nào, sẽ khuyên thế nào, Tổng Đình Phàm vẫn là an tâm. Hắn tin, phỏng chừng ngày mai Trần Lâm sẽ về

Nói ngắn lại, Trần Lâm không giận là tốt rồi, dù sao cậu cũng biết chuyện, nói ra cũng dễ hơn. Dù sao, thực ra, lần này rốt cuộc không tính là chuyện gì to tát

Tổng Đình Phàm nghĩ thông suốt, phân tích thấu triệt. Nhưng sự tình lại phát triển không như hắn nghĩ

Đêm đó Tổng Đình Phàm không nhận được cuộc gọi nào từ Mục Kiệt hay Lưu Dự, hắn nghĩ hôm sau đến công ty sẽ tỉ mỉ hỏi hai người này một chút. Nhưng đến công ty, vô luận hắn nói gì làm gì, đều phát giác hai người kia hoàn toàn không biết chuyện đêm qua. Bọn họ thậm chí không biết đêm qua Trần Lâm trắng đêm chưa về

Lúc này, Tổng Đình Phàm mới nhận mặt chau mày

Hắn nghiêm túc hỏi hai người kia có liên lạc với Trần Lâm không, lúc này mới nghe Mục Kiệt nói, “Khoảng 8h tối đêm qua, Trần Lâm có gọi cho tôi, nhưng giọng nói tuyệt đối bình thường, tôi nghĩ hai người không việc gì, còn nói đùa một câu làm cậu ấy phản ứng”

Mục Kiệt nghĩ hai người đã giải quyết xong vấn đề hôm qua, mới vui đùa cùng Trần Lâm một câu, sau đó, Trần Lâm còn tốt bụng cười đùa với hắn hai câu. Tuy tán gẫu, nhưng Mục Kiệt vốn tưởng Trần Lâm đại khái là ngượng ngùng, cũng không tiếp tục nói đề tài kia, thực sự hắn chỉ đơn thuần phiếm chuyện cùng Trần Lâm

Lúc đó hắn còn hỏi Tổng Đình Phàm đang làm gì, Mục Kiệt còn nhận được câu trả lời không thể chân thật hơn, Trần Lâm nói Tổng Đình Phàm đang tắm rửa. Xét thấy, xét thấy hai người có thể đã tắm rửa xong, đại khái, còn có việc bận, Mục Kiệt mới chủ động gác máy

Nhưng hiện tại, xem ra, việc không đơn giản như vậy

Tổng Đình Phàm nghe xong câu trả lời của Mục Kiệt, trong lòng kinh nghi, tắm rửa? Hắn đang tắm rửa? 8h tối qua mình gọi điện cho người nọ, cậu trực tiếp cúp máy cự tuyệt, làm sao có thiên nhân biết mình đang tắm rửa?! A, Tổng Đình Phàm thực sự phải cười khổ

– “Đêm qua Trần Lâm không về nhà”

– “A?”

– “Cái gì?”

Mục Kiệt Lưu Dụ nhất thời giật mình thon thót. Lúc này, Tổng Đình Phàm cũng không muốn gạt hai người, Trần Lâm không đến tìm bọn họ, vậy cậu có thể đi đâu?

Nói lỏng cà-vạt, Tổng Đình Phàm có chút vô lực trần thuật, “Chạng vạng cậu ấy về nhà, sau đó.....”. Hắn ngừng lại, giương mắt liếc hai người kia một cái, lại nói, “Sau đó ra khỏi nhà”

‘Sau đó gì chứ’, không cần Tổng Đình Phàm nói rõ, Mục Kiệt Lưu Dụ đại khái cũng đoán được lí do đêm qua Trần Lâm không về

Không thể hỏi rõ ràng, nhưng cũng hiểu tình thế có chút nghiêm trọng

Hai người đều nghĩ thầm, tính cách Trần Lâm không xúc động đến vậy a. Hai người này đêm qua xảy ra chuyện gì nghiêm trọng vậy sao? Tạm thời không nói Trần Lâm, nói đến Tổng Đình Phàm, bọn họ nghĩ không ra hắn làm sao không tức giận cậu. Vài năm qua, Tổng Đình Phàm hết mức sùng nịch Trần Lâm, trên cơ bản cũng chưa từng ngừng phát triển đến giới hạn cao nhất

Lúc lâu sau, Mục Kiệt mở miệng, “Gọi di động cậu ấy thử xem”

Liếc mắt ra hiệu cho Lưu Dụ, vì sở trường của hắn là tâm lí, chính là, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng....”

– “Tắt máy.....”. Lưu Dụ thất thố nhìn điện thoại trong tay

Tổng Đình Phàm trầm mặc, một lúc sau, mắt nhìn đồng hồ trên bàn làm việc-9:45, biết giờ này cửa hàng Trần Lâm đã mở cửa

Gọi điện đến, là một nhân viên cửa hàng bắt máy, người nọ ngắn gọn nói rõ với Tổng Đình Phàm, có nhân viên trong quán gặp Trần Lâm lúc hơn 7h sáng, nhưng Trần Lâm chỉ đơn giản phân phó vài việc, nói mình vài ngày tới không đến cửa hàng được. Nhưng cậu đi nơi nào, thì không ai biết

Được lắm, cái này thật đúng là không muốn về nhà

Cúp máy, một phút sau Tổng Đình Phàm vẫn xuất thần, hắn hiện tại có chút không hiểu đêm qua mình đã làm gì đến nỗi người nọ tùy hứng không thèm về nhà như vậy

– “Hai người các cậu ở lại đây đi, tôi về nhà xem sao”. Nói xong, Tổng Đình Phàm cầm áo khoác, chìa khóa xe, rời đi

Nhìn người vội vàng rời đi, Lưu Dụ cũng là có chút lo lắng, tốt bụng hỏi, “Mục Kiệt, cậu nói xem, xảy ra chuyện này sao?”

Mục Kiệt lườm hắn, “Cậu nói Đình Phàm sẽ để Trần Lâm hoặc bọn họ xảy ra chuyện gì sao?”

Ngượng ngùng sờ sờ mũi, Lưu Dụ không lên tiếng

Tổng Đình Phàm về đến nhà, cũng không phát hiện có gì khác biệt, không có dấu hiệu có người về nhà. Chính là sau khi dạo quanh một vòng, đến phòng bếp, nhìn đồng chén bát đã tẩy rửa sạch sẽ, mới ý thức được, người nọ, có về nhà

Cười khở, đồng chén bát kia, aiz, kì thật là hôm qua khi người đi rồi, mình thật không muốn tiếp tục tẩy rửa, mới quả quyết dừng lại

Trong lòng Tống Đình Phàm, những chuyện đó ai làm không quan trọng, mấu chốt là khi một người đang làm, người còn lại phải ở bên cạnh a. Thực rõ ràng, Trần Lâm ở nhà nhìn hẩn rửa bát, với Trần Lâm ra ngoài ăn cơm cùng ‘người khác’ để hẩn một mình ở nhà rửa bát, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau

Đến phòng ngủ, mở tủ quần áo, thực rõ ràng, thiếu vài món đồ của người nọ

Sự tình đến nước này, Tống Đình Phàm xem như hoàn toàn hiểu được, người nọ a, là chuẩn bị đầy đủ, tính toán tạm thời dọn ra ngoài sống

Tại sao là tạm thời?

Thực hiển nhiên, với Trần Lâm, Tống Đình Phàm vẫn rất tự tin, người tuy không nói tiếng nào đã rời đi, nhưng hẩn tin tưởng đó không phải ý tứ muốn phân tán, Vì thế, thực sự chỉ có thể định nghĩa là ‘Bỏ nhà trốn đi’

Hành tung Trần Lâm, người ta không nói, Tống Đình Phàm chỉ có thể phán đoán, lục tục gọi điện vài lần, người ta vẫn tắt máy như cũ, hẩn liền hiểu, hiện tại Trần Lâm không muốn liên lạc với mình

Bất đắc dĩ, Tống Đình Phàm chỉ phải hỏi hẩn tự vấn, tính tình người này, chẳng lẽ nói vài năm qua, thực sự được mình dung túng đến bốc đồng vô lí như vậy? Ngay cả nhắn tin ình cũng không được? Liền một chút cũng không sợ hậu quả không thể vãn hồi sao?

Hẩn tự vấn như vậy, không thể nghi ngờ chỉ tổ làm bản thân ngột ngạt, Trần Lâm có thể thản nhiên bỏ nhà đi như vậy, hiển nhiên sẽ không xảy ra hậu quả nào nghiêm trọng. Ít nhất trước mắt thoát trông như vậy. Nếu thật muốn hối lỗi, người nọ không về nhà, không mở máy, tối thiểu sẽ lưu lại mẩu giấy, nhưng hiện tại, người ta cái gì cũng không lưu lại. Chỉ lưu lại một cảnh tượng ‘Bỏ nhà trốn đi’

Tống Đình Phàm còn có thể làm gì khác?

Ngoài bí quyết đợi người trở về, hẩn còn nghĩ được cách nào khác sao?..... Tựa hồ không có

Một tuần, suốt một tuần liền, Tống Đình Phàm lúc đầu còn hơi lo lắng, cuối cùng lại bình yên an nhàn, hẩn thực sự đang đợi, đợi Trần Lâm chủ động liên lạc, đợi Trần Lâm chủ động trở về

Hẩn thản nhiên, tuy rằng là cấp khẩu thuốc an thần cho Mục Kiệt Lưu Dụ, biết hai người họ không có gì khúc mắc, nhưng dù không khúc mắc, chung quy vẫn không thấy bóng dáng Trần Lâm a. Vì thế, xem ra, tâm tình Mục Kiệt Lưu Dụ tựa hồ có chút khấn trương hơn hẩn

Đương nhiên, cũng vì nhìn bộ dáng đối lập của hai người, mới khiến cho tình tự lo lắng của Tống Đình Phàm không biểu hiện gì, cũng không nóng nảy

Nói như vậy, không phải Tống Đình Phàm không làm gì. Có, người ta có làm

Hẩn vốn tưởng có lẽ Trần Lâm về với ông bà, trong lòng nghĩ nếu ông bà biết người nọ về nhà vài ngày không liên lạc, có thể vô ý làm cha mẹ Trần lo lắng thêm, vì thế, xuất phát từ nhiều lo lắng khác nhau, ngày thứ ba khi Trần Lâm biến mất, Tống Đình Phàm liền chủ động gọi điện cho cha mẹ Trần, xem như giải vây cho Trần Lâm, hẩn sợ cậu khó xử

Điện thoại kết nối, Tống Đình Phàm giống như vài năm trước, tự nhiên mà hỏi việc nhà cha mẹ, nói chuyện phiếm, đề tài ôn hòa thân cận nhưng không cố ý, một chút cũng không đề cập chuyện Trần Lâm về nhà

Đương nhiên, hai bên không ai nói chuyện Trần Lâm về nhà, mới làm Tống Đình Phàm ý thức được, nguyên lai, Trần Lâm cũng không về với ông bà

Tống Đình Phàm không lo lắng Trần Lâm liên hợp cùng cha mẹ Trần dọa hẩn, vì dù sao nhiều năm quá, ngoài những khi Trần Lâm bên cạnh hẩn, bọn họ cùng nhau gọi điện hoặc chat với cha mẹ Trần, hàng năm tổng yếu cố định vài lần, hẩn một mình gọi điện thăm hỏi cha mẹ Trần, việc này cơ hồ đã thành thói quen. Không cần nói, Tống Đình Phàm vừa gọi đã làm cha mẹ người ta rất vui. Bằng này, Tống Đình Phàm liền dám khẳng định cha mẹ người ta sẽ không phối hợp cùng Trần Lâm để dọa hẩn. Cho nên, hẩn chần chẫn, Trần Lâm thật không về nhà ông bà

Thức thời cắt điện thoại, trong lòng đã muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi Trần Lâm, thực sự đi không thấy bóng dáng sao?

Nếu vậy, Tổng Đình Phàm ngược lại càng thản nhiên

Hắn đợi, đợi khi Trần Lâm chủ động về nhà

Nhưng một tuần chậm rãi trôi qua, cuối tuần vừa mới đến, hắn ngồi được, nhưng hai người bên cạnh lại ngồi không yên

– “Đình Phàm, cậu đã biết Trần Lâm ở đâu sao? Tại sao không chút khẩn trương nào?”. Lưu Dụ nhìn người bình tĩnh sau bàn làm việc, hắn thật sự hoài nghi, kì thật, Tổng Đình Phàm biết Trần Lâm đang ở đâu

Tổng Đình Phàm lắc đầu, giải thích, “Không biết”

Mục Kiệt nghe xong, bất đắc dĩ lắc đầu, “Đình Phàm, cậu thực sự không tìm sao? Di động Trần Lâm vẫn tắt?”

– “Chắc là vậy”. Tổng Đình Phàm khép tập văn kiện trong tay, chuẩn bị lấy tập tài liệu khác

– “Chắc là?”. Lưu Dụ hỏi lại, hai người nhưng cũng đều rõ ràng, phỏng chừng vài ngày nay, người này không.... gọi cho Trần Lâm nữa

Lưu Dụ cầm di động thử gọi vào số Trần Lâm, nghe được tiếng tổng đài trả lời, hắn cúp máy

Mục Kiệt Lưu Dụ đều hoài nghi trong lòng, đây là tác phong của Trần Lâm sao? Một tuần liền, ít nhất khi có thể bình một nửa, nhấn một tin thông báo hắn là có thể đi? Tại sao di động vẫn liên tục tắt máy?

Có chút bất an, Mục Kiệt dò hỏi, “Đình Phàm, Trần Lâm có thể hay không gặp chuyện gì.... ngoài ý muốn, biến mất không chút tin tức, thật sự không giống tính cách cậu ấy...”

Tổng Đình Phàm ngừng tay, có chút dăm chiêu, lát sau mới mở miệng, “Hôm trước cậu ấy có email chuyển đổi sách mới trong cửa tiệm”. Điều này chứng minh, Trần Lâm hẳn là không việc gì

Nhưng Mục Kiệt Lưu Dụ vẫn còn có chút lo lắng

– “Dù như vậy, không có gì ngoài ý muốn, nhưng, Đình Phàm, cậu vẫn là không muốn tìm cậu ấy về sao?”. Mục Kiệt hỏi

Tổng Đình Phàm chau mày, vấn đề không phải hắn có nguyện ý tìm Trần Lâm về không, mà là hiện tại người kia có nguyện ý để hắn tìm ra không

Lưu Dụ bên cạnh đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì, nhỏ giọng, “Đình Phàm, cậu nói cậu không chủ động tìm Trần Lâm, cậu ấy không phải da mặt mỏng sao, hết giận, cũng không phải không biết xấu hổ mà chủ động về nhà a?”

Mục Kiệt nghe xong, chỉ cảm thấy có thể dựa vào lời Lưu Dụ, “Đúng, đúng, có thể như vậy a, có lẽ Trần Lâm đã sớm hết giận, chủ động đợi cậu đến tìm về thì sao? Hai người các cậu, vẫn phải có một người chủ động đi?”

Với lời này của hai người, Tổng Đình Phàm thật không phải bỏ ngoài tai, nhiều ít cũng có chút yên tâm. Hơn nữa, tình huống này không phải không thể xảy ra. Hắn cũng biết rõ phải nắm chặt thời cơ với Trần Lâm, nhưng dường như vẫn có vấn đề. Dù hắn tự tin, vấn đề gì, hắn đều có thể giải quyết

Nghe hai người nói xong, tâm Tổng Đình Phàm ít nhiều có chút động

Đầu tiên, liền kiểm tra tài khoản tín dụng của Trần Lâm, tiền trong thẻ gần đây chưa mấy may động vào, hắn có chút lo lắng thời gian này thiên hạ sống thế nào. Sau đó đến tiệm sách tìm hiểu tin tức, nhưng ngoài lần email phân phó nhân viên đổi sách, Trần Lâm không nói gì thêm. Cuối cùng, thậm chí hắn tuyệt vọng đi hỏi Lí Tiểu Phàm, kết quả tất nhiên không có

Xét thấy Trần Lâm không rút tiền trong thẻ, vài ngày tiếp theo, Tổng Đình Phàm cuối cùng hiện ra một chút mất kiên nhẫn. Không liên lạc Mục Kiệt Lưu Dụ, không liên lạc Lí Tiểu Phàm, không về nhà, vậy vò

luận Trần Lâm đến đâu vẫn phải dùng đến tiền? Có thể không dùng đến tiền trong thẻ, cậu, còn có thể tìm ai?

Trương Bá Quang?

Không, Tổng Đình Phàm loại bỏ người này khỏi danh sách tình nghi khi thiên hạ bỏ nhà trốn đi, Trần Lâm sẽ không tìm hắn, sẽ không. Tổng Đình Phàm vẫn đang tự tin. Nhưng lúc này, hắn lại có chút lung lay

Đó là Quang ca của cậu, cậu thực sự không tìm đến sao?

Vài năm nay, vì mình ra vẻ hào phóng, tình cảm hai người bọn họ kì thực không phục không tồi. Ít nhất, Trần Lâm không lo sợ ở cùng chỗ với Trương Bá Quang như vài năm trước. Đa phần khi hắn đến Bắc Kinh, Trần Lâm thậm chí còn có thể tận tình gặp mặt

Tâm lí mông lung của Tổng Đình Phàm, ở vài ngày cuối, liền nhảy lên làm lòng hắn phức tạp một phen, về mặt mờ mịt

Nhưng, thực may mắn, sự việc phức tạp như vậy, ngưng hắn ở đêm thứ 10 từ ngày Trần Lâm ‘bỏ nhà trốn đi’

99. Chương 99: Rốt Cuộc Ai Lỗi-ba

Tổng lão đầu nhí gọi điện đến, thời gian không sớm không muộn, vừa vặn tivi vừa phát tin tức thời sự trong ngày, 7 giờ đúng

– “Đang ở nhà a”. Ngữ khí bình thản, không hoãn không vội

– “Ân”. Tổng Đình Phàm vừa trả lời, vừa lau tóc, hắn mới tắm xong

– “VẬY, gần đây sao không ghé về chơi, bạn sao?”

– “...Vài ngày nữa nhất định sẽ về một chuyến”. Tổng Đình Phàm không trực tiếp trả lời câu hỏi

– “Ân, vậy về đi”

– “Biết”

—Yên lặng vài giây—

– “Ngô, khu....”. Tổng lão đầu nhí với tính kiêu lời này của con, thật là có chút bất đắc dĩ, trong lòng bắt đầu hối hận đã gọi cuộc điện thoại này

Tổng Đình Phàm dừng tay đang lau tóc, “Ngài có việc?”

Không đợi người kịp trả lời, sau đó đắm chiêu bồ sung, “Trần Lâm đang tắm rửa, không nói chuyện điện thoại được”

Bên kia Tổng lão đầu nhí vừa nghe lí do thoái thác này, hai mày đều dựng đứng cười nhạo, Trần Lâm đang tắm rửa?! Tắm rửa?!

A~! Haha~! Vậy người đang ngồi trong phòng khách nhà mình xem thời sự, là ai? Không phải Trần Lâm, là quý a?!

Không muốn tiếp tục giằng co đánh Thái Cực quyền với con trai, Tổng lão đầu nhí trực tiếp vào đề, “Vậy con ghé nhà ta, mang Trần Lâm đang ngồi trong phòng khách xem thời sự về nhà con so sánh, xem người nào mới là Trần Lâm thật!”

– “Ba”. Điện thoại trực tiếp bị ngắt

Tổng Đình Phàm há hốc, cẩn thận suy nghĩ câu cuối cùng kia của Tổng lão đầu nhí, hắn cơ hồ dùng tốc độ tên lửa thay quần áo, cầm chìa khóa xuất môn. Ngay cả tóc cũng chưa kịp chải

– “Tổng bá bá, chương trình thời sự vừa mới bắt đầu, phần điểm tin nổi bật vừa chấm dứt”. Trần Lâm vừa thấy lão nhân không ngồi bên cạnh đã trở lại, liền mở miệng thuyết minh

– “Ân, hảo hảo, haha....”. Mắt Tống lão đầu nhí cười híp thành mị tuyến

Lão nhân vừa ngồi xuống, Trần Lâm mang một tách trà vừa pha cho ông, trà này tốt cho tiêu hóa, lần trước cậu và Tống Đình Phàm mang đến một hộp, rất tốt cho sức khỏe lão nhân. Trần Lâm ở gốc vài ngày trong nhà Tống lão đầu nhí, cơ hồ mỗi ngày đều pha trà sau bữa ăn cho ông

Tống lão đầu nhí mỗi ngày đều phải xem thời sự, với thói quen này, Trần Lâm không chán ghét, ngược lại còn nghiêm túc biến đó thành thói quen thường nhật của mình. Nhưng, hai người cùng ngồi xem thời sự, vẫn có thể nhìn ra Trần Lâm là khách nhân

Gọi điện thoại xong, Tống lão đầu nhí thường xuyên dò xét Trần Lâm, ông thực không hiểu được, tiểu hài nhí có tính tình tốt đẹp như vậy, tại sao lại dây vào đứa con mặt lạnh của mình? Hơn nữa cậu còn rất hiểu thuận a

Lúc Tống Đình Phàm đến, chương trình thời sự vừa kết thúc. Hắn bước vào phòng khách, có thể rõ ràng nghe được nhạc hiệu kết thúc chương trình, bao năm vẫn tiếng nhạc không chút thay đổi

Cùng nhạc hiệu kết thúc, hẳn thậm chí còn nghe giọng nói 10 ngày nay chưa nghe lại chậm rãi vang lên

– “Tống bá bá, trà nguội rồi, bá bá đừng uống, để con đi pha tách mới, Đình Phàm khi mua loại trà này đã hỏi thầy thuốc nam, nói nếu uống trà lạnh, sẽ không tốt.....cho dạ dày.....”

Trần Lâm nói một phen, khi cậu vừa đứng lên, quay đầu, lời nói cuối cùng khi thấy Tống Đình Phàm, nhỏ lại

Tống lão đầu nhí không cần đứng lên, nghe âm điệu Trần Lâm thay đổi, cũng biết ai tới

Trần Lâm nắm chặt tách trà trong tay, hạ mắt, mở miệng hỏi trước, “....Anh về rồi? Em nói với Tống bá bá anh đi công tác ở thành phố X, mới vài ngày.....đã về a”

Tống Đình Phàm im lặng chau mày nhìn cậu, đi công tác? Cậu ấy nói với lão đầu nhí như vậy?

Xem ra, người này còn chưa biết lão nhân là người tiết lộ thông tin. Lão nhân kia phỏng chừng đã sớm nhìn thấu vấn đề, cậu còn nói hắn đi công tác?

Tống Đình Phàm có chút vô lực muốn phủ định, nhưng lại không có can đảm làm vậy, không đành lòng vạch mặt Trần Lâm, chỉ phải theo cậu, mơ hồ trả lời một câu, “Anh.....vừa mới về”

Tống lão đầu nhí ngồi ở sô pha xem hai người diễn trò một hồi, muốn cười to nhưng lại cố gắng kìm chế

Cuối cùng, ông hơi vô lực liếc nhìn con mình, nói câu, “Đi thành phố X có mua quà cho ta không. Đặc sản của nơi đó là bánh xốp quy, lâu rồi ta chưa nếm lại”

Đạm mạc nhìn lão đầu nhí, mắt Tống Đình Phàm rõ ràng mang ý cảnh cáo, ngài, đừng cố ý gây sự!

Tống lão đầu nhí không sợ liếc trả hắn, một tia khấn trương đều không có. Thiết, chẳng lẽ lại sợ tiểu tử này phản biện mình? Hừ, cũng không ngấm lại sai sót của mình chút đi. Người, là do ông thu lưu

Cha con hai người như vậy, Trần Lâm có chút khấn trương sợ Tống Đình Phàm nói lộ miệng, phải biết rằng mười ngày nay cậu ở nhà Tống lão đầu nhí với lý do Đình Phàm đi công tác, mình đến ở với lão nhân cho vui mà thôi

Vội vàng liếc nhìn Tống Đình Phàm, Trần Lâm có chút chờ mong

Cũng may, Tống Đình Phàm không làm cậu thất vọng, “Lúc này không mang, lần sau sẽ mang cho ngài”

– “.....Bất quá, thứ kia cũng không cần thiết, ngài tuổi cao, vẫn là không ăn tốt hơn”

– “Đình Phàm...”.

Trần Lâm quát, người này sao có thể như thế, nói chuyện cũng nói không tử tế, còn cố tình thêm câu sau vào làm gì?!

Tổng lão đầu nhi bị nửa câu sau làm cho tức chết, đứa nhỏ không hay ho này, mình có ý tốt còn cố tình làm xấu mặt mình? Sớm biết thế đã không gọi điện, để hấn tiếp tục sốt ruột đi! Nếu không phải vì Trần Lâm, ông thêm quẫn!

Không muốn xem hai đứa nhỏ tiếp tục diễn trò, cũng không muốn để Trần Lâm bị dẫn đi, Tổng lão nhân vờ đứng lên, mở miệng, “Nếu đã về, đêm nay ở lại đây đi, ngày mai hãy về”

Nói xong lại ngồi trên sô pha, “Úc, đúng rồi, Trần Lâm vẫn ở phòng con, ta nghĩ cũng không cần dọn dẹp”

Tổng lão đầu nhi chắc chắn, với tính cách Trần Lâm, đêm nay khẳng định sẽ ở lại, cậu ở lại, ai kia cũng không đi được. Ông không tin mình không giữ Trần Lâm lại được. Cứ như vậy, thiết, hai người không thể về nhà mình, xem đứa nhỏ con mình còn làm được gì!

Nói hết lời, ngồi xuống, Tổng lão đầu nhi không để ý hai người nữa

Trần Lâm pha tách trà mới cho lão nhân, Tổng Đình Phàm đơn giản vờ như không việc gì, ngồi trò chuyện thêm với ông chốc lát, rồi chủ động về phòng trên lầu. Cậu cũng không xem nhẹ ánh mắt người nọ khi bước lên lầu, giờ này khắc này, dù thế nào, cậu cũng phải cấp người kia chút mặt mũi, dù sao vừa rồi người ta cũng nói đỡ giúp cậu

Nhiều ngày qua Trần Lâm vẫn ở nhà Tổng lão nhân, ngủ trong phòng Tổng Đình Phàm. Phòng này, cậu và Tổng Đình Phàm thỉnh thoảng về thăm sẽ ngủ lại đây, nhưng nhiều năm qua, tình huống bọn họ ngủ lại ngoài Tết âm lịch, rất hiếm khi, cho nên cơ hội cùng ngủ trong phòng này, cơ hồ chỉ đếm được trên đầu ngón tay

Hai người ít nhiều vẫn chú ý, dù sao trước mặt lão nhân, hai nam nhân luôn, ách, ngủ cùng nhau, vẫn là có chút quái. Vì quan tâm cảm nghĩ lão nhân, Trần Lâm mỗi lần ngủ lại đều suy nghĩ kỹ càng, có thể không ở sẽ không ở

Tuy việc này không là gì với Tổng Đình Phàm. Bất quá vì chiều theo ý Trần Lâm, hấn nhiều lần nhượng bộ đồng ý cậu

Trần Lâm lên lầu, cửa phòng không đóng, xuyên qua khe cửa có thể tinh tường thấy người nọ cúi đầu bên mép giường, đang đọc gì đó

Chậm rãi nhẹ nhàng tiến vào, cậu tiện tay đóng cửa lại

Tổng Đình Phàm nghe tiếng động, ngẩng đầu lên, cuối cùng có thể hảo hảo nhìn thấy người biến mất không chút tin tức 10 ngày liền

Tựa hồ không ốm, mi mắt dưới cũng không có vẻ mệt mỏi, sắc mặt rất hồng nhuận, thân hình vẫn thon thả mà không đơn bạc như cũ. Chính là kiểu tóc khi bỏ nhà trốn đi, lúc này xem ra cũng thuận mắt hơn nhiều. Đánh giá một chút, Tổng Đình Phàm liền biết vài ngày nay, ít nhất, cuộc sống vật chất người này không quá tồi

Hai người đối mặt, Tổng Đình Phàm cố chấp im lặng, hơi hơi vội vàng che lấp ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. So về tính nhẫn nại, Trần Lâm không phải đối thủ, vài giây sau, cậu vội vàng dời mắt

Tổng Đình Phàm mở miệng trước, “Lại đây đi”

Trần Lâm thoáng cảnh giác, tiếp tục chột dạ liếc trộm hấn một cái, nhưng vẫn đứng yên

Tổng Đình Phàm bắt đầu dĩ, thoáng đứng lên, Trần Lâm lại có chút muốn lùi; Tổng Đình Phàm sững sốt, dừng lại, chỉ có thể tiếp tục ngồi xuống, sau một lúc lâu, thở dài, “Em sợ gì chứ...”

Cẩn cẩn môi, Trần Lâm bắt đầu dao động, cậu có chút do dự, vừa muốn vừa không muốn đến gần

Lại mở miệng, Tổng Đình Phàm vươn tay, “Em lại đây đi, nhiều ngày như vậy không gặp em...”

Những lời thực bình thản không sợ hãi rồi lại tràn ngập thâm ý, thẳng tắp đánh vào tim Trần Lâm

Giật giật bàn chân có chút cứng ngắt, cậu không biết làm sao đến gần người nọ, mới đến trước mặt, đã bị cầm hai tay, người nọ nâng mi ngheh thị cậu, cậu có chút bối rối muốn động động tay, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt tươi cười an tâm của người nọ, lại bất động

Cầm tay Trần Lâm, Tống Đình Phàm lại lo lắng, bây giờ đã là đầu xuân, tay người này vẫn rất lạnh. Dùng sức xoa bóp hai tay, lại ngẩng đầu cười cười, tầm mắt đảo quanh phòng mình một vòng, cuối cùng dừng lại nơi đầu giường lộn xộn sách báo tạp chí, cười hỏi, “Mấy hôm nay em một mực ở đây?”

Trần Lâm do dự gật đầu, “Àn”

– “Buổi sáng tự gấp chăn?”

Tiếp tục gật đầu, mắt bắt đầu thả lỏng

– “Chăn thì xếp, sao tạp chí sách báo lại bày bừa?”. Tống Đình Phàm buồn cười, ở nhà chăn đều do mình gấp, khó có dịp người này tự tay gấp chăn

Biểu tình Trần Lâm vô tội, có ý muốn biện giải, “Trước khi đi ngủ em đều đọc sách, xếp lại, sẽ quên mất đang đọc đến đâu”

Sách báo tạp chí này cơ bản là trong phòng Tống Đình Phàm, Trần Lâm mỗi khi đọc sách đều sẽ gấp lại, nhưng trong phòng Tống Đình Phàm tìm không ra bookmark sách, nên mới bày bừa trên đầu giường hẳn.

Thật ra mình không biết thanh bookmark trong tiếng Việt dịch thế nào cho chuẩn, nên mình để tiếng Anh luôn^^;

Dài dòng phân trần xong, tâm tình Tống Đình Phàm đã tốt hơn nhiều

– “Lão nhân kia cũng không hề vào phòng này? Không biết em bày bừa như vậy?”

Nghe ý tứ chế giễu của người này, Trần Lâm trầm tĩnh, liếc xéo Tống Đình Phàm đã biết còn cố hỏi, “Tống bá bá nào có thời gian vào phòng anh a, mỗi ngày bá bá có rất nhiều chuyện phải làm, cơ hồ cũng không lên lầu”

Tống Đình Phàm gật gật đầu, xem như đáp lời cậu

Cầm thấy bàn tay người nọ có chút lo lắng, vì thế Tống Đình Phàm buông ra, đặt người ngồi đối diện mình, hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, hỏi, “Em nghĩ gì mà lại chạy đến đây?”

Thân thể Trần Lâm cứng đờ, nghiêng đầu sang một bên, không trả lời. Liền hừ hừ hai tiếng trong mũi

Cậu biết người này vừa rồi chế giễu vì muốn mình mất tập trung, hẳn thế nào lại không hỏi chút chuyện hôm trước. Cậu lẩm bầm

Nhận thấy vòng tay trên lưng siết chặt, Trần Lâm mới chậm rãi dãn ý trả lời, “Ở đây anh mới không tìm ra”

Tống Đình Phàm vùi đầu vào bụng cậu cười, cười đến run rẩy. Người này a, nguy

Trần Lâm nghe hẳn cười, ngồi thẳng lưng, khoe miệng cũng cong lên

Tống Đình Phàm đặt cậu ngồi trên đùi, ôm cậu vào lòng, một tay nhẹ nhàng mân mê tóc cậu, ôn hòa mở miệng, “Anh, hôm đó cũng chưa nói gì a...”

Trần Lâm biết đó là hôm nào, thuận tiện để hẳn ôm, nhưng ngoài miệng vẫn không hài lòng, “Sao lại chưa nói? Anh không tin em, còn hoài nghi em”. Nói xong, lại hừ hừ hai tiếng

Tống Đình Phàm buồn cười hôn vành tai cậu, “Nào có chuyện như vậy, ai không tin em a”

– “Là anh”

– “Khi nào a...”. Tống Đình Phàm thán

Hắn ngày đó quả thật khi nhìn thấy động tác quá mức thân mật của hai người Trần Lâm và Trương Bá Quang, trong lòng không phải không có tư vị, nhưng sau đó nghĩ lại, cũng hiểu mình quá đáng

Hắn hiểu rõ, Trần Lâm thực sự có thể làm gì với Trương Bá Quang. Chuyện lần đó, dù lòng hắn 100% không thoải mái, nhưng cũng hiểu rõ 100%, chắc chắn hai người không có gì

Hắn rất tin tưởng Trần Lâm. Sao có thể hoài nghi cậu điều gì

– “Khi nào cái gì, anh không thấy ngày đó anh quá đáng sao, cơm cũng không nấu cho em ăn, nói chuyện cũng không chịu nhìn em, kì hơn nữa, em hỏi ba câu, anh mới đáp một câu, đã thế còn ậm ừ, anh nói đó là ý tứ gì đi?”

Người càng nói càng kích động, muốn thoát khỏi vòng tay Tống Đình Phàm, “Úc úc, đúng rồi, đúng rồi, ngay cả chén bát cũng không rửa, liền như vậy bày bữa, anh không phải bày cho em xem, thì anh bày cho ai xem a anh...”. Cũng may Tống Đình Phàm cố sức ôm chặt

Trần Lâm bùm bùm oán giận, nhưng đều là thật, Tống Đình Phàm muốn bào chữa tình hình cũng không thể

Cúi đầu chặn miệng người đang nói trong lòng, bá đạo hôn môi, Trần Lâm vài lần muốn giãy dụa, nhưng chậm rãi cảm thấy một tia hàm xúc muốn giải thích trong nụ hôn kia, cậu khuất phục. Thuận tiện hé miệng, để người nọ tiến vào đảo lộn một phen

Vừa hôn xong, Trần Lâm vùi đầu vào bả vai Tống Đình Phàm thở dốc. Tống Đình Phàm chậm lại, một chút lại một chút nhẹ nhàng lướt qua mắt, chớp mũi, khoe miệng cậu

– “Vậy em nói cho anh biết đi, ngày đó em tại sao lại dựa gần Trương Bá Quang như vậy? Dán cùng một chỗ làm gì?”. Tống Đình Phàm kề đầu bên tai Trần Lâm, hơi thở phun lên cổ cậu

Trần Lâm bị hơi thở hắt làm cho run rẩy, lại ngẩng đầu liếc mắt, “Anh hôm đó thấy ít nhiều bao nhiêu a anh?”

– “Đều thấy hết”. Tống Đình Phàm bình tĩnh gạt cậu, tay đặt bên hông cậu tựa hồ muốn làm gì đó

Trần Lâm nhắm mắt chun mũi, bĩu môi, “Đều thấy hết mới lạ”

Sau đó lại ai oán trong lòng, “Nếu đều thấy hết, em sợ anh đau lòng không kịp, làm gì có chuyện bày ra thái độ như thế a”

100. Chương 100: Rốt Cuộc Ai Lỗi-bốn

Tống Đình Phàm nhẹ cười, không lên tiếng trả lời, đợi Trần Lâm nói tiếp

– “Kiểu tóc này của em nhìn con nít lắm sao?”

Tống Đình Phàm không hiểu Trần Lâm vì sao đột nhiên lại thay đổi sang đề tài này. Hắn cúi đầu cẩn thận xem xét người trong lòng, kiên nhẫn trả lời, “Àn, trẻ, không tồi”

Tống Đình Phàm nghĩ dù sao khen người khác trẻ luôn luôn là cách đúng đắn, tuy lời nói ra ngắn một chút, nhưng đều là khích lệ thôi, nhưng hắn vừa nói xong, Trần Lâm liền xụ mặt

– “Nhìn trẻ như vậy sao?”. Trần Lâm ngồi thẳng người, khẽ chau mày, nhìn hắn

Tống Đình Phàm cảm thấy không thích hợp, nhưng vẫn do dự gạt đầu, còn vươn tay sờ sờ mái tóc đã cắt ngắn của người này

Trần Lâm lập tức bực bội, đầu chôn trên vai Tống Đình Phàm reo lên, “Sao lại như vậy được..... Em không quan tâm tóc này nhìn có con nít hay không....”

Nghe vậy, Tống Đình Phàm bất đắc dĩ buồn cười, “Đây là làm sao vậy a?”

– “Ngày đó đi ăn cơm cùng Quang ca, thực đơn có món tôm sống, em còn chưa kịp nếm thử chút nào, nào biết vừa mới động đũa tôm đã bung lên mặt, trúng gần ngay mắt”, nói xong còn chỉ cho Tống Đình Phàm nhìn, “Nhạ, tôm còn nhúng trong nước lẩu chua cay, em đau không chịu được....”

Ngón trỏ Tống Đình Phàm liền khinh động, có chút đau lòng sờ sờ đuôi mắt cậu, dù không để lại sẹo gì, nhưng hắn vẫn vuốt ve hồi lâu

– “Sau đó Quang ca của em liền giúp em thổi khổi mắt?”. Nghe cậu nói vậy, Tống Đình Phàm đại khái đã đoán được tình cảnh hôm đó như thế nào

– “Đúng vậy. Sau đó Quang ca lại nói tóc em dài rồi, nên em mới có ý định cắt tóc”

Tổng Đình Phàm gật gật đầu, xem như đã biết từ đầu đến cuối sự việc. Nhưng người này vẫn chưa nói rõ ràng, như thế nào cắt tóc lại quan tâm đến việc mình trẻ hay không a

– “Kiểu tóc này là hấn đề nghị em cắt?”. Lòng Tổng Đình Phàm bắt đầu chua lên

Trần Lâm giương mắt, trên mặt vẫn có chút nhụt chí, “Àn, em chỉ nghĩ đổi kiểu tóc, có thể thay đổi một chút, cũng có thể thành thực hơn chút, nhưng sau khi cắt thì không ngờ.....”. Không ngờ nhìn còn trẻ hơn

Tổng Đình Phàm không hiểu, đây là làm sao vậy? Tại sao không muốn nhìn mình trẻ hơn?

Kì thật, vài năm nay, ngoại hình người này căn bản không khác biệt gì, hấn không chỉ không nề hà, ngược lại còn thích nhìn cậu trong bộ dạng này, nên bình thường với quần áo phục sức, cử chỉ hành động của Trần Lâm, Tổng Đình Phàm chưa từng có ý kiến gì. Ngay cả hôm đó cậu ra ngoài, hấn chọn kiện áo khoát lam, cũng vì muốn cậu nhìn trẻ trung sống động hơn

Đương nhiên, Tổng Đình Phàm ra vẻ hào phóng, nhưng lòng dạ hấn hẹp hòi vẫn nghĩ tổng không thể để Trương Bá Quang nhìn thấy Trần Lâm có ủy khuất gì, hấn muốn Trương Bá Quang mỗi lần gặp Trần Lâm, cậu sẽ một lần lại một lần tốt hơn, như vậy mới càng làm hấn từ bỏ. Ai bảo người nọ nhiều năm như vậy còn không đi tìm người khác

– “Sao vậy? Không muốn mình trẻ a?”. Tổng Đình Phàm trêu cậu

Trần Lâm nói quanh co, “Ai, cũng không phải, chính là, chính là em không muốn mình không thay đổi gì.....”

Hôn nhẹ môi cậu, Tổng Đình Phàm tươi cười, “Như vậy có gì không tốt? Tại sao? Sợ anh ghét bỏ em? Haha.....”

Khinh thường liếc người nọ một cái, Trần Lâm nhỏ giọng nói thầm, “Còn không biết ai ghét bỏ ai, tính tình không tốt như vậy, còn xụ mặt cho em xem....”

Cậu nhỏ giọng nói thầm, Tổng Đình Phàm tất nhiên nghe được, hung hăng hôn cậu, không để cậu tiếp tục loạn ngữ

Hôn xong, hai má Trần Lâm đỏ hồng, tựa vào trước ngực Tổng Đình Phàm, thăm thăm thì thì tiếp tục nói, “Ngày đó Quang ca vừa nhìn thấy em, đã nói em nhìn như tiểu hài tử, lại mặc áo khoát phần nộn như vậy....., lúc ấy em không phải không biết xấu hổ....., sau đó Quang ca nói đổi kiểu tóc có thể thành thực chút, em nghĩ như vậy cũng có đạo lí, nhưng không ngờ cắt xong lại càng trẻ hơn....”

Tổng Đình Phàm chau mày, không ngờ vấn đề lại ở quần áo. Bất quá ngoài miệng hấn vẫn ậm ừ đồng ý, quần áo kia là do hấn chọn! Người khác nói một câu, cậu cũng liền muốn phủ định sao? Hiển nhiên, tuyệt đối không có khả năng

– “Đừng nghĩ nhiều, thế nào em cũng rất ổn, anh thích”

Khó được nghe câu trả lời như vậy, Trần Lâm nghiêng đầu, mi run rẩy, khuôn mặt đỏ hồng, khóe miệng tự nhiên nở nụ cười

Kì thật, cậu cũng không quá quan tâm kiểu tóc này nhìn trẻ thế nào, chủ yếu là ngày đó bị Trương Bá Quang nói vậy, cậu có chút quẫn, cảm thấy mình nhìn cũng trang nộn bự bẫm

Hơn nữa nhìn quanh, phát hiện bọn Tổng Đình Phàm lúc nào cũng ổn trọng thành thực, nhất là mấy năm qua, đến Lưu Dụ cũng có vẻ thành thực nội liêm. Cậu ngược lại không thay đổi gì, cả ngày đều, ách, cả ngày đều là bộ dáng sinh viên đại học vừa tốt nghiệp

Cho nên ngẫm lại, Trần Lâm vẫn thấy buồn bực

Hai người lần này nháo đến bây giờ mới thôi, có lẽ, đại khái có thể xem như mọi việc đã xong

Mất thấy Trần Lâm vì câu nói kia của mình mà cao hứng, Tổng Đình Phàm liền đổi tư thế ôm người, nghĩ đến việc khác. Cũng không ngẫm lại, hai người mười ngày rồi chưa làm qua. Ôm lâu như vậy, nói cũng nói rõ, nếu không làm chút gì, hấn thực sự không chịu nổi

Nụ hôn vẫn tiếp tục như cũ, nhưng tay không đứng yên, mới đầu Trần Lâm còn tùy ý để hấn hôn, nhưng dần dần liền cảm thấy nị hôn người này tựa hồ có chút biến chất. Trần Lâm luống cuống, hơn nữa lại phát

hiện tình triều đang cuộn cuộn trong cổ thể, cậu vội vàng giữ chặt tay người nọ, đây là nơi nào a, Tống bá bá còn đang dưới lầu

Trần Lâm hổn hển ngăn lại, hành động biểu lộ bản thân không quá nguyên ý, tuy nộ hôn vừa rồi làm cậu có chút rối loạn

– “Anh.....Anh đừng....., ở chỗ này.....”

– “Không sao.....”. Tống Đình Phàm liên tục tấn công

Tống Đình Phàm mười ngày không gặp cậu, tương tự, Trần Lâm cũng là mười ngày chưa chạm qua hân, vừa rồi hai người ôm lâu như vậy, hôn nhiều như vậy, Trần Lâm có chút không chống đỡ được, bởi vì trong lòng là có chút tưởng niệm người này. Nhưng là, dù như vậy, cậu cũng không muốn làm ở đây a

Nhưng Tống Đình Phàm vẫn để ý cậu, xem tư thế kia giống như rất cương quyết, có chút ý tứ không thể làm

– “Anh nhiều ngày vậy không gặp em, tìm cũng tìm không được, em không để lại tin tức gì, cũng không nghĩ anh sẽ sốt ruột..... sẽ nhớ em sao.....”. Công phu biện hộ còn chậm rãi vuốt ve hôn môi, nặng nề cắn vành tai cậu

Trần Lâm run người, muốn mở miệng nói một chút, nhưng bị ngữ khí ai oán sâu kín của người kia giảo loạn, tình triều trong cơ thể còn cuộn cuộn đến lợi hại

Công phu lợi hại như vậy, quần áo trên người từng kiện từng kiện được lột sạch, cậu phí công giấy dựa hai chân, muốn phản kháng, nhưng nhìn thế nào cũng hiểu ý tứ lớn hơn hành động, tất cả chỉ là bề ngoài

Như thế, hôn môi âu yếm liên tiếp, đều trải qua vô số lần. Tuy trình tự này hai người quen thuộc đến cực điểm, nhưng dù thế nào cả hai cũng sẽ không chết lặng. Hơn nữa lại nhiều ngày chưa làm qua, tình huống lại dị thường kịch liệt một chút

Trần Lâm bị va chạm mãnh liệt, tiếng rên rỉ bị áp chế cự hạn vẫn tràn ra đứt quãng

– “Đừng cắn môi.....không sao, bọn họ không nghe thấy đâu.....”

Tống Đình Phàm vờn vờn lưỡi liếm hàng loạt dấu răng trên môi Trần Lâm, hân có chút đau lòng, nhưng động tác vẫn tiếp tục như cũ

Không chịu được những lời yêu chiều nhỏ nhẹ này, lại bị một trận kịch liệt mai một thần trí, cuối cùng, Trần Lâm cũng dần dà thả lỏng, tiếng lầm bầm ân a nhỏ nhẹ vang lên

Đến khi Tống Đình Phàm rút cuộc đình chỉ, chôn sâu trong cơ thể cậu, chuyện này mới tính là xong hân

Tình triều qua đi, Trần Lâm thoáng tỉnh táo lại, xấu hổ trừng mắt liếc Tống Đình Phàm một cái, nói gì cũng không có thêm lần thứ hai, lần thứ ba nào nữa

Lần này, Tống Đình Phàm hiểu bản khoản trong lòng cậu, nên cũng không làm tiếp, tuy một lần với hân còn chưa đủ, nhưng cuối cùng, vẫn là thành thành thật thật ôm người đi ngủ

Ngày hôm sau, khi Trần Lâm tỉnh lại, cậu cực kì hối hận hôm qua mình không hề cố kị cũng người này, cậu có chút tức giận mình không giữ vững phòng tuyến, cuối cùng lại hồ nháo không đặt Tống bá bá vào đâu

Buổi sáng khi nhìn thấy lão đầu nhĩ cười, Trần Lâm liền lo sợ, nhưng trên mặt lại tự nhiên tươi cười, sợ lão nhân có thể nhìn ra chút gì. Nhưng thái độ lão nhĩ vẫn bình thường, vẫn đang tươi cười hơn hử, thậm chí còn vui hơn vài ngày trước a

Nhìn thấy nụ cười hiểu ý kia của lão nhân, Trần Lâm liền

Trải qua một đêm, sáng nay cậu liền hiểu được, nguyên lai, Tống bá bá là sớm biết cậu và Tống Đình Phàm cãi nhau. Mà Tống Đình Phàm kia có thể tìm được người, chắc chắn là lão nhân truyền tin. Bởi vì, đến bây giờ, Trần Lâm cũng chưa quên hôm qua khi người nọ ôm mình, trên người vẫn còn nguyên vẹn mùi sữa tắm ở nhà. Rõ ràng, hân chạy từ nhà đến. Trước khi bản tin thời sự phát sóng, Tống lão đầu nhĩ biến mất một lúc, Trần Lâm cơ bản liền hiểu được

Chạy trốn tình nhân, hôm qua mình quả thực đang tẩu hài trước mặt lão nhân

Có chút ngượng ngùng, Trần Lâm nói, “Tổng bá bá....., con....”

Lão nhân ha ha cười khoát tay, “Không sao đâu, không có việc gì, lần sau có việc gì lại đến nhà ta. Nếu không muốn bị nó tìm được, ta mang con đi chơi nơi khác”

Tổng Đình Phàm mới từ trên lầu xuống, chợt nghe những lời này của lão đầu nhi, liền bật người trừng mắt cầm giận

Lần này Trần Lâm có thể về đây, Tổng Đình Phàm thừa nhận, hẳn không thể nghĩ ra. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy uất ức một trận, người này chọn đến đây, tội cùng là vì sao, không cần nói ai cũng hiểu

Sợ hai cha con vừa sáng sớm đã cãi nhau, Trần Lâm vội vàng đứng lên ngắt lời, “Anh xuống đây đi, em vào bếp chuẩn bị điểm tâm, anh nói chuyện với Tổng bá bá một lát đi”. Phút cuối cùng, còn liếc mắt cảnh cáo Tổng Đình Phàm không được tranh luận với Tổng bá bá

Hắn âm thầm bĩu môi, bất đắc dĩ nghĩ, em chỉ biết bệnh lão nhân kia thôi!

Phiêu mắt thản nhiên nhìn người đối diện mình bên bàn ăn một cái, Tổng lão đầu nhi thu hồi ánh mắt, biểu tình có chút nghiêm túc mở miệng “Nhiều năm như vậy, con nên nhường nhịn Trần Lâm một chút”

Tổng Đình Phàm không lên tiếng, hắn đợi lão gia tử nói tiếp

– “Sáng sớm hôm đó khi nó đến đây, mang theo vali hành lý, hốc mắt thâm một mảnh, rõ ràng không nghỉ ngơi tốt, nhưng.... nó lại nói con đi công tác, đến ở với ta vài ngày, con nói con....”. Ngờ kìa Tổng lão đầu nhi tựa hồ rất bất mãn

Nghe thế, Tổng Đình Phàm không thể không chau mày

Tổng lão đầu nhi bất đắc dĩ rồi lại khẳng định, “Đêm trước đó Trần Lâm không ở nhà?”

Tổng Đình Phàm chậm rãi gật gật đầu, Tổng lão đầu nhi cơ hồ ngã ngửa, sự thực quả nhiên là vậy!

Đứa con mình không phải rất kỹ tính chuyện ăn ở sao? Sao có thể để Trần Lâm qua đêm một mình ở ngoài?!

Kì thật, không thể trách Tổng lão đầu nhi bức bối như vậy, những năm gần đây, ông càng ngày càng đối tốt với Trần Lâm, với tính hiếu thuận của cậu, ông là thực yêu thương cậu như con ruột. Hơn nữa bên cạnh đứa con không hiếu thuận như vậy lại có một người nhu thuận, tất nhiên ưu thế sẽ càng hiện rõ

Nghe tiếng bước chân Trần Lâm sắp quay lại, Tổng lão đầu nhi có chút căm giận liếc nhìn đứa con, rồi lại không cam lòng bổ sung hai câu

– “Nếu không phải vì Trần Lâm, lần này ta cũng không nói cho con biết nó đang ở đây!”

Tổng Đình Phàm nhú mày

– “...Ngô, cuối cùng sau vài ngày, khụ, con vẫn chưa tìm đến đây, ta thấy nó có chút không xong, cơm cũng không thể nào ăn bình thường, con mang về đừng quên tắm rửa cho tốt!”

Nghe đến câu sau, Tổng Đình Phàm cười hiểu ý, không hề so đo câu trước của lão đầu nhi

Lúc Trần Lâm bừng điểm tâm về, hắn vươn tay cầm giúp, nhìn Trần Lâm đưa cháo cho lão đầu nhi, lão đầu nhi rõ ràng tươi cười rất vui, Tổng Đình Phàm xem như hiểu rõ thêm một lần, lão đầu nhi thật càng ngày càng thương Trần Lâm. Nụ cười không che giấu với Trần Lâm này, với người khác sẽ là kì quan thế giới a

Tổng Đình Phàm phẫn nộ sờ sờ mũi, nhìn hai người ở chung như vậy, hắn vẫn vui hơn bực bội

Ném qua điểm tâm, Tổng Đình Phàm xem như đến lúc đưa Trần Lâm về nhà, chính là trước khi đi, thừa dịp Trần Lâm đi thu dọn hành lý, hắn vẫn là chủ động, cam đoan, khiêu khích theo sát Tổng lão đầu nhi tuyên bố một câu: “Sau này, ngài không có cơ hội dẫn cậu ấy đi nơi khác”

Tổng lão đầu nhi tức giận làm bộ muốn ném chén trà trong tay, nhưng Trần Lâm vừa vịn xuống lầu, vì thế, ông chỉ có thể từ bỏ

Nhìn hai cha con như vậy, Trần Lâm lại tức giận liếc Tống Đình Phàm, sau đó miệng cười yển yển tạm biệt lão đầu nhi

Lần này bỏ nhà trốn đi, cuối cùng cũng chấm dứt

Chính là sau đó, hai người Mục Kiệt Lưu Dụ vừa nghe Trần Lâm về nhà đều an tâm, biết 10 ngày qua cậu ở nhà Tống lão đầu nhi, hai người không thể không vỗ tay tán dương Trần Lâm

Mục Kiệt cười, “Chọn nơi thật tuyệt”

Lưu Dụ cười, “Chọn nơi thật diệu”

Tống Đình Phàm nhìn hai người khinh thường

Mà Trần Lâm dù ngoài mặt tươi cười, trong lòng lại xấu hổ không biết để đâu. Cậu đã biết mình là người lớn, thế nhưng cũng trình diễn một màn “Bỏ nhà trốn đi”, thậm chí mọi người đều biết, mặt mũi xem như mất hết

Sau này, thực sự không thể làm vậy a

Hơn nữa, hơn nữa, quan trọng nhất, cảm giác người nợ suốt thời gian dài không tìm được mình, thực sự là, thực sự là không tốt lắm

Liếc trộm người nợ một cái, Trần Lâm âm thầm cắn răng thề, thực sự không thể a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuan-theo-tu-nhien-nuoc-chay-thanh-song>